

»‘da İki kadın ölü bulunur,

I açıldığı belirlenemeyen yirmi] |~j5rt yarayla kendi kanlarında

ıluşlardır. Bir seri katilin işine yen bu cinayetler kısa zamanda ı ilgi odağı olur. Ortada bir ipucu tur. polis eli kolu bağlıdır ve ara yardım edebilecek tek kişi. Harry ■ Hong Kong'da inzivaya çekilmiş, an Adam vakasının travmasından ılmaya çalışmaktadır.

sının ağır hasta olduğunu duyan r gönülsüzce Oslo'ya döner, atil elini yeniden kana bulayınca soruşturmaya dahil olmaktan kendini alamaz. Ve çok geçmeden hem mesleki yeteneklerini, hem de kişiliğini sınavan bir psikopatla karşı karşıya olduğunu anlar.

“Leoparın gerilimi hiç düşmeyen hikâyesi, nefes kesen sürprizleri ve kestirilmesi güç ihanetlerle dolu çatışmaları tek kelimeyle... enfes.”

The *Independent*

ı<t6o'u Otlo'dj doğdu. Norveç Ekonomi Univrmirsı'ndr ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisyeleriyle dunva çapında ün karanan ve kitaptan 51 dile çevrilen Nesbo. çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derr* roek grubunun solisti ve »arkı yazandır. Yazam *Nrmesit* (aorj). *Ştytan* Yıldızı (2014). Kurtarıcı (loıs) ve Kardan Adam (aoı\$) adlı romanları Dojan Kitap tarafından yayımlanmıştır. 1

Ç. -a: Can Yapalak

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Nemesis Şeytan Yıldızı Kurtarıcı Kardan Adam

LEOPAR

Orijinal adı: Panserhjerter © Nesbo, 2009

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Can Yapalak

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. **1. baskı** / Nisan 2016 / ISBN 978-605-09-3420-5 **Sertifika no:** 11940

Kapak tasarımı: Erbil Kargı

I

Boğulma

Kadın uyandı. Zifiri karanlıkta gözlerini kırptı. Esneyip burnundan nefes aldı. Bir daha gözlerini kırptı. Yüzünden aşağı süzülen bir damla gözyaşının diğer gözyaşlarının tuzuna karıştığını hissetti. Artık tükürüğü boğazına akıyordu; ağzı kurumuş ve sertleşmişti. Yanakları içeriden gelen baskı yüzünden şişti. Ağızdaki garip nesne kafasını patlatacakmış gibi hissediyordu. Neydi o? Ağızında ne vardı? Uyandığında aklına gelen ilk şey geri dönmek istediği oldu. Karanlığa, onu saran derin sıcaklığa dönmek istiyordu. Adamın yaptığı iğnenin etkisi hâlâ geçmemiş olsa da acının yakın olduğunu biliyordu. Donuk ve yavaşça atan nabzının, beyninde savrukça gezinen kamının içinde olduğunu hissediyordu. Adam nereye gitmişti? Yoksa hemen arkasında mı dikiliyordu? Nefesini tutup kulak kesildi. Hiçbir şey duyamıyordu ama bir şeyin varlığını seziyordu. Leopar gibi bir şeyin. Leoparların çok az ses çıkardığını, böylece karanlıkta avlarının dibine kadar sokulabildiğini söylemişti birisi ona. Nefeslerini avlarının nefesine göre ayarlayabilirlerdi. Avları nefesini tuttuğunda onlar da tutardı. Adamın bedeninin sıcaklığını arkasında hissettiğinden emindi. Neyi bekliyordu ki? Nefesini verdi. Aynı anda onun da nefesini ensesinde hissetti. Artık emindi. Arkasını dönüp saldırdı; ama karşısında havadan başka bir şey yoktu. Kamburunu çıkarıp büzüldü, küçülüp gizlenmeye çalıştı. Roşunaydı.

Ne zamandır baygındı?

İlacın etkisi azalıyordu. Kısacık bir an için bedenini hissetti.

Ama o kısa an bile ne yaşayacağını anlamasına yetti. Artık neyin geldiğini görebiliyordu.

Masada, tam önünde duran anlaşılmaz nesne bir bilardo topu büyüklüğündeydi. Parlak metalden yapılmış yüzeyinde küçük delikler, şekiller ve semboller vardı. Deliklerden birinden çıkan, ucu ilmekli kırmızı teli görünce akıma hemen 23 Aralık günü, yani yedi gün sonra anne babasının evinde süslenecek olan Noel ağacı gelmişti. Parıltılı toplar, peri bibloları, kalpler, mumlar ve Norveç bayraklarıyla süsleyecekleri ağaç. Sekiz gün sonra ise ailesiyle hep bir ağızdan en bilindik Noel ilahilerinden birini söyleyecek, hediyelerini açan yeğenlerinin heyecandan ışıldayan gözlerini izleyecekti. Keşke başka türlü yaşasaydım dediği şeyler. Gerçeklerden kaçmadan doyasıya yaşaması, mutlulukla, bol havayla ve sevgiyle dolup taşması gereken tüm o günler. Şimdiye dek önünden geçip gittiği, günün birinde gezmeyi planladığı tüm yerler. Tanıştığı ve henüz tanışmadığı adamlar. On yedi yaşındayken aldıracağı bebeği, henüz sahip olamadığı tüm çocukları. İleride yaşayacağına inandığı günler için ziyan ettiği tüm zamanlar...

Önünde sallanan bıçaktan başka hiçbir şey düşünememişti sonra. Topu ağzına sokmasını

söyleyen sakin sesi duymuştu. Adamın dediğini yapmıştı; başka bir seçeneği yoktu. Kalbi hızla çarparken ağzını elinden geldiğince çok açmış ve topu tel dışarıda kalacak şekilde ağzına itirmişti. Metalin tadı gözyaşları gibi acı ve tuzluydu. Ardından başı geriye ittirilmiş, boğazına dayanan bıçağın çeliği tenini yakmıştı. Tavan ve oda, bir köşede duvara yaslı duran alelade bir lambayla aydınlanıyordu. Duvarlar çıplak, gri beton rengindeydi. Lamba dışında odada sadece beyaz plastik bir kamp masası, iki sandalye, iki boş bira şişesi ve iki insan vardı. O ve kendisi. Ağzından sarkan kırmızı ilmek bir parmakla hafifçe çekilirken deri eldivenin kokusunu almıştı. Bir saniye sonra da kafasının patlayacağını sanmıştı.

Top ağzının içinde büyümüş ve baskı yapmaya başlamıştı. Çenesini ne kadar açarsa açsın baskı azalmıyordu. Adam diş telinin iyi oturup oturmadığını kontrol eden bir dişçi gibi, dikkatli ve ilgili bir ifadeyle onu incelemişti. Yüzündeki ufacık gülümseme, sonuçtan memnun olduğunu gösteriyordu.

Topun deliklerinin çevresindeki yuvarlak çıkıntıları dilinde hissedebiliyordu. Damağını, dilinin yumuşak etini, dişlerini ve küçükdilini zorlayan şey buydu. Bir şeyler demeye çalışmıştı. Adam, ağzından çıkan anlaşılmas sesleri sabırla dinlemişti. Pes ettiğinde başını oynatmış ve şıngıyı çıkarmıştı. İğnenin ucundaki damla, fenerin ışığında parıldamıştı. Kulağına bir şey fısıldamıştı: “Tele dokunma/”

Sonra da iğneyi boynuna batırmıştı. Ve kadın saniyeler içinde uyumuştı.

Karanlıkta gözlerini kırparken korkudan kesilen nefesini dinledi.

Bir şey yapmalıydı.

Avuçlarını terden ıslanmış sandalyenin minderine koydu ve kendini yukarı itti. Ona mâni olan bir şey yoktu.

Minik adımlarla yürüyüp bir duvara çarptı. El yordamıyla ilerleyip pürüzsüz, soğuk bir yüzeye geldi. Metal kapıydı bu. Sürgüsünü çekmeye çalıştı ama kımıldamadı bile. Kilitliydi. Tabii ki kilitli olacaktı. Ne sanmıştı ki? Bir kahkaha mı işitiyordu yoksa bu ses kafasının içinden mi geliyordu? Adam neredeydi? Neden onunla fare gibi oynuyordu?

Bir şeyler yap, dedi içinden. Düşün. Ama düşünmek içm önce şu metal toptan kurtulmalıydı; yoksa acıdan aklını ka-çıracaktı. Başparmağını ve işaretparmağını ağzının kenarlarına götürdü. Deliklerin çıkıntılarını hissetti. Parmaklarını boş bir çabayla birinin altına sokmaya çalıştı. Nefes alamayınca öksürük ve panik atak nöbetine tutuldu. Çıkıntılar yüzünden soluk borusunu saran etlerin şiştiğini, böyle giderse sonunda zor nefes alacağını fark etti. Metal kapıyı tekmeledi, bağırmaya çalıştı ama top tüm sesini bastırdı. Tekrar pes etti. Duvara yaslandı. Etrafını dinledi. Bu duyduğu onun temkinli adımlarının sesi miydi? Odada mı dolaşıyordu? Onunla körebe mi oynuyordu? Yoksa kulaklarını zonklatan kan basıncının sesini mi duyuyordu? Acıya göğüs gererek var gücüyle ağzını kapatmaya çalıştı. Deliklerin çıkıntısı biraz inse de hemen sonra yeniden yükseliyor ve ağzını açmaya zorluyordu. Top demirden bir kalpmiş, bedeninin bir

parçasıymış gibi ağzının içinde atıyordu sanki.

Bir şeyler yap. Düşün.

Yaylar... Çıkıntılar yaylıydı.

Adam teli çekince serbest kalmışlardı.

‘Tele dokunma’ demişti sonra da.

Neden dokunmamalıydı? Dokunursa ne olacaktı?

Sırtını aşağı kaydırdı ve oturdu. Beton zeminin soğuk rutubetini hissetti. Yeniden bağırmayı denedi ama yapamadı. Sustu. Odaya sessizlik çöktü.

Umursamadığı insanlara sessizliği bozmak için öylesine sarf ettiği sözler yerine sevdiklerine söylemesi gereken onca söz....

Buradan kaçış yoktu. Sadece kendisi, duyduğu inanılmaz acı ve patlayacak gibi olan kafası vardı.

Tele dokunma.

Teli çekerse belki de delikleri saran çıkıntılar tekrar topun içine girecek ve acısı biraz olsun azalacaktı.

Devamlı aynı şeyleri düşünüp duruyordu. Ne kadardır buradaydı? İki saat mi? Sekiz saat mi? Yoksa yirmi mi?

Tek yapması gereken o teli çekmekse neden bunu çoktan yapıp kurtulmamıştı? Uyarıyı yapan besbelli bir sapık olduğu için mi? Yoksa bu da mı oyunun parçasıydı? Bu gereksiz acıyı durdurma fikrine yok yere karşı mı koyuyordu? Yoksa oyunun amacı uyarıya kulak tıkayıp teli çekmek ve... korkunç bir şeyin olmasına sebep olmak mıydı? Teli çekerse ne olacaktı ki? Neyin nesiydi bu top?

Evet, bu bir oyundu. Vahşi bir oyun. Ve ne yazık ki oynaması gerekiyordu. Acı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı; gırtlığı şişiyordu ve çok geçmeden nefes alamayacaktı.

Bir kez daha bağırmayı denedi ama tek çıkarabildiği boğuk bir hıçkırık oldu. Artık akacak bir damla gözyaşı kalmayana kadar gözlerini kırptı.

Parmakları dudaklarından sarkan teli buldu. Gerilinceye kadar tereddütle çekti.

Yapmadığı için pişman olduğu çok şey vardı elbette. Yine de hayat onu buradan başka herhangi bir yere götürecekti olsa, bunu seve seve kabul ederdi. Tek istediği yaşamaktı. Nasıl bir hayat olursa olsun. Bu kadar basitti.

Teli çekti.

Yuvarlak çıkıntılarının içinden iğneler fırladı. Her biri yedi santim uzunluğundaydı. Dördü iki yanındaki yanaklarına, üçü sinüslerine, ikisi üstteki burun kanallarına, ikisi çenesine saplandı. İki iğne soluk borusunu, bir iğne sağ gözünü, bir iğne sol gözünü deldi. Geri kalanlar ise damağının arka tarafına ve beynine girdi. Fakat ölümüne asıl sebep olan şey bu değildi. Metal top hareketi engellediği için yaralarından ağzına dolan kanı tüküremedi. Kan doğruca soluk borusuna ve ciğerlerine akararak oksijenin kalp dolaşımına girmesini önledi. Bu da kalbinin durmasına ve patoloğun raporunda yazdığı üzen? serebral hipoksiye, yani beyninin oksijensiz kalmasına seboy oldu. Bir başka deyişle, Borgny Stem-Myhre boğularak oldu

Aydınlatan karanlık

18 Aralık

Günler kısa. Dışarısı hâlâ aydınlık ama montaj odam ebedi bir karanlığa gömülü. Duvara asılı resimlerdeki insanlar, çalışma lambandan yayılan ışıktaki sinir bozacak kadar mutlu ve saf görünüyorlar. Hayatın hep yüzlerine güleceğinden, zamanın pürüzsüz, dalgasız ve dingin bir okyanus gibi önlerinde uzandığından eminlermiş gibi yüzleri umutla dolu. Bense gazetelerdeki kupürleri kestim, şoke olmuş bir ailenin acıklı hikâyesi için yapılmış haberleri bir bir kırıp çıkardım, cesedin bulunmasıyla ilgili kan donduran ayrıntıları kesip attım. Aileden birinin ya da bir arkadaşın ısrarlı bir gazeteciye karşı koyamayıp verdiği o resimle, hayatının baharındayken çekilmiş, hiç ölmeyecekmiş gibi gülümsediği o fotoğrafla yetindim.

Polis pek bir şey bilmiyor. Ama şimdilik. Yakında ellerinde daha fazlası olacak.

Bir katili katil yapan nedir, neresidir, nasıl bir şeydir? Bazılarında olup bazılarında olmayan doğuştan bir özellik, bir gen, kalıtsal bir gizli güç mü? Yoksa ihtiyaçlara göre şekillenip dünyayla yüzleşmeyle gelişen hayatta kalma stratejisi, hayat kurtaran bir hastalık, mantıklı bir delilik mi? Hastalıkların bedeni hararetle bombardımana tutması gibi, delilik de insanın kendini yeniden emniyete aldığı hayati bir geri çekilme şekli olabilir mi?

Bana göre öldürme yetisi her sağlıklı insan için olmazsa olmaz becerilerden biri. Varlığımız bir kazanma mücadelesi; bu yüzden komşusunu öldüremeyenin var olmaya da hakkı yok. Sonuçta, öldürmek kaçınılmaz olanı hızlandırmaktan başka bir şey değildir. Ölüm istisna kabul etmez, bu da hayat acı ve ıstıraptan oluştuğu için iyidir. Bu açıdan bakıldığında her cinayet aslında bir hayır işidir. Sadece güneşin teninizi ısıtmasına, suyun dudaklarınızı ıslatmasına benzemez, hepsi bu. Ya da her kalp atışınızda farkına vardığınız aptalca bir yaşama arzusuna. Hayatınız boyunca biriktirdiğiniz onca şeyle, itibarınızla, statünüzle, ilkelerinizle ufacak zaman kırıntıları satın almaya hazır olmanıza. Cinayet derinlere inmenizi, muğlaklıktan ve kör edici aydınlıktan uzak durmanızı gerektirir. Sizi o soğuk ve aydınlatıcı karanlığa girmeye, merkezdeki sert çekirdeğe, gerçeğe ulaşmaya zorlar. Benim de bulmak zorunda hissettiğim buydu işte. Neyse ki onu buldum. Bir katili katil yapan şeyi. Peki ya hayatım? Ben de zamanın dalgasız, dingin bir okyanus gibi önümde uzandığına inanıyor muyum?

Asla. Çok geçmeden bu küçük hikâyedeki diğer tüm oyuncularla birlikte ölümün çöp yığnında

uzanıyor olacağım ben de. Yine de vücudum ne kadar çürürse çürüsün, isterse kala kala bir iskeletim kalsın, dudaklarımda hep bir tebessüm olacak. Ben artık bunun için yaşıyorum. Var olma hakkım için. Belki arınırım, utancın tümünden kurtulurum diye.

Ama bu sadece bir başlangıç. Şimdi lambamı söndürecek ve günün aydınlığına adımımı atacağım. Daha doğrusu, geriye kalan azıcık aydınlığa.

Hong Kong

Yağmur bir kereyle kalmamıştı. İki kereyle de.

Aslında hiç durmadığı söylenebilirdi. O yüzden bütün hafta ılıman ve ıslak geçmişti. Toprak suya doymuş, Avrupa'ya bağlanan otobanlar göçmüş, göçmen kuşlar göç etmeyi ertelemiş ve kuzey iklimlerinde şimdiye dek görülmemiş böcek türleri rapor edilmişti. Takvimler kışı gösteriyordu ama Oslo'nun parkları kar şöyle dursun, kahverengi bile değildi. Yeşildi ve zavallı "fit olma" bağımlılarının Sognsvann Gölü'niin etrafı kayak yapmaya elverişli duruma gelinceye kadar Björn Daehlie taytlarıyla kendilerini koşuya verdiği Sogn'daki suni çim saha kadar da davetkârdı. Yılbaşı gecesi sis öyle yoğundu ki fişeklerin sesi Oslo'nun merkezinden banliyö bölgesindeki Asker'e kadar yankılanmasına rağmen havada hiçbir şey görülmemişti. Böyle bir siste insan arka bahçesinde havai fişek atsa onu bile göremezdi muhtemelen. Yine de o gece Norveçliler bir tüketici anketine göre hane başına altı yüz kronluk havai fişek patlatmıştı. Aynı ankete göre yılbaşını Tayland'ın bembeyaz kumsallarında geçirmenin hayalini kuran Norveçlilerin sayısı da üç senede ikiye katlanmıştı. Gelgelelim Güneydoğu Asya'da da hava çığırından çıkmıştı. Hava durumu haritalarında genelde sadece fırtına sezonu geldiğinde görünen o abartılı semboller şimdi Çin *Denizine* dizilmişti. Yılın en yağışsız aylarından biri olması beklenen şubat ayında Hong Kong yağmuru bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve kısalan görüş mesafesi, Londra'dan 731 sefer sayısı ile yola çıkan Cathay Pacific uçağının Chek Lap Kok Havalimanına inmeden önce havada birkaç tur atacağını işaret ediyordu.

Çinliye benzeyen yolcu, kolçaklara sımsıkı tutunmaktan parmak boğumları beyazlaşmış olan yan koltuktaki Kaja Solness'e "Eski havalimanına inmeyeceğimiz için dua edin" dedi. "Şehrin tam göbeğindeydi. Bu havada kesin bir gökdelene çarpardık."

On iki saat önce kalkış yaptıklarından beri adamın dudaklarından dökülen ilk kelimeleri bunlar. Kaja türbülansa girdikleri gerçeğini unutup biraz olsun başka bir şeye odaklanma fırsatını seve seve değerlendirdi.

"Sağ olun beyefendi, içimi rahatlattınız. İngiliz misiniz?" Adam tokat yemiş gibi irkilince Kaja, onu ülkesini sömürgeleştiren bir milletin mensubuna benzeterek hakaret etmiş olduğunu fark etti. "Şey... Yoksa Çinli mi?"

Adam sertçe başını iki yana salladı. "Hong Kong Çinlisi. Peki siz, hanımefendi?"

Kaja Solness bir an için "Hokksund Norveçlisi" demeyi düşünse de "Norveçli" demekle yetindi. Hong Kong Çinlisi adam bir süre cevabı düşündükten sonra bir zafer edasıyla "Aha!" diyerek

tepkisini “İskandinav” olarak düzeltti ve Hong Kong’a neden geldiğini sordu.

“Bir adamı bulmak için” dedi Kaja, yeryüzünü çok geçmeden görmenin umuduyla aşağıdaki mavi-gri bulutlara bakarken.

“Aha!” diye tekrarladı Hong Kong Çinlisi. “Çok güzel bir kadınsınız, hanımefendi. Sakın Çinlilerin sadece Çinlilerle evlendiği söylentilerine kulak asmayın.”

Kaja yorgun bir tebessümle gülümsemeye çalıştı. “Hong Kong Çinlileri demek istiyorsunuz, değil mi?”

Adam heyecanla “Özellikle de Hong Kong Çinlileri” di-vererek başını salladı ve vüzüksüz, çıplak elini gösterdi. “Ben de mikroçip işiyle uğraşıyorum. Ailemin Çin’de ve Güney Kore’de fabrikaları var. Bu akşam ne yapacaksınız?”

“Uyumayı umuyorum” diyerek esnedi Kaja.

“Peki yarın akşam?”

“O zamana kadar umarım aradığımı bulup evime döneceğim.”

Adamın kaşları çatıldı. “Demek o kadar aceleniz var hanımefendi?”

Kaja adamın onu gideceği yere bırakma teklifini reddettikten sonra şehir merkezine giden çift katlı bir otobüsü yakaladı. Bir saat sonra Empire Kowloon Oteli’nin koridorunda tek başına dikilmiş, derin derin nefes alıyordu. Kartı kendisine ayrılmış olan odanın kapısına soktu. Şimdi geriye sadece kapıyı açmak kalmıştı. Elini kapının koluna koyup güçlkle aşağı bastırdı.

içeride kimse yoktu.

Tabii ki olmayacaktı.

Kaja odaya girdi, tekerlekli bavulunu yatağın yanına bıraktı ve pencereye yürüdü. Önce on yedi kat aşağıdaki caddede hareket eden insan kalabalığına, sonra Manhattan, Kuala Lumpur ve Tokyo’daki zarif, ya da görkemli kardeşlerini andıran gökdelenlere baktı. Bu korkunç ve aynı zamanda etkileyici halleriyle karınca yuvalarını andırıyorlardı. Yedi milyon kişinin taş çatlasa yüz kilometrekarelik bir alana sığması gerektiğinde insanoğlunun sergilediği adaptasyon kabiliyetinin ispatıydılar. Kaja bedenini saran yorgunluğu hissedince ayakkabılarını çıkarıp kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Dört yıldızlı bir otelin iki kişilik bir odası olmasına rağmen yüz yirmi santim genişliğindeki yatak neredeyse tüm alanı kaplıyordu. Asıl canını sıkan şeyse bunca karınca yuvasının

arasında tek bir kişiye, bulunmak istemediği her halinden belli olan bir adama ulaşmak zorunda olduğuydu.

Bir müddet önündeki seçenekleri düşündü: gözlerini kapamak ya da işe koyulmak. Ardından kendini toparladı ve ayağa kalktı. Giysilerini çıkarıp duşa girdi. Duştan sonra aynanın önünde dikilip kişisel tatminden epey uzak bir duyguyla Hong Kong Çinlisi adamın haklı olduğunu kabul etti: Güzeldi. Bu onun seçimi değil, doğal bir güzellik, somut bir gerçektir. Çıkık elmacıkkemikleri, kuzguni siyah belirgin ama biçimli kaşlar, yetişkin genç bir kadının hayat enerjisiyle parıldayan yeşil ve neredeyse çocuksu gözleri. Altın kahvesi saçlar, genişçe bir ağız ve birini öpüyormuş gibi duran dolgun dudaklar. Uzun, ince bir boyun, pürüzsüz bir denizde kabaran dalgaları andıran ufak göğüsler, zayıf bir gövde ve kış gibi soluk bir ten. Hafif kıvrımlı kalçalar. Oslo'daki iki mankenlik ajansını Hokksund'daki okuluna getirecek ve ret cevabı alan ajans yetkililerine üzüntüyle başlarını iki yana sallatacak kadar uzun bacaklar. En çok da adamlardan birinin giderken söylediği şu laf mutlu etmişti onu: “Pekâlâ; ama şunu unutma tatlım. Senin *mükemmel* bir güzelliğin yok. Dişlerin küçük ve sivri. Ağzımı bu kadar açarak gülümsememelisin.”

Bunu duyduktan sonra adamın yüzüne daha da kaygısızca gülümsemişti.

Üzerine haki renk pantolon ve ince bir yağmurluk geçirerek rahatça ve sessizce resepsiyona indi.

Resepsiyon görevlisi “Chungking Konakları mı?” diye sorduktan sonra kendini tutamayarak tek kaşını kaldırdı ve eliyle bir yönü gösterdi. “Kimberley Caddesi'nden Nathan Caddesi'ne çıkın. Sonra sola dönün.”

Interpol üyesi ülkelerdeki tüm oteller ve pansiyonlar yasal olarak yabancı konukları kaydetmek zorundaydı; ne var ki Kaja izini sürdüğü adamın en son nerede kaydolduğunu öğrenmek için Norveç elçiliğinin sekreterini aradığında

I huugking Konakları'nın ne otel ne de lüks bir konak olduğunu öğrenmişti. Dükkânlar, paket servis veren büfeler, restoranlar ve iki odalıdan yirmi odalıya kadar muhtemelen yüzün üzerinde yıldızlı ve yıldızsız pansiyonun bulunduğu dört büyük ve yüksek binadan ibaretti burası. Temiz, sade ve konforlu odalardan fare deliğini aratmayan tek yıldızlı hapisane hücrelerine kadar her çeşit kiralık oda vardı içlerinde. En önemlisi ise hiç şüphesiz şuydu: Alçakgönüllü beklentileri olan herkes, Chungking Konaklarında yuvalarını bir kez bile terk etmeden uyuyabilir, yemek yiyebilir, yaşayabilir, çalışabilir ve çiftleşebilirdi.

Kaja, markalı ürünler, tertemiz mağaza girişleri ve uzun vitrinleriyle işlek bir alışveriş caddesi olan Nathan'da Chungking'in kapısını buldu. İçeri girince kendisini fast fo-od dükkânlarından çıkan yemek buharlarının, ayakkabı tamircilerinden gelen çekiç seslerinin, Müslüman radyolarından yayımlanan hutbelerin ve ikinci el giysi dükkânlarından yöneltilen yorgun bakışların arasında buldu. Elinde *Lonely Planet* rehberi ve kamuflaj desenli fazla iyimser şortundan çıkan soğuktan donmuş beyaz bacaklarıyla aval aval etrafına bakan sırt çantalı bir gezgine kısa bir gülücük attı. Üniformalı bir güvenlik görevlisi Kaja'nın gösterdiği nota bakarak “C asansörü” dedi ve eliyle koridorlardan birini işaret etti.

Asansörün önündeki kuyruk öyle uzundu ki Kaja ancak üçüncü denemesinde içeri adımını atabildi. Gıcırdayan, titreken demir kutunun içine doluştuklarında ölülerini dik olarak gömen çingeneler geldi aklına.

Pansiyonun sahibi olan sarıklı Müslüman bir adam, Ka-ja'yı görür görmez ona büyük bir hevesle yatağın ucuna mucizevi şekilde sıkıştırılmış duvara monte bir televizyonun ve yatak başının tepesinde homurdanan bir klimanın olduğu minicik bir odayı gösterdi. Kaja bu müşteri kazanma seremonisini bir erkeğin fotoğrafını gösterip kesince ve adını pasaportunda yazdığı şekilde heceleyerek onun nerede olduğunu sorunca pansiyon sahibinin şevki birden kırıldı.

Adamın tepkisini görünce bir an tereddüt etse de ona karısı olduğu bilgisini verdi. Ne de olsa elçilik sekreteri. Chungking'de insanlara resmi bir kimlik kartı göstermenin ters tepebileceğini söylemişti. Kaja garanti olması için resimdeki adamla tam beş çocuklarının olduğunu ilave edince pansiyon sahibinin tavrı büyük bir değişime uğradı. Dünyaya bu kadar çok çocuk getirmiş Batılı genç kâfir, nedense saygısını kazandı. Derin bir iç çekti, başını iki yana salladı ve kederli, keskin İngilizcesiyle "Vah vah, hanımefendi" dedi. "Buraya gelip pasaportunu aldılar onun."

"Kim aldı?"

"Kim mi? Triad, hanımefendi. Başka kim olacaktı?" Örgütten elbette haberi vardı ama Çin mafyasının daha çok çizgi filmlere ve kung fu filmlerine ait olduğu gibi anlamsız bir düşünce yerleşmişti kafasına.

"Lütfen oturun, hanımefendi." Adam çabucak bir sandalye bulup Kaja'yı oturttu. "Peşindelerdi. Burada değildi. O yüzden pasaportunu alıp gittiler."

"Pasaportunu mu? Ama neden?"

Adam tereddüt etti.

"Lütfen cevap verin, bilmem gerek."

"Üzgünüm ama kocanız at yarışı oynamış."

"At yarışı mı?"

"Happy Valley'deki hipodromda. Lanet bir yerdir."

"Triad'a borçlu muymuş?"

Adam hem doğrulamak hem de hayatın bu acı gerçeğine karşı duyduğu üzüntüyü belli etmek için başını önce vukan aşağı, sonra sağa sola oynattı.

"Onlar da pasaportunu mu aldı?"

"Hong Kong'dan gitmek istiyorsa onlara olan borcunu ödemesi gerekecek."

“Norveç elçiliğinden yeni bir pasaport çıkartabilir ama?” Adamın sarığı iki yana sallandı. “Ah, Chungking'de isterseniz seksen Amerikan dolarına sahte pasaport da çıkartırız. Ama sorun o değil. Sorun şu ki Hong Kong bir ada, hanımefendi. Buraya nasıl geldiniz?”

“Uçakla.”

“Nasıl döneceksiniz?”

“Yine uçakla.”

“Tek bir havalimanı. Biletler. Bilgisayar ekranında görünen isimler. Bir sürü kontrol noktası. Kaçanları tanımak için Triad'dan para alan çalışanlar. Sanırım anlamışsınızdır.” Kaja başını oynattı. “Yani kaçmak zor.”

Pansiyon sahibi kahkahayla başını iki yana salladı. “Hayır, hanımefendi. Kaçmak zor değil, *imkânsız*. Ama Hong Kong'da saklanmak basit iş. Ne de olsa yedi milyon insan var. Kolayca gizlenebilirsiniz.”

Uyku basınca Kaja gözlerini kapadı. Pansiyon sahibi yanlış anlamış olacak ki teselli eder gibi elini omzuna koydu ve “Üzülme” diye mırıldandı.

Bir an duraksadı, sonra öne doğru eğilip fısıldadı: “Sanırım o hâlâ burada, hanımefendi.”

“Evet, biliyorum.”

“Yoo, burada derken Chungking'i kastediyorum. Onu gördüm.”

Kaja başını kaldırdı.

“İki kez gördüm” dedi adam. “Li Yuan'ın Yeri'nde. Ucuz pilav yapan bir yer. Orada yiyor. Aman kimseye söylemeyin. Kocanız iyi bir adam. Ama zor biri.” Gözlerini devirince neredeyse sarığının içinde kayboldular. “Hem de çok zor.”

Li Yuan'ın Yeri bir tezgâh, dört plastik masa ile -altı saat, iki porsiyon kızarmış pilav, üç kahve ve iki litre suyun sonrasında sıçrayarak uyanan- Kaja'ya yardımsever bir gülümsemeyle bakan Çinli bir adamdan oluşuyordu. Kaja yağlı masadan başını kaldırıp baktı.

“Yorgun musunuz?” diye güldü adam, birkaçı eksik olan ön dişlerini göstererek.

Kaja esnedi, dördüncü kahvesini söyledi ve beklemeye devam etti. İki Çinli adam gelip tezgâhın önüne oturdu. Ne sipariş verdiler, ne konuştular, ne de dönüp baktılar. Kaja bu durumdan memnundu neyse ki. Uçakta oturmaktan bedeni öylesine kaskatı kesilmişti ki ne kadar rahat oturursa otursun bir yerlerine ağrı giriyordu. Kan dolaşımını kolaylaştırmak için başını önce iki yana, sonra arkaya eğdi. Boynunun kütürdediğini duydu. Tavandaki mavi-beyaz neon lambalara baktı. Başını tekrar öne eğdiğinde ilk gördüğü şey soluk, temkinli bir yüz oldu. Koridordaki

kapalı çelik kepenk-lerin önünde durmuş, Li Yuan'ın küçük dükkânını inceliyordu. Gözlerini tezgâhtaki iki Çinli adama dikmişti. Biraz sonra aceleyle yürümeye devam etti.

Kaja ayağa kalktı ama bir bacağı ağırlığını taşıyamayacak kadar uyuşmuştu. Bacağını tuta tuta olabildiğince hızlı adımlarla adamın peşine takıldı.

Li Yuan'ın arkasından "Yine bekleriz" diye seslendiğini duydu.

Adam bir deri bir kemikti. Fotoğraflarda daha iri ve uzun görünüyordu; öyle ki katıldığı televizyon programında oturduğu sandalye cüceler için yapılmış gibi durmuştu. Yine de o olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu. Yara izli, tıraşlı bir kafa, irice bir burun, örümcek ağına dönmüş kan damarları olan göz akları, ancak bir alkoliğe ait olabilecek solgun, mavi gözler, keskin bir çene ve garip biçimde zarif, hatta güzel denebilecek bir ağız...

Kaja tökezleyerek Nathan Caddesi'ne çıktı. Neon ışıklarının parlıtısına rağmen gözleri kalabalığın içinde yüksekte kalan deri ceketini yakalamayı başardı. Hızlı yürümüyordu ama onu kaybetmemek için süratlenmesi şarttı. Adam alışveriş mağazalarının sıralandığı işlek caddeden sapıp daha sakin olan dar bir caddeden yoluna devam edince Kaja aramanın açılmasına izin verdi. "Melden Row" yazan bir tabelaya takıldı gözleri, içinden bir ses onun yanına gidip kendini tanıtmamasını ve tüm bu çileyi bitirmesini söylüyordu. Fakat plandan sapmamakta kararlıydı. Nerede kaldığını öğrenecekti. Yağmur dinmiş, bulutlar birden dağılınca arkalarında kadife karası berrak bir gökyüzü ve iğne deliği kadar küçük parlak yıldızlar belirmişti.

Yirmi dakika sonra adam bir köşe başında aniden durunca Kaja fark edildiğini sanıp korktu. Fakat adam arkasına dönmedi, elini ceketinin cebine atıp bir şey çıkardı sadece. Kaja hayretle elinde duran nesneye baktı. Biberon muydu o?

Adam köşeyi dönerek gözden kayboldu. Kaja takibe devam etti ve ekseriyetle gençlerden oluşan bir yağın insanın dolduğu geniş, açık bir meydana geldi. Meydanın karşı ucunda, geniş cam kapıların üzerinde İngilizce ve Çince yazılmış bir tabela parlıyordu. Kaja yeni vizyona giren ve muhtemelen hiç izlemeyeceği filmlerin bazılarını tanıdı. Gözleri adamın deri ceketini aradı. Az önce cebinden çıkardığı şeyi, ilmeğinde kimsenin sallanmadığı bronz bir darağacı heykelinin alçak kaidesine koyuyordu. Adam dolu olan iki bankı geçip üçüncüsüne oturdu ve eline bir gazete aldı. Yaklaşık yirmi saniye sonra banktan kalkıp heykele gitti, şeyi alıp cebine koydu ve geldiği yoldan geri yürüdü.

Kaja onu Chungking Konakları'na girerken gördüğünde yağmur başlamıştı. Yavaş yavaş konuşmasını hazırlamaya başladı. Artık asansörde kuyruk yoktu; yine de adam merdivenden çıktı, sağa döndü ve çift kanatlı bir kapıdan doğruca içeri girdi. Kaja telaşla peşinden gitti ve kendisini bir anda buram buram kedi çışı ve ıslak beton kokan boş, köhne bir merdiven boşluğunda buldu. Nefesini tuttu ancak tek duyabil-

diği damlayan su sesleriydi. Tam yukarı çıkmaya karar vermişti ki altında bir kapı sertçe kapandı. Hızla merdiveni indi ve karşısında az önceki sesi çıkarabilecek tek şeyi, vuruk içindeki

metal kapıyı buldu. Kapının kolunu tutunca titrediğini hissetti, gözlerini kapayıp kendine küfretti. Ardından kapıyı araladı ve karanlığın içine adımını attı. Daha doğrusu, dışına.

Ayağına bir şey değdi; çığlık atmadı, kıpırdamadı da.

İlk önce asansör boşluğuna girdiğini sandı. Ancak başını kaldırdığında su boruları, kablolar, eğri büğrü metal parçalar ve çökmüş, pas tutmuş demir iskele çubuklarıyla kaplı kararmış tuğla duvarları gördü. İki bina arasında kalan birkaç metre karelik bir avluydu burası. Yıldızların görüldüğü, hayli yukarıdaki minik, kare bir açıklık dışında başka hiçbir yerden ışık almıyordu.

Gökyüzünde bulut olmamasına rağmen asfalt zemine ve yüzüne su damlıyordu. Az sonra bu damlaların, binaların ön cephesine takılı minik, paslı klimalardan geldiğini fark etti. Geri çekilip sırtını demir kapıya dayadı.

Bekledi.

En sonunda karanlığın içinden bir ses geldi: “Ne istiyorsun?”

Sesini daha önce hiç duymamıştı. Evet, belki seri katillerin tartışıldığı o televizyon programında dinlemişti onu ama gerçekte sesi epey farklıydı. Kırk yaşından daha büyük, daha yorgun birine ait boğuk bir tını vardı. Ama aynı zamanda Li Yuan’ın Yerinin dışında dikilirken gördüğü o ürkek yüzü yalanlayan sağlam, kendine güvenen bir dinginlik de vardı bu derinden gelen, sıcak seste.

“Norveçliyim” dedi Kaja.

Yanıt gelmedi. Yutkundu. İlk kelimelerin çok önemli olduğunu biliyordu.

“Adım Kaja Solness. Seni bulmak için görevlendirildim Gunnar Hagen tarafından.”

Cinayet masasındaki şefinin adı söylemek bile bir yanıt almasına yetmedi. Gitmiş miydi yoksa?

“Hagen’in yanında cinayet soruşturmalarında çalışan bir dedektifim” dedi Kaja, karanlığa bakarak.

“Tebrik ederim.”

“Tebriğe gerek yok. Hele hele son aylarda Norveç gazetelerini okuduysan hiç yok.” Ne diye tutamamıştı ki dilini? Komik olmaya mı çalışıyordu? Uykusuzluk yüzünden olmalıydı. Ya da gerginlikten.

“Görevini tamamladığın için tebrik ettim” dedi ses. “Beni buldun işte. Artık geri dönebilirsin.”

“Dur!” diye bağırdı Kaja. “Söyleyeceklerimi duymak istemiyor musun?”

“Duymamayı tercih ederim.”

Not edip ezberlediği cümleler dudaklarından döküldü yine de. “İki kadın öldürüldü. Adli deliller failin aynı kişi olduğunu gösteriyor. Başka da elimizde hiçbir ipucu yok. Basına çok az bilgi verilmesine rağmen en başından beri ülkede yeni bir seri katilin çıktığını bağırp duruyorlar. Bazı yorumcular katilin Kardan Adam’dan ilham almış olabileceğini yazdı. Interpol’den uzmanları çağırdık ama hiçbir ilerleme kaydedemediler. Medyanın ve yetkililerin baskısı...”

“O halde hayır diyorum” dedi ses.

Bir kapı çarparak kapandı.

“Hey? Hey? Orada mısın?”

Kaja el yordamıyla karanlıkta ilerledi ve bir kapı buldu. Korkunun bedenini ele geçirmesine müsaade etmeden kapıyı açıp başka bir karanlık merdiven boşluğuna çıktı. Yukarıda bir ışık görür gibi oldu ve merdiveni üçer üçer tırmandı. Işık, çift kanatlı bir kapının camından geliyordu. Kapıyı itip içeri girdi. Dökülen sıvaya yama yapma uğraşından vazgeçildiği, duvarlarından kötü bir nefes gibi rutubet yayılan düz, çıplak duvarlı bir koridordaydı şimdi. Dudaklarının kenarından sigara sarkan iki adam duvara yaslanmış, dikiliyordu. Kaja’nın burnuna baygın, pis bir koku çarptı. Adamlar onu miskin gözlerle süzdü. Hareket edemeyecek kadar ağırkan-lı olmalarını umdu Kaja. Küçük olanı siyahi, muhtemelen Afrikalıydı. Büyüğü beyaz tenliydi ve alnında uyarı levhalarını andıran piramit biçiminde bir yara izi vardı. *The Polıçe* dergisinde Hong Kong’un caddelerinde neredeyse otuz bin polisin görev yaptığını ve şehrin dünyanın en güvenli metropollerinden biri olarak kabul edildiğini okumuştı Kaja. Ne var ki şu an caddelerde değildi.

“Ot mu arıyorsunuz, hanımefendi?”

Yüzüne kendinden emin bir tebessüm kondurmayı deneyerek başını iki yana salladı ve okulları dolaştığı dönemde küçük kızlara tavsiye ettiği şeyi yapmaya çalıştı: Nereye gittiğini bilen biri gibi davranmak ve sürüsünü kaybetmiş bir av gibi görünmemek.

Adamlar da ona gülümsedi. Koridorun diğer ucundaki tek kapı tuğlalarla kapatılmıştı. Ellerini ceplerinden çıkarıp sigaralarını dudaklarından aldılar.

“O zaman eğlence arıyorsunuz herhalde?”

“Yanlış kapıdan girdim, hepsi bu” dedi Kaja, geri dönerken. Bir el bileğini kavrayınca korkudan ağzına metalimsi bir tat geldi. Aslında bu durumdan nasıl kurtulacağını biliyordu. Aydınlık bir spor salonunda eğitmeni ve diğer meslektaşlarıyla birlikte lastik bir matın üzerinde provasını yapmıştı.

“Doğru kapı, hanımefendi. Doğru kapı. Tam yerine geldiniz.” Yüzüne vuran nefes balık, soğan ve esrar kokuyordu. Kaldı ki spor salonunda daima dövülecek tek bir rakip olurdu.

“Hayır, teşekkürler” dedi Kaja, sesinin titrememesi için uğraş vererek.

Siyahi adam yanma sokuldu, diğler bileğinden tuttu ve bir inceliip bir kalınlaşan sesiyle “Sana yolu gösterelim” dedi.

“Orada görecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Üçü birden kapıya döndü.

Pasaportunda boyunun 1,92 olduğu yazıyordu ama Hong Kong standartlarına göre yapılmış olan kapının ağzında dikilirken en az iki metre duruyordu. Bir saat önceki halinden çok daha genişti. Kollarını gövdesinden hafifçe ayırarak yana sarkıtmıştı ama kıpırdamıyor, gözlerini dikmiyor, hırlamıyordu. Beyaz adama sakince baktı. “Sen ne dersin, *jau-ye* V Kaja beyaz adamın parmaklarının gerildiğini ve bileğini yavaşça bıraktığını fark etti. Afrikalı olansa ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi.

“*Ng-goy*” dedi kapıda dikilen adam.

Kaja bileklerindeki ellerin tereddütle çekildiğini hissetti. “Gel” dedi adam, kolundan kibarca tutarak.

Kapıdan çıktıklarında kızaran yanaklarının sıcaklığını hissetti Kaja. Gerginlik ve utançla oluşan bir sıcaklıktı bu. Kendini bu denli rahatlamış hissetmesi, beyninin bu kadar geç çalışması ve alt tarafı ona biraz takılmak isteyen iki zararsız torbacının elinden kurtulmak için başkasından medet ummasıydı utancının sebebi.

Adam onu iki kat yukarı çıkardı ve çift kanatlı kapıdan geçirdi. Asansörün önüne götürüp aşağı ok düğmesine bastı ve yanında bekleyip asansör kapısının tepesinde parlayan 11 yazısına odaklandı. “Misafir işçiler” dedi. ‘Yalnızlar ve canları sıkılıyor.’

“Anlıyorum” dedi Kaja meydan okurcasına.

“G’ye basıp giriş katta ineceksin, sağa dönüp dümdüz yürürsen Nathan Caddesi’ne çıkarsın.”

“Lütfen beni dinle. Sen cinayet masasında seri katil yakalama konusunda uzman olan tek insansın. Kardan Adam’ı sen yakaladın.”

“Doğru” dedi adam. Kaja onun gözlerinde bir kıpırtı hissetti. Adam parmağını sağ kulağının altından çenesine doğru indirdi. “Ama sonra işi bıraktım.”

“Bıraktım mı? İzne ayrıldım demek istiyorsun sanırım.” “Bıraktım diyorum. Yani *istifa ettim*”

Kaja onun sağ çene kemiğindeki garip çıkıntıyı ancak o zaman fark etti.

“Gunnar Hagen, Oslo’yu terk ettiğinde sana ikinci bir emre kadar izin vermeyi kabul ettiğini söyledi.”

Adam gülümseyince Kaja onun yüzünün tamamen değiştiğini gördü. “Hagen’in kafası almiyor

da ondan...” Duraksadı ve gülümsemesi kayboldu. Gözleri asansörün üzerinde parlayan “5” rakamına çevrildi. “Neyse ne, ben artık polis teşkilatı için çalışmıyorum.”

“Sana ihtiyacımız var...” Kaja derin bir nefes aldı. Tehlikeli sulara yüzdüğünü biliyordu ama onu henüz kaybetmemişken hamlesini yapması gerekiyordu. “Senin de bize.”

Adam gözlerini tekrar ona dikti. “Niye böyle bir şey söyledin?”

“Triad’a borcun var. Sokaklarda biberonla uyuşturucu satın alıyorsun. Geceleri,” yüzünü ekşitti, “böyle bir yerde kalıyorsun. Üstelik pasaportun da yok.”

“Ben halimden memnunum. Pasaporta neden ihtiyacım olsun?”

Asansör öttü ve kapı gıcırtyla açıldı. İçerideki insanların pis kokulu sıcaklığı dışarı yayıldı.

“Gitmiyorum!” dedi Kaja, beklediğinden daha gür bir sesle. Asansördeki yüzlerin ona sabırsız ve meraklı gözlerle baktığını gördü.

“Evet, gidiyorsun” dedi adam ve elini sırtının ortasına koyarak onu nazik ama güçlü bir şekilde içeri itti. Kaja’nın etrafı bir anda insanlarla sarıldı ve değil çıkması, dönmesi bile imkânsız hale geldi. Başını çevirince kapıların kapandığını gördü.

“Harry!” diye bağırdı.

Ama adam çoktan gitmişti.

- [Sex Pistols](#)
- [Darağacı](#)
- [Oda](#)
 - [Beyaz gelin](#)
 - [İyi kalpli, eli çabuk ve pinti](#)
- [Kigali](#)
 - [Dalış](#)
 - [Teklif](#)
 - [Kırmızı böcek](#)
 - [Topuk çengeli](#)
 - [Kar](#)
 - [Kadok](#)
 - [Mutluluk](#)
 - [Anlaşma](#)
 - [Edvard Munch](#)
 - [Ayrılık](#)
- [JO NESBO](#)

Yaşlı pansiyon sahibi parmağını düşünceli bir ifadeyle sarığının altındaki alına götürdü ve ona sert gözlerle uzun uzun baktı. Ardından telefonu eline alıp bir numara çevirdi. Arapça birkaç kelime söyleyip kapattı. “Bekle” dedi. “Belki olur, belki de olmaz.”

Kaja gülümseyerek başını salladı.

Resepsiyon olarak kullanılan dar bir masanın iki yanına oturup bir müddet birbirlerini incelediler.

Biraz sonra telefon çaldı. Adam ahizeyi kulağına götürdü, dinledi ve tek kelime etmeden yerine koydu.

“Yüz elli bin dolar” dedi.

Kaja inanamayarak “Yüz elli bin dolar mı?” diye tekrarladı.

“Hong Kong doları, hanımefendi.”

Kaja aklından bir hesap yaptı. Aşağı yukarı yüz otuz bin Norveç kronu ediyordu. Ona verilen bütçenin yaklaşık iki katı.

Onu bulduğunda vakit gece yarısını geçmişti ve neredeyse kırk saattir uyumamıştı. Üç saattir H bloğunda dolanıyordu. Pansiyonları, kafeleri, büfeleri, masaj kulüplerini ve ibadet yerlerini gezerek binanın kabataslak bir planını çizmiş, en sonunda binanın en ucuz odaları ile Afrika ve Pakistan’dan gelen işçilerin kaldığı, kapısı, televizyonu, kliması ve hiçbir özel alanı olmayan bölmelerden oluşan odasız yatakhanelere ulaşmıştı. Kaja’yı karşılayan siyahi gece bekçisi önce fotoğrafa, sonra önüne uzatılan yüz dolarlık banknota uzun süre bakmış, sonunda parayı alarak bölmelerden birini göstermişti.

Harry Hole, diye geçirdi aklından Kaja. Yakaladım seni.

Bir döşegün üzerinde sırtüstü yatıyordu. Nefesini duymak imkânsıza yakındı.

Harry’nin alnında derin bir çizgi, sağ kulağının altındaki çene kemiğinde uyurken daha da belli olan bir çıkıntı vardı. Diğer bölmelerdeki adamların öksürükleri ve horultuları duyuluyordu. Tavandan damlayan su, boğuk ve can sıkıcı bir sesle tuğla zemine düşüyordu. Bölmenin girişi, resepsiyondaki neon lambalardan gelen soğuk, mavi bir ışık huzmesini olduğu gibi içeri alıyordu. Kaja pencerenin önünde bir giysi dolabı, döşegün yanında ise bir sandalye ve plastik su şişesi gördü. Yanık lastiğe benzer acıyla tatlı arası bir koku vardı. Yerdeki biberonun dibinde duran bir küllükte izmarit yanıyordu. Sandalyeye oturdu ve adamın elinde bir şey tuttuğunu fark etti. Yağlı, sarı-kahverengi bir top. Devriye gezdiği sene o kadar çok esrar çeşidi görmüştü ki bunun kubar olmadığından adı gibi emindi.

Harry uyandıında saat ikiye geliyordu.

Kaja onun nefesinin ritminde ufacık bir değişim duydu ve ardından karanlığın içinde parlayan göz aklarını gördü.

“Rakel?” Sadece bunu sayıkladı adam. Sonra uyumaya devam etti.

Yarım saat sonra irkilerek uyandı ve gözlerini faltaşı gibi açtı, bir saniye düşündükten sonra elini döşegin altına uzattı.

“Benim” diye fısıldadı Kaja. “Kaja Solness.”

Ayaklarının dibinde yatan adam birden durdu. Kendini yeniden döşege bıraktı.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye homurdandı. Sesi uykulu ve boğuktu.

“Seni almaya geldim.”

Güldü, gözlerini kapadı. “Beni almaya mı? Vazgeçmedin

mir

Kaja bir zarf çıkardı, öne eğilip ona uzattı. Adamın tek gözü açıldı.

“Uçak bileti” dedi Kaja. “Oslo’ya.”

Göz tekrar kapandı. “Sağ ol ama ben burada kalıyorum.”

“Ben seni bulabildiğime göre onların da bulması an meselesidir.”

Adam cevap vermedi. Kaja onun nefes alıp verişini ve yere düşen damlaları dinledi. Adam biraz sonra gözlerini açtı, sağ kulağının altını kaşıdı ve dirseklerinin üzerinde yükseldi.

“Sigaran var mı?”

Kaja başını iki yana salladı. Adam örtüyü üzerinden attı, ayağa kalktı ve dolaba gitti. Subtropikal bir iklimde yaşamasına rağmen teni garip biçimde soluktu; öyle zayıftı ki arkadan bakınca bile kaburgaları görünüyordu. Vücudu bir zamanlar atletik biri olduğunu gösteriyordu; şimdiyse ziyan olmuş kasları beyaz teninin altında keskin birer gölge gibiydi. Dolabın kapağını açtı. Giysilerinin katlı ve düzgünce dizilmiş olduğunu görmek Kaja’yı şaşırttı. Adam üzerine bir tişört ve önceki gün giydiği kot pantolonu geçirdi. Cebinden zor da olsa bir sigara paketi çıkardı.

Ayaklarını parmak arası terliklere soktu, Kaja’nm yanından geçerken çakmağını çaktı.

“Haydi” dedi, yumuşak bir sesle. “Yemeğe.”

Saat gece üçe yaklaşıyordu. Chungking'in dükkânları ve restoranlarına gri kepenkler çekilmişti. Biri hariç: Li Yuan'ın Yeri.

“Eee, seni Hong Kong'a hangi rüzgâr attı?” diye sordu Kaja, beyaz çorba kâsesinden aldığı cam gibi parlak erişteleri kaba ancak etkili bir şekilde ağzına götüren Harry'ye bakarak.

“Uçakla geldim. Üşüdün mü?”

Kaja bacaklarının arasına soktuğu ellerini istemsizce çıkardı. “Ama neden burası?”

“Ashında Manila'ya gidiyordum. Hong Kong'a sadece uğrayacaktım.”

“Demek Filipinler'e. Ne yapacaktın orada?”

“Kendimi bir yanardağa atacaktım.”

“Hangisine?”

“Sen hangilerini biliyorsun?”

“Hiçbirini. Ama çok sayıda yanardağın olduğunu okumuştum. Birkaçı şeydeymiş... eee, Luzon'da?”

“Fena sayılmazsın. Toplam on sekiz yanardağ var. Bunların üçü Luzon'da. Ben Mayon Dağı'na çıkmak istemiştım. İki bin beş yüz metre. Stratovolkan deniyor.”

“Patlamalarla üst üste biriken lav katmanları yüzünden çevresinde dik çeperler oluşan yanardağ.”

Harry çiğnemeyi bırakıp ona baktı. “Sence yakın çağda kaç patlama olmuştur?”

“Çok fazladır herhalde. Otuz mu?”

“Kayıtlara göre 1616'dan beri kırk yedi tane. Sonuncusu 2002'de. Üç binden fazla insanın ölümüne sebep olduğu tahmin ediliyor.”

“Neden böyle oldu?”

“Basınç fazla geldi.”

“Seni kastediyorum.”

“Ben de kendimi kastediyorum.” Kaja, Harry'nin yüzünde ufacık bir tebessüm görür gibi oldu. “Patladım ve uçaktayken içmeye başladım. Hong Kong'da uçaktan attılar.”

“Manila'ya buradan da uçak vardır.”

“Yanardağlar dışında Manila’da olan her şeyin Hong Kong’da da olduğunu fark ettim.”

“Mesela neyin?”

“Mesela Norveç’ten uzak olmasın.”

Kaja başını salladı. Kardan Adam vakasıyla ilgili raporları okumuştı.

“En önemlisi de” dedi Harry, yemek çubuğuyla kâseyi göstererek, “Hong Kong’da Li Yuan’ın eriştesi var. Sen de dene. Bu bile vatandaşlık başvurusunda bulunmaya yeter.”

“Bir bu, bir de afyon, değil mi?”

Ashında bu kadar doğrudan konuşan biri değildi ama utangaçlığını şimdilik bir kenara bırakması gerektiğini biliyordu. Buraya geliş amacını gerçekleştirebilmesi için elindeki tek fırsattı bu.

Harry omuz silkip dikkatini eriştesine verdi.

“Afyonu düzenli olarak mı içiyorsun?”

“Düzensiz.”

“Neden yapıyorsun peki?”

Harry ağzında yemekle konuştu. “İçki içmemek için. Ben alkoliğim. Hong Kong’un Manila’dan iyi olduğu konulardan biri de bu işte. Uyuşturucuya daha az ceza veriyorlar ve hapishaneleri daha temiz.”

“Alkolik olduğumu biliyordum, şimdi bir de uyuşturucu bağımlısı mı oldun?”

“Bağımlıdan kastın ne?”

“Uyuşturucu almak zorunda mısmT “Hayır ama istiyorum.”

“Neden?”

“Hislerimi uyuşturmak için. Bu konuşma istemediğim bir işin mülakatına dönmeye başladı, Solness. Hiç afyon içtin mi?”

Kaja başını iki yana salladı. Güney Amerika’yı sırt çantasıyla gezerken birkaç kez esrar denemişti ama çok da hoşuna gitmemişi.

“Ama Çinliler içiyor. Uç yüz yıl önce İngilizler ticareti geliştirmek için Hindistan’dan afyon ithal etmeye başladılar. Çin’in yarısını böyle şak diye keş yaptılar.” Boştaki elinin

parmaklarını şaklattı. “Çin devleti haliyle afyonu yasaklayınca da Çinlilere uyuşturucu tedarik

etme hakları için savaş açtılar. Kolombiya'nın Amerikalılar sınırda kokainlerine el koydu diye New York'u bombalaması kadar saçma.”

‘Yani ne demek istiyorsun?’”

“Yanisi şu ki, bir Avrupalı olarak bu ülkeye ithal ettirdiğimiz bokun bir kısmını içmeyi bir görev biliyorum.”

Kaja kendi gülüşünü duydu. Biraz olsun uyumaya gerçekten ihtiyacı vardı.

“Satın alırken seni takip ediyordum” dedi. “Nasıl yaptığını gördüm. Biberonun içine para bıraktın. Sonra da aynı biberonla afyonu aldın. Doğru anlamışım, değil mi?”

“Hımm” dedi Harry, ağzı erişteyle doluyken. “Narkotikte mi çalıştın sen?”

Kaja hayır der gibi salladı başını. “Peki neden biberon?” Harry kollarını yukarı doğru gerdi. Önündeki çorba kâsesi boşalmıştı. “Afyon çok fena kokar. Cebine koyarsan ya da folyoya sararsan kalabalık içindeyken bile narkotik köpekleri kokusunu alabilir. Biberon para eden bir şey değil, o yüzden alışveriş sırasında çocuklar ya da ayyaşlar çalmıyor. Daha önce oldu çünkü.”

Kaja yavaşça başını oynattı. Harry gevşemeye başlamıştı. İş sadece bu konuşmayı sürdürmeye kalmıştı sanki. Bir süredir anadilini konuşamayan her insanın kendi ülkesinden biriyle karşılaşınca çenesi açılırdı. Doğaldı bu. Devam etti. “Atları sever misin?”

Harry elindeki kürdanı çiğniyordu. “Pek sayılmaz. Çok huysuz hayvanlar.”

“Ama at yarışını seviyorsun?”

“Evet severim; ama takıntılı bir şekilde kumar oynamak kötü huylarımdan biri değil.”

Bunu derken gülümsedi. Kaja gülmenin onu ne kadar değiştirdiğini, onu bir anda daha insancıl, daha ulaşılır ve çocuksu yaptığını bir kez daha görüp şaşırıldı. Melden Rovv'da kısa bir an için gördüğü berrak gökyüzü geldi aklına.

“Kumar uzun vadede kötü bir kazanma yoludur. Ama kaybedecek hiçbir şeyin kalmadıysa tek şansındır. Elimdeki tüm parayı, hatta biraz daha fazlasını tek bir yarışa oynadım.” “Her şeyini tek bir ata mı oynadın?”

“İki ata. Sırasız ikili oynadım. Yani ilk iki atı tahmin ediyorsun, hangisinin kazanacağı önemli değil.”

“Ve bunun için Triad'dan borç aldın?”

Kaja ilk kez Harry'nin gözlerinde şaşkınlık gördü.

“Büyük bir Çin mafyası neden kaybedecek hiçbir şeyi olmayan afyon müptelası bir yabancıya

borç versin ki?”

“Şöyle ki” dedi Harry, paketten bir sigara çıkartarak, “yabancı olduğum için pasaportum damgalandıktan sonraki üç hafta boyunca Happy Valley hipodromunun VIP bölümüne giriş hakkım vardı.” Sigarasını yakıp dumanını tavadaki pervaneye üfledi. Öyle yavaş dönüyordu ki üzerine sinekler konmuştu. “Resmi kıyafet zorunluluğu olduğundan kendime bir takım elbise diktirdim. İlk iki hafta at yarışının zevkini anlamama yetti. Derken Afrika’da maden işi yaparak servet kazanmış Herman Kluit adında Güney Afrikalı bir adamla tanıştım. Bana gösterişli bir şekilde nasıl para kaybedileceğini gösterdi. Olay fazlasıyla hoşuma gitti. Üçüncü haftadaki yarıştan bir gün önce Kluit beni akşam yemeğine davet etti. Misafirlerine Goma’ya özgü Afrika işkence aletleri koleksiyonunu falan gösterdi. Orada Kluit’in özel şoföründen gizli bir tüyo aldım. Yarışın banko atlarından biri sakatlanmıştı ama at yine de koşacağı için bu bilgi saklanıyordu. Atın banko olduğu o kadar açıktı ki ikramiyesi düşüktü; yani ona oynayarak para kazanmak imkânsızdı. Fakat diğer atların birkaçından güzel para kazanılabildi. Mesela sırasız ikili oynayarak. Hatırı sayılır bir ikramiye için biraz sermaye gerekiyordu tabii ki. Böylece Kluit dürüstlüğüme ve ısmarla-

ma takım elbiseme güvenerek bana borç vermeyi kabul etti.” Harry bir müddet sigaranın ateşine baktı ve aklından geçirdiği şeye gülümsedi.

“Sonra?” diye sordu Kaja.

“Sonra o banko at tam altı boy farkla kazandı.” Harry omuz silkti. “Kluit’e beş kuruşumun kalmadığını söylediğimde gerçekten üzüldü ve bana kibar bir şekilde bir işadamı olarak prensiplerine bağlı kalması gerektiğini açıkladı. Kongo’nun işkence aletlerini işin içine sokmayacağımı söyleyerek içimi rahatlattı. Onun yerine borcumu bir miktar indirimle Triad’a satacağı. Ona göre bu da işkence aletlerinden daha iyi bir seçenek değildi gerçi. Borcu Triad’a satmadan önce bana otuz altı saat mühlet verdi; istesem o sırada Hong Kong’dan kaçabilirdim.”

“Ama kaçmadın?”

“Bazen jetonum geç düşüyor işte.”

“Sonra ne oldu?”

Harry ellerini açtı. “Bu oldu işte. Chungking.”

“Gelecek planın ne?”

Harry umursamaz bir ifadeyle sigarasını söndürmek için uzandı. Kaja’nın akıma o sırada Even’ın ona gösterdiği, Sex Pistols’un bas gitaristi Sid Vicious’un olduğu albüm kapağı geldi. Bir de arka fonda çalan müzik. “Gelecek yok, gelecek yok.”

Harry sigarasını söndürdü. “Duyman gereken şeyi duydu işte, Kaja Solness.”

“Neyi?” Kaja kaşlarını çattı. “Anlamadım.”

“Anlamadın mı?” Ayağa kalktı Harry. “Sence deminden beri neden afyondan ve kumardan bahsedip duruyorum? Hem-şerisiyle karşılaşan yalnız bir Norveçli olduğum için mi?” Cevap gelmedi.

“İhtiyacınız olan adamın ben olmadığına ikna etmeye çalışıyorum seni. Üzerine düşeni yapmış olmanın rahatlığıyla geri dön diye. Merdiven boşluklarında başımı daha fazla belaya sokma, ben de alacaklılarım senin sayende beni ne zaman bulacaklar diye düşünmeden huzur içinde uyuyayım diye.”

Kaja ona baktı. Kolay kolay yılmayan, çilekeş bir hali vardı. Ne var ki gözlerindeki keyif bu haliyle tezat oluşturuyordu. Hiçbir şeyi ciddiye almadığını söyler gibiydi bu gözler. Ya da daha açık olmak gerekirse, hiçbir şeyi bir tarafıyla takmadığını.

“Dur bir dakika.” Kaja çantasından küçük, kırmızı bir kitapçık çıkardı ve ona uzatarak tepkisini inceledi. İçini açıp baktığında Harry’nin yüzüne yayılan hayret dolu ifadeyi gördü.

“Vay canna, bu galiba benim pasaportum.”

“Öyle.”

“Cinayet masasının buna bütçe ayırabildiğini hiç sanmıyorum.”

“Borcun değer kaybetmiş” diyerek yalan söyledi Kaja. “İndirim yaptılar.”

“Umarım bu doğrudur çünkü Oslo’ya dönmeye hiç niyetim yok.”

Kaja ona uzun uzun baktı. Söyleyeceği şeyden korkuyordu. Başka çaresi kalmamıştı artık. Gunnar Hagen, dik başlı herif olur da inat ederse diye ona oynaması için son bir koz vermişti.

“Bir şey daha var” dedi Kaja, kendini hazırlayarak.

Harry’nin tek kaşını havaya kalktı; Kaja’nın ses tonundan bir şey sezmişti belki de.

“Baban Harry.” İstmeden de olsa ilk defa dedektife adıyla hitap ettiğini fark etti. Bunu sadece onun dikkatini çekmek için değil, samimiyet göstergesi olarak yaptığını inandırdı kendisini.

“Babam mı?” Sanki bir babası olduğuna şaşırmış gibi çıktı sesi.

“Evet. Nerede kaldığımı belki biliyordur diye onunla irtibata geçtik. Lafı hiç uzatmayacağım, baban hasta.”

Kaja başını eğdi ve masaya baktı

Harry’nin derin bir nefes aldığını duydu. Sesine yine o uyku mahmurluğu çökmüştü. “Durumu

ciddi mi?"

"Evet. Sana bunu söyleyen ben olduğum için çok üzgünüm."

Kaja'nın hâlâ başını kaldırmaya cesareti yoktu. Utanmıştı. Bekledi. Tezgâhın arkasındaki televizyondan gelen, makineli tüfeği andıran Kanton lehçesini dinledi. Yutkunarak beklemeye devam etti. Böyle giderse birazdan uyuyacaktı.

"Uçak kaçta?"

"Sekizde" dedi. "Seni üç saat sonra buranın kapısından alırım."

"Ben kendim gelirim. Halletmem gereken bir iki iş var."

Harry avucunu uzattı. Kaja merakla başını kaldırıp baktı.

"Ama önce pasaportu vermen gerek. Ha, bir de yemek yemelisin. Biraz ye de kilo al."

Kaja bir an için ne yapacağını bilemedi. Ardından pasaportu ve bileti ona verdi.

"Sana güveniyorum" dedi.

Harry ona boş bir bakış attı.

Sonra da gitti.

Chek Lap Kok Havalimanı'nın C4 kapısının üzerindeki saat sekize çeyrek kaldığını söylüyordu ve Kaja Harry'den ümidini kesmişti. Elbette gelmeyecekti. Hayvanların ve insanların yaralandıklarında saklanmaları doğal bir refleksti. Ve Harry Hole hiç şüphe yok ki yaralıydı. Kardan Adam vakasının raporları, tüm o kadınların nasıl öldürüldüğünü tüm ayrıntılarıyla açıklıyordu. Raporlarda olmayan daha önemli bilgileri ise Gunnar Hagen'dan dinlemişti. Harry Hole'un eski sevgilisi Rake'in, oğlu Oleg'le birlikte manyak bir katilin

pençesine nasıl düştüğü gibi bilgileri. Dava çözülür çözülmez ülkeyi terk etmişlerdi. Harry de istifasını verip gitmişti. Yarası tahmin ettiğinden daha da derin olmalıydı.

Kaja biletini göstermiş, körüğe gitmek üzere yola koyulmuş ve başarısızlıkla sonuçlanan görevini nasıl açıklayacağını düşünmeye başlamışken terminal binasına giren eğik ışık huzmelerinin arasından koştururken gördü onu. Omzunda basit bir bavul, elinde duty-free torbası taşıyor, bir yandan da öfkeyle sigara dumanını üflüyordu. Kapıya gelince durdu. Ama görevliye biletini uzatmak yerine torbasını yere bıraktı ve Kaja'ya çaresizce baktı.

Kaja kapıya döndü.

"Sorun mu var?" diye sordu.

“Üzgünüm. Ben gelemiyorum.”

“Nedenmiş o?”

Yerdeki torbayı gösterdi. “Norveç’te kişi başı bir karton sigaraya izin verildiğini şimdi hatırladım. İki tane almıştım. Yani birini...” Gözünü bile kırpmadan Kaja’ya baktı.

Kaja rahatladığını belli etmemeye çalışarak devirdi gözlerini. ‘Tamam, birini bana ver.’

“Çok sağ ol” dedi Harry. Torbayı açtığında Kaja içinde tek bir içkinin bile olmadığını fark etti. Ve bir paketi eksik olan açılmış Camel kartonunu ondan aldı.

Güldüğünü görmesin diye Harry’nin önünden uçağa yürüdü. Kaja uyanık kaldığı dakikalar içerisinde uçağın kalktığını, Hong Kong’un altlarında yavaş yavaş gözden kaybolduğunu ve Harry’nin tıkırdayan içki şişeleriyle dolu servis arabasının gelişini izlediğini gördü. Sonra da dedektifin gözlerini kapayarak hostese zar zor duyulan bir sesle “Hayır, teşekkürler” deyişini.

Gunnar Hagen’m haklı olup olmadığını, ihtiyaç duydukları insanın yan koltuğunda oturan adam olup olmadığını düşündü.

Biraz sonra uyuyakaldığında rüyasında kendisini kapalı bir kapının önünde dikilirken gördü. Ormandan yalnız, soğuktan donan bir kuş sesinin geldiğini işitti. Böyle ötmesi tuhafına gitti çünkü güneş tepede var gücüyle parlıyordu.

Kapıyı açtı...

Uyandığında başını Harry’nin omzuna dayamış, ağzının kenarında salyası kurumuştu. Pilotun sesi Londra Heathrow Havalimanına inmek üzere olduklarını anons ediyordu.

Park

Marit Olsen dağda kayak yapmayı severdi. Ama koşmak ona göre değildi. Daha yüz metre gitmemişken hırıltılara boğulan nefesini duymaktan, ayağını yere bastığında toprağın sallanır gibi titremesinden, yürüyüşçülerin attığı hafif eğlenen bakışlardan ve kendine onların gözünden baktığında gördüğü manzaradan nefret ederdi. Çünkü bu manzarada tek göze çarpan şey titreşen bir çeneden, dar eşofmanın içinde oradan oraya sallanan yağlardan ve kendisinin de spor yapan kilolu insanları izlerken gördüğü o ağzı açık, sudan çıkmış balığa benzeyen surattan ibaret olmalıydı. Frogner Parkı’na haftada üç kez koşmaya giderken gecenin onunu beklemesinin sebeplerinden biri de buydu. Park ne kadar boşsa o kadar iyiydi onun için, insanlar varsa bile Oslo’nun en büyük parkını çaprazlama kesen yollarda nefes nefese koşarken tek tük sıralanmış lambaların arasındaki karanlıkta seçilmesi pek kolay olmuyordu. Zaten yüzünü seçebilenlerin de çok azı Finnmark’m sosyalist milletvekilini tanıyordu. Tanımak şöyle dursun, Marit Olsen’i daha önce görmüş olan kaç kişi vardı ki zaten? Mecliste -genellikle kendi bölgesi adına- söz aldığı fotojenik meslektaşları gibi dikkat çekmeyi başaramazdı. Kaldı ki Norveç Meclisi’nde vekillik yaptığı iki dönem boyunca ağzından hiçbir gaf çıkmamış, tek bir saçma harekette

bulunmamıştı. En azından tanınmamasının nedenini kendi-

sine böyle açıklıyordu. *Finnmark Dagblad* gazetesi yazı işleri müdürünün onun için kullandığı “sadece siyasette ağırlığı yok” ifadesi, fiziksel görünümüyle dalga geçen art niyetli bir söz oyunundan başka bir şey değildi. Adam bununla da kalmamış, günün birinde sosyalist bir hükümette yer alma ihtimalinin yüksek olduğunu, çünkü gerekli şartları karşıladığını belirtmişti: Olsen ne eğitilmiş, ne erkek, ne de Osloluydu.

Yazı işleri müdürü onun büyük, yüksek katlı kalelerde yaşayanlar açısından yetkin biri olmadığını ima etmekte haklı sayılabilirdi. Yine de şu bir gerçek ki Marit Olsen halden anlayan biriydi, sıradan erkeklerin ve kadınların ne düşündüğünü bilecek kadar halktandı ve başkentteki onca bencil, benmerkezci seçmenin arasında onların sesi olabilirdi. Lafını sakınmazdı çünkü. Bu onu o yapan, buralara kadar gelmesini sağlayan en önemli özelliğiydi. Dil becerisi ve kıvrak zekâsı -ki güneyliler böylelerine “kuzey Norveçli gibi” ya da “çetin ceviz” derlerdi- sayesinde şimdiye dek çağrıldığı çok az sayıdaki tartışma programının mutlak galibi olmuştu. Medyanın dikkatini çekmesi artık işten bile değildi. Tabii şu kilolarından kurtulabilirse. Anket sonuçlarına göre insanlar kamuya mal olmuş kilolu kimselere daha az güven duyuyordu; çünkü bilinçaltılarında onları iradesiz olarak algılıyordu.

Marit Olsen bir yokuşa gelince dişlerini sıktı, adımlarını yavaşlattı ve dürüst olması gerekirse koşmayı bırakıp yürüyüşe geçti. Güç yürüyüşü. Evet, tam olarak buydu yaptığı. Güce doğru kararlı adımlarla ilerlemek. Kilosu azalırken daha yüksek yerlere gelme şansı artıyordu.

Arkasında gıcırdayan çakıltaşlarını duyunca hiç düşünmeden o dik duruşuna döndü ve temposunu artırdı. Üç gün önce koşarken de aynı sesi işitmişti. Ondan iki gün önce de. İkisinde de arkasından birisi neredeyse iki dakika koşmuş ve sonra ses kaybolmuştu. Bir öncekinde geriye dönüp baktığında bir komandoyu andıran siyah eşofmanlı, siyah kapüşonlu birinin arkasından koştuğunu görmüştü. Ama bu tuhaftı, hiç kimse, hele hele bir komando Marit kadar yavaş koşardı.

Elbette onun aynı kişi olduğundan emin değildi ama ayak sesleri nedense öyle olduğunu söylüyordu. Monolit’e varmasına kısa bir yokuş kalmıştı, sonrasında inişli ve kolay bir yoldan koşarak Sköyen’deki evine, kocasına ve güven verecek kadar sevimsiz, besili Rottweiler köpeğine kavuşabilecekti. Ayak sesleri giderek yaklaştı. Artık ne saatin gece on olması, ne de parkın karanlığı ve tenhaliği o kadar harika geliyordu. Marit Olsen’in korktuğu çok şey vardı; yabancılar bu listenin en başında geliyordu. Evet, bunun düpedüz yabancı düşmanlığı olduğunun ve partisinin ilkelerine ters düştüğünün farkındaydı ama insanın tanımadığı şeylerden korkması hayli mantıklı bir hayatta kalma stratejisiydi. Partisinin meclise sunduğu tüm o göçmen dostu kanun tasarılarına evet oyu vermemiş ve koca poposunu biraz daha eritmiş olmayı diledi o anda.

Vücudu iyice ağırlaşmıştı, gergin kasları acıyordu, ciğerleri hava almak için yamp tutuşuyordu. Biraz sonra bir adım daha atamayacak duruma geleceğini biliyordu. Akli korkusuyla savaşmaya çalışıyor, ona tecavüz için tercih edilecek bir kurban olmadığını söylüyordu.

O korkuyla yokuşu bitirdi. Tepenin aşağısındaki Madse-rud Bulvarı'nı görebiliyordu artık. Bir araba parkın kapısından geri geri çıkıyordu. Yapabilirdi, yüz metreden biraz daha fazla kalmıştı kapıyla arasında. Marit Olsen düşmemekten başka hiçbir şey düşünmeden kaygan çimenlerin üzerinde yokuş aşağı koşmaya başladı. Artık arkasındaki adımları duymuyordu, nefesi tüm sesleri bastırıyordu. Araba yola çıkmıştı; şoför geri vitesten birinci vitesine geçerken dişlilerin gıcırtili sesi yayıldı. Marit en aşağıya varmış sayılırdı. Caddeye ve sokak lambalarının koni biçimindeki o huzur verici ışığına yalnızca birkaç metre vardı. Yokuş yukarı çıkarken başına bela olan fazla kilosu şimdiyse onu insafsızca öne doğru çekiyordu. Sonunda bacakları teslim bayrağını çekti ve yolun aydınlığına doğru paldır küldür uçtu. Önce terli polyestere sarılı karnı asfalta çarptı, ardından öne doğru hafifçe kayarak yuvarlandı. Ağzında dolan tozların acı tadı ve yere sür-tünmekten soyulan avuçlarıyla boylu boyunca yattı.

Başında dikilen birisi vardı. Eğilip onu omuzlarından tuttu. Marit inleyerek yana yuvarlandı ve korunmak için yüzünü kollarıyla kapadı. Komando falan değil, şapka takmış yaşlı bir adamdı bu. Kapısı açık arabası hemen arkada duruyordu. "İyi misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Sizce?" dedi Marit Olsen, içinde kabaran öfkeyi hissederek. "Bir dakika! Ben sizi daha önce gördüm sanki."

"Ne tesadüf." Yardım elini savuşturup oflaya puflaya güçlkle ayağa kalktı.

"Siz şu komedi programında değil miydiniz?"

"Neden..." dedi Marit, parkın boş ve sessiz karanlığına gözlerini dikip tombul kalçasını ovuşturarak, gidip kendi işine bakmıyorsun, ihtiyar?"

Yuvaya dönüş

Oslo Gardemoen Havalimanı'nın geliş terminalinin dışındaki yaya geçidinin önünde, 1970 yılında üretimi bitmiş olan Volvo Amazon'lardan biri durdu.

Bir grup anaokulu öğrencisi hışırtılı yağmurluklarıyla sıra halinde arabanın önünden geçiyordu. Bazıları kaputuna kadar ralli şeritleri çekilmiş tuhaf arabaya ve sabah yağmurunu kenara iten sileceklerin arkasında oturmuş iki adama merak dolu bakışlar atıyordu.

Yolcu koltuğunda oturan Komiser Gunnar Hagen, el ele yürüyen çocuklar gördüğünde gülümsemesi ve aklına dayanışma, yardımlaşma gibi kavramların ya da her ferdin birbirini gözettiği harika bir toplumun gelmesi gerektiğini biliyordu. Oysa Hagen'm onlara baktığında ilk aklına gelen, öldüğü tahmin edilen birini bulmaya çalışan bir arama ekibi olmuştu. Cinayet masası amiri olarak çalışmanın sonucu buydu. Ya da sivri zekâlı birinin Harry Hole'un odasının kapısına İngilizce olarak yazdığı *I see dead people* lafında olduğu gibi ölü insanlar görmenin.

"Anaokulu çocukları havalimanında ne halt ediyor?" diye sordu, sürücü koltuğundaki adam. Adı Björn Holm'du ve Amazon arabası sahip olduğu en kıymetli şeydi. Gürültü yapsa da tuhaf biçimde iyi çalışan kaloriferin, içine ter işlemiş suni deri kaplama koltukların ve tozla kaplı

bagaj rafının kokusunu içine çekmek bile ona huzur vermeye yeter-

di. Hele bir de ideal hızda, yani düz yolda seksenle gidiyorsa ve kasetçalarda Hank Williams çalıyor Holm'un keyfine diyecek olmazdı. Bryn'deki Adli Tıp birimi Krimteknisk'te çalışan Björn Holm, yılan derisi kovboy çizmeleri giyen, ay gibi yuvarlak bir yüzü ve onu daima şaşkın gibi gösteren pörtlek gözleri olan Skreialı bir köylüydü. Soruşturma yürüten dedektifler sırf görünüşü yüzünden ona kaç kez önyargıyla yaklaşmıştı, kim bilir. Halbuki, anlı şanlı Weber'den bu yana gelmiş geçmiş en yetenekli olay yeri uzmanıydı kendisi. Üzerinde yumuşak süet kumaştan püsküllü bir ceket vardı. El örgüsü Jamaika beresinin altından ise yanaklarını neredeyse tamamen kaplayan, Hagen'ın Kuzey Denizi bölgesinde şimdiye dek gördüğü en gür ve en kızıl favoriler taşıyordu.

Holm, yalpalayarak giden Amazon'unu havalimanının geçici park yerine soktu. Motor adeta nefesi kesilerek durdu ve iki adam arabadan indi. Hagen kabamın yakalarını kaldır-sa da parlak kafasını bombardımana tutan yağmuru önleyemedi. Bir zamanlar öyle gür, öyle siyah saçları vardı ki bazıları Gunnar Hagen'm aslında kel kalmadığından, sadece acayip bir berbere gittiğinden şüpheleniyordu.

“Senin ceket su geçirmiyor mu gerçekten?” diye sordu Hagen, kapıya doğru yürürlerken.

“Yoo” dedi Holm.

Kaja Solness arabada giderlerken aramış ve İskandinav Havayolları uçağının on dakika önce indiğini söylemişti. Sonra da Harry Hole'u kaybettiğini.

Döner kapıdan geçtikten sonra Gunnar Hagen etrafına bakındı ve taksi bankosunun yanında bavulunun üzerinde oturan Kaja'yı gördü. Uzaktan kısa bir baş selamı vererek çıkış salonuna yöneldi. Kapı gelen yolcular için açılınca Holm ve ikisi içeri girdiler. Bir görevli onları durduracak gibi oldu ama Hagen kimliğini gösterip sert bir sesle “polis” deyince neredeyse önlerinde eğilerek onlara izin verdi.

Hagen sağa dönüp gümrük memurlarını ve köpeklerini geçti, patoloji bölümündeki tekerlekli arabaları anımsatan metal bankoların yanından yürüdü ve doğruca arkadaki kabine girdi.

Hagen o kadar ani durdu ki peşinden gelen Holm ona arkadan çarptı. Sımsıkı dişlerin arasından hırıltıyla çıkan tanıdık bir ses işitti. “Selam şef. Kusura bakma, hazırola geçemiyorum.”

Björn Holm, komiserin omzunun üzerinden içeri baktı.

Ve yıllarca aklından çıkmayacak bir manzara gördü.

Yalnızca Oslo Emniyet Müdürlüğü değil, öyle ya da böyle Norveç'in tüm polis merkezleri için yaşayan bir efsane olan adam bir sandalyenin arkasına tutunarak öne doğru eğilmişti. Onca zaman sıkı fıkı bir şekilde çalıştığı dedektifin ta ken-disiydi bu. Yaşayan efsanenin arkasında dikilerek lastik eldiven geçirilmiş elini onun solgun kalçalarının arasına sokan gümrük memuru

adam kadar sıkı fıki olmamıştı ama.

Hagen memura kimliğini göstererek “O artık benim” dedi. “Bırakın gitsin.”

Memur gözlerini Hagen’a dikti ve vazgeçecek gibi durmadı; apoletlerinde altın rengi şeritler olan daha yaşlıca bir memur içeri girip gözlerini kapayarak başını oynatınca elini nihayet son kez içeride döndürdü ve çıkardı. Harry yüksek sesle inledi.

Hagen “Haydi pantolonunu giy” dedi ve arkasını döndü.

Harry pantolonunu yukarı çekerken eldivenini çıkartan memura döndü. “Senin de hoşuna gitti mi bari?”

Üç mesai arkadaşının kapıdan çıktığını görünce Kaja Solness bavuldan kalktı. Björn Holm arabaya dönerken Gunnar Hagen içecek bir şey almak için büfeye gitti.

“Seni durdururlar mı hep?” diye sordu Kaja.

“Her seferinde” dedi Harry.

“Ben bir kere bile çıkışta durdurulduğumu hatırlamıyorum.” “Biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü dikkat ettikleri bir yığın ufak işaret var ve sende hiçbiri yok. Bendeysel en az yarısı var.”

“Gümrük memurları sence de çok önyargılı değil mi?” “Hayatında hiç kaçak bir şey sokmadın mı?”

“Hayır.” Kaja güldü. “Tamam tamam, soktum. Ama yeterince iyilerse senin bir polis olduğunu anlamaları gerekirdi. O zaman seni hiç tutmazlardı.”

“Anladılar zaten.”

“Haydi ama. Sadece filmlerde olur o.”

“Gayet iyi anladılar. Benim bitik bir polis olduğumu anladılar.”

“Ciddi misin?” diye sordu Kaja.

Harry sigara paketini aradı. “Yavaşça taksi bankosunun oraya bak. Gözleri kısık ve hafiften çekik bir adam duruyor. Gördün mü?”

Kaja başını salladı.

“Geldiğimizden beri iki kez kemerini çekiştirirdi. Ağır bir şey takmış gibi. Kelepçe ya da cop. Birkaç sene devriyede ya da nezarete çalıştıysan o hareketi yapmak alışkanlık olur.” “Ben de devriyeye çıktım ama...”

“Belli ki şimdi narkotikte çalışıyor ve gümrük kontrolünden geçince rahatlamış görünen insanları gözetliyor. Bağırsaklarındaki malı daha fazla içeride tutamayıp doğruca tuvalete koşturanları da. Ya da saf görünümlü, yardımsever bir yolcuyla o salaktan içi silme uyuşturucu dolu bagajını gümrük kontrolünden geçirmesini rica eden bir kaçakçı arasında el değiştiren bavulları.”

Kaja başını eğdi ve dudaklarında cılız bir gülümsemeyle Harry’ye baktı. “Belki de pantolonu düşen bir adamdır ve annesini bekliyordur. Yanılmış olamaz mısın?”

“Kesinlikle” dedi Harry, önce kolundaki, sonra duvardaki saate bakarak. “Ben zaten hep yanırım. Bu saat doğru mu?”

Volvo Amazon otobana çıktığında sokak lambaları yanmaya başlamıştı.

On koltuklarda oturan Holm ve Solness, kasetçalarda Townes van Zandt’in kontrollü hıçkırıklarla söylediği şarkı eşliğinde derin bir sohbeta dalmıştı. Arka koltukta ise Gunnar Hagen, kucağında duran domuz derisi pürüzsüz evrak çantasına parmağını vuruyordu.

“Keşke iyi göründüğünü söyleyebilseydim” dedi, kısık bir sesle.

“Jet lag’ dandır, şef” dedi Harry. Oturmaktan çok yatıyor gibiydi.

“Çenene ne oldu?”

“Uzun ve sıkıcı bir hikâye.”

“Her neyse, tekrar hoş geldin. Seni getirdiğimiz için kusura bakma.”

“Sana istifamı verdim diye hatırlıyorum.”

“Daha önce de yaptın.”

“Daha kaç kere istifamı vermemi istiyorsun?”

Gunnar Hagen eski dedektifine baktı, kaşlarını ve sesini daha da alçalttı. “Dediğim gibi, bu durumdan dolayı özür dilerim. O son vakanın senden çok şey götürdüğünün farkındayım. Sevdiğin insanlarla birlikte kimsenin... nasıl desem, düşmanı için bile istemeyeceği şeyler yaşadın. Ama senin işin bu Harry. Sen bu işte iyisin.”

Harry memleketinin o kendine özgü soğuğunu şimdiden kapmış gibi burnunu çekti.

“İki cinayet var, Harry. Bire bir aymı olmaları dışında nasıl işlendiklerinden bile emin değiliz.

Ama son yaşadığımız deneyim sağ olsun, neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz.” Komiser duraksadı.

“Kelimelerden zarar gelmez şef.”

“Ben o kadar emin değilim.”

Harry bir inip bir çıkan kardan yoksun, kahverengi, kırsal araziye baktı, “insanlar hemen üzerine atlıyorlar ama şimdiye kadarki olaylar seri katillere ender rastlandığını gösterdi.” “Biliyorum” diyerek başını salladı Hagen. “Kardan Adam, görev sürem boyunca bu ülkede gördüğümüz tek seri katildi. Ama bu defa epeyce eminiz. Kurbanların hiçbir bağlantısı yok ve kanlarında aynı sakinleştirici ilaç bulundu.”

“Bu da bir şeydir. Size iyi şanslar.”

“Harry...”

“Bu iş için uygun birini bul, şef.”

“Uygun kişi *sensin.*”

“Ben dağılmış durumdayım.”

Hagen derin bir nefes aldı. “O zaman biz de seni toparlarız.” “Toparlanacak gibi değilim” dedi Harry.

“Bu ülkede bir seri katili yakalamak için gereken beceriye ve tecrübeye sahip olan tek insansın.”

“Bir Amerikalı getirin.”

“İşlerin öyle yürümediğini sen de iyi biliyorsun.”

“O zaman yapacak bir şey yok.”

“Öyle mi diyorsun? şimdiye kadar iki kişi öldü, Harry. Gencecik iki kadın...”

Hagen çantasını açıp kahverengi bir dosya çıkarınca Harry önemsemiyormuş gibi elini salladı.

“Ben ciddiym şef. Pasaportum ve diğer her şey için teşekkür ederim ama artık kan ve vahşetle dolu ne resim, ne de rapor görmeye tahammülüm var.”

Hagen dedektife incinmiş bir yüzle baktı; yine de dosyayı kucağına bıraktı.

“şuna bir bak, senden tek istediğim bu. Bir de bu dosyayla ilgilendiğimizi kimseye söyleme.”

“Ne? Niyeymiş o?”

“Karışık bir konu. Kimseye bahsetme işte, tamam mı?”

Ön taraftaki sohbet bitmişti. Harry gözlerini Kaja'nın başının arkasına dikti. Björn Holm'un Amazon'u henüz dünyada “boyun travması” teriminin kullanılmadığı yıllardan kalma olduğu için koltuklarda başlık yoktu. Toplanmış saçları, kadının zayıf ensesini ve beyaz tenini açığa çıkarıyordu. Harry onun ne kadar savunmasız olduğunu, etrafındaki her şeyin nasıl da bir anda değişip saniyeler içinde yok olabildiğini düşündü. Hayat böyleydi işte. Bir yıkım süreci, başta mükemmel olanın göz göre göre bozulup dağılma serüveni. Belli olmayan tek şey, bir anda mı yoksa yavaşça mı yok olacağımızda Kötü bir düşünceydi bu. Yine de Harry aklından çıkaramadı. Ta ki dünyanın tüm şehirlerinde bulunabilecek, başkent trafik ağının gri ve sıradan bir parçası olan Ibsen Tüneli'nden geçene dek. Tam da o sırada farklı bir duyguya kapıldı. Burada, Oslo'ya, evinde olmanın büyük ve saf hazzı-na. Hisleri o denli yoğundu ki birkaç saniyeliğine neden geri döndüğünü bile unuttu gitti.

Arkasında Amazon görünürden kaybolurken Harry Sofies Sokağı 5 numaraya baktı. Binanın önünde şimdi daha çok grafiti vardı ama zemin eskisi gibi maviydi.

Sonuç olarak vakayı üstlenmeyi kabul etmemişti. Hastanede yatan bir babası vardı. Buraya tek geliş sebebi oydu. Onlara bunu söylemese de seçme şansı olsaydı babasının hastalığını kesinlikle öğrenmemeyi seçerdi. Ona duyduğu şey sevgi değildi çünkü. Utançtı.

İkinci kattaki evinin iki karanlık penceresine baktı.

Ardından apartmanın kapısını açıp arka bahçeye yürüdü. Pash çöp konteyneri her zamanki yerindeydi. Kapağını açtı. Hagen'a dosyaya göz atacağını sözünü vermişti. Şefini diğerlerinin önünde küçük düşürmemek için yapmıştı bunu. Daha da önemlisi, pasaportunu geri almak cinayet masasına epey pahalıya patladığı için. Harry dosyayı kahve taveleri, bebek bezleri, çürük meyveler ve patates kabuklarının dışarı döküldüğü patlamış naylon poşetlerin üzerine bıraktı. Derin bir nefes aldı ve çöp kokusunun dünyanın her yerinde nasıl aynı olabildiğini merak etti.

iki odalı dairesinde hiçbir şeye dokunulmamıştı; ama yine de bir farklılık vardı. Sanki birisi evden yeni çıkmış da buz gibi soğuk nefesi asılı kalmış gibi toz grisi bir tona bürünmüştü. Harry yatak odasına gitti, çantalarını bıraktı ve açılmamış sigara kartonunu bulup çıkardı. Burada her şey aynı, her şey iki günlük bir cesedin teni kadar soluktu. Kendisini yatağa bıraktı. Gözlerini kapadı. Aşına olduğu seslerle hasret giderdi. Çatı oluğunun deliğinden pencerenin denizliğine düşen damlaların sesi gibi. Hong Kong'daki tavandan düşen o yavaş, iç rahatlatan damlaların sesine benzemiyordu hiç. Daha çok damlamayla akma arasında, insana zamanın geçtiğini, saniyelerin hızla tükendiğini, bir doğrunun sonuna yaklaşıldığını hatırlatan, yüzeyi döven bir sestir. Dört dakika süren her bölümün sonunda muhakkak karikatüristin çizmeyi unuttuğu bir boşluktan aşağı düşen Bay Meraklı adındaki İtalyan çizgi filmi hatırlatıyordu ona.

Lavabonun altındaki dolapta yarısı dolu bir Jim Beam şişesi olduğunu biliyordu. Hazır evine dönmüşken kaldığı yerden devam edebilirdi. Birkaç ay önce evden ayrıldığı o gün, daha havalimanına gitmek için taksiye bile binmemişken zil-zurna sarhoş olmuştu. Manila'ya gidememiş olmasına şaşırılmamalıydı.

Hemen şimdi doğruca mutfağa gidip şişeyi lavaboya döke-bilirdi.

Harry inledi.

Kime benzediğini düşünmesi bile öyle saçmaydı ki. Gün gibi açıktı işte. Rakel'e benziyordu. Tüm kadınlar Rakel'e benzerdi.

“Ama korkuyorum işte Rasmus” dedi Marit Olsen. “Anla artık!”

“Anlıyorum” dedi Rasmus Olsen, yirmi beş yılı aşkın zamandır karısını siyasi kararlar verirken, araba kullanmayı öğrenirken, öfke nöbetleri ya da acayip panik ataklar geçirirken sakinleştirmeyi başaran o yumuşak ve cana yakın sesiyle. “Sadece doğal diyorum” diye ekledi, karısına sarılarak. “Çok çalışıyorsun, akimda bir ton şey var. Kafanda böyle düşünceleri bastırarak güç kalmadı.”

“Böyle düşünceler mi?” diye sordu Marit, yanında oturan kocasına dönerek. DVD’den izledikleri *Aşk Her Yerde* filmine ilgisini kaybedeli uzun zaman olmuştu. “Aslında böyle saçmalıklar demek istiyorsun, değil mi?”

“Önemli olan benim ne düşündüğüm değil” diye cevap verdi adam. Dokunmak için parmaklarını hazırladı. “Önemli olan...”

“...senin ne düşündüğün” dedi, aynı sesi taklit ederek. “Tanrı aşkına, Rasmus, şu Dr. Phil’in programını izlemeyi kes artık.”

Adam kadife gibi bir sesle kıkırdadı. “Sadece şunu söylüyorum; kendini güvende hissetmiyorsan bir milletvekili olarak pekâlâ yanına bir koruma isteyebilirsin. Ama senin istediğin şey bu mu?”

Kocasının parmakları en çok sevdiği ve onun da gayet iyi bildiği noktaya masaj yapmaya başlayınca Marit kedi gibi mırladı. “*Senin istediğin* derken neyi kastediyorsun?”

“Bu konuyu bir düşün. Mesela ne olmasından korkuyorsun?”

Marit Olsen düşündü. Gözlerini kapayıp vücuduna dinginlik ve ahenk katan parmakları hissetti. Rasmus’la Alta, Finnmark’taki Norveç İşçi Kurumu’nda çalışırken tanışmıştı. Marit devlet çalışanlarına yönelik bir oluşum olan Kamu Personeli Birliği’ne atanmış ve Sörmarka Konferans Merkezi’nde bir eğitim kursuna katılması için güneye gönderilmişti. İlk akşamında parlak mavi gözlerle bakan, saçları erken açılmaya başlamış zayıf bir adam yanına gelmişti. Konuşması Alta’daki gençlik kulübünde büyük bir mutlulukla günahlarından arındıklarını anlatan Hıristiyanları andırıyordu. Tek fark, onun siyasetten konuşmasıydı. Sosyalist Parti’nin sekreterliğini yapıyor, milletvekillerine iş, seyahat, basın ve hatta zora düştüklerinde konuşma hazırlama gibi konularda yardım ediyordu.

Rasmus ona bira getirip, dansa davet etmişti. Her seferinde birbirlerine fiziksel olarak daha yaklaştıkları ve yavaşladıkları dört slow dans sonunda ona eşlik etmesini teklif etmişti. Fakat odasında değil, Sosyalist Partide.

Marit memleketine döndükten sonra Alta’daki parti buluşmalarına katılmaya başlamıştı. Akşamları ise Rasmus’la o gün yaşananları ve bunlarla ilgili düşüncelerini konuştukları uzun telefon sohbetleri yapar olmuşlardı. Marit bunu elbette dile getirmemişti ama bazen onunla en

iyi zamanım, aralarında iki bin kilometre varken geçirdiğini düşünürdü. Bir zaman sonra aday belirleme komitesi toplandığında onun da adı listeye eklenmiş ve kendini bir anda Alta Belediye Meclisinde bulmuştu. İki sene sonra Sosyalist Parti Alta İl Teşkilatının başkan yardımcılığının, bir sene sonra Bölge Meclisinin koltuğunda oturuyordu. Sonrasında bir terfi telefonu daha almış ve bu defa millet meclisine aday gösterilmişti.

Şimdiyse mecliste küçük bir odaya, konuşmalarında ona destek olan bir yardımcıya ve işler planladığı gibi giderse daha da yüksek yerlere gelme şansına sahipti. Tabii bir de herhangi bir gaf yapmazsa.

“Bana göz kulak olması için özel bir polis görevlendirecekler” dedi. “Basım kimsenin adım bile duymadığı kadın bir milletvekiline neden vatandaşın cebinden çıkan parayla koruma tutulduğunu bilmek isteyecek. Sebebini, yani parkta birisi tarafından izlendiğinden *şüphelendiğini* öğrendiklerinde ise *böyle* bir mazeret geçerliyse Oslo’daki her kadının devletten polis koruması istemesi gerektiğini yazacaklar. Kısacası ben koruma falan istemiyorum. Boşver.”

Rasmus sessizce güldü ve ona hak verdiğini göstermek için masaj yapmaya devam etti.

Rüzgâr, Frogner Parkı’nın çıplak ağaçlarının arasından uğultuyla esiyordu. Başını boynundaki tüylere gömen bir ördek, gölün zifiri karanlık sularında yavaşça süzülüyordu. Açık yüzme havuzunun fayanslarına çürüyen yapraklar yapışmıştı. Ezelden beridir terk edilmiş kayıp bir dünyayı andırıyordu burası. Derin havuzun suyunu çalkalayan rüzgâr sanki bir fırtına koparıyor, gecenin karanlığında bir darağacı gibi gökyüzüne yükselen on metrelik atlama kulesinin altında devamlı tekrar eden, tekdüze bir ağıt yakıyordu.

Snow Patrol

Harry uyandığında saat öğleden sonra üçtü. Çantasını açıp içine temiz çamaşır koydu, gardiroptan yün bir kaban alıp üzerine geçirdi ve dışarı çıktı. Schröders’in kahverengi, dumanlı odalarına girene kadar çiseleyen yağmur onu biraz da olsa ayılttı. Masası doluydu; televizyonun altındaki köşeye gitti.

Etrafına bakındı. Bira bardaklarının üzerine eğilmiş, daha önce görmediği iki yeni yüzü saymazsa içeride hiçbir hareket yoktu. Rita yanma gelip önüne beyaz bir fincan ve metal bir kahve sürahisi bıraktı.

“Harry” dedi. Karşılaktan ziyade o mu diye emin olmak için sorar gibiydi.

Harry başını oynattı. “Selam, Rita. Eski gazete getirir misin?”

Rita telaşla arka odaya gidip bir öbek sararmış gazeteyle geri döndü. Harry Schröders’te neden eski gazeteleri sakladıklarını sorduklarında hiçbir zaman tatmin edici bir yanıt alamamıştı; yine de bu âdetlerinin faydasını birkaç kez görmüştü.

Rita “Uzun zaman oldu” deyip gitti. Evine en yakın bar olması dışında Schröders’i neden

sevdiğini hatırladı Harry. Özel hayatına duyulan saygıydı. Burada uzun zamandır gelmediğiniz fark edilir ama sizden asla bir açıklama beklenmezdi.

Harry garip biçimde tatsız olan kahveden iki fincan içerken geçen aylarda Norveç Krallığı'nda neler olduğuna dair genel bir kaniya varmak için gazeteleri hızlı hızlı karıştırdı. Her zamanki gibi pek bir şey olmamıştı. Norveç'in en sevdiği özelliği buydu.

*Norveç Popstar'*ın kazananı belli olmuş, dans yarışmasından bir ünlü elenmiş, üçüncü ligden bir futbolcu kokain kullanırken yakalanmış ve nakliye imparatoru Anders Galtung'un kızı Lene Galtung mirasının birkaç milyonuğu-nu şimdiden alarak Tony adında daha yakışıklı ama tahminen serveti daha az bir yatırımcıyla nişanlanmıştı. *Liberal* dergisinin yazı işleri müdürü Arve Stöp, Norveç'in halen monarşiden kurtulamamasının sosyal demokrat duruşun temsilcisi olmak isteyen bir ulus için utanç verici olmaya başladığını yazmıştı. Kısacası hiçbir şey değişmemişti.

Cinayetlerle ilgili ilk haberleri aralık ayının gazetelerinde gördü Harry. Kaja'nın tarif ettiği olay yerini, Nydalen'deki inşaatı süren plazanın bodrumunu görür görmez tanıdı. Ölüm nedeni belirsizdi ancak polis cinayetten şüpheleniyordu.

Harry sayfaları karıştırdı ve ailesiyle daha çok vakit geçirmek için görevden ayrılma kararı aldığını böbürlenerek anlatan bir siyasetçiyi okumayı tercih etti.

Schröders'in gazete arşivi yarım yamalakta ama iki hafta öncesinin gazetesinde ikinci cinayeti de gördü az sonra. Maridalen'de, Daudsjöen Gölü'nün kıyısındaki ormanlık alana bırakılmış bir Datsun marka arabanın arkasında bulunmuştu kadının cesedi. Polis cinayet olasılığını göz önünde bulundursa da henüz ölüm nedeniyle ilgili hiçbir ipucu bulamamıştı.

Harry haberi gözleriyle taradı ve polisin her zamanki sebeple sessiz kaldığını anlaması zor olmadı: Nereden başlayacakları hakkında *en ufak* bir fikirleri yoktu çünkü; bir hiçlik denizinin ortasında çırpıyorlardı.

Henüz sadece iki cinayet vardı. Yine de Hagen ortada bir seri katilin olduğunu söylerken kendinden emin görünüyordu. Nasıl bir bağlantı kurmuştu ki? Basının bilmediği neyi biliyordu? Harry, zihninin şimdiden o aşına ve eski yollar izlemeye başladığını hissedebiliyordu; kendini tutamama huyuna küfretti ve sayfaları karıştırmaya devam etti.

Kahve sürahisi boşaldığında masaya buruşmuş bir para bıraktı ve caddeye çıktı. Kabanına sımsıkı sarılıp kısık gözlerle gri gökyüzüne baktı.

Boş bir taksiye el etti. Taksi kaldırımın kenarına yanaşıp durdu. Şoför yana uzanıp arka kapıyı açtı. Bugünlerde pek görülmeyen bu jesti Harry bahşişle ödüllendirmeye karar verdi. Arabaya daha kolay binecek olması değildi bunun nedeni. Kapı açılınca, arkasında duran aracın sürücü koltuğundaki yüz cama yansımıştı.

“Rikshospital” dedi Harry, arka koltuğun ortasına kayarken.

“Hay hay” dedi şoför.

Yola koyulduklarında dikiz aynasına baktı Harry.

“Ah, ya da önce Sofies Sokağı 5 numaraya gidebilir miyiz?”

Sofies Sokağı’nda taksi çalışan motoruyla beklerken Harry merdiveni uzun ve çabuk adımlarla çıktı. Kafasından olasılıkları geçiriyordu. Triad olabilir miydi? Herman Kluit? Yoksa eski dostu paranoya geri mi dönmüştü? Eşyaları gitmeden önce bıraktığı yerde, yemek dolabındaki alet kutusunda duruyordu. Tarihi geçmiş, eski bir kimlik kartı. Hızlı takılması için yaylı kola sahip iki Hiatt kelepçe. Ve de 38 kalibre bir Smith & Wesson tabanca.

Sokağa inince sağına soluna bakmadan doğrudan taksiye atladı.

“Rikshospital mi?” diye sordu şoför.

“Şimdilik oraya doğru gidelim” dedi Harry. Stensbergata’ya ve ardından Ullevâlsveien’a çıkarlarken devamlı dikiz aynasına baktı. Hiçbir şey göremedi. Demek ki iki ihtimal vardı. Ya kendi paranoyasıydı. Ya da adam bir profesyoneldi.

Harry tereddütte kalsa da en sonunda “Rikshospital’e” dedi. Vestre Aker Kilisesi’ni ve Ullevâl Üniversite Hastanesini geçerlerken bir gözünü aynadan ayırmadı. Ne yaparsa yapmalı ama peşindekilerin en savunmasız olduğu yere gelmelerine yol açmamalıydı. Böyle tipler insanı daima buradan vurmaya çalışırdı çünkü. Ailesinden.

Ülkenin en büyük hastanesi şehrin tepesine kurulmuştu. Harry parayı uzattı. Şoför bahşiş için teşekkür etti ve aynı jesti bir daha yaparak arka kapıyı açtı.

Binaların ön cepheleri Harry’nin önünde yükseliyordu şimdi. Alçalan bulutlar çatıları kuşatıyordu.

Dedektif derin bir nefes aldı.

Olav Hole hastane yastığından öyle nazik ve uysal gülümsüyordu ki Harry yutkunmak zorunda kaldı.

“Hong Kong’daydım” diye cevapladı. “Kafamı toparlamam gerekiyordu.”

“Toparlayabildin mi bari?”

Harry omuz silkti. “Doktorlar ne diyor?”

“Olabildiğince az şey. İyiyeye işaret değil tabii; yine de böyle olmasını yeğlediğimi fark ettim. Sen de biliyorsun, hayatın gerçekleriyle başa çıkmayı bizim aile pek beceremez.”

Harry konu annesine mi geldi diye merak etti. Gelmediğini umdu.

“İş buldun mu?”

Başını iki yana salladı. Babasının beyaz saçları alınna öyle nizami düşüyordu ki Harry bunun saç değil, pijama ve terliklerle birlikte verilmiş bir aksesuar olabileceğini düşündü. “Hiç mi bir şey çıkmadı?”

“Bir polis kolejinde okutmanlık teklif ettiler.”

Yalan söylemiş sayılmazdı. Kardan Adam vakasından sonra Hagen bir nevi izin olarak ona bu işi önermişti.

“Öğretmenlik mi yani?” Sanki biraz fazlası sonunu geti-

rebilirmiş gibi temkinli bir kahkaha patlattı babası. “Benim yaptığım hiçbir şeyi yapmamayı ilke edinmemiş miydin sen?”

“Öyle bir şey yok.”

“Her neyse. Zaten sen her seferinde bildiğin yoldan gittin. Şu polislik meselesi falan... Galiba benim yaptıklarımı yapmadığın için sana minnettar olmam gerekiyor. Ben kimsenin örnek almaması gereken biri oldum hep. Biliyorsun, hele annenin ölümünden sonra...”

Harry beyaz hastane odasında oturalı daha yirmi dakika olmuştu ve şimdiden kaçıp gidesi gelmişti.

“Annen öldükten sonra her şey anlamsız geldi. Kabuğuma çekildim, başka kimseyle huzur bulamadım. Yalnızlık beni ona yakınlaştırıyordu sanki, ya da ben öyle zannediyordum. Ama yaptığım yanlıştı Harry.” Gülümsemesi bir mele-ğinki kadar naifti. “Rakel’i kaybetmek seni çok yaraladı, biliyorum. Yine de sen benim yaptığımı yapmamalısın. Saklanma Harry. Kapıyı üzerine kilitleyip anahtarı uzağa atma.”

Harry ellerine baktı, başını salladı ve vücudunun karıncalandığını hissetti. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Odaya bir erkek hemşire girdi, kendisini Altman olarak tanıttı ve elindeki şırıngayı havaya tutarak hafif peltek bir şekilde “01av” a uyumasına yardımcı olacak bir ilaç vereceğini söyledi. Harry’nin kendisi için de bir ilaç isteyesi geldi ama dilini tuttu.

Babası yan yattı, yüzünü astı. Sırtüstü yatarkenki halinden daha yaşlı duruyordu. Ağır ve boş gözlerle oğluna baktı.

Harry o kadar ani ayağa kalktı ki sandalyenin ayakları yere gürültüyle sürtündü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Olav.

“Sigara içmeye” dedi Harry. “Uzun sürmez.”

Harry otoparkı gören alçak bir tuğla duvara oturdu ve bir Camel yaktı. Otobanın karşı tarafında Blinderni ve bir zamanlar babasının okuduğu üniversite binalarını görebiliyordu. Kimisine göre oğullar daima öyle ya da böyle babalarının kılık değiştirmiş bir türevine dönüşürlerdi ve babalarından apayrı insanlar olduklarını düşünmeleri tamamen bir yanılsamaydı. Kan bağı iradeden güçlüydü, hatta iradenin ta ken-disiydi. Harry küçüklüğünden beri bu iddianın tam tersine hareket ettiğini sanmıştı. Öyleyse neden babasını mahvolmuş bir yüzle yatakta çıplak görünce aynaya bakmış gibi hissetmişti? O konuştuğuca neden kendi sesini duyuyordu? Tüm o düşündükleri, kullandığı kelimeler... Harry'nin sinir uçlarına nokta atışı yapan bir dişçi matkabından farksızdı. Çünkü bir kopyaydı o. Birden dikkat kesildi. Gözleri otoparkta duran beyaz bir Corolla'ya takılmıştı.

Her zaman mutlaka beyaz olurdu bu arabalar, beyaz en kimliksiz renkti ne de olsa. Schröders'in önünde gördüğü Corolla'ydı bu. Taksinin camına yansıyan yüz, yirmi dört saatten az bir zaman önce kısık ve çekik gözleriyle ona bakan yüzün aynısıydı.

Harry sigarasını fırlatıp telaşla içeri girdi. Babasının odasına giden koridorda adımlarını yavaşlattı. Açık bir bekleme alanına geldiğinde masadaki dergileri karıştırmış gibi yapıp gözucuyla oturan insanları taradı.

Adam yüzünü *Liberal* dergisiyle gizlemişti.

Harry kapağında Lene Galtung ve nişanlısının fotoğrafının olduğu *Se og Hör* adında bir paparazzi dergisini aldı ve gitti.

Olav Hole gözlerini kapatmış, yatıyordu. Harry eğildi ve kulağını ağzına yaklaştırdı. Nefesi o kadar cılız ki zar zor duyuluyordu; yine de yanağına çarpan havayı hissedebildi.

Bir süre yatağın yanındaki sandalyede oturup babasını izledi ve zihni çocukluk anlarını gelişigüzel bir sırayla, bölük pörçük önüne serdi. Her birini çok net hatırlaması dışında başka hiçbir ortak yanları yoktu.

Sonra sandalyeyi hafifçe araladığı kapının önüne koydu ve bekledi.

Neredeyse yarım saat sonra adamı bekleme alanından koridora çıkarken gördü. Tıknaz ama dinç görünümlüydü. Tuhaf biçimde çarpık olan bacakları, sanki dizlerinin arasında bir plaj topuyla yürüyor muş gibi gösteriyordu onu. Erkekler tuvaletinin o evrensel tabelasının olduğu kapıdan girmeden önce kemerini çekiştirdi. Ağır bir şey asılıydı sanki.

Harry ayağa kalkıp peşinden gitti.

Tuvalet kapısının önünde dikilip derin bir nefes aldı. Uzun zaman olmuştu. Kapıyı itip içeri girdi.

Tuvalet de tüm hastane gibiydi: temiz, şık, yeni ve çok geniş. Ana duvar boyunca sıralanan altı kabin kapısının hiçbirinin kilidinde kırmızı bir kare yoktu. Daha kısa olan duvarda dört lavabo vardı. Diğer uzun duvarda ise kalça hizasında dört porselen pisuar. Adam sırtı Harry'ye dönük

bir halde birinin önünde dikiliyordu. Tepesinden yatay bir boru geçiyordu. Yeterince sağlama benziyordu. Harry tabancasını ve kelepçeyi çıkardı. Erkekler tuvaletinde kimsenin birbirine bakmaması genel görgü kurallarından biriydi. Kasıtlı olmadan kurulan göz teması bile bir cinayet sebebi olabilirdi. Adam da bu kurala uyararak başını çevirmedi. Harry bu esnada kapıyı büyük bir dikkatle kilitledi, ağır adımlarla adama yaklaştı, tabancanın namlusunu boynuyla başı arasındaki yağ boğumuna dayadı ve bir keresinde teşkilattaki bir arkadaşının tüm polisler meslek hayatlarında en az bir kez kullanmaları için izin verilmesi gerektiğini söylediği o cümleyi fısıldadı: “Olduğun yerde kal.”

Adam söyleneni yaptı. Vücudu kasılınca Harry yağ boğumundaki tüylerin diken diken olduğunu gördü.

“Ellerini kaldır.”

Adam kısa ve güçlü kollarını başının üzerine kaldırdı.

Harry öne eğildi. O an bir hata yaptığını fark etti. Adamın hızı nefes kesiciydi. Harry yakın dövüş tekniklerini çalışarak geçirdiği saatlerde bir darbenin nasıl alınacağını da en az vurmaya kadar önemli olduğunu öğrenmişti. İşin püf noktası kasları gevşetmek ve saldırının artık önlenemeyeceğini, sadece şiddetinin azaltılabileceğini kabullenmekti. O yüzden adam kendi etrafında dönüp dizini bir dansçı gibi kıvrakça havaya kaldırdığında Harry de harekete uyumlu bir şekilde tepki verdi. Bedenini tekmeyle aynı yönde hareket ettirdi. Adamın ayağı kalçasının üzerine denk geldi. Harry dengesini kaybedip düştü ve fayans zeminde adamın erişemeyeceği yere kadar kaydı. Yerden kalkmadan iç geçirdi ve tavana bakarak cebinden sigara paketini çıkardı. Bir tane çekip ağzına koydu.

“Hızlı kelepçe” dedi. “Chicago’da FBI kursuna katıldığım sene öğrenmiştim. Cabrini Green’de, berbat bir odada kalırken. Dışarı çıkıp soyulmak istemiyorsan beyaz bir adam olarak akşamları yapacak bir şeyin olmuyordu. Ben de odada kalıp iki konuda kendimi geliştirdim. Polis tabancamı karanlıkta elimden geldiğince hızlı doldurup boşaltmak. Bir de masanın ayağına en hızlı şekilde kelepçe takmak.”

Harry dirseklerinin üzerine kalktı.

Adam başının üzerine kaldırdığı kısa kollarıyla dikiliyordu hâlâ. Bilekleri borunun iki yanında duran kelepçelere hapsolmuştu. Boş gözlerle dedektife baktı.

“Seni Bay Kluit mi gönderdi?” diye sordu Harry, İngilizce konuşarak.

Adam Harry’nin bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi.

“Triad mı? Borcumu ödedim ben, haberin yok mu?” Harry adamın ifadesiz yüzünü inceledi. Yüz hatları Asyalıyı andırıyordu ama ne yüzü ne de ten rengi Çinliye benziyordu. Belki de Moğol’du. “Ne istiyorsun benden, konuş bakalım?”

Yanıt yoktu ve bu kötüye işaretti. Adam muhtemelen bir şey sormaya değil, bir şey yapmaya gelmişti.

Harry ayağa kalktı, adama yandan yaklaşmak için yarım daire çizerek yürüdü. Tabancayı onun şakağına doğrultup sol elini takım elbisesinin ceketine attı. Eli bir tabancanın soğuk çeliğini es geçerek cüzdana ulaştı ve onu dışarı çekti.

Harry üç adım geri çekildi.

“Bakalım kimmişsin... Bay Jussi Kolkka.” American Exp-ress kredi kartını ışığa tuttu. “Finlandiyall mısın? O zaman Norveççeden biraz anlıyorsundur herhalde?”

Cevap gelmedi.

“Eskiden polistin, değil mi? Gardemoen’in geliş terminalinde seni gördüğümde sivil narkotik polisi olduğunu düşünmüştüm. O uçakla geldiğimi nereden biliyordun, Jussi? Bu arada sana Jussi dememe bozulmazsın, değil mi? Aleti fermuarından dışarı sarkan bir adama adıyla hitap etmek doğal olsa gerek.” Gırtlaktan gelen kısacık bir sesin ardından bir ağız dolusu tükürük havada dönerek Harry’nin göğsüne isabet etti.

Harry tişörtüne baktı. Tükürük, siyah kumaşın üzerindeki ikinci “o” harfinin ortasına çapraz bir çizgi çizmiş ve tişörtün üzerinde yazan grup adını “Snow Patrol’e dönüştürmüştü.

“Demek Norveççe biliyorsun” dedi Harry. “O halde kimin için çalışıyorsun, Jussi? Benden ne istiyorsun?”

Jussi’nin suratında tek bir kas bile oynamadı. Dışarıda birisi kapı kolunu zorladı, küfredip gitti.

Harry iç geçirdi. Tabancayı kaldırıp Finn’in alnıyla aynı mesafeye getirdi ve horozu çekti.

“Beni akli başında, normal bir insan olarak görüyor olabilirsin, Jussi. Ama buraya kadar. Babam burada hasta yatağında çaresizce yatıyor. Bunu öğrendin ve bu benim için büyük bir sorun sayılır. Çözmemizin tek yolu var. Neyse ki silahlısın, polise nefsi müdafaa olduğunu söyleyebilirim.”

Harry horozu daha da geri çekti. Ve o bilindik bulantıyı hissetti.

“Kripos.”

Harry horozu durdurdu. “Tekrar et.”

Adam İsveççe “Kripos’tanım” diye tısladı. Norveç düğünlerindeki muzip konuşmacıların bayıldığı bir Finlandiya aksa-nı vardı.

Harry gözlerini adama dikti. Doğruyu söylediğine şüphesi yoktu. Yine de bu cevap hiçbir anlam ifade etmemiştir onun için.

“Cüzdanımda” diye hırladı Finlandiyalı, sesindeki öfkenin gözlerine ulaşmasına izin vermeyerek.

Harry cüzdanı açıp içine baktı. Kalın bir kimlik kartı çıkardı. Pek fazla bilgi yazmasa da bu bile yeterliydi. Önünde duran adam Krimpolitisenralen’ dendi. Kısa adıyla Kripos’tan, yani Oslo’nun tüm ülkeyi etkileyen cinayet soruşturmalarını destekleyen, hatta çoğu zaman bu vakaları araştıran merkezi suç biriminden.

“Kripos’un benimle ne alıp veremediği olabilir ki?”

“Bellman’a sor.”

“Bellman kim?”

Finlandiyalının ağzından kesik bir ses çıktı. Öksürük mü kahkaha mı olduğu belli değildi.

“Komiser Bellman be, aptal herif. Benim amirim. Artık izin versen de ben gitsem ya yakışıklı?”

“Siktir” dedi Harry, karta tekrar bakarak. “Siktir, siktir!” Cüzdanı yere attı ve kapıya yürüdü.

“Hey! Hey!”

Harry kapıdan çıkıp koridorda çıkışa doğru yürürken Finlandiyalının haykırıları giderek söndü. Az önce babasıyla ilgilenen hemşire karşıdan geliyordu. İkiyi yakınlaşınca gülümseyerek başını salladı. Harry kelepçenin minik anahtarını havaya fırlattı.

“Erkekler tuvaletinde bir teşhirci var Bay Altman.”

Hemşire hızlı bir refleksle anahtarı iki eliyle kaptı. Harry kapıdan çıkana dek adamın aval aval arkasından baktığını hissetti.

Atlayış

Saat gece on bire çeyrek vardı. Hava dokuz dereceydi ve Marit Olsen hava durumu sunucusunun ertesi gün hava sıcaklığının daha da yüksek olacağını söylediğini hatırlıyordu. Frogner Parkı’nda in cin top oynuyordu. Havuz nedense aklına hurda gemileri, evlerin duvarlarından ılık çalarak geçen rüzgârların ve kış yüzünden kapalı duran panayır alanlarının olduğu terk edilmiş balıkçı kasabalarını getirmişti. Bir de çocukluğuna ait bölük pörçük hatıraları. Mesela Tronholmen’e musallat olan, geceleri saçlarında yosunlarla ve ağızlarına burunlarına dolmuş balıklarla denizden çıkan boğulmuş balıkçılar gibi. Nefesi olmayan ama buz gibi soğuk ve boğuk sesleriyle martılar gibi çığlık atmaya alışkanlık haline getirmiş hortlaklardı onlar. Ağaç dallarına takılıp bir sökölme sesiyle bedenlerinden ayrılan şiş kolları ve bacaklarına rağmen Tronholmen’deki o izbe eve yürümeye devam eden ölülerdi. Tronholmen’de büyükbabasıyla büyükannesi yaşardı. Geceleri tir tir titreyerek evin çocuk odasında öylece yatardı. Marit Olsen nefesini verdi. Ve vermeye devam etti.

Aşağıda rüzgâr esmese de on metrelik bu atlama kulesinin tepesinde havanın hareketi fark ediliyordu. Marit şakaklarında, boğazında ve kasıklarında atan nabzını, ona hayat veren taze kanının vücudundaki akışını hissetti. Yaşamak, hâlâ hayatta olmak muhteşemdi. Kulenin basamaklarını tır* inanırken nefessiz kalmamış, sadece kalbinin, o sadık kasının çılgınlar gibi koştuğunu hissetmişti. Altındaki boş atlama havuzuna bakınca ay ışığının neredeyse yapay zannedilecek mavi bir parlaklıkla fayanslara vurduğunu gördü. Daha ileride, havuzun sonunda ise büyük saati görebiliyordu. Kolları onu beş geçede kalmıştı. Zaman akmıyordu. Şehrin sesini duyabiliyor, Kirkeveien'daki araba ışıklarını görebiliyordu. Ne kadar yakındılar. Bir o kadar da uzak. Sesini binlerine duyurmak için fazla uzak.

Nefes alıp veriyordu. Ama şimdiden ölü sayılırdı. Boynunda halat kadar kalın bir ip vardı ve martıların, yakında aralarına katılacağı hortlakların sesini işitebiliyordu. Ölümü düşünmüyordu yine de. Hayatı düşünüyordu. Yaşamayı ne kadar sevdiğini. Yapmış olmayı dilediği tüm küçük ve büyük şeyleri. Hiç görmediği ülkeleri gezebilir, yeğenlerinin büyümesini izleyebilir, dünyanın sarsılıp kendine gelmesine şahit olabilirdi.

Bir bıçakla başlamıştı her şey. Sokak lambasının ışığında parlayan ve boğazına dayanan bir bıçakla. Korkunun enerjisi açığa çıkardığı söylenirdi. Onunsa tüm enerjisini elinden almış, vücudunu hareket edecek güçten mahrum bırakmıştı. Etini kesen çeliğin düşüncesi onu kan dondurucu bir çaresizliğe itmişti. Öyle ki çite tırmanması söylendiğinde yapamamış, yere düşüp yanaklarında gözyaşlarıyla bir fasulye çuvalı gibi yatmıştı. Olacakları biliyordu çünkü. Kesilmemek için elinden geleni yapacak ama buna engel olamayacaktı. Yaşamayı öyle çok istiyordu ki. Birkaç sene, bari birkaç dakika daha. Herkese hükmeden o deli ve kör mantığa kapılmıştı.

Ağzını açmamasının emredildiğini unutup çite tırmana-mayacağını söylemişti. Bıçak bir yılan gibi kıvrılarak ağzını doğramış, içeride dönmüş, dişlerini parçalayarak geri çekilmişti. Bir anda ağzı kanla dolmuştu. Ses, maskenin arkasından bir şey fısıldamış ve onu çitin yanından yürümesi için dürtmüştü. Az sonra çalılarının içinde kalan bir deliğe doğru itilmişti.

Marit Olsen ağzına dolmaya devam eden kanı tükürdü ve altındaki platforma baktı. Orası da ay ışığının maviliğine bürünmüştü. Bu boş haliyle izleyicisi ya da jürisi bulunmayan, sadece hâkimin olduğu bir mahkeme salonuna benziyordu. Kalabalık yerine sadece celladın olduğu bir infaza. Kimsenin görmeye değer bulup da gelmediği halka açık bir idama. Marit hayattayken albeniden ne kadar yoksunsa ölümlerinde de aynı durumda olduğunu düşündü bir an için. Üstelik artık konuşamıyordu bile.

“Atla.”

Parkın bu kış gecesi bile ne kadar güzel olduğunu gördü. Havuzun sonundaki saat çalışıyordu keşke; böylece ölümlerinde çaldığı fazladan saniyeleri görebilirdi.

“Atla” diye tekrarlardı ses. Maskeyi çıkarmış olmalıydı. Sesi değişerek tanıdığı bir sese dönüşmüştü. Başını çevirince şoke olmuş gözlerle adamın yüzüne bakakaldı. Sonra da sırtına bir

tekme yedi. Bağırdı. Artık ayaklarının altı boştu; hayret verici olsa da bir an için ağırlığı yokmuş gibi hissetti. Fakat yer onu kendine çekiyordu. Vücudu giderek hızlanırken havuzun mavi-beyaz porseleninin onu parçalara ayırmak için hızla ona doğru geldiğini fark etti.

Havuz tabanına üç metre kala Marit Olsen'in boynunu ve boğazını saran ip gerildi. İhlamur ve karaağaçtan yapılmış, esnekliği olmayan eski usul bir ipti. Marit Olsen'in iri bedeni en ufak bir dayanma gücü gösteremedi başından ayrıldı ve tok bir sesle havuza yığıldı. Baş ve boynu ipten kaldı. Fazla kan akmadı. Ardından başı öne devrilip ilmekten çıktı, mavi eşofman üstünün üzerine düştü ve bir süre gürültüyle fayanslarda yuvarlandı.

Ve havuz yeniden sessizliğe gömüldü.

II

İhtarlar

Harry gece üçte uyuma girişimlerinden vazgeçerek kalktı. Mutfak musluğunu açıp altına bir bardak tuttu, su taşana ve bileğine gelene kadar bekledi. Çenesi ağrıyordu. Dikkatini mutfak tezgâhının üzerine tutturulmuş iki fotoğraf çekmişti.

Birkaç yerden kırışmış olması görüntüyü biraz bozsa da birinci fotoğrafta açık mavi renkli yazlık elbisesiyle Rakel vardı. Ama mevsim yaz değildi; arkasındaki yapraklar sonbahar olduğunu söylüyordu. Rakel'in koyu kahverengi saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Gözleri merceğin arkasında bir şeyi, belki de fotoğrafı çeken arıyor gibiydi. Resmi kendisi mi çekmişti? Hatırlamaması garipti.

Diğeri Oleg'in fotoğrafıydı. Valve Hovin buz pateni pistinde geçen kış aldığı ders esnasında Harry'nin cep telefonu ile çekilmişti. O zamanlar çitkırıldım bir oğlan çocuğuydu ama derslere devam etseydi bir zamanlar onun olan kırmızı kayak giysisinin içini çok geçmeden doldurabilirdi. Acaba şimdi ne yapıyordu? Neredeydi? Rakel her nereye gittilerse ikisi için yeni bir yuva kurmayı başaramış mıydı? Oslo'dakin-den daha güvenli hissedecekleri bir yuva... Hayatlarında yeni insanlar var mıydı? Oleg yorulduğunda ya da dalgınlığına geldiğinde hâlâ Harry'den "baba" diye mi bahsediyordu?

Harry musluğu kapattı. Dizlerinin karşısında duran dolap

kapağını düşündü. Jinn Beam şişesi sanki içeriden adını fısıldıyordu.

Üzerine bir pantolon ve tişört geçirip oturma odasına gitti ve Miles Davis'in *Kind of Blues* albümünü açtı. Bant makarasının payını telafi etmek için stüdyoda şarkıları biraz daha yavaş çaldıkları o sonraki kayıt değil, adeta gerçekliğin yerine geçen orijinal kayıttı.

Harry albümü bir süre dinledikten sonra mutfaktan gelen fısıltıyı bastırması için sesi daha da açtı. Gözlerini kapadı.

Kripos. Bellman...

Bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Hagen'ı arayıp neyin nesi olduğunu soruşturabilirdi ama canı hiç istemiyordu. Neyle ilgili olduğunu bildiğine dair bir his vardı çünkü içinde. Uyuyan yılanı uyandırmamak en iyisiydi.

Son şarkı olan “Flamenco Sketches”e geldiğinde daha fazla dayanamadı. Mutfağa gitmek için ayağa kalktı. Hole geldiğinde sola dönüp Doc Martens botlarını ayağına geçirdi ve evden çıktı.

Dosyayı ortadan yarılmış naylon bir poşetin altında buldu. Kapağına kurumuş bezelye çorbasına benzeyen bir şey bulaşmıştı.

Oturma odasına dönünce yeşil berjer koltuğa oturdu ve bir ürpermeyle okumaya başladı.

İlk kurban Borgny Stem-Myhre adında, aslen kuzeyli, Levanger'li olan otuz üç yaşında bir kadındı. Bekârdı ve çocuğu yoktu. Oslo'da, Sagene'de oturuyordu. Saç stilistiydi ve özellikle kuaförler, fotoğrafçılar ve moda basımından insanlardan oluşan geniş bir çevresi vardı. Oslo'da sık sık gittiği çok sayıda restoran vardı ve havalı bir tipti. Doğa sporlarına meraklıydı; dağ kulübeleri arasında yürümeyi ve kayak yapmayı seviyordu.

İş arkadaşlarının ifadeleri genelde “Ne kadar uğraşırsa uğraşsın özünde hâlâ bir Levangerliydi” ana fikrine sahipti. Harry bu yorumların, taşralılıktan kurtulmayı başarmış olanlar tarafından yapıldığını düşündü.

“Hepimiz onu çok severdik. Bu meslekte dâhi diyebileceğim birkaç insandan biriydi.”

“Hâlâ aklım almıyor. Böyle birinin canına nasıl kıyılır, anlayabilmiş değiliz.”

“İyi kalpli biriydi. Sevdiği erkeklerin hepsi er ya da geç onu sömürdü. Onların oyuncuğu oldu. Gözü yükseklerdeydi, asıl sorunu da buydu.”

Harry kadının fotoğraflarından birine baktı. Hâlâ hayattayken çekilmiş bir resmine. Sarışındı. Muhtemelen sonradan olma. Aman aman güzelliği olmayan sıradan bir yüzü vardı ama asker ceketi ve Jamaika beresiyle giyim kuşamı şıktı. Şık giyimli ve iyi kalpli... Bu ikisi bir arada bulunabilir miydi?

***Sheness* moda dergisinin aylık lansmanı ve tanıtımı için Mono restoranına gitmişti. Saat yediden sekize kadar restoranda kaldıktan sonra özel yaşantısında da görüştüğü yakın bir iş arkadaşına ertesi günkü fotoğraf çekimine hazırlanmak için eve gideceğini söylemişti. Fotoğrafçı ondan tema olarak “orman temasının punk ve seksenlerin tarzıyla birleşimini” istemişti.**

Çıkınca en yakın taksi durağına gitmiş olmalıydı ama o saatlerde restoranın civarında bulunan hiçbir taksi şoförü (dosyaya Norgestaxi ve Oslotaxi'den alman listeler de eklenmişti) ne Borgny Stem-Myhre'nin fotoğrafını tanımış, ne de Sagene'e yolcu götürmüştü. Kısacası, Mono'dan çıktıktan sonra kimse onu bir daha görmemişti. Ta ki Polonyalı iki duvar ustası işe gelip de

demir sığınak kapısının asma kilidini kırılmış halde görüp içeri girinceye dek. Borgny sığmağın ortasında giysileriyle iki büklüm yatıyordu.

Harry fotoğrafı inceledi. Aynı asker ceketi vardı üzerinde. Yüzü beyaz fondötenle kapatılmış gibi duruyordu. Makinenin flaşı, bodrum duvarına keskin gölgeler düşürüyordu. Fotoğraf çekimi bir şekilde gerçekleşmişti.

Patolog, Borgny Stem-Myhre'nin gece on on bir sularında öldüğünü tespit etmişti. Kanında kastan enjekte edildiğinde bile çok çabuk etkisini gösteren güçlü bir anestezi ilaç olan ketanom bulunmuştu. Fakat asıl ölüm sebebi, ağızındaki yaralardan akan kandan boğulmaydı. İşin rahatsız edici kısmı da burada başlıyordu. Patolog ağızında bıçak yarasına benzeyen, simetrik biçimde dağılmış, hepsi de yedi santim derinliğinde olan ve hiçbiri yüzünü delmemiş tam yirmi dört kesik bulmuştu. Gelgelelim polis, ne tür bir silahın ya da aletin kullanılmış olabileceği konusunda afillanmış durumdaydı. Daha önce kimse buna benzer bir şey görmemişti. Dahası, ortada en ufak bir adli kamt da yoktu. Ne bir parmak izi, ne DNA, hatta beton zemin ısıtma kabloları ve yer döşemesi için bir önceki gün temizlendiğinden tek bir ayakkabı ya da bot izi bile yoktu. Muhtemelen Harry gittikten sonra göreve gelmiş olan Kim Erik Lokker adındaki bir adli tıp uzmanının raporunda, yerde bulunan ve cinayet mahallinin yakınlarındaki taşlardan farklı olan gri-siyah renkte iki çakıltaşının fotoğrafı vardı. Lokker, tabanında arazi tipi derin dişler olan botlara küçük taşların sıkışabildiğini ve cinayet mahallindeki beton zemine benzeyen sert yüzeylerde bu taşların yerinden çıkabildiğini belirtmişti. Üstelik bu taşlar öyle farklıydı ki ileride soruşturmaya farklı bir mekân, mesela çakıl bir yol dahil olursa bu taşların oradan gelip gelmediği kolayca tespit edilebilecekti. Rapora imza ve tarih atıldıktan sonra bir şey daha eklenmişti: Maktulün iki azıdişinde demir ve koltana ait küçük kalıntılar bulunmuştu.

Harry sonucu şimdiden kestirebiliyordu. Sayfaları çevirdi.

Diğer kadının adı Charlotte Lolles'ti. Fransız bir baba ve Norveçli bir annenin kızıydı. Oslo'da, Lambertseter'de yaşıyordu. Yirmi dokuz yaşındaydı. Baroya kayıtlı bir avukattı.

Yalnız yaşıyordu ama bir erkek arkadaşı vardı: Soruşturmanın çabucak dışında bırakılan Erik Fokkestad. Cinayet günü Amerika, Wyoming'deki Yellowstone Ulusal Parkı'nda bir jeoloji konferansçıydı. Charlotte da onunla gitmek istemiş ama üzerinde çalıştığı ciddi bir mülk anlaşmazlığını çözmek için kalmayı seçmişti.

İş arkadaşları onu en son pazartesi akşamı dokuz sularında ofisteyken görmüştü. Büyük ihtimale bir daha da asla evine dönememişti. Evrak çantası, Maridalen'de ormana terk edilmiş hurda bir arabanın hemen arkasında bulunan cesedinin hemen yanındaydı. Mülk anlaşmazlığının tarafları da soruşturmadan çıkarılmıştı. Otopsi raporunda Charlotte Lolles'in tırnaklarının altında boya ve pas parçalarının bulunduğu yazıyordu. Bu bilgi, bagaj kilidinin çevresindeki kazıma izlerinin belirtildiği olay yeri raporuyla örtüşüyordu. Bagajı açmak için uğraşmış gibiydi. Kilit yakından incelediğinde en az bir kez anahtarsız açıldığı ortaya çıkmıştı. Ne var ki bunu Charlotte Lolles'in yapmış olması çok zordu. Harry onu bagajın içinde bir şeye zincirlenmiş halde hayal etti ve neden kaçmak için bu kadar çabaladığına kafa yordu. Katilin

sonradan yanma aldığı bir şey yüzünden olabilir miydi? Ama ne almıştı ki? Dahası nasıl almıştı? Ve neden?

Hukuk firmasından kadın bir iş arkadaşının ifadesinde şu cümleler vardı: “Charlotte hırslı biriydi ve hep geç saatlere kadar çalışırdı. Ne kadar verimli oluyordu, onu bilmiyorum gerçi. Daima nazikti ama karakteri tebessümü ve Akdenizli görünümüyle pek uyuşmazdı. Epey içine kapanıktı diyebilirim. Mesela sevgilisinden bir kez bile bahsetmemişti. Yine de patronlarım onu çok severdi.”

Harry, arkadaşının Charlotte’a sevgiliyle ilgili birbiri ardına samimi sorular sorduğunu ve her defasında sadece bir tebessümle karşılaştığını getirdi gözünün önüne. Araştırmacı zihni otomatik pilota geçmişti şimdi: Belki de Charlotte bir kız arkadaşının yakın ilgisine maruz kalmak istememişti Sakladığı bir şey vardı. Kim bilir...

Harry fotoğraflara baktı. Kadın sert ama çekici yüz hatlarına sahipti. Siyah gözleriyle şeye benziyordu sanki... *Kahretsin*, dedi Harry. Gözlerini kapadı. Tekrar açtı. Patoloğun raporuna geçti. Belgeye göz gezdirmeye başladı.

Borgny’nin raporunu ikinci defa okumadığından emin olmak için en üstte yazan ismi kontrol etmek zorunda kaldı. Anestezik ilaç aynıydı. Ağızda yirmi dört yara ve boğulma da. Dışarıdan şiddet uygulanmamış, cinsel saldırı izi bulunmamıştı. Tek fark ölüm saatinin gece on birle on iki arasında olmasıydı. Bu rapora da maktulün dişlerinde bulunan demir ve koltan kalıntılarıyla ilgili bir not eklenmişti. Adli tıp uzmanı aynı maddeler iki kurbanda da bulunduğundan bunların birbirleriyle bağlantılı olabileceklerini sonradan fark etmiş olmalıydı. Koltan... Arnold Schwarzenegger’in Termina-törü de koltandan yapılmamış mıydı?

Harry uykusunun artık tamamen kaçtığını ve koltuğun ucuna tüneyerek oturduğunu fark etti, içindeki kıpırtıyı, heyecanı hissetti. Ve de bulantıyı. Midesini allak bullak eden, vücudunun çaresizce reddettiği ilk kadehi içmişti sanki. Oysa çok geçmeden daha fazlası için yalvaracaktı Harry. Daha fazlası, biraz daha fazlası için. Ta ki kendisini ve çevresindeki herkesi yok edene kadar. Şimdi de durumu aynıydı. Koltuktan başını döndürecek kadar hızlı kalktı. Dosyayı kaptı. Epey kalın olsa da yırtıp ikiye bölmeyi başardı.

Parçaları toplayıp yeniden çöp konteynerine götürdü. Kenarlara doğru bırakıp en dibe kaymaları için naylon poşetleri kaldırdı. Çöp kamyonunun ya yarın ya da ertesi gün gelmesini umdu.

Ardından evine çıkıp yeşil koltuğuna döndü.

Gecenin karanlığı gri bir tona dönerken, uyanan kentin ilk seslerini işitti. Fakat Pilestredet’in günün ilk trafik yo-ğunluğuna ait o her zamanki uğultusunun arasında uzaklarda tiz bir polis sireninin yankılandığını da duyabiliyordu. Herhangi bir şey için çalıyor olabilirdi. Derken bir siren daha duydu. Ve sonra bir siren daha. Hayır, bu kadan herhangi bir şey için çalıyor olamazdı.

Ev telefonu çaldı.

Harry cevap verdi.

“Ben Hagen. Az önce yeni bir ihbar al...”

Harry telefonu kapattı.

Telefon yeniden çaldı. Harry pencereden dışarı baktı. Kız kardeşini hâlâ aramamıştı. Nedenini düşündü. Onu kayıtsız şartsız seven en hevesli hayranına, kendi deyimiyle “ucundan Down sendromlu” olan ve buna rağmen hayatla ondan çok daha iyi başa çıkan kadına görünmek istememişti çünkü. Şu dünyada hayal kırıklığına uğratmayı kabullenemeyeceği tek kişiydi o.

Telefon sustu. Az sonra yeniden çalmaya başladı.

Harry bir hışımla kulağına götürdü. “Hayır, şef. Cevabım hayır, o işi istemiyorum.”

Hattın diğer ucunda her kim varsa bir süre konuşmadı. Ardından hiç tanımadığı bir ses “Oslo Enerji’den arıyorum” dedi. “Bay Hole’la mı görüşüyorsunuz?”

Harry kendine küfretti. “Evet.”

“Size gönderdiğimiz faturaları ödemediğiniz, son ihtarlarımıza da yanıt vermediğiniz. Sofies Sokağı 5 numaradaki evinizin elektriğini bu gece itibarıyla keseceğimizi bildirmek için arıyorum.”

Harry cevap vermedi.

“Kalan borç tutarınızı ödeyene kadar elektriğinizi açama-yacağız.”

“Ne kadar?”

“İhtarlar, kesim ücreti ve faizlerle birlikte toplam on dört bin dört yüz altmış üç kron.”

Kısa bir sessizlik yaşandı.

“Orada mısınız?”

“Evet. Şu aralar biraz sıkışığım da.”

“Kalan borç tutarı icra şirketimiz tarafından tahsil edilecek. Umarız bu süre zarfında hava sıfırın altına inmez, öyle değil mi?”

Harry “Öyle” diyerek onayladı ve telefonu bıraktı.

Dışarıda sirenler bir yükselip bir alçalıyordu.

Harry yatağa gitti. On beş dakika gözlerini kapayıp uzandıktan sonra pes etti, yeniden giyindi ve Rikshospital'e giden tramvaya binmek üzere evden ayrıldı.

Çıktı

Bu sabah uyandığımda yine orada olduğumu biliyordum. Rüyalarım hep aynı şey oluyor: Yerde yatıyorum, oluk oluk kan akıyor, gözlerimi yana çevirdiğimde bize baktığını görüyorum. Kim olduğumu yeni anlamış, maskemi yeni çıkarmış, istediği adamın ben olmadığını yeni görmüş gibi keder dolu gözleriyle bana bakıyor.

Kahvaltım muhteşem geçti. Teletekse çıkmış. "Kadın milletvekili Frogner Parkında ölü bulundu." Haber siteleri aynı haberle dolup taşıyor. Çıktı alıp bir bir kesiyorum hepsini.

Çok geçmeden internet siteleri ismini yayınlamaya başlar. Şimdiye kadar yürütülen sözümona polis soruşturması öyle saçma ve komikti ki heyecanlandırmaktan ziyade sinirimi bozuyordu. Ama bu defa ellerindeki tüm imkânları kullanacak, Borgny ve Charlotte'taki gibi bir soruşturma yürütmeyecekler. Ne de olsa Marit Olsen bir milletvekili. Artık buna son vermeleri gerekiyor. Çünkü sıradaki kurbanımı seçtim bile.

Olay yeri

Harry hastane kapısının dışında sigara içiyordu. Tepesindeki gökyüzü soluk maviydi ama aşağıda yeşil ve alçak dağ sıralarının arasındaki çukurda uzanan şehir sisle kaplıydı. Manzara ona Öystein'le birlikte okulun ilk dersinden kaçıp Nordstrand'daki Alman sığınaklarına gittikleri Oppsal'da-ki çocukluk günlerini hatırlattı. Oslo'nun şehir merkezini saran yoğun sise bakarlardı oradan. Yine de yıllar geçtikçe sabah sisi sanayi ve odun dumanıyla birlikte Oslo'yu yavaş yavaş terk etmişti.

Harry sigarayı topuğuyla ezdi.

Olav daha iyi görünüyordu. Ya da hava aydınlık olduğu için öyleydi sadece. Harry'ye neden sırttığını sordu. Sonra da çenesine ne olduğunu.

Harry sakarlığıyla ilgili bir şeyler geveledi ve rollerin hangi ara değiştiğini, çocukların hangi yaşta anne babalarını gerçeklikten korumaya başladıklarını sorguladı. On yaş civarı olmalıydı.

"Kardeşin buradaydı" dedi Olav.

"Nasıldı?"

"İyiymiş. Döndüğünü duyunca bundan sonra sana göz kulak olacağımı söyledi. Çünkü artık o büyümüş. Sen de küçülmüştün."

"Hımm. Akıllı kız. Eee, bugün nasılsın?"

"İyiyim. Çok iyi. Hatta artık taburcu olmamın zamanı geldi diye düşünüyorum."

Gülümsedi. Harry de ona gülümsedi.

“Doktorlar ne diyor?”

Olav Hole hâlâ gülümsüyordu. “Bir sürü şey. Başka bir konu konuşsak olur mu?”

“Tabii. Ne konuşmak istiyorsun mesela?”

Olav Hole düşündü. “Onun hakkında konuşalım istiyorum.”

Harry başını salladı. Ve sandalyeye oturarak babasının Harry’nin annesiyle nasıl tanıştığını, nasıl evlendiklerini ve Harry küçük bir çocukken annesinin yakalandığı hastalığı anlatmasını sessizce dinledi.

“Ingrid bana her zaman destek olurdu. Her zaman. Ama bana o kadar az ihtiyaç duyardı ki. Ta ki o hastalığa kadar. Bazen hastalığının bir nimet olduğunu düşünürdüm.”

Harry irkildi.

“Çünkü bana vefa borcumu ödeme fırsatı verdi. Ben de ödedim. Bir dediğini iki etmedim. Ne isterse yaptım.” Olav Hole gözlerini oğluna dikti. “Ne isterse, Harry. Neredeyse.”

Harry başını salladı.

Babası anlatmaya devam etti. Kardeşinden ve Harry’den, kardeşinin ne kadar naif ve harika biri olduğundan bahsetti. Ve Harry’nin ne kadar güçlü bir iradeye sahip olduğundan. Korkusunu nasıl da saklayabildiğinden. Bazen Ingrid’le beraber kapısını dinlediklerinde Harry’nin ağladığını ve sırayla tüm görünmez canavarlara saydığını duyarlardı. Ama içeri girip onu yatıştırmaya çalışmamaları gerektiğini bilirlerdi. Yoksa Harry öfkelenir, her şeyi berbat ettiklerini haykırır ve onlara gitmelerini söylerdi.

“Sen daima canavarlarla kendi başına savaşmak isterdin Harry.”

Olav Hole, Harry’nin neredeyse beş yaşına kadar konuş-madığı o eski hikâyeyi anlattı. Sonra da -günün birinde -çenesinin birden açılıverdiğini. Üstelik yetişkinlerin kullandığı kelimelerden oluşan yavaş, ciddi cümleler kurarak. Tüm bunları nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

“Ama kardeşin haklı” diyerek gülümsedi Olav. “Sen yine küçük bir çocuk oldun. Konuşmuyorsun.”

“Hımm. Konuşmamı mı istiyorsun?”

Olav başını iki yana salladı. “Konuşman değil, dinlemen gerek. Ama şimdilik bu kadar yeter. Başka bir gün yine uğrarsın.”

Harry sağ eliyle babasının sol elini sıktı ve ayağa kalktı. “Birkaç günlüğüne Oppsal’da kalsam olur mu?”

“Sorduğun için sağ ol. Sana zahmet olur diye söylememiştim ama eve bir bakılsa iyi olur tabii.”

Harry evinde elektriğin kesileceğini söylemekten vazgeçti. Olav bir zili çaldı ve güleryüzlü, genç bir hemşire içeri girerek babasına işveli ve saf bir edayla adıyla hitap etti. Harry anahtarların valizde olduğunu söylerken babasının sesinin nasıl da bir anda kalınlaştığına dikkat etti. Hasta adamın yattığı yerden hemşire kız için tüyelerini kabartma çabasına şahit oldu. Niyeysel acınası bir şeymiş gibi gelmedi ona; olması gerektiği gibiydi.

Babası önceki konuya dönerek tekrarladı: “Ne isterse yaptım...” Ve sonra fısıldadı: “Tek bir şey dışında.”

Hemşire Harry’yi depoya götürürken doktorun onunla biraz konuşmak istediğini söyledi. Anahtarları valizden aldıktan sonra Harry hemşirenin gösterdiği kapıyı tıklattı.

Doktor oturması için başını salladı, dönen sandalyesine yaslandı ve parmak uçlarını birleştirdi. “Döndüğünüz iyi oldu. Biz de size ulaşmaya çalışıyorduk.”

“Biliyorum.”

“Kanser epey yayılmış.”

Harry başını oynattı. Bir keresinde birisi ona kanser hücrelerinin tek bir iş yaptığını söylemişti: yayılmak.

Doktor sonraki hamlesini düşünürmüş gibi dedektifi süzdü.

“Peki” dedi Harry.

“Peki mi?”

“Peki, gerisini duymaya hazırım.”

“Bir hastanın ne kadar ömrünün kaldığını genelde söylemeyiz. Çünkü tahmin yürütürken hatalar yapılabilir; ayrıca çok fazla psikolojik gerginliğe yol açıyor. Fakat bu durumda babanızın fazla bile yaşadığını söylememin bir sakıncası olmaz sanırım.”

Harry başını oynattı. Pencereden dışarı baktı. Sis hâlâ dağılmamıştı.

“Acil bir durum olduğunda aramız için cep telefonu numaranız var mı?”

Harry hayır anlamında salladı başını. Aşağıdaki sisin içinden siren sesi mi geliyordu?

“Peki haber verebileceğimiz bir yakınınız var mı?”

Harry tekrar başını iki yana salladı. “Sorun değil. Her gün arayıp ziyaretine gelirim. Olur mu?”

Doktor başıyla onayladı ve Harry’nin ayağa kalkıp odadan çıkışını seyretti.

Harry Frogner Parkı’ndaki havuza gittiğinde saat dokuzdu. Parkın tamamı yaklaşık elli hektardı ama halka açık yüzme havuzu bu arazinin çok küçük bir bölümünü kapsadığından ve çitlerle çevrili olduğundan polisin tüm çitin etrafına şerit çekmesi ve gişeye bir nöbetçi dikmesi zor olmamıştı. Ölümün kokusunu alan akbaba sürüsü hemen yola düşüp parka dolmuş, cesede ne zaman ulaşabileceklerinin merakıyla kapının dışında gıdaklamaya başlamıştı. Ne de olsa ölen namuslu bir milletvekiliydi. Kamuoyunun bu kadar mühim birinin cesedinin fotoğraflarını görmeye hakkı olmayacak mıydı?

Harry, Kaffepikene’den kendisine bir americano aldı. Şubat olmasına rağmen kaldırıma masa ve sandalye koymuşlardı. Harry sandalyelerden birine oturdu, sigara yaktı ve bilet gişesinin önüne üşüşen kalabalığı izledi.

Yan sandalyeye bir adam oturdu.

“Demek Harry Hole teşrif etmiş. Nerelerdeydin?”

Harry başını kaldırıp baktı. *Aftenposterü*’nün suç muhabiri Roger Gjendem bir sigara yaktı ve Frogner Parkı’ m gösterdi. “Sonunda Marit Olsen istediğine kavuştu. Bu akşam sekizde meşhur olacak. Atlama kulesine kendini asmak, ha? Güzel bir kariyer hamlesi.” Harry’ye dönüp yüzünü buruşturdu. “Çenene n’oldu? Korkunç görünüyorsun.”

Harry cevap vermedi. Sadece kahvesini yudumladı ve bir umut, belki gazeteci konuşmak için iyi bir arkadaş olmadığını anlar diye sessizliği bozmak için hiçbir çaba göstermedi. Yukarıdaki sis tabakasından pervane sesi geldi. Roger Gjendem havaya baktı.

“*Verdens Gang* gelmiş olmalı. Helikopter kiralama işini olsa olsa onlar yapar. Umarım sis dağılmaz.”

“Hımm. Niye? Hiçbiriniz VG’den daha iyi fotoğraf alamıyorsunuz diye mi?”

“Doğru. Eee, ne biliyorsun?”

“Emin ol senden daha azını” dedi Harry. “Cesedi gece bekçilerinden biri gün ağarırken bulmuş ve doğruca polisi aramış. Ya sen?”

“Kafası kopmuş. Görünüşe göre boynunda ipe kulenin tepesinden atlamış. Epey iri biriydi, sen de bilirsin belki. Yüz kilodan ağırdı. Çitte içinden geçtiği tahmin edilen bir açıklık varmış. Orada eşofmanına ait iplikler bulunmuş. Başka bir ipucu olmadığından yalnız olduğu düşünülüyormuş.”

Harry sigara dumanını içine çekti. *Kafası kopmuş...* Gazeteciler konuşurken de haber yazıyor gibiydi. Ters piramit diyorlardı bu yönteme: Önce daima en önemli bilgi verilirdi.

“Sabaha doğru olmuş sanırım, değil mi?” diyerek ağızını aradı Harry.

“Ya da gece. Kocasının dediğine göre koşuya gitmek için evden ona çeyrek kala çıkmış.”

“Koşmak için geç bir saat.”

“Genelde o saatlerde koşarmış. Parkın boş olmasını sevi-yormuş.”

“Hımm.”

“Bu arada, onu bulan bekçiye ulaşmaya çalıştım.”

“Neden?”

Gjendem dedektife şaşkın bir bakış attı. “Olayı birinci ağızdan dinlemek için tabii ki.”

“Tabii ya” dedi Harry, sigarasından bir nefes daha çekerek. “Ama sanırım saklanıyor. Burada değil, evinde de yok. Adamcağız şoka girmiş olmalı.”

“Havuzda ilk defa ceset bulmuyor sonuçta. Muhtemelen soruşturmayı yürüten dedektif onunla önceden görüşüp siz-lerden uzak durmasını tembihlemiştir.”

“İlk defa bulmuyor derken ne demek istedin?”

Harry omuz silkti. “Buraya daha önce de iki üç kez çağrıldım. Gece havuza gizlice giren delikanlılar için. Biri intihardı, diğeri kaza. Dört sarhoş arkadaş bir partiden eve dönerken oyun oynamak istemiş ve atlama kulesinin en ucunda kimin durmaya cesaret edebileceğine dair bahse girmişti. Kazanan çocuk on dokuz yaşındaydı. En büyüğü de onun ağabeyiydi.”

“Çok yazık” dedi Gjendem, âdet yerini bulsun diye.

Harry acelesi varmış gibi saatine baktı.

“İp de bayağı sağlammış herhalde” dedi Gjendem. “Kafasını koparttığına göre. Daha önce hiç böyle bir şey duymuş muydun?”

“Tom Ketchum” dedi Harry, kalan kahveyi tek yudumda bitirip ayağa kalkarak.

“Ketçap mı?”

“Ketchum. Hole in the Wall çetesi. 1901 yılında New Me-xico bölgesinde asıldılar. Darağaçları standarttı ama ipleri çok uzundu.”

“Aa! Ne kadardı?”

“İki metreden fazla.”

“O kadarcık mı? Adam tam bir yağ tulumuydu o zaman.” “Hayır, değildi. Bir insanın başının kopması demek ki bu kadar kolay işte.”

Gjendem arkasından bir şeyler bağırdıysa da Harry anlamadı. Havuzun kuzeyindeki otoparkı geçti, çimenlerden yürüdü ve ana kapıya giden köprüye çıktı. Havuzun tüm arazisi en az iki buçuk metre yüksekliğinde çitle çevrilmişti. *Yüz kilodan ağır...* Marit Olsen denediyse de tek başına çiti aşamamış olmalıydı.

Harry köprüünün karşı tarafında sola dönerek havuza ters açıdan yaklaşmak istedi. Turuncu polis kordonunun üzerinden atladı ve yokuşun en tepesine çıkıp bir çalının yanında dikildi. Son birkaç senede Harry'nin hafızasından çok fazla şey süünip gitmişti. Ama vakalar neyse ki akimdaydı. Atlama kulesine çıkan dört çocuğun ismini hâlâ hatırlayabiliyordu. Ağabeyin Harry'nin sorularına monoton bir sesle cevap verirken boş bakan gözlerini ve içeri nereden girdikleri sorulduğunda eliyle işaret ettiği yeri de.

Harry olası ipuçlarını bozmamak için adımlarını dikkatlice atarak yürüdü ve çalıyı eğdi. Oslo'nun park bakım idaresi çitin tamirini epey ileri bir tarihe planlamış olmalıydı. Tabii planladılarsa. Çitteki yırtık olduğu yerde duruyordu.

Harry yere çömeldi ve tel örgünün çentikli kenarlarını inceledi. Tellere takılan koyu renkli iplikleri görebiliyordu. Tek başına girmekten ziyade buna mecbur bırakılan ya da arkadan itilen birine aitti bu iplikler. Gözleri başka bir delil aradı. Yırtığın en üstünde uzun, siyah bir yün parçası asılı kal-

mıştı. Yırtık fazlasıyla yüksekti ve içinden geçen kişi çitin o kısmına değebilmek için doğrulmuş olmalıydı. Başlı... Bu yün olsa olsa yün bir bereye ait olabilirdi. Peki Marit Olsen koşarken yün bere mi takıyordu? Roger Gjendem'in anlattığına göre parkta koşmak için evinden ona çeyrek kala çıkmıştı. Her zamanki gibi sadece tahmin yürütüyordu.

Harry manzarayı gözünün önüne getirmeye çalıştı. Parkta anormal derecede ılık bir gece hayal etti. İriyarı, terli bir kadının koştuğunu gördü. Ama başında yün bir bere yoktu. Başkalarında da yoktu. Soğuk olduğu için takmamıştı. Görünmemek ya da tanınmamaktı amacı. Siyah ve yün bir bere iş görürdü. Hatta belki de bir kar maskesi.

Dikkatlice çalıların arasından çıktı.

Geldiklerini duymamıştı.

Adamlardan birinin elinde tabanca vardı. Muhtemelen yarı otomatik, Avusturya yapımı bir Steyr. Silahı Harry'ye doğrultmuştu. Adamın alt dişleri üst dişlerinden öndeydi, ağzı açıktı ve sarı saçları vardı. Homurtuya benzer bir kahkaha atınca Harry Kripos'ta çalışan Truls Berntsen'in lakabını hatırladı. Beavis. Beavis ve Butt-Head'deki Beavis.

ikinci adam kısa boylu ve çarpık bacaklıydı. Elleri ceketinin ceplerindeydi. Harry o ceplerde bir tabanca ve üzerinde Finceye benzer bir ismin yazılı olduğu bir kimlik kartı bulduğunu hatırladı.

Fakat asıl dikkatini çeken, gri renkli şık trençkotuyla dikilen üçüncü adam oldu. Diğer ikisinin yanında duruyordu fakat silahlı adamın ve Finlandiyalının vücut dili, bir Harry'ye bir ona dikkat kesilmeleri ortada ilginç bir durum olduğunu gösteriyordu. Diğer ikisi bu adamın uzantıları gibiydi; sanki silahı tutan *aslında* bu adamdı. Harry'ye en tuhaf gelen şeyse ne feminen sayılabilecek şıklığı, ne gözlerinin altında ve üzerinde net biçimde görünen, insanı makyaj yaptığına dair kuşkulandıran kirpikleri, ne burnu, ne çenesi, ne de yanaklarının narin biçimiydi. Zarif biçimde kesilmiş, teşkilat standartlarına göre hayli uzun, hacimli ve grili siyahlı saçları da değildi. Bronz tenine yayılan ve onu asit yağmuruna tutulmuş gibi gösteren çok sayıda minik, renksiz cilt lekesi hiç değildi. Hayır, Harry'yi şaşırtan şey nefretiydi. Delici bakışlarındaki nefret. Harry'nin az kalsın beyaz ve sert bir cisimmiş gibi«omut halde göreceği, öylesine yoğun bir nefret.

Adam kürdanla dişlerini karıştırıyordu. Sesi Harry'nin beklediğinden daha yüksek ve yumuşaktı. “Soruşturma için çekilen polis şeridini ihlal etmişsin, Hole.”

“Orası kesin” dedi Harry etrafına bakarak.

“Neden?”

Harry adamı süzerken kafasındaki olası cevapları teker teker eldi ve bir cevabı olmadığına karar verdi.

“Siz beni tanıdığınıza göre” dedi, “ben de sizi tanıma zevkini tadabilir miyim?”

“Bunun ikimiz için de zevkli olacağını sanmıyorum, Hole. O yüzden burayı hemen terk etmeni ve bir daha asla Kripos'un herhangi bir olay yerinin yakınma yaklaşmamamı öneriyorum. Anlaşıldı mı?”

“Anladım ama nedenini tam olarak çözemedim. Ya Marit Olsen'in ölümüyle ilgili ipuçları bularak Emniyet'e yardım etmeye çalı...”

Adam kibar sesiyle “Senin Emniyet için yaptığın tek şey” diyerek lafını böldü, “itibarına gölge düşürmek oldu. Sen benim için ayyaş, kural tanımaz ve zararlı bir haşeresin, Hole. O yüzden sana tavsiyem, birisi seni ayağıyla ezmeden hangi taşın altından çıktıysan oraya geri dönmen.”

Harry adama bakınca içgüdüğü ve zihni hemfikir oldu: *Dayan. Kendini tut. Elinde bununla başa çıkacak bir koz yok. Akıllı davran.*

O an gerçekten de akıllı biri olmayı diledi; keşke böyle bir özelliğe sahip olabilseydi. Harry sigara paketini çıkardı.

“Bu kişi de sensin, öyle mi Bellman? Bellman sensin, değil mi? Peşime şu gorili takan zekâ küpü?” Harry başıyla Finlandiyalıyı gösterdi. “Bu hamlene bakacak olursak senin beni şey gibi ezebileceğim pek sanmıyorum. Şey işte...” Harry, adamın onu az önce neye benzettiğini hararetle hatırlamaya çalıştı ama kelime bir türlü aklına gelmedi. Hep o lanet kahrolası jet lag

yüzündendi.

Bellman araya girdi. “Hemen buradan defol Hole.” Komiser başparmağıyla arkasını gösterdi. “Haydi. Uza.”

“Ama ben...” dedi Harry.

Bellman geniş bir gülümsemeyle “Bu kadarı yeter” dedi. “Tutuklusun, Hole.”

“Ne?”

“Üç kez olay yerini terk etmen için uyarıldın ve uymadın. Ellerini arkaya koy.”

Harry laboratuvardaki labirentte kolayca yakalanan bir fare gibi hissederek hırladı. “Beni iyi dinle! Benim tek amacım...” Bertsen, namı diğer Beavis, kolunu sallayarak dedektifin ağzındaki sigarayı yere düşürdü. Harry almak için eğilince poposuna Jussi'nin tekmesini yedi ve öne doğru düştü. Başını yere vurunca ağzına toprak ve safra tadı geldi. Bellman'm kadife sesini duydu.

“Tutuklanmaya da mı direniyorsun, Hole? Sana ellerini arkana koymayı söylemedim mi ben? Tam buraya koyacaksın...” Bellman elini nazikçe Harry'nin kalçasına koydu. Harry burnundan soluyarak kıılmıdamadan durdu. Bellman'm neyin peşinde olduğunu biliyordu. Polis memuruna fiili saldırı. İki şahit. Paragraf 127. Ceza: beş sene hapis. Ve sonra oyun bitecekti. Durum gün gibi ortada olmasına rağmen Bellman'm çok geçmeden istediğini alacağını biliyordu Harry. Bu yüzden Beavis'in homurtulu gülüşünü ve Bellman'm parfüm kokusunu duymazdan gelmeye çalışarak başka bir şeye odaklandı. Onu düşündü. Rakel'i. Ellerini arkaya, Bellman'm elinin üzerine götürdü ve başını çevirdi. Rüzgâr tepelerindeki sisi dağıtmıştı ve gri gökyüzünün önünde hatları beliren beyaz atlama kulesini görebiliyordu. Platformdan aşağı sarkan bir şey vardı. İpe benziyordu.

Kelepçenin kolları yavaşça yerlerine oturdu.

Bellman Middelthunsgate'in yanındaki otoparkta dikilerek onların arabayla gidişini izledi. Rüzgâr trençkotunu hafifçe dalgalandırıyordu.

Nezarethane polisi bankonun önünde duran üç adamı fark ettiğinde gazete okuyordu.

“Selam Tore” dedi Harry. “Sigara içilmeyen manzaralı bir odanız var mı?”

“Selam Harry. Epeydir görüşmüyoruz.” Polis memuru arkasındaki dolaptan bir anahtar aldı ve Harry'ye uzattı. “Al bakalım, balayı süiti.”

Beavis öne eğilip anahtarı kaptığında ve “Tutuklu olan o, bunak herif” diye homurdandığında Tore'un yüzündeki şaşkınlığı gördü Harry.

Jussi üzerini arayıp ceplerinden anahtarları ve cüzdanı çıkarırken Harry Tore'a özür diler gibi

ekşi bir yüzle baktı.

“Sana zahmet Gunnar Hagen’ı arayabilir misin?”

Jussi kelepçeyi çekiştirince soğuk metal Harry’nin bileklerini kesti. İki adam onu nezarethaneye doğru iterken geriye doğru sendeledi.

Harry’yi iki buçuk metreye bir buçuk metrelik hücreye kilitledikten sonra Jussi belgeleri imzalamak için Tore’un yanına dönerken Beavis demir parmaklıklı kapının dışında dikilip Harry’ye bakıyordu. Harry dilinin ucunda bir şey olduğunu görebiliyordu. Bekledi. Sonunda Beavis zor zaptettiği öfkesi yüzünden titreyen bir sesle döküldü.

“Eee, nasıl bir his? Havalı havalı ortalarda gezin, iki seri katil yakala, televizyonlara çık, onca tantana yap. Sonra da

sonun böyle olsun, bir hücrenin parmaklıklarına bak.”

Harry sakince “Neden bu kadar sinirlisin, Beavis?” diye sordu ve gözlerini kapadı. Adamın uzun bir gemi yolculuğundan sonra ilk defa karaya çıkmış gibi içinin kabardığını hissedebiliyordu.

“Ben sinirli değilim. Sadece iyi polisleri vuran serseriler söz konusu olduğunda öfkeleniyorum.”

“Bir cümlede üç yanlış” dedi Harry, hücrenin yatağına uzanarak. “Birincisi, serseriler değil, serseri. İkincisi, Dedektif Waaler iyi bir polis değildi. Üçüncüsü onu vurmadım. Sadece kolunu kopardım.” Harry eliyle gösterdi. “Tam buradan, omzunun yanından.”

Beavis ağzını açıp kapattı ama hiçbir şey çıkmadı.

Harry gözlerini yeniden kapadı.

Oda

Gözlerini açtığında iki saattir hücrede yatıyordu ve Gunnar Hagen dışarıda elinde anahtarla kapıyı açmakla uğraşıyordu.

“Özür dilerim Harry. Toplantıdaydım.”

“Benim için de iyi oldu, şef” dedi Harry, yatakta esneyerek gerinirken. “Serbest mi bırakılıyorum?”

“Emniyet avukatıyla konuştum. Sorun olmayacağını söyledi. Nezaretin amacı alıkoymaktır, ceza vermek değil. Duyduğuma göre seni Kripos’tan iki adam buraya sokmuş. Neler oldu?”

“Sen anlatırsın diye umuyordum.”

“Ben mi anlatırım?”

“Oslo’ya ayak bastığımdan beri Kripos beni takip ediyor.”

“Kripos mü?”

Harry oturdu ve elini kafasındaki fırça gibi saçların üzerinde gezdirdi. “Rikshospital’e giderken bile takip ettiler. Sonra da formalite icabı tutukladılar. Tüm bunlar neyin nesi, şef?”

Hagen çenesini kaldırdı ve boğazını kaşıdı. “Kahretsin, tahmin etmeliydim.”

“Neyi tahmin etmeliydin?”

“Seni aradığımızın duyulacağını. Bellman’ın bizi durdurmaya çalışacağını.”

“Birkaç tam cümle kurarsan sevineceğim.”

“Sana dediğim gibi, konu bayağı karmaşık. Aslında tüm mesele teşkilatın kesintilere ve düzenlemelere gitmesiyle ilgili. Yetkilerle. Cinayet masasıyla Kripos arasında ezelden beri olan rekabetle. Oysa küçük bir ülkede benzer uzmanlığa sahip olan bu iki özel birim için de yeterli kaynak mevcut. Ama tartışma, Kripos’a Mikael Bellman’ın ikinci bir amir olarak atanmasıyla alevlendi.”

“Bana ondan bahsetsene.”

“Bellman’dan mı? Polis kolejli. Norveç’te kısa bir süre görev yaptıktan sonra Lahey’de Europol’da çalıştı. Kripos’a yükselmeye hazır dâhi bir çocuk olarak geldi. Ama ne yazık ki daha birinci günden Interpol’dan Norveçli olmayan eski bir iş arkadaşımı yanına getirtmek istedi.”

“Tahmin edeyim. Finlandiyalı mı?”

Hagen başını aşağı yukarı salladı. “Jussi Kolkka. Polis eğitimini Finlandiya’da almış ama Norveç’te polislik yapmak için gereken hiçbir yasal niteliğe sahip değil. Haliyle bu iş sendikamın hiç hoşuna gitmedi. Çözüm olarak Kolkka’nın değişim programıyla geçici olarak çalışmasına karar verildi. Bellman’ın bir sonraki hamlesi, yönetmeliğin büyük çaplı cinayet soruşturmalarında Kripos’un vakayı kendisinin mi üstleneceğine yoksa Emniyet’e mi bırakacağına karar vereceği şekilde yorumlanması gerektiğini belirtmek oldu.”

“Eee?”

“Eeesi, bu tabii ki kabul edilemez bir durum. Söylemeye bile gerek yok. Biz Oslo Emniyet Müdürlüğü olarak ülkenin en büyük cinayet birimine sahibiz. Hangi vakaları Oslo içinde halledeceğimize, hangilerinde Kripos’tan yardım isteyeceğimize biz karar veririz. Kripos, cinayet vakalarıyla ilgilenen emniyet müdürlüklerine bilgi birikimini sunarak destek olmak için kuruldu. Ama Bellman elindeki yetkiyle koca birime bir anda sahip olmak istedi. Konu sonunda Adalet

Bakanlığımı gitti. Onlar da yıllardır gündeme getirmemek için uğraştığımız şeyi yapacak bir fırsatın doğduğunu anladı: uzmanlığın tek bir merkezde olması için cinayet soruşturmalarını tek birimde toplamak. Adamlar hiçbir şeyi umursamıyor. Ne tek tipleştirme ve birimleri birleştirmenin tehlikeleriyle ilgili kaygılarımızı, ne yerel bilginin önemini, ne de becerilerin, istihdamın...”

“Sağ ol şef. Bunları ben de biliyorum.”

Hagen tek elini kaldırdı. “Ne güzel. Ama Adalet Bakanlığının şu sıralar yeni bir atamayla ilgilendiğini bilmiyorsun...”

“Öyle mi?”

“Pragmatik davranacaklarını söylüyorlar. Tek amaçları kıt olan kaynakları en etkili şekilde kullanabilmek. Kripos, işin içinde emniyet müdürlükleri olmadan da iyi sonuçlar alabildiğini kanıtlayabilirse-”

“...tüm yetki Bryn’deki Kripos Genel Merkezi’nin eline geçecek” dedi Harry. “Bellman’ın daha büyük bir odası olacak. Cinayet masası diye bir şey de kalmayacak.”

Hagen omuzlarını kaldırdı. “Öyle bir şey işte. Charlotte Lolles, Datsun’un arkasında ölü bulunduğu ve yeni binanın bodrumunda öldürülen o kızla arasında benzerlikler gördüğümüzde ikimiz kafa kafaya çarpıştık. Kripos, cesetler Oslo’da bulunsa da bir çifte cinayetin Oslo Emniyet Müdürlüğü’nün değil, Kripos’un yetki alanına girdiğini iddia etti ve bizden bağımsız olarak kendi soruşturmasını başlattı. Bakanlığın kime destek olacağına bu vakanın sonucuna göre karar vereceğini onlar da anladı.”

“Kısacası bu vakanın Kripos’tan önce çözülmesi gerekiyor, öyle mi?”

“Dediğim gibi, karmaşık bir konu. Henüz hiçbir ilerleme kat edemedikleri halde bizimle bilgi paylaşmayı reddediyorlar. Bize gelmek yerine bakanlığa gidiyorlar. Bakanlık bizim emniyet müdürünü aramış ve ileride sorumluluk alanlarını nasıl bölüştüreceklerine karar verene dek bu vakayı Kripos’un yürüttüğünü görmek istediklerini belirtmişler.” Harry yavaşça başını iki yana salladı. “Şimdi anlamaya başlıyorum. Demek o kadar çaresizdin ki...”

“Ben olsam o kelimeyi kullanmazdım.”

“O kadar çaresizdin ki eski seri katil avcısı Hole’dan medet umacak hale geldin. Artık emniyette çalışmayan, soruşturmayı gizli kapaklı yürütebilecek bir yabancıdan. O yüzden kimseye söylememem gerekiyordu, değil mi?”

Hagen iç geçirdi. “Bellman bir şekilde öğrendi ama. O yüzden peşine adam taktı.”

“Bakanlığın isteğine uyuyor musun diye bakmak için herhalde. Beni eski raporları okurken ya da eski tanıkları sorgularken suçüstü yakalamak için.”

“Hatta daha da abartarak seni oyun dışı bırakmak için. Bellman tek bir hatanın bile seni askıya almak için yeterli olacağını biliyor. Görev başında içeceğin tek bir bira, hizmet kurallarını çiğneyen tek bir hareket gibi.”

“Hımm. Ya da tutuklamaya direnmek. Puşt herif işi daha ileri götürmenin yollarını arıyor.”

“Ben onunla konuşurum. Vakayı katiyen istemediğini söylerim. Ortada gerekçe yokken bir polis memuruna eziyet çektirecek halimiz yok.” Hagen saatine baktı. “Beni bekleyen işler var. Haydi seni buradan çıkaralım.”

Nezarethane binasından çıkıp otoparkı geçtiler ve etrafına hükmeden beton ve çelik bir kuleyi andıran Emniyet Müdürlüğü’nün kapısında durdular. Yanlarında, bir yeraltı tüneliyle müdürlük binasına bağlanan Oslo Bölge Hapishanesi Bolten’in eski gri duvarları yükseliyordu. Altlarında ise fiyorda ve limana dek uzanan Grönland toprakları. Binaların cepheleri kış kadar solgun ve üzerlerine kül yağmış gibi kirli

görünüyordu. Limandaki vinçler gökyüzüne uzanan darağaç-larına benziyordu.

“Güzel bir manzara sayılmaz, değil mi?”

“Hayır” dedi Harry, derin bir nefes alarak.

“Yine de bu şehirde insanı çeken bir şey var.”

Harry başıyla onayladı. “Orası öyle.”

Bir müddet elleri ceplerinde, topuklarının üzerinde yaylanarak öylece dikildiler.

“Soğukmuş” dedi Harry.

“O kadar da değil.”

“Muhtemelen haklısın ama vücut sıcaklığım hâlâ Hong Kong’un havasına ayarlı.”

“Anladım.”

“Oraya kahve içmeye mi gidiyorsun?” Harry altıncı katı gösterdi. ‘Toksa sahiden işin mi var? Marit Olsen vakası mı?’

Hagen cevap vermedi.

“Hımm” dedi Harry. “Demek Bellman ve Kripos o vakayı da aldı.”

Harry altıncı kattaki kırmızı alanın koridorlarından geçerken insanlar tuhaf ve ölçülü bir baş selamıyla karşıladı onu. Bu binada yaşayan bir efsane olabilirdi ama hiçbir zaman çok sevilen bir adam olmamıştı.

Üzerinde “I SEE DEAD PEOPLE” yazan bir A4 kâğıdın yapıştırıldığı kapının önünden geçtiler.

Hagen boğazını temizledi. “Magnus Skarre’ye senin odana geçmesi için izin verdim. Diğer odaların hepsi tıka basa dolu.”

“Sorun değil” dedi Harry.

Kantinden karton bardakla kötü şöhretli öğütölmüş kahveden aldılar.

Hagen’ın odasına girdiklerinde Harry komiserin masasına bakan ve daha önce sayısız kez oturduğu sandalyeye geçti.

“Parmağın hâlâ duruyor” dedi Harry, ilk bakışta beyaz bir ünlemi andıran masadaki nesneyi başıyla göstererek. İçi doldurulmuş bir serçeparmaktı. Harry, İkinci Dünya Savaşında savaşmış bir Japon kumandana ait olduğunu biliyordu. Ordusu geri çekilirken geri dönüp ölülerini geri alamadıklarından duyduğu üzüntüyü göstermek için askerlerinin gözü önünde kendi parmağını kesmişti. Hagen liderlikle ilgili orta yönetim dersleri verirken bu hikâyeyi kullanmaya bayılırdı.

“Seninki de hâlâ eksik” dedi Hagen, Harry’nin karton bardağı tuttuğu, ortaparmağı olmayan eline bakarak.

Harry bir şey diyemedi ve bardağı ağızına götürdü. Kahve de masadaki parmak gibi değişmemişti. Sıvı bir ziftten farksızdı.

Yüzünü ekşitti. “Uç kişilik bir ekibe ihtiyacım var.”

Hagen kahvesini yavaşça yudumladı ve bardağı masaya koydu. “Az değil mi?”

“Bunu her defasında soruyorsun. Kalabalık ekiplerle çalışamadığımı biliyorsun.”

“Benim için hava hoş. Ne kadar az insan olursa Kripos ve bakanlığın iki cinayeti soruşturduğumuzu öğrenme şansı o kadar azalır.”

Harry esneyerek “Üç cinayet” dedi.

“Dur bakalım. Marit Olsen öldürüldü mü, henüz bil..” “Kadın gece tek başına dışarı çıkıyor, kaçırılıyor ve alışılmadık bir yöntemle öldürülüyor. Oslo gibi küçük ve eski bir şehirde üçüncü kez aynı senaryo. Üç cinayet var. Güven bana. Yine de benden başka bir sürü dedektif var; vakayı benden alabilirsin. Onlar Kripos’la yollarımızın kesişmemesine çok daha fazla özen gösterir.”

“Doğru” dedi Hagen. “Farkındayım. İşte o yüzden soruşturma olur da ortaya çıkarsa cinayet masasıyla hiçbir ilgisi olmayacak.”

Harry gözlerini kapadı. Hagen devam etti.

“Bazı çalışanlarımızın olaya dahil olmasından pişmanlık duyacağız elbette ama şunda kesin olarak anlaşalım: Adı kötüye çıkmış asi dedektif Harry Hole, bu işte cinayet masası amirinin bilgisi olmadan kendi başına iş yapıyor olacak. Bunu baştan kabul etmen gerek.”

Harry gözlerini açıp Hagen’a dikti.

Hagen da ona baktı. “Başka soru?”

“Var.”

“Alayım.”

“Köstebek kim?”

“Efendim?”

“Bellman’a kim bilgi veriyor?”

Hagen omuzlarını çevirdi. “Ne yaptığımızı sistemli bir şekilde öğrenebildiğini sanmıyorum. Geri döndüğünün kokusunu birçok yerden almış olabilir.”

“Magnus Skarre’nin olur olmadık yerde olur olmadık insanlarla konuşma huyunun olduğunu biliyorum.”

“Bana daha fazla soru sorma Harry.”

“Pekâlâ. Tezgâhı nereye kuruyoruz?”

“Nereye, nereye...” Gunnar Hagen sanki bu konuyu daha önce konuşmuşlar gibi başını salladı. “Sana bir oda lazım tabii...”

“Evet?”

“Dediğim gibi, burası ağzına kadar dolu. O yüzden dışarıda bir yer bulmalıyız ama çok da uzak olmamalı.”

“Güzel. Neresi mesela?”

Hagen pencereden dışarı baktı. Gözleri Botsen’in gri duvarlarına çevrildi.

“Dalga geçiyorsun” dedi Harry.

Ekibe giriş

Björn Holm, Oslo’nun Bryn ilçesindeki Krimteknisk’in toplantı odasına girdi. Pencerelerin dışında güneş yavaş yavaş evlerin ön cephelerinden çekiliyor, kenti bir ikindi karanlığına terk ediyordu. Otopark tıklım tıklım doluydu ve Kripos’un kapısının önündeki yolda, tavanında çorba kâsesine benzer bir çanak, yanında ise Norveç Yayın Kurumu logosunun olduğu beyaz bir otobüs bekliyordu.

Odada son derece soluk tenli, minyon ve sakin bir kadın olan şefi Beate Lönn dışında kimse yoktu. Onu tanımayanlar, Lönn’ün tecrübeli, profesyonel, kendini bilen, garip mizaçlı ve zıtlasmaktan çekinmeyen adli tıp uzmanlarından oluşan böylesi bir grubu idare etmekte sorun yaşadığını zannedebilirlerdi. Oysa bu insanları ondan daha iyi idare edecek kimse yoktu. Bunun asıl nedeni, biri babası, diğeri çocuğunun babası iki polis yakınıni öbür dünyaya uğurlamasına rağmen dik ve gururlu durmasının uyandırdığı saygı değildi. Grubun en iyisiydi ve öylesine masumiyet, doğruluk ve ağırbaşlılık yayıyordu ki başını öne eğip kızarmış yanaklarıyla emir verdiğinde o emri derhal yerine getiriliyordu. Björn Holm de bu yüzden çağrılır çağrılmaz soluğu odada almıştı.

Beate Lönn, televizyon ekranına yaklaştırdığı sandalyesinde oturuyordu.

“Basın toplantısını canlı veriyorlar” dedi, arkasını dönmeden. “Otursana.”

Holm ekrandakileri hemen tanıdı. Binlerce kilometre yol kat ederek uzaya gidip dönen sinyallerin alt tarafı caddenin karşı tarafında olanları göstermesi tuhafına gitti.

Beate Lönn sesi açtı.

Mikael Bellman önündeki masada mikrofonu doğru eğilerek “Doğru anladınız” dedi. “Şu an için elimizde herhangi bir ipucu ya da şüpheli yok. Ayrıca tekrar belirtiyorum: İntihar olasılığını henüz elemeş değiliz.”

Gazeteci kalabalığının içinden bir ses “Ama dediniz ki...” diyerek söze başladı.

Bellman konuşmayı yarıda kesti. “Dedim ki ölümünü şimdilik *şüpheli* olarak görüyoruz. Umarım

bu terimin ne anlama geldiğini biliyorsunuzdur. Bilmiyorsanız da...” Cümlelerin geri kalanını adeta havaya bırakıp kameranın arkasındakilerin birine gönderdi.

Rogaland aksanlı yavaş ve mızız bir ses “*Stavanger Af-tenblad*” diyerek gazetesini tanıttı. “Polis bu ölümün diğer ikisiyle bağlantılı olduğu?..”

“Hayır! Anlattıklarımı dinleseydiniz bağlantı ihtimalini *elemediğimizi* duymuş olmanız gerekirdi.”

Gazeteci sakin ve yavaş aksanıyla “Orasını anladım” diyerek devam etti. “Ama biz hangi ihtimalleri *elemediğinizi* değil, ne düşündüğünüzü duymak istiyoruz.”

Björn Holm, Bellman’ın adama şeytani gözlerle baktığını ve dudaklarının kenarının sabırsızlıkla gerildiğini görebiliyordu. Bellman’ın yanında duran üniformalı bir kadın polis mikrofonu eliyle kapattı, kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Komiserin yüzü asıldı.

“Mikael Bellman medyayla nasıl baş edeceğini hızlandırılmış kursla öğreniyor” dedi Björn Holm. “Birinci ders, saçı olanlara iyi davran, özellikle yerel gazetecilere.”

“Daha çömez” dedi Beate Lönn. “Öğrenecek.”

“İnanıyor musun?”

“Evet. Bellman çabuk öğrenen tiplerden.”

“Tevazuyu sonradan öğrenmek zor diye duymuştum.” “Samimi tevazu için haklısın. Ama yeri geldiğinde kendini mütevazı göstermek çağdaş iletişimin olmazsa olmazıdır. Ninni ona şu anda bunu anlatıyor. Bellman bunu hemen kapacak kadar akıllı biri.”

Bellman biraz sonra öksürdü, neredeyse çocuksu bir gülümseme için kendisini zorladı ve mikrofona eğildi. “Biraz sert görüldüysem özür dilerim ama bizim için inanın çok uzun bir gün oluyor. Bu trajik vakanın araştırılmasına dönmek için sabırsızlanmamızı anlayışla karşılayacağınızı umuyorum. Dilerseniz burada bitirelim; başka sorunuz varsa lütfen Ninni’ye sorun. Size bu akşam bazı cevaplarla dönmeye çalışacağıma söz veriyorum. Anlaştık mı?”

“Ne dedim ben?” Beate zafer kazanmış bir edayla güldü. “Bir yıldız doğuyor” dedi Björn.

Ekran kararınca Beate Lönn döndü. “Harry aradı. Seni ona devretmemi istiyor.”

“Beni mi?” diye sordu Björn Holm. “Ne için?”

“Sebebini çok iyi biliyorsun. Harry döndüğünde Gunnar Hagen’la havalimanında olduğunu duydum.”

“Tüh.” Holm otuz iki dişini göstererek sırttı.

“Tahminime göre Harry’nin birlikte çalışmayı sevdiği az sayıda insandan biri olduğun için Hagen seni İkna Ope-rasyonu’nda kullanmak istiyor.”

“Asla o kadar ileriye gitmedik. Ayrıca Harry iş teklifini geri çevirdi.”

“Belli ki fikrini değiştirmiş.”

“Öyle mi? Sebebi neymiş?”

“Söylemedi. Sadece beni aramanın doğru olacağını düşünmüş.”

“Anladım. E tabii, patron sensin.”

“Harry söz konusu olduğunda hemen her şeyin olabileceğini kabul etmek gerek. Onu gayet iyi tanıyorum, sen de biliyorsun.”

Holm başını salladı. Biliyordu. Beate’nin sevgilisi ve yakında doğacak çocuğunun babası olan Jack Halvorsen Harry için çalışırken Ölmüştü. Grünerlökka’da buz gibi bir kış günü güpegündüz göğsünden bıçaklanmıştı. Holm olaydan hemen sonra onun yanına ulaşabilmişti. Sıcak kanı buz mavisi toprağı kırmızıya boyamıştı. Halvorsen’in ölümü için kimse Harry’yi suçlamamıştı. Bir tek kişi hariç: Harry’nin kendisi.

Holm favorilerini kaşdı. “Sen ona ne söyledin?”

Beate derin bir nefes aldı ve muhabirlerle fotoğrafçıların aceleyle Kripos binasından çıkışını izledi. “Sana şimdi söyleyeceklerimin aynısını. Adalet Bakanlığı bu işte Kripos’un öncelikli olduğunu bildirdi ve adli tıp çalışanlarımı bu vaka için Bellman dışında kimseye gönderme şansım yok.”

“Ama?”

Beate Lönn elindeki Bic marka kalemi sertçe masaya vurarak tempo tuttu. “Ama bu iki cinayetin yanında başka vakalar da var.”

“Üç cinayet” dedi Holm. Beate sert bir bakış atınca “Güven bana” diye ekledi.

“Dedektif Hole’un tam olarak ne araştırdığını bilmiyorum; ama bu cinayetler dışında bir şeyler olduğu kesin. İkimiz bu konuda anlaştık” dedi Beate. “O yüzden seni o vakaya ya da vakalara, artık neyle ilgilerse, sevk ediyorum. İki haftalığına. Orada yapacağın her şeyin ilk raporunu beş iş günü sonra masamda göreceğim. Tamam mı?”

Kaja Solness’in içi içine sığmıyor, döner sandalyesinde birkaç tur atmamak için kendini zor tutuyordu.

“Hagen tamam diyorsa elbette sana katılırım” dedi, heyecanını bastırmaya çalışarak. Sesindeki sevinci kendisi bile duyabiliyordu.

Adam başının üzerine kaldırdığı koluyla kasaya yaslanıp Kaja'nın kapı boşluğunda çapraz işareti oluşturdu. "Hagen tamam dedi. Yani sadece Holm, sen ve ben varız. Üzerinde çalışacağımız vaka da gizli olacak. Yarın başlıyoruz. Yedide odamda buluşalım."

"Şey... Yedi mi?"

"Sieben. Seven. Yedi. Yedi sıfır sıfır."

"Anladım. Hangi odada?"

Adam sırtarak durumu izah etti.

Kaja hayretler içinde ona bakakaldı. "Odamız hapishanede mi olacak?"

Kapıdaki çapraz adam duruşunu düzeltti. "Orada buluşuyoruz. Her şey hazır. Başka soru?"

Kaja'nın başka soruları da vardı ama Harry gitmişti bile.

Rüyalarımı artık gündüzleri de görür oldum. Çok uzaklardan bir grubun "Love Hurts" çaldığını duyabiliyorum hâlâ. Etrafımda birkaç çocuğun dikildiğini fark ediyorum ama karışmıyorlar. Güzel. Bense o kadına bakıyorum. Yaptığını beğendin mi, demeye çalışıyorum. Bir de şimdi bak. Onu hâlâ istiyor musun? Tanrım, ondan o kadar nefret ediyorum, bıçağı ağızımdan söküp almayı ve onun ağızına saplayıp delikler açmayı, içinde ne varsa akıtmayı öyle istiyorum ki. Kanını, organlarını, yalanlarını, salaklığını, o aptalca kendini beğenmişliğini. Birisi ona içinin ne kadar çirkin olduğunu göstermeli.

Televizyondaki basın toplantısını izledim. Beceriksiz sığırlar! Ne bir ipucu, ne bir şüpheli, Öyle mi! En değerli ilk kırk sekiz saat geçip gidiyor, kum azalıyor, çabuk olsanız. Ne istiyorsunuz benden? İlla duvara kanla mı yazayım?

Bu katliamı devam ettiren sizlersiniz.

Mektup bitti.

Acele edin.

Çakar

Stine onunla konuşan çocuğu süzdü. Sakalı, sarı saçları ve dışarıda olmamasına rağmen yün beresi vardı. Üstelik içeride takılanlardan değil, kulağı sıcak tutan basbayağı kaim berelerden. Kayakçı mıydı yoksa? Her neyse. Yakından bakınca onun çocuk değil, otuzunun üzerinde bir adam olduğunu gördü. Kahverengi teninde beyaz kırışıklıklar vardı.

Krabbe'nin ses sisteminden bangır bangır yayılan müziği bastırmak için "Eee?" diye bağırdı kadın. Yeni açılan restoran, bu ticaret odaklı ve dolarların konuştuğu petrol şehrinde bir avuç genç ve avangard müzisyenin, filmcinin ve yazarın Stavanger'deki yeni uğrak yeri olmaya

adaydı. Fakat içerideki kalabalık Krabbe'nin kendilerinin lütfunu hak edip etmediğine henüz karar verebilmiş değildi. Tıpkı Stine'm bu çocuğun, daha doğrusu adamın onun ilgisini hak edip etmediğine karar veremediği gibi.

Adam kendinden emin bir tebessümle “Sana bu konuda bir şeyler söylememe izin vermelisin bence” dedi ve Stine'a baktı. Gözleri nedense ona epey uçuk mavi gelmişti. Buradaki aydınlatmadan olabilir miydi? Çakar ışıklardan? Böyle görünmesi havalı bir şey miydi? Zaman gösterecekti. Adam bira bardağını elinde çevirdi ve Stine ne dediğini duymak için ona doğru eğilsin diye sırtını barda dayadı. Fakat Stine'ı tongaya düşüremedi. Üzerine kalın, kabarık bir mont giymişti

ama o saçma berenin altındaki yüzünde tek bir ter damlası yoktu. Yoksa bu da mı havalı bir şeydi?

“Myanmar'ın delta bölgesinden bisikletle geçip de bu hikâyeyi anlatmak için yeterince canlı olarak dönebilecek insan çok yoktur” dedi.

Yeterince canlı. Demek ki konuşkan biriydi. Abartmadığı sürece hoşuna gidebilirdi bu. Birisine benziyordu. Seksenlerin eski bir filminde ya da dizisindeki Amerikalı bir aksiyon kahramanına.

“Stavanger'a geri dönersem dışarı çıkıp kendime bir bira almaya, gördüğüm en çekici kıza yanaşmaya ve şimdi söylediklerimi söylemeye söz vermiştim.” Kollarını uzatıp geniş, bembeyaz bir sırtıyla baktı. “Sen galiba mavi pagodadaki¹ kızsın.”

“Ne?”

“Rudyard Kipling, hanımefendi. Eski ve mavi Moulme-in pagodasında İngiliz askerini bekleyen kız.² Eee, ne diyorsun? Bana eşlik edip Shwedagon'da mermer üzerinde çıplak ayakla yürüyecek misin? Bago'da kobra eti yiyecek misin? Rangoon'da Müslümanların sabah ezanını duyana kadar uyuyup Mandalay'da Budistleri görecek misin?”

Adam derin bir nefes aldı. Stine öne eğildi. “Demek buradaki en çekici kız benim, öyle mi?”

Adam etrafına bakındı. “Hayır ama en iri memeli kız sen-sin. Güzelsin; fakat burada en güzel olabilmek çok zor, rekabet büyük. Artık gidelim mi?”

Stine güldü ve başını iki yana salladı. Adamın komik mi yoksa delinin teki mi olduğunu kestiremedi.

“Kız arkadaşlarımlayım. Bu numaraları başka birinde dene istersen.”

“Elias.”

1. Budist tapınağı, (ç.n.)

2. İngiliz şair ve yazar Rudyard Kipling'in "Mandalay" şiirinde bahsi geçen kız. (çn.)

“Ne?”

“Adımın ne olduğunu merak ediyorsun. Olur da tekrar karşılaşsak diye. Adım Elias. Skog. Diğerini unutursun ama Elias’ı hatırlarsın. Tekrar karşılaşacağız. Tahmin ettiğinden çok daha önce.”

Stine başını eğdi. “Öyle mi?”

Adam bardağını bitirip bara bıraktı, son kez gülümsedi ve gitti.

“Kimdi o?”

Soruyu soran Mathilde’di.

“Tanımıyorum” dedi Stine. “Ama hoş biri. Biraz da tuhaf. Doğu Norveçli gibi konuşuyordu.”

“Tuhaf mı?”

“Gözlerinde bir tuhafılık vardı. Dişlerinde de. Burada çakar mı var?”

“Ne çakar?”

Stine güldü. “Yoo, şu diş macunu renkli solaryum lambasından varmış. Yüzünü zombi gibi gösteriyor.”

Mathilde başını salladı. “Senin içkiye ihtiyacım var. Haydi gel.”

Stine arkadaşının peşinden giderken kapıya döndü. Camın arkasında bir yüz gördüğünü sandı ama orada kimse yoktu.

Speed King

Saat akşam dokuzdu ve Harry Oslo şehir merkezinde yürüyordu. Sabahı sandalyeleri ve masaları yeni odasına taşımakla geçmişti. Öğleden sonra Rikshospital’e gitmişti ama babası birtakım testlerden geçtiği için görüşememişlerdi. O da dönüp raporları çoğaltmış, birkaç yeri aramış, Bergen’e bilet ayırtmış ve aceleyle çarşıya inip kendisine sigara ucu büyüklüğünde bir SİM kart satın almıştı.

Harry uzun adımlarla yürümeye devam etti. Bu sıkışık şehirde doğudan batıya yürüyüp insanların, modanın, ırkların, mimarinin, dükkânların, kafelerin ve barların yavaş yavaş ama bariz bir biçimde değişimini görmek daima hoşuna gitmişti. Bir ara McDonald’s’a uğrayarak hamburger yedi, kabamın ceketine üç pipet sokuşturdu ve yolculuğuna devam etti.

Grönland’ın gettoyu andıran Pakistan mahallesinden geçtikten yarım saat sonra kendisini Batı

Yakası'nın düzenli, nispeten temiz ve oldukça aydınlık sokaklarında buldu. Kaja Solness'in evi Lyder Sagens Sokağı'ndaydı ve görünen o ki Osloluların olur da içlerinden biri satışa çıkar diye kapışmak için tetikte beklediği o eski ve geniş ahşap evlerden birinde oturuyordu. Evlerin bu denli revaçta olmasının sebebi çok az insanın bunları alacak parasının olması değil, Fagerborg'un sahiden de anlatıldığı kadar güzel olduğunu görmek, bunu onaylamak ve bu hayali yaşamaktı. Zenginlerin çok zengin, servetlerin çok yeni olmadığı bir muhitti burası. Kimsede yüzme havuzu, otomatik garaj kapıları ya da görgüsüzlük abidesi diğer başka modern icatlardan olmazdı. Fagerborger-liler, yani "kaliteli kentliler" her zaman yaptıklarını yapmaya devam ediyorlardı. Yaz geldiğinde geniş ve gölgeli bahçelerinde elma ağaçlarının altına taşındıkları eski, fazlasıyla büyük ve en az içinden çıkartıldıkları evler kadar kararmış bahçe mobilyalarında otururlardı. Mobilyalar tekrar evlere taşındığında ve günler kısaldığında ise bölmeli pencerelerinin arkasında mumlar yanardı. Lyder Sagens Sokağı'nda Noel ruhu ekimden marta kadar sürerdi.

Bahçe kapısı öyle büyük gıcırtyla açıldı ki Harry üzerine köpeklerin akın edeceğini düşündü. Çakıtaşları botlarının altında gıcırdadı. Botlarını gardiropta bulduğunda çocuklar gibi mutlu olmuştu ama şimdi sırsıklam olmuşlardı.

Sundurmanın basamaklarını tırmandı ve üzerinde isim yazmayan zile bastı. Kapının önünde bir çift zarif kadın ayakkabısıyla birlikte bir çift de erkek ayakkabısı duruyordu. Kırk altı numara olduklarını tahmin etti Harry. Kaja'nın kocası iri biri olmalıydı. Ve tabii bir kocası vardı. Neden aksini düşünmüştü ki? Neyse, zaten bir önemi de yoktu. Az sonra kapı açıldı.

"Harry?" Önu açık, hayli büyük yün bir ceket ve solmuş bir kot pantolon vardı kadının üzerinde. Terlikleri öyle eskiydi ki Harry bir an için üzerlerinde yaşlılık lekeleri gördüğünü sandı. Makyajsızdı. Yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı sadece. Yine de onu bekliyormuş gibiydi. Onu bu halde görmesini istiyordu sanki. Pek çok kadının, adı kötüye çıkmış olsa da şöhretli erkeklerle duyduğu o hayranlığı Hong Kong'da onun gözlerinde görmüştü elbette Harry. Ancak onu bu kapıya kadar getiren düşünce aşamalarının kapsamlı bir değerlendirmesini yapmamıştı. Neyse ki kırk altı numara ayakkabılar sağ olsun, onu bu zahmetten kurtarmıştı. Hatta kırk altı buçuk.

"Adresini Hagen'dan aldım" dedi Harry. "Evimden yürüme mesafesi uzaklığında oturuyormuşsun. Ben de aramak yerine kendim geleyim dedim."

Kaja sırttı. "Zaten telefonun yok ki."

"Yanlıyorsun." Harry cebinden kırmızı bir telefon çıkardı. "Hagen verdi; gerçi PIN kodunu şimdiden unuttum. Rahatsız etmiyorum ya?"

"Hayır, hayır." Kaja kapıyı tamamen açtı ve Harry içeri girdi.

Bunu söylemek belki içler acısıydı ama kapının açılmasını beklerken kalbi biraz daha hızlı atmıştı. On beş sene önce olsa bundan rahatsız olurdu; ne var ki o da her erkek gibi kadınların güzelliklerinin etkisinde bir nebze kalıyordu ve bu banal gerçeği kabullenip pes edeli uzun

zaman olmuştu. “Kahve yapıyorum. Sen de ister misin?”

Oturma odasına geçmişlerdi. Duvarlar resimlerle ve kitaplıkla kaplıydı. Raflarda o kadar çok kitap vardı ki Harry hepsini onun okuduğundan şüphe duydu. Oda bariz biçimde erkeksi bir zevkle döşenmişti. Büyük ve soğuk mobilyalar, bir dünya küresi, bir nargile, raflara dizilmiş vinil plaklar, duvarlara asılmış haritalar ve karla kaplı yüksek dağların olduğu fotoğraflar... Harry adamın ondan çok daha büyük olduğuna kanaat getirdi. Açık bir televizyon da vardı ama sesi kısıktı.

“Marit Olsen tüm haber bültenlerinde ilk haber” dedi Kaja, kumandayı eline alıp televizyonu kapatırken. “İki kanaat önderi çıkıp çabuk sonuçlar elde edilmesini istedi. Hükümet polis teşkilatını sistematik biçimde parçalıyormuş. Önümüzdeki günler Kripos için pek huzurlu geçmeyecek.”

“Evet, ben de kahve alayım” dedi Harry. Kaja koşturarak mutfığa gitti.

Harry kanepeye oturdu. Sehpanın üzerinde ters çevrilip açık bırakılmış bir John Fante kitabı ve bir kadına ait okuma gözlüğü vardı. Yanlarında ise Frogner Havuzu’nun fotoğrafları. Sadece olay yerine değil, ne olup bittiğine bakmak için polis kordonunun dışında toplanan kalabalığı da ait fotoğraflar. Harry memnuniyetle homurdandı. Kaja’nın eve iş getirmesinden değil, hâlâ fotoğraf çeken olay yeri polislerinin olduğunu görmekten mutlu olmuştu. Polislere oldum olası kalabalığın resmini çekmeleri için ısrar ederdi. FBI kursunda seri katillerle ilgili öğrendiği şeylerden biriydi bu. Katilin olay yerine dönmesi şehir efsanesi değildi. San Antonio’da-ki King kardeşler ve Kmart katili sırf eserlerine bir kez daha hayranlıkla bakmaktan, yarattıkları karmaşayı izlemekten ve ne kadar ele geçirilemez olduklarını hissetmekten kendilerini alamadıkları için yakalanmışlardı. Krimteknisk’teki fotoğrafçılar buna Hole’un altıncı emri derdi. Ve evet, dokuz emir daha vardı. Harry resimleri hızlıca karıştırdı.

Kaja mutfaktan “Süt istemezsin, değil mi?” diye seslendi. “Evet.”

‘Yani ister misin? Heathrow’dayken...’

“Haklısın manasında evet dedim, istemem.”

“Vay be. Kantoncamın sistemini kapmışsın.”

“Efendim?”

“Artık çift olumsuz kullanmıyorsun. Kantonca mantıklı bir dil. Sen de mantıklı olmayı seviyorsun.”

“Bu dediğin doğru mu? Kantoncayla ilgili?”

Kaja mutfakta “Bilmem ki” diyerek güldü. “Sadece akıllı görünmeye çalışıyorum.”

Harry fotoğrafları kim çekmişse temkinli davrandığını görebiliyordu. Kalça hizasından ve flaşsız çekmişti. Kalabalığın dikkati tamamen atlama kulesindeydi. Hafızalarına ekleyebilecekleri ya da komşularına anlatarak onların ödünü patlatabilecekleri kısacık bir korkunçluk beklemekten sıkılmış gibi donuk gözleri, yarı açık ağızları vardı. Bir adam cep telefonunu havaya tutmuştu; fotoğraf çektiği kesindi. Harry rapor destesinin üzerinde duran büyüteci aldı ve yüzleri teker teker inceledi. Ne aradığını bilmiyordu; kafası bomboştu. Resimlerde şayet bir şey varsa gözden kaçırmamak için en iyi yöntem buydu.

“Bir şey görebiliyor musun?” Kaja sandalyesinde yerini almış, bakmak için öne eğilmişti. Harry çok hafif bir lavantalı sabun kokusu aldı. Uçakta omzunda uyuyakaldığında burnuna gelen kokunun aynısıydı.

“Hımm. Sence bunlarda görülecek bir şey var mı ki?” diye sordu, kahve kupasını eline alarak.

“Yok.”

“O halde bu fotoğrafları neden eve getirdin?”

“Çünkü polisliğin yüzde doksan beşi yanlış yeri aramaktır.”

Az önce Harry’nin üçüncü emrini söylemişti.

“Ve bu yüzde doksan beşlik kısımdan da zevk almayı öğrenmen gerekir. Yoksa delirirsin.”

Sonra da dördüncüyü.

“Peki raporlarda ne var?”

“Elimizde yalnızca Borgny ve Charlotte cinayetlerinin raporları var; onlarda da hiçbir şey yok. Ne adli bir ipucu, ne de olağandışı bir eyleme dair kayıt. Can düşmanları, kıskanç âşıklar, açgözlü mirasçılar, manyak sapıklar, tahammülsüz torbacılar ya da başka alacaklılarla ilgili beyanlar da yok. Kısacası...”

“İpucu yok, görünür bir cinayet sebebi yok, cinayet silahı yok. Aslında işe Marit Olsen vakasındaki insanlarla görüşerek başlamak isterdim ama sen de biliyorsun, biz o vaka üzerinde çalışmıyoruz.”

Kaja gülümsedi. “Tabii ki çalışmıyoruz. Bu arada, bugün VG’den bir siyasi gazeteciyle konuştum. Stortinget’teki hiçbir gazetecinin Marit Olsen’in bunalıma girdiği, buhranlar

yaşadığı ya da intiharı düşündüğüyle ilgili bir şey bilmediğini söyledi. Mesleki ya da özel hayatında bir düşmanı da yokmuş.”

“Hımm.”

Harry şeridin önünde sıralanan kalabalıktaki yüzlere göz gezdirdi. Uykulu gözlerle bakan bir anne, kucağında çocuğuyla dikiliyordu.

“Bu insanlar ne istiyor?” Arkalarında gitmek üzere olan bir adamın sırtı görünüyordu. Kabarık montlu ve yün bereli. “Şoke olmak. Sarsılmak. Eğlenmek. Arınmak...”

“Çok şaşırtıcı.”

“Hımm. Demek John Fante okuyorsun? Eski şeyleri seviyorsun yani?” Başıyla odayı ve evi işaret etti. Gerçekten de odayı ve evi kastetmişti. Ama aralarındaki yaş farkı bayağı çoksa, ki tahminine göre öyleydi, kocasıyla ilgili de bir şeyler diyebileceğini de düşündü o anda.

Kaja ona hevesle baktı. “Hiç Fante okudun mu?”

“Gençken ve Bukowski dönemimi yaşıyorken adını hatırlamadığım bir kitabımı okumuştum” dedi Harry. “Sırf Charles Bukowski ateşli bir hayranı olduğu için almıştım.” Saatine bakıyormuş gibi yaptı.

“Ooo, ben artık eve döneyim.”

Kaja hayretle dedektife ve elini bile sürmediği kahvesine baktı.

Harry ayağa kalkarken “Jet lag” diyerek gülümsedi. “Gerisini yarın toplantıda konuşuruz.”

“Elbette.”

Harry pantolonunun cebini yokladı. “Bu arada sigaram bitti. Gümrükten geçirdiğin şu Camel sigaralarım vardı ya...”

“Bir dakika” diyerek sırttı Kaja.

Bir karton sigarayla döndüğünde Harry ceketini ve ayakkabılarını giymiş, holde dikiliyordu.

“Sağ ol” dedi. İçinden bir paket çıkarıp açmaya koyuldu.

Sundurmanın basamaklarına çıktığında Kaja kapıya yaslandı.

“Belki bunu söylememem gerek ama beni az önce bir nevi sınavdan geçirdiğini düşünüyorum.”

“Sınav mı?” dedi Harry, sigarasını yakarken.

“Ne için olduğunu sormayacağım ama bana sonucu söyle. Geçtim mi?”

Harry sessizce güldü. “Sadece bunun için gelmiştim.” Kartonu elinde sallayarak basamakları indi. “Unutma. Saat yedi sıfır sıfır.”

Harry kendisini eve attı. Elektrik düğmesine basınca cereyanın kesilmediğini gördü. Montunu çıkardı, oturma odasına gitti ve *matrak ama yine de muhteşem* kategorisinde en sevdiği grup olan Deep Purple'ı açtı. "Speed King." Davulda Ian Paice vardı. Kanepeye oturup parmak uçlarını altına bastırdı. Sanki içinde köpekler zincirlerini çekiştiriyordu. Uğulduyor, hırhırıyor, havlıyor, dişleriyle iç organlarını yırtıyordu. Onları bir kez salıverdi mi geri dönüşü olmayacaktı. Bu defa değil. Önceleri içkiyi bırakması için daima iyi nedenleri olmuştu. Rakel, Oleg, işi, hatta belki de babası. Şimdiyse elinde hiçbirisi kalmamıştı. Buna izin veremezdi. İçki olmazdı. Kendisini kaptıracak başka bir zehir bulmalıydı. Ne de olsa kontrol altında tutabilirdi. *Sağ ol, Kaja*, diye geçirdi aklından. Utanıyor muydu? Tabii ki. Neyse ki gurur her zaman sahip olamadığı bir lükstü onun için.

Kartonun jelatinini yırtıp çıkardı. Alttaki paketi aldı. Jelatini hiç yırtılmamış gibiydi. Kaja gibi kadınlar gümrükte asla kontrol edilmezdi. Paketi açtı, katlanmış folyoyu çekip çıkardı. Ardından folyoyu da açtı ve içindeki kahverengi topa baktı. Tatlı kokusunu içine çekti.

Ve hazırlığını yapmaya koyuldu.

Çin çay seremonilerinden aşağı kalır yanı olmayan çetrefil afyonhane ritüellerinden, topağı yakıp üzerine pipet yaklaştırarak mal ziyan olmasın diye tüm dumanı elden geldiğince içine çekmek gibi en basit pipo düzeneklerine kadar şimdiye dek afyon içmenin her yolunu görmüştü Harry. Hangi yöntemle içilirse içilsin prensip hep aynıydı ama: birtakım maddeleri, yani morfin, tebain, kodein ya da diğer kimyasallardan oluşan kokteyli bir şekilde kan dolaşımına dahil etmek. Harry'nin yöntemi oldukça basitti. Masanın ucuna metal bir kaşık bantlar, topaktan kibrit ucu kadar küçük bir parça alıp kaşığa yerleştirir ve çakmakla yakardı. Afyon yanmaya başlayınca dumanı tutması için kaşığın üzerine alelade bir bardak tutardı. Sonra da ucu bükülen bir pipeti bardağa sokup dumanı çekerdi. Harry parmaklarının en ufak bir titreme olmadan işlediğini fark etti. Hong Kong'dayken bağımlılık seviyesini düzenli olarak kontrol altında tutardı. Zaten görebildikleri arasında en disiplinli uyuşturucu ve alkol kullanıcısı da kendisiydi. Kafası ne kadar iyi olursa olsun içeceği miktarı önceden belirler ve durması gerektiği yerde mutlaka dururdu. Hong Kong'da bir iki haftalığına afyon içmeyi bırakmış ve yalnızca ağrı kesici haplarla idare etmişti. Yoksunluk belirtilerine engel olamamıştı ama belki de psikolojik bir etkiydi bu. O haplarda da az miktarda morfin olduğunu biliyordu çünkü. Sonuç olarak bağımlı falan değildi. Genel olarak onu uyuşturan şeylere bağımlı olabilirdi ama afyon? Hayır. Değişebiliyordu gerçi. Kaşığı henüz bantlarken bile içindeki köpeklerin sakinleştiğini hissedebiliyordu mesela. Biraz sonra besleneceklerini biliyorlardı çünkü.

Yeniden huzura kavuşacaklarını da. En azından bir sonraki sefere kadar.

Çakmağın sıcaklığı şimdiden parmaklarını yakmaya başlamıştı. Masada McDonald's'dan aldığı pipetler duruyordu.

Bir dakika sonra ilk nefesi çekti.

Anında etki gösterdi. Tüm acıları, hatta varlığından haberdar olmadıkları bile bir anda uçup

gitti. Çağrışımlar, görüntüler gözünde canlanmaya başladı. Sonunda bu gece uyuyabilecekti.

Björn Holm uyuyamıyordu.

Escott'un country efsanesi Hank Williams'ın kısa hayatını ve uzun ölümünü anlattığı *Hank Williams: The Biography* kitabını okumayı, Lucinda Williams'ın Austin konserinde çekilmiş korsan CD'sini dinlemeyi, hatta içinden uzun boynuzlu Teksas ineklerini saymayı bile denemiş ama fayda etmemişti.

Bir ikilemin içindeydi. Yaşadığı şey tam olarak buydu. Doğru düzgün çözümü olmayan bir sorunla boğuşuyordu. Adli tıp uzmanı Holm böyle sorunlardan nefret ederdi.

Skreia'dan Elvis, Sex Pistols, Jason & The Scorchers'ı içeren plak koleksiyonu, Nashville'den alınmış el yapımı üç takım elbise, bir Amerikan Kitabı Mukaddes'i ve Holm ailesine üç kuşak boyunca hizmet etmeyi başarmış bir yemek masası takımıyla beraber getirdiği kendisine biraz kısa gelen kanepesine kıvrılmıştı. Ne var ki odaklanamıyordu.

ikilem şuydu: Marit Olsen'in asıldığı, daha açık olmak gerekirse başını kopardığı ipi incelerken ilginç bir şey keşfetmişti. Belki de hiçbir işe yaramayacak bir ipucuydu ama ikilemi ortadan kaldırmıyordu. Bu bilgiyi Kripos'la mı yoksa Harry'yle mi paylaşması daha doğrudu? Björn Holm halen Kripos'a çalıştığı sırada halatta minik kabuklar tespit etmişti. Sonra da Oslo Üniversitesi'nin Biyoloji Bölümü'nden bir tatlı su biyoloğuyla görüşmüştü. Ama daha raporu yaza-madan Beate Lönn onu Harry'nin ekibine göndermişti. Yani ertesi gün bilgisayar başına oturduğunda Kripos'un değil, Harry'nin altında çalışıyor olacaktı.

Evet, teknik olarak bu bir ikilem sayılmazdı belki; bilgi Kripos'a aitti. Başka birisiyle paylaşmak görev ihmali olarak görülebilirdi. Zaten Harry Hole'a ne borcu vardı ki? Şimdiye dek onu kızdırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Çalışırken tuhaf ve anlayışsızdı. İçerkense biraz tehlikeli. Ama şurası bir gerçek ki ayıkken daima doğruyu konuşurdu. Söz vermişse ne yapıp edip geleceğinden emin olabilirdiniz. Bunun ne lafını eder, ne de "Bana borçlusun" gibi şeyler derdi. Sinir bozucu bir düşman ama iyi bir dosttu. İyi de bir adamdı. Bayağı iyi bir adam. Aslında biraz Hank'e benziyordu.

Björn Holm kanepede sızlandı ve duvara doğru döndü.

Stine irkilerek uyandı.

Karanlıkta bir şeyin vızıltısını duyuyordu. Yana döndü. Tavana yatağının yanından loş bir ışık vuruyordu. Saat kaçtı? Uzanıp yerden cep telefonunu aldı.

"Efendim?" dedi, olduğundan daha da uykulu bir sesle.

"Deltadan sonra yılanlardan ve sivrisineklerden bıktım. Ben de motosikletimle Myanmar kıyısından kuzeydeki Arakan'a doğru gittim."

Sesi hemen tanıdı.

“Oradan da Sai Chung adasına” dedi ses. “Patlamak üzere olduğunu duyduğum faal bir çamur volkanı vardı. Sadece çamur olacağını sanmıştım ama bildiğimiz klasik lavdan da püskürtüyordu. Öyle yoğundu ve kentin içinden öyle yavaşça akıyordu ki üzerine basıp geçebiliyorduk.”

“Saat gecenin körü” diyerek esnedi Stine.

“Ama yine de durmuyordu. Yapışkan olduğu için ona soğuk lav diyorlardı ama gerçek lav gibi önüne çıkan her şeyi yiyordu. Dört mevsim yılbaşı ağacı gibi görünen yemyeşil yapraklı ağaçlar küle dönüp yok oluyordu. Birmanyalılar kurtarabildikleri ne varsa yükledikleri arabalarıyla kaçmaya çalışıyorlardı ama eşyaları toplarken fazla zaman kaybetmişlerdi. Lav o kadar da yavaş değildi sonuçta! Lav evlerinin duvarlarına tırmanırken onlar televizyonlarını dışarı çıkarmanın derdindeydi. Son anda arabalarına atlasalar da lastikler sıcaktan delinmiş oluyordu. Sonra benzin alev alıyor, yanan meşaleler gibi kendilerini arabadan dışarı atıyorlardı, ismimi hatırlıyor musun?”

“Dinle, Elias...”

“Sana hatırlayacağım söylemişim.”

“Uyumam lazım. Yarın derslerim var.”

“Ben de patlayan volkan gibiyimdir, Stine. Soğuk lav gibi. Yavaş hareket ederim ama durdurulamam. Nereye gidersen oraya gelirim.”

Ona adım söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı. Gözleri kendiliğinden pencereye gitti. Açıktı. Dışarıda rüzgâr güven veren bir sesle sakince uğulduyordu.

Adam kısık sesle, fısıldayarak konuşuyordu. “Dikenli tele takılmış bir köpeği kaçmaya çalışırken gördüm. Lav tam üzerine geliyordu. Sonra lav sola kıvrılıp sağından geçti. Tanrı’ın ne kadar merhametli olduğunu düşündüm. Ama lav geçerken yine de değdi. Köpeğin yarısı adeta buhar olup uçtu. Ardından tamamı yanıp o da küle döndü. Her şey küle dönüyordu.”

“İğrenç, kapatıyorum.”

“Dışarı bak. Evin karşısındayım.”

“Kes şunu!”

“Rahat ol, takılıyorum sadece.” Adamın güçlü kahkahası kulaklarında çınladı.

Stine ürperdi. Adam sarhoş olmalıydı. Ya da deli. Ya da her ikisi de.

“İyi uykular, Stine. Yakında görüşürüz.”

Hat kesildi. Stine telefona bakakaldı. Sonra telefonu kapatıp yatağın ucuna attı. İçinden bir küfür savurdu çünkü şimdiden gayet iyi biliyordu. O gece artık uyuyamazdı.

Lifler

Saat 6.58'de Harry Hole, Kaja Solness ve Björn Holm, Emniyet Müdürlüğü'nü Oslo Bölge Hapishanesine bağlayan üç yüz metrelik bir yeraltı koridoru olan tünelde yürüyorlardı. Tünel bugüne dek mahkûmları Emniyet Müdürlüğü'ne sorguya getirmek, kış günleri spor eğitimi toplantıları yapmak, eski kötü zamanlarda ise dik kafalı mahkûmları son derece gayriresmi bir yolla dövmek için kullanılmıştı.

Tavanda biriken sular loş koridorda yankılanan ıslak öpücük sesleriyle betona damlıyordu.

“Burası” dedi Harry, tünelin sonuna geldiklerinde.

“Burası mı” diye sordu Björn Holm.

Hapishane hücrelerine giden merdivenin altından geçerken başlarını eğmek zorunda kaldılar. Harry anahtarı kilide sokup çevirdi ve demir kapıyı açtı. Sıcak rutubetin küflü kokusu yüzüne çarptı.

Düğmeye bastı. Neon lambaların soğuk mavi ışığı, zemini gri-mavi döşemeli, duvarları bomboş olan kare, beton bir odayı aydınlattı.

Odada ne pencere, ne kalorifer peteği, ne de üç kişinin ofis olarak kullanacağı bir yerde olması beklenen eşyadan herhangi biri vardı.

Yalnızca her biri için birer masa, sandalye ve bilgisayar bulunuyordu. Yerde kahverengi lekeli bir kahve makinesi ve bir su sebili duruyordu.

“Yan odada tüm hapishaneyi ısıtan kazanlar var” dedi Harry. “O yüzden bu oda çok sıcak.”

“Pek rahat bir yer sayılmaz” dedi Kaja, masalardan birine oturarak.

“Haklısın, bana daha çok cehennemi hatırlattı” dedi Holm. Süet ceketini çıkarıp gömleğinin bir düğmesini açtı. “Cep telefonu çekiyor mu burada?”

“Eh işte” dedi Harry. “İnternet bağlantısı da var. İhtiyacımız olan her şey elimizin altında.”

“Kahve fincanları dışında” dedi Holm.

Harry başını iki yana salladı. Ceketinin cebinden üç beyaz fincan çıkardı ve her birini bir masaya koydu. Ardından iç cebinden bir paket kahve çıkarıp makinenin başına gitti.

“Bunları kantinden almışsın” dedi Björn, Harry'nin önüne bıraktığı fincanı havaya kaldırarak. “Hank Williams mı?”

“Keçeli kalemle yazdım, silmemeye dikkat et” dedi Harry. Kahve torbasının ağzını dişiyle yırttı.

Kaja kendi fincanında yazanı okudu. “John Fante mi? Se-ninkinde ne yazıyor?”

“Şimdilik hiçbir şey” dedi Harry.

“Nedenmiş o?”

“Benimkine şu an için en güçlü şüphelimiz kimse onun adı yazılacak.”

Diğer ikisi hiçbir şey söylemeden ona baktı. Kahve makinesi suyu hüpürdetmeye başladı.

“Şu hazır olana kadar masada üç isim istiyorum” dedi Harry.

Harry araya girdiğinde ikinci fincanlarını bitirmiş, altıncı teorilerini konuşmuşlardı.

“Pekâlâ, bu sadece kafamızı çalıştırmak için bir ısınma turuydu.”

Kaja az önce cinayetlerin cinsel bir güdüyle işlendiği, katilin daha önce benzer suçlar işlemiş eski bir sabıkalı olduğu ve poliste DNA’sının bulunduğunu bildiği için spermini yere boşaltmadığı, olay yerini terk etmeden önce bir torbaya ya da başka bir yere mastürbasyon yaptığı fikrini ortaya atmıştı. O yüzden işe suç kayıtlarını inceleyerek ve ahlak masasındaki-lerle görüşerek başlamaları gerektiğini söylemişti.

“Buradan bir şey çıkabileceğine inanmıyor musun?” diye sordu.

“Ben hiçbir şeye inanmam” dedi Harry. “Zihnimi temiz ve her fikre açık tutmaya çalışırım.”

“Ama bir şeylere inanmak zorunda değil misin?”

“Evet, öyle. Uç cinayetin de aynı kişi ya da kişiler tarafından işlendiğine inanıyorum. Ve bizi çok ama çok şanslısak suçlu ya da suçlulara ulaştıracak bir nedenin ve bu nedeni bulmamızı sağlayacak bir bağlantının var olabileceğine inanıyorum.”

“Çok ama çok şanslısak. Şansımız pek yokmuş gibi konuştun.”

“Şöyle izah edeyim.” Harry ellerini başının arkasına koyarak sandalyesine yaslandı. “Seri katillerin özellikleriyle ilgili şimdiye dek belki yüzlerce kitap yazıldı. Filmlerde polis hep bir psikoloğa danışır, o da bir iki vaka inceledikten sonra katile daima birebir uyan bir profil çıkarmayı başarır. İnsanlar *Heriry: Bir Seri Katilin Portresi*’nin¹ genel bir seri katil tasviri olduğuna inanıyor. Gerçekte ise, bunu söylemek istemezdim ama seri katiller diğer herkes gibi birbirlerinden farklıdır. Onları diğer suçlulardan ayıran sadece tek bir şey vardır.”

“Nedir o?”

“Yakalanmamaları.”

Björn Holm güldü, yersiz bir gülüş olduğunu fark edince sustu.

“Bu doğru olamaz, değil mi?” diye sordu Kaja. “Peki ya...?” “Aklına cinayetler arasında ortak bir noktanın bulunup katilin yakalandığı vakalar geliyor olmalı. Ama aralarındaki bağlantı ortaya çıkarılmadığı için hâlâ tek seferlik cinayetler olduğunu düşündüğümüz tüm o çözülememiş vakaları unutma. Bunlardan binlerce var.”

Kaja manalı manalı başını sallayan Björn’e kısa bir bakış attı.

“O halde bağlantılara inanıyorsun” dedi.

“Evet” dedi Harry. “Ve bizi yanlış yönlere saptırabilecek sorgulama işine başlamadan önce bir tane bulmamız gerekiyor.”

“O zaman ne yapıyoruz?”

“Gizli Servis’teyken herhangi bir tehlike sezdiğimizde hiç kimseyle konuşmadan önce olası bağlantıları arardık. Daha Yahoo ve Google’ın adı bile duyulmamışken NATO’nun kurduğu bir arama motorumuz vardı. O motorla dilediğimiz her yere sızar ve neredeyse internete erişimi olan her şeyi tarardık. Burada yapmamız gereken de bu.” Harry saatine baktı. “O yüzden bir buçuk saat sonra Bergen uçağında olacağım. Uç saat sonra da bize yardım edebileceğini umduğum, şu anda işsiz olan eski bir mesai arkadaşımınla konuşuyor olacağım. Şimdilik yavaş yavaş bitirelim derim, olur mu? Kaja’yla ben yeterince konuştuk, Björn. Sende ne var?”

Björn Holm uykusundan uyanmış gibi sandalyesinde sıçradı.

“Bende mi? Şey... korkarım çok bir şey yok.”

Harry çenesini dikkatlice kaşdı. “Sende bir şeyler var.” “Hayır. Ne adli tıpta ne de vakayla ilgilenen dedektiflerde saçma sapan bilgi yığınlarından başka bir şey yok. Marit Olsen vakasında da öyle, diğer ikisinde de.”

“İki ay oldu” dedi Harry. “Haydi ama.”

“Size bir özet geçebilirim” dedi Björn Holm. “İki ay boyunca fotoğrafları, kan örneklerini, saç tellerini, tırnakları ve diğer her şeyi inceledik, röntgenden geçirdik, didik didik ettik. Katilin neden ilk iki kurbanının ağzında yirmi dört kesik açtığı ve tüm kesiklerin nasıl tek bir noktadan açılabilirdiğiyle ilgili belki yirmi dört farklı teori ürettik. Sonuç yok. Marit Olsen’in ağzında da yaralar vardı ama bıçakla ve gelişigüzel açılmıştı. Uzun lafın kısası: *Nada*. Hiçbir şey yok.”

“Peki Borgny’nin bulunduğu bodrumdaki şu küçük taşlar n’oldü?”

“İncelendi. Bol miktarda demir ve magnezyum, biraz da alüminyum ve silis. Yani bazaltik kayaçlar. Gözenekli ve siyah. Başka soru?”

“Hem Borgny, hem de Charlotte’un azıdışlerinde demir ve koltan bulundu. Bu ne demek?”

“Aynı lanet aletle öldürüldüler demek; ama bu bilgi nasıl bir alet olduğuyla ilgili ipucu vermiyor.”

Odaya sessizlik çöktü.

Harry öksürdü. “Pekâlâ, Björn. Söyle artık.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Buraya geldiğinden beri düşünüp durduğun şeyi.”

Adli tıp uzmanı Harry’ye gözlerini dikip favorilerini kaşdı. Bir defa öksürdü. Sonra ikinci defa. Medet umar gibi gözu-cuyla Kaja’ya baktı. Bir an ağzını açar gibi oldu ama yine kapattı.

“Peki” dedi Harry. “Diğer konuya geçe...”

“Halat.”

ikisi Björn’e baktı.

“Halatta deniz kabukları buldum.”

“Öyle mi?” dedi Harry.

“Ama tuz yoktu.”

Hâlâ ona bakıyorlardı.

“Oldukça sıradışı” diyerek devam etti Björn. “Tatlı suda deniz kabukları.”

“Eee?”

“O yüzden kabukları bir tatlı su biyoloğuna gösterdim. Bu yumuşakçaya Jutland midyesi deniyormuş. En küçük göl midyesi türüymüş ve Norveç’te yalnızca iki gölde görülüyormuş.”

“Hangileri?”

“Öyeren ve Lyseren.”

“Östfold gölleri” dedi Kaja. “Yan yanalar. Oranın en büyük iki gölü.”

“Hayli kalabalık bir bölge orası” dedi Harry.

“Üzgünüm” dedi Holm.

“Hımm. Peki halatın nereden alınmış olabileceğiyle ilgili bir ipucu var mı?”

“Hayır, tuhaf olan da bu” dedi Holm. “Hiçbir ipucu yok. Daha önce gördüğüm hiçbir halata da benzemiyor. Lifleri yüzde yüz organik. Naylon ya da başka sentetik bir malzeme kullanılmamış.”

“Kenevir” dedi Harry.

“Ne?”

“Kenevir. Aynı bitkiden hem halat hem esrar üretilir. Canın ot içmek istediye limana inip Danimarka feribotlarını bağladıkları halatı sarıp içebilirsin.”

“Kenevir değil” dedi Björn Holm, Kaja gülerken. “Lifler karaağaç ve ıhlamur ağacından yapılmış. Daha çok karaağaçtan.”

“Ev yapımı Norveç halatı” dedi Kaja. “Eskiden çiftliklerde de halat yapılırdı.”

“Çiftliklerde mi?” diye sordu Harry.

Kaja başını salladı. “Her köyde mutlaka en az bir halatçı olurdu. Tahta bir ay suyun içinde yatırılırdı, dış kabuğu soyulup içindeki kabuk çıkartılırdı. Sonra da örülüp halat yapılırdı.”

Harry ve Björn sandalyelerinde dönüp Kaja’ya baktılar. Kaja duraksayıp “N’oldu?” diye sordu.

“Şey” dedi Harry, “bu sence herkesin bilmesi gereken bir şey mi?”

“Haa, anladım” dedi Kaja. “Dedem halat yapardı da.” “Şimdi oldu. Peki halat yapmak için illa ıhlamur ve karaağaç mı gerekli?”

“Ashnda her tür ağacın iç kabuğunun lifi kullanılabilir.” “Bu karışıma ne diyorsun?”

Kaja omuz silkti. “İşin ustası değilim ama aynı ipte birden çok ağacın kabuğunu kullanmak normal olmasa gerek. Yanlış hatırlamıyorsam ağabeyim Even, dedemin sadece ıhlamur ağacı kullandığını söylerdi. Çünkü çok az su emermiş. O yüzden katranlamasına gerek kalmazmış.”

“Hımm. Sen ne düşünüyorsun Björn?”

“Bu karışım normal değilse nerede yapıldığının izini sürmek haliyle daha kolay olur.”

Harry ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. Lastik tabanları muşamba yer döşemesinden her ayrılışında derin bir inleme sesi çıkıyordu. “O halde bu halatın belli yerlerde üretilip satıldığını varsayabiliriz. Sence kulağa mantıklı geliyor mu Kaja?”

“Sanırım evet.”

“Üretim ve tüketim merkezlerinin birbirine yakın olduğunu da varsayabiliriz. Bu tür ev yapımı halatların çok uzaklara gönderilme ihtimali zor.”

“Bu da mantıklı fakat...”

“O halde bunu başlangıç noktamız olarak kabul edelim. Siz ikiniz Öyeren ve Lyseren göllerinin yakınındaki yerel halatçıları tespit etmeye başlayın.”

“Ama kimse artık böyle halatlar yapmıyordur” diyerek karşı çıktı Kaja.

Harry “Elinizden geleni yapın” dedi, saatine baktı ve sandalyenin arkasındaki kabanım kapıp kapıya yürüdü. “Halatın nerede yapıldığını bulun. Bellman’ın bu Jutland midyeleriyle ilgili hiçbir şey bilmediğini zannediyorum. Doğru mu, Björn?”

Björn Holm’un yanıtı zoraki bir gülümseme oldu.

“Ben de cinayetlerin cinsel güdüyle işlendiği fikrinin üzerine gidebilir miyim?” diye sordu Kaja. “Ahlak masasında tanıdığım biri var, onunla konuşabilirim.”

“Olumsuz” dedi Harry. “Yaptığımız şeyin sır olarak kalması kuralı bilhassa Emniyet Müdürlüğü’ndeki sevgili dostlarımız için geçerli. Büyük ihtimalle Emniyet’ten Kripas’a binleri bilgi sızdırıyor. O yüzden Gunnar Hagen dışında kimseyle konuşmuyoruz.”

Kaja konuşacak gibi oldu ama Björn’ün bakışı susmasına yetti.

“Ama” dedi Harry, “bir yanardağ uzman bulabilirsiniz. Küçük taşların test sonuçlarını ona gönderebilirsiniz.”

Björn’ün sarı kaşları alınna doğru epey kalktı.

“Gözenekli, siyah taşlar. Bazaltik kayaç” dedi Harry. “Lav olduğunu düşünüyorum. Bergen’den dört gibi dönmüş olurum.”

Björn “Bergen emniyetindekilere selam söyle” diye mırıldandı ve fincanını kaldırdı.

“Merkeze gitmiyorum” dedi Harry.

“Öyle mi? Nereye gidiyorsun peki?”

“Sandviken Hastanesi’ne.”

“Sand...”

Kapı Harry’nin arkasından çarparak kapandı. Kaja yüzünde buz kesilmiş bir ifadeyle kapalı kapıya bakan Björn Holm’u izledi.

“Orada ne yapacak?” diye sordu. “Bir patoloğa mı görüşecek?”

Björn başını iki yana salladı. “Sandviken bir akıl hastanesi.”

“Ciddi misin? O zaman uzmanlık alanı seri katiller olan bir psikoloğu görmeye gidiyor, öyle mi?” “Keşke olmaz deseydim” diye fısıldadı Björn, gözlerini kapıdan ayırmadan. “Kafayı yemiş olmalı.”

“Kim kafayı yemiş olmalı?”

“Bir hapishanede çalışıyoruz” dedi Björn. “Usttekilerin kulağına giderse işimizden olabiliriz ve Bergen’deki o arkadaş...”

“Evet?”

“Ciddi anlamda kaçık.”

“Ciddi derken?..”

“Hastaneye kapatılacak kadar.”

Hasta

Uzun boylu polis bir adım attığında Kjersti Rødsmoen iki adım atmak zorunda kalıyordu. Böyleyken bile Sandviken Hastanesinin koridorunda yürürlerken onun gerisinde kalıyordu. Hastanenin fiyorda bakan yüksek ve dar pencerelerinin dışında yağmur yağıyordu. Ağaçlar öyle yeşildi ki insanın bu manzaraya bakıp da baharın kıştan önce geldiğini sanması işten bile değildi.

Kjersti Rødsmoen bir gün önce polis tarafından arandığında sanki uzun zamandır o anı bekliyormuş gibi adamın sesini hemen tanıdı. Polisin bir isteği vardı: Hasta’yla konuşmak. Dedektif olarak çalıştığı son cinayet dosyasının gerilimi onu bir kez daha psikiyatri koğuşuna gitmeye zorladıktan sonra kimliğinin azami ölçüde korunması için Hasta olarak anılmaya başlanmıştı. Aslında şaşırtıcı bir hızla iyileşme gösterip evine dönmüştü; ne var ki çözüldükten çok sonra bile hâlâ deliler gibi Kardan Adam vakasının peşinden koşan basın ona bir türlü rahat vermemişti. Böylece Hasta, bir iki ay önce bir akşam Rødsmoen’i aramış ve hastaneye dönmek istediğini söylemişti.

“Demek yardım edebilir durumda?” diye sordu polis memuru. “İlaç kullanıyor mu?”

“İlk sorunuzun cevabı evet” dedi Kjersti Rødsmoen. “İkincisi gizli.” Aslında Hasta’nın durumu öyle iyiydi ki artık ne ilaç kullanmasına, ne de hastanede yatmasına gerek var-

dı. Yine de Rødsmoen polisin onu ziyaret etmesinden endişe duymuştu. Kardan Adam vakasında birlikte görev almışlardı ve bu ziyaret eski anların canlanmasına sebep olabilirdi. Kjersti Rødsmoen bir psikiyatr olarak duyguların bastırılmasına, bir şeyleri unutarak üstünü örtmeye giderek daha fazla inanır olmuştu. Bu kendi mesleğinde revaçta olmayan bir görüştü. Öte yandan aynı vakada birlikte çalıştığı biriyle karşılaşması, Hasta’nın ne kadar düzeldiğini

göstermesi açısından iyi bir test olabilirdi.

“Yarım saatiniz var” dedi Rödsmoen, görüşme odasının kapısını açmadan önce. “Ha bir de, insan zihninin hassas olduğunu unutmayın.”

Harry, Katrine Bratt’ı son gördüğünde tanımayacak haldeydi. O siyah saçlı, parlak tenli ve gözleri ıslık ıslık bakan güzel genç kadın gitmiş, yerine Harry’ye kuru bir çiçeği andıran başka bir kadın gelmişti. Cansız, kırık, zayıf ve solgun. Kadının elini biraz sert sıkarsa parçalara ayrılacak gibi hissetmişti.

Bu yüzden onu tekrar görmek Harry’nin içini rahatlattı. Katrine sanki daha yaşlıydı; belki de yorgunluktan öyle görünüyordu. Yine de gülümseyip ayağa kalkarken gözlerindeki ışıltının geri geldiğini fark etti Harry.

“Harry H” dedi Katrine, ona sarılırken. “Nasıl gidiyor?”

“İdare eder” dedi Harry. “Senin?”

“Berbat. Ama çok daha iyiyim.”

Katrine güldü. Harry böylece onun eski formuna kavuştuğunu anladı. Ya da eski formuna epey yaklaştığını.

“Çenene n’oldu? Canın yanıyor mu?”

“Sadece konuşurken ve yemek yerken” dedi Harry. “Bir de uyanırken.”

“Kulağa tanıdık geliyor. Hatırladığımdan daha çirkinsin ama yine de seni gördüğüme sevindim.”

“Aynen. Ben de.”

“Aynen derken, benim de çirkin olduğum kısmı dışında tabii, değil mi?”

Harry gülümsedi. “E tabii ki.” Etrafına baktı. Odadaki diğer hastalar oturuyor, pencereden dışarıya, kendi kucağına ya da duvara bakıyordu. Kimse onunla ya da Katrine’le ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

Harry son görüşmelerinden bu yana neler olduğunu anlattı. Yurtdışında bilinmedik bir yere taşınan Rakel ve Oleg’den bahsetti. Sonra da Hong Kong’dan, babasının hastalığından ve üstlendiği vakadan. Kimseye bir şey anlatmaması gerektiğini söylediğinde Katrine sadece güldü.

“Sende durum nasıl?” diye sordu Harry.

“Beni buradan çıkarmak istiyorlar; iyi olduğumu ve boşuna yatak işgal ettiğimi düşünüyorlar. Yine de ben burada olmayı seviyorum. Oda servisi berbat ama en azından güvenli bir yer. Televizyonum var, dilediğim gibi girip çıkıyorum. Belki bir iki aya kadar evime de dönebilirim,

kim bilir?"

"Kim bilir?"

"Kimse. Delilik gidip gelen bir şey. Ne istiyorsun?"

"Ne istememi isterdin?"

Katrine cevap vermeden önce uzun, sert bir bakış attı. "Beni becermek için yanıp tutuşmanı istememi saymazsak, işine yarayacak bir şey yapabilmek isterdim."

"Ben de tam olarak bunu istiyorum."

"Beni becermeyi mi?"

"İşime yarayacak bir şey yapmanı."

"Ah. Tabii ya. Peki. Ne gibi?"

"İnternete girebilen bir bilgisayarımız var mı burada?"

"Hobi odasında ortak bir bilgisayarımız var ama interneti yok. Güvenlik için. Sadece solitaire oynamak için kullanılıyor. Ama odamda kendi bilgisayarım var."

"Ortak olanı kullan." Harry elini cebine atıp masaya bir

cihaz koydu. "Mağâ/ada dediklerine gön» bunun adı mobil modemmiş. Tek yapman gereken bilgisayarın..."

"...USB girişlerinden birine takmak" dedi Katrine. cihazı alıp cebine atarken. "Faturayı kini ödüyor?"

"Men. Paha doğrusu Hagen."

"Oley, bu gece internette takılabilirini o zaman. Şöyle güzel. yeni porno siteler var mıdır?"

"Muhtemelen." Harry masaya bir dosya koyup itti. "Raporlar burada. Üç cinayet, üç isim. Senden Kardan Adam dosyasında yaptığının aynısını istiyorum. Kaçırduğumuz bağlantıları bulmanı. Olaylar hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Katrine Bratt dosyaya bakarak "Evet" dedi. "Üçü de kadın. Aralarındaki bağlantı bu."

"Gazete okuyor musun?"

"Çok az. Neden rastgele seçilmiş kurbanlar olmadıklarına inanıyorsun?"

"Ben hiçbir şeye inanmıyorum. Sadece arıyorum."

"Ama ne aradığımı bilmiyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Peki Marit Olsen'in katilinin diğer ikisinin katiliyle aynı kişi olduğundan emin misin? Anladığım kadarıyla yöntem tamamen farklı."

Harry gülümsedi. Katrine'in gazetelerde yazan her ayrıntıyı incelemiş olduğunu gizleme uğraşı hoşuna gitti. "Hayır Katrine. Emin değilim. Ama senin de benimle aynı sonucu çıkardığımı görebiliyorum."

"Elbette. Biz ruh ikiziydik, unuttun mu?"

Katrine güldü. Kısa bir an için bile olsa Harry'nin her şey mahvolmadan önce tanıdığı o zeki ve uçuk dedektifin iskeleti değil, yeniden Katrine gibiydi. Tuhaf ama Harry boğazında bir yumru hissetti.

Kahrolası jet lag, diye düşündü.

"Ne diyorsun? Bana vardım edebilir misin?"

"Kripos'un iki ay uğraşıp da bulamadığı bir şeyi bulmak için mi? Üstelik bir akıl hastanesinin hobi odasındaki külüstür bilgisayarla? Benden bunu niye istediğini bile bilmiyorum. Merkezde benden çok daha bilgisayar kurdu olan insanlar var."

"Biliyorum ama bende onlarda olmayan bir şey var. Ve bunu onlara veremem: Yeraltına giriş şifresi."

Katrine boş bir ifadeyle gözlerini ona dikti. Harry sesini duyabilecek mesafede başka kimse var mı diye baktı.

"POT Gizli Servisi adına Kızılgerdan vakasında çalışırken teröristleri izlemek için kullandıkları arama motoruna erişimim olmuştu. İnternette, henüz seksenli yıllarda ARPA-NET ticari amaçla kullanıma açılmadan önce Amerikan ordusunun geliştirdiği MILNET ağı gibi gizli arka kapılar vardı. ARPANET senin de bildiğin gibi daha sonra bugünkü internet oldu; ama arka kapılar hâlâ duruyor. Arama motorları ilk giriş noktasında şifreleri, kodları ve yükseltme işlemlerini güncelleyen Truva Atları kullanıyor. Bu motorlar uçak biletlerinden otel rezervasyonlarına, yol ödemelerinden internet bankacılığına kadar çoğu şeyi görebiliyor."

"Bu arama motorlarıyla ilgili söylentileri duymuştum ama açıkçası gerçek olduklarını sanmıyordum" dedi Katrine.

"Gerçekler. 1984 yılında kuruldular. OrweH'in kâbusu gerçek oldu. İşin en güzel kısmı, şifrem

hâlâ çalışıyor. Kontrol ettim.”

“Peki ne yapmamı istiyorsun? Bunu kendin de yapabilirsin.” “Bu sistemi kullanmaya yalnızca POT un izni var. O da sadece acil durumlarda. Google’da olduğu gibi yaptığın aramaların izi sürülüp kullanıcıya ulaşılabilir. Ben ya da emniyetten bir başkasının bu arama motorlarını kullandığı ortaya çıkarsa hapis cezası bile alabiliriz. Ama aramaların izi sürülürse ve bir akıl hastanesinin ortak bilgisayarına ulaşırsa...” Katrine Bratt güldü. Bu onun diğer gülüşüydü. Kötü kalpli bir cadıya benzediği gülüşü. “Sanırım anlamaya başlıyorum. Burada müthiş dedektif Katrine Bratt olarak bulunmuyorum...” Ellerini havaya kaldırdı. “Hasta Katrine Bratt olarak bulunuyorum. Ve bu bozuk akıl sağlığımla kimse beni mahkemeye çıkaramaz.”

“Doğru” dedi Harry, gülümseyerek. “Ayrıca ağzını sıkı tutacağına inandığım az sayıda insandan birisin. Dâhi olmasan bile ortalama bir dedektiften daha akıllı olduğun kesin.”

“O küçük kuru kıcına sigaradan sararmış üç yamuk parmak girsin.”

“Neyin peşinde olduğumuzu böylece kimse bulamayacak. Blues Brothers gibi olacağız.”

“Görevi de Tanrı’dan mı alıyoruz?”

“Şifreyi modemin içindeki SİM kartın arkasına yazdım.” “Arama motorlarımı kullanmayı bildiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Google’da arama yapmak gibi. POT’tayken ben bile çözmüştüm.” Harry’nin yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Ne de olsa bu motorlar polisler için yapıldı.”

Katrine derin bir iç çekti.

“Sağ ol” dedi Harry.

“Henüz bir şey demedim.”

“Tahminine göre ne zaman bir şeyler bulmuş olursun?” “Siktir oradan!” Katrine elini masaya vurdu. Harry hemşirelerden birinin onlara doğru baktığını fark etti. Katrine’in sert bakışlarına göğüs gererek bekledi.

“Bilmiyorum” diye fısıldadı Katrine. “Daha açık ifade etmek gerekirse, bütün gün hobi odasında oturup yasadışı arama motorlarımı kullanabileceğimi sanmıyorum.”

Harry ayağa kalktı. “Tamamdır. Üç gün sonra seninle yeniden irtibat kuracağım.”

“Bir şeyi unutmadın mı?”

“Neyi?”

“Karşılığında bana ne vereceğini söylemeyi.”

“Hımm” dedi Harry, montunun düğmelerini ilikleyerek, “artık ne istediğini biliyorum ne de olsa.”

“Ne istediğimi...” Katrine ne demek istediğini kavrayınca yüzündeki anlamaz ifade şaşkınlığa dönüştü ve Harry kapıdan çıkmak üzereyken arkasından seslendi: “Seni utanmaz adi herif! Bu ne kendini bilmezlik!”

Harry taksiye binerek “Havalimanına” dedi. Cep telefonunu çıkarınca rehberde kayıtlı olan topu topu iki numaranın birinden gelmiş olan üç cevapsız çağrıyı gördü. *Güzel*, diye geçirdi içinden. Demek ki bir şeyler bulmuşlardı.

Numarayı aradı.

“Lyseren Gölü” dedi Kaja. “Halat yapan bir yer buldum. On beş senedir kapalıymış. Ama Ytre Enebakk kasabasından sorumlu bölge polisi bugün öğleden sonra bize yeri gösterebilirmiş. Bölgede iki azılı suçlu varmış; ama haneye tecavüz, araba hırsızlığı gibi küçük işlerle ilgileniyorlarmış. Bir tane de karısını döven adam varmış. Yine de bana suçluların listesini gönderdi. Birazdan adli sicil kayıtlarından isimlerini kontrol edeceğim.”

“Güzel. Beni Lyseren’e giderken Gardemoen’den alın.” “Ama yolumuzun üzerinde değil ki.”

“Haklısın. Siz yine de alın.”

1

Amerikalı seri katil Henry Lee Lucas'ın hayatının anlatıldığı 1986 yapımı film. (ç.n.)

Beyaz gelin

Björn Holm'un Volvo Amazon'u yavaş hızına rağmen Ostfold'un çayırlarıyla tarlaları arasında yılan gibi kıvrılan dar yolda sağa sola savrulurken ilerliyordu.

Harry arka koltukta uyuyordu.

“Demek Lyseren Gölü'nde cinsel suçlu yokmuş” dedi Björn. “Yakalananlar arasında yokmuş” diyerek düzeltti Kaja. “VCr'deki anketi görmedin mi? Her yirmi kişiden biri cinsel istismar sayılacak bir eylemde bulunduğunu söylemiş.”

“İnsanlar böyle anketlere sahidenden dürüst cevap veriyor mu ki? Kızın birine sarkıntılık etseydim herhalde aklım daha sonrasında bunu bir mantığa oturturdu.”

“Ettin mi peki?”

“Ben mi?” Björn açıktan giderek bir traktörü solladı. “Hayır. Ben o on dokuz kişiden biriyim. Ytre Enebakk... Sahi ya, televizyonda buralı bir karakter vardı, kimdi o? Kırık gözlüklü, mobiletli hödüğün teki. Ytre Enebakklı. Acayip komikti.” Kaja omuz silkti. Björn aynaya bakınca Harry'nin açık duran ağzını gördü.

Ytre Enebakk'm bölge polisi, tıpkı anlaştıkları gibi Vöyen-tangen yarımadasındaki arıtma tesisinin yanında onları bekliyordu. Arabayı park edip indiler. Polis'in adı Skai'ydi, Björn Holm'un bayıldığı sentetik derinin Norveççe karşılığı. Dördü birlikte bir düzine teknenin dingin sularda yükselip alçaldığı bir iskeleye yürüdüler.

“Tekneleri suya indirmek için erken bir zaman, öyle değil mi?” diye sordu Kaja.

“Bu sene buz olmadı, bu gidişle olmayacak da” dedi polis. “Doğduğumdan beri ilk defa.”

Düz tabanlı geniş bir tekneye binerlerken Björn adımlarını diğer hepsinden daha temkinli attı.

“Etraf yemyeşil” dedi Kaja, polis memuru elinde bir sılıkla tekneyi iskeleden iterken.

“Evet” dedi. Suyu bakıp motoru çalıştırmak için ipe asıldı. “Halat imalathanesi şurada, suyun daha derin olduğu tarafta. Aslında yol da var ama arazi çok dik; gölden gitmek en iyisi.” Motorun yanındaki kolu sertçe öne eğdi. Kuru ormanın içindeki bir ağaçtan hangi tür olduğu belli olmayan bir kuş havalandı ve etrafını uyarır gibi ciyaktı.

Björn, teknenin dış motorunun gürültüsünden zor duyulan bir sesle “Denizden nefret ediyorum” dedi Harry'ye. İki metrelik sazların arasındaki bir yolda gri ikinci aydınlığını yarararak süzülüyorlardı. Harry'nin kunduz yuvasına benzettiği bir çerçöp yığınının yanından geçip mangrovu andıran ağaçların olduğu bir alana geldiler.

“Burası bir göl” dedi Harry. “Deniz değil.”

Björn teknenin ortasına kayarak “Aynı bok” dedi. “Ben karada inek tezekleri ve kayalık dağlarla daha mutluyum.” Yol biraz sonra genişleyince Lyseren Gölü önlerinde uzandı. Siyah pencereleri tekneye dikilmiş dikkatli gözleri andıran, kara kışa terk edilmiş kulübelerin bulunduğu adaların ve adacıkların yanından motorun patırtısı eşliğinde geçtiler.

“Bunlar tek gözlü basit kulübeler” dedi polis. “İnsanların en büyük tekneye sahip olmak ya da evini en güzel şekilde büyütmek için komşularıyla yarıştığı diğer yakanın stresi olmaz buralarda.” Ardından suya tükürdü.

“Televizyonda çıkan Ytre Enebaklı şu komik karakterin adı neydi ya?” diye bağırdı Björn, motorun sesini bastırarak.

“Hani kırık gözlükleri vardı, mobilete binerdi.”

Polis memuru Holm’a boş bir bakış atıp başını yavaşça sağa sola salladı.

“Geldik” dedi.

Teknenin önünde, gölün sağ tarafında eski ahşap bir bina gördü Harry. İki yanında sık ormanların uzandığı dik bir yamacın başında tek başına duran dikdörtgen bir yapıydı. Yanında dağ yamacından inerek karanlık sularda kaybolan çelik raylar vardı. Pencere ve kapıları sökülmüş, duvarların kırmızı boyası kısmen dökülmüştü. Harry gözlerini kısıp baktı. Azalan aydınlıkta bir an için pencerede dikilen ve onları izleyen beyazlar içinde birini gördüğünü sandı.

“Vay canna, tam bir perili ev” diyerek güldü Björn.

Bölge polisi motoru kapatırken “Zaten öyle diyorlar” dedi. Kısa süren sessizlikte Björn’ün karşı yakadan yankılanan kahkahası ve uzaklardaki yalnız bir koyunun çam duyuldu.

Kaja halatı tuttu, kıyıya atladı ve bir denizci edasıyla nilüferlerin arasında yükselen çürümüş yeşil bir sırığa yarım düğüm attı.

Diğerleri teknedeki inip iskele görevi gören dev kayalıklara adım attı. Kapı boşluğundan içeri girdiklerinde kendilerini katran ve idrar kokan boş ve dar bir dikdörtgen odanın içinde buldular. Binanın sınırları sık ormanın içinde kaybolduğundan dışarıdan bakıldığında fark etmek kolay değildi ancak oda taş çatlasın iki metre genişliğinde olsa da uzunluğu bir uçtan bir uca en az altmış metre vardı.

“Binanın iki ucunda durup halatı öyle örüyorlardı” dedi Kaja, Harry sormaya fırsat bulamadan.

Köşelerden birinde üç boş şişe ve ateş yakma çabalarının izleri görünüyordu. Karşı duvarda ise gevşeyerek yerinden çıkmış iki kalasın önünde asılı duran bir ağ vardı.

Skai etrafa bakarken “Simonsen’den sonra kimse burayı devralmak istemedi” dedi. “O gün bugündür boş duruyor.”

“Binanın yanındaki raylar neye yarıyor?” diye sordu Harry.

“İki şeye. Odun toplamak için kullandığı tekneyi buradan suya indirip çıkarıyordu. Bir de dalları suyun içinde bekletirken işine yarıyordu. Dalları muhtemelen yukarıdaki kayıkhanede bekleyen demir arabaya bağlıyordu. Sonra da arabayı bir manivelayla suyun içine daldırıp bir iki hafta sonra tahtalar hazır olunca aynı şekilde geri çekiyordu. Simonsen pratik bir adamdı.”

Dışarıdaki ormandan gelen ani sesle hepsi irkildi.

“Koyundur” dedi polis. ‘Ta da geyik.’

Polisin peşinden ilk kata çıkan dar ahşap merdiveni tırmandılar. Odanın ortasında upuzun bir masa vardı. Duvar dipleri karanlığa gömülmüştü. Pencereleden, daha doğrusu kasaların kenarında kalmış cam tırtıklarının arasından giren rüzgâr, alçak bir uğultuyla kadının duvağını havalandırıyordu. Kadın aşağısındaki göle bakarak dikiliyordu. Başının altı ve gövdesi iskeletten ibaretti. Tekerlerin üzerinde duran siyah, demir bir ayaktan.

“Simonsen onu korkuluk olarak kullanırdı” dedi Skai, başıyla vitrin mankenini işaret ederek.

“Korkunç” dedi Kaja. Skai’nin yanma geçip montunun içinde titredi.

Skai yüzünde çarpık bir tebessümle Kaja’ya bir bakış attı. “Buranın çocukları bu kadından çok korkardı. Büyükler dolunay çıktığında kadının etrafta gezindiğini ve düğün günü onu reddeden adamı aradığını söylerdi. Pash tekerlerinin sesini duyduklarını anlatırlardı. Ben buranın hemen arkasında, Haga’da büyüdüm de.”

“Sahi mi?” dedi Kaja. Harry sırtmamak için kendisini zor tuttu.

“Evet” dedi Skai. “Bu arada, Simonsen’in hayatındaki tek kadın da buydu. Biraz münzevi biriydi. Ama iyi halat yaptığına şüphe yoktu.”

Arkalarında duran Björn Holm bir çividen sarkan halat sargısını eline aldı.

“Size etrafa dokunabileceğinizi söyledim mi?” diye sordu polis, arkasını dönmeden.

Björn telaşla halatı yerine astı.

Harry polise cılız bir gülümsemeyle “Pekâlâ şef” dedi. “Dokunabilir miyiz?”

Polis dedektifi süzüp düşündü. “Bana hâlâ konunun ne olduğunu söylemediniz.”

“Gizli” dedi Harry. “Üzgünüm. Dolandırıcılık Birimi. Bilirsin işte.”

“Emin misin? Eğer sen tahmin ettiğim gibi Harry Hole’san, eskiden cinayet dosyalarına bakardın.”

“Şey” dedi Harry, “bu seferki bilgi sızdırma, vergi kaçakçılığı ve dolandırıcılıkla ilgili. İnsan terfi edebiliyor hayatta.”

Polis Memuru Skai gözlerini kırptı. Bir kuşun tiz ötüşü duyuldu.

Kaja iç geçirerek “Elbette haklısın Skai” dedi. “Ama emniyet avukatından arama izni çıkarmak için onca işlemle ilgilenmesi gereken kişi benim. Şu anda personel eksliğimiz var, bilirsin bu durumları. O yüzden sadece şunu yapabilirsek... beni büyük bir vakit kaybından kurtarmış olursun.” Minik, sivri dişleriyle gülümsedi ve çivideki halatı işaret etti.

Skai, Kaja’ya baktı. Ayakkabılarının lastik topukları üzerinde iki sefer ileri geri sallandı. Sonra başını oynattı.

‘Teknede bekliyorum’ dedi.

Björn derhal işe koyuldu. Halat sargısını uzun masaya yerleştirdi, yanında getirdiği küçük sırt çantasını açtı, ucunda balık kancası olan bir kabloya takılı feneri yaktı ve kancayı tavandaki iki kalasın arasına geçirdi. Dizüstü bilgisayarını ve çekice benzeyen portatif mikroskobunu çıkardı, mikroskobu bilgisayarın USB girişine taktı, görüntü ekrana aktarılıyor mu diye kontrol etti ve yola çıkmadan önce bilgi-

sayarına attığı resimlerden birine tıkladı.

Harry gelinin yanında dikilip aşağıdaki göle baktı. Teknede bir sigaranın parıltısını görebiliyordu. Gözleri raylara ve sona erdikleri derin suya kaydı. Oldu olası tatlı suda *yüzmekten* nefret etmişti. Özellikle de Öystein’le birlikte okulu kırıp Östmarka’daki Hauktjern Gölü’ne gittikleri ve on iki metre olduğu söylenen Şeytan Burnu’ndan atladıkları günden beri. Harry suya çarpmadan saniyeler önce altındaki derinliklerde süzülen bir engerek görmüştü. Hemen sonra cam yeşili buz gibi suya gömülmüş, o panikle gölün yarısını yutarken bir daha asla güneşi göremeyeceğine ve nefes alamayacağına inanmıştı.

Harry parfüm kokusunu alınca Kaja’nm yanında dikildiğini anladı.

Björn Holm’un “Bingo” diye fısıldadığını duydu.

Arkasını döndü. “Aynı halat mı?”

“Kesinlikle” dedi Björn, mikroskobu halatın ucuna tutup yüksek çözünürlüklü görüntü için bir tuşa basarken. “Karaağaç ve ıhlamur. Lifler aynı kalınlık ve uzunlukta. Ama *bingoyu* halatın yeni kesilmiş ucu için söyledim.”

“Ne?”

Björn Holm ekranı işaret etti. “Soldaki, yanımda getirdiğim resim. Frogner Havuzu’ndaki halatın yirmi beş kat büyütülmüş hali. Ve ucu, bu halatın ucuyla bire bir...”

Harry birazdan duyacağından emin olduğu o kelimenin tadını çıkarmak için gözlerini kapadı.

“... eşleşiyor.”

Gözlerini açmadı. Marit Olsen’in asıldığı halat sadece burada yapılmakla kalmamış, aynı zamanda önlerindeki halattan kesilmişti. Üstelik kesik izleri tazeydi. Çok değil, kısa bir zaman önce tam burada, onların dikildiği yerdeydi demek ki. Harry havayı kokladı.

* * *

Her şeyi saran bir akşam karanlığı çökmüştü. Harry oradan ayrılırken penceredeki beyazlığı zar zor görebiliyordu.

Kaja onunla birlikte teknenin önünde oturuyordu. Motorun patırtısı arasında sesini duyurabilmek için dedektife eğilmesi gerekiyordu.

“Halatı alan kişi buraları iyi bilen biri olmalı. Ve o kişiyle katilin arasında çok fazla insan da olmamalı...”

“Ben arada kimsenin olduğunu sanmıyorum” dedi Harry. “Kesik çok yeni. Halatın el değiştirmesi için fazla neden de yok.”

“Bölgeyi tanıdığma göre ya yakınlarda yaşıyor, ya da burada arada bir geldiği bir kulübesi var” diye bağırdı Kaja. Daha çok sesli düşünüyor gibiydi. “Ya da burada büyümüş.” “Ama onca yolu neden bu kullanılmayan halattan birkaç metre almak için gelsin ki?” diye sordu Harry.

“Dükkanından alsa kaç para tutacaktı? Alt tarafı iki yüz kron?”

“Belki de yolu bu civara düştü ve nereden halat bulacağını biliyordu.”

“Tamam; ama *bu civara* geldiyse hemen yakınlardaki kulübelere birinde kalmış demektir. Aksi halde uzun ve sıkıcı bir tekne yolculuğu dışında kimse buraya gelmez. Yoksa düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?”

“Evet, yakınlarda kalanların listesini çıkarıyorum. Bu arada, istediğin yanardağ uzmanını buldum. Jeoloji Fakültesinden ineğin teki. Adı Felix Röst. Bir nevi yanardağ gözlemciliği yapıyor. Yanardağlara, patlamalara ve o tür şeylere bakmak için tüm dünyayı dolaşıyor.”

“Konuştunuz mu?”

“Beraber yaşadığı kız kardeşiyle konuşabildim. Bana e-posta ya da mesaj atmamı söyledi. Başka türlü ulaşılamazmış. Her neyse, aradığımda satranç oynamaya gitmişti. Ona taşları ve gereken bilgiyi gönderdim.”

Salyangoz hızıyla sazlıkların arasındaki sığ yoldan iskeleye ilerliyorlardı. Suyun üzerinde süzülen siste önlerini görebilmeleri için Björn el fenerini tutuyordu. Polis memuru biraz sonra

motoru kapattı.

Kaja, Harry'ye daha da yaklaşarak "Şuraya bak!" diye fısıldadı. Harry parfüm kokusunu içine çekerken Kaja'nın işa-retparmağıyla gösterdiği yere baktı. İskelenin arkasındaki sazlıktan iri, yalnız ve bembeyaz bir kuğu çıkarak sis perdesinden fenerin ışığına doğru yüzdü.

"Sence de çok... güzel değil mi?" diye fısıldadı Kaja. Mest olmuş halde güldü ve bir anlığına Harry'nin elini sıktı.

Skai onlara arıtma tesisine kadar eşlik etti. Volvo Amazon'a binip yola çıkacaklarken Björn hararetle camı indirdi ve polise bağırdı: "Fritjof!"

Skai durdu ve yavaşça döndü. İfadesiz, donuk yüzüne bir sokak lambasının ışığı vuruyordu.

"Televizyondaki şu komik herifin adı" diye bağırdı Björn. "Ytre Enebakklı Fritjof."

"Fritjof mu?" Skai yere tükürdü. "Hiç duymadım."

Amazon yirmi beş dakika sonra Grönmo'daki çöp fırınının yanından otobana çıktığında Harry bir karar verdi.

"Bu bilgiyi Kripos'a sızdırmalıyız."

Björn ve Kaja bir ağızdan "Ne?" dedi.

"Beate'yle konuşacağım, o da halat meselesini biz değil de Krimteknisk'teki adamları keşfetmiş gibi bu mesajı iletcek." "Neden?" diye sordu Kaja.

"Katil Lyseren bölgesinde yaşıyorsa kapı kapı arama yapılması gerekecek. Bizim bu işi yapacak ne imkânımız ne de insan gücümüz var."

Björn Holm direksiyona vurdu.

"Biliyorum" dedi Harry. "Ama önemli olan katilin yakalanması, onu kimin yakaladığı değil."

Kelimeler tüm garipliğiyle havada asılı kalırken sessizce yol aldılar.

Öystein

Elektrik yoktu. Harry karanlık holde lambanın düğmesini açıp kapadı. Aynısını oturma odasında da yaptı.

Ardından berjer koltuğa oturup karanlık boşluğa baktı.

Bir süre öylece oturduktan sonra cep telefonu çaldı.

“Hole.”

“Felix Röst.”

“Hımm” dedi Harry. Ses daha çok zayıf, minyon bir kadına ait gibiydi.

“Ben Frida Larsen, onun kız kardeşi. Kendisi sizi aramamı ve bulduğunuz taşların mafik bazalt lavı olduğunu söylememi istedi. Anladınız, değil mi?”

“Bir dakika. O ne demek? Mafik?”

“Bin dereceden daha sıcak, akışkanlığı düşük, patlamayla beraber incelik geniş bir alana yayılan lav demek.”

“Oslo’da bulunur mu peki?”

“Hayır.”

“Neden? Oslo lavın üzerine kurulu bir şehir değil mi?”

“O eski lav. Bu ise yeni lav.”

“Ne kadar yeni?”

Harry kadının telefonu eliyle kapatarak biriyle konuştuğunu duydu. Ama başka bir ses gelmiyordu. Yanıtı almış olacak ki az sonra geri döndü.

“Beşle elli yıl arasında olabilir diyor. Ama hangi yanardağ-

dan geldiğini öğrenmek istiyorsanız işiniz hayli zor. Dünyada bin beş yüzden fazla faal yanardağ var. Ve bunlar sadece bizim bildiklerimiz. Başka sorunuz varsa Felix’e e-postayla ulaşabilirsiniz. Asistanınızda adresi var.”

“Ama...”

Telefon çoktan kapanmıştı.

Önce kadını geri aramayı düşündü ama sonra fikrini değiştirip başka bir numarayı aradı.

“Oslo Taksi.”

“Selam, Öystein. Ben Harry H.”

“Haydi canım. Harry H öldü.”

“Pek sayılmaz.”

“Tamam, o zaman ben ölmüş olmalıyım.”

“Beni Sofies Sokağı’ndan çocukluğumun geçtiği eve götürmek ister misin?”

“Hayır ama yine de yapacağım. Elim mahkûm.” Öystein’in kahkahası öksürüğe dönüştü.

“Harry H, ha! Tanrım... Oraya gelince seni ararım.”

Harry telefonu kapadı, yatak odasına gidip pencerenin dışındaki sokak lambasından gelen ışıktaki çantasını hazırladı ve cep telefonunun ışığıyla oturma odasından iki CD seçti. Sigara kartonunu, kelepçeyi ve hizmet silahını da unutmadı.

Tekrar koltuğa geçti ve karanlığı tabancasıyla alıştırma yapmak için kullandı. Kolundaki kronometreyi başlattı, Smith & Wesson’ın silindirini tek hamleyle açtı, mermileri boşaltıp doldurdu. Dolum aparatı kullanmadan, sadece parmaklarının çevikliğiyle dört mermiyi çıkarıp taktı. Silindiri ilk mermi ilk sırada olacak şekilde tek bir fiskeyle kapatıp kronometreyi durdurdu. Dokuz altmış altı. Rekorundan neredeyse üç saniye geç. Silindiri açtı. Sırayı karıştırmıştı. Ateşlenmeye hazır olan yuva, boş duran iki yuvadan biriydi. Yani ölmüştü. Tekrar denedi. Dokuz elli. Yine ölüydü. Öystein yirmi dakika sonra aradığında sekiz saniyeye kadar inmiş ve altı kez ölmüştü.

“Geliyorum” dedi Harry.

Mutfığa gitti. Lavabonun altındaki dolaba baktı. Bir an tereddüt etti. Sonunda Rakel ve Oleg’in fotoğraflarını alıp iç cebine koydu.

“Hong Kong mu?” diyerek burnunu çekti Öystein Eike-land. Alkolden şişmiş koca burunlu ve sarkık bıyıklı yüzünü yan koltukta oturan Harry’ye çevirdi. “Orada ne halt ediyordun ki?”

Öystein, Radisson SAS Oteli’nin dışındaki kırmızı ışıklarda dururken **“Beni tanıyorsun” dedi Harry.**

“Bok tanıyorum” dedi Öystein. Sarma kâğıdına tütün serpiştirdi. “Nasıl tanıyayım?”

“Şey, biz birlikte büyüdük. Hatırlıyorsun, değil mi?”

“Öyle mi? Sen o zaman bile sinir bozucu sır küpünün tekiydin, Harry.”

Arka kapı açıldı ve paltolu bir adam arabaya bindi. **“Havalimanı treni, ana istasyona. Hızlı gidelim.”**

“Taksi dolu” dedi Öystein, arkasına bakmadan.

“Saçmalık, tepe lambası yanıyor.”

“Hong Kong ha, kulağa havalı geliyor. Neden döndün peki?”

“Efendim?” dedi, arka koltukta oturan adam.

Öystein sigarayı dudaklarının arasına koyup yaktı. “Tres-ko da beni aradı. Bu gece partiye çağırıldı.”

“Tresko’nun hiç arkadaşı yok ki” dedi Harry.

“Evet, yok. O yüzden ‘Arkadaşların kim?’ diye sordum. ‘Sensin* dedi. ‘Seninkiler kim?’ diye sordu. Ben de ‘Sensin’ dedim. Yani sadece biz bize olacağız. Seni unuttuk gitti Harry. Ta şeye gidersen, olacağı bu tabii...” Dudaklarını bir huninin ağzı gibi büzdü ve keskin bir sesle “Hong Kong’a!” dedi.

Arka koltuktan “Hey!” diye bir bağıris geldi. “Konuşmanız bittiyse artık...”

Yeşil yandı ve Öystein gaza basıp hızlandı.

“Eee, geliyor musun? Tresko’nun evine.”

“Orası ayak koyuyor, Öystein.”

“Buzdolabı tıka basa dolu ama.”

“Kusura bakma, hiç partileme havasında değilim.” “Partileme havası mı?” diye homurdandı Öystein, elini direksiyona vurarak. “Sen partilemenin ne olduğunu bile bilmezsin, Harry. Partilerden hep kaçardın. Hatırlamıyor musun? Marketten bira alır, Nordstrand’da sürüsüne bereket kızın olduğu gözde mekânlara gitmek isterdik. Sense her seferinde uçümüz sığınaklara gidip tek başımıza içelim derdin.” Arka koltuktaki adam “Hey, bu yol havalimanı trenine gitmiyor!” diye mız mızlandı.

Öystein kırmızı ışıktaki yeniden durdu, omuzlarına gelen bir tutam saçı yana attı ve arka koltuğa konuştu. “Sonunda da hep oraya giderdik. Zilzurna sarhoş olurduk ve bu herif Tresko üzerine boş bir şişe fırlatana kadar ‘No Surrender’ı söylerdi.”

Adam “Ciddiyim” diye inledi. TAG Heuer marka kol saatinin camını işaretparmağıyla tıklattı. “Son Stockholm uçağına yetişmem gerek.”

“Sığınaklar iyidir ama” dedi Harry. “Oslo’daki en güzel manzara orada.”

“Öyle” dedi Öystein. “Müttefik Devletler saldırarak olsa onları lime lime ederdik.”

“Doğru” diyerek sırttı Harry.

“Ama o, ben ve Tresko arasında bir anlaşma vardı” dedi Öystein. Takım elbiseli adam artık çaresiz gözlerle yağmurda boş taksi bakınıyordu. “Olur da lanet Müttefikler gelirse hepsinin leşini yere serecektik. İşte böyle.” Öystein hayali bir makineli tüfeğı takım elbiseli adama doğrulttu ve yağlım ateşine başladı. Adam, silah sesini taklit ederken yeni ütülenmiş, koyu

renkli pantolonuna küçük, beyaz tükürükler saçan kaçık taksiciyi korkuyla izledi. Nefes nefese kapıyı açmayı başardı ve zor da olsa kendisini yağmura attı.

Öystein hoyrat ama içten bir kahkaha patlattı.

“Evini özledin” dedi. “Ekeberg restoranında Killer Queen’le yeniden dans etmek istedin.”

Harry sessizce gülerek başını sağa sola salladı. Dikiz aynasından adamın deli gibi Ulusal Tiyatro istasyonuna koştuğunu gördü. “Babam yüzünden geldim. Hasta. Fazla zamanı kalmadı.”

“Haydi be.” Öystein yeniden gaza bastı. “İyi adamdır.”

“Sağ ol. Sen de bilmek istersin diye düşündüm.”

“Tabii ki isterim. Bizimkilere söylemem lazım.”

“İşte geldik” dedi Öystein, Oppsal’daki sarı renkli küçük ahşap evin ve garajın önünde durarak.

“Evet” dedi Harry.

Öystein öyle sert bir nefes çekti ki sigara sanki alev aldı, dumanı ciğerlerinde tuttu ve uzun, hırıltılı bir sesle dışarı saldı. Ardından başını hafifçe eğdi ve külünü küllüğe silkti. Harry yüreğinde tatlı bir acı hissetti o an. Öystein’i sigaranın ağırlığından dengesini kaybetmiş gibi yana eğilirken kim bilir kaçınıcı defa görüyordu. Ve de başını eğerken. Okulda sigara içtikleri kulübenin zeminine, davetsiz girdikleri bir partide boş bir bira şişesine, sığınaklarda soğuk ve nemli betona. Bu külü bugüne dek nerelere silkmemişti ki?

“Hayat hiç adil değil” dedi Öystein. “Baban içki nedir bilmezdi, pazarları yürüğe çıkardı ve öğretmenlik yapardı. Be-nimkiyse hep içerdi, herkesin astım olup garip deri döküntüleri yaşadığı Kadok fabrikasında çalışırdı ve evin koltuğuna yerleşti mi bir daha hayatta kalkmazdı. Ve bu adam hâlâ turp gibi.”

Kadok fabrikasını hatırlıyordu Harry. *Kodak*’ın tersi. Sunnmörelili olan sahibi, Eastman’ın fotoğraf makinesi fabri-

kasma kolay hatırlanır ve tüm dünyada telaffuz edilebilir bir isim olduğu için Kodak adını verdiğini okumuştı. Ne var ki Kadok unutulmuş ve yıllar önce kapanmıştı.

“Her şey bir gün geride kalır” dedi Harry.

Öystein dedektifin aklından geçenleri takip ediyormuş gibi başını salladı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa ara Harry.”

“Tamam.”

Harry çakıltaşlarını ezen tekerleklerin sesini arkasında işitene dek bekledi. Araba gittikten sonra kapının kilidini açıp içeri girdi. Işığı yaktı ve kapı kendiliğinden kapandı kilidi yerine otururken öylece dikildi. Koku, sessizlik, kaba-nma düşen ışık, her şey onunla konuşuyor gibiydi. Sanki bir hatıralar denizine giriyordu. Anları onu kucaklayıp ısıtıyor, boğazını düğümlüyordu. Kabanım ve botlarını çıkardı. Yürümeye başladı. Bir odadan bir odaya. Bir yıldan başka bir yıla. Anne babasından kız kardeşine, oradan kendisine. Bir oğlan çocuğunun odasındaydı şimdi. Gitarın yerde parçalanmak üzere olduğu Clash posteri hâlâ oradaydı. Yatağına uzanıp döneğin kokusunu burnuna çekti. Ve çok geçmeden gözyaşları akmaya başladı.

Pamuk Prenses

Mikael Bellman akşam sekize iki kala dünyanın en gösterişsiz caddelerinden biri olan Kari Johans'ta yürüyordu. Norveç Krallığı'nın kalbinde, eksenin tam ortasındaydı. Sol tarafında üniversite ve ilim, sağ tarafında Ulusal Tiyatro ve kültür vardı. Arkasındaki tepede Saray Bahçeleri'nin içinde Kraliyet Sarayı yükseliyordu. Tam karşısında ise iktidar duruyordu. Uç yüz adım sonra, saat tam sekizde Stortinget'in ana kapısına çıkan taş basamakları tırmandı. Meclis binası da Oslo'nun çoğu yeri gibi ne fazla büyük, ne de fazla etkileyiciydi. Ve güvenlik en alt seviyedeydi. Kapıya giden rampanın her iki yanında sadece Grorud granitinden oyulmuş iki aslan heykeli dikiliyordu.

Bellman itmesine fırsat tanımadan sessizce açılan kapıdan içeri girdi. Danışmaya gidip etrafına baktı. Önünde beliren güvenlik görevlisi dostane ancak ciddi bir tavırla başıyla Gilardoni marka röntgen cihazını gösterdi. On saniye sonunda Mikael Bellman'ın silahsız olduğu, kemeri dışında üzerinde metal bir cisim taşımadığı ortaya çıktı.

Rasmus Olsen danışma masasına yaslanmış onu bekliyordu. Marit Olsen'in çelimsiz dul eşi Bellman'la tokalaştı ve önden yürüyerek bir rehbermiş gibi kendiliğinden konuşmaya başladı.

“Stortinget'te üç yüz seksen çalışan, yüz altmış dokuz mil-

letvekili görev yapıyor. 1866 yılında yapılan bina Emil Victor Langlet tarafından tasarlandı. Kendisi İsveçliydi. Şu anda Trappehallen adıyla bilinen salondayız. *Toplum* adı verilen Else Hagen imzalı taş mozaikler 1950'de yapıldı. Kral tablosunun ressamı ise...”

Mikael'in televizyondan tanıdığı Vandrehallen'e geldiler. İki yabancı yüz yanlarından hızla geçti. Rasmus az önce bir heyet toplantısı olduğunu anlatırken Bellman onu dinlemedi bile. Bu koridorların nasıl oluyor da gücün koridorları olduğunu düşünüyordu. Hayal kırıklığı içindeydi. Tüm bu altın rengi ve bordolar güzeldi elbette fakat insanları kendilerine hükmedenlerin ayaklarına korkuyla kapandıracak o haşmet ve büyüklük neredeydi? Gösterişten yoksun bu kahrolası alçakgönüllülük, Kuzey Avrupa'ya özgü basit ve yakın zamana kadar acınası halde olan demokrasinin üzerinden atamadığı zayıflığının göstergesiydi. Yine de dönmüştü işte. Europol'un çakalları arasında en tepeye çıkmayı başaramamıştı belki ama burada, küçük ve ikinci sınıf rakiplere karşı muhakkak başaracaktı bunu.

“Savaş boyunca tüm bu salon Alman Komiser Terboven’in odası olarak kullanıldı. Günümüzde kimsenin bu kadar büyük bir odası olmuyor.”

“Evliliğiniz nasıldı?”

“Efendim?”

“Marit’le sizin. Kavga eder miydiniz?”

“Eee... hayır.” Rasmus Olsen sarsılmış görünüyordu. Daha hızlı yürümeye başladı. Polisi arkasında bırakmak, en azından duyma mesafesinden çıkacak kadar uzaklaşmak istiyor gibiydi. Grup sekreterliğinin odasına geçip oturduklarında nihayet endişeyle tuttuğu nefesi salıp biraz olsun rahatladı. “Elbette iyi günlerimiz olduğu gibi kötü günlerimiz de oluyordu. Siz evli misiniz, Bay Bellman?”

Mikael Bellman başını aşağı yukarı salladı.

“O zaman ne demek istediğimi anlamışsınızdır.”

“Karınız sadık bir eş miydi?”

“Evet. Buna eminim diyebilirim.”

Bellman *Şişman olduğu için mi?* diye sormak istedi ama vazgeçti. İsteddiği şeyi almıştı. Tereddüt, gözünün ucunda ufak bir seğirme, gözbebeğinde fark etmesi zor bir küçülme. “Peki siz, Bay Olsen? Siz de sadık mıydınız?”

Tepki aynıydı. Ek olarak, saçları açılmış alnında bariz bir kızarma da olmuştu bu defa. Gayet kısa ve kararlı bir cevap verdi. “Evet, ben de.”

Bellman başını eğdi. Rasmus Olsen’den şüphelendiği falan yoktu. Öyleyse adama böyle sorular sorarak ne diye işkence ediyordu ki? Yanıt basit olduğu kadar can sıkıcıydı. Çünkü sorgulayacak başka kimse yoktu; izleyecek bir yol da. Sinirini bu zavallı adamdan çıkarıyordu, hepsi bu.

“Peki siz?”

“Ben mi?” dedi Bellman, esnemesine engel olarak.

“Siz sadık mısınız?”

“Eşim çok güzel bir kadındır” diyerek sırttı Bellman. “Dahası, iki tane de çocuğumuz var. Oysa sizin çocuğunuz yok; bu da sizi biraz... nasıl desem, eğlence için cesaretlendirmiş olabilir. Konuştuğum kaynaklardan birine göre bir süfe önce eşinizle aranızda sorunlar varmış.”

“Muhtemelen kapı komşumuz söylemiştir. Marit onunla sık sık laflardı. Birkaç ay önce Marit

kıskançlık krizine girdi. Sendika konferansında bir kız partiye üye yaptım. Marit'le de bu şekilde tanışmıştık, o yüzden biraz...”

Rasmus Olsen'in sesi dağıldı ve Bellman adamın gözlerinde biriken yaşları gördü.

“Önemli bir şey değildi. Yine de Marit kafasını toplayıp düşünmek için iki günlüğüne dağa çıktı. Sonrasında her şey düzeldi.”

Bellman'ın telefonu çaldı. Cebinden çıkardı, ekrandaki ya-

zıyı okudu ve sert bir “Efendim”le cevap verdi. Sesi dinlerken nabzının ve öfkesinin yükseldiğini hissetti.

“Halat mı?” diye tekrarladı. “Lyseren mi? Orası.. Ytre Enebakk mı oluyor? Sağ ol.”

Telefonu paltosunun cebine sokuşturdu. “Benim gitmem gerek Bay Olsen. Vakit ayırdığımız için teşekkürler.”

Bellman dışarı çıkarken bir zamanlar Alman Nazi subayı Terboven'in odasında kısa bir süreliğine durdu ve etrafına baktı.

Gece birdi, Harry oturma odasında “Far Away”i dinliyordu. “Geriye kalan her neyse daha bulunmadı” diyordu Martha Wainwright.

Bitkin hissediyordu. Önündeki sehpa cep telefonu, çakmak ve kahverengi topağın sarılı olduğu folyo duruyordu. Henüz dokunmamıştı. Artık uyuyup dinlenmeli, biraz mola vermeliydi. Elinde Rakel'in resmi duruyordu. Mavi elbiseli olan. Gözlerini kapadı. Rakel'in kokusunu içine çekti. Sesini işitti. “Şuraya bak!” dedi Rakel. Elini hafifçe sıktı. Etraflarındaki koyu renkli derin suyun yüzeyinde beyaz, sessiz ve ağırlıksız haliyle süzülüyordu. Derken rüzgâr duvağını kaldırdı ve altındaki beyaz tüyler görüldü. Uzun ince boynu bir soru işaretinin şeklini aldı. Neresiydi burası? Rakel kıyıya çıktı. Sürtündükçe inleyen tekerleriyle siyah, demirden bir iskeletti şimdi. Eve girip gözünden kayboldu. Ve birinci katta yeniden belirdi. Boynunda bir ilmek vardı. Yakasında beyaz çiçek olan siyah takım elbiseli bir adam duruyordu yanında. Önlerindeyse sırtı onlara dönük, beyaz pelerinli bir rahip dikiliyordu. Yavaş yavaş bir şeyler okuyordu. Rahip az sonra döndü. Suratıyla elleri beyazdı. Ve kardan yapılmıştı.

Harry irkilerek uyandı.

Karanlıkta gözlerini kırıştırdı. Kulağında bir ses vardı.

Ama Martha Wainwright değildi. Sehpa parlayıp titreyen telefonu eline aldı.

“Evet” dedi, kalın bir sesle.

“Buldum.”

Doğrulup dik oturdu. “Ne buldun?”

“Bağlantıyı. Ayrıca üç ceset yok. Dört tane var.”

Arama motoru

“İlk önce bana verdiğin üç ismi denedim” dedi Katrine Bratt. “Borgny Stem-Myhre, Charlotte Lolles ve Marit Olsen. Ama kayda değer bir şey bulamadım. Ben de son on iki ayda Norveç’te kaybolan tüm insanlara baktım. İşte o zaman işe yarar bir şey çıktı.”

“Dur” dedi Harry. Artık tamamen uyanmıştı. “Kayıp insanları hangi cehennemden buldun?”

“Oslo Polis Bölümü, Kayıp Şahıslar Birimi’nin iç ağından. Sen ne sandın ki?”

Harry iç geçirirken Katrine devam etti.

“Diğer üçüyle bağlantılı olan bir isim daha vardı. Hazır mısın?”

“Şey...”

“Drammen’de yaşayan, yirmi üç yaşında, Adele Vetlesen adında bir kayıp kadın. Kasım ayında sevgilisi tarafından kayıp olduğu ihbar edilmiş. NSB bilet sisteminde bir bağlantı keşfettim. Adele Vetlesen 7 Kasım’da internet üzerinden Drammen’den Ustaoset’e tren bileti almış. Tam da Borgny Stem-Myhre’in Kongsberg’den aynı yere tren bileti aldığı gün.”

“Ustaoset hiç de merkezi bir yer değil” dedi Harry.

“Orası bir yer bile değil; sadece dağ yığını. Bergenli ailelerin babadan kalma paralarla kendilerine dağ evleri yaptığı,

Turizm Derneği’nin Norveçliler Amundsen ve Nansen’in¹ mirasını korusunlar ve sırtlarında yirmi beş kilo taşıyıp ölüm korkusunun tadına vararak bir kulübeden diğerine kayakla gidebilsinler diye zirvelere kulübeler diktiği bir yer. Hayata heyecan katma meselesi, bilirsin işte.”

“Oraya daha önce gitmiş gibisin.”

“Eski kocamın ailesinin o dağlarda bir evi vardı. O kadar zengin ve saygıdeğer insanlar ki evlerinde elektrik ve su yok. Sadece sonradan görmeler sauna ve jakuzi yaptırırdı.”

“Diğer bağlantılar neler?”

“Marit Olsen adına alınmış bir tren bileti yok. Ama bir gün öncesinde aynı trenin yemekli vagonunda bankomata kayıtlı bir ödeme görünüyor. Saat 14.13’te. Demiryolu işletmesinin sefer çizelgesine göre tren o saatte Al ve Geilo arasında olmalıymış. Yani Ustaoset’e gelmeden biraz önce.”

“İşte bu biraz zorlama” dedi Harry. “Tren Bergen’den de geçiyor. Belki de oraya gidiyordu.”

Katrine Bratt “Sence?..” diyerek söze başlayacak oldu ama duraksadı, biraz bekledi ve sakin bir tonla devam etti. “Sence ben salak mıyım? Nüfus Kayıt Sistemi’ne göre ikamet adresi Marit Olsen’le aynı olan Rasmus Olsen isimli biri adına Ustaoset’te bir otelde tek geceliğine çift kişilik bir oda tutulmuş. Tahminime göre Marit Olsen’in...”

“Evet, kocası. Niye fısıldayarak konuşuyorsun?”

“Gece nöbetçisi yanımdan geçti de ondan. Oldu mu? Sonuç olarak, iki cinayet kurbanı ve bir kayıp kişinin aynı gün Ustaoset’te olduğunu biliyoruz artık. Ne düşünüyorsun?” “Pekâlâ, önemli bir bağlantı tabii ki; ama yine de tamamen tesadüf olduğu ihtimalini göz ardı edemeyiz.”

“Katılıyorum. O halde gerisini dinle. Charlotte Lolles’i de Ustaoset’e gitmiş mi diye araştırdım ama bir şey bulamadım. Ben de diğer üçü Ustaoset’teyken Charlotte Lolles’in nere-

de olduğunu görmek için o tarihe odaklandım. Charlotte iki gün önce, Hönefoss’un dışındaki bir benzin istasyonunda dizel benzin için ödeme yapmış.”

“Ustaoset’ten bayağı uzak bir yer.”

“Ama Oslo’dan çıkınca doğru bir istikamette. Kendi adına ya da varsa sevgilisinin adına kayıtlı bir araba bulmaya çalıştım. AutoPASS’leri varsa ve birkaç bilet gişesinden geçmişlerse nereden nereye gittikleri öğrenilebilirdi.”

“Hımm...”

“Sorun şu ki kadının arabası yok. Birlikte yaşadığı ya da evli olduğu bir eşi de yok.”

“Erkek arkadaşı vardı.”

“Olabilir. Ama arama motoru, Geilo’daki Europark garajında bir araba buldu. Otopark ücreti Iska Peller tarafından ödenmiş.”

“Sadece bir iki kilometre uzaklıkta. İyi de bu şey... Iska Peller kim?”

“Kredi kartı bilgilerine göre Bristol, Sidney, Avustralya’da ikamet eden bir kadın. Mesele şu ki Charlotte Lolles ile bağ-lantısız araması hayli yüksek sonuç çıkartıyor.”

“İlişkisel arama mı?”

“Nasıl işlediğini şöyle izah edeyim. Son birkaç sene içerisinde aynı restoranda aynı anda kartla ödeme yapan, yani başka bir deyişle beraber yemek yiyip hesabı bölüşen insanların isimlerini buluyor. Ya da aynı spor salonuna aynı tarihlerde üyelik kaydı yaptıran veya birden çok kez yan yana uçak bileti alanları. Anladın mı?”

“Anladım” diye tekrarladı Harry, Katrine’in Bergen şivesini taklit ederek. “Eminim arabanın markasını ve hangi yakıt türünü kullandığımı da kontrol...”

“Evet, evet, ettim. Dizel kullanıyor” diye yanıtladı Katrine, dedektifin sorusunu aceleyle keserek. “Gerisini de duymak istiyor musun?”

“Elbette.”

“Turizm Derneği’nin kulübeleri self servis ve önceden yatak ayırtılmıyor. Oraya gittiğinde tüm yataklar doluyorsa yerdeki bir döşeğe kıvrılman ya da kendi matını serip uyku tulumunda uyuman gerekiyor. Geceliği sadece yüz yetmiş kron. Parayı ya kulübedeki kutuya atıyorsun, ya da hesabından çekilmesi için bir zarfın içinde ödeme formu bırakıyorsun.” “Yani hangi kulübede kimin ne zaman kaldığı görülemiyor, öyle mi?”

“Nakit ödendiye öyle. Ama ödeme formu bırakıldıysa sonrasında müşteriyle Turizm Derneği arasında bir hesap işlemi yapılıyor. Orada hangi kulübenin kullanıldığı ve ödemenin hangi tarihteki konaklama için yapıldığı yazıyor.”

“Hatırladığım kadarıyla banka işlemlerinde arama yapmak tam bir işkenceydi.”

“Arama motoruna zeki bir insan beyni tarafından doğru kriterler girilirse değil.”

“O beyin de şu an beynimle konuşuyor, öyle mi?”

“Öyle de diyebiliriz. Iska Peller’in hesabından kasımın yirmisinde Turizm Derneği’nin dört kulübesi için iki yataklık ücret kesilmiş. Her kulübenin arasında bir günlük mesafe var.” “Dört günlük bir kayak seyahati.”

“Evet. Sonucunda, yani Havass kulübesinde 7 Kasım’da kalmışlar. Orası Ustaoset’ten yarım günlük yürüme mesafesinde.”

“İlginç.”

“Asıl ilginç olan, Havass kulübesinde 7 Kasım’da tek gecelik konaklama için iki hesaptan daha ücret kesilmiş olması. Bil bakalım kim?”

“Hımm, Marit Olsen ya da Borgny Stem-Myhre olması zor; çünkü kurbanlardan ikisi kısa bir zaman önce aynı gece aynı yerde kalmış olsa Kripos herhalde bunu fark ederdi. O yüzden kayıp kız olmalı. Adı ne demiştin?”

“Adele Vetlesen. Doğru bildin. İki kişilik ödeme yapmış ama yanındakinin kim olduğunu öğrenmek imkânsız.” “Ödeme formu dolduran diğer kişi kim?”

“Önemli biri değil. Stavanger’den biri.”

Harry yine de bir kâğıt kalem bulup Sidney’deki Iska Peller’la birlikte o kişinin de adını ve

adresini not etti. “Belli ki arama motorlarının hakkını vermişsin.”

“Evet” dedi Katrine. “Eski bir bombardıman uçağını uçurmaya benziyor. Pashlar ve yavaş kalkıyorlar. Ama bir kez havalandılar mı... vay canna. Eee, ne diyorsun bu sonuçlara?” Harry düşündü.

“Özetlemek gerekirse” dedi, “bir kayıp kadının ve muhtemelen vakayla hiçbir ilgisi olmayan başka bir kadının aynı anda aynı yerde bulunduğunu ortaya çıkarmışsın. Tek başına dikkat çekici bir bilgi değil. Ama büyük olasılıkla kurbanlardan biri, yani Charlotte Lolles de onunlaymış. Diğer iki kurbanın, Borgny Stem-Myhre ve Marit Olsen’in de Ustaoset’in çok yakınına geldiğini bulmuşsun. Yani...”

‘Yani?’

“Yani, tebrik ederim. Anlaşmanın üzerine düşen kısmını yapmışsın. Madem öyle, ben de...”

“Nefesini boşa harcama ve pis pis sırtmayı bırak. Öyle bir şey kastetmedim. Hem ben akıl hastasıyım, hâlâ fark etmedin mi?”

Katrine telefonu suratına kapattı.

Yolcu

Stine otobüste yalnızdı. Kendi yansımasını görmemek için alnını cama yasladı. Boş, kapkaranlık otobüs durağına baktı. Birilerinin gelmesini umdu. Sonra da kimsenin gelmemesini.

Adam, Krabbe’de bir pencere kenarında önünde birayla oturmuş, hareket etmeden gözlerini Stine’a dikmişti. Aynı yün bere, aynı sarı saçlar ve aynı vahşi bakışlı mavi gözlerle. Gözleri gülüyor, delip geçiyor, yalvarıyor, adını sesleniyordu. En sonunda Mathilde’ye eve gitmek istediğini söylemişti. Ama Mathilde petrol işiyle uğraşayan Amerikalı bir herifle yeni konuşmaya başlamış ve biraz daha kalmak istemişti. Stine de montunu kaptığı gibi Krabbe’den otobüs durağına koşmuş ve kendisini Valand’a giden otobüse atmıştı.

Şoförün üzerindeki dijital saatin kırmızı rakamlarına baktı. Kapıların kapanmasını ve otobüsün hareket etmesini diledi. Bir dakika kalmıştı.

Otobüse koşan ayak seslerini, nefes nefese kalmış bir sesin ön tarafta şoförden bilet istediğini ve hatta o sesin gelip yan koltuğa oturduğunu duyarken başını kaldırmadı.

“Selam Stine” dedi ses. “Galiba benden kaçıyorsun.”

“Ah, selam Elias” dedi, gözlerini yağmurdan ıslanmış asfalttan ayırmadan. Neden bu kadar arkaya, şoförün bu kadar uzağına oturmuştu ki?

“Böyle bir zamanda geceleri tek başına dışarıda olmamalısın.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı. Birisinin gelmesini umdu. Herhangi birisinin.

“Gazeteleri okumuyor musun? Oslo’daki iki kız. Şimdi de bir gün sonra şu milletvekili. Adı neydi o kadının?”

“Hiçbir fikrim yok” diyerek yalan söyledi Stine. Kalbinin dört nala koştuğunu hissetti.

“Hah, Marit Olsen” dedi Elias. “Sosyalist Parti’den. Diğer ikisi de Borgny ve Charlotte. Sahiden hiçbirini duymadın mı Stine?”

“Gazete okumuyorum” dedi Stine. Bir an önce birilerinin gelmesi şarttı.

“Üçü de harika kadınlardı” dedi Elias.

“Niye, tanyor musun?” Stine sesindeki alayıcı tondan daha o an pişman oldu. Korkuyordu.

“Pek sayılmaz” dedi Elias. “Ama bıraktıkları ilk intiba iyiydi. Sen de bilirsin, ben ilk intihaya fazlasıyla önem veren insanlardanım.”

Temkinli bir şekilde dizine konan ele baktı Stine.

“Sen...” dedi. Daha ilk heceden sesinin yalvarır gibi çıktığını duyabiliyordu.

“Evet, Stine?”

Stine ona baktı. Yüzü bir çocuğunki kadar parlaktı, gözleri saf merakla doluydu. Ayak seslerini ve şoförün sesini duyunca çığlık atıp koltuğundan fırlamak istedi. Yeni bir yolcu binmişti. Bir adam. Otobüsün arkasına yürürken zor durumda olduğunu anlatabilmek için onunla göz göze gelmek istedi ama şapkasının siperliği yüzünün üst yarısını gizlemişti ve para üstünü kontrol edip bileti cüzdanına koymakla meşguldü. Hemen arkalarındaki koltuğa oturunca Stine’ın nefesi yavaşladı.

“Polisin aralarındaki bağlantıyı bulamamış olması inanılmaz” dedi Elias. “O kadar da zor olmamalı. Üç kadının da dağlara kayak kros yapmaya gitmeyi sevdiğini biliyor olmalı. Hepsi de aynı gece Havass’ta aynı kulübede kaldılar. Sence bunu onlara anlatmalı mıyım?”

“Belki de” diye fısıldadı Stine. Hızlı olursa Elias’ın üzerinden geçip otobüsten dışarı atabilirdi kendisini. Ama karar verene kadar otobüsün hidrolikleri tısladı, kapılar kapandı ve otobüs kalktı. Stine gözlerini kapadı.

“Ama işte, dahil olmak istemiyorum. Umarım beni anlı-yorsundur Stine.”

Stine gözlerini açmadan başını yavaşça aşağı yukarı oynattı.

“Güzel. O zaman sana orada bulunan başka birinden bahsedebilirim. Tanıdığından emin olduğum birinden.”

“Burası şey kokuyor...” dedi Kaja.

“Bok kokuyor” dedi Harry. “İnek mahsulü. Jaeren bölgesine hoş geldin.”

Şafağın ışıkları yemyeşil tarlaların üzerinde gezinen bulutların arasında sızıyordu. İnekler taş duvarların arkasından sessizce taksiyi izliyordu. Sola Havalimam’ndan Stavanger şehir merkezine gidiyorlardı.

Harry ön koltukların arasından öne eğildi. “Hızlanabilir miyiz, şoför bey?” Kimliğini çıkarıp gösterdi. Şoförün önce gözleri parladı, sonra gaza asıldı ve hızla otobana çıktı.

“Geç kalmış olduğumuzdan mı korkuyorsun?” diye sordu Kaja, Harry arkasına yaslanırken.

Harry açıklamasını tamamlamaya lüzum görmeden “Telefona cevap vermiyor, işe de gitmemiş” demekle yetindi.

Önceki gece Katrine Bratt’la konuştuktan sonra aldığı notlara göz gezdirmişti Harry. Elinde, cinayete kurban giden üç kadınla kasım ayında büyük olasılıkla aynı kulübede kalmış olan hayattaki iki insanın adları, telefon numaraları ve adresleri duruyordu. Saatine bakmış, Sidney’de sabahın ilk saatleri olduğunu hesaplamış ve Iska Peller’in numarasını aramıştı. Kadın telefona cevap vermiş ve Harry Havass kulübesinin konusunu açınca hayli şaşırılmıştı. Harry’ye o geceyle ilgili çok bir şey anlatamamıştı çünkü ateşlendiği için tüm geceyi yatakta kendini pek bilmeden geçirmişti. Belki giysileri uzun süre ıslak ve nemli kaldığı için, belki de deneyimsiz bir kayakçı olarak ilk tecrübesini bir kulübeden bir kulübeye kayak yaparak yaşama hatasına düştüğü içindi. Şans eseri gribe yakalanmış da olabilirdi. Sebebi ne olursa olsun, sonuç olarak Havass’taki kulübeye kendini zor atmış ve arkadaşı Charlotte Lolles onu doğruca yatağa yatırmıştı. Iska Peller vücudu acılar içinde bir terleyip bir üşürken saatlerini rüyalara dalıp çıkararak geçirmişti. Kulübeye ilk varan Charlotte’la ikisi oldukları için sonradan gelenler arasında neler yaşandığı ve onların kim oldukları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ertesi gün herkes gidene kadar yataktan çıkmamış, Charlotte bölgenin polisine ulaşmayı başarınca polis tarafından kar motosikletiyle oradan alınmışlardı. Polis memuru onları kendi evine götürmüş ve yakınlardaki tek otel dolu olduğu için onları bir geceliğine misafir edebileceğini söylemişti. Başta kabul etseler de o gece fikirlerini değiştirip Geilo’ya giden bir gece trenini yakalamış ve oradaki bir otelde kalmışlardı. Charlotte, Havass’taki kulübede geçirdikleri o gece hakkında Iska’ya hiçbir şey söylememişti. Görünüşe bakılırsa sakın, sıradan bir geceydi.

Iska kayak seyahatinden beş gün sonra, ateşi hâlâ tam olarak düşmemişken Sidney’e gitmek üzere Oslo’dan ayrılmıştı ve Charlotte’la birbirlerine düzenli olarak e-posta göndermişlerdi. Ancak o yazışmalarda dikkatini çeken sıradışı hiçbir şey olmamıştı. Ta ki arkadaşının Oslo’nun kırsal bölgesinde, Daudsjöen Gölü’nün kıyısındaki bir ormanda, hurda bir arabanın arkasında ölü bulunduğu haberini alıp şoke olana kadar.

Harry, Iska Peller'a kelimelerini dikkatli seçerek, lafı da çok dolandırmadan 7 Kasım gecesi o kulübede bulunan insanlar için endişe duyduklarını, konuşmaları bittikten sonra daha önce bir vakanın soruşturulmasında birlikte ça-

ıştığı Güney Sidney Polis Bölgesi cinayet masası şefi Neil McCormack'ı arayabileceğini belirtmişti. McCormack'm kendisinden ayrıntılı bilgi isteyeceğini ve Avustralya Oslo'dan epey uzak olsa da sonraki bir emre kadar kendisine polis koruması sağlayabileceğini söylemişti. Iska Peller bu teklifi sakince kabul etmişti.

Harry daha sonra not aldığı ikinci isme geçerek Stavan-ger'deki numarayı aramıştı. Dört kez denemesine rağmen cevap veren olmamıştı. Bunun bir anlamı olmadığını biliyordu elbette. Herkes cep telefonunu açık tutup başucuna koyarak uyumuyordu. Ama Kaja Solness'in öyle yaptığı çok açıktı. Henüz ikinci çalışta telefonuna cevap vermiş, Harry ilk uçakla Stavanger'e gideceklerini ve altıyı beş geçe havalimanı treninde olması gerektiğini söylediğinde ağzından tek bir kelime çıkmıştı: "Tamam."

Saat altı buçukta Oslo'nun Gardemoen Havalimanı'na vardıklarında Harry numarayı tekrar aramış ama yine cevap veren olmamıştı. Bir saat sonra Sola Havalimanı'na indiklerinde de durum değişmemişti. Taksi kuyruğuna giderlerken Kaja ulaşmaya çalıştıkları kişinin patronuyla konuşmayı başarmış, adam mesai saati başlamasına rağmen onun hâlâ işe gelmediğini söylemişti. Kaja patronun söylediklerini aktardıktan sonra Harry elini nazikçe genç kadının beline koymuş ve onu kuyruğun en önüne götürüp insanların tepkisi eşliğinde bir taksiye sokmuştu. Sonra da kalabalığa dönüp "Sağ olun" demişti. "Hepinize harika bir gün dilerim, millet."

Valand'da beyaz ahşap bir ev olan adrese vardıklarında saat tam 8.16'ydı. Harry taksi parasını ödeme işini Kaja'ya bıraktı, arabadan indi ve kapıyı kapatmadı. Hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen evin ön cephesini inceledi. Vestland'ın nemli, taze ama yine de yumuşak olan havasını içine çekti. Güç topladı. Şimdiden biliyordu çünkü. Yanılıyor olabilirdi tabii ki ama Kaja'nın fişi aldıktan sonra "Teşekkürler" diyeceğinden ne kadar eminse bundan da o kadar emindi.

"Teşekkürler." Taksinin kapısı kapandı.

Aradıkları isim, ön kapının yanındaki üç zilin ortada olanında yazıyordu.

Harry düğmeye bastı, binanın içinde bir yerlerde çalan zili duydular.

Üç kez denedikten ve bir dakika geçtikten sonra Harry alttaki zile bastı.

Kapıyı açan yaşlı kadın onları gülümseyerek karşıladı.

Harry, Kaja'nın kimin konuşması gerektiğini kendiliğinden bildiğini fark etti. "Merhaba, ben Kaja Solness. Emniyetten geliyoruz. Üst katta oturan komşunuz cevap vermiyor. Evde birileri var mı, biliyor musunuz?"

“Vardır herhalde. Gerçi bu sabah hiç ses gelmedi” dedi ihtiyar kadın. Harry’nin havaya kalkan kaşlarını görünce aceleyle ekledi: “Bu binada her şey duyulur. Dün gece binlerinin sesi geliyordu. Dairenin sahibi olduğum için bir kulağım oradadır.”

“Bir kulağımız orada mıdır?” diye sordu Harry.

“Evet ama hep değil tabii...” Yaşlı kadının yanakları kızardı. “Bunda yanlış bir şey yok, değil mi? Sonuçta kimseyle şimdiye kadar bir sorun...”

“Bilemeyiz” dedi Harry.

“En iyisi gidip bir bakmak” dedi Kaja. “Anahtarımız varsa...” Harry, Kaja’nın akimdan cümlenin devamı için farklı seçenekler geçtiğini biliyordu; merakla durup bekledi. “... her şeyin yolunda olduğunu sizinle birlikte görmek isteriz eğer mümkünse.”

Kaja Solness zeki bir kadındı. Ev sahibesi teklifi kabul ederse ve olur da bir şey bulurlarsa rapora içeriye davet edildikleri yazılacaktı. İçeri zorla girdiklerinin ya da arama emri olmadan evin altını üstüne getirdiklerinin bahsi geçmeyecekti.

Kadın tereddüt etti.

“Biz gittikten sonra kendiniz de kontrol edebilirsiniz” diyerek gülümsedi Kaja. “Sonra polisi ararsınız. Ya da ambulansı. Ya da...”

Kadın, endişeli bir ses ve alınına yerleşen derin bir çizgiyle “En iyisi siz de gelin” dedi. “Burada bekleyin, anahtarları alıp geleyim.”

Bir dakika sonra girdikleri daire temiz, düzenli ve neredeyse eşyasızdı. Harry dışarıdan yeni iş gününün koşuşturmasına ait sesler belli belirsiz gelirken boş apartman dairelerine çöken bu ağır ve yoğun sessizliği birdenbire tanıdı. Ama tanıdık gelen bir de koku vardı. Tutkal. Girişte bir çift ayakkabı gözüne çarptı; fakat mont yoktu.

Hayli küçük olan mutfağın eviyesinde büyük bir çay fincanı vardı. Üstteki rafta duran teneke kutularda, Harry’nin bilmediği bölgelerin çaylarının adı yazıyordu: Oolong ve An-ji Bai Cha. Gezinmeye devam ettiler. Oturma odasının duvarında, Harry’nin Himalayalar’ın meşhur ölüm makinesi K2 olduğunu düşündüğü bir dağın resmi vardı.

Harry, üzerinde kalp olan bir kapıyı başıyla göstererek “Şurayı kontrol etsene” dedi ve yatak odası olduğunu tahmin ettiği bir odanın kapısına doğru yürüdü. Derin bir nefes aldı, kolu bastırdı ve kapıyı açtı.

Yatak toplanmıştı. Etraf derli topluydu. Pencerelerden biri aralıktı. Oda tutkal kokusuyla değil, bir çocuğun nefesi kadar taze havayla doluydu. Harry ev sahibesinin peşinden gelip kapıda durduğunu işitti.

“Çok tuhaf” dedi ihtiyar kadın. “Daha dün gece duydum onları. Ama sadece tek kişinin ayak sesi geliyordu.”

“Onlar mı?” dedi Harry. “Birden çok kişi olduğundan emin misiniz?”

“Evet, konuşmalarımı duydum.”

“Kaç kişilerdi?”

“Sanırım üç.”

Harry gardırobun içine göz attı. “Erkek mi, kadın mı?”

“Maalesef o kadarını duyamadım.”

Giysiler vardı. Bir uyku tulumu. Bir sırt çantası. Ve daha çok giysi.

“Üç kişi olduklarımı nasıl anladınız?”

“Biri gittikten sonra evden sesler geldi çünkü.”

“Nasıl sesler?”

Yaşlı kadının yanakları yeniden kızardı. “*Güm güm* diye sesler. Sanki şey yapar gibi... Anlarsınız işte.”

“Ama hiç konuşma sesi duymadınız, öyle mi?”

Ev sahibesi düşünüp taşındı. “Hayır, hiç duymadım.”

Harry odadan çıktı. Kaja’nın hâlâ holde, banyo kapısının dibinde durduğunu görünce şaşırıldı. Karşıdan güçlü bir rüzgâr esiyormuş gibi garip bir şekilde dikiliyordu.

“Bir şey mi oldu?”

Kaja hiç beklemeden “Olmadı” dedi. Sesi oldukça sakindi.

Harry yanına gidip durdu.

“Sorun ne?” diye fısıldadı.

“Şey... benim kapalı kapılarla ilgili küçük bir sorunum var da.”

“Pekâlâ” dedi Harry.

“Durum... bundan ibaret işte.”

Harry başını salladı. Sesi de tam o sırada duydu. Tahsis edilmiş bir zamanın, sona eren bir çizginin, kaybolan saniyelerin sesi, ne tam olarak akan, ne de damlayan bir suyun hızlı ve telaşlı şapırtısıydı bu ses. Kapının diğer tarafındaki bir musluktan geliyordu. Ve yanılmadığından adı gibi emindi Harry.

“Burada bekle” dedi. Kapıyı iterek açtı.

Fark ettiği ilk şey, tutkal kokusunun burada çok daha yoğun olduğuydu.

İkinci şey, yerde duran ceket, kot pantolon, tişört, iki siyah çorap, bere ve ince yün kazaktı.

Üçüncüsü, suyun, ağızına kadar dolu olduğu için yan taraftan yere taşan bir küvete neredeyse tek bir çizgi halinde damlıyor olduğuydu.

Dördüncüsü, küvetteki suyun kırmızı olduğu ve ilk bakışta kana benzediği.

Beşinci olarak, küvetin dibinde yüzü yana dönük bir halde yatan çıplak ve ceset kadar solgun kişinin bantlanmış ağzının yukarısındaki donuk gözlerini gördü. Sanki hiç beklemediği, kör noktada kalan bir şeyi görmeye çalışmıştı.

Son olaraksa ortada ne bir şiddet emaresi, ne de bunca kanı açıklayacak bariz bir yara görebildiğini fark etti.

Boğazını temizledi ve ev sahibesinden içeri gelip kiracısının kimliğini teşhis etmesini en nazik dille nasıl isteyeceğini düşündü.

Neyse ki bunu yapmasına gerek kalmadan ihtiyar kadın kapıda belirdi.

Önce “Aman Tanrım” diye inledi. Sonra, her hecenin üstüne basa basa “A-man-Tan-rım!” dedi. En sonunda dudaklarından daha da vurgulu ağılak bir ses döküldü: “Yüce Tanrım, sen büyüksün.”

“Bu...” diye lafa girdi Harry.

Kadın gözyaşları içinde “Evet, o” dedi. “Elias. Elias Skog.”

Görev bölgesi

Kadın eliyle ağızını sınıksıkı kapadı ve parmaklarının arasından mırıldandı. “Sen ne yaptın böyle, Elias oğlum?”

“Onun bir şey yaptığını sanmıyorum” dedi Harry, kadını banyodan çıkartıp dairenin kapısına götürerek. “Rica etsem Stavanger’deki polis merkezini arayıp adli tıp ekibini göndermelerini söyler misiniz? Nedenini sorarlarsa ortada bir cinayet olduğunu belirtin.”

“Cinayet mi?” Kadının gözleri şaşkınlıktan büyüyüp karardı.

“Evet, öyle deyin. Acil çağrı numarası 112’yi arayabilirsiniz. Tamam mı?”

“Ta-tamam.”

Yaşlı kadının merdivenlerden kendi dairesine paldır küldür inişini duydular.

“Onlar gelene kadar on beş dakikamız var” dedi Harry. Ayakkabılarını çıkarıp hole koydular ve çoraplı ayaklarıyla banyoya girdiler. Harry etrafına bakındı. Lavabo uzun sarı saçlarla doluydu; tezgâhta dibine kadar sıkılmış bir tüp vardı.

Harry tüpün üzerine eğilip dokunmamaya çalışarak “Diş macununa benziyor” dedi.

Kaja tezgâha yaklaştı. “Japon yapıştırıcısı” dedi. “En güçlü tutkaldır.”

“Parmakla dokunulmaması gereken bir şey bu, değil mi?” “Etkisini hemen gösterir. Parmakların uzun süre bitişik

kalırsa kolay kolay ayıramazsın. Ya kesip ayırman, ya da deri ayrılana dek parmaklarını zorlaman gerekir.”

Harry gözlerini önce Kaja’ya dikti. Sonra da küvetteki cesede.

“Lanet olsun” dedi yavaşça. “Bu gerçek olamaz...”

Komiser Gunnar Hagen ikilemler içinde boğuşuyordu. Emniyet Müdürlüğü’ne geldiğinden bu yana belki de içinde bulunduğu en aptalca durumdu bu. Bakanlığın emrine karşı gelerek bir soruşturma ekibi kurması başını belaya sokabilirdi. Harry’yi bu ekibin başına getirmekse belaya davetiye çıkarmaktan başka bir şey değildi. Ve o bela kapısını çalıp içeri girmişti işte. Mikael Bellman kılığında tam önünde dikiliyordu. Hagen, Kripos komiserini dinlerken adamın suratında her zamankinden daha beyaz ve parlak duran tuhaf izleri fark etti. Sanki altlarında kor ateşler, bir nükleer reaktörün soğutulmuş füzyonu ya da şimdilik kontrol altında tutulan eli kulağında bir patlamanın öncüsü varmış gibi parlıyorlardı.

“Harry Hole ve iki arkadaşının Marit Olsen cinayetini araştırmak için Lyseren Gölü’ne gittiğini öğrendim. Krim-teknisk’ten Beate Lönn, eski bir halat imalathanesinin etrafındaki tüm kulübeleri aramamızı istedi. Adamlarından biri, Marit Olsen’i asmak için kullanılan halatın orada yapıldığını bulmuş. Buraya kadar bir sorun yok...”

Mikael Bellman topuklarının üzerinde geriye yaylandı. Yere kadar inen trençkotunu çıkarmamıştı bile. Gunnar Hagen kendisini duyacaklarına hazırladı. Acı versin diye uzatılan, her nedense anlaşılmaz bir tonlamayla dile getirilen o şeye.

“Ama Ytre Enebakk’ta konuştuğumuz polis soruşturmayı yapan üç polisten birinin şöhret budalası Harry Hole olduğunu söyledi. Yani senin adamlarından biri, Hagen.”

Hagen cevap vermedi.

“Adalet Bakanlığının talimatlarına uymamanın sonuçlarından haberdar olduğunu tahmin ediyorum Hagen.”

Hagen yine bir şey söylemedi; ama Bellman’ın gözünün içine baktı.

“Beni iyi dinle” dedi Bellman, trençkotunun tek düğmesini açıp nihayet oturarak. “Seni severim, Hagen. Bence sen iyi bir polissin ve benim işinde iyi insanlara ihtiyacım olacak.”

“Kripos tam yetkiye sahip olduğunda demek istiyorsun herhalde?”

“Kesinlikle. Senin gibi birinin üst bir mevkide görev alması benim için iyi olabilir. Sonuçta harp okulu geçmişsin var. Taktiksel düşünabiliyorsun. Kazanamayacağın savaşlardan uzak durmanın önemini ve yeri geldiğinde geri çekilmenin kazanmak için en iyi yol olabileceğini biliyorsun...”

Hagen yavaşça başını salladı.

“Güzel” dedi Bellman, ayağa kalkarak. “Dilersen Harry Hole’un kazara Lyseren Gölü’ne gittiğini, bunun bir tesadüf olduğunu, Marit Olsen vakasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyip konuyu kapatalım. Böyle rastlantılar kolay kolay tekrarlanmaz. Bu konuda anlamaya ne dersin... Gunnar?”

Hagen adamın dudaklarından isminin çıktığını işitince istemsizce irkildi. Yerini aldığı eski komisere bir keresinde hiç gereği yokken sırf aralarında bir yakınlık olsun diye adıyla hitap ettiği o an yankılandı kulaklarında. Ama pes etti. Bunun Bellman’ın bahsettiği o savaşlardan biri olduğunu biliyordu çünkü. Dahası, bu savaşı şimdiden kaybetmek üzereydi. Bellman’ın teslim olması için teklif ettiği şartlar daha kötü olabilirdi hem. Çok daha kötü.

“Harry’yle konuşacağım” dedi ve Bellman’ın uzattığı eli sıktı. Mermeri tutmaktan farksızdı yaptığı şey. Sert, soğuk ve cansız...

Harry kahveden bir yudum aldı ve işaretparmağının son boğumuyla tuttuğu ev sahibesinin şeffaf fincanın sehpayı koydu.

Sehpanın karşısında oturan adam “Demek Oslo Polis Bölgesi’nden Dedektif Harry Hole’sunuz” dedi. Kendisini -“c” harfiyle- Dedektif Colbjørnsen olarak tanıtmıştı ve Harry’nin unvanını, adını ve nereden geldiğini Oslo’nun üstüne basa basa tekrarlamıştı. “Peki Oslo polisini Stavanger’e kadar getiren şey nedir, Bay Hole?”

“Her zamanki şeyler” dedi Harry. “Taze hava, güzel dağlar.”

“Ah, öyle mi?”

“Fiyort. Vaktimiz olursa Pulpit Kayası’ndan paraşütle atlamak.”

“Oslo bize bir komedyen gönderdi desenize? Gerçekten de ekstrem bir sporla ilgileniyorsunuz, orası kesin. Bu ziyaretten bizim neden haberimiz olmadı, öğrenebilir miyim?”

Dedektif Colbjörnsen’in gülümseyen ağzı da bıyığı kadar inceydi. Başında sadece çok yaşlı beyefendilerin ve çok havalı hipsterların taktığı o komik minik şapkalardan vardı. Harry adama bakınca *Kanunun Kuvveti* filmindeki Popeye Doyle’u hatırladı. Ve Colbjörnsen’in filmdeki gibi lolipop yalamaktan veya kapıdan çıkarken birden durup “Oh, son bir şey daha” demekten çekinmeyecek biri olduğunu tahmin etti.

“Faks size gelmiş olmalı” dedi Harry, başını kaldırıp kapıdan giren beyaz tulumlu adama bakarak. Adli tıp uzmanının tulumu beyaz başlığını çıkarıp sandalyelerden birine çökerken hışırdadı. Doğruca Colbjörnsen’e baktı ve anlaşılmayan yerel bir küfür mırıldandı.

“Eee?” diye sordu Colbjörnsen.

Adam “Doğru söylüyor” dedi ve Harry’ye bakmadan başıyla onun olduğu yönü işaret etti. “Üst kattaki delikanlı küvetin dibine Japon yapıştırıcısıyla yapıştırılmış.”

“Yapıştırılmış mı?” dedi Colbjörnsen. Kaşlarını kaldırıp adamına baktı. “Edilgen bir cümle. Elias Skog’un bunu kendi kendine yapma olasılığını elemekte biraz acele etmiyor musun?”

“Sonra da musluğu açmayı başarıp kendisini olabilecek en ağır, en acılı ölüme mi terk etmiş?” diye sordu Harry. “Üstelik bağırılmamak için kendi ağzını da bantlayarak?”

Colbjörnsen Harry’ye jilet kadar ince bir gülümseme daha gönderdi. “Ne zaman araya gireceğinizi ben söylerim, *Bay Oslo*”

“Tepeden tırnağa kadar yapışmış” diyerek devam etti adli tıp uzmanı. “Başımın arkası tutkal daha iyi tutsun diye tıraş edilmiş. Omuzları ve sırtı da. Ayrıca kalçası, kolları, her iki bacağı. Başka bir deyişle...”

“Başka bir deyişle” dedi Harry, “katil yapıştırma işini bitirdiğinde Elias bir süre orada yatıyormuş ve yapışkan kuruyup sertleşmiş. Sonra musluğu çok az açmış ve Elias Skog’u boğulması için yavaş bir ölüme terk etmiş. Böyle Elias’ın zamana ve ölüme karşı savaşı başlamış. Su yavaş yükseliyor-muş ama gücü giderek azalıyormuş. Sonunda ölüm korkusu baş göstermiş ve can havliyle vücudunu küvetten ayırmaya çalışmış. Başarmış da. En güçlü bacağı kurtarabilmiş. Sağ bacağı. Bunu yaparken bacağı yırtılmış. Küvetin yüzeyinde kalan derisini görebilirsiniz. Kanı suya karışırken sesini alt kattaki ev sahibesine duyurabilmek için ayağını defalarca küvete vurmuş. Ve kadın gümbürtüyü duymuş.”

Harry, Kaja’nın yaşlı kadını sakinleştirip avutmaya çalıştığı mutfağa doğru baktı. Acı dolu hıçkırıklarının sesi geliyordu.

“Ama yanlış anlamış. Kiracısının eve attığı bir kızla seviştiğini sanmış.”

Harry, Colbjörnsen'e baktı. Adamın beti benzi atıştı ve artık lafı bölmek istediği yok gibiydi.

“Elias dakikalar boyunca kan kaybetmiş. Çok fazla kan. Bacağının tüm derisini yırtmış. Giderek zayıflayıp yorulmuş. Sonunda yaşama azmi sönmeye başlamış. Pes etmiş. Su burun deliklerine çıktığında kan kaybı yüzünden bilincini çok-

tan kaybetmiş olabilir.” Harry gözlerini Colbjörnsen'e sabit-ledi. “Belki de kaybetmemiştir.”

Colbjörnsen'in âdemelması bir asansör gibi inip çıkıyordu. Harry kahve fincanının dibindeki telveye baktı. “Sanırım artık Dedektif Solness'le birlikte size misafirperverliğiniz için teşekkür edip Oslo'ya dönmemizin vakti geldi. Başka sorunuz olursa bana buradan ulaşabilirsiniz.” Harry bir gazetenin kenarına numarasını karalayıp kâğıdı yırttı ve sehpanın diğer ucuna itti. Ardından ayağa kalktı.

“Ama...” dedi Colbjörnsen, onunla beraber ayağa kalkarak. Harry'nin yirmi santim aşağısında kalıyordu. “Elias Skog'dan ne istiyordunuz?”

Harry kabamın düğmelerini iliklerden “Onu kurtarmayı” dedi.

“Kurtarmayı mı? Başlı belada mıydı ki? Bekleyin, Bay Hole, bu konuyu konuşmamız gerek.” Colbjörnsen'in sesinde az önceki otoriter tavırdan eser yoktu.

“Eminim ki Stavanger polisi olarak bu vakayı kendi başınıza da gayet iyi çözebilirsiniz” dedi Harry. Mutfak kapısına yürüyüp Kaja'ya gideceklerini işaret etti. “Çözemezseniz de Kripos'a danışmanızı öneririm. Mikael Bellman'la konuşursanız benden selam söyleyin.”

“Onu neden kurtaracaktınız?”

“Kurtarmayı başaramadığımız şeyden” dedi Harry. Taksiyle Sola'ya dönerlerken Harry pencereden alışılmadık yeşillikteki tarlaları döven yağmuru izliyordu. Kaja tek kelime etmiyordu ve Harry bunun için ona minnettardı.

Şırınga

Harry ve Kaja sıcak, nemli odaya adım attıklarında Gunnar Hagen dedektifin sandalyesinde onları bekliyordu.

Hagen'in arkasında oturan Björn Holm, komiserin niye geldiğini bilmediğini söyler gibi omuzlarını kaldırdı.

“Duyduğuma göre Stavanger'e gitmişsiniz” dedi Hagen, ayağa kalkarak.

“Evet” dedi Harry. “Kalkma, şef.”

“Bu senin sandalyen. Zaten çok kalmayacağım.”

“Öyle mi?”

Hary kötü bir haberin geleceğini anlamıştı. Hayli mühim olan kötü bir haberin. Hiçbir şef, seyahat faturasının yanlış doldurulduğunu söylemek için odasından kalkıp da Botsen Hapishanesinin yeraltındaki tüneline inmezdi.

Hagen ayakta dikilince odada oturan tek kişi Holm oldu. “Üzgünüm ama Kripos cinayetler üzerine çalıştığımızı öğrenmiş. Bu soruşturmayı bitirmekten başka seçeneğim yok.” Sonrasında gelen sessizlikte Harry yan odadaki kazanın gümbürtüsünü işitti. Hagen gözlerini her birinde teker teker gezdirdikten sonra Harry’de durdu. “Bunun onurlu bir davranış olmadığını ben de biliyorum. Ama soruşturmanın gizli kalması gerektiğini sana bizzat açık açık söylemiştim.”

“Pekâlâ” dedi Harry, “Beate Lönn’den halatla ilgili bilgiyi Kripos’a sızdırmasını ben istedim. Ama bana bilginin kayna-

ğımın Krimteknisk’miş gibi görüneceğine dair söz vermişti.”

“Onun sözünü tuttuğundan eminim” dedi Hagen. “Sizi Ytre Enebakk’taki bölge polisi ele vermiş Harry.”

Harry gözlerini devirdi ve kısık sesle bir küfür mırıldandı.

Hagen ellerini birbirine vurunca tuğla duvarların arasında kuru bir ses yankılandı. “Bu yüzden sizlere maalesef tüm soruşturma çalışmalarınızı derhal bitirmenizi emrediyorum. Kırk sekiz saat içinde de bu odayı boşaltmanızı. *Gömen nasai.*”²

Demir kapı kapanıp Hagen’ın telaşlı ayak sesleri tünelde giderek azalırken Harry, Kaja ve Björn birbirlerine baktı.

“Kırk sekiz saat” dedi Björn, en sonunda. “Taze kahve içmek isteyen var mı?”

Harry masanın yanındaki çöp kovasını tekmeledi. Kova duvara çarpıp içindeki tek tük çöpü dökerek yine Harry’ye doğru yuvarlandı.

“Ben Rikshospital’e gidiyorum” dedi ve uzun adımlarla kapıya yürüdü.

Harry sert ahşap sandalyeyi pencerenin yanına çekmişti ve babasının düzenli nefesini dinlerken gazeteyi karıştırıyordu. Düğün ve cenaze haberi yan yanaydı. Solda Norveç başbakanının ciddi ve şefkatli yüzünün, siyah takım elbiseli parti üyelerinin ve kendisine hiç yakışmamış kocaman güneş gözlüğüyle kocası Rasmus Olsen’in görüldüğü, Marit Olsen’in cenazesine ait fotoğraflar vardı. Sağda ise nakliye imparatorunun kızı Lene’nin ilkbaharda nişanlısı Tony ile dünya evine gireceğinin haberi, düğün günü St Tropez’e akın edecek olan elit davetlilerin fotoğraflarıyla verilmişti. Arka sayfada güneşin o gün Oslo’da saat tam 16.58’de batacağı yazıyordu. Harry saatine baktı ve güneşin yağmur ya da kar yağdıracağı benzemeyen alçak bulutların arkasında

İninda şimdiden batmaya başladığını düşündü. Ortasında bir zamanlar yanardağ bulunan yükseltelerin yamaçlarına sıralanmış evlerin teker teker yanan ışıklarını seyretti. Yanardağın günün birinde altlarında yeniden açılarak hepsini yutacağını, halinden memnun, düzenli ve hafiften üzgün görünen bu şehrin tüm izlerini yok edeceğini düşünmek nedense rahatlattı onu.

Kırk sekiz saat demişti. Neden? Zindandan bozma o odayı boşaltmak taş çatlasa iki saatlerini alırdı halbuki.

Harry gözlerini kapayıp vakayı düşündü. Kişisel arşivi için aklında son bir rapor oluşturdu.

İki kadın aynı şekilde, kendi kanlarında boğularak öldürülmüştü ve kanlarında ketanom bulunmuştu. Bir başka kadın bir atlama kulesine eski bir halattan kesilen ipe asılmıştı. Şimdi de bir adam kendi küvetinde boğulmuştu. Kurbanların tümü aynı zamanda aynı kulübede kalmıştı. Orada başka kimlerin olduğunu, cinayetlerin arkasındaki nedenin ne olabileceğini ve Havass'taki kulübede o gün ya da gece neler yaşandığını henüz bilmiyorlardı. Sadece sonuç vardı. Neden yoktu. Dosya böylece kapanmıştı.

“Harry.”

Babasının uyandığını duymamıştı. Harry ona doğru döndü.

Olav Hole dinlenmiş görünüyordu ama bunun nedeni yanaklarının rengi ve gözlerindeki heyecanlı parlaltı da olabilirdi. Harry ayağa kalktı ve sandalyesini yatağın yanına götürdü.

“Geleli çok oldu mu?”

“On dakika” diyerek yalan söyledi Harry.

“Çok güzel uyudum” dedi Olav. “Harika da rüyalar gördüm.”

“Yüzünden belli. Kalkıp gitmeye hazır gibisin.”

Harry babasının yastığını kabarttı; hiç gereği olmadığını ikisi de bilse de babası bunu yapmasına izin verdi.

“Ev ne âlemde?”

“İyi” dedi Harry. “Sonsuza dek de öyle kalacak.”

“Güzel. Seninle konuşmak istediğim bir şey var Harry.”

“Hımm?”

“Artık büyüdün. Ben doğal bir şekilde öleceğim. Olması gereken de bu. Anneni kaybettiğin gibi olmayacak. O zaman az kalsın aklım kaçıracaktın.”

“Sahi mi?” diye sordu Harry, yastığın kılıfını düzeltirken.

“Odanı darmadağın ettin. Ona hastalığı bulaştıran doktorları öldürmek istedin. Beni bile. Çünkü ... şey, sanırım durumu daha erken farkına varmadığım için. İçin sevgiyle doluydu.”

“Nefret demek istedin herhalde?”

“Yoo, sevgi. İkisi de aynıdır. Her şey sevgiyle başlar. Nefret sadece madalyonun diğer yüzüdür. Seni içkiye sürükleyen şeyin annenin ölümü olduğunu düşündüm daima. Ya da annene duyduğun sevgi.”

“Sevgi öldürür” diye mırıldandı Harry.

“Ne?”

“Hiç. Sadece birinden duymuştum.”

“Annen benden ne istiyorsa yaptım. Tek bir şey dışında. O an geldiğinde benden ona yardım etmemi istedi.”

Harry göğsüne buz gibi soğuk bir su enjekte edildiğini hissetti.

“Ama yapamadım. Ne var, biliyor musun Harry? Bu benim kâbusum oldu. Şu dünyada her şeyden çok sevdiğim kadının isteğini yerine getirmediğimi düşünmeden geçirdiğim tek bir gün olmadı.”

Harry ayağa fırlayınca ince ahşap sandalye gıcırdadı. Harry pencereye gitti. Babasının derin ve titrek nefesini arkasında alıp verişini iki kez dinledi. Sonra o malum konuşma geldi.

“Bunu senden istemenin omuzlarına ağır bir yük bindireceğinin farkındayım, oğlum. Ama senin tıpkı benim gibi olduğunu biliyorum. Yapmazsan benim gibi ömür boyu bunun vicdan azabını çekeceksin. O yüzden sana ne yapacağımı söylemek istiyorum...”

“Baba” dedi Harry.

“Şuradaki şırıngayı görüyor musun?”

“Baba! Kes şunu!”

Bir anda arkasındaki her şey sessizleşti. Babasının hırıltılı nefesi dışında. Dışarıda bulanık, kurşuni suretlerini çatılara düşüren yüze benzer bulutlarla siyah beyaz bir film sahnesini andıran şehri gördü.

“Andalsnes’e gömülmek istiyorum” dedi babası.

Gömülmek... Bu kelime, anne babasıyla geçirdiği Paskalya bayramlarını hatırlattı Harry'ye.

Olav Hole'un Harry ve kız kardeşine günün birinde çığ altında gömülü kalırlarsa ve konstriktif perikardit olurlarsa, yani kalp zarları sertleşip kalplerinin çalışmasına engel olursa ne yapmaları gerektiğini büyük bir ciddiyetle anlattığı o anların tekrarı gibiydi. Üzerine zırh geçirilmiş bir kalp diye düşündü Harry. Etraflarında dümdüz araziler ve yumuşak bir eğimle yükselen dağ yamaçları vardı. Hosteslerin yurtiçi uçuşlarda İç Moğolistan'ın üzerinden geçerlerken can yeleklerinin nasıl kullanılacağını anlatması gibiydi babasının bunları söylemesi. Manasız. Yine de tüm aileye bir güven hissi, doğru şeyleri yaparlarsa hepsinin hayatta kalacağı duygusunu verdiği aşikârdı. Şimdiyse babası tüm bunların aslında yalan olduğunu söylüyordu.

Harry öksürdü. "Andalsnes... Annemle beraber olmak için mı:..."

Susup bekledi.

"Hem öyle, hem de hemşehrilerimin yanına gömülmek için."

"Onları tanımyorsun bile."

"Evet ama kimi tanıyoruz ki? En azından aynı topraklar-

da doğup büyüdüğüm insanlar. Belki de tüm mesele budur. Kabile. Hepimiz kendi kabilemizin içinde olmak istiyoruz."

"Sahiden bunu mu istiyoruz?"

"Evet, öyle. Farkında olsak da olmasak da istediğimiz bu."

Yaka kartında Altman yazan hemşire odaya girdi ve Harry'ye hızlı bir gülücük atıp saatini tıklattı.

Harry merdivenden inerken yukarı çıkan iki üniformalı polisle karşılaştı. Adetten olduğu için hiç düşünmeden baş selamı verdi. Polisler ona bir yabancıymış gibi sessizce bakmakla yetindiler.

Harry yalnızlığın ve yalnızlıkla beraber gelen huzur, dinginlik, özgürlük gibi nimetlerin özlemini çekerdi çoğu zaman. Ne var ki tramvay durağında dikilirken birdenbire nereye gideceğini bilmediğini fark etti. Ya da ne yapacağını. Tek bildiği, Oppsal'daki evde tek başına olmaya o anda tahammül edemeyeceğiydi.

Öystein'in numarasını tuşladı.

Öystein Fagernes'e uzun bir yolculuğa çıkmış olsa da Öystein Eikeland'ın hayatında bir günün daha kazasız belasız tamamlanışını kutlamak için gece yarısı gibi Lompa'da bira içmeyi teklif etti. Harry arkadaşına kendisinin bir alkolik olduğunu hatırlatınca alkoliklerin bile arada bir içmeye gitmesi gerektiği yanıtını aldı.

Harry, Öystein'e güzel bir yolculuk dileyip telefonu kapadı. Saatine göz attı ve o soru yeniden

aklına geldi. Kırk sekiz saat. Ama neden?

Önünde bir tramvay durdu ve kapılar gürültüyle açıldı. Harry davetkâr biçimde sıcak ve aydınlık olan vagonun içine göz attı. Ardından arkasını dönüp şehre doğru yürümeye başladı.

1

Roald Amundsen ve Fridtjof Nansen. Norveçli iki ünlü kâşif. (ç.n.)

2

Japonca "Üzgünüm", (ç.n.)

İyi kalpli, eli çabuk ve pinti

“Buranın yakınından geçiyordum da” dedi Harry. “Ama sen çıkıyorsun sanırım.”

Kalın, kabarık montuyla kapıda dikilen Kaja “Alakası yok” diyerek gülümsedi. “Verandada oturuyordum. İçeri gel-sene. Şuradaki terlikleri giy.”

Harry botlarını çıkardı ve Kaja’nın peşinden oturma odasına yürüdü. Kapalı verandadaki büyük ahşap sandalyelere oturdular. Lyder Sagens Sokağı sessiz ve boştu; park etmiş tek bir araba vardı. Harry yolun karşısındaki evin birinci katının aydınlık penceresinde dikilen bir adamın silüetini görebiliyordu yine de.

“O Greger” dedi Kaja. “Seksen yaşında. Sanırım savaştan beri her gün o pencerede oturup sokakta olan biteni izliyor. Bana da göz kulak olduğuna inanmak hoşuma gidiyor.” “Evet, böyle şeylere ihtiyacımız var” dedi Harry, sigara paketini çıkarırken. “Birinin bize göz kulak olduğuna inanmaya.” “Senin hayatında da mı bir Greger var yoksa?”

“Hayır” dedi Harry.

“Ben de bir tane alabilir miyim?”

“Sigara mı?”

Kaja güldü. “Ara sıra içiyorum. Beni şey... sakinleştiriyor.” “Hımm. Ne yapacağını düşündün mü hiç? Şu bizim kırk sekiz saat bitince yani?”

Kaja başını iki yana salladı. “Herhalde cinayet masasına

dönerim. Ayaklarımı masaya uzatırım. Kripos’un göz göre göre elimizden kapmaya tenezzül etmeyeceği önemsiz bir cinayet beklerim.”

Harry iki sigara çıkarıp ağızına koydu, ikisini de yaktı ve birini ona uzattı.

“*Noir, Voyager*’daki gibi yaptın” dedi Kaja. “Hen... Hen... Neydi o adamın adı?”

“Henreid” dedi Harry. “Paul Henreid.”

“Sigarasını yaktığı kadın kimdi?”

“Bette Davis.”

“Müthiş filmdi. Üzerine daha kalın bir mont vereyim mi?” “Yok, sağ ol. Bu arada neden verandada oturuyordun? Tropik bir gece olmadığı kesin.”

Kaja eline bir kitap aldı. “Kafam soğuk havada daha iyi çalışıyor.”

Harry ön kapağını okudu. “*Materyalist Monizm*. Hımm. Uzun zaman önce unuttuğum felsefe derslerini hatırlatıyor.” “Doğru. Materyalizm her şeyin madde ve enerji olduğunu savunur. Gerçekleşen her şey daha büyük bir hesaplamannın, zincirleme bir reaksiyonun, daha önce gerçekleşmiş başka bir şeyin sonuçlarının parçasıdır.”

“Özgür irade de bir yanılısamadan mı ibarettir?”

“Evet. Eylemlerimize beynimizin kimyasal bileşimi karar verir; bu bileşim de kimin kiminle çocuk yapmayı seçtiğiyle belirlenir. Tabii o seçim de bu insanların beyin kimyasıyla yapılır. Bu böyle devam eder. Bu mantıkla her şeyi büyük patlamaya kadar geri götürebilirsin mesela; hatta daha da gerisine. Bu kitabın yazılması ve şu an aklından geçenler bile bu zincire dahildir.”

“Bu konuları biraz hatırlıyorum” diyerek başını salladı Harry. Sigaranın dumanını kış karanlığına doğru üfledi. “Bir meteoroloji uzmanı bütün değişkenleri biliyor olsa tüm geleceğin hava tahminini yapabileceğini söylemişti.”

“Bütün cinayetleri de daha işlenmeden önleyebilirdik.” “Sigara otlakçısı kadın polislerin pahalı felsefe kitaplarıyla soğuk verandalarda oturmalarını da tahmin edebilirdik.” Kaja güldü. “Kitabı kendim almadım ki. Kitaphıkta buldum.” Dudaklarını büzüp sigaradan bir nefes çekti ve gözleri dumanlandı. “Ben hiç kitap almam, sadece ödünç alırım. Ya da çalarım.”

“Seni hırsız olarak hiç hayal edemiyorum.”

“Kimse edemiyor, o yüzden hiç yakalanmadım” dedi Kaja. Sigarayı küllüğe bıraktı.

Harry öksürdü. “Peki neden çalışıyorsun?”

“Sadece tanıdığım ve parası olduğunu bildiğim insanlardan çalışıyorum. Açgözlü olduğum için değil, pinti olduğumdan. Öğrenciyken üniversite tuvaletinden tuvalet kâğıdı aşırırdım. Bu arada okudum dediğin Fante kitabının adını hatırlayabildin mi?”

“Hayır.”

“Aklına gelirse mesaj at bana.”

Harry kısık sesle güldü. “Özür dilerim, ben mesaj atmam.” “O niye?”

Harry omuz silkti. “Bilmem. Mesaj kavramını sevmiyorum. Ruhlarının azalacağını düşündükleri için fotoğraflarının çekilmesini istemeyen Aborijinler gibiyimdir belki de.” Kaja “Anladım!” dedi heyecanla. “İz bırakmak istemiyorsun. Çünkü o izler kim olduğunun inkâr edilemez bir kanıtı oluyor. Tamamen yok olacağını bilmek istiyorsun.”

Harry “Tam isabet” dedi ve derin bir nefes aldı. “İçeri girmek ister misin?” Genç kadının bacaklarıyla sandalyenin arasına sıkıştırdığı ellerini işaret etti.

“Hayır, sadece ellerim üşüdü” dedi Kaja, gülümseyerek. “Ellerim soğuk ama kalbim sıcak. Ya sen?”

Harry’nin gözleri bahçe çitine ve yola kaydı. Sonra da sokakta duran tek arabaya. “Ya ben mi?” “Sen de benim gibi misin? İyi kalpli, eli çabuk ve pinti.”

“Hayır. Ben kötü kalpli, dürüst ve pintiyim. Eee, kocandan ne haber?”

Soru Harry’nin düşündüğünden daha sert bir şekilde çıkmıştı ağzından. Sanki ona kim olduğunu hatırlatmak istermiş gibi. Çünkü şey yapıyordu... Sahi, ne yapıyordu? Burada oturuyordu, güzeldi, onunla sigara içip konuşuyordu ve hiç yokmuş gibi davrandığı bir adamın terliklerini giysin diye ödünç vermişti.

“Ne olmuş kocama?” diye sordu Kaja, yüzünde ufak bir tebessümle.

Harry nedense “Şey, ayakları büyükmüş” deyiverdi. O anda kafasını sehpaye vurmak istedi.

Kaja içten bir kahkaha attı. Kahkahası Fagerborg’un evlerin, bahçelerin ve garajların üzerine çöken sessiz karanlığında titreyerek yok oldu. Garajlar... Burada herkesin garajı vardı. Sokakta tek bir araba duruyordu. Dışarıda kalmasının yüzlerce nedeni olabilirdi elbette.

“Kocam yok” dedi Kaja.

“Yani...”

“Yanisi şu: Ayağındaki terlikler ağabeyimin.”

“Kapının önündeki ayakkabılar?..”

“Onlar da ağabeyimin. Kırk altı buçuk numara erkek ayakkabısının kötü emelleri olan belalı adamlar üzerinde caydırıcı etkisi olduğu için orada duruyor.”

Kaja, dedektife manalı bir bakış attı. Harry bu imanının onunla ilgisi olmadığına inanmayı seçti.

“Demek ağabeyin burada yaşıyor.”

Kaja başını iki yana salladı. “Öldü. On sene önce. Burası babamın evi. Even’m Blindern’de okuduğu son senelerinde babamla ikisi bu evde yaşardı.”

“Ya baban?”

“O da Even’dan sonra çok geçmeden öldü. O zamanlar ben de burada yaşıyordum. Ev bana kaldı.”

Kaja bacaklarını sandalyenin üzerine çekti ve başını dizlerinin üzerine koydu. Harry onun zarif boynuna, tokayla toplanmış saçlarının gevşeyerek oluşturduğu boşluğa ve tenine dökülen tek

tük saç tutamına baktı.

“Onları sık sık düşünür müsün?”

Kaja başını dizlerinden kaldırdı.

“Daha çok Even’ı” dedi. “Babam ben küçükken evden ayrıldı, annem de kendini dünyadan soyutladı. O yüzden Even bana bir nevi anne babalık yaptı. Bana baktı, cesaret verdi, beni büyüttü, rol modelim oldu. Onun yaptığı her şey benim için doğrudu. Birisiyle aranda Even’la benim aramda olduğu gibi bir yakınlık varsa o yakınlık asla bitmiyor. Asla.” Harry başım salladı.

Kaja çekingenliğini gösteren bir öksürüğün ardından sordu: “Baban nasıl oldu?”

Harry sigaranın ateşini inceledi.

“Sence de tuhaf değil mi?” dedi. “Hagen’ın bize kırk sekiz saat vermesi. Odayı iki saatte rahat rahat boşaltabilirdik.” “Bence de. Şimdi sen söyleyince...”

“Belki de son iki günümüzü işe yarar başka bir şey yaparak geçirebileceğimi düşündü.”

Kaja ona baktı.

“Şu anki cinayet dosyasını araştırmak değil elbette. O işi Kripos’a bırakmaktan başka çaremiz yok. Ama duyduğuma göre Kayıp Şahıslar Birimi’nin yardıma ihtiyacı varmış.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Adele Vetlesen, bildiğim kadarıyla hiçbir cinayet vakasıyla bağlantısı olmayan genç bir kadın.”

“Yani sence yapmamız gereken?..”

“Bence yapmamız gereken yarın sabah yedide buluşmak olmalı” dedi Harry. “İşe yarar bir şeyler yapabilecek miyiz, bir bakalım.”

Kaja Solness, sigaradan bir nefes daha çekti. Harry sigarasını söndürdü.

“Ben kalkayım” dedi. “Senin de zaten dişlerin takırıyor.”

Dışarı çıktığında sokakta duran arabada binlerinin olup olmadığına bakmak istedi ama yaklaşımadan bunu yapabilmesi imkânsızdı. Arabaya yaklaşmamayı tercih etti.

Oppsal’daki ev onu bekliyordu. Büyük, boş ve yankılarla dolu halde. Çocuk odasına gitti ve gözlerini kapadı.

Arada bir gördüğü rüyayı yine gördü. Sidney’de bir mari-nanın yanında dikiliyordu, denizden bir zincir çekiliyor ve bir denizanası yüzeye yükseliyordu. Ama bu bir denizanası değil, beyaz bir

yüzün etrafında yüzen kızıl saçlardı. Sonra ikinci rüya başladı. Bu yeniydi. İlk defa Hong Kong'da, Noel'den hemen önce görmüştü. Sırtüstü yatarak duvardan çıkan bir çiviye bakıyordu. Çivinin ucuna bir yüz, düzgün şekillendirilmiş bıyığı olan hassas görünümlü bir yüz geçirilmişti. Harry'nin ağzında kafasını patlatacakmış gibi hissettiren bir şey vardı. Neydi bu, neydi?.. Verilmiş bir sözdü. Harry yatakta sıçradı. Üç defa. Sonra yeniden uykuya daldı.

Drammen

“Demek Adele Vetlesen'in kayıp ihbarını yapan sizsiniz” dedi Kaja, onaylatmak için.

People & Coffee'de Kaja'nın karşısında oturan adam “Evet” dedi. “Birlikte yaşıyorduk. Eve gelmedi. Ben de bir şey yapmam gerektiğini düşündüm.”

“Elbette” dedi Kaja. Harry'ye kısa bir bakış attı. Saat sabahın sekiz buçuğuydu. Üçünün sabah toplantısı yapmaları ve Harry'nin Björn Holm'u azat etmesinin ardından Oslo'dan Drammen'e arabayla gelmeleri otuz dakikalarını almıştı. Holm bir şey dememiş, uzun bir nefes vererek kahve fincanını yıkamış ve oradaki işlerine devam etmek için Bryn'deki Krimteknisk'e dönmüştü.

“Adele'den haber mi aldınız?” diye sordu adam, gözlerini Kaja'dan Harry'ye çevirerek.

“Hayır” dedi Harry. “Siz aldınız mı?”

Adam bekleyen müşteri olmadığından emin olmak için başını kaldırıp bankoya baktı. Drammen'in çok sayıdaki meydanından birine, yani önceden otopark olarak kullanılan açık bir alana bakan pencerenin önünde, yüksek bar taburelerine oturmuşlardı. People & Coffee havalimanı fiyatında kahve ve kek satıyordu ve Amerikalı bir zincir markaya aitmiş izlenimi vermeye çalışıyordu. Kim bilir, belki de öyleydi. Adele Vetlesen'in birlikte yaşadığı Geir Bruun otuzlarında gösteriyordu. Aşırı derecede beyaz tenliydi, başının tepesinde terli bir açıklık vardı ve mavi gözleri devamlı hareket halindeydi. Kahve dükkânlarının Oslo'yu istila etmeye başladığı doksanlı yıllarda insanlarda büyüleyici ve saygın bir izlenim yaratan bir unvanla, yani “barista” olarak çalışıyordu burada. Bu iş, -Harry'nin anladığı kadarıyla— bariz hatalara düşmeden kahve yapma sanatını içeriyordu. Harry bir polis olarak yeni tanıştığı kişileri kafasında bir yere oturtmak için onların tonlamalarına, diksiyonlarına, kelime dağarcığı ve dilbilgisini ne ölçüde doğru bildiklerine dikkat ederdi. Geir Bruun farklı giyinmediği, saçını belli bir şekilde taramadığı ve bir homoseksüel gibi davranmadığı halde daha ağızını açtığı an insanda eşcinsellikten başka bir şey düşündürmüyordu. Harfleri yuvarlamasında, kelimeleri gereksiz yere hafif süsleyerek telaffuz etmesinde ve yapmacık duran peltekliliğinde bir tuhafılık vardı. Harry adamın dibine kadar hete-roseksüel olabileceğinin de farkındaydı ama Adele Vetlesen ve Geir Bruun'u aynı evde yaşayan bir çift olarak niteleyen Kaja'nın durumu yanlış değerlendirdiğini anlamıştı. Onlar sadece ekonomik nedenler yüzünden Drammen'in şehir merkezindeki bir apartman dairesini paylaşan iki insandı, hepsi bu.

Geir Bruun “Sonbaharda bir dağ kulübesi mi ne, öyle bir yere gittiğini hatırlıyorum” dedi. Ona

tamamen yabancı bir konuymuş gibi söylemişti bunu. “Ama orada kaybolmadı.”

“Evet, biliyoruz” dedi Kaja. “Peki oraya biriyle mi gitti? Eğer öyleyse, kiminle gittiğini biliyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok. Öyle şeyler konuşmazdık. Banyoyu ortak kullanmamız yetiyordu, tahmin edersiniz. Onun kendi özel hayatı vardı, benim de. Yine de şöyle söyleyeyim, öyle birinin tek başına doğaya gidebileceğine pek inanmıyorum.”

“Öyle mi?”

“Adele yalnız kalmayı sevmezdi. Onu bir kulübede yanında erkek olmadan hayal edemiyorum. Ama kimin olduğunu bilmem imkânsız. Açık konuşmam gerekirse Adele önüne gelenle yatan tiplerdendi. Hiç kız arkadaşı yoktu, bu açığı erkek arkadaşlarıyla kapatırdı. Bunu yaparken de onları birbirinden ayrı tutardı. Adele’in iki değil, dört ayrı hayatı vardı. Hatta daha bile fazla olabilir.”

“Yani yalan mı söylerdi?”

“Buna gerek kalmıyordu. Bana birinden dürüstçe ayrılmanın yollarını anlatıp nasihatler verdiğini hatırlıyorum. Bir keresinde biri onu arkadan becerirken omzunun üstünden cep telefonuyla fotoğraf çektiğini, üzerine seviştiği adamın adını yazdığını ve fotoğrafı yollayıp gönderen bilgisini sildiğini söylemişti. Tek bir hızlı işlemle her şey tamam.” Ge-ir Bruun’un yüzü ifadesizdi.

“Etkileyici” dedi Harry. “Dağa giderken iki kişilik ödeme yaptığımı biliyoruz. Araştırmamıza başlamak için bize bir erkek arkadaşının ismini verebilir misiniz?”

“Korkarım hayır” dedi Geir Brunn, “ama kayıp ihbarında bulunduğumda sizinkiler son birkaç haftada telefonda kimlerle görüşüğünü kontrol etmişti.”

“Peki hangi isim öne çıkmıştı?”

“Hiçbirini hatırlamıyorum. Yerel polis biliyordur.”

“Güzel, o zaman hemen polis merkeziyle görüşelim” dedi Harry, saatine bakıp ayağa kalkarken.

Kaja yerinden kalkmadan “Polis neden dosyayı soruşturmayı bıraktı?” diye sordu. “Gazetede haberini gördüğümü bile hatırlamıyorum.”

“Haberiniz yok mu?” dedi adam. İlgilenmesi gereken bebek arabalı iki kadına doğru yöneldi. “Kartpostal yolladı.” “Kartpostal mı?” dedi Harry.

“Evet. Ruanda’dan. Afrika’nın göbeğinden.”

“Ne yazmıştı?”

“Çok kısa bir nottu. Hayallerinin adamıyla tanışmış ve mart ayında dönene kadar kirayı tek başıma ödemem gerekiyormuş. Kaltak.”

Polis merkezi yürüme mesafesindeydi. Kafası bodur bir balkabağı andıran ve Harry'nin ismini duyar duymaz unuttuğu bir polis memuru, onları dumanaltı bir odaya alıp el yakan plastik bardaklarla kahve ikram etti ve izlenmediğini düşündüğü her an Kaja'ya uzun uzun bakmaya başladı.

Polis lafa ilk olarak şimdiye dek bölgede kaybolduğu ihbar edilen bin beş yüz Norveçliyle ilgili konuşarak başladı. Bu kişilerin tümü er ya da geç ortaya çıkıyordu; polis her suç ya da kaza şüphesinde kayıp vakası hakkında soruşturma açacak olsa başka bir iş yapmaya zamanı kalmazdı. Harry dayanamayıp esnedi.

Adele Vetlesen vakasında ise kayıp şahsın bir yerlerde yaşadığına dair işaret bile vardı. Dedektif polis ayağa kalktı, balkabağına benzeyen kafasını dosyaların asılı olduğu bir çekmeceye gömdü ve bir kartpostal çıkartıp önlerine koydu. Kartın üzerinde zirvesi bulutlarla sarılı koni biçiminde bir dağ fotoğrafı vardı ama dağın adı ya da dünyanın neresinde bulunduğunu açıklayan bir yazı yoktu. Not eğri büğrü, berbat bir elyazısıyla yazılmıştı. Harry imzada ne yazdığını zar zor çözebildi. Adele. Ruanda adını taşıyan bir mühür de görünüyordu ve zarfa Harry'nin başkent olduğunu hatırladığı Kigali şehrinin posta damgası vurulmuştu.

Dedektif “Annesi elyazısının kızına ait olduğunu doğruladı” dedi ve onun ısrarı üzerine bir arama yapıp Adele Vetlesen'in adını 25 Kasım günü Uganda'daki Entebbe üzerinden Kigali'ye uçan Brüksel Havayolları uçağının yolcu listesinde bulduklarını açıkladı. Ayrıca Interpol aracılığıyla otelleri de araştırmışlardı ve dedektifin notlarına bakıp yüksek sesle okuduğu üzere Kigali'de “Otel Gorilla!” isimli bir otelde Adele Vetlesen'in uçağın indiği geceye ait kaydı görmüşlerdi. Adele Vetlesen'in halen kayıp şahıslar listesinde olmasının tek nedeni şu anda onun nerede olduğunu kesin olarak bilmemeleri ve yurtdışından gönderilmiş bir kartpostalın teknik olarak genç kadının kayıp olduğu gerçeğini değiştirmediydi.

“Kaldı ki dünyanın medeni olan bir kısmı hakkında konuşmuyoruz” dedi dedektif, kollarını kaldırarak. “Hutular, Tutsiler ya da adları her neyse. Palalı adamlar. İki milyon insanın öldüğü bir yer. Anlatabiliyor muyum?”

Dedektif, okul müdürü sesiyle ve bağlaçlarla uç uca eklediği birbirinden alakasız kelime öbekleriyle Afrika'daki hayatın ucuzluğunu, insan ticaretinin gayet iyi bilinen bir gerçek olduğunu, siyahiler Norveçli sarışın bir kıza dişlerini geçirmek için bir yıllık maaşlarını heba edebileceği için Adele'in belki de kaçırılıp o kartpostal mesajını yazmaya zorlandığını anlatırken Harry, Kaja'nın gözlerini kapadığını gördü.

Harry kartpostalı inceledi ve balkabağı kafalı adamın sesini duymamaya çalıştı. Zirvesi bulutlarla çevrili koni biçiminde bir dağ. İsmi hatırlamadığı dedektif boğazını temizleyince

başını kaldırdı.

“Evet, uzun lafın kısası, o adamları artık anlayabiliyorsunuz, değil mi?” dedi, Harry’ye imalı bir tebessümle bakarak.

Harry ayağa kalkıp Oslo’da bekleyen işlerinin olduğunu söyledi ve Drammen polis merkezinden kartpostalı taratıp onlara e-postayla göndermelerini rica etti.

“Elyazısı uzmanına mı göstereceksiniz?” diye sordu dedektif. Bozulduğu açıktı. Kaja’nın bir kâğıda karaladığı adresi inceledi.

“Yanardağ uzmanına” dedi Harry. “Ona resmi gönderip dağı teşhis etmesini isteyeceğim.”

“Dağı teşhis etmek miT

“Bu konuda uzman biri. Dağları gezip inceliyor.”

Dedektif omuz silkse de başını aşağı yukarı salladı. Ardından onları ana kapıya kadar geçirdi. Harry, Adele gittiğin-

den beri cep telefonuyla herhangi bir görüşme yapıp yapılmadığını kontrol edip etmediklerini sordu.

“Biz işimizi biliyoruz, Bay Hole” dedi dedektif. “Telefondan hiç arama yapılmamış. Ama takdir edersiniz ki Ruanda gibi bir ülkede cep telefonu ağı...”

“Ne yazık ki edemem” dedi Harry. “Çünkü oraya hiç gitmedim.”

Meydana yürüyüp Emniyet Müdürlüğü’nden istedikleri sivil görünümlü polis aracının yanında dikilirlerken “Kartpostal ha!” diye mırıldandı Kaja. “Uçak bileti ve Ruanda’da otel kaydı! Bergen’deki bilgisayar kurdun bunu acaba neden bulamadı? Kahrolası Drammen’de yarım günümüzü ziyan etmezdik.”

“Keyfin yerine gelir diye düşünmüştüm” dedi Harry, kapının kilidini açarken. “Teni bir arkadaş edindin, fena mı oldu? Hem Adele de belki ölmemiştir, onu öğrenmiş olduk.”

“Senin keyfin yerinde mi bari?” diye sordu Kaja.

Harry araba anahtarlarına baktı. “Arabayı sürmek ister misin?”

“Evet!”

Tuhaf ancak yol boyunca hiçbir radar ışığı yanmadı ve yirmi dakikada Oslo’ya döndüler.

Emniyet Müdürlüğü’ne ilk olarak büro malzemeleri ve çekmeceler gibi hafif şeyleri götürüp ağır eşyaları sonraki güne bırakmaya karar verdiler. Götürülecek eşyayı Harry’nin odayı

kurarken kullandığı el arabasına yüklediler.

Tüneli yarılacaklarında “Sana hâlâ oda verilmedi mi?” diye sordu Kaja. Sesi uzun tünelde yankılandı.

Harry başını iki yana salladı. “Bunları senin odaya koyacağız.”

Kaja “Peki oda için başvurdu mu?” dedi ve durdu.

Ama Harry yürümeye devam etti.

“Harry!”

Dedektif durdu.

“Bana dün babamı sordun ya” dedi.

“Niyetim seni...”

“Yoo, tabii ki, anlıyorum. Ama babanım fazla ömrü kalmadı. Oldu mu? Ondan sonra yine gideceğim. Benim tek istediğim...”

‘Tek istediğin?’

“Ölü Polisler Derneği’ ni duydun mu hiç?”

“O ne?”

“Cinayet masasında çalışmış insanlar. Değer verdiğim insanlar. Onlara bir şey borçlu muyum bilmiyorum; ama benim de kabilem onlar işte.”

“Ne?”

“Fazla bir şey değil ama elimde sadece bu var Kaja. Bir şekilde sadece onlara bağlı hissediyorum kendimi.”

“Yani bir polis birimine mi?”

Harry yürümeye devam etti. “Farkındayım. Muhtemelen bunun da geçeceğini biliyorum. Dünya dönmeye devam ediyor. Sadece yenileniyor, hepsi bu. Eski hikâyeler duvarlara asılı ve şimdi o duvarlar yıkılıyor. Sen ve beraberindekiler yeni hikâyeler yaratmak zorunda kalacaksınız, Kaja.”

“Sen sarhoş falan mısın?”

Harry güldü. “Sadece çok yıprandım. Bittim. Ama iyiyim. Kesinlikle iyiyim.”

Harry'nin telefonu çaldı. Arayan Björn'dü.

“Hank biyografisini masamda bırakmışım” dedi.

“Aldık” dedi Harry.

“O nasıl bir ses öyle? Kilisede misiniz?”

“Tüneldeyiz.”

“Haydi ya, orada telefon çekiyor mu?”

“Belli ki Ruanda'dakinden daha iyi bir telefon şebekemiz var. Kitabımı danışmaya bırakırım.”

“Bugün Ruanda ve cep telefonlarının aynı cümle içinde

kullanıldığını ikinci kez duyuyorum. Kitabı yarın alacağımı söylersin, olur mu?”

“Ruanda'yla ilgili sen ne duydun?”

“Beate bir şeyler söyledi. Koltanla ilgili. Ağzlarında kesikler olan şu iki kadının dişlerinde bulduğumuz metal vardı ya.” “Terminatör.”

“Ne?”

“Boşver. Eee, Ruanda'yla ilgisi neymiş?”

“Koltan cep telefonlarında kullanılıyormuş. Nadir bulunuyormuş ve bu madeni tüm dünyaya neredeyse sadece Demokratik Kongo Cumhuriyeti sağlıyormuş. Olay şu ki koltan yatakları kimsenin denetleyemediği savaş bölgesindeymiş; o yüzden kurnaz işletmeciler tüm o karmaşının ortasında bu madeni çalıp Ruanda'ya gönderiyormuş.”

“Hımm.”

“Neyse, görüşürüz.”

Harry telefonu cebine koyacakken okunmamış bir mesaj olduğunu gördü. Mesajı açtı.

Nyiragongo dağı. Son patlama 2002'de. Kraterinde lav gölü olan birkaç yanardağdan biri. Kongo'da, Goma'nın yakınında.

Felix

Goma... Harry dikildi ve tavadaki bir borudan akan damlaları seyretti. Kulit'in işkence aletleri de oradan gelmişti. “N'oldu?” diye sordu Kaja.

“Ustaoset” dedi Harry. “Ve Kongo.”

“Yani bunlar ne demek?”

“Ben de bilmiyorum. Ama tesadüflere inanmam.” Arabayı tuttuğu gibi ters döndürdü.

“Ne yapıyorsun?” dedi Kaja.

“U dönüşü” dedi Harry. “Hâlâ yirmi dört saatten fazla zamanımız var.”

Kluit

Hong Kong’da alışılmadık biçimde sıcak bir akşamdı. Gökdelenlerin uzun gölgesi dağın zirvesine düşüyordu. Kimisi öyle uzundu ki Herman Kluit’in bir elinde kan kırmızısı Singapur kokteyli, diğerinde telefonla terasta oturduğu eve kadar uzanıyordu. Aşağıdaki caddede ateşten tırtıllar gibi kıvrılıp dönen araba kuyruklarını izlerken bir yandan da dinliyordu.

Harry Hole’u severdi. Kalan son parasını yanlış ata oynamak için Happy Valley’nin basamaklarını tırmanan uzun, atletik vücutlu ve alkolik olduğu her halinden belli olan o Norveçliyi gözüne iliştiği ilk anda sevmiştir. Yüzündeki hırçın ifade, kibirli tavrı ve daima tetikte olduğunu gösteren vücut dili, ona kendisinin Afrika’da genç bir paralı askerkenki halini hatırlatmıştı. Herman Kluit her yerde, her cephede savaşmış, para babalarına hizmet etmişti. Angola’da, Zambiya’da, Zimbabve’de, Sierra Leone’de, Liberya’da. Hepsi de geçmişleri karanlık, gelecekleri daha da karanlık olan ülkelerdi. Fakat hiçbirisi Harry’nin sorduğu o ülke kadar karanlık olamazdı. Kongo. Sonunda bir altın damarı buldukları yerdi orası. Üstelik elmas biçiminde. Dahası kobalt. Ve koltan. Köyün şefi, su sayesinde yenilmez olduklarını düşünen Mai Mai grubundandı. Ama bunun dışında mantıklı bir adamdı. Afrika’da bir tomar banknot, hiç olmadı bir miktar Ka-

laşnikof yardımıyla halledilmeyecek hiçbir sorun yoktu. Her-man Kluit böylece bir sene içinde zengin bir adama dönüşmüştü. Üç sene içinde ise kimsenin hayal dahi edemeyeceği kadar zengin olmuştu. Ayda bir defa en yakın şehir olan Goma’ya giderler, her gece deliklerden oluk oluk çıkan gizemli kan emici sineklerin insanı yarı ölü bir halde uyanana kadar ısırıldığı o balta girmemiş ormanın zemininde yatmak yerine yatakta yatarlardı. Goma... Kara lav, kara para, kara güzellikler ve kara günahların şehri. Ormandaki askerlerin yarısı sıtmaya, geri kalanı beyaz doktorların ne olduğunu bile bilmeyip *orman humması* gibi genelgeçer bir isim taktıkları başka bir hastalığa yakalanmıştı. Herman Kluit’in mustarip olduğu dert de buydu ve hastalık onu uzun süreler rahat bıraksa da seneler içinde asla tam olarak geçmemişti. Herman Kluit’e iyi gelen tek ilaç Singapur kokteyliydi. Bu içkiyi ona ilk olarak Goma’da, söylentiye göre ülke Kongo Bağımsız Devleti adıyla anılırken, kralın hem özel oyun parkı, hem de hazine sandığı olarak kullanılan ve Kral Leopold tarafından yaptırılan muhteşem bir evin sahibi olan Belçikalı biri içirmişti. Kivu Gölü’nün kıyısında bulunan evin kadınları ve günbatımları öyle güzeldi ki insan bir süreliğine ormanı, Mai Mai’yi ve sinekleri bile unutuyordu.

Herman Kluit’e kralın bodrumdaki küçük hâzinesini gösteren de bu Belçikalıydı. Kral Leopold

dünyanın en gelişmiş saatlerinden nadiren görülen silahlara, yaratıcı işkence aletlerinden altın külçelerine, parlatılmamış elmaslardan iyi korunmuş insan kafalarına kadar her şeyi bu bodrumda toplamıştı. Herman Kluit'in Leopold'un elması adı verilen aleti ilk kez gördüğü yer de burası olmuştu. Dediklerine göre, elmasların nerede olduğunu söylemeyen inatçı kabile şeflerinde kullanmak üzere kralın Belçikalı mühendislerinden biri tarafından yapılmıştı. Eskiden böyle durumlarda mandalar kullanılırdı. Kabile şefi balla kaplanır, bir ağaca bağlanır ve vücudu ormanda yakalanmış vahşi bir mandaya yalıtılırdı. Manda dili öyle sert ve pütürlüydü ki deriyi yırtıp eti ortaya çıkarırdı. Fakat manda yakalamak vakit alan bir işti ve bir kez balın tadını aldı mı mandayı durdurmak çok güçtü. Oysa Leopold'un elması öyle değildi. İşkenceci açısından çok da işe yaradığı söylenemezdi; çünkü mekanik elma mahkûmun konuşmasına mâni olurdu. Ne var ki teli ikinci kez çektiğinde sorgulanan kişinin başına gelenleri gören yerliler bir anda değişiverirdi. Ağzını açması istenen bir sonraki kişi bülbül gibi şakımaya başlardı.

Herman Kluit boş bardağını götürmesi için Filipinli hizmetçisine başını salladı.

“Doğru hatırlıyorsun Harry” dedi Herman Kluit. “Hâlâ şömine rafımda duruyor. Neyse ki daha önce kullanılıp kullanılmadığını bilmiyorum. Süs eşyası da olabilir. Bana karanlığın kalbini hatırlatıyor. Her zaman işe yarar Harry. Hayır, şimdiye dek herhangi bir yerde kullanıldığını ne gördüm, ne de duydum. Hayli karmaşık bir teknolojisi var, biliyorsun. Tüm o yaylar, iğneler falan. Yapmak için özel bir alaşım gerekiyor. Evet doğru, koltan. Nadir bulunur. Elmayı satın aldığım Eddie Van Boorst adındaki adam şimdiye kadar bu aletten sadece yirmi dört tane yaptığını, yirmi ikisinin onda olduğunu ve bunlardan birinin yirmi dört karat altından yapıldığını söylemişti. Doğru, yirmi dört tane iğnesi var. Sen nereden biliyorsun? Yirmi dört tane olmasının aleti icat eden mühendisin kız kardeşiyle bir ilgisi vardı galiba; ama neydi hatırlamıyorum. Gerçi bu Van Boorst'un fiyatı yükseltmek için uydurduğu bir şey de olabilir. Ne de olsa Belçikalı.”

Kluit'in kahkahası öksürüğe dönüştü. *Lanet olası hastalık*, diye geçirdi içinden.

“Yine de elmaların şu an nerede olduğuyla ilgili kesin fikri vardır. Goma'da, kuzey Kivu'da, Ruanda sınırının yakınında şatafatlı bir evi var. Adresi mi?” Kluit tekrar öksürdü. “Goma'da her gün yeni bir sokak açılıyor, bazen de şehrin yarısı lava gömülüyor. O yüzden adresi yok, Harry. Ama şehirde yaşayan tüm beyazların listesi postanede vardır. Hayır, hâlâ Goma'da mı yaşıyor, hiç bilmiyorum. Hatta hayatta mıdır, ondan bile haberim yok. Kongo'da ortalama yaşam süresi otuz küsurlarda, Harry. Beyazlar için de öyle. Kaldı ki şehir kuşatma altında sayılır. Aynen öyle. Tabii ki savaşı hiç duymamışsındır. Kim duyuyor ki?”

Gunnar Hagen Harry'ye hayretle baktı ve masasına yaslandı.

“Ruanda'ya mı gitmek istiyorsun?” diye sordu.

“Çok kalmayacağım” dedi Harry. “Yol dahil sadece iki gün.”

“Neyi araştıracaksın?”

“Dediğim gibi. Bir kayıp şahıs vakası. Adele Vetlesen. Kaja da Adele'in kaybolmadan önce

kiminle yola çıktığını öğrenmek için Ustaoset'e gidecek."

"Neden telefon açıp konuk defterinden kontrol ettirmiyorsunuz?"

"Çünkü Havass'taki kulübe self servis olarak işliyor" dedi, Harry'nin yan sandalyesinde oturan Kaja. "Fakat Turizm Derneği'nin kulübelerinde kalanların konuk defterini imzalaması ve nereye gittiklerini belirtmesi gerek. Bunu yapmak zorunlu çünkü dağlarda birisi kaybolduğunda arama ekibi hangi bölgede çalışması gerektiğini böylece biliyor. Umarım Adele ve arkadaşı da tam adlarını ve adresi yazmışlardır."

Gunnar Hagen iki eliyle başının tepesini kaşdı. "Yani ikiniz de diğer cinayetlerle ilgilenmiyorsunuz, öyle mi?"

Harry altdudağım uzattı. "Göründüğü üzere hayır şef. Sence?"

"Hımm. Peki böyle pahalı bir gezi için yol masrafı bütçemizi neden kuşa çevireyim, söyler misin?"

"Çünkü insan ticareti öncelikli bir konu" dedi Kaja. "Adalet Bakanlığı daha bu haftanın başında basına bununla ilgili demeç verdi."

"Hem" dedi Harry, yukarı doğru gerinip parmaklarını başının arkasında kenetleyerek, "bakarsın orada olmam başka şeylerin açığa çıkmasına sebep olur. Diğer vakaları çözecek ipuçları gibi."

Gunnar Hagen dedektifi düşünceli gözlerle süzdü.

"Şef" diye ekledi Harry.

Konuk defteri

Mütevazı, sarı istasyon binası Ustaoset'e geldiklerini gösteriyordu. Kaja sefer listesinde yazan saatte vardıklarını gördü. 10.44. Dışarı baktı. Güneş karla kaplı düzlükleri ve porselen beyazı dağları aydınlatıyordu. Öbek halinde duran evler ve iki katlı bir otel dışında Ustaoset'te her yer dağ taşı. Sağda solda küçük kulübelerle zar zor seçilen tuhaf çalılıklar da vardı elbette ama yine de burasının dağ başı olduğu gerçeği değişmiyordu. Neredeyse kendisi de peronda bulunan istasyon binasının yanında motoru çalışan bir arazi aracı duruyordu. Trenden bakıldığında hiç esmiyor gibiydi. Ne var ki Kaja vagondan dışarı adımını atar atmaz rüzgâr adeta parkasını, özel termal çamaşırlarını ve kayak botlarını delip geçti.

Arazi aracından biri fırlayıp Kaja'ya doğru yürüdü. Arkasında alçalmış kış güneşi görüldü. Kaja gözlerini kısıp baktı. Kendinden emin rahat bir yürüyüş, parlak bir gülümseme ve kendisine doğru uzatılan bir el gördü. O an kaskatı kesildi. Sanki Even vardı karşısında.

Adam "Aslak Krongli" diyerek elini sertçe sıktı. "Bölge polisi."

“Kaja Solness.”

“Soğuk, değil mi? Aşağılara benzemiyor hiç?”

“Kesinlikle öyle” dedi Kaja, adamın gülümsemesine karşılık vererek.

“Ben sizinle kulübeye gelemeyeceğim. Çığ düşmüş. Bir tünel kapanmış. Trafiği başka bir yere vermemiz gerekiyor.” Hiç sormadan Kaja’nın kayağını aldığı gibi omzuna vurdu ve arabaya yürümeye başladı. “Ama dağdaki kulübelerle ilgilenen ve sizi oraya götürecek adamı ayarladım. Odd Utmo. Sorun olmaz, değil mi?”

“Yok, olmaz” dedi Kaja, durumdan gayet hoşnut bir halde. Belki de Oslo polisinin Drammen’deki bir kayıp şahıs vakasıyla durduk yere neden ilgilendiğiyle ilgili sorulardan kurtulurdu bu sayede.

Krongli onu yaklaşık beş yüz metre uzaktaki otele götürdü. Giriş kapısının önündeki buz tutmuş alanda sarı kar motosikletli bir adam duruyordu. Kırmızı bir kayak tulumu, kulaklarını kapatan deri bir beresi, ağızına doladığı bir atkısı ve geniş kayak gözlüğü vardı.

Adam gözlüğünü çıkarıp adımı mırıldanınca Kaja tek gözünün süt dökülmüş gibi beyaz, saydam bir zarla kaplı olduğunu fark etti. Diğer göz onu hiç çekinmeden tepeden tırnağa süzdü. Adamın dik duruşu bir gence aitti ama yüzü yaşlıydı.

“Kaja. Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim” dedi.

Odd Utmo “Bu benim işim” dedi, saatine baktı ve atkısını indirip yere tükürdü. Kaja tütünden lekelenmiş dişlerinin arasında parıldayan diş tellerini gördü. Tükürdüğü tütün buzun üzerinde siyah bir yıldız oluşturdu.

“Umarım bir şeyler yemişsinizdir ve tuvaletiniz yoktur.”

Kaja güldü ama Utmo kar motosikletine çoktan kurulmuş ve sırtını ona dönmüştü bile.

Kaja o esnada kayağı ve batonları kayışlarla sımsıkı bağlamış olan Krongli’ye baktı. Kayak takımı artık Utmo’nun kayağı ve dinamite benzeyen kırmızı çubuklarla dürbünlü bir tüfekten oluşan bohçayla beraber kar motosikleti boyunca uzanıyordu.

Krongli omuz silkti ve yüzünde yine o çocuksu gülümseme belirdi. “İyi şanslar, umarım aradığımızı...”

Cümlelerin geri kalanı motorun kükremesinin içinde kayboldu. Kaja çabucak arkaya bindi. Yanda tutunacak kolları görünce rahatladı, beyaz gözlü adama sarılmasına gerek kalmayacaktı. Egzoz dumanı etraflarını sardı ve ardından kar motosikleti sarsılarak yola çıktı.

Utmo oteli geçip bir kar yığımını aşar ve yumuşak karlardan çaprazlama çıkıp ilk yumuşak

tepeye yaklaşırken dizlerini tampon gibi kullanarak ayağa kalktı ve vücut ağırlığıyla kar motosikletini dengede tuttu. Tepeye çıktıklarında Kaja kuzeyde alabildiğine uzanan sonsuz beyazlığı gördü. Utmo soru sorar gibi başını arkaya çevirip oynattı. Her şeyin yolunda olduğunu söylemek için Kaja da başını salladı. Motosiklet hızlandı. Kaja, binaların paletlerden püsküren karların arasında kayboluşunu izledi.

Kaja insanlardan karlı düzlüklerin çölleri hatırlattığını duyardı sık sık. Onun akıma ise yalnızca yarış teknesinde Even'la geçirdiği günler ve geceler gelmişti.

Kar motosikleti geniş ve boş araziye yarararak ilerliyordu. Kar ve rüzgârın birlikteliği tüm engebeleri silip düzleştirmiş, bölgeyi Hallingskarvet denen yüksek dağı tehditkâr devasa bir dalga gibi gösteren dev bir okyanusa çevirmişti. Artık ani hareketler olmuyordu; aracın ağırlığı ve karın yumuşaklığıyla tüm hareketler nazik ve yumuşak hissediliyordu. Kaja yeterince kan gittiğinden emin olmak için burnunu ve yanaklarını dikkatlice ovuşturdu. Ufacık bir soğuk ısırmasının bile insanın yüzüne neler yapabileceğini daha önce görmüştü. Motorun monoton gürültüsü ve arazinin rahatlatıcı düzgünlüğü iyiden iyiye uykusunu getirmişti. Nihayet motor susunca ve motosiklet yavaşlayıp durunca uykudan uyanmış gibi saatine baktı. İlk aklımdan geçen motorun stop ettiği ve medeniyetten en az kırk beş dakikalık bir sürüş uzaklığında mahsur kaldıkları oldu. Acaba kayakla ne kadar sürerdi? Üç saat mi? Yoksa beş mi? Hiçbir fikri yoktu. Utmo çoktan inmiş, kayak takımlarını motosikletten çözmeye başlamıştı bile.

“Bir aksilik falan mı?...” diyerek söze başladı ama Utmo doğrulup önlerindeki küçük vadiyi işaret edince durdu.

“Havass kulübesi” dedi adam.

Kaja güneş gözlüğünün camlarının arkasından gözlerini kıstı. Dağ yamacının dibinde gerçekten de ufak, siyah bir kulübe vardı.

“Neden oraya kadar gitmiyoruz?”

“Çünkü biz aptal değiliz; o yüzden kulübeye kayakla gideceğiz.”

“Kayakla mı?” dedi Kaja, Utmo’yu taklit ederek telaşla kayaklarını takarken.

Utmo elindeki batonu dağın yamacına doğru tuttu. “Bu kadar dar bir vadiden motosikletle geçersen ses bir oraya bir buraya seker. Taze karı gevşetir ve...”

“Çığ” dedi Kaja. Babasının Alp Dağları’na yaptığı bir geziden sonra anlattığı bir şey geldi aklına, ikinci Dünya Savaşı boyunca altmış binden fazla asker çığların altında kalarak ölmüştü ve bu çığların çoğu topçu ateşinin yarattığı ses dalgaları yüzünden olmuştu.

Utmo bir anlığına durdu ve yüzünü ona döndü. “Şehirden gelen şu doğa cahilleri korunaklı alanlara kulübeler inşa etmenin akıllıca olduğunu düşünüyor. Ama bunlar da eninde sonunda kar altında kalacak.”

“Bunlar da mı?”

“Havass kulübesi sadece üç senedir burada. Bu kış ilk defa çok çığ olmadı. Ama yakında daha fazla olur.”

Yaşlı adam batıyı gösterdi. Kaja elini gözlerine siper ederek baktı. Karlı araziye görünce Utmo'nun ne demek istediğini anladı. Gri-beyaz renkli ağır bulut kümeleri, mavi gökyüzünde dev mantar şekilleri oluşturuyordu.

“Bütün hafta yağacak” dedi Utmo, tüfeği motosikletten çözüp omzuna asarken. “Yerinizde olsaydım acele ederdim. Bir de sakın bağırma.”

Sessizce vadiye girdiler. Gölgeye ulaştıklarında Kaja sıcaklığın düştüğünü ve yerdeki tüm çukurların soğukla dolduğunu hissetti.

Siyah ahşap kulübenin yanında kayaklarını çıkarıp duvara dayadılar; Utmo cebinden çıkardığı anahtarı kilide soktu.

“Tek gecelik konuklar buraya nasıl giriyor?” diye sordu Kaja.

“Bir maymuncuk satın alıyorlar. Turizm Derneği'nin tüm ülkedeki dört yüz elli kulübesini de açıyor.” Utmo anahtarı çevirdi, kola bastırdı ve kapıyı itti. Hiçbir şey olmadı. İçinden bir küfür savurup omzunu kapıya yasladı ve yüklendi. Kapı, kasasından tiz bir çığlıkla ayrılıp açıldı.

“Kulübeler soğukta büzülüyor” diye homurdandı adam.

İçerisi zifiri karanlıktı, gazyağı ve odun sobası kokuyordu. Kaja kulübeyi inceledi. Konaklama düzeninin hayli basit olduğunu biliyordu. İnsanlar buraya gelir, konuk defterine bilgilerini yazar, kendisine bir yatak ya da kalabalıksa döşek seçer, sobayı yakar ve mutfaktaki ocakla kap kaçağı kullanarak yemeğini pişirirdi. Dolaptaki hazır yemekleri yiyenlerse teneke bir kutuya para bırakırdı. Konaklama ücreti de aynı kutuya bırakılır ya da ödeme formu doldurulurdu. Tüm bunlar kişinin iyi niyeti ve vicdanına güvenerek yapılırdı.

Kulübede kuzey cephele dört yatak odası, her yatak odasında dört ranza vardı. Oturma odası güneye bakıyordu ve masif çam mobilyalı geleneksel bir tarzda döşenmişti. Odaya sıcak bir etki yaratmak için büyük bir açık şömine, asıl ısıtma işini halletmek içinse bir odun sobası konulmuştu.

Kaja masanın etrafında on iki-on beş kişiyi alacak kadar yer olduğunu hesapladı. Biraz sıkılışılır ve yere döşekler serilirse bunun iki katı insana yetecek kadar da yatak vardı. Birer bira ya da şarap kadehi eşliğinde günün kayak maceralarını ve ertesi günün planlarını konuşurken yüzleri mum ve şömine ateşinin titrek ışığında aydınlanan tanıdık ve yabancı yüzleri hayal etti. Even karanlık bir köşede sıcaktan kızarmış yanaklarıyla ona bakıp gülümsüyor ve kadehini kaldırıyor.

“Konuk defteri mutfakta” dedi Utmo, kapılardan birini göstererek. Beresi ve eldivenleriyle ön kapıda sabırsızca dikiliyordu. Kaja kapının kolunu tutup bastırarakken gözünün önüne bir görüntü geldi. Bölge polisi Krongli. Ne kadar da benziyordu Even’a. Bu düşüncenin eninde sonunda akimda belireceğini biliyordu; sadece zamanını kestirememişti.

“Benim için kapıyı açabilir misiniz?” diye sordu.

“Ha?”

“Sıkışmış” dedi Kaja. “Soğuktan.”

Adamın gelip kapıyı gürültüyle açmasını dinlerken ve şaşkın gözlerle ona baktığını hissederken gözlerini kapadı. Ardından gözlerini açıp içeri girdi.

Mutfakta hafif ekşi bir yağ kokusu vardı. Kaja gözlerini dolaplarda gezdirirken nabzı yükseldi. Pencerenin altındaki tezgâhta duran siyah deri kaplı defteri fark etti sonra. Mavi renkli naylon bir iple duvara bağlanmıştı.

Kaja derin bir nefes aldı. Deftere doğru yürüdü. Karıştırmaya başladı. Konukların elyazısıyla karaladığı sayfalar dolusu isim vardı. Çoğu kurala uyararak bir sonra gideceği yeri de yazmıştı.

Utmo’nun arkadan “Aslında hafta sonu buraya gelip deftere sizin için bakabilirdim” diyen sesini duydu. “Ama belli ki polisin bekleyecek zamanı yok.”

“Öyle” dedi Kaja, tarihleri bir bir geçerek. Kasım ayma geldi. 6 Kasım. 8 Kasım... Bir sayfa geri gitti. Sonra tekrar ileri. Aradaki sayfa yoktu. 7 Kasım eksikti. Defteri düz koydu. Yırtilan sayfanın tırtıklı kenarları havaya kalktı. Birisi onu almıştı.

Kigali

Ruanda'nın Kigali havalimanı küçük, modern ve şaşırtıcı biçimde düzenliydi. Yine de uluslararası havalimanlarının içinde buldukları ülke hakkında çok az ipucu verdiğini, hatta hiç vermediğini tecrübe ederek öğrenmişti Harry. Hindistan'daki Mumbai havalimanı sakin ve seri işlerken New York, JFK havalimanına paranoya ve karmaşa hâkimdi örneğin. Pasaport kuyruğu biraz ilerledi ve Harry kuyruğu takip etti. Hava güzel olmasına rağmen pamuklu ince gömleğinin altında kürek kemiklerinin arasından süzülen teri hissedebiliyordu. Rötör yapan Oslo uçağının indiği Amster-dam'daki Schiphol Havalimanı'nda gördüğü insanları düşündü yine. Kampala, Uganda uçağına yetişmek için koridorlarda kan ter içinde kalana dek koşturup kocaman harfli ve rakamlı kapılardan geçmişti. Koridorları bir bir geçerken gözü-cuyla birini görmüştü. Hayal meyal tanıdığı bir silüet. Yüzüne ışık geliyordu ve silüet yüzü seçilemeyecek kadar uzaktaydı. Uçağına bindiğinde Harry su götürmez bir gerçeğı kabul etmek zorunda kalmıştı: Gördüğü kişi o değildi. Onun olma ihtimali ne kadardı ki zaten? Yanındaki erkek çocuğı da Oleg değildi. Henüz o kadar büyümüş olamazdı.

“Sıradaki.”

Harry öne yürüyüp camekâna gitti; pasaportunu, geliş formunu, internetten yazdırdığı vize başvurusunu ve vize ücreti olan gıcır gıcır altmış doları uzattı.

Pasaport görevlisi “İş için mi?” diye sorunca Harry onunla göz göze geldi. Adam uzun ve zayıftı; teni öyle siyahtı ki ışığı yansıtıyordu. Muhtemelen Tutsi olduğunu düşündü Harry. Artık ülke sınırlarını onlar kontrol ediyordu.

“Evet.”

“Nereye?”

“Kongo” dedi Harry. İki Kongo ülkesi karışmasın diye yerel adını da söyledi.

“Kongo Kinşasa” diyerek düzeltti pasaport görevlisi.

Harry'nin uçaktayken doldurduğu geliş formunu işaret etti. “Burada Kigali'deki Otel Gorilla'da kalacağınız yazıyor.”

“Sadece bu gecelik” dedi Harry. “Yarım Kongo'ya geçeceğim, bir gece de Goma'da kalıp tekrar buraya geleceğim ve ülkeme döneceğim. Arabayla Kinşasa'dan daha kısa mesafede.”

Üniformalı görevli “Kongo'da iyi bir gece geçirmeni dilerim, meşgul adam” diyerek içten bir kahkaha attı, pasaportu damgalayıp geri verdi.

Harry yarım saat sonra Gorilla'da otel kayıt kartını doldurup imzaladı ve tahta bir gorile takılmış olan oda anahtarını aldı. Yatağına girdiğinde Oppsal'daki evinden çıkmalı tam on sekiz saat olmuştu. Yatağın ucunda uğuldayan vantilatöre dikti gözlerini. Kanatları deli gibi dönmesine

karşın zar zor hava üflüyordu. Uyuyamayacaktı.

Şoför Harry'den kendisine Joe demesini istedi. Joe Kongoluydu, akıcı bir Fransızcası ve orta halli İngilizcesi vardı. Goma'da bulunan Norveçli bir yardım kuruluşundaki tanıdıklar tarafından tutulmuştu.

Land Rover'ı yeşil çayırların ve tepeden aşağı işlenmiş olan dağ yamaçlarının arasında uzanan ve çukurlarla kaplı olsa da mükemmel gidilen bir asfalt yolda sürerken "Sekiz yüz bin" dedi Joe. Merhametli biri olacaktı ki yürüyen, bisiklete binen, araç kullanan ve yol kenarında mal taşıyan insanları ezmek için arada bir fren yaptığı oluyordu ama genellikle önüne çıkan herkes son saniyede canını kurtaracak hamleyi yapmayı bir şekilde başarıyordu.

"1994 yılında sadece birkaç haftada sekiz yüz bin kişiyi, öldürdüler. Hutular sırf Tutsiler diye kendi ırklarından olan eski komşularını palalarla kestiler. Radyoda *kocanız Tutsi ise bir Hutu olarak onu öldürmek vazifenizdir*, diye anonslar yapılıyordu. *Uzun ağaçları kesin* deniyordu. Birçoğu canını kurtarmak için bu yoldan kaçtı..." Joe pencereden dışarısını gösterdi. "Cesetler üst üste yığılıydı. Bazı yerlerden geçilemi-yordu bile. Akbabalar bayram etmişti."

Arabada sessizce ilerlediler.

Bacaklarından sırtına bağlanmış büyük bir kediyi taşıyan iki adamın yanından geçtiler. Yanında çocuklar gülüp eğleniyor, ölü hayvanı sopalarla dürtüyorlardı. Hayvanın güneş rengi postunda koyu benekler vardı.

"Avcı mı bunlar?" diye sordu Harry.

Joe başını hayır der gibi salladı, dikiz aynasına göz attı ve İngilizceyle Fransızca karışımı bir dille cevap verdi: "Araba çarpmış, *je crois*. Bunu yakalamak imkânsıza yakındır. Nadir bulunur, geniş bir bölgede yaşar ve sadece geceleri avlanır. Gündüzleri saklanıp kamufle olur. Bu çok yalnız bir hayvan olsa gerek, Harry."

Harry tarlalardaki adamları ve kadınları izledi. Birkaç yerde ağır iş makineleri ve işçiler yolu onarıyordu. Bir vadinin aşağısında yapım aşamasında olan bir otoban gördü. Arsalardan birinde mavi önlüklü öğrenciler top oynayıp bağırı-şıyorlardı.

"Ruanda güzeldir" dedi Joe.

İki buçuk saat sonra Joe parmağını ön cama doğru uzattı. "Kivu Gölü. Çok güzel ve derin."

Geniş su birikintisinin yüzeyi sanki yüzlerce güneşi yansıtıyor gibiydi. Karşı kıyıda ülke Demokratik Kongo Cumhuriyeti'ydi. Her tarafından dağlar yükseliyordu. İçlerinden birinin zirvesi bembeyaz bir bulutla sarılıydı.

Harry'nin aklından geçeni sezmiş gibi "Çok bulut yok" dedi Joe. "Katil dağ. Nyiragongo."

Harry başını salladı.

Bir saat sonra sınırı geçmişlerdi ve Goma'ya gidiyorlardı. Bir deri bir kemik kalmış yırtık ceketli bir adam, yol kenarında oturup çaresiz ve delirmiş gözlerle önüne bakıyordu. Joe arabayı çamurlu yolda çukurlara girmeden dikkatlice sürüyordu. Önlerinde askeri bir jip vardı. Makineli tüfekli bir asker sallanarak onları soğuk ve bitkin bakışlarla izliyordu. Tepelerinde uçak motorları gümbürdüyordu.

“Birleşmiş Milletler” dedi Joe. “Daha çok silah, daha çok el bombası. Nkunda şehre iyice yaklaştı. Çok güçlü. İnsanların çoğu kaçmaya başladı. Mülteci oldu. Belki Mösyö Van Boorst da kaçmıştır, ne dersin? Uzun zamandır görmedim onu.”

“Onu tanıyor musunuz?”

“Bay Van'ı herkes tanır. Ama içinde Ba-Maguje var.”

“Ne var?”

“*Un mauvais esprit.* Şeytan. Şeytan sana kana kana içki içirtir. Duygularımı elinden alır.”

Klimadan soğuk hava geliyordu. Harry'nin kürekkemikle-rinin arasından ter sızıyordu.

Harry'nin şehir merkezi olduğunu tahmin ettiği iki gecekondu sırasının ortasında durdular. İnsanlar dükkânların arasındaki neredeyse geçilemeyecek kadar dar yollarda oradan oraya koşturuyordu. Evlerin dibinde yığılı duran siyah kaya parçaları evi ayakta tutan temel görevi görüyordu. Toprak sıkışmış siyah bir buz tabakasını andırıyordu. Çürük balık kokan havada gri tozlar uçuşuyordu.

“La” dedi Joe, sıra sıra dizilmiş binaların ortasında duran tek tuğla evi göstererek. “Ben arabada bekliyorum.”

Harry arabadan inince caddede dikilen iki adamı fark etti. Adamlar ona tehditkâr olmayan boş ama gergin bir bakış attı. Saldırgan bir tavrın tehditkâr olmadıkça daha çok etki gösterdiğini biliyorlardı. Harry kafasını çevirmeden doğrudan kapıya yürüyüp burada ne yaptığından ve nereye gittiğinden emin olduğunu gösterdi. Kapıya vurdu. Bir kez. İki kez. Uç kez. *Siktir*, dedi içinden. *Bunca yolu boşuna mı...*

Derken kapı azıcık aralandı.

Buruşuk, beyaz bir yüz sorgulayan gözlerle ona baktı.

“Eddie Van Boorst mu?” dedi Harry.

“*7/ est morf* dedi adam, can çekişir gibi boğuk bir hırıltıyla.

Harry okulda gördüğü Fransızcayla adamın Van Boorst'un öldüğünü söylediğini anladı. İngilizce

konuşmayı denedi. “Adım Harry Hole. Van Boorst’un adı Hong Kong’daki Herman Kluit’ten aldım. Leopold elmasıyla ilgileniyorum.”

Adam iki kez göz kırptı. Başını kapıdan çıkarıp sağına soluna baktı. Sonra kapıyı biraz daha araladı. “*Entrez*” dedi, Harry’ye içeri girmesini işaret ederek.

Harry alçak kapıdan başını eğerek geçti ve dizlerini tam zamanında büktü. İçerisi kapının eşiğinden yirmi santim kadar aşağıdaydı.

Evin içi tütsü kokuyordu. İyi bildiği bir koku daha geliyordu burnuna: günlerdir aralıksız içen yaşlı bir adamın pis kokusu.

Harry’nin gözleri karanlığa alışınca ufak ve çelimsiz ihtiyarın üzerinde şarap rengi şık bir ipek ropdöşambr olduğunu gördü.

Van Boorst, Hercule Poirot İngilizcesiyle “İskandinav aksam” dedi ve ince dudaklarının arasına sararmış bir ağızlığa takılı bir sigara yerleştirdi. “Durun, tahmin edeyim. Katiyen Danimarkalı değilsiniz. Belki İsveçli. Ama bence Norveç. Doğru mu?”

Adamın arkasındaki duvarın çatlağında bir hamamböceğinin antenleri görüldü.

“Hımm. Aksanlar konusunda uzman mısınız?”

“Sadece hobim” dedi Van Boorst, gururu okşanmış gibi keyiflenerek. “Belçika gibi küçük bir ülkedenseniz içeri değil, dışarı bakmayı öğreniyorsunuz. Eee, Herman nasıl?”

“İyi” dedi Harry. Sağına dönünce iki çift sıkkın gözün ona baktığını gördü. Birisi köşedeki yatağın üzerine asılı resme aitti. Uzun ve kır sakallı, iri burunlu, kısa saçlı, apoletli, zincirli ve kılıçlı bir adamın çerçevelenmiş tablosuydu bu. Harry resimdeki büyük olasılıkla Kral Leopold olduğunu düşündü. Diğer gözler ise yatakta sadece kalçalarını örten bir battaniyeyle yan yatmış üstü çıplak bir kadınıydı. Pencereden giren gün ışığı, yeni tomurcuklanan küçük göğüslerini aydınlatıyordu. Harry’nin baş selamına kısa bir gülüşle karşılık verince beyaz dişlerinin arasında göze çarpan kocaman altın bir diş görüldü. Kadın taş çatlasa yirmi yaşındaydı. İnce belinin arkasındaki duvarda Harry bir an için çatlak sıvaya çakılmış bir demir gördü. Demirin aşağısında pembe bir kelepçe sarkıyordu.

“Karım” dedi, Belçikalı küçük ihtiyar. “Yani karılarımdan biri.”

“Bayan Van Boorst mu yani?”

“Öyle de denebilir. Alışverişe mi geldiniz? Paranız var mı?”

“Önce elinizde neler var, bakmak istiyorum” dedi Harry.

Eddie Van Boorst yeniden dış kapıya gitti, hafifçe aralayıp dışarı göz attı. Kapıyı kapayıp

kilitledi. “Sadece şoförle mi geldiniz?”

“Evet.”

Van Boorst sigarasını tüttürdü ve gözlerini kısıp dedektifi süzerken yüzünün kırışıklıkları bir araya toplandı.

Ardından odanın köşesine gitti, halıyı ayağıyla bir kenara

itip çömeldi ve demir halkayı çekti. Bir döşeme kapağı açıldı. Belçikalı bodruma önce Harry’nin inmesi için el etti. Harry deneyimlerinden yola çıkarak bunun önlem amaçlı olduğunu düşündü ve isteneni yaptı. Zifiri karanlığa inen merdivene tutundu. Yedinci basamaktan sonra ayağı yere bastı. Az sonra ışık yandı.

Harry odaya bakındı; bodrum normal bir kat yüksekliğin-deydi ve betondan düz bir zemini vardı. Duvarların üçü raf ve dolaplarla doluydu. Raflara gündelik eşyalar dizilmişti. Eski Glock tabancalar, Harry’de de aynısı olan 38 kalibre bir Smith & Wesson, mermi kutuları ve bir Kalaşnikof. Gerçek adı AK-47 olan bu ünlü Rus yapımı otomatik tüfeği daha önce hiç eline almamıştı. Ahşap kabzasını okşadı.

“İlk üretim yılı olan 1947’den orijinal bir silah” dedi Van Boorst.

“Sanırım buradaki herkeste birer tane var” dedi Harry. “Duyduğuma göre Afrika’daki en yaygın ölüm sebebiymiş.”

Van Boorst başıyla onayladı. “İki basit neden yüzünden. Birincisi, Soğuk Savaş sonrası komünist ülkeler buraya Kalaşnikof ihraç etmeye başladığında barış döneminde bir silah neredeyse şişman bir tavuk fiyatına satıldı. Savaş döneminde de en fazla yüz dolardı. İkincisi, hangi şartlarda kullanırsan kullan çalışsan bir silah. Bu Afrika’da önemli bir şey. Mozambik’te Kalaşnikof öyle sevilir ki devlet bayrağında bile vardır.”

Harry’nin gözleri siyah bir silahın gövdesine mesafeli bir şekilde basılmış olan harflere takıldı. “Bu düşündüğüm şey mi?” diye sordu.

“Mârklin” dedi Van Boorst. “Nadir bulunan bir tüfek. Fiyasko olduğu için çok az sayıda üretildi. Epey ağırdır ve kalibresi yüksektir. Fil avlamak için kullanılıyor.”

“Ve de insan” dedi Harry, sakın bir sesle.

“Bu silahı bilir misiniz?”

“Dünyanın en iyi dürbününe sahip tüfeği. Bir fili yüz metreden vurmak için bu kadar iyi bir dürbüne gerek yok. Suikastlar için mükemmeldir.” Anıları canlanırken Harry parmaklarını silahın gövdesinde gezdirdi. “Evet, bilirim.”

“Ucuza bırakabilirim. Otuz bin avro.”

“Şimdilik tüfek bakmıyorum.” Harry odanın ortasındaki kitaphıya döndü. Tahtadan yapılmış tuhaf, beyaz maskeler çarpık suratlarıyla raflardan ona bakıyordu.

“Mai Mai kabilesinin ruhani maskeleri” dedi Van Boorst. “Vücutlarını kutsal suya batırırlarsa düşman mermilerinin işlemeyeceğine inanıyorlar. Çünkü kutsal su yüzünden mermiler de H₂O’ya dönüşüymüş. Mai Mai gerillaları hükümetle savaşmaya giderken ok ve yayları, kafalarında duş şapkaları ve muska niyetine taktıkları küvet tıpaları vardı. Şaka yapmıyorum, mösyö. Haliyle hepsi öldü. Yine de Mai Mai’ler suyu hâlâ severler. Beyaz maskeleri de. Düşmanlarının kalbini ve böbreklerini de tabii. Izgarada az pişirip ezilmiş mısırla yerler.”

“Hımm” dedi, Harry. “Böyle basit bir evin bu kadar zengin bir bodrumu olacağını düşünmemiştim.”

Van Boorst güldü. “Bodrum mu? Burası zemin kat. Daha doğrusu eskiden öyleymiş. Üç sene önceki patlama olmadan.” Harry bir anda her şeyi anladı. Siyah kayaları, siyah buz. Üst katın dışarıdan daha alçakta olmasını.

“Lav” dedi Harry.

Van Boorst dedektifi doğruladı. “Şehrin içinden geçti ve Kivu Gölü’nün kıyısındaki evimi yok etti. Buradaki tüm ahşap evler yanıp kül oldu. Tuğla olduğundan sadece bu ev ayakta kaldı, onun da yarısı lavlara gömülü.” Duvarı işaret etti. “Ön kapı şurasıymış ve üç sene önce caddeyle aynı hizadaymış. Evi satın aldım ve sizin girdiğiniz kapıyı yaptırdım.” Harry başını oynattı. “Neyse ki lav kapıyı geçip bu kata dolmamış.”

“Gördüğünüz gibi tüm pencereler ve kapılar Nyiragongo ya bakmayan duvarda. Bu ilk defa olmadı. Kahrolası yanardağ bu şehre on yirmi senede bir lav püskürtür.”

Harry tek kaşını kaldırdı. “Ve insanlar buna rağmen taşınmıyor mu?”

Van Boorst omuz silkti. “Afrika’ya hoş geldiniz. Bir yandan da yanardağ o kadar işe yarıyor ki. Diyelim ki baş belası bir cesetten kurtulmak istiyorsunuz —ki bu Goma’da gayet normal bir sorundur- gidip Kivu Gölü’ne atabilirsiniz. Ama ceset dipte de olsa *hâlâ* orada durur. Oysa Nyiragongo’yu kullanırsanız... Yanardağların ortalarında fokurdayan, ateş kırmızısı lav gölleri olduğu sanılır ama gerçekte hiçbirinde yoktur. Bir tanesi hariç. Nyiragongo. Bin derece. Aşağı birini attın mı *puf* diye gider. Gaza dönüşür. Goma’dakilerin cennete ulaşmasının tek yolu budur.” Konuşması keskin bir kahkahayla bölündü. “Bir keresinde gözü dönmüş bir koltan avcısının kabile şefinin kızını zincirle kratere sarkıttığına tanık oldum. Şef, avcılara bölgede maden çıkarmaları için gereken izin belgelerini imzalamıyordu. Kızın saçları lavın henüz yirmi metre yukarısındaiken alev aldı. On metre kala kız mum gibi yanmaya başladı. Beş metre kaldığında ise eriyordu. Abartmıyorum. Teni ve etleri kemiklerinden akıyordu... Bununla mı ilgileniyorsunuz?” Van Boorst bir dolabın kapağını açıp içinden metal bir top çıkardı. Üzerinde

minik delikleri olan, tenis topundan küçük parlak bir toptu. Biraz daha büyük olan bir delikten, ucunda ilmek olan bir tel sarkıyordu. Harry'nin Herman Kluit'in evinde gördüğü aletin aynısıydı.

“Çalışıyor mu?” diye sordu Harry.

Van Boorst iç geçirdi. Serçeparmağını ilmeğe soktu ve çekti. Top gürültülü bir sesle Belçikalının elinde zıpladı. Harry gözlerini adamın avucuna dikti. Topun deliklerinden antene benzer şeyler çıkmaya başladı.

Harry “Alabilir miyim?” diyerek elini uzattı. Van Boorst topu verdi ve dedektif antenleri sayarken dikkatlice onu izledi.

Harry başını salladı. “Yirmi dört” dedi.

“Elmalar da aynı sayıda üretilmiş” dedi Van Boorst. “Bu sayının onları tasarlayan ve yapan mühendis için sembolik bir anlamı varmış. Kız kardeşi kendi canına kıydığında o yaştaymış.”

“Dolabınızda kaç tane var?”

“Sadece sekiz. Altından olan bu *piece de resistance*² dahil.” Ampulün ışığı altında mat bir biçimde parlayan bir top çıkardı ve tekrar dolaba koydu. “Ama bu satılık değil. Bunu elinize geçirmek için önce cesedimi çiğnemeniz gerek.”

“Demek Kluit birini aldığından beri on üç tanesini daha sattınız?”

“Üstelik her seferinde daha yüksek bir fiyata. Bu gayet sağlam bir yatırım, Mösyö Hole. Eski işkence aletlerinin parayı dert etmeyen oldukça sadık bir hayran kitlesi var, *cro-yez-moi*.”

“Size inanıyorum” dedi Harry, antenlerden birini aşağı bastırmaya çalışarak.

“Onlar yaylıdır” dedi Van Boorst. “Tel bir kez çekildiğinde kurban elmayı ağzından bir daha çıkaramaz. Başka biri de çıkaramaz. O yuvarlak çıkıntıları içeri sokmak istiyorsanız ikinci adımı atmamanız gerekir. Teli çekmeyin, lütfen.”

“İkinci adım mı?”

“Bana verin.”

Harry topu Van Boorst'a uzattı. Belçikalı bir tükenmez-kalem alıp ilmekten dikkatlice geçirdi, kalemi topla aynı hizaya getirip yatay tuttu ve topu bıraktı. Tel gerilince başka bir gümbürtü daha koptu. Leopold'un elması kalemin on beş santim aşağısında titredi ve her bir antenden keskin ve parlak iğneler fırladı.

Harry Norveççe bir küfür salladı. “*Å faen*.”

İhtiyar gülümsedi. “Mai Mai’ler bu alete *Güneşin Kanı* derdi. Bu tatlı çocuğa bir sürü farklı ad konulmuş.” Elmayı masaya bıraktı, telin çıktığı deliğe tükenmez kalemi sokup sertçe bastırdı, iğneler ve antenler yüksek bir sesle yerlerine girdi ve kralın elması o pürüzsüz ve yuvarlak haline geri döndü.

“Etkileyici” dedi Harry. “Ne kadar?”

“Altı bin dolar” dedi Van Boorst. “Fiyatımı genelde her seferinde biraz daha artırıyorum ama size öncekiyle aynı fiyata satabilirim.”

“Neden?” diye sordu Harry, işaretparmağım kaygan metalin üzerinde gezdirerek.

Van Boorst sigara dumanını odaya üfleyerek “Çünkü uzun yoldan geldiniz” dedi. “Bir de aksanız hoşuma gitti.” “Hımm. En son bundan kime sattınız peki?”

Van Boorst kısık bir sesle güldü. “Nasıl sizin buraya geldiğinizi başka kimse bilemeyecekse, diğer müşterilerim için de aynısı geçerli. Bilmem açıklayıcı oldu mu, Mösyö...? Gördünüz mü, adınızı unuttum bile.”

“Harry başımı salladı. “Altı yüz” dedi.

“Pardon, anlamadım?”

“Altı yüz dolar.”

Van Boorst yine aynı kısa kahkahadan attı. “Komik bir teklif. Ama o parayla dağ gorillerinin yaşadığı koruma alanında üç saatlik rehberli tura katılabilirsiniz. Dilerseniz oraya gidin, ne dersiniz Mösyö Hole?”

“Kralın elması sizde kalsın” dedi Harry, arka cebinden yirmi dolarlık ince bir deste çıkartarak. “Ben altı yüz doları kimlerin sizden elma satın aldığımı öğrenmek için veriyorum.” Desteyi Van Boorst’un önündeki masaya koydu. Üzerine de polis kimliğini bıraktı.

“Norveç polisi” dedi Harry. “Sadece sizin sattığımız bu aletle en az iki kadın öldürüldü.”

Van Boorst para destesinin üzerine eğildi ve elini sürmeden kimliği inceledi.

“İhtiyacınız olan şey buysa gerçekten üzgünüm” dedi. Sesi sanki daha da pürüzlü çıkıyordu şimdi. “Bana inanın. Ama kişisel güvenliğim altı yüz dolardan çok daha değerli. Buraya alışverişe gelen herkesle her şeyi konuşuyor olsaydım yaşam sürem...”

“Yaşam sürenizi asıl Kongo hapishanelerine girerseniz düşünmeniz gerekecek” dedi Harry.

Van Boorst tekrar güldü. “İyi deneme, Bay Hole. Ama Goma’nın emniyet müdürünü şahsen tanırım. Haydi onu geçtim”, kollarını havaya kaldırdı, “hapse girecek ne yapmışım ki ben?”

“Yaptığımız şey çok da ilginç sayılmaz” dedi Harry, göğüs cebinden bir fotoğraf çıkartarak. “Norveç hükümeti Kongo’ya en çok yardım gönderen ülkelerden biri. Norveç yetkilileri Kinşasa’ya telefon açıp Norveç’te iki cinayete sebep olan silahın tek kaynağının siz olduğunuzu ve işbirliğine yanaşmadığınızı söylediğinde olacakları düşünabiliyor musunuz?”

Van Boorst artık sırtıtmıyordu.

“Tutup da sizi işlemediğiniz bir suç yüzünden yanlışlıkla mahkûm etmezler tabii ki” dedi Harry. “Ama yine de tutuklu kalırsınız ve bu hapis cezasından farklı bir şey. Bir dava soruşturulurken ve delillerin bozulabileceği endişesi varken kişinin geçici olarak nezaret altında tutulması için yapılır. Ama sonuçta hapishaneye girersiniz. Ve bu soruşturma epey uzun bir zaman alabilir. Kongo hapishanelerinin içini hiç gördünüz mü, Van Boorst? Muhtemelen hayır, hapishane gören çok fazla beyaz olduğunu sanmıyorum.”

Van Boorst ropdöşambrına sımsıkı sarındı. Sigara ağızlığını dişlerken Harry’yi gözledi. “Pekâlâ” dedi, “bin dolar.”

“Beş yüz” dedi Harry.

“Beş yüz mü? Ama daha demin...”

“Dört yüz” dedi Harry.

“Tamam, tamam!” diye bağırdı Van Boorst, kollarını havaya kaldırarak. “Neyi öğrenmek istiyorsunuz?”

“Her şeyi” dedi Harry. Ve duvara yaslanıp sigara paketini çıkardı.

Harry bir buçuk saat sonra Van Boorst’un evinden çıkıp Joe’nun Land Rover’ına bindiğinde hava kararmıştı.

“Otele” dedi Harry.

Kalacağı otel gölün kıyısındaydı. Joe dedektifi suya girmemesi için uyardı. Günün birinde cildin altında ince bir kurt olarak kıpırdanmaya başlayana dek kendini fark ettirmeyen gine paraziti değil, büyük kabarcıklar halinde gölün dibinden yükselen ve insanı bayıltıp çabucak boğulmasına neden olan metan gazı yüzündendi bu uyan.

Harry balkonda oturup aşağıda, aydınlık çimenlerin üzerinde sirklerdeki tahtabacaklar gibi dolanan uzun bacaklı iki canlıyı izledi. Tavuskuşu kostümü giymiş flamingolar gibiydiler. Işıklılandırılmış tenis kortunda iki siyahi delikanlı, yıpranmaktan dertop edilmiş çoraplara dönen iki tanecik topu yırtık pırtık bir ağın üzerinden birbirlerine göndererek tenis oynuyordu. Arada bir uçaklar gök gürültüsüne benzer bir sesle otelin tepesinden geçiyordu.

Harry bardan gelen şişe tıkırtılarını dinledi. Oturduğu yerin tamı tamına altmış sekiz adım

uzağındaydı. İçeri girerken saymıştı. Telefonunu çıkardı ve Kaja'yı aradı.

Kaja, sesini duyduğuna mutlu olmuş gibiydi. Ya da zaten mutluydu.

“Ustaoset'te kar yüzünden mahsur kaldım” dedi genç kadın. “Lapa lapa değil, kova kova kar yağıyor. Ama en azından akşam yemeğine davet edildim. Ha bir de, konuk defteri enteresandı.”

“Öyle mi?”

“Bizim ilgilendiğimiz günün sayfası koparılmıştı.”

“İşte bu ilginç. Peki şeyi kontrol...”

“Evet, parmakizi var mı diye kontrol ettim. Yazıların arka sayfada izi çıkmış mı diye de baktım.” Kaja kıkırdadı. Harry onun şimdiden bir iki kadeh şarabı devirmiş olduğunu tahmin etti.

“Hımm. Ben aslında şeyi kastet..”

“Evet, önceki ve sonraki günde neler yazıldığına da baktım. Ama o tür basit konaklamalarda hemen hemen herkes bir geceden fazla kalmıyormuş. Kardan mahsur kalmadıkları müddetçe. 7 Kasım'da hava açılmış. Ama buranın polisi, yolculukları esnasında Havass'ta kalmış olabilecek konukları bulmak için civar kulübelerin önce ve sonraki günlerine ait konuk defteri kayıtlarını inceleyeceğine söz verdi.”

“Güzel. Yaklaşıyor gibiyiz.”

“Bakalım. Eee, senden n'aber?”

“Buradan korkarım pek bir şey çıkmayacak. Van Boorst'u buldum ama on dört müşterisinden hiçbiri İskandinav değilmiş. Bu konuda çok emin. Elimde altısının adı ve adresi var ama hepsi de tanınan koleksiyoncular. Geri kalanlarınsa yarım yamalak isimleri ve bilgileri var, hepsi o kadar. İki elma daha varmış ve Van Boorst Karakas'taki bir koleksiyoncunun elinde olduklarını öğrenmiş. Adele'i ve vizesini kontrol edebildin mi?”

“İsveç'teki Ruanda konsolosluğunu aradım. Açıkçası karmakarışık bir yer olacağını bekliyordum ama gayet iyi çalışıyorlar.”

“Ruanda Kongo'nun çelimsiz ama dürüst ağabeyi gibidir.” “Adele'in vize başvurusunun kopyasını buldular ve tarihler tutuyor. Vizenin süresi artık geçmiş ve doğal olarak kadının nerede olduğu hakkında fikirleri yok. Kigali'deki göçmenlik bürosu yetkilileriyle görüşmemi söylediler. Numarayı aldım, aradım ve pinpon topu gibi bir hattan diğerine aktarıldım. Sonunda İngilizce konuşan ukala birine ulaştım. Ruanda'nın o bölgeyle işbirliği anlaşması olmadığını söyledi, isteğimi yerine getiremeyeceği için üzüntüsünü dile getirdi ve ailemle bana uzun ve mutlu bir yaşam dileyip telefonu kapadı. Sen de hiç ipucu bulamadın, değil mi?”

“Hayır. Van Boorst’a Adele’in fotoğrafını gösterdim. Ondan şimdiye dek bir şey alan tek kadının pas kızılı iri bukleli saçları olduğunu ve Doğu Almanya aksanıyla konuştuğunu söyledi.”

“Doğu Almanya aksam mı? Öyle bir şey mi varmış?” “Bilmiyorum, Kaja. Adam ropdöşambriyla geziyor, sigara ağızlığı var, alkolik ve aksanlar konusunda uzman. Şu anda sadece vakaya ve buradan gitmeye odaklanıyorum.”

Kaja güldü. Harry beyaz şarap içtiğine bahse girebilirdi. Kırmızı şarap içenler bu kadar gülmezdi.

“Ama yine de bir fikrim var” dedi. “Geliş formları.”

“Yani?”

“İlk gece kalmayı planladığın yerin adresini forma yazmak zorundasın. Kigali’de bu formları saklıyorlarsa ve adrese benzer bir bilgi yazılmışsa belki Adele’in nereye gittiğini bulabilirim. Bizi bir ipucuna götürebilir. Ne de olsa o gece Havass kulübesinde kimlerin olduğunu bilen ve bir ihtimalle halen yaşayan tek kişi o.”

“İyi şanslar Harry.”

“Sana da iyi şanslar.”

Harry telefonu kapadı. Kaja’ya kiminle yemek yediğini sorabilirdi elbette ama soruşturmayla ilgili olsa herhalde söylerdi.

Harry bar kapanana ve şişe tıkırtıları sona erip yerini yukarıdaki açık bir pencereden gelen sevişme sesleri alana dek balkonda oturmaya devam etti. Boğuk, tekdüze inlemeler... Andalsnes’teyken büyükbabasıyla balığa gitmek için sabahın köründe uyandıklarında duyduğu martı sesleri geldi aklına.

Babası bir kere bile onlarla gelmemişti. Neden acaba? Dahası, neden Harry daha önce bunu hiç düşünmemiş, Olav’ın kendisini bir balıkçı teknesindeyken huzurlu hissetmeyeceğini anlamamıştı? Babasının okumayı tercih ettiği ve bilhassa o teknede oturmamak için çiftliği terk ettiği Harry henüz beş yaşındayken bile gün gibi ortada değil miydi? Şimdiyse geri dönmek ve ebedi istirahatini orada yapmak istiyordu babası. Hayat garipti. Ölümse çok daha garip.

Harry bir sigara yaktı. Hiç yıldız yoktu ve için için yanan kor bir kızılığın olduğu Nyiragongo kraterinin tepesi hariç gökyüzü siyahtı. Harry bir sineğin ısırmasıyla teninde yakıcı bir acı hissetti. Sıtmayı düşündü. Metan gazını. Kivu Gölü uzakta parıldıyordu. Çok güzel ve çok derin.

Dağlarda bir gümbürtü koptu ve göl boyunca yayıldı. Yanardağ patlaması mıydı yoksa basit bir gök gürültüsü mü? Harry yukarı baktı. Bir gümbürtü daha geldi; sesi dağların arasında yankılandı. Aynı anda uzaklarda bir yankı daha duyuldu.

Epey derindendi.

Harry gözlerini karanlığa dikip dikkatlice baksa da göğün delindiğini ve yağmurun çekiç gibi yere inerek martı çığıklarını bastırıldığını zar zor fark etti.

Polis

“iyi ki kar bastırmadan Havass kulübesinden dönmüşsünüz” dedi polis memuru Krongli. “Birkaç gün oradan çıkama-yabilirdiniz.” Otel restoranının geniş penceresine doğru başını oynattı. “Ama izlemesi harika, değil mi?”

Kaja dışarıda lapa lapa yağın kara baktı. Even da böyleydi; aleyhine işlese bile doğanın gücünden her zaman heyecan duyardı.

“Umarım trenim bu havada gelebilir” dedi.

“Gelir tabii ki” dedi Krongli. Şarap kadehiyle bu kadar çok oynaması, Kaja’ya içkili akşam yemeklerine alışkın olmadığını düşündürdü. “Gelmesini sağlarız. Diğer kulübelerdeki konuk defterlerini de halledeceğiz.”

“Teşekkür ederim” dedi Kaja.

Krongli elini asi lülelerinde gezdirdi ve yüzünde yorgun bir tebessüm belirdi. “Lady in Red”i söyleyen Chris de Burgh’un sesi, hoparlörlerden şurup gibi akıyordu.

Restoranda onların dışında sadece iki kişi vardı. Beyaz örtülü masalarda önlerinde birayla tek başına oturup karı izleyen ve hiç gelmeyecek birilerini bekleyen otuzlarında iki adam.

“Burada insan bazen kendini yalnız hissediyordur, değil mi?” diye sordu Kaja.

“Duruma göre değişir” dedi kasaba polisi, Kaja’nın baktığı yere başını çevirerek. “Karınız ya da aileniz yoksa kendinizi böyle yerlerde avutuyorsunuz işte.”

“Yalnızlığı beraber yaşamak için mi?” dedi Kaja.

Krongli “Doğru” dedi ve kadehlere şarap doldurdu. “Ama Oslo’da da durum farklı değildir herhalde?”

“Evet” dedi Kaja. “Haklısınız. Aileniz var mı?”

Krongli omuz silkti. “Birlikte yaşadığım biri vardı. Ama buradaki hayatı çok boş buldu ve başka bir yere taşındı. Onu anlayabiliyorum. Böyle bir yerde yaşamak için ilginç bir işiniz olmalı.”

“Sizinki ilginç mi?”

“Bence öyle. Buradaki herkesi tanırım, herkes de beni tanır. Birbirimize yardım ederiz. Benim

onlara ihtiyacım var, onların da... şey..." Kadehi elinde çevirdi.

"Onların da size" dedi Kaja.

"Evet, sanırım."

"Bu önemli bir şey."

Krongli başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle ona baktı ve "Evet, önemli" dedi. Gözleri Even'm gözleriydi. İçlerinde kahkahanın korlarını saklıyorlardı. Az önce komik ya da mutlu bir şey olmuş gibi. Hiçbir şey olmasa bile o kor orada hep dururdu. Özellikle de bir şey olmadığında.

"Odd Utmo'dan ne haber?" diye sordu Kaja.

"N'olmuş Odd Utmo'ya?"

"Beni bırakır bırakmaz gitti. Böyle bir akşamda tek başına o ne yapıyor mesela?"

"Evinde karısıyla ve çocuklarıyla oturmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Ben münzevileri gözünden tanırım, Memur..."

"Bana Aslak diyebilirsiniz" dedi Krongli ve gülerek kadehine hafifçe vurdu. "Gerçek bir dedektif olduğunuz belli. Ama Utmo her zaman böyle değildi."

"Öyle mi?"

"Oğlu kaybolmadan önce çok daha cana yakın biriydi. Hatta zaman zaman iyi huylu olduğu bile söylenebilirdi. Ama sa-

nırım her zaman öfkeli bir yanı vardı/'

"Utmo gibi bir adamın evli olduğunu hiç beklemezdim." "Evliydi, karısı da güzel sayılırdı. Utmo'nun çirkin biri olduğunu düşününce... Dişlerini gördün mü?"

"Evet, diş tellerini gördüm."

"Dediğine göre dişleri çarpık olduğu için taktırılmış." Aslak Krongli başını iki yana salladı. Ağzı gülmese de gözleri gülüyordu. "Ama bence dişleri düşmesin diye."

"Kar motosikletinde gerçekten *dinamit* mi vardı?"

"Siz öyle görmüşsünüzdür" dedi Krongli. "Ben görmedim." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Burada kalanların çoğu dağ göllerinin kıyısında oltayla saatlerce oturmanın romantik bir şey olduğunu düşünmez; ama sofralarında kendileri tutmuş gibi balık eksik olmasın ister."

“Dinamiti göllere mi atıyorlar?”

“Buz erir erimez.”

“Kanundışı değil mi?”

Krongli ellerini savunur gibi kaldırdı. “Dediğim gibi, ben bir şey görmedim.”

“Hayır, gördünüz, burada yaşayan sizsiniz. Sizde de dinamit var mı?”

“Sadece garajım için. Yapmayı planladığım bir garaj var da.”

“Peki Utmo’nun silahına ne diyorsunuz? Dürbünlü, modern bir silah.”

“Öyle. Utmo ayı avlama işinde iyiydi. Ta ki tek gözü kör olana kadar.”

“Gözünü ben de gördüm. Ne oldu?”

“Güya oğlu gözüne yanlışlıkla bir bardak asit dökmüş.” “Güya mı?”

Krongli omuzlarını döndürdü. “Gerçekte ne olduğunu bilen tek kişi kaldı. O da Utmo. Oğlu on beş yaşında kayboldu.

Çok göçmeden karısı da kayboldu. Ama tüm bunlar on sekiz sene önce, ben daha buraya taşınmadan olmuş. Utmo o zamandan beri dağlarda tek başına yaşıyor. Televizyonu, radyosu yok, hatta gazete bile okumuyor.”

“Nasıl kayboldular?”

“Keşke bilsem. Utmo’nun çiftliğinin çevresinde insanın düşebileceği çok fazla dik yamaç var. Ve tabii kar. Oğlunun ayakkabıları bir çığ hadisesinden sonra bulundu ama o sene karlar eridiğinde bile ona ait bir iz yoktu; dahası karda birinin o şekilde ayakkabı kaybetmesi tuhaftı. Kimileri ayı saldırısı olduğunu düşündü. Ama benim bildiğim kadarıyla buralarda on sekiz sene önce ayı falan yoktu. Bazılarına göreyse Utmo yaptı.”

“Ha? O neden?”

“Çünkü” dedi Aslak, kelimeyi uzatarak, “çocuğun göğsünde kötü bir yara vardı. Millet o yaranın babasının eseri olduğunu düşünüyordu. Annesi Karen’le ilgili bir mesele.” “Nasıl yani?”

“Baba oğul onun için savaşıyorlardı.”

Polis Kaja’nın meraklı gözlerine bakarak başını iki yana salladı. “Bunlar ben gelmeden önce olmuş. Ben bildim bileli buranın polisi olan Roy Stille eve gitmiş ama sadece Odd’la Karen varmış. İkisi de aynı şeyi söylemişler. Çocuk ava çıkmış ve bir daha dönmemiş. Üstelik nisan ayında.”

“Av mevsiminde değilken?”

Aslak yeniden başını salladı. “O günden sonra kimse bir daha çocuğu görmedi. Ertesi sene de Karen kayboldu. Ahali kadının acıya dayanamayıp kendini bir uçurumdan aşağı bıraktığına inanıyor.”

Kaja, polis sesinde hafif bir titreme sezdi ama bunu içtiği şaraba bağladı.

“Siz neye inanıyorsunuz?” diye sordu.

“Gerçek olduğuna inanıyorum. Çocuk çığın altında kaldı.

Karın altında boğuldu. Karlar eriyince sular onu göle taşıdı ve hâlâ orada. Umuyorum annesine kavuşmuştur.”

“En azından ayı hikâyesinden daha iyi.”

“Şey, bence değil.”

Kaja başını kaldırıp polise baktı. Gözleri artık gülmüyordu. “Canlı canlı çığ altında kalmak” dedi, gözleri pencerenin dışında uçuşan karlara doğru kayarken. “Karanlık. Yalnızlık. Kıpırdamıyorsunuz, sizi demirden bir pençe gibi tutuyor, kurtulmaya çalıştığımızda gülüp eğleniyor. Öleceğinizi kesin olarak anlıyorsunuz. Nefes alamadığımızda gelen o panik, ölüm korkusu. Bundan daha kötü bir ölüm olamaz.”

Kaja şarabından bir yudum aldı. Kadehi bıraktı. “Siz çığ altında ne kadar kaldınız?” diye sordu.

“Ben üç ya da dört saat sanıyordum” dedi Aslak. “Ama dediklerine göre beni çıkardıklarında on beş dakikadır çığ altındaymışım. Beş dakika daha kalsam ölürmüşüm.”

Garson gelip başka bir şey isteyip istemediklerini sordu; son siparişleri alıyordu. Kaja bir şey istemediklerini söyleyince garson hesabı Aslak’ın önüne bıraktı.

“Utmo neden silah taşıyor?” diye sordu Kaja. “Bildiğim kadarıyla av mevsiminde değiliz.”

“Yırtıcılar için olduğunu söylüyor. Kendini korumak için.” “Burada hiç kurt var mı ki?”

“Ne tür hayvanları kastettiğini hiç söylemedi. Bu arada, geceleri çocuğun hayaletinin düzlüklerde dolaştığına dair bir söylenti var. Olur da görürseniz dikkatli olmanız gerek; çünkü onu görmek yakınlarda dik bir yamaç ya da çığ olduğu anlamına geliyormuş.”

Kaja içkisini bitirdi.

“Dilerseniz içki saatlerini sizin için biraz öteleyebilirim.” “Teşekkürler Aslak; ama yarın erken kalkmam gerek.” “Aah” dedi polis, gözlerinin içiyle gülüp buklelerini kaşıyarak. “Yani diyorsun ki...” Duraksadı.

“Ne diyorum?” dedi Kaja.

“Hiçbir şey. Herhalde güneyde seni bekleyen bir eşin ya da erkek arkadaşın var.”

Kaja gülümsedi ama cevap vermedi.

Aslak gözlerini masaya dikti ve sakince “Ne düşündüğünü biliyorum” dedi. “Keşke şu bölge polisi bu kadar içip de gevezelik etmeye başlamasaydı.”

“Sorun değil” dedi Kaja. “Erkek arkadaşım yok. Seni de sevdim. Bana ağabeyimi hatırlatıyorsun.”

“Ama?”

“Aması ne?”

“Unutma, ben de gerçek bir dedektifim. Senin bir münzevi olmadığını görebiliyorum. Hayatında biri var, değil mi?”

Kaja güldü. Normalde bu soruya cevap vermezdi. Belki şarap yüzündendi. Belki Aslak Korngli’yi sevdiği için. Belki de Even öldüğünden beri böyle konuları konuşabileceği kimsesi kalmadığından. Sonuçta Aslak bir yabancıydı, Oslo’nun çok uzağındaydı ve çevresinden kimseyi tanı mıyordu.

Kendini “Âşığım” derken buldu. “Bir polise.” Telaşını gizlemek için su bardağını ağzına götürdü. Tuhaf olan şey, bu kelimeleri yüksek sesle söyleyene kadar bunun böyle olduğunu hiç düşünmemesiydi.

Aslak kadehini Kaja’ya kaldırdı. “O şanslı adama *Skâl*⁸ diyorum öyleyse. Ve umuyorum ki onun kadar şanslı olan bu kıza da.”

Kaja başını iki yana salladı. “Kadeh kaldıracak bir şey yok ortada. Henüz yok. Belki hiç olmayacak da. Tanrım, şöyle izah edeyim...”

“Artık yapacak başka bir şeyimiz yok ne de olsa. İstedğin kadar anlatabilirsin.”

“Karmaşık bir durum. *O da* karmaşık bir insan. Beni istiyor mu, bilmiyorum bile. Aslında cevabı gayet açık.”

8. Şerefe, (çn.)

“Dur, tahmin edeyim. Birlikte olduğu biri var, onu bırakamıyor.”

Kaja iç çekti. “Belki de. Gerçekten bilmiyorum. Aslak, yardımın için çok teşekkürler ama ben...”

“...Ama sen artık uyumak zorundasın.” Polis ayağa kalktı. “Umarım ki o arkadaşınla aran bozulur, üzüntünden ve şehirden kaçmak istersin ve de bana bir şans vermeyi düşünürsün.” Üzerinde Hol Polis Merkezi’nin anteti olan bir A4 kâğıt uzattı.

Kaja kâğıdı okuyup kakhaha attı. “Kasabada polislik görevi mi?”

“Roy Stille bu sonbaharda emekliye ayrılıyor ve iyi polis bulmak epey zor” dedi Aslak. “Görev için verdiğimiz iş ilanı bu. Geçen hafta bastırdık. Merkezimiz Geilo’nun içinde. Hafta sonları dönüşümlü olarak izin ve ücretsiz dışçılık hizmeti var.”

Kaja yatağa girdiğinde uzaktan gelen gümbürtüleri duyabiliyordu. Gök gürültüsü ve kar nadiren birlikte gelirdi.

Harry’yi arayınca telesekreter sesiyle karşılaştı. Mesaj olarak çürük dişli ve diş telli yerel rehber Odd Utmo’yla on sekiz senedir etrafta hortlak olarak dolaştığı için muhtemelen babasından bile çirkin olan oğlu hakkında küçük bir hayalet hikâyesi anlattı. Anlattıktan sonra güldü. O an sarhoş olduğunu anladı. İyi geceler dileyip telefonu kapadı.

Ve çığları düşündü.

Sabahın on biriydi. Harry ile Joe Goma’dan yedide yola çıkıp sorun yaşamadan Ruanda sınırını geçmişlerdi ve Harry Kigali Havalimanının terminal binasının birinci katındaki bir odada dikiliyordu. İki üniformalı polis onu tepeden tırnağa süzüyordu. Düşmanca bir tavırla değil, söylediği kişi, yani Norveçli bir polis olup olmadığını anlamak için daha çok. Harry kimlik kartını ceketinin cebine soktu ve aynı cepteki kahverengi zarfın pürüzsüz kâğıdına dokundu. Sorun şu ki iki kişiydiler. İki kamu görevlisine aynı anda nasıl rüşvet

verilirdi ki? Zarfın içindekini paylaşmalarını ve birbirlerini gammazlamamalarını kibarca rica ederek mi?

Memurlardan biri, iki gün önce Harry’nin pasaportunu kontrol eden kişiydi. Beresini başına geçirdi. “Kimin geliş formunun kopyasını istiyordunuz? Tarihi ve ismi tekrarlayabilir misiniz?”

“Adele Vetlesen. Bu havalimanına 25 Kasım’da geldiğini biliyoruz. Size aracılık ücreti de ödeyeceğim.”

İki görevli birbirlerine baktı; biri diğerinin işaretiyle odadan çıktı. Kalan memur pencereye yürüdü ve elli beş dakika sonra Harry’yi eve dönüş yolculuğunun ilk adımı için buradan götürülecek olan küçük DH8’i ve pisti izledi.

“Demek aracılık ücreti” dedi, Harry’nin söylediğini sakince tekrarlayarak. “Bir kamu görevlisine rüşvet vermeye çalışmanın kanundışı olduğunu bildiğinizi varsayıyorum Bay Hole. Ama muhtemelen şöyle düşündünüz: *Çok da umurumda, burası Afrika.*”

Adamın teni öyle siyahtı ki parlak bir boyaya benzediğini fark etti Harry.

Harry gömleğinin sırtına yapıştığını hissetti. Üzerinde hâlâ aynı gömlek vardı. Belki Nairobi'deki havalimanında gömlek bulabilirdi. Tabii oraya kadar gidebilirse.

“Doğru” dedi.

Memur güldü ve dedektife döndü. “Vay canna, sert bir adam, ha? Hep böyle sert misinizdir, Bay Hole? Polis olduğunuzu gelir gelmez anladım.”

“Öyle mi?”

“Benim sizi incelediğim dikkatle siz de beni incelediniz.”

Harry omuz silkti.

Kapı açıldı. Diğer memur ritmik bir şekilde tıkırdayan topuklu ayakkabıları ve burnunun ucundaki gözlüğüyle sekreter gibi giyinmiş olan bir kadınla geri döndü.

Kadın Harry'ye bakarak kusursuz İngilizcesiyle “Üzgünüm”

dedi. “Tarihi kontrol ettim. O uçuşta Adele Vetlesen adında biri yokmuş.”

“Hımm. Yanılıyor olabilir misiniz?”

“Sanmıyorum. Geliş formları tarihe göre dosyalanıyor. Bahsettiğiniz uçuş Entebbe'den gelen otuz yedi uçaklı bir DH8 ile yapılmış. Kontrol etmem uzun sürmedi.”

“Hımm. Öyleyse sizden başka bir şey kontrol etmenizi rica edebilir miyim?”

“Tabii ki edebilirsiniz. Nedir?”

“O uçuşta yolcular arasında hiç yabancı bir kadın var mıymış, bakabilir misiniz?”

“Bunu neden istiyorsunuz?”

“Çünkü Adele Vetlesen o uçuşa bilet almış. O yüzden ya sahte bir pasaportla buraya...”

“Hiç ihtimal vermiyorum” dedi pasaport görevlisi. “Tüm pasaportlarda fotoğrafları çok dikkatli kontrol ediyoruz, sonra da pasaport numarasıyla uluslararası ICAO³ kaydının uyuşup uyuşmadığını görmek için pasaportları bir cihazda taratıyoruz.”

“...ya da başka biri Adele Vetlesen'in adıyla seyahat etti ve buradaki kontrolde kendi gerçek pasaportunu kullandı. Pasaport numaraları yolcular uçağa binmeden önce kontrol edilmediği için bu çok güçlü bir ihtimal.”

“Doğru” dedi baş memur, beresini çekerek. “Havayolu personeli sadece isimle fotoğraf uyuşuyor mu diye şöyle bir bakar, hepsi bu. O yüzden dünyanın her yerinde elli dolara sahte bir

pasaport çıkartabilirsiniz. Pasaport numaranızın doğru olup olmadığı ve pasaportunuzun gerçekliği sadece uçaktan inip de son varış yerinizdeki pasaport kontrolünden geçtiğinizde ortaya çıkar. Ama yine aynı soruya geliyoruz: Size neden yardım edelim, Bay Hole? Resmi bir görev icabı mı buradasınız? Bunu kanıtlayacak belgeleriniz var mı?”

“Resmi görevim Kongo’daydı” diyerek yalan söyledi Harry. “Ama orada hiçbir şey bulamadım. Adele Vetlesen kayıp ve içlerinde bir milletvekilinin de bulunduğu en az üç kadını öldüren bir seri katil tarafından öldürüldüğünden korkuyoruz. Milletvekilinin adı Marit Olsen, internette kontrol edebilirsiniz. Prosedür gereği şu anda ülkeme dönüp sizinle resmi kanallar aracılığıyla irtibat kurmam gerektiğinin farkındayım. Ama o zaman yok yere birkaç gün kaybetmiş ve katile avantaj vermiş olacağız. Tabii tekrar cinayet işlemesi için gereken zamanı da.”

Harry kelimelerinin etkili olduğunu görebiliyordu. Kadın ve baş memur aralarında kısa bir müzakere yaptı ve kadın odadan çıktı.

Sessizce beklediler.

Harry saatine baktı. Uçuş için henüz check-in yaptırmamıştı. Altı dakika sonra topuklu ayakkabıların ritmik sesi yeniden duyuldu.

“Eva Rosenberg, Juliana Verni, Veronica Raul Gueno ve Claire Hobbes.” Kadın kelimeleri seri bir şekilde söyledikten sonra gözlüğünü düzeltti ve Harry’nin önündeki masaya dört geliş formu bıraktı. Kapı arkasından sertçe kapanırken “Buraya çok fazla Avrupalı kadın gelmez” dedi.

Harry formlara göz gezdirdi. Hepsinde adres olarak Kiga-li’deki oteller yazılıydı ama hiçbirinde Otel Gorilla adı geçmiyordu. Ev adreslerine baktı. Eva Rosenberg, Stockholm’deki bir adresi vermişti.

“Teşekkür ederim” dedi Harry, isimleri, adresleri ve pasaport numaralarını ceketinin cebinde bulduğu bir taksi fişinin arkasına not ederken.

Kadın “Korkarım daha fazla yardımcı olamayız” diyerek gözlüğünü yukarı itti.

“Önemli değil” dedi Harry. “Çok yardımcı oldunuz. Gerçekten.”

Uzun, ince memur “Madem öyle, polis bey” dedi, gece kadar karanlık yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle.

“Evet?” dedi Harry, kahverengi zarfı çıkarmaya hazırlanarak.

“Artık sizi şu Nairobi uçağına yetiştirelim.”

Harry saatine bakarak “Hımm” dedi. “Bir sonrakine yetişsem de olur sanırım.”

“Bir sonrakine mi?”

“Otel Gorilla’ya dönmem gerekiyor da.”

Kaja, ücretsiz gazete, iki fincan kahve ikramı ve bir bilgisayar prizi hariç tutulursa, neredeyse bomboş olan ekonomi sınıfı vagonlarına kıyasla balık istifi gibi seyahat etme anlamına gelen Norveç demiryolları treninin sözümona “konfor vagonu”nda oturuyordu. Çalan telefonda Harry’nin adını görünce telaşla ekonomi sınıfına doğru ilerledi.

“Neredesin?” diye sordu Harry.

“Trende. Tam şu anda Kongsberg’den geçiyorum. Sen?” “Kigali’deki Otel Gorilla’da. Adele Vetlesen’in otel kayıt kartına bakmak için geldim. En iyi ihtimalle öğleden sonra uçağına yetişeceğim gibi görünüyor ama her halükârda yann sabah dönmüş olurum. Drammen pöüs istasyonundaki şu balkabağı kafalı arkadaşım arayıp Adele Vetlesen’in yazdığı kartpostalı ödünç isteyebilir misin? Tren istasyonunda buluşup alabilirsin. Trenin Drammen’de duracak, değil mi?”

“Şansını çok zorluyorsun. Ama denerim. Kartpostalla ne yapacağız?”

“Elyazısım karşılaştıracamız. Emekliliğinden önce Kripos’ta çalışmış olan Jean Hue adında bir elyazısı uzmanı var. Yarın sabah yedide bizim odada olsun.”

“O kadar erken mi? Sence o saatte...”

“Haklısın. En iyisi Adele’in kayıt kartını taratıp sana e-posta atayım, sen de iki yazıyla birlikte bu akşam Jean’e git.’ “Bu akşam mı?”

“Seni gördüğüne sevinir, emin ol. Başka planların varsa şu an iptal oldu.”

“Harika. Bu arada dün gece bıraktığım mesaj için özür dilerim.”

“Dert etme. Eğlenceli bir hikâyeydi.”

“Biraz çakırkeyiftim.”

‘Tahmin ettim.’

Harry telefonu kapadı.

“Yardımanız için teşekkürler” dedi.

Resepsiyon görevlisi gülümseyerek karşılık verdi. Kahverengi zarf nihayet sahibini bulmuştu.

Kjersti Rödsmoen görüşme odasına girdi ve pencereden Sandviken’in ahşap evlerinin üzerine yağın yağmuru seyreden kadının yanına gitti. Kadının önünde, üzerinde minik bir mum olan hiç dokunulmamış bir dilim pasta duruyordu.

Rödsmoen sakince “Bu telefon odanda bulundu Katrine” dedi. “Koğuş hemşiresi bana getirdi. Kullanmanızın yasak olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Katrine başıyla onayladı.

“Neyse” dedi Rödsmoen, telefonu uzatarak, “çalıyor.” Katrine Bratt titreyen telefonu aldı ve cevaplama tuşuna bastı.

“Benim” dedi, hattın diğer ucundaki ses. “Elimde dört kadının ismi var. 25 Kasım tarihindeki RA101 numaralı Kiga-li uçuşuna hangisinin kayıtlı olmadığını öğrenmek istiyorum. O gece Ruanda’daki herhangi bir otelin kayıt sisteminde adının geçmediğine dair onay da almam gerekiyor.”

“İyiyim teyzeciğim, sağ ol.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Anladım. Müsait olduğunda ara beni.”

Katrine telefonu Rödsmoen’e geri verdi. ‘Teyzem doğum günümü kutladı.’

Kjersti Rödsmoen başını iki yana salladı. “Kurallara göre telefon kullanmak yasak. Ama kullanmadığın müddetçe yanında taşımaman için bir neden yok. Yeter ki koğuş hemşiresi görmesin, tamam mı?”

Katrine başını salladı ve Rödsmoen gitti.

Katrine bir süre oturup camdan dışarı baktı, sonra hobi odasına gitmek için ayağa kalktı. Kapıdan çıkmak üzereyken arkasından hemşirenin sesi duyuldu.

“Ne yapacaksın Katrine?”

Katrine arkasını dönmeden cevap verdi. “Solitaire oynayacağım.”

Leipzig

Gunnar Hagen bodruma inmek için asansöre bindi.

Aşağı indi. Daha aşağıya. Daha da aşağıya. En aşağıya.

Asansörden inip tünelde yürümeye başladı.

Bellman sözünü tutmuş ve ağzından bir şey kaçırmamış-tı. Dahası ona bir can simidi fırlatmış, genişletilecek yeni Kripos’ta şimdiden üst yönetimde bir pozisyon ayarlamıştı. Harry’nin raporu kısa ve özdü. Sıfır sonuç. Bu saatten sonra en ahmak insan bile can simidine doğru yüzmenin vaktinin geldiğini anlardı.

Hagen tünelin sonundaki kapıyı çalma gereği duymadan açtı.

Kaja Solness komiseri tatlı bir gülümsemeyle karşıladı. Bilgisayar ekranının önünde kulağında telefonla oturan Harry ise sanki kimin geldiği içine doğmuşçasma arkasını bile dönmeden “Geç otur şef, dandik kahve içmek ister misin?” diye mırıldandı şarkı söyler gibi.

Hagen kapıda dikildi. “Adele Vetlesen’i bulamadığımızın mesajı geldi. Burayı toparlama zamanı. Aslında zamanı çoktan geldi de geçiyor bile. Başka vakalarda lazımsınız. En azından sen Kaja Solness.”

Harry “*Dankeschön Günther*” diyerek telefonu kapadı ve sandalyesini çevirdi.

“*Dankeschön mü?*” diye sordu Hagen.

“Leipzig Emniyeti” dedi Harry. “Bu arada Katrine Bratt

sana selamlarını söyledi, şef. Onu hatırlıyorsun, değil mi?” Hagen dedektifi kuşkuyla süzdü. “Bratt akıl hastanesinde samyordum.”

“Ondan şüphe yok” dedi Harry. Ayağa kalktı ve kahve makinesine yürüdü. “Ama kadın internet aramaları konusunda bir dâhi. Arama demişken, şef...”

“Evet?”

“Bize bir arama yürütmek için sınırsız bütçe sağlayabilmenin yolu var mı?”

Hagen’ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Ardından kahkahalara boğuldu. “Sen inanılmaz birisin, Harry. Yol masraflarına ayrılan bütçenin yarısını fiyasko bir Kongo seyahatine harcadın, şimdi de bir polis araması operasyonu mu istiyorsun? Bu soruşturma şu an itibariyle durduruldu diyorum. Beni anlıyor musun?”

“Anlıyorum...” dedi Harry, iki fincana kahve doldurup birini komisere uzatarak. “Çok iyi anlıyorum. Birazdan sen de anlayacaksın şef. Kendine bir sandalye çek ve şunu bir dinle.” Hagen’ın bakışları Harry’den Kaja’ya kaydı. Şüphyle kahveye baktı ve oturdu. “İki dakikan var.”

“Mesele oldukça basit” dedi Harry. “Brüksel Havayollarının yolcu listelerine göre Adele Vetlesen 25 Kasım günü Kigali’ye uçmuş. Ama pasaport kontrolüne göre o isimde biri ülkeye giriş yapmamış. Olay şu ki başka bir kadın, Adele’in ismine çıkarılmış sahte bir pasaportla Oslo’dan uçağa binmiş. Sahte pasaportla son varış yerine, yani Kigali’ye kadar pürüzsüz bir şekilde işini görmüş. Ama Kigali’de pasaport bilgisayar kontrolünden geçirilip numarasının uyuşup uyuşmadığına bakılıyor. Dolasıısıyla gizemli kadın orada kendi gerçek pasaportunu kullanmak zorunda kalmış. Pasaport kontrol memurları biletteki isme bakmaz, o yüzden pasaportla bilet arasında bir uyuşmazlık olduğunda bu ortaya çıkmaz. Tabii biri bakmadıkça.” “Ve sen baktın, öyle mi?”

“Evet.”

“Ortada idari bir ihmâl olamaz mı? Belki Adele’in girişini kaydetmeyi unutmuşlardır?”

“Olabilir. Ama bir de kartpostal var...”

Harry’nin işaretiyle Kaja bir kart uzattı. Hagen kartta tüten yanardağa benzeyen bir şeyin resmini gördü.

“Bu onun Kigali’ye varmış olması gereken gün Kigali’den postalandı” dedi Harry. “Birincisi, resimde Nyiragongo var. Ruanda’da değil, Kongo’da bulunan bir yanardağ. İkincisi Je-an Hue’dan bu kartpostaldaki yazıyla Adele Vetlesen’in Otel Gorilla’da doldurduğu kayıt kartını karşılaştırmasını istedik.” “Hue benim bile görebildiğim gerçeği kesin olarak doğruladı” dedi Kaja. “Elyazıları aynı kişiye ait değil.”

“Peki, tamam” dedi Hagen. “Ama tüm bunlar bizi nereye götürüyor?”

“Birisi Adele Vetlesen’i Afrika’ya gitmiş gibi göstermek için epey çaba sarf etmiş” dedi Harry. “Tahminime göre Adele Norveç’teydi ve ona zorla bu kartpostal yazdırıldı. Sonra kartpostal ikinci bir kişi tarafından Afrika’ya götürülüp oradan geri postalandı. Her şey Adele’in Afrika’ya gidip ülkesine hayalindeki erkeği bulduğu ve mart ayından önce geri dönmeyeceğini yazdığı izlenimini vermek için yapıldı.”

“Peki bu taklitçinin kim olabileceği hakkında fikrin var mı?”

“Evet.”

“Evet mi?”

“Kigali Havalimanı’ndaki göçmenlik bürosu yetkilileri Juliana Verni adıyla yazılmış bir form buldular. Ama Ber-gen’deki çatlak arkadaşımızın dediğine göre bu isim, o tarihte Ruanda’ya giden hiçbir havayolu yolcu listesinde ve elektronik kayıt sistemi olan hiçbir otelde görünmüyormuş. Üç gün sonra Kigali’den yola çıkan Ruanda yolcu listesinde ise varmış.”

“Bu bilgileri nereden bulduğunuzu öğrenebilir miyim?”

“Hayır, şef. Ama belki Juliana Verni’nin kim olduğunu ve nerede yaşadığını öğrenmek isteyebilirsin.”

“Söyle.”

Harry saatine baktı. “Geliş formundaki bilgilere göre Leipzig, Almanya’da yaşıyormuş. Hiç Leipzig’e gittin mi, şef?” “Hayır.”

“Ben de. Ama Goethe ve Bach’ın memleketi olduğunu biliyorum. Bir de ünlü bir vals müziği bestecisinin. Kimdi o?” “Bunun konumuzla ne ilgisi?..”

“Neyse işte, Leipzig’in meşhur olduğu bir diğer konu da güvenlik bakanlığı Stasi’nin ana arşivlerinin halen orada tutuluyor oluşu. Leipzig eski Doğu Almanya’nın bir şehriydi. Doğu Almanya’da konuşulan Almancanın topu topu kırk senede hassas bir kulağın kimin Doğu, kimin Batı Almanyalı olduğunu ayırt edecek kadar değiştiğini biliyor muydun?” “Harry...”

“Pardon, şef. Meselenin özü şu ki kasım ayının sonlarında Doğu Almanya aksanlı bir kadın, Kigali’den arabayla üç saat uzaklıkta olan Kongo’daki Goma şehrindeymiş. Ve bana kalırsa oradayken Borgny Stem-Myhre ve Charlotte Lolles’in ölümüne neden olan cinayet silahını satın almış.”

“Pasaport verilirken poliste kalan formun bir kopyasını aldık” dedi Kaja, Hagen’a bir belge uzatarak.

“Van Boorst’un tarif ettiği alıcı tipine uyuyor” dedi Harry. “Juliana Verni’nin pas kızılı bukleleri varmış.”

“Kiremit kızılı” dedi Kaja.

“Efendim?” dedi Hagen.

Kaja belgeyi işaret etti. “Kadında saç renginin yazıldığı eski pasaportlardan varmış. ‘Kiremit kızılı’ yazmışlar. Alman detaycılığı, bilirsiniz.”

“Leipzig’deki polisten pasaportuna el koymalarımı ve ilgili tarihte pasaporta Kigali’den dönüş damgası vurulup vurulmadığına bakmalarımı da istedim.”

Gunnar Hagen boş gözlerle çıktıya baktı. Harry ve Kaja’nın söylediklerini anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonunda başını kaldırıp gür kaşlarından tekini havaya dikti. “Siz şimdi... siz şimdi bana şeyi bulmuş olabileceğinizi mi söylüyorsunuz?” Cinayet masası amiri yutkundü, yüksek sesle söylerse bu mucizenin, bu serabın yok olup gideceğinin korkusuyla farklı bir kelime aradı. Ama sonunda pes etti. “Seri katilimizi?”

“Sadece söylediğim kadarını söylüyorum” dedi Harry. “En azından şu an için. Leipzig’deki meslektaşım kadının kişisel verilerini ve adli sicil kayıtlarını inceliyor, dolayısıyla birazdan Fraulein Verni hakkında daha fazlasını öğrenmiş olacağız.”

“Ama bu harika bir haber” dedi Hagen, ışıldayan gözlerini Harry’den Kaja’ya kaydırarak. Kaja onu cesaretlendirmek için başını oynattı.

Harry kahvesinden bir yudum alırken “Hayır...” dedi. “Adele Vetlesen’in ailesi için öyle değil.”

Hagen’ın gülümsemesi söndü. “Doğru. Sence hiç umut ışıl-ğil?.”

Harry başını iki yana salladı. “Onu öldü say, şef.”

“Ama...”

O sırada telefon çaldı.

Harry cevap verdi. “Ja Günther!” Zoraki bir gülümsemeyle tekrarladı: “Ja, Kirli Harry. Genau.”

Harry sessizce dinlerken Gunnar Hagen ve Kaja onu izledi. Harry konuşmayı “Danke” ile bitirdi ve ahizeyi yerine koydu. Boğazını temizledi.

“Ölmüş.”

“Evet, söyledin ya” dedi Hagen.

“Hayır, Juliana Verni ölmüş. Aralık ayının ikisinde Elster Nehri’nde ölü bulunmuş.”

Hagen içinden bir küfür salladı.

“Ölüm nedeni?” diye sordu Kaja.

Harry uzaklara daldı. “Boğulma.”

“Kazaya benziyor.”

Harry yavaşça başını sağa sola salladı. “Suda boğulmamış.” Sonrasında gelen sessizlikte yan odadaki kazanın gümbürtüsünü işittiler.

“Ağzında kesikler mi varmış?” dedi Kaja.

Harry başıyla onayladı. ‘Tamı tamına yirmi dört tane. Onu öldürecek aleti getirmesi için Afrika’ya gönderilmiş.’

Orta

“Demek Juliana Verni, Kigali’den ülkesine döndükten üç gün sonra Leipzig’de ölü bulunmuş” dedi Kaja. “Ölmeden önce muhtemelen zorla Adele Vetlesen adıyla Kigali’ye uçmuş, Otel Gorilla’da onun adıyla kayıt yaptırmış ve gerçek Adele Vetlesen’in yazdığı bir kartpostalı postaya vermiş.”

“Aynen öyle” dedi Harry, kahveyi tazelemek için makineyi hazırlarken.

“Ve Verni’nin bunları başka biriyle gizli bir ittifak halinde yaptığını düşünüyorsun” dedi Hagen. “O ikinci kişi de izleri yok etmek için Verni’yi öldürdü.”

“Evet” dedi Harry.

“O zaman iş sadece bu ikisi arasındaki bağlantıyı bulmaya bakıyor. Çok da zor olmamalı. Birlikte suç işlediklerine göre epey yakınlarmış.”

“Aksine, bense bunun fazlasıyla zor olduğunu düşünüyorum.”

“Neden?”

“Çünkü” dedi Harry, makinenin kapağını kapatıp düğmeye basarken. “Juliana Verni’nin sicili temiz çıkmadı. Uyuşturucu. Fuhuş. Serserilik. Kısacası yeterli para karşılığında böyle bir işi yapmaya kolayca ikna olacak türden biriymiş. Şimdiye kadar bulduklarımız, kadının arkasında her kim varsa bize hiçbir ipucu bırakmadığını ve her şeyi birçok aç-

dan düşündüğünü gösteriyor. Katrine, Verni’nin Leipzig’den Oslo’ya gittiğini buldu. Buraya gelip Adele’in adını kullanarak Kigali’ye devam etmiş. Ama Katrine, Verni’nin cep telefonu ile Norveç arasında gerçekleşmiş hiçbir telefon görüşmesi tespit edemedi. Adamımız epey özenli çalışmış.”

Hagen başını keyifsizce salladı. “Zor olmamalı...”

Harry masasına geçti. “Çözmemiz gereken bir ikilem daha var. O gece Havass kulübesinde kalanlar.”

“N’olmuş onlara?”

“Konuk defterinden kopartılan sayfanın bir ölüm listesi olduğu ihtimalini göz ardı edemeyiz. O insanların uyarılması gerek.”

“İyi de nasıl? Kim olduklarını bilmiyoruz ki.”

“Medya aracılığıyla. Katile izini bulduğumuzu öğrenme fırsatı vermiş olacağız ama bunu yapmak zorundayız.”

Hagen yavaşça başını iki yana salladı. “Demek ölüm listesi... Ve bu sonuca *yeni* ulaşabildin, öyle mi?”

“Farkındayım şef” dedi Harry, komiserle göz göze gelerek. “Havass kulübesine gider gitmez medyaya bu uyarıyı yaptırsaydık Elias Skog’un hayatını kurtarabilirdik.”

Oda sessizliğe gömüldü.

“Medya olmaz” dedi Hagen.

“Neden olmaz?”

“Medyanın uyarısına birileri cevap verirse kulübede başka kimlerin olduğunu ve neler yaşandığını öğrenebiliriz” dedi Kaja.

“Medyadan yardım falan isteyemeyiz” dedi Hagen, ayağa kalkarken. “Biz bir kayıp vakasını araştırdık ve Kripos’un sorumlu olduğu bir cinayet dosyasıyla bağlantısını ortaya çıkardık. Bu bilgiyi onlarla paylaşmalı ve gerisini onlara bırakmalıyız. Bellman’ı arayacağım.”

“Ne yani!” dedi Harry. “Her şeyi biz yapacağız, tüm övgüyü de o adam mı alacak?” “Ortada övgü alınacak bir durum olacak mı, emin değilim” dedi Hagen, kapıya doğru yürürken. “Ayrıca artık taşınmaya başlarsanız iyi edersiniz.”

“Biraz aceleci davranmıyor muyuz?” diye sordu Kaja.

Diğer iki adam ona baktı.

“Sonuçta hâlâ ortada kayıp biri var. Toplanmadan önce onu bulmaya çalışmamız gerekmez mi?”

“Peki onu onu nasıl yapacaksınız merak ettim” dedi Hagen.

“Harry’nin söylediği gibi. Arama başlatarak.”

“Nereyi arayacağımızı bile bilmiyorsunuz.”

“Harry biliyor.”

Bir eliyle kahve makinesinin demliğini, diğerleriyle çamur rengi sıvının dolduğu fincanı tutan dedektife baktılar.

Hagen sonunda “Doğru mu?” diye sordu.

“Doğru” dedi Harry.

“Neresi?”

“Başını belaya sokacaksın, benden söylemesi” dedi Harry.

“Kaparı eneni de konuş” dedi Hagen, ne kadar saçma bir cümle kurduğunun farkına bile varmadan. *İşte yine oldu*, diye düşünüyordu çünkü. *Yine aynısını yaptı*. Peki nasıl oluyordu da bu uzun boylu, sarışın polis tepetaklak düşerken bile her defasında etrafındakileri de peşinden götürmeyi başarıyordu?

Olav Hole oğluna ve yanındaki kadına baktı.

Kaja kendini tanıtırken reverans yapmıştı ve bu hareketiyle babasının kalbini çaldığını Harry daha o an fark etmişti. Babası oldu olası kadınların reverans yaparak selam vermeyi bıraktığından yakınıp dururdu.

“Demek Harry’nin iş arkadaşısın” dedi Olav. “alışırken terbiyeli davranıyor mu bari?”

“Bir operasyon yürütmeye başlıyoruz da” dedi Harry. “Önce sana uğrayıp nasıl olduğunu göreyim istedim.”

Babası cansız bir halde gülümsedi, omuz silkti ve Harry’ye yaklaşmasını işaret etti. Harry eğilip babasını dinledi ve geri çekildi.

Aniden kısılan bir sesle “İyi olacaksın” dedi ve ayağa kalktı. “Bu akşam yine gelirim, tamam mı?”

Harry koridorda yürürlerken Altman’ı durdurdu ve Ka-ja’dan devam etmesini istedi.

Kaja uzaklaşınca “Bakın, sizden bana büyük bir iyilik yapmanızı isteyeceğim” dedi. “Babam bana az önce acı çektiğini söyledi. Size bunu söylemek istemiyor çünkü ona daha fazla ağır kesici vereceğinizden korkuyor ve nasıl desem, ilaçlara bağımlı olma konusunda hastalık düzeyinde bir korkusu var. Biraz aile geçmişiyle alakalı bir durum, anlarsınız ya.”

Hemşire o peltek konuşmasıyla “Tizi anlıyorum” dedi. Harry bir an için çözemese de Altman’m “Sizi anlıyorum” demek istediğini fark etti. “Ama ben bu aralar devamlı bölümler arasında gezer haldeyim.”

“Sizden bunu kişisel bir rica olarak istiyorum.”

Altman gözlük camlarının arkasındaki gözlerinden tekini kıstı, kendisiyle Harry arasında görünmez bir noktaya bakarak düşündü. “Yapmaya çalışacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Kaja arabayı sürerken Harry de Briskeby İtfaiye Merke-zi’nin operasyon amiriyle telefonda konuşuyordu.

Görüşmesi bitince “Baban iyi bir adama benziyor” dedi Kaja.

Harry cevabını düşündü. “Annem ona iyi geliyordu” dedi. “Babam o hayattayken iyiydi. İçindeki iyiliği annem çıkarıyordu.”

“Senin için de aymsı geçerli sanırım” dedi Kaja.

“Ne geçerli?”

“Sana da birisi iyi geliyordu.”

Harry camdan dışarı baktı. Başını salladı.

“Rakel mi?”

“Rakel ve Oleg” dedi Harry.

“Özür dilerim, seni üzmemek...”

“Önemli değil.”

“Cinayet masasına geldiğimde herkes Kardan Adam vakasını konuşuyordu. Onları öldürmeye çalıştığımı. Seni de. Ama daha vaka başlamamışken aranızdaki ilişki bitmişti, değil mi?”

“Öyle sayılır” dedi Harry.

“Onlarla hiç görüştün mü?”

Harry hayır der gibi salladı başını. “O olayı arkamızda bırakmak zorundaydık. Oleg’e unutmaması için yardım etmeliydik. O yaşlarda gençler hâlâ bazı şeyleri unutabiliyorlar.” “Her zaman değil” dedi Kaja, acı bir gülümsemeyle.

Harry ona baktı. “Sana kim iyi geliyordu?”

Kaja hiç düşünmeden “Even” dedi.

“Hiç büyük tutkuların olmadı mı?”

Başım sağa sola salladı Kaja. “Öyle büyük diyebileceğim bir şey hiç olmadı. Sadece birkaç küçük. Bir de orta.”

“Abayı yaktığın biri olmadı mı yani?”

Kaja kıkırdadı. “Abayı yaktığım mı?”

Harry sırttı. “Bu konularda kelime dağarcığım biraz demode kalmış olabilir.”

Genç kadın tereddüt etti. “Sanırım âşık olduğum bir adam var.”

“Peki beraber olma şansınız?”

“Düşük.”

“Dur, tahmin edeyim” dedi Harry. Camı indirip bir sigara yaktı. “Adam evli, karısını ve çocuklarını bırakacağını söylüyor ama yapmıyor, değil mi?”

Kaja güldü. “Ben de bir tahminde bulunayım. Sadece doğru bildiği zamanları hatırladığı için başkalarının zihnini çok iyi okuduğunu zannedenlersin, değil mi?”

“Yoksa ona biraz zaman vermeni mi istedi?”

“Yine yanıldın. Hiçbir şey demedi.”

Harry başını oynattı. Daha fazla soru soracaktı ki bir gerçek kafasına dank etti. Bilmek istemiyordu.

1

Tutsiler Hutulardan daha uzun olduklarından Ruanda soykırımı boyunca yayınlanan radyo anonslarında onlardan "uzun ağaçlar" olarak bahsedildi. (ç.n.)

2

Fransızcada bir koleksiyonun en değerli parçası anlamına gelen deyim. (ç.n.)

3

ICAO: Uluslararası Sivil Havacılık Organizasyonu. (ç.n.)

Lyseren Gölü'nün parlak ve kara yüzeyi sisle örtülmüştü. Ağaçlar kambur omuzlarıyla kasvetli ve sessiz birer tank gibi kıyı boyunca sıralanıyordu. Gölün sakinliği yüksek sesle verilen emirler, telsiz konuşmaları ve dalgıçların şişme botlardan kendilerini geriye doğru suya bırakırken çıkardıkları su sesiyle bozuluyordu. Halat imalathanesine en yakın olan kıyıda başlamışlardı. Arama ve kurtarma ekiplerinin şefleri dalgıçlarını bir yelpaze düzeninde dağıtmıştı ve şimdi her biri kıyıda dikilip sorumlu oldukları arama bölgesinin planında kutuları teker teker karalıyor, dalgıçların durmasını ya da geri gelmesini istediklerinde dalgıç halatlarını çekerek onlara işaret veriyordu. Jarle Andreassen gibi profesyonel dalgıçların halatında sözlü iletişim kurmaları için yüzlerini tamamen kaplayan maskelere bağlı kablolar da vardı.

Jarle kurtarma eğitimini tamamlamalı henüz altı ay olmuştu ve bu tür dalışlarda hâlâ nabızı yükseliyordu. Yüksek nabız ise daha fazla oksijen harcanması anlamına geliyordu. Briskeby İtfaiye Merkezi'nin daha tecrübeli dalgıçları ona çok sık yüzeye çıkıp oksijen tüpü değiştirdiği için "şamandıra" lakabını takmıştı.

Jarle yukarıda hâlâ bol günışığı olduğunu biliyordu ama aşağısı gece kadar karanlıktı. Göl yatağının bir buçuk metre üzerinde yüzmeye çalışsa da hâlâ dipteki çamur havala-

nyor, fenerinden gelen ışığı yansıtarak onu kısmen kör ediyordu. Her iki yanında, birkaç metre mesafede başka dalgıçlar olduğunu biliyordu bilmesine ama yine de yalnız hissediyordu. Yalnız ve iliklerine kadar donmuş. Üstelik önlerinde suyun altında geçirecekleri birkaç saat daha vardı muhtemelen. Diğer herkesten daha az havasının kaldığının farkındaydı ve kendisine küfrediyordu. İtfaiye merkezinin tüp değiştiren ilk dalgıçı olsa yine iyiydi; gönüllü kulüp dalgıçlarından bile daha erken yüzeye çıkmaktan korkuyordu. Yeniden önüne odaklandı ve nefesini tuttu. Oksijen harcamamak için yapmamıştı bunu. Fener ışığının tam ortasında, karaya yakın olan çamurlu göl yatağında dalgalanan ot ormanının içinde serbestçe yüzen bir cisim gördüğü içindi. Bu göle ait olmayan, bu gölde yaşamayan bir cisimdi. Tamamen yabancı bir silüet. O yüzden hem bu kadar büyüleyici, hem de korkutucu duruyordu. Belki de bu kadar canlı görünmesini sağlayan şey ışıkta parıldayan siyah gözleriydi.

"Her şey yolunda mı, Jarle?"

Konuşan ekip şefiydi. Şefin görevlerinden biri de ekibindeki dalgıçların nefeslerini dinlemektir. Yalnızca nefes alıp almadıklarını değil, herhangi bir endişe ya da aşırı rahatlık belirtisi olup olmadığını kontrol etmek içindi. Yirmi metreden sonra beyinde azot birikmesiyle beraber azot uyuşukluğu, yani bilinen adıyla vurgun gerçekleşebilir, dalgıçlar bazı şeyleri unutmaya, basit işleri yapmakta zorlanmaya başlayabilir, daha da derinlerde baş dönmesi, görüş kaybı gibi sorunlar yaşayıp alenen mantıksız davranışlar sergileyebilirdi. Jarle uydurma olup olmadığını bilmiyordu ama elli metrede gülerek maskelerini çıkartan dalgıçların hikâyelerini duymuştu. Onunsa şimdiye dek tattığı tek uyuşukluk, cumartesi geceleri sevgilisiyle birlikte kırmızı şarap içerken hissettiği sıcak bir huzurdan ibaretti.

Jarle Andreassen “Yolunda” dedi ve yeniden netes almaya

başladı. Oksijen ve azot karışımını içine çekti, serbest bıraktığı kabarcık kümeleri can havliyle yüzeye çıkmak için kulaklarının dibinden geçerken onların uğultusunu işitti.

Büyük bir kızıl geyikti bu. Dev boynuzları gölün kayalık zeminine takıldığından olsa gerek, baş aşağı duruyordu. Kıyıda otlarıırken göle düşmüş olmalıydı. Ya da bir şey ya da birisi onu suyun içine kovalamıştı. Yoksa burada ne işi vardı ki? Büyük ihtimalle suyun içindeyken sazlara ve nilüferlerin uzun saplarına dolanmış, kurtulmaya çalıştıkça o yeşil, güçlü kollara daha da fazla sarılmıştı. Ardından suyun altına çekilmiş ve ölene dek boğuşmaya devam etmişti. Dibe kadar batmış, bakteriler vücudunu gazla doldurup onu tekrar yükseltene dek orada yatmıştı. Fakat boynuzları dipte yetişen yeşil bitkilerin oluşturduğu ağa takılmıştı. Birkaç güne kalmadan içindeki gaz çekilecek ve yeniden dibe batacaktı. Tıpkı suda boğulan insanların cesetleri gibi. Aradıkları kişinin başına da aynısı gelmişti belki; yüzeye çıkamadığı için cesedi bulunamamıştı. Durum böyleyse gölün aşağısında, bir çamur katmanının altında yatıyor olmalıydı. En ufak dalgalanmada girdap gibi havalanan çamur, böylesi küçük arama bölgelerinin bile sırlarını sonsuza dek saklayabileceğini gösteriyordu.

Jarle Andreassen büyük dalgıç bıçağını çıkardı, geyiğe doğru yüzdü ve boynuzlarını tutan sapları kesti, içinde şefinin hoşuna gitmeyeceğine dair bir his olsa da bu yakışıklı hayvanın suyun altında durmasına gönlü razı gelmemişti. Geyiğin leşi yarım metre yükseldi ama gitmesine izin vermeyen daha uzun saplar vardı. Jarle dalgıç halatının sazlara dolanmamasına özen göstererek telaşla birkaç bıçak darbesi daha savurdu. Derken halatın çekildiğini hissetti. Onu kızdıracak kadar sert bir çekişti. Bir an için dikkatini kaybettirecek kadar sert. Bıçak elinden kayıp düştü. Fenerini aşağı tuttu ve bıçağın parıldayarak çamur deryasının içinde kayboluşunu gördü. Dikkatle bıçağın peşinden yüzdü. Elini dal-

dırınca çamur bir kül bulutu gibi üzerine doğru havalandı. Eliyle dibi yoklayarak yüzmeye devam etti. Taşları, dalları, kaygan, çürük, yeşil otları hissetti. Ve de sert bir cismi. Bir zinciri. Muhtemelen bir tekneden düşmüştü. Daha fazla zincir geldi eline. Sonra da başka bir şey. Sert bir şeyin kıvrımlarını hissetti. Bir delik ya da boşluk gibiydi. Bir kabarcık ordusunun ani tıslamasını işitince zihni bunun ne anlama geldiğini çözdü: Korkuyordu.

“Her şey yolunda mı, Jarle? Jarle?”

Hayır, her şey yolunda değildi. Kalın eldivenlerine ve yeterli oksijen alamayan beynine rağmen elini neye soktuğundan adı gibi emindi. Bir insanın açık duran ağzıydı bu.

IV

Helikopter

Mikael Bellman göle bir helikopterle geldi. Yolcu koltuğundan iki büküm aşağı inip halat imalathanesine koştururken pervanenin kanatları sisi pamuk helva gibi dağıttı. Kolkka ve Beavis de yarı koşar adımlarla onu izledi. Sedyeye taşıyan dört adam karşı yönden geliyordu.

Bellman onları durdurup battaniyeyi kaldırdı. Sedyenin üzerine eğilip çıplak, bembeyaz ve şişmiş cesedi titizlikle incelerken adamlar yüzlerini çevirdi.

“Teşekkürler” dedi ve helikoptere doğru devam etmelerine izin verdi.

Bellman yamacın tepesinde durdu ve aşağıda binayla göl arasında dikilen insanlara baktı. Üzerlerindeki teçhizatla dalış kıyafetlerinden kurtulmakla meşgul olan dalgıçların arasında Beate Lönn ile Kaja Solness’i görebiliyordu. Harry Hole ise daha ileride, Bölge Polisi Skai olduğunu tahmin ettiği bir adamla konuşuyordu.

Komiser, Bravis ve Kolkka’ya beklemelerini işaret etti ve kıvrak, çevik adımlarla yamaçtan aşağı yürüdü.

“Merhaba Skai” dedi, uzun trençkotundaki dal parçalarını eliyle temizleyerek. “Mikael Bellman, Kripos’tan. Telefonda görüşmüştük.”

“Doğru” dedi Skai. “Şu dedektifin adamları burada halat bulduğu akşam.” Başparmağıyla arkasında duran Harry yi gösterdi.

“Ve görüyorum ki yine burada” dedi Bellman. “Benim olay yerimde bu adamın ne işi var, insan merak ediyor tabii.” “Şöyle ki” dedi Harry, boğazını temizleyerek, “birincisi, buraya bir olay yeri denemez. İkincisi, ben kayıp birini arıyorum. Sanırım aradığımız kişiyi de bulduk. Sizin üçlü cinayet nasıl gidiyor? Bir şey bulabildiniz mi? Havass’taki kulübeyle ilgili bilgilerimizi aldınız, değil mi?”

Bölge polisi Bellman’ın bakışını görüp aşırıya kaçmayan bir çabuklukla yanlarından kaçtı.

Bellman gölü izlerken işaretparmağın merhem sürüyormuş gibi altdudağında gezdirdi. “Pekâlâ Hole, amirin Gunnar Hagen’la birlikte sadece işinizi kaybetmekle kalmadığımızın, ayrıca görevi ihmal etme suçundan yargılanacağımızın farkındasm, değil mi?”

“Hımm, bize verilen görevi yerine getirdiğimiz için mi?” “Bana kalırsa Adalet Bakanlığı, Marit Olsen’in öldürüldüğü halatın yapıldığı imalathanenin hemen yanında neden bir kayıp arama çalışması başlattığımızı öğrenmek için sizden hayli kapsamlı bir açıklama isteyecek. Cinayet masası ekibinize zaten bir şans verdim. Bir daha vermeyeceğim. Buraya kadar Hole.”

“Biz de o halde Adalet Bakanlığı’na kapsamlı bir açıklama yaparız Bellman. Haliyle halatın alındığı yeri nasıl bulduğumuzu, Elias Skog ve Havass’taki kulübeye nasıl ulaştığımızı, Adele Vetlesen adında dördüncü bir kurban olduğunu nasıl öğrendiğimizi ve onu bugün burada nasıl bulduğumuza dair bilgileri de aktarırız. Kripos’un o kadar insan gücü ve kaynakla iki aydan uzun zamandır başaramadığı işi nasıl yaptığımızı onlar da öğrenmiş olur. Ne dersin, Bellman?”

Bellman cevap vermedi.

“Yoksa Adalet Bakanlığı ülkedeki cinayetleri soruşturmaya kimin daha uygun olduğunu

yeniden gözden geçirir diye mi korkuyorsun?” “Kendine fazla güvenme Hole. Seni böyle yok ederim. Bellman parmaklarını şıklattı.

“Neyse” dedi Harry. “İkimizin de eli kazanacak gibi değil. Ateşkes anlaşmasına ne dersin?”

“Ne saçmalıyorsun?”

“Size her şeyi verelim. Elimizdeki her şeyi. Tüm takdiri siz toplayın.”

Bellman gözucuyla dedektife baktı. “Bize neden yardım edesin ki?”

“Çok basit” dedi Harry, paketten son sigarayı çekerek. “Bana katillerin yakalanmasına yardımcı olayım diye para veriyorlar. Benim işim bu.”

Bellman yüzünü ekşitti, başını ve omuzlarını gülüyormuş gibi kaldırdı ama dudaklarından en ufak bir kahkaha dökülmedi. “Haydi ama Hole, ne istiyorsun?”

Harry sigarasını yaktı. “Gunnar Hagen, Kaja Solness ve Björn Holm’un bu suçlamaya dahil olmasını istemiyorum. Teşkilattaki geleceklere sağlama alınacak.”

Bellman dolgun altdudağını başparmağıyla işaretparmağının arasında sıkıştırdı.

“Bunu bir düşünürüm.”

“Ayrıca ben de soruşturmaya katılmak istiyorum. Elinizdeki tüm malzemeye ve kaynağa erişim istiyorum.”

“Bu kadarı yeter!” dedi Bellman, elini kaldırarak. “Kulağın duymuyor mu Hole? Sana bu vakadan uzak durmanı daha kaç kez söyleyeceğim?”

“Bu katili yakalayabiliriz Bellman. Şu anda onun yakalanması bu görevin kime ait olduğundan çok daha önemli olsa gerek, haksız mıyım?”

“Sakın benimle!..” diye bağırdı Bellman. Birkaç kişi dönüp bakınca kendini tuttu. Harry’ye bir adım yaklaşıp sesini alçalttı. “Sakın bana aptal muamelesi yapma Hole.”

Harry’nin sigara dumanı rüzgârda Bellman’ın yüzüne

vursa da komiser gözünü kırpmadı. Harry omuz silkti.

“Biliyor musun Bellman? Bence senin derdin güç ya da politika değil. Sen günü kurtaran kahraman olmak isteyen küçük bir çocuksun. Bu kadar basit. Ve masalını bozacağım diye ödün kopuyor. Ama bu işi çözenin kolay bir yolu var. Mesela fermuarları indirip dalgıçların teknesine kadar hangimiz işeyebilecek görebiliriz.”

Mikael Bellman bu defa gerçek ve sesli bir kahkaha patlattı. “Uyarı tabelalarını görmedin

galiba Harry.”

Sağ eliyle öyle hızlı bir hamle yaptı ki Harry karşılık vermeye fırsat bulamadan sigarası dudaklarının arasından uçtu ve tıslayarak suya düştü.

“Sigara öldürür. Hoşça kal.”

Harry havalanan helikopterin sesini duyarken suda yüzen son sigarasını izledi. Kâğıdı gri ve ıslak, ucu siyah ve ölüydü artık.

Dalgıç ekibinin teknesi Harry, Kaja ve Beate’yi otoparkın olduğu kıyıya bıraktığında hava kararmaya başlamıştı. Ağaçların arasında ani bir hareketlenme oldu ve ardından fotoğraf makinelerinin flaşları patladı. Harry tek kolunu istemsizce kaldırdı ve Roger Gjendem’in karanlığın içinden gelen sesini işitti.

“Harry Hole, genç bir kadın cesedi bulduğunuza dair söylentiler var. İsmi söyler misiniz? Diğer cinayetlerle bağlantısı olduğundan ne kadar eminsiniz?”

“Yorum yok” dedi Harry, yarı kör bir halde yolunu bulmaya çalışarak. “Bu şu an için bir kayıp vakası ve tek söyleyebileceğimiz şey aradığımız kişi olması muhtemel bir kadın bulduğumuz. Bahsettiğiniz cinayet vakaları için lütfen sorularınızı Kripos’a yöneltin.”

“Kadının adını öğrenebilir miyiz?”

“Önce kimliğinin teşhis edilmesi ve yakınlarına haber verilmesi gerekiyor.”

“Ama şu ihtimali göz ardı...”

“Her zamanki gibi hiçbir ihtimali göz ardı etmiyorum Gjendem. Basın toplantısı yapılacak.”

Harry arabaya bindi. Kaja motoru çalıştırmış, Beate Lönn arka koltukta yerini almıştı. Arkalarında flaşlar patlarken anayola çıktılar.

“Evet” dedi Beate Lönn, koltukların arasından öne eğilerek, “Adele Vetlesen’i arama çalışmanız nasıl burada sonuçlandı, hâlâ bir açıklama yapmadınız.”

“Tamamen tümdengelim mantığıyla” dedi Harry. “Muhakkak” diyerek iç çekti Beate.

“Ashında daha önce anlamadığım için kendime kızıyorum” dedi Harry. “En başından beri katilin neden bir parça eski halat için onca yolu tepip kullanılmayan bir halat imalathanesine gelmiş olabileceğine kafa yoruyordum. Bir mağazadan herhangi bir halat alabilecekken neden izi sürülebilir bu halatı seçtiğine de. Cevap aslında belliydi. Ama ancak oturup Afrika’daki derin bir gölü izlerken fark edebildim. Katil buraya halat için gelmedi. Yakınlarda bulabildiği tek halat buydu ve onu burada başka bir iş için kullandı. Ama sonra yanında götürüp Marit Olsen’i öldürmek için de kullandı. Buraya geliş sebebi kurtulması gereken bir ceset olmasıydı. Adele

Vetlesen. Bölgenin polisi Skai buraya ilk geldiğimizde söylemişti. Burası gölün en derin ucuydu. Katil cesedin pantolonunu taşla doldurdu, belini ve bacaklarını halatla bağladı, sonra da göle bıraktı.”

“Kadının buraya ölü olarak getirildiğini nereden biliyorsun? Belki onu burada boğmuştur.”

“Boynunun etrafında geniş bir kesik var. Bahse girerim, otopside ciğerlerinde su çıkmayacak.”

“Ve kanında Charlotte’la Borgny’de olduğu gibi ketanom çıkacak” dedi Beate.

“Ketanomun çabuk etki gösteren anestezi bir ilaç olduğunu yeni öğrendim” dedi Harry. “Daha önce duymamış olmam tuhaf.”

“O kadar da tuhaf değil” dedi Beate. “Hastaları kendi kendilerine solunum yapma imkânı tanıyarak uyutmak için kullanılan ketalar isimli ilacın eski ve ucuz bir çeşidi. Yan etkileri yüzünden doksanlarda Avrupa Birliği ve Norveç’te yasaklandı; o yüzden genellikle sadece az gelişmiş ülkelerde görebilirsin. Kripos ketanomu bir süre önemli bir ipucu olarak gördü ama hiçbir şey bulamadılar.”

Kırk dakika sonra Beate’yi Bryn’deki Krimteknisk binasına bırakırlarken Harry Kaja’dan beklemesini istedi ve arabadan indi.

“Sana sormak istediğim bir şey var” dedi.

“Ah, öyle mi?” dedi Beate. Titreyerek ellerini ovuşturdu. “Senin olası bir olay yerinde ne işin vardı? Björn nereden orada değildi?”

“Çünkü Bellman Björn’e özel görevler verdi.”

“Ne gibi görevler? Tuvalet temizlemek gibi mi?”

“Hayır. Krimteknisk koordinasyonu ve stratejik planlama.” “Ne?” Harry kaşlarını kaldırdı. “Ama bayağı bir terfi.” Beate omuz silkti. “Björn işinde iyidir. Zamanı gelmişti zaten. Başka soru?”

“Yok.”

“Hoşça kal.”

“Hoşça kal. Ha, bu arada, bir saniye. Senden Bellman’a halatı nerede bulduğumuzu söylemeni istemiştin ya. Ona ne zaman haber vermiştin?”

“Beni gece aramıştın, o yüzden ben de ertesi sabahı beklemiştim. Neden sordun?”

“Öylesine” dedi Harry. “Öylesine.”

Arabaya döndüğünde Kaja telefonunu hemen cebine soktu. “Cesedin haberi *Aftenposteriin* sitesine çıkmış bile” dedi. “Sahi mi?”

“Dediklerine göre senin kocaman bir resmini koyup adını soyadını yazmışlar ve senden ‘soruşturmayı yürüten’ olarak bahsetmişler. Tabii olayı hemen diğer cinayetlere bağlamışlar.”

“Demek öyle. Hımm. Aç mısın?”

“Hem de çok.”

“Planın var mı? Yoksa sana yemek ısmarlayayım.”

“Harika olur. Nerede?”

“Ekeberg Restoram’nda.”

“Ooo. Pahalı bir yer. Orayı seçmenin özel bir nedeni var mı?” “Şey, bir arkadaşım eski bir anıyı hatırlatınca aklıma geldi de.”

“Anlat.”

“Anlatacak bir şey yok, malum ergenlik...”

“Ergenlik mi! Çabuk anlat!”

Harry güldü. Şehir merkezine yaklaşırlarken ve Ekeberg’in tepesine kar yağmaya başlamışken Harry ona Killer Queen’i, bir zamanlar Oslo’nun en çekici ve işlevsel binası olan, yenilendikten sonra bugünlerde de eski halini aratmayan Ekeberg Restoranı’ndaki güzel kadını anlattı.

“Ama seksenlerde öyle köhne bir haldeydi ki müdavimleri bile mekâna uğramaz olmuştu. İnsanların masa masa dolaşıp bardakları devirmemeye çalışarak birbirini dansa davet ettiği sarhoş yuvası bir dans restoranına dönmüştü. Kendine bir eş bulanlar düşmemek için birbirine tutunarak pistte sal-lanırdı.”

“Anladım.”

“Öystein, Tresko ve ben Nordstrand sahilindeki Alman sığmaklarının tepesine gidip bira içer, ergenliğimizin bitmesini beklerdik. On yedi olduğumuzda gözümüzü karartıp restorana gitmeye, yaşımızı büyük söyleyip içeri girmeye başladık. Kapıda dil dökmene gerek yoktu; mekân para kazanmanın derdindeydi nasıl olsa. Müzik grubu berbattı ama en azından ‘Nights in White Satin’i çalabiliyorlardı. Neredeyse her gece gelen ve herkesin ilgi odağı olan bir müşterileri vardı. Biz ona Killer Queen derdik. Dişi bir savaş gemisi gibiydi.”

“Savaş gemisi mi?” Kaja güldü. “Sen de abayı ona mı yaktın?”

“Evet” dedi Harry. “İnsanı tam donanımlı bir kalyon gibi ezip geçiyordu. İnanılmaz seksi ve

korkutucuydu. Vücudu bir panayır yeri gibiydi. Hız treninin raylarını andıran kıvrımları vardı.”

Kaja daha da sesli güldü. “Mahalle lunaparkı desene şuna?”

“Sayılır” dedi Harry. “Ama Ekeberg Restoram’na gitmesinin asıl amacı bana kalırsa görünmek ve milleti kendisine hayran bırakmaktı. Tabii bir de mekânın kart çakallarından bedava içki içmek. Kimse Killer Queen’i o adamlardan biriyle dışarı çıkarken görmemişti. Belki de bizi büyüleyen şey buydu. İlgi görmek için kendisinden birkaç gömlek aşağıdaki insanların arasına inen ama yine de tarzını bozmayan bir kadın olmasıydı.”

“Ne oldu peki?”

“Bir gece Öystein ve Tresko onu dansa davet edebilirsem bana viski ısmarlayacaklarını söylediler.”

Tramvay hattını geçtiler ve restoranın olduğu tepeyi çıkmaya başladılar.

“Eee?” dedi Kaja.

“Davet ettim.”

“Sonuç?”

“Birlikte dans ettik. Sonunda ayaklarına basılmasından sıkıldığını söyledi ve dışarıda yürüyelim mi diye sordu. Önce o çıktı. Ağustos ayıydı, sıcaktı ve gördüğün üzere burada ormandan başka bir şey yok. Her yerde sık ağaçlar ve kuytu yerlere giden patikalar var. Sarhoştum ama yine de o kadar heyecanlıydım ki bir şey desem sesimin titrediğini anlayacak

diye korkuyordum. O yüzden çenemi kapalı tuttum. İyi de oldu; sürekli o konuştu. Bana bir şey bırakmadı. Sonra birlikte evine gitmeyi teklif etti.”

Kaja kıs kıs güldü. “Ooo. Evde ne oldu?”

“İstersen onu da yemekte konuşalım. Geldik.”

Otoparkta boş bir yere girdiler, arabadan indiler ve restoranın merdivenini tırmandılar. Baş garson onları yemek salonunun girişinde karşıladı ve adlarını sordu. Harry rezervasyon yaptırmadıklarını söyledi.

Garson gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Bar bölümünden sigara aldıktan sonra restorandan çıkarlarken “İki ay boyunca dolu” diye homurdandı Harry. “Sanırım burayı restorana su sızarken ve tuvaletteyken arkadan fareler cıyıklarken daha çok seviyordum. En azından içeri girebiliyorduk.”

“Boşver, gel sigara içelim” dedi Kaja.

Aşağısında Oslo'ya dek inen bir ormanın başladığı alçak bir tuğla duvarın üzerinden atladılar. Batıda bulutlar turuncu ve kırmızıya çalıyor, otobanda kuyruk olan araçlar şehrin siyahlığında fosforlu birer ışık gibi parıldıyordu. Şehri pusu kurup etrafını gözleyen bir hayvana benzetti Harry. Avını bekleyen, kamufle olmuş bir yırtıcıya. Paketten iki sigara çıkarıp yaktı ve birini Kaja'ya uzattı.

“Hikâyenin geri kalanı” dedi Kaja, sigarasından bir nefes alarak.

“Nerede kalmıştık?”

“Killer Queen seni evine götürdü.”

“Hayır, sadece bana gelmek ister miyim diye sordu. Ben de kibarca geri çevirdim.”

“Geri mi çevirdin? Yalan söyleme. Niye?”

“Geri döndüğümde Öystein ve Tresko da aynısını sordu. Ben de onlara iki dostum ve bedava viskiler beni beklerken öylece çekip gidemeyeceğimi söyledim.”

Kaja gülüp sigarasının dumanını manzaraya doğru üfledi.

“Tabii ki onlara yalan attım” dedi Harry. “Dostlukla bir ilgisi yoktu. Bu kadar baştan çıkarıcı bir teklifi duyan kimse arkadaşımı falan tanımaz. Asla. Gerçek şu ki cesaret edemedim. Killer Queen benim için ürkütücü derecede klas biriydi.”

Bir müddet sessizce oturdular. Şehrin uğultusunu dinleyip yukarı doğru kıvrılan dumanları izlediler.

“Bir şey düşünüyorsun” dedi Kaja.

“Hı-hı. Bellman'ı düşünüyorum. Nasıl her şeyden haberdar olabildiğini. Sadece Norveç'e geldiğimi değil, hangi uçakla geldiğimi bile biliyordu.”

“Belki Emniyet Müdürlüğü'nde adamları vardır.”

“Hımm. Skai bugün Lyseren Gölü'nde bir şey söyledi. Bellman onu daha bizim imalatheneye gittiğimiz akşam halat için aramış.”

“Ciddi misin?”

“Ama Beate ertesi sabaha kadar Bellman'a halattan bahsetmediğini söylüyor.” Harry yamaçtan aşağı süzülen külün ateşini takip etti. “Björn de adli tıp ve stratejik planlama koordinatörlüğüne atanmış.”

Kaja hayretle dedektife baktı. “Doğru olamaz, Harry.”

Harry cevap vermedi.

“Björn Holm, ha! Yaptıklarımızı Bellman’a o söylemiş olabilir mi ki? Siz ikiniz yıllarca birlikte çalıştınız; siz... arkadaşınız!”

Harry omuz silkti. “Söylediğim gibi” dedi, sigarasını yere atıp topuğuyla ezerek, “baştan çıkarıcı bir teklif duyan kimse arkadaşını tanımaz. Schröders’te günün spesiyalini yemeye ne dersin?”

Artık sürekli rüya görüyorum. Yaz ayıydı ve ona âşıktım. Yaşım çok gençti ve bir şeyi yeterince istersem benim olur sanıyordum.

*Adele... Onun gülüşü, onun saçları ve onun vicdansız kalbi vardı sende. **Aftenposten’e/e seni buldukları yazıyor. Umarım için kadar dışın da kirlenmiştir artık.***

Vakanın Dedektif Harry Hole’a verildiği yazıyor bir de. Kardan Adam’ı yakalayan dedektif. Belki hâlâ umut vardır, belki bu polis diğer hayatları kurtarır, kim bilir?

*Adele’in **Verdens Gang** internet sitesindeki fotoğrafını bastırdım ve duvara astım. Havass kulübesinin konuk defterinden yırtılan sayfanın hemen yanına. Artık geriye üç isim kaldı sadece. Ve bunlardan biri bana ait.*

Profil

Schröder’in spesiyali sahanda yumurta ve çiğ soğanla servis edilen lahana ve patates ezmesi kızartmasıydı. “Güzelmiş” dedi Kaja.

“Aşçı bugün ayık herhalde” diyerek onu doğruladı Harry. Sonra parmağıyla bir yeri gösterdi. “Bak.”

Kaja, Harry’nin gösterdiği yere döndü ve televizyona baktı, “işte başlıyoruz!” dedi.

Mikael Bellman’ın yüzü ekranı kapladı. Harry, Rita’dan sesi açmasını işaret etti. Bellman’m ağız hareketlerini inceledi. Yumuşak, yarı feminen yüz hatlarını. Zarif biçimli kaşlarının altındaki koyu kahverengi gözlerinin parıltısını. Tenine sulu kar yağmış gibi duran beyaz lekeler onu çirkinleş-tirmiyor, aksine onu izlenmesi daha ilginç biri haline getiriyordu. Tıpkı egzotik bir hayvan gibi. Çoğu dedektifin yaptığı gibi numarasını rehberden çıkarmadıysa telefonu bugünden itibaren şehvet dolu platoniklerin mesajlarıyla dolacaktı. Biraz sonra ses açıldı.

“...7 Kasım gecesi Havass’taki kulübede bulunanlar. Dolayısıyla orada olanların en kısa sürede polise müracaat etmelerini istiyoruz.”

Ekranı yeniden spiker göründü ve yeni bir habere geçildi. Harry tabağını kenara itti, elini sallayarak kahve istedi. “Artık Adele’i de bulduğumuza göre bana bu katille ilgili düşüncelerini söyle bakalım. Bana bir profil çıkar.”

“Neden?” diye sordu Kaja, bardağından bir yudum su alıp. “Yarımdan itibaren başka vakalarda çalışıyor olacağız.” “Eğlencesine.”

“Seri katillerin profilini çıkarmak senin için eğlenceli bir şey mi?”

Harry ağzına bir kürdan götürüp emdi. “Buna verilecek güzel bir cevap olduğunu biliyorum ama aklıma gelmiyor.” “Sen delisin.”

“Evet, kim bu adam?”

“Birincisi, dediğin gibi bu bir adam. İkincisi, bir seri katil. Adele’in ilk kurban olduğunu düşünmüyorum.”

“Neden?”

“Çünkü öyle temiz çalışmış ki bunun için kafasının epey rahat olması gerekiyor. İlk cinayette bir insanın kafası bu kadar rahat olamaz. Ayrıca onu bulmayalım diye çok iyi bir yere saklamış. Bu da daha pek çok kayıp vakasının arkasında da onun olabileceğini gösteriyor.”

“Güzel. Başka?”

“Eee...”

“Devam et. Adele Vetlesen’i güzel sakladığını söyledin. Şimdilik bildiğimiz ilk cinayet kurbanı o. Diğer cinayetler nasıl gelişmiş olabilir?”

“Giderek cesareti ve özgüveni artmış. Onları saklamayı bırakmış. Charlotte ormanda bir arabanın arkasında, Borgny ise şehir merkezindeki bir plazanın bodrumunda bulundu.” “Ya Marit Olsen?”

Kaja bunu biraz düşündü. “Aşırıya kaçmış bir cinayet. Muhtemelen kontrolünü kaybetti, artık kendine hâkim olamıyor.”

“Ya da...” dedi Harry, “... sonraki seviyeye geçti. Herkese ne kadar akıllı olduğunu göstermek istiyor, o yüzden kurbanlarını sergilemeye başladı. Marit Olsen’in Frogner Havuzunda öldürülmesi dikkat çekmek için atılmış büyük bir çılglık gibi ama

uygulamada kontrolü kaybettiğine dair birkaç işaret de var. Kullandığı halatı çok dikkatsizce seçmesi gibi. Başka bir ip seçse hiç ipucu bırakmamış olacaktı. Buna bir itirazın var mı?” Kaja biraz düşündükten sonra başını sağa sola salladı. “Sonra da Elias Skog” dedi Harry. “Onda farklı bir şey var mı?”

“Kurbanına yavaş bir ölümle işkence ediyor” dedi Kaja. “içindeki sadist ortaya çıkıyor.”

“Leopold elması da bir işkence aleti” dedi Harry. “Ama ilk defa sadizmi bu cinayette gördüğümüz konusunda sana katılıyorum. Bu bilinçli bir tercih aynı zamanda. Kendi kendini

afiş ediyor, başkalarının bunu yapmasına izin vermiyor. Gösteriyi hâlâ o yönetiyor, lider hâlâ o.”

Önlerine kahve demliği ve fincanlar konuldu.

“Ama...” dedi Kaja.

“Evet?”

“Sadist bir katilin kurbanın acı çekmesini ve ölmesini görmeden olay yerini terk etmesi biraz çelişkili değil mi? Ev sahibesi üst kattaki misafir gittikten sonra banyodaki gümbürtüleri duyduğunu söyledi. Yani kaçmış... Tuhaf değil mi?” “Güzel bir nokta. O halde elimizde ne var? Sahte bir sadist. Peki neden sadist numarası yapıyor?”

“Çünkü onun profilini çıkarmaya çalışacağımızı biliyor. Şu anda yaptığımız gibi” dedi Kaja, hevesli bir şekilde. “Böy-lece onu yanlış yerlerde aramaya başlayacağız.”

“Hımm. Olabilir. O halde bilgili bir katil.”

“Aklından neler geçiyor, sayın bilge adam?”

Harry kahve doldurdu. “Gerçekten seri katil olsaydı cinayetlerin daha geniş aralıkları olurdu.”

Kaja masaya doğru eğildi ve fısıldayarak konuşurken sivri dişleri parıladı: “Seri katil *olmayabilir* mi diyorsun?” “Evet; çünkü bir imzası yok. Genellikle cinayetlerin bir seri katilin işi olduğunu belli eden, o yüzden her defasında

tekrarlayan özellikleri olur. Buradaysa katilin öldürme esnasında herhangi bir cinsel eylemde bulunduğu dair hiçbir iz yok. Leopold elmasıyla öldürülen Borgny, Charlotte ve Juliana dışında kullandığı yöntemler arasında bir benzerlik de yok. Olay yerleri birbirinden alakasız, kurbanlar da öyle. Farklı cinsiyetler, farklı yaşlar, farklı geçmişler, farklı fiziksel görünümler.”

“Ama rastgele seçilmediler; hepsi de aynı gece aynı kulübede kaldı.”

“Kesinlikle öyle. İşte bu yüzden klasik bir seri katille karşı karşıya olduğumuza tamamen ikna olamıyorum. Ya da en azından öldürmek için klasik gerekçeleri olan biriyle. Seri katiller için öldürmenin kendisi genellikle yeterli bir gerekçedir. Mesela fahişeler kurban olarak seçilir. Aslında sebep günahkâr olup olmamaları değil, sadece kolay birer av olmalarıdır. Bugüne kadar kurbanlarını belirli kriterlere göre seçen tek bir seri katil gördüm.”

“Kardan Adam.”

“Bir seri katilin kurbanlarını bir kulübenin konuk defterindeki rastgele bir sayfadan seçtiğini düşünmüyorum. Havass’ta ona öldürmek için gerekçe sunacak bir olay yaşanmışsa da bilindik seri cinayetlerden bahsetmiyoruz demektir. Kendisini gösterme hamlesi de klasik seri katillere

göre biraz çabuk oldu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir cinayeti örtbas etmek ve sonrakilerde kullanmak üzere cinayet aleti satın almak için bir kadını Ruanda ve Kongo’ya gönderdi. Sonra da onu öldürdü. Başka bir deyişle bir cinayeti gizlemek için aşırıya kaçarken bir iki hafta sonrakinde hiçbir şey yapmadı. Bir sonrakinde ise adeta kırmızı örtüsünü savurarak suratımıza hareket çeken bir matador gibi davrandı. Bu çok hızlı bir kişilik değişikliği demek. Hiç mantıklı değil.”

“Birden çok katil olabilir mi sence? Her birinin başka bir yöntemi olan?”

Harry başını iki yana salladı. “Tek bir benzerlik var. Katil arkasında ipucu bırakmıyor. Seri katiller nadir bir topluluksa ipucu bırakmadan öldüren bu topluluğun beyaz balinasıdır. Bu durumda ortada sadece bir katil var diyebiliriz.” “Doğru. O zaman nasıl birinden bahsediyoruz biz?” Kaja kollarını yukarı kaldırdı. “Çoklu kişilik bozukluğu olan bir seri katil mi?”

“Kanatları olan bir beyaz balinadan” dedi Harry. “Hayır, ben de bilmiyorum. Her neyse, zaten bir önemi de yok. Eğlencesine yapıyoruz bunu. Artık Kripos’un baktığı bir dosya.”

Kahvesini bitirdi. “Ben bir taksi tutup hastaneye gidiyorum.”

“Seni bırakabilirim.”

“Sağ ol ama boşver. Sen evine git ve yepyeni ilginç dosyalara hazırlan.”

Kaja bıkkın bir halde iç geçirdi. “Şu Björn olayının...” “Kimseye söylenmemesi gerekiyor” diyerek cümleyi tamamladı Harry. “iyi uykular.”

Harry Rikshospital’de babasının odasına vardığında Altman çıkmak üzereydi.

“Uyuyor” dedi. “Ona on miligram morfin verdim. Siz burada oturabilirsiniz, sorun değil; ama muhtemelen saatlerce uyanmayacak, haberiniz olsun.”

“Teşekkür ederim” dedi Harry.

“Bir şey değil. Benim de... nasıl desem, gereğinden çok fazla acıya katlanmak zorunda kalan bir annem vardı.” “Anladım. Sigara içiyor musunuz, Bay Altman?”

Harry erkek hemşirenin suçluluk duygusu sergilediğini görünce onu dışarıda sigara içmeye davet etti. İkisi sigaralarını yaktığında Altman, ilk adıyla Sigurd, annesi yüzünden anestezi konusunda uzmanlaştığını anlattı.

“Babama o iğneyi yaptığımız için size...”

“Bir oğulun başka bir oğula iyiliği diyelim” diyerek gülümsedi Altman. “Ama önce doktorun onayını aldım tabii, işimden olmak istemem.”

“Akıllıca” dedi Harry. “Keşke ben de o kadar akıllı olabilseydim.”

Sigaralarını bitirdiler. Altman gitmek üzereyken Harry sordu: “Anestezi uzmanı olduğunuza göre ketanom nereden bulunur, bana söyleyebilir misiniz?”

“Ah, lütfen” dedi Altman. “Sanırım bu soruya cevap vermem iyi olur.”

“Merak etmeyin” dedi Harry, çarpık bir tebessümle. “Çalıştığım cinayet vakalarından biriyle ilgili.”

“Haa, şimdi oldu. Eee, işiniz anestetiklerle ilgili değilse ketanomu Norveç’te bulmanız epey zordur. Mermi gibi etki gösterir. Abartısız söylüyorum; hastayı yere serer. Ama ülser gibi ciddi yan etkileri vardır. Aşırı dozda kalp durması riski de ortaya çıkar. Eskiden intiharlarda kullanılırdı. Ama artık kullanılmıyor. Birkaç sene önce Avrupa Birliği’nde ve Norveç’te ketanom kullanmak yasaklandı.”

“Biliyorum. Öyleyse ketanom bulmak için nereye gitmek gerekiyor?”

“Şey, eski Sovyet ülkelerine. Ya da Afrika’ya.”

“Kongo olur mu mesela?”

“Kesinlikle. Avrupa yasağından beri üreticisi çok düşük fiyatlara satıyor; oradan da fakir ülkelere gidiyor. Bu her zaman böyledir.”

Harry babasının başucuna oturup pijamayla örtülü zayıf göğsünün inip çıkışını izledi. Bir saat sonra ayağa kalkıp gitti. Evin kapısını açıp babasının en sevdiği Duke Ellington

kayıtlarından biri olan “Don’t Get Around Much Any More”u çalana ve kahverengi topağı çıkarana kadar telefon açmayı ertelemeye karar verdi. Gunnar Hagen bir mesaj bırakmıştı ama neyle ilgili olduğunu az çok bildiği için hiç dinleyesi yoktu. Bellman’dan yine azar yemişti büyük ihtimalle; bundan sonra inandırıcı bir mazeretleri olsa bile cinayet dosyasına ellerini sürmeleri yasaktı. Ayrıca Harry hâlâ polis olarak çalışmak istiyorsa artık sıradan görevlerini bile rapor etmek zorundaydı. Bu ikincisi geçerli olmayabilirdi gerçi. Seyahatlerine çıkma zamanı gelmişti. Ve bu seyahatlerin ilki bu gece gerçekleşecekti. Tek eliyle çakmağı çıkarırken diğeriyle telefonuna gelen iki yazılı mesaja baktı. Birincisi Oystein’dendi. Arayı daha fazla uzatmadan bir gece “erkek erkeğe çıkmayı” teklif ediyordu ve aralarında belki de en tuzu kuru olan Tresko’yu da çağırarak istiyordu. İkincisi Harry’nin tanımadığı bir numarandı. Harry mesajı açtı.

Aftenposten'in sitesinde vakanın size verildiğini gördüm.

Yardım edebilirim. Elias Skog küvete yapıştırılmadan önce konuşmuş. C.

Harry'nin elinden düşen çakmak yüksek bir sesle cam sehpayaya çarptı ve Harry kalbinin hızlandığını hissetti. Cinayet dosyalarında her zaman tüyo vermek, tavsiyede bulunmak ve kendi iddiasını söylemek için tonla insan telefon açardı. Bir şeyleri gördüğüne, duyduğuna ya da öğrendiğine yemin billah ederek polisten kendisine bir iki dakika ayırmasını isterdi. Çoğunlukla hep aynı sesler olsa da bazen kafası karışık yeni geveze tiplerin aradığı da olurdu. Ama Harry bunun onlardan biri olmadığından adı gibi emindi. Basında vakayla ilgili çok şey yazılıp çizilmiş, okurlar hatırı sayılır miktarda bilgi edinmişti. Ne var ki kamuoyuyla Elias Skog'un küvete yapıştırıldığı paylaşılmamıştı. Harry'nin telefon rehberlerinde kayıtlı olmayan cep numarası da.

Kalıcı yaralar

Harry Duke Ellington'u kapattı ve elinde telefonla oturdu. Mesajı atan kişi Japon yapıştırıcısını biliyordu. Harry'nin numarasını da. Arayanın adını ve adresini kontrol etmeli, hatta sırf korkutucu olabilecek bir mesaj gönderdiği için onu tutuklatmalı mıydı? Öte yandan bunu yazan her kimse, şüphesiz bir yanıt bekliyordu.

Harry "geri ara"ya bastı.

Telefon iki kez çaldı ve boğuk bir ses duyuldu, "Efendim?" "Ben Harry Hole."

"Sizinle tekrar konuşmak güzel, Bay Hole."

"Hımm. Daha önce konuşmuş muyduk?"

"Hatırlamıyor musunuz? Elias Skog'un dairesi. Japon yapıştırıcısı."

Harry boynundaki şahdamarımın attığını ve boğazını tıkadığını hissetti.

"Evet, oradaydım. Ama kiminle konuşuyorum ve siz orada ne yapıyordunuz?"

Hattın diğer ucundaki ses bir saniye susunca Harry hemen telefonu kapattığına kanaat getirdi. Ama ses uzun bir açıklamayla geri döndü: "Ah, çok özür dilerim. Mesajın sonuna sadece C yazmış olmalıyım. Öyle mi yapmışım?"

"Evet, öyle yapmışsınız."

"Genelde öyle yazarım da. Ben Dedektif Colbjörnsen. Sta-vanger'den. Bana numaranızı vermiştiniz, hatırladınız mı?"

Harry kendine küfretti, nefesini tuttuğunu fark etti ve uzun bir tıslamayla nefesini saldı.

"Orada mısınız?"

"Hı-hı" dedi Harry, sehpadaki çay kaşığı alıp biraz afyon kazıyarak. "Bana yardım

edebileceğinizi söylemişsiniz.”

“Evet, öyle. Ama bir şartla.”

“Nedir?”

“Aramızda kalacak.”

“O neden?”

“Çünkü o Bellman denen aşâğılık herifin buraya gelip Tanrı’nın suçluları bulmak için gönderdiği bir lütufmuş gibi dolanmasını istemiyorum. O ve kahrolası Kripos bütün ülkede tekel kurmaya çalışıyor. Benim için cehenneme gitse umurumda değil. Ama sorun şeflerimde. Lanet olası Skog vakasına dokunmama izin vermiyorlar.”

“Peki neden ben?”

“Ben basit bir taşralıyım, Bay Hole. Ama *Aftenposten*’de soruşturmanın başına sizin getirildiğinizi görünce neler olacağını anladım. Siz de benim gibisiniz; kaderinize razı olmuyorsunuz.”

“Şey...” dedi Harry, önünde duran afyona bakarak.

“O yüzden bu bilgiyi şu ukala herife karşı kullanırsanız ve Bellman’ın şeytan imparatorluğu planlarının rafa kalkmasını sağlarsanız ne mutlu bana. Bellman’a raporumu yarından sonraki gün göndereceğim. Bu da size bir gün kazandıracak.”

“Elinizdeki bilgi nedir?”

“Skog’un tanıdıklarıyla konuştum. Aşırı derecede takıntılı, tuhaf ve tek başına dünyayı dolaşan biri olduğu için çevresi yok denecek kadar az. Topu topu iki kişi. Ev sahibesi. Bir de ölümünden önceki günlerde telefonla aradığı bir kız. Telefon numarasından takip edip bulduk. Adı Stine Ölberg. Elias’ın öldürüldüğü gece onunla konuştuğunu söyledi. Şehir merkezinden kalkan bir otobüstelermiş ve gazetelere çıkan öldürü-

len kızlarla beraber Havass’taki kulübede kaldığını söylemiş. Hepsinin aynı kulübede kaldığını nasıl hâlâ bulamadıklarına şaşırıyormuş ve polise gitsem mi diye düşünüyormuş. Ama olaya dahil olmamak için gitmeye niyeti yokmuş. Bana kalırsa haklıymış da. Daha önceden polisle başı belaya girmiş çünkü. İki ayrı olayda insanları takip ettiği için hakkında şikâyet var. Açıkçası kanundışı bir şey yapmamış. Dediğim gibi, takıntılı bir tipmiş sadece. Stine o güne kadar ondan korktuğunu ama o gece durumun tam tersi olduğunu söyledi. Bu defa asıl korkan kendisiymiş gibi davranıyormuş.”

“İlginç.”

“Stine diğer üç kurbanın kim olduğunu bilmiyormuş gibi yapmış ve Elias o gece orada kalmış başka birinden bahsedeceğini ve onu tanıdığından emin olduğunu söylemiş. İşte burası gerçekten biraz ilginç. Bu adam çok iyi tanınan biri. En azından B sınıfı ünlülerinden.”

“Öyle mi?”

“Elias Skog’a göre Tony Leike de oradaymış.”

“Tony Leike... Tanımam gereken biri mi?”

“Nakliye imparatoru Anders Galtung’un kızıyla birlikte yaşıyor.”

Harry’nin gözünün önüne birkaç gazete manşeti geldi. “Tony Leike sözümona bir yatırımcı. Bir anda zengin oldu ve kimse nasıl olduğunu bilmiyor; ama çalışarak olmadığı kesin. Üstelik yakışıklı da. Pek iyi aile çocuğu sayılmaz ama. İşin garip kısmı da burası zaten. Herifin record’u var.”

“Record’u mu?” diye sordu Harry, Colbjørnsen’in İngilizcesini anlamamış gibi yaparak.

“Sabıkası yani. Tony Leike şiddetli darp yüzünden hüküm giymiş.”

“Hımm. Suçu neymiş, baktınız mı?”

“Yedi sene önce, 7 Ağustos günü gece 11.20 ile 11.45 arasında Ole S. Hansen adında birini dövmüş ve sakatlamış.

Olay Tony’nin büyükbabasıyla yaşadığı sitenin dans salonunun hemen dışında olmuş. Tony on sekiz, Ole on yedi yaşındaymış ve tabii ki kız kavgasıymış.”

“Hımm. Kıskanç çocukların içki içtikten sonra kavga etmesi çok da sıradışı değil. Saldırganlık mı dediniz?”

“Evet; bir olaya daha karışmış. Dövüştüğü çocuğu yere serdikten sonra zavallı oğlann üzerine oturmuş ve yüzünü bıçakla kesmiş. Çocuğun yüzünde kalıcı yaralar oluşmuş. Rapora göre insanlar Leike’yi tutmasalar daha da kötü olacaktı” “Ama sadece bir suçtan hüküm giymiş, öyle mi?”

“Tony Leike öfkesiyle tanınan biriymiş ve devamlı kavgalara karışmış. Mahkemede tanıklardan biri babası için çok da iyi şeyler söylemedi diye Leike’nin onu okulda kemerle boğmaya çalıştığını söylemiş.”

“Belli ki birinin Leike’yle uzun uzun konuşması gerekiyor. Nerede yaşadığını biliyor musunuz?”

“Sizin orada. Holmenveien... bir saniye... numara 172.” “Güzel. Batı Yakası. Hımm. Teşekkür ederim, Bay Colb-jørnsen.”

“Rica ederim. Eee, bir şey daha var. O gece Elias’tan sonra otobüse bir adam binmiş. Elias’la aynı durakta inmiş ve Sti-ne adamın onun peşinden gittiğini görmüş. Ama yüzünü şapka ile gizlediği için eşkal veremiyor. Belki mühim bir ayrıntıdır, belki de değildir.”

“Haklısınız.”

“Size güveniyorum, Bay Hole.”

“Ne konuda güveniyorsunuz?”

“Siz doğru şeyi yapıyorsunuz.”

“Hımm.”

“İyi geceler.”

Harry, Duke’ü dinleyerek oturmaya devam etti. Ardından telefonu eline aldı ve Kaja’nın numarasına baktı. Arama tuşuna basacaktı ama tereddüt etti. Yine aynısını yapıyordu.

İnsanları peşinden sürüklüyordu. Telefonu yana fırlattı. İki seçeneği vardı, ilki mantıklı olanı. Bellman’ı aramak. İkincisi ise aptalca olan. Tek başına hareket etmek.

Harry iç çekti. Kimi kandırıyordu ki? Başka seçeneği yoktu. Çakmağını cebine soktu, topağı folyoya sarıp içki büfesine koydu, soyundu, alarmı altıya kurdu ve yatağa gitti. Başka seçeneği yoktu. Onun gibi kendi davranış biçimine hapsol-müş biri için aslında her eylem zorunlu bir eylemdi. O yüzden kovaladıklarından ne daha iyi, ne de daha kötüydü.

Kafasından bu düşünceyi geçirirken dudaklarında bir gülümsemeyle uyuyakaldı.

Gece o kadar huzurlu ve dingin ki insanın gözlerini iyileştiriyor, zihnini açıyor. Yeni, eski polis. Hole. Ona bunu anlatmak zorundayım. Her şeyi göstermeyeceğim, sadece anlaması için yetecek kadarını. Belki o zaman bunu durdurabilir. Ben de yaptığım şeyi yapmak zorunda kalmam. Defalarca tükürüyorum ama ağzım her seferinde yine kanla doluyor.

İlişkisel arama

Harry Emniyet Müdürlüğü’ne sabah yediye çeyrek kala vardı. Danışmadaki güvenlik görevlisi dışında ağır ön kapının içindeki geniş salonda kimse yoktu.

Görevliye baş selamı verdi, kartını kapıdaki okuyucudan geçirdi ve asansörle bodrum kata indi. Tünelden geçerek odanın kapısının kilidini açtı. Günün ilk sigarasını yaktı ve bilgisayar açılırken bir cep telefonu numarasını aradı. Katrine Bratt’m sesi uykuluydu.

“Senden şu meşhur ilişkisel aramalarından yapmanı istiyorum” dedi Harry. “Tony Leike’yle her bir cinayet kurbanı arasında. Leipzigli Juliana Verni de dahil.”

“Hobi odası sekiz buçuğa kadar boş” dedi Katrine. “Hemen şimdi giderim. Başka bir şey?”

Harry tereddüt etti. “Benim için Jussi Kolkka’yı da bir kontrol eder misin? Polis.”

“Onun hikâyesi ne?”

“Mesele de o” dedi Harry. “Onun hikâyesini hiç bilmiyorum.”

Harry telefonu kapattı ve bilgisayarda çalışmaya koyuldu.

Tony Leike gerçekten de bir suçtan hüküm giymişti. Adli sicil kaydına göre iki olayda daha başı polisle belaya girmişti-Colbjörnsen’in de belirttiği gibi ikisi de fiziksel şiddettendi, ilk olayda şikâyetten vazgeçilmiş, diğerinde de dava düşmüştü.

Harry, Tony Leike’nin adını google’da aratınca karşısına

birçok sonuç geldi. Çoğu nişanlısı Lene Galtung’la ilgili olan haberlerdi. Ama bunların yanı sıra yatırımcı, spekülâtör ve cahil bir koyun olarak bahsedildiği finans haberlerinde de adı geçiyordu. *Kapital’de* çıkan son yazıda psikolog Einar Kring-len, onun sürünün lideri ne yaparsa onu yapan bir koyun olduğunu yazmıştı. Satın aldığı şirket hisseleri, dağ kulübeleri ve arabalardan restoran, içki, kadın, ofis, ev ve tatil seçimine kadar yaptığı her harekette bunu kanıtlıyordu.

Harry bağlantılar arasında dolaşırken bir finans gazetesinin haberinde durdu.

“Ahaa” diye mırıldandı.

Tony Leike açıkça kendi ayaklarının üzerinde durabilen biriydi. Ya da madenci çizmeleri içinde. *Finan sav isen in* haberinde bir maden projesi ve bu projenin hevesli girişimcisi Leike vardı. İş arkadaşları olan iki genç adamın arasında poz vermişti. Üçü de özel dikim sık takım elbiseler yerine işçi tulumları giymişti ve bir helikopterin önündeki odun yığınının üzerinde gülümseyerek oturuyordu. Tony Leike içlerinde en çok gülendi. Geniş omuzlu, bacakları ve kolları uzun bir adamdı. Hem teni, hem de saçları koyu renkti. Harry damarlarında bir miktar Arap kanı dolaştığını tahmin etti. Ama onu asıl şaşırtan şey haberin manşetiydi: **KONGO’NUN KRALI MI?**

Harry bağlantıları tıklamaya devam etti.

Magazin basını daha çok Lene Galtung’la yakın zamanda yapacağı düğünle ve davetli listesiyle ilgilenmişti.

Harry saatine göz attı. Yediyi beş geçiyordu. Nöbetçi polisi aradı.

“Holmenveien’da bir tutuklama için desteğe ihtiyacım var.”

“Gözaltı mı?”

Harry emniyet avukatından tutuklama emri çıkarmak için elinde yeterince delil olmadığını gayet farkındaydı.

“Sorguya getirmek için” dedi Harry.

“Ben tutuklama dediğinizi sandım da... Sadece sorguya getirmek içinse neden destek...?”

“Beş dakika içinde garajın dışında bir araba ve iki memur hazır bekleyebilir mi lütfen?”

Harry karşılık olarak evet anlamını çıkardığı bir homurtu duydu. Sigarasından iki nefes daha alıp söndürdü ve ayağa kalktı. Kapıyı kilitleyip çıktı. Tünelde on metre yürümüştü ki arkasında sabit telefon olduğunu tahmin ettiği cılız bir ses işitti.

Asansörden inip kapıya doğru yürürken birisi adını seslendi. Sese dönünce güvenlik görevlisinin ona el salladığını gördü. Bankonun yanında hardal sarısı yün kaban giymiş birisi sırtı dönük halde dikiliyordu.

“Bu beyefendi sizi soruyor” dedi danışmadaki görevli.

Yün kaban döndü. Kumaşı kaşmire benziyordu ve Harry öyle de olmalı diye düşündü. Çünkü kabanın içinde geniş omuzlu, uzun kollu ve bacaklı, siyah gözlü, siyah saçlı, damarlarında muhtemelen bir miktar Arap kanı dolaşan bir adam vardı.

“Fotoğraflarda görüldüğünüzden daha uzunsunuz” dedi Tony Leike ve bir sıra yüksek binayı andıran porselen dişlerini gösterip elini uzattı.

Tony Leike “Kahve güzelmiş” derken kinaye yapmıyor gibiydi. Harry adamın kahve fincanını saran uzun ve çarpık parmaklarını inceledi. Bulaşıcı bir hastalık değildi; Leike elini Harry'ye uzatırken sadece bilindik, demode bir eklem iltihabından mustarip olduğunu, bunun ailesinden miras kaldığını ve bu sayede iyi bir hava tahmincisi olduğunu açıklamıştı. “Ama dürüst olmam gerekirse dedektiflere daha iyi bir oda verilmesi gerekmez mi? Burası biraz sıcak sanki.”

“Burası hapishanenin kazan dairesi” dedi Harry, kahvesi-ni yudumlayarak. “Demek bu sabah *Aftenposten* deki cinayet haberini gördünüz.”

“Evet, kahvaltımı yaparken. Yediklerim az daha boğazımda kalıyordu.”

“Neden?”

Leike yarış başlamadan önce koltuğuna yerleşen bir For-mula 1 yarışçısı gibi sandalyesine kuruldu. “Bu söyleyeceklerimin bizim aramızda kalacağına inanıyorum.”

“Biz kimiz?”

“Polis ve ben. Mümkünse sadece siz ve ben.”

Harry' sesinin doğal çıkmasını ve heyecanının belli olmamasını umdu. "Nedenmiş o?"

Leike derin bir nefes aldı. "Milletvekili Marit Olsen'le aynı anda Havass kulübesinde kaldığım duyulmasın istiyorum. Şu an yaklaşan düğünüm yüzünden medyanın fazlasıyla ilgi odağım. Bir cinayet soruşturmasıyla bağlantılı olduğum öğrenilirse bu hiç hoş olmaz. Basın meselenin üzerine gider ve bu da... eski defterlerimin tekrar açılmasına sebep olabilir. Bunun yerine ölmeyi tercih ederim, daha iyi."

"Anladım" dedi Harry, saf bir tavırla. "Tabii ki birkaç faktörü değerlendirmek zorunda kalacağım ve bu yüzden hiçbir şey için söz veremem. Ama bu bir sorgulama değil, sadece konuşma. Bu tür bilgileri genellikle basınla paylaşmam."

"Eh... nasıl desem, en yakınlarımla da mı?"

"Haklı bir sebebi yoksa evet. Buraya gelmenizin öğrenileceğinden korkuyorsanız neden geldiniz?"

"Kulübede kalan insanların ortaya çıkmasını istediniz; demek ki bu benim için bir vatandaşlık vazifesi, değil mi?" Harry'ye sorgulayıcı bir bakış attı. Ardından suratı asıldı. "Tanrım, ayrıca korktum da. O gece orada olanların bir bir doğrandığını biliyordum. Ben de arabama atladığım gibi buraya geldim " "Son günlerde sizi endişelendiren herhangi bir şey yaşadınız mı?"

"Hayır" dedi Tony Leike, düşünceli bir halde havayı koklayarak. "Birkaç gün önce birilerinin bodrum kapımı açarak içeri girdiğini saymazsam tabii. Tanrım, ben en iyisi bir alarm taktırayım."

"Polise bildirdiniz mi?"

"Hayır, sadece bisikletimi almışlar."

"Siz de koskoca bir seri katil bisiklet hırsızlığıyla uğraşacak değil ya dediniz, öyle mi?"

Leike gülümseyerek başını iki yana salladı. Bunun, aptalca bir şey söylediği için utanan birine ait mahcup bir gülümseme olmadığını düşündü Harry. Daha çok "Beni fena sıkıştırdın, dostum" diyen pes etmiş bir mağlubiyet gülümsemesi, kendi zaferlerine alışkın birinden gelen centilmence bir tebrik gibiydi.

"Neden gelince beni sordunuz?"

"Gazetelerde soruşturmanın başında sizin olduğunuz yazıyordu, ben de haliyle en doğrusunun bu olacağını düşündüm. Her neyse, söylediğim gibi bunun mümkün olduğunca az kişinin arasında kalmasını umuyordum. Ben de o yüzden en kıdemli kimse doğruca ona gittim."

"Ben en kıdemli değilim, Bay Leike."

“Değil misiniz? *Aftenposterı*’de sizden öyleymişsiniz gibi bahsediyorlardı.”

Harry çenesinin çıkıntısını okşadı. Tony Leike’yle ilgili kararını hâlâ verememişti. Bakımlı görünümü ve yaydığı kötü çocuk havası, Harry’ye bir iç çamaşırı reklamında gördüğü buz hokeyi oyuncusunu hatırlatmıştı. Bir yandan kendisini soğukkanlı ve görmüş geçirmiş biri gibi göstermeye çalışırken diğer yandan duygularını gizleyemeyen samimi bir insan izlenimi veriyordu. Belki de tam tersiydi. Samimi olan soğukkanlılığı, yapmacık olansa duygularıydı.

“Havass’ta ne yapıyordunuz, Bay Leike?”

“Kayıyordum tabii ki.”

“Tek başımıza mı?”

“Evet. İşte son günlerim stresli geçmişti ve biraz mola vermeye ihtiyacım vardı. Ben Ustaoset ve Hallingskarvet’e çok giderim. O kulübelerde kalırım. Orası benim bölgem diyebiliriz.” “O zaman neden oradan kendinize bir kulübe almadınız?” “Kulübe almak istediğim yerde artık imar izni çıkmıyor. Ulusal park yasaları.”

“Nişanlımız neden sizinle değildi? O kayak yapmıyor mu?” “Lene mi? O...” Leike kahvesinden bir yudum aldı. Zaman kazanmak için cümlenin ortasında alınan yudumlardan biri olduğunu düşündü Harry. “O evdeydi. Ben... yani biz...” Harry’ye hafiften bir çaresizlikle, yardım dilenirmiş gibi baktı. Ama Harry istediği şeyi ona vermedi.

“Lanet olsun. Zorlama yok, değil mi?”

Harry cevap vermedi.

“Pekâlâ” dedi Leike, Harry ona olumlu bir yanıt vermiş gibi. “Biraz hava almam, uzaklaşıp düşünmem gerekiyordu. Nişan, evlilik... Bunlar yetişkinlerin konuları. Ve ben sanırım en iyi yalnızken düşünüyorum. Özellikle de o karlı düzlüklerdeyken.”

“Düşünmenizin faydası oldu mu bari?”

Leike’nin ağzındaki dişten duvar yeniden belirdi. “Evet.” “Kulübedeki diğer insanlardan hatırladıklarınız var mı?” “Dediğim gibi, sadece Marit Olsen’i hatırlıyorum. Beraber birer kadeh kırmızı şarap içtik. O söyleyene kadar milletvekili olduğunu bilmiyordum.”

“Başka?”

“Selam verip geçtiğim birkaç oturan insan da vardı. Ama ben kulübeye epey geç geldim, o yüzden bazıları uyuyordu herhalde.”

“Öyle mi?”

“Dışarıda karda duran altı çift kayak vardı. Bunu çok net hatırlıyorum çünkü hepsini çığ olursa

diye içerideki salona

taşıdım. Diğerlerinin tecrübeli dağ kayakçıları olmayabileceğini düşündüğümü de hatırlıyorum. Çünkü kulübe olur da üç metrelik bir karın altına gömülürse kayaksız kalmak insanı zor duruma sokabilir. Ertesi sabah ilk ben kalktım -ki genelde öyle yaparım- ve diğerleri uyanmadan çıktım.”

“Kulübeye geç geldiğinizi söylediniz. Tek başınıza karanlıkta mı kayıyordunuz?”

“Kafa lambası, harita ve pusula kullanıyordum. Anlık bir kararla yola çıktığım için Ustaoset trenini kaçırdım ve akşama kaldım. Ama dediğim gibi oraları iyi bilirim, karanlıkta da olsa o donmuş, boş topraklarda yolumu bulmaya alışkınım. Zaten hava da güzeldi, ay ışığı kara vuruyordu. Haritaya ve ışığa gerek bile yoktu.”

“Kulübedeyken olanlarla ilgili bana ne söyleyebilirsiniz?” “Hiçbir şey olmadı. Marit Olsen’le ikimiz kırmızı şaraptan ve modern bir ilişkinin yürütülmesiyle ilgili sorunlardan konuştuk. Sanırım onun ilişkisi benimkinden daha moderndi.” “Peki o kulübede herhangi bir şey olduğundan bahsetti mi?” “Hayır.”

“Ya diğerleri?”

“Ateşin başında oturup kayak maceralarından konuşuyor ve bir şeyler içiyorlardı. Bira galiba. Ya da sporcu içeceklerinden. Tahminime göre yirmi ile otuz beş yaşları arasında iki kadın ve bir adamdı.”

“İsimleri?”

“Sadece merhabalaştık, o kadar. Az önce anlattığım gibi, yalnız kalmak için oradaydım, arkadaş edinmek için değil.” “Görünümleri nasıldı?”

“O kulübelerin içi akşamları epey karanlık oluyor. Şimdi size biri sarışındı, diğeri siyah saçlıydı desem yanlış bir bilgi vermiş olabilirim. Dediğim gibi içeride kaç kişi vardı, onu bile hatırlamıyorum.”

“Aksanları?” “Kadınlardan biri batı yakası aksanıyla konuşuyordu sanırım.”

“Stavanger? Bergen? Sunnmöre?”

“Özür dilerim, bu konularda iyi değilimdir. Batı yakası olabilir; ya da güney.”

“Anladım. Yalnız kalmak istediniz ama Marit Olsen’le ilişkiler hakkında konuştunuz, öyle mi?”

“Anlık gelişti. Yanıma gelip oturdu. Çekingen değildi. Konuşkandı. Şişman ve neşeli biriydi.” Son kelimeleri doğal bir ikiliymiş gibi peş peşe kullanmıştı. Harry’nin gözünün önüne o anda Lene Galtung’un bir fotoğrafı geldi. Norveçlilerin bugünlerdeki ortalama kilosuna kıyasla incecik, dal

gibi bir kadındı.

“Marit Olsen dışındakiler hakkında söyleyebileceğiniz hiçbir şey yok mu yani? Orada olduğunu bildiklerimizin fotoğraflarını göstersem de mi tanıyamazsınız?”

“Ah” dedi Leike, gülümseyerek. “Sanırım bunu yapabilirim.” “Gerçekten mi?”

“Odalardan birinde boş ranza bakırken mecburen ışığı yaktım. İki kişi uyuyordu. Bir kadın ve bir erkek.”

“Peki onları tarif edebilir misiniz?”

“Ayrıntılı olarak yapamam ama görsem eminim ki tanırım.”

“Öyle mi?”

“İnsan bir yüzü yeniden gördüğünde hatırlaması kolay oluyor.”

Harry, Leike’nin doğru bir şey söylediğini biliyordu. Tanıkların verdiği eşkaller çoğu zaman hatalı çıkardı; ama onlara bir dizi fotoğraf gösterirseniz yanılmaları imkânsıza yakın olurdu.

Harry odaya geri taşıdıkları dosya dolabına yürüdü, kurbanlara ait dosyaları açıp fotoğrafları aldı. Leike’ye beş fotoğraf verdi. Leike sırayla her birine göz gezdirmeye başladı.”

“Bu Marit Olsen tabii ki” dedi, ilk resmi geri uzatarak.

“Bunlar da ateşin başında oturan iki kadındı sanırım ama emin değilim.” Harry’ye Borgny ve Charlotte’un resimlerini de verdi. “Bu da yanlarındaki çocuk olabilir.” Baktığı kişi Elias Skog’du. “Ama yatak odasında uyuyanlardan hiçbiri bunlar değildi. Eminim.” Tony Leike “Bu sonuncuyu da tanımadım” diyerek Adele’in fotoğrafını da geri verdi.

“Yani uzun bir süre aynı odada oturduğunuz insanlardan emin değilsiniz ama iki saniyelğine gördüklerinizden eminsiniz.”

Leike başını oynattı. “Uyuyorlardı çünkü.”

“Uyuyanları tanımak daha mı kolay?”

“Hayır ama uyuyanlar size bakmazlar. O yüzden fark edilmeden izleyebilirsiniz.”

“Hımm. Sadece iki saniyelğine.”

“Belki biraz daha uzun.”

Harry fotoğrafları dosyalara geri koydu.

“Elinizde hiç isim var mı?” diye sordu Leike.

“İsim mi?”

“Evet. Dediğim gibi, sabah ilk ben kalktım ve mutfakta iki dilim ekmek yiyordum. Konuk defteri oradaydı ve imzalamamıştım. Yerken defteri açtım ve önceki gece yazılmış olan isimleri inceledim.”

“Neden?”

“Neden mi?” Tony omuzlarını oynattı. “Dağdaki bu kayak gezilerine genelde aynı kişiler çıkar. Tanıdığım biri var mı, görmek istedim.”

“Var mıydı?”

“Hayır. Ama bana tanıdıklarımızın ya da orada olduğunu düşündüklerinizin isimlerini söylerseniz belki konuk defterinde görüp görmediğimi hatırlayabilirim.”

“Söylediğiniz şey mantıklı fakat korkarım elimizde hiç isim yok. Adres de.”

“Tamam o halde” dedi Leike, yün kabanının düğmelerini ilikleterek. “Üzgünüm ama size sadece bu kadar yardımcı olabilirim. Artık beni listeden çıkarabilirsiniz.”

“Hımm” dedi Harry. “Hazır buraya gelmişken size bir iki sorum daha olacak. Vaktiniz var mı?”

“Ben kendi işimin patronuyum” dedi Leike. “En azından şimdilik.”

“Peki. Kötü bir geçmişiniz olduğunu söylediniz. Ne demek istediğinizi kabaca açıklayabilir misiniz?”

Leike lafı dolandırmadan “Çocuğun birini öldürmeye çalıştım” dedi.

“Anladım” dedi Harry, sandalyesine yaslanarak. “Sebebi neydi?”

“Çünkü bana saldırdı. Kız arkadaşımı çaldığımı iddia etti. Aslında kız onun sevgilisi falan değildi, olmak da istemiyordu. Ayrıca ben başkalarının kız arkadaşlarını çalmam. Buna ihtiyacım yok.”

“Hımm. ikinizi iş üstünde yakaladı ve kıza vurdu mu?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Nasıl bir durum yaşadınız da iş onu öldürmeye çalışmanıza kadar geldi, bunu anlamaya çalışıyorum. Tabii bu tabiri gerçek manasıyla kullandıysanız.”

“Bana vurdu. Ben de onu öldürmek için elimden geleni yaptım. Bıçakla. İki arkadaşım tutup çekmese başaracaktım da. Ama saldırganlıktan suçlu bulundum. Bir cinayete teşebbüse göre

oldukça zayıf bir gerekçe.”

“Şu an söylediklerinizin sizi birinci derecede şüpheli durumuna sokabileceğinin farkında mısınız?”

“Bu davada mı?” Leike gözucuyla dedektife baktı. “Şaka mı yapıyorsunuz siz? Bundan biraz daha zeki olduğunuzu düşünüyorum. Haksız mıyım?”

“Bir kez öldürmek istediyseniz...”

“Ben birkaç kez birilerini öldürmek istedim. Zannediyorum başardım da.”

“Zannediyorum mu?”

“Geceleri ormanda siyah insanları görmek kolay değil. Çoğu zaman rastgele ateş ediyorsunuz.”

“Yani öldürdünüz mü?”

“Ahlaksız bir gençken, evet. Cezamı ödedikten sonra orduya katıldım, oradan da doğruca Güney Afrika’ya gidip bir tüccar olarak işe başladım.”

“Hımm. Demek Güney Afrika’da tüccarlık yaptınız, öyle mi?”

“Üç sene. Kayıtlı olduğum yer Güney Afrika’ydı sadece; savaş komşu ülkelerde yaşandı. Orada hep savaş vardı ve profesyonellere, özellikle de beyaz olanlara daima iş düşerdi. Siyahiler hâlâ onlardan akıllı olduğumuzu düşünüyor. Beyaz memurlara kendi memurlarından daha çok güveniyorlar.” “Kongo’da da bulunmuş olabilir misiniz?”

Tony Leike’nin sağ kaşığı zikzak bir biçim aldı. “Nasıl yani?” “Geçenlerde ben gittim de, merak ettim sadece.”

“O zamanlar adı Zaire’ydi. Ama çoğu zaman hangi lanet ülkede olduğumuzu bilemezdik. Gündüzleri her yer alabildiğine yeşil, güneş yeniden doğana dek her yer siyahtı. Birkaç elmas madeni için sözde bir güvenlik şirketinin adına çalıştım. Kafa lambasından harita ve pusula okumayı da orada öğrendim. Dağlarda çok fazla maden olduğu için pusula kullanmaya çalışmak zaman kaybından başka bir şey değildi.” Tony Leike sandalyesine yaslandı. Onun rahat olduğunu ve korkmadığını fark etti Harry.

“Madenden konu açılmışken” dedi, “bir yerlerden orada bir maden işletmenizin olduğunu okumuştum sanırım.” “Doğru.”

“Hangi maden?”

“Koltanı duydunuz mu hiç?”

Harry yavaşça başını salladı. “Cep telefonlarında kullanılıyor.”

“Kesinlikle. Bir de oyun konsollarında. Dünya cep telefonu üretimi doksanlarda patlama yaşadığında birliğimle birlikte Kongo’nun kuzeydoğusunda bir görevdeydik. Fransızların ve yerlilerin işlettiği bir maden vardı. Çocuklara kazmalarla ve küreklerle koltan çıkarttırıyorlardı. Görüntüsü sıradan, eski bir taşa benziyordu ama epey değerli bir element olan tantalı üretmek için kullanılıyordu. Bana finansman sağlayacak birilerini bulursam burada düzgün, modern bir maden ocağı işletip hem kendimi, hem de ortaklarımı zengin edebileceğimi o zaman anladım.”

“Öyle mi oldu peki?”

Tony Leike güldü. “Pek sayılmaz. Borç bulmayı başardım ama üçkâğıtçı ortaklarımın oyununa geldim ve her şeyimi kaybettim. Daha çok borç aldım, yeniden dolandırıldım, en sonunda daha da fazla borç aldım ve biraz olsun para kazandım.”

“Birazdan kastınız?”

“Borçlarımı kapatmak için birkaç milyon. Neyse ki ileride lazım olur diye çevre edinmişim ve birkaç kez medyada yer bulmuştum. O yüzden büyük paraların döndüğü camiaya kendimi kabul ettirmem zor olmadı. Aralarına almak için servetinizdeki basamak sayısına bakıyorlardı. Başında eksi ya da artı olması önemli değildi.” Leike bu defa daha da gürültülü ve içten bir kahkaha patlattı. Harry ise sadece zoraki bir gülümsemeyle karşılık verebildi.

“Ya şimdi?”

“Şimdi yapacağımız büyük vurgunu bekliyoruz çünkü koltanı toplamanın zamanı geldi. Evet, belki uzun zamandır böyle diyorum ama bu defa doğru. Borçlarımı kapatmak için ileride tekrar satın alma hakkıyla projedeki hisselerimi satmak zorunda kalmıştım. Şimdi işler yoluna girdiğine göre tek yapmam gereken yeterli parayı kazanmak ve hisseleri geri alıp şirketin eskisi gibi tek sahibi olmak.”

“Hımm. Parayı nasıl kazanacaksınız?”

“Küçük bir pay karşılığında bana borç verebilecek bir ileri çıkacaktır. Çünkü dönüşü muazzam ve riski çok az. Bölgede-kilere rüşvet yedirmek dahil, bütün büyük yatırımlar yapıldı. Nakliye uçaklarına doğrudan yükleme yapıp malı Uganda üzerinden çıkarmak için ormana pist bile yaptık. Servetin var mı, Harry? İstersen pastadan sana da bir pay ayırmayı deneyebiliriz.”

Harry başını iki yana salladı. “Bu aralar Stavanger’e gittiniz mi. Bay Leike?”

“Hımm. Yazın gittim.”

“O zamandan beri gitmediniz mi?”

Leike soruyu bir müddet düşündü, ardından başını hayır der gibi salladı.

“Kesinlikle eminsiniz, öyle mi?” diye sordu Harry.

“Projemi potansiyel yatırımcılara sunuyorum, bu da çok sık seyahat etmemi gerektiriyor. Bu sene Stavanger’e üç dört kez gitmişimdir. Ama sanırım yazdan beri gitmedim,”

"Peki Leipzig?"

“Avukata ihtiyacım olup olmadığını sormam gereken an bu an mı, Harry?”

“Daha önemli konulara yönelmemiz için sizi bir an önce şüpheli listesinden çıkarmak istiyorum sadece.” Harry işa-retparmağını burnunun kemerinde gezdirdi. “Medya bu olayın kokusunu almasın derdindeyseniz tahmin ediyorum ki işin içine avukat sokmak ve resmi görüşmelere çağrılmak istemezsiniz, öyle değil mi?”

Leike yavaşça başını salladı. “Tabii, haklısın. Tavsiyen için sağ ol, Harry.”

"Leipzig diyorduk?"

“Affedersin” dedi Leike. Sesinde ve yüzünde gerçek bir pişmanlık seziliyordu. “Hayatımda hiç gitmedim. Gitmem mi gerekiyordu?”

“Hımm. Size bazı günler nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı da sormak zorundayım.”

“Sor lütfen.”

Harry söz konusu dört tarihi sayarken Leike onları Moles-kine marka defterine not etti.

“Ofisime gider gitmez kontrol edeceğim” dedi. “Bu arada numaramı vereyim.” Harry’ye üzerinde *Tony C. Leike, Girişimci* yazan bir kartvizit uzattı.

“C ne anlama geliyor?”

“Ha, o mu?” dedi Leike, ayağa kalkarken. “Adım sadece Tony, yani Anthony’nin kısaltması. O yüzden sonuna bir harf eklemem gerek diye düşündüm. İsme bir ciddiyet katıyor, haksız mıyım? Bence yabancıların da hoşuna gidiyor.”

Tünelden geçmek yerine Harry Leike’yi hapishaneye çıkan merdivenlerden götürdü, cam pencereye tıkladı ve bir görevli gelip onları içeri aldı.

Eski Botsen Hapishanesi’nin görkemli duvarlarının dışındaki çakıltaşlı yolda dikilirlerken “Olsen Gang’in¹⁰ bir bölümündeymişim gibi hissettim kendimi” dedi Leike.

“Buradan çıkmamız daha güvenli” dedi Harry. “Artık tanınan bir yüzünüz ve Emniyet Müdürlüğü çalışanları mesaiye gelmeye başladı.”

“Yüz demişken, birisi çenesini fena kırmışa benziyor.” “Düştüüm. Kendim yaptım yani.”

Leike başını sağa sola sallayıp güldü. “Çene kırıklarımı az çok bilirim. Bu kesinlikle kavgada

olmuş. Kendi haline bırakmışsın. Bence gidip bir doktora görünmelisin, fazla vaktini almaz.”

“Tavsiye için teşekkürler.”

“Binlerine çok fazla borcun vardı, değil mi?”

“Bu konuda da mı fikir sahibisiniz?”

“Evet!” diye bağırdı Leike, gözlerini açarak. “Ne yazık ki.”

10. Olsen çetesinin maceralarını konu alan Danimarka yapımı komedi-suç dizisi. (ç,n.)

“Hımm. Son bir şey soracağım, Bay Lei..”

“Tony de lütfen. Ya da Tony C.” Leike’nin dişleri yeniden parladı. Harry onun dünya yansa umurunda olmayacak biri olduğunu düşündü.

“Tony, hiç Lyseren Gölü’ne gittin mi? Şeydeki... Öst...?” “Evet, tabii ki. Deli misin!” diyerek güldü Tony. “Leike çiftliği Rustad’da. Oraya her yaz büyükbabamı görmeye giderdim. İki sene de yaşadım hatta. Harika bir yer, değil mi? Neden sordun?” Gülümsemesi birden söndü. “Ah, kahretsin, kadını orada buldunuz! Ne tesadüf.”

“Eee” dedi Harry, “o kadar da tesadüf sayılmaz. Lyseren sonuçta büyük bir göl.”

“Doğru diyorsun. Tekrar teşekkür ederim, Harry.” Leike elini uzattı. “Havass kulübesiyle ilgili elinize bir isim geçerse ya da birisi ortaya çıkarsa bana telefon aç, hatırlayıp hatırlamadığımı sana söyleyeyim. Her türlü desteğe hazırım, Harry.”

Harry böyle kendini az önce son üç ayda altı kişiyi öldürdüğüne kesin kanaat getirdiği adamlarla tokalaşırken buldu.

Leike gittikten on beş dakika sonra Katrine Bratt aradı. “Efendim?”

“Dördü olumsuz.”

“Beşincisi?”

“Tek sonuç. Dijital bilginin en ücra köşelerinden çıkardım.”

“Etkileyici.”

“Çok hoşuna gidecek. 16 Şubat günü Elias Skog’u kimsenin adına kayıtlı olmayan bir numara aramış. Başka bir deyişle gizli bir numara. O yüzden Oslo...”

“Stavanger.”

“...Emniyeti bağlantıyı görmemiş olabilir. Ama ücra köşelerde...”

“Yani Telenor’da demek istiyorsun, değil mi? Yüksek korumalı kayıtlarda?”

“Onun gibi bir şey. Bu gizli numaranın fatura sahibi Hol-menveien 172 adresindeki Tony Leike çıktı.”

“İşte bu!” diye bağırdı Harry. “Sen bir meleksin.”

“Yanlış bir benzetme oldu bence. Sanki az önce bir adamı müebbet hapse mahkûm etmişim gibi bağırdın da.”

“Sonra yine konuşuruz.”

“Dur, bekle! Jussi Kolkka’yı öğrenmek istemiyor musun?” “Onu unuttum gitti bile. Haydi kapat.”

Katrine telefonu kapattı.

Teklif

Harry Kaja'yı cinayet masasında, altıncı kattaki kırmızı alanda buldu. Kaja kapıda dikilen Harry'yi fark edince bir anda canlandı.

“Kapıyı hep açık mı bırakırsın?” diye sordu Harry.

“Her zaman. Sen yapmaz mısın?”

“Ben kapalı tutardım. Her zaman. Ama bakıyorum da misafir sandalyesini atmışsın. Akıllıca bir hareket, insanlar çene çalmaya bayılıyor.”

Kaja güldü. “Eee, heyecan verici bir şey mi yapıyorsun yoksa?”

“Sayılır” dedi Harry, içeri girip duvara yaslanarak.

Kaja ellerini masanın kenarına koyup kendini itti ve sandalyeyle birlikte dosya dolabına doğru kayd. Dolapta bir çekmeceyi açıp içinden bir mektup çıkararak Harry'ye uzattı. “Bunu görmek istersin diye düşündüm.”

“O ne?”

“Kardan Adam. Avukatı sağlık sorunları yüzünden Ullersmo'dan normal bir hastaneye şevki için başvurmuş.”

Harry masanın kenarına tünedi ve yazıyı okudu. “Hımm. Skleroderma. Hızlı ilerliyormuş. Umarım o kadar hızlı değildir. Hemen ölmeyi hak etmiyor.”

Başını kaldırıncı Kaja'mn şoke olduğunu gördü.

“Büyük teyzem sklerodermadan öldü” dedi genç kadın. “Korkunç bir hastalık.”

“Korkunç da bir adam” dedi Harry. “Affetme becerisinin kişinin asaletiyle ilgili olduğunu iddia edenlere hak veriyorum. Ben o bakımdan en alt seviyedeyim.”

“Seni yermek istememiştim.”

“Bir sonraki hayatımda daha iyi biri olacağıma söz veriyorum” dedi Harry, başını eğip boynunu kaşıyarak. “Gerçi Hin-dular haklıysa büyük ihtimalle ancak bir kabuk böceği olurum. Ama en azından *iyi* bir böcek olacağım.”

Başını kaldırdı ve Rakel'in “baş belası çocuksu cazibe” adımı verdiği o tavrın etki ettiğini gördü. “Dinle, Kaja, buraya sana bir teklifte bulunmak için geldim.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Harry sesindeki ciddiyeti işitti. Ne affeden, ne anlayış gösteren, ne de kendi amaçları dışında bir düşünceyi hesaba katan bir adamın sesiydi. Çok kereler işine yaramış olan ters ikna yöntemine başvurdu. “Açıkçası sana kabul etmemeni tavsiye ediyorum. Senin de gördüğün üzere bulaştığım insanların hayatlarını mahvetmeye meyilli biriyim.” Kaja’nın yüzünün kızardığını görünce kendisi bile şaşırıldı. “Bir yandan da bu işi sensiz yapmamın doğru olacağını düşünmüyorum” diyerek devam etti. “Hele hele bu kadar yaklaşmışken.”

“Neye... yaklaşmışken?” Kaja’nın yüzü eski rengine döndü.

“Suçluyu tutuklamaya. Tutuklama emri çıkartmak için emniyet avukatına gidiyorum.”

“Ah... elbette”

“Elbette mi?”

“Yani, kimi tutuklamak için?” Kaja masasına geri döndü. “Ve ne için?”

“Katilimizi Kaja.”

“Ciddi misin?” Harry genç kadının yavaşça ve titreyerek büyüyen gözbebeklerini izledi. Neler yaşadığını biliyordu. Önce kan basıncı yükselecek, sonra sakinleşerek içindeki vahşi hayvan ortaya çıkacaktı. Özgeçmişine ekleyeceği koskoca bir tutuklama. Nasıl karşı koyabilirdi ki?

Harry başıyla onayladı. “Adı Tony Leike.”

Kaja’nın yanakları eski rengini aldı. “Tanıdık biri gibi.” “Şeyin kızıyla evlenecek...”

“Hah, evet, Galtung’ların kızıyla nişanlıydı.” Kaşları çatıldı. “Yani elinde kanıt olduğunu mu söylüyorsun?”

“İkinci dereceden. Bir de rastlantılar var.”

Gözbebeklerinin tekrar küçüldüğünü gördü.

“Adamımızın o olduğundan eminim, Kaja.”

Harry, Kaja’nın “Beni ikna et” derkenki açlığını duyabiliyordu. Lokmasını çiğ çiğ yutma arzusu, hayatının şimdiye kadarki en çılgınca kararını alması için bir bahane bulma çabasıydı bu. Ve Harry’nin onu bu karardan caydırma gibi bir niyeti yoktu. Ona ihtiyacı vardı çünkü. Medya için kusursuz biriydi: genç, akıllı ve hırslı bir kadın. Güzel bir yüz ve güzel bir sicil. Kısacası kendisinde olmayan her şeye sahipti. Adalet Bakanlığı’nın ateşe atmak istemeyeceği bir Jeanne D’Arc’tı.

Harry derin bir nefes aldı. Ardından Tony Leike’yle yaptığı konuşmayı anlattı. Tüm ayrıntılarıyla. Söylediği her şeyi kelimesi kelimesine aktarmada sorun yaşamadı. İş arkadaşları bu özelliğini daima etkileyici bulurdu.

“Havass’taki kulübe, Kongo ve Lyseren Gölü” dedi Kaja, Harry sözlerini bitirince. “Tüm yerlerde bulunmuş.”

“Evet; ayrıca şiddet suçundan hüküm giymiş. Niyetinin öldürmek olduğunu kendisi de itiraf ediyor.”

“Harika. Ama...”

“En büyük bomba şimdi geliyor. Elias Skog’u aramış. Elias ölü bulunmadan iki gün önce.”

Kaja’nın gözbebekleri siyah birer güneş gibiydi şimdi. “Onu yakaladık” dedi, sakince.

“*Yakaladık* derken, düşündüğüm şeyi mi kastediyorsun?” “Evet.”

Harry iç geçirdi. “Bana eşlik etmenin tehlikelerinin far-kındasın, değil mi? Leike konusunda haklı olsam bile bu tutuklamamın ve vakamın başarıyla çözülmesinin güç dengelerini Hagen’ın lehine çevireceği garanti değil. Başın belaya girebilir.”

“Peki sen?” Kaja masasına yaslandı. Minik pirana dişleri parıladı. “*Sen* neden bu riski göze alıyorsun?”

“Ben kaybedecek çok az şeyi olan bitik bir polisim Kaja. Benim için ya hep ya hiç var. Artık ne narkotikte, ne ahlak masasında çalışabilirim. Kripos bana asla bir teklif de yapmaz. Ama senin için bu kötü bir karar olabilir.”

“Benim kararlarım çoğu zaman öyledir zaten” dedi Kaja. Artık ciddiymi.

Harry ayağa kalktı. “Güzel. O zaman ben avukata gidiyorum. Bir yere kaybolma.”

“Burada olacağım, Harry.”

Harry bir süredir kapıda beklediği belli olan adamın yüzüne baktı.

“Affedersiniz” dedi adam, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Hanımefendiyi bir süreliğine ödünç almak istiyordum.” Başıyla Kaja’yı gösterirken gözlerinin içi güldü.

“Ne demek” dedi Harry. Adama o kısa gülüşlerinden birini yapıp koridora çıktı.

“Aslak Krongli” dedi Kaja. “Taşralı bir çocuğu böyle büyük ve kötü bir şehre hangi rüzgâr attı?”

“Her zamanki rüzgâr sanırım” dedi, Ustaosetli polis. “Heyecan, neon ışıklar ve kalabalığın uğultusu mu?”

Aslak gülümsedi. “İş. Ve de bir kadın. Dışarıda birer kahve içebilir miyiz?”

“Şimdi olmaz” dedi Kaja. “Bazı gelişmeler oldu, o yüzden yerimden ayrılmamam gerek. Ama kantinden sana kahve ısıtarayabilirim. En üst katta. Sen şimdi çık, ben de bir telefon görüşmesi yapıp geliyorum.”

Aslak eliyle olur işareti yaptı ve gitti.

Kaja gözlerini kapadı ve uzun, titrekle bir nefes aldı.

Emniyet avukatının odası altıncı katta olduğundan Harry'nin fazla yürümesine gerek yoktu. Harry'nin son ziyaretinden sonra işe alındığı belli olan genç avukat kadın, dedektifin içeri girdiğini görünce gözlüğünün üzerinden ona baktı.

“Tutuklama emri gerekli” dedi Harry.

“Siz kimsiniz?”

“Dedektif Harry Hole.”

Verdiği telaşlı tepkiden kadının adını daha önce duyduğunu görebilse de kimliğini gösterdi. Hakkında neler anlatıldığını tahmin edebiliyordu ama bunu düşünmemeye karar verdi. Avukat kadın Harry'nin adını arama ve tutuklama emrine yazdı ve aşırı zor bir yazılışı varmış gibi karttaki ismi gözlerini kısarak inceledi.

“İki çarpılı mı?” diye sordu.

“İyi olur” dedi Harry.

Kadın tutuklama ve arama kutularına çarpı koyduktan sonra sandalyesine yaslandı ve Harry'nin daha tecrübeli avukatlardan görüp benimsediğine bahse gireceği *beni ikna etmek için otuz saniyen var* duruşunu yaptı.

Harry önceki deneyimlerinden ilk tartışmanın en önemlisi olduğunu ve avukatların kararlarını o zaman diliminde verdiğini biliyordu. O yüzden lafa Leike'nin Skog'u cinayetten iki gün önce aradığını söyleyerek başladı. Oysa Leike Harry'yle konuşurken Skog'u tanımadığını ve kulübedeyken konuşmadıklarını iddia etmişti. İkinci savı Leike'nin cinayete teşebbüs olduğunu itiraf ettiği saldırganlık suçuydu. Harry emir kâğıdının çıktığını şimdiden görebiliyordu. Dolayısıyla konuşmasını fazla ayrıntıya girmeden Kongo ve Lyse-ren Gölü'ndeki tesadüflerle süsledi ve bitirdi.

Kadın gözlüğünü çıkardı. “Ashında anlayışlı biriyimdir” dedi. “Ama yine de konuyu biraz düşünmem gerek;cek.”

Harry içinden küfretti. Daha tecrübeli bir avukat olsa emri çoktan çıkarıp vermişti ama bu avukat öyle acemiydi ki başka bir meslektaşına danışmadan karar vermeye cesaret edemiyordu. Keşke kapısında “stajyer” yazsaydı; o zaman başka bir avukata giderdi. Ama artık çok geçti.

“Durum acil” dedi Harry.

“Neden acil?”

Harry bu soru karşısında kilitlendi. Her şeyin açıklamasıymış gibi bir hareketle elini havaya savurdu ve tek kelime söylemedi.

“Öğle yemeğinden sonra karar veririm...” Başını eğip forma baktı. “... Bay Hole. Emri çıkarırsam ortak dolaptaki bölmenize bırakırım.”

Harry ağzından düşüncesizce bir şey çıkmaması için dişlerini sıktı. Avukatın olması gerektiği gibi davrandığını biliyordu çünkü. Genç, deneyimsiz ve erkeklerin dünyasında bir kadın olmasının açığını kapatmaya çalışıyordu haliyle. Aynı zamanda saygı görmek istediği de belliydi; onu zorlamanın hiçbir işe yaramayacağını daha yolun başındayken göstermişti işte. Harry çaresizce durumu kabullendi. Kadının gözlüğünü kapıp parçalamak geldi içinden.

“Kararınızı verdiğinizde dahili hattan bana haber verebilir misiniz?” diye sordu. “Şu an için odam ortak dolabın epey bir uzağında da.”

Kadın cana yakın bir edayla “Olur tabii” dedi.

Harry tünelde yürürken odaya elli metre kala kapının açıldığını duydu. Odadan bir siluet çıktı, tereddüt ederek kapıyı kilitledi, döndü ve aceleyle Harry’ye doğru yürümeye başladı. Harry’yi görünce gerildi.

Harry sakince “Seni korkuttum mu Björn?” diye sordu. Aralarında hâlâ yirmi metreden fazla bir mesafe vardı ama duvarlar sesi Björn Holm’a ulaştırdı.

Totenli adli tıp uzmanı kızıl saçlarını kapatan rengârenk Jamaika beresini düzeltirken “Biraz” dedi. “Çok sessiz yürüyorsun.”

“Hımm. Eee, anlat?”

“Ne anlatayım?”

“Burada ne yapıyorsun? Kripos’ta işin başından aşkın olmalı. Duyduğuma göre yeni ve harika bir göreve getirilmişsin.” Harry şaşkınlığı yüzünden okunan Holm’a iki metre kala durdu.

“Harika olduğu konusunda emin değilim” dedi Holm. “Asıl iyi olduğum işi yapamıyorum.”

“Nedir o iş?”

“Adli tıp tabii ki. Beni biliyorsun.”

“Biliyor muyum?”

“Ha?” Holm kaşlarını çattı. “Adli tıp ve stratejik planlama koordinasyonu. Bu nasıl bir iş böyle? Mesajları ilet, toplantı ayarla, rapor gönder...”

“Ama terfi aldım” dedi Harry. “Bunun güzel bir şeylerin başlangıcı olduğunu düşünmüyor musun?”

Holm burnundan soludu. “Ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Bence Bellman beni oraya devre dışı kalayım, birinci elden bilgiye ulaşmayayım diye atadı. Çünkü bunu yaparsam seni geride bırakamayacağımdan korkuyor.”

“İşte orada yanılıyor” dedi Harry, adli tıp uzmanıyla yüz yüze gelerek.

Björn Holm iki kez gözlerini kırptı. “Bu ne şimdi, Harry?” “Evet, bu ne şimdi?” Harry sesinin öfkeyle gerildiğini, metalik bir tınıya büründüğünü duydu. “Odada ne haltlar karıştırıyordun, Björn? İçeride hiçbir eşyan kalmadı.”

“Ne haltlar mı karıştırıyordum?” dedi Björn. “Bunu alıyordum, oldu mu?” Sağ elini kaldırdı. Bir kitap tutuyordu. “Danışmaya bıraktığını söylemiştin hani, hatırlıyor musun?”

Hank Williams: Biyografi.

Harry yanaklarının utançla kızardığını hissetti.

“Hımm.”

“Hımm” diyerek onu taklit etti Björn.

“Odadan taşınırken yanımdaydı” dedi Harry. “Ama tünelin yarısını gitmişken vazgeçip geri döndük. Sonra da unutmuşum işte.”

“Peki. Artık gidebilir miyim?”

Harry yana çekildi ve Björn’ün küfürler eşliğinde tünelde ayaklarını vura vura gidişini dinledi.

Odanın kapısını açtı.

Sandalyesine çöktü.

Etrafına bakındı.

Not defterini gördü. Sayfalarını karıştırdı. Görüşme sırasında Tony Leike’nin şüpheli olduğunu gösterecek hiçbir not almamıştı. Masasının çekmecelerini açınca hiçbir şeyin alınmadığını gördü. Her şey yerli yerinde duruyordu. En başından beri yanılıyor muydu yoksa? Mikael Bellman’a bilgi sızdıran kişi Holm değil miydi?

Saatine baktı. Yeni emniyet avukatının yemeğini çabuk yemesini umdu. Bilgisayarda rastgele bir

tuşa bastı ve ekran açıldı. Son Google aramasının sayfası açıldı hâlâ. Arama kutusundaki isim sanki ona göz kırpyordu: Tony Leike.

Tutuklama emri

“Evet” dedi Aslak Krongli, kahve fincanını çevirerek. Kaja adamın iri elindeki fincanın bir yumurta kabı gibi göründüğünü düşündü. Pencereye en yakın masada karşı sandalyesine oturmuştu. Emniyet kantini en üst kattaydı ve klasik Norveç tasarımıyla, yani aydınlık ve temiz ama yine de insanların rehavete kapılıp gereğinden fazla oturmayacağı kadar soğuk bir şekilde döşenmişti. Salonun en büyük özelliği şehir manzarasıydı. Ne var ki manzara Krongli’nin ilgisini çekmiş gibi görünmüyordu.

“Bölgedeki diğer self servis kulübelerin konuk defterlerini kontrol ettim” diyerek devam etti. “Önceki gece Tunvegg’de kalan Charlotte Lolles ve Iska Peller dışında ertesi gece Ha-vass kulübesinde kalmayı planladığımı yazan başka biri olmamış.”

“Onları da zaten biliyoruz” dedi Kaja.

“Evet. O yüzden ilgini çekebileceğini düşündüğüm sadece iki şey var.”

“Nedir onlar?”

“Lolles ve Peller’la aynı gece Tunvegg kulübesinde kalan yaşlı bir çiftle telefonda konuştum. Akşam kulübeye bir adamın geldiğini, bir şeyler yiyip gömleğini değiştirdiğini ve güneybatıya doğru yoluna devam ettiğini söylediler. Üstelik hava karanlıkken. Ve o yöndeki tek kulübe Havass’ta.”

“Peki bu adam..”

“Yüzünü net görememişler. Görünmek istemiyor gibi de bir hali varmış zaten. Üstünü değiştirirken bile ne kar maskesini, ne de demode kayak gözlüğünü çıkarmış. Yaşlı çiftin kadın olanı bir ara adamın ciddi biçimde yaralanmış olabileceğini düşündüğünü söyledi.”

“O neden?”

“Sadece böyle düşündüğünü hatırlıyor, nedenini bilmiyor. Tabii adam görünürden kaybolduktan sonra yönünü değiştirip başka bir kulübeye de gitmiş olabilir.”

“Elbette” dedi Kaja, saatine göz atarak.

“Bu arada, yaptığımız duyuruya karşılık veren oldu mu hiç?” “Hayır” dedi Kaja.

“Evet demek istermiş gibi bir halin var.”

Kaja gözlerini dikince Aslak Krongli ellerini kaldırdı. “Şehirde köylü bir budala! Özür dilerim, öyle demek istemedim.” “Önemli değil” dedi Kaja.

İkisi de bir müddet kahve fincanlarını inceledi.

“İlgimi çekebilecek iki şey olduğunu söyledin” dedi Kaja. “İkincisi ne?”

“Bunu söylediğim için pişman olacağımı biliyorum” dedi Krongli. Gözlerindeki o sessiz gülüş geri geldi.

Kaja bu konuşmanın nereye doğru gittiğini daha o an tahmin etti. Doğru söylüyordu, pişman olacaktı.

“Plaza binasında kalıyorum. Bu akşam benimle yemek yer misin diye soracaktım.”

Polisin yüzündeki ifadeden, kendi yüzünün nasıl görüldüğünü anlaması zor olmadı.

“Şehirde tanıdığım kimse yok” dedi Krongli, ağzını dostane bir gülümseme olarak yorumlanabilecek biçimde büzererek. “Sadece eski eşim var, onu da aramaya cesaret edemem zaten.”

Kaja “Gelmek isterdim...” diyerek söze başladı ve duraksadı. Geçmiş zaman kullanmıştı. Aslak Krongli’nin şimdiden

pişman olduğunu gördü. “... ama korkarım bugün doluyum.” Krongli “Anlıyorum, fazla son dakika oldu” diyerek gülümsedi ve parmaklarını dağınk, bukleli saçlarının arasından geçirdi. “Yarına ne dersin?”

“Ben... şey... ben bu aralar biraz yoğunum, Aslak.”

Krongli düşünceli bir halde başını oynattı. “Tabii ki. Tabii ki yoğunsundur. Sebebi odana geldiğimde konuştuğun adam olabilir mi?”

“Hayır, artık ona bağlı olarak çalışmıyorum.”

“Benim kastettiğim o değildi.”

“Öyle mi?”

“Bir polise âşık olduğunu söylemiştin. Anladığım kadarıyla seni ikna etmesi için çok bir şey yapmasına da gerek kalmamış. En azından benim kadar.”

“Hayır, hayır, o adam o değildi! Aklını mı kaçırdın sen? Ben... şey, o gece içkiyi biraz fazla kaçırmış olmalıyım.” Bu aptal haline kendisinin bile güldüğünü duyabiliyordu. Kanın boynuna doğru tırmandığını hissetti.

“Her neyse” dedi Krongli, kahvesini bitirerek. “Bu büyük ve soğuk şehrin sokaklarına çıkmam gerekecek o halde. Elbet gezilecek müzeleri ve barları vardır diye tahmin ediyorum.” “Evet, bu durumdan istifade etmelisin.”

Polis memuru tek kaşını kaldırdı ve gözleri sanki aynı anda hem gözyaşlarına, hem de kahkahalara boğuldu. Even olsa o da bunu yapardı.

Kaja ona kapiya kadar eşlik etti. Tokalaşırlarken kendine engel olamayıp “Çok yalnız hissedersen ara beni” dedi. “Belki bir yolunu bulup kaçmayı deneyebilirim.”

Krongli'nin gülümsemesini ona da bir teklifi reddetme fırsatı tanıdığı ya da en azından eline bir koz verdiği için duyduğu minnetin bir göstergesi olarak yorumladı.

Altıncı kata çıkan asansörde dikilirken az önce söyledikleri geldi aklına. “...seni ikna etmesi için çok bir şey yapmasına gerek kalmamışAcaba kaç dakika boyunca kapıda dikilip onları dinlemişti?”

Saat birde Kaja'nın önündeki telefon çaldı.

Arayan Harry'ydi. “Tutuklama emrini sonunda aldım. Hazır mısın?”

Kalbinin hızlandığını hissetti. “Evet.”

“Teleğin var mı?”

“Yeleşim ve bir silahım var.”

“Silah işini Delta halledecek. Garajın dışında araçta hazır bekliyorlar. Hemen aşağı inmелisin. Bir de gelirken benim dolaptaki bölmemden emri alır mısın?”

“Tamam.”

On dakika sonra Delta'nın on iki koltuklu mavi aracında şehrin merkezinden batıya doğru yol alıyorlardı. Harry yarım saat önce Leike'nin ofis kiraladığı binadaki numarayı aradığını ama Leike'nin bugün ofis dışında çalıştığı cevabını aldığı anlatırken Kaja onu dinledi. Harry ardından Holmenvei-en'daki evini aramış, Tony Leike'nin sesini duyar duymaz telefonu kapatmıştı. Operasyonu yürütmesi için koyu tenli, kalın kaşlı, tıknaz bir adam olan ve soyadına rağmen damarlarında tek bir damla İtalyan kanı taşımayan Milano'yu bilhassa istemişti.

Ibsen Tüneli'nin ve derin meditasyonda gibi duran sekiz özel harekât polisinin kasklarından ve siperliklerinden yansıyan dikdörtgen ışıkların içinden geçtiler.

Kaja ve Harry arka koltukta oturuyorlardı. Harry önünde ve arkasında büyük sarı harflerle POLİS yazan siyah bir ceket giyiyordu ve tüm yuvalarda mermi olup olmadığını kontrol etmek için hizmet silahını çıkarmıştı.

“Sekiz Delta polisi ve bir deniz feneri” dedi Kaja, minibüsün tepesinde dönen mavi ışığı kastederek. “Sanki bira'/ abartılı olmadı mı?”

“Abartılı olmak *zorunda*” dedi Harry. “Bu tutuklamayı kimin yaptığına dikkat çekmek istiyorsak her zamankinden daha curcunalı bir şey olması şart.”

“Basına haber verdin mi?”

Harry gözlerini ona dikti.

“Madem dikkat çekmek istiyorsun” dedi Kaja. “Düşünsene. Meşhur Tony Leike, Marit Olsen’i öldürmekten tutuklanıyor. Kraliyet ailesine yeni prenses gelse bu haberi ona yeğ-lerlerdi.”

“Ya nişanlısı oradaysa?” diye sordu Harry. “Ya da annesi? Onlar da mı gazetelere ve televizyona çıkacak?” Tabancayı silkeledi ve silindir *tık* sesiyle yerine oturdu.

“O zaman bu kadar curcunayı neden istiyoruz?”

“Basın sonra gelir” dedi Harry. “Komşularla, yoldan geçenlerle, bizlerle röportaj yaparlar ve ne kadar muhteşem bir gösteri olduğunu öğrenirler. O da bana yeter. Masumları işin içine karıştırmadan manşete çıkmış oluruz.”

Bir sonraki tünelin gölgeleri üzerlerinden geçerken Kaja ona gözucuyla baktı. Majör stuen’i geçip Slendalsveien’a çıktılar ve Vinderen’i arkalarında bıraktılar. Harry’yi yüzünde salt ıstırap dolu ifadeyle camın dışarısındaki tramvay durağına bakarken gördü. Elini eline atmak, yüzünden bu ifadeyi silecek bir şeyler söylemek istedi birden. Harry’nin eline baktı. Tek sahip olduğu şey oymuş gibi tabancayı sınıksız tutuyordu. Bu böyle gidemezdi, eninde sonunda duyguları patlak verecekti. Belki de çoktan vermişti.

Daha da yükseğe, şehir altlarında kalıncaya dek yükseğe tırmandılar. Tramvay raylarından geçince arkalarında ışıklar yanıp söndü ve bariyer indi.

Holmenveien’a gelmişlerdi.

Harry öndeki yolcu koltuğuna “Benimle kimler kapıya geliyor, Milano?” diye bağırdı.

“Delta 3 ve Delta 4” diye bağırarak cevap verdi Milano.

Yana dönüp savaş üniformasının göğsüne ve sırtına tebeşirle 3 yazılmış iriyarı bir adamı işaret etti.

“Tamam” dedi Harry. “Diğerleri?”

“Evin iki yanında ikişer kişi olacak. Prosedür Dyke 1-4-5.” Kaja bunun bir diziliş kodu olduğunu biliyordu. Amerikan futbolundan alınmıştı ve suçlular Delta’nın kullandığı telsiz frekansını bozmayı başarırlarsa başka kimse anlamayacak şekilde hızlıca iletişim kurmak içindi. Leike’nin evinin iki ev aşağısında durdular. Adamların altısı MP5 silahlarını kontrol edip araçtan -atladı. Kaja onları komşu evlerin kahverengiye dönmüş kuru çimenlerden, çıplak elma ağaçlarından ve Oslo’nun batısına özgü yüksek çitlerden oluşan geniş bahçelerinin içinden yukarı çıkarken gördü. Saatine baktı. Kırk saniye sonra Milano’nun telsizi çitirdadı. “Herkes yerini aldı.” Şoför ayağını debriyajdan çekti ve yavaşça eve doğru ilerlediler. Tony Leike’nin yeni aldığı evi sarı,

tek katlı ve fazlasıyla genişti ama asıl görkemi Kaja'ya göre işlevsel bir binayla tahta bir kutu arasında gidip gelen mimarisinden değil, adresinden geliyordu elbette.

Ön kapıya giden çakıllı bahçe yolunun sonundaki iki garaj kapısının dışında durdular. Bundan yıllar önce, Delta'nın bir evin etrafını sardığı Velfold'daki bir rehine krizinde rehinciler evden garaja giden bir yürüyüş yolundan dolanarak ev sahibinin arabasını çalıştırmış ve tam donanımlı onca polisin şaşkın bakışları arasında evden kaçmışlardı.

Harry, Kaja'ya "Sen geride dur ve beni takip et" dedi. "Sonraki sen önden gidersin."

Arabadan indiklerinde Harry hemen arkasında iki polisle üçgen oluşturmuş bir halde eve yöneldi. Kaja yolda gelirken Harry'nin sesinden nabzının yükseldiğini duyabiliyordu. Şimdiyse boynunu kasma ve abartılı biçimde esnek yürüyüşü bu gerginliği vücut diline de yansıtıyordu.

Basamakları çıktılar. Harry zile bastı. Diğer iki polis kapıyı iki yanında sırtlarını duvara vererek pozisyon aldı.

Kaja içinden saydı. Harry arabada FBI kılavuzuna göre zile basıp ya da kapıyı tıkladıp "Polis! Lütfen kapıyı açın!" diye bağırmaları, sonra tekrar bağırmaları ve on saniye bekleyip içeri öyle girmeleri gerektiğini anlatmıştı. Norveç polisinin böyle kesin bir talimatı yoktu, bu uyulacak kılavuzların olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ne var ki Holmenveien'da o öğleden sonra bunların hiçbirine uyulmadı.

Kapı hızla açıldı. Kaja istemsizce bir basamak geri çekildi ve önce kapıda bir Jamaika beresi, ardından Harry'nin hareketlenen omuzlarını gördü. Sonra da vücuda isabet eden bir yumruk sesi duydu.

Beavis

Verdiği tepki içgüdüsel; Harry mâni olamamıştı.

Tony Leike'nin kapısında adli tıp uzmanı Björn Holm'un aya benzeyen yüzünü ve arkasında harıl harıl çalışan kalabalığı görmüş, yıldırım hızıyla olan biteni anlamış ve sonra her şey kararmıştı.

Yumruğun kolundan omzuna yayılan hissini ve parmaklarındaki eklemlerin acısını duydu. Gözlerini açtığında Björn Holm'u holde dizlerinin üzerinde çökerken gördü. Burnundan boşalan kanlar ağzına akıyor, çenesinden yere damlıyordu.

İki Delta polisi öne atılıp silahlarını Holm'a doğrulttu ama şaşırtdıkları belliydi. Holm'un meşhur Jamaika beresini önceden görmüş ve beyazlar içindeki diğer adamların adli tıp ekibinden olduklarını anlamış olmalıydılar.

Harry göğsünde 3 yazan adama "Durumun kontrol altında olduğunu bildir" dedi. "Zanlının

Mikael Bellman tarafından tutuklandığımı da.”

Harry sandalyeye yığılmış, bacaklarını Gunnar Hagen’ın masasına kadar uzatmıştı.

“Çok basit şef. Bellman Tony Leike’yi tutuklayacağımızı duymuş, hepsi bu. Tanrı aşkına, adamların caddenin tam karşısında, Krimteknisk’le aynı binada avukatlık ofisleri var. Tek yapması gereken elini kolunu sallayarak avukatlardan birine

gitmek ve tutuklama emri almak olmuştur. Muhtemelen iki dakikasını almıştır. Bense bok var gibi iki saat bekledim!” “Sesini yükseltmene gerek yok” dedi Hagen.

“Senin yok ama benim var!” diye bağırdı Harry, sandalyenin kolçağına vurarak. “Siktir, siktir, siktir!”

“Holm seni şikâyet etmediği için dua etmelisin. Sahi, ona niye vurdun? Köstebek o mu?”

“İstediğin başka bir şey var mı, şef?”

Hagen dedektifine baktı. Ardından başını sağa sola salladı. “İki gün izinlisin Harry.”

Truls Berntsen’e çocukluğunda pek çok lakap takılmıştı. Bunların çoğunu artık kimse hatırlamıyordu ama doksanların başında okulu bitirdikten sonra kendisine takılan lakaptan bir türlü kurtulamamıştı: Beavis. MTV’deki salak çizgi film karakteri. Sarı saçlar, çıkık alt dişler ve homurtuyu andıran bir gülüş... Evet belki öyle gülüyordu. İlkokul yıllarından bu yana, özellikle de biri dayak yerken öyle gülerdi. Kendisi dayak yerken de. Bir mizah dergisinde Beavis ve Butt-Head’i yaratan adama Judge denildiğini okumuştur ama adı aklında değildi. Judge denen bu adam, Beavis’i alkolik babasından dayak yiyen bir çocuk olarak hayal ettiğini söylemişti. Truls Berntsen bunu okuyunca o meşhur homurtulu gülüşüyle dergiyi yere fırlattığını ve dükkândan çıktığını hatırlıyordu.

Emniyette iki amcası vardı ve teşkilata giriş yeterliliklerini kışını yan devirip yatarak, sadece iki tavsiye mektubuyla karşılamayı başarmıştı. Sınavı da yan sırada oturan çocuktan yardım alarak halletmişti. Küçüklükten beri arkadaş olduklarından bu yardımın lafı bile olmamıştı. Tabii arkadaş sayılırlarsa. Açıkçası on iki yaşındayken Manglerud’da yükselen dev inşaatın sahasında tanıştıklarından beri Mikael Bellman onun arkadaşı değil, patronu olmuştu. Bellman onu ölü bir fareyi ateşe vermeye çalışırken yakalamış ve farenin boğazına torpil sokup patlatmanın çok daha eğlenceli olduğunu göstermişti. Fitili Truls’un yakmasına da izin vermişti. O günden beridir Mikael Bellman nereye giderse Truls onu takip etmişti. Tabii ki sadece izin verildiğinde. Mikael onun beceremediği her şeyi çok iyi yapıyordu. Okul, beden dersleri ve kimsenin canını sıkmadan konuşma becerisi. Kız arkadaşları bile vardı; hatta birisi ondan büyüktü ve Mikael’in göğüsleriyle dilediği kadar oynamasına müsaade ediyordu. Truls’un ise ondan iyi olduğu tek bir şey vardı: dayak yemek. Büyük çocuklar ağız dalaşında altta kalmayı kendilerine yediremeyip kollarını sıvadığında Mikael daima geri çekilir, Truls’u dayağı o yesin diye çocukların önüne atardı. Ne de olsa evden epey idmanlıydı. Çocuklar onu bir yerleri kanayana kadar döver, hâlâ o homurtulu gülüşü yaptığını görünce daha da deliye dönerlerdi. Ne var ki Truls bir türlü kendini

durduramaz, gülmeye devam ederdi. Mikael'in dayaktan sonra omzunu sıvazlayıp onu takdir edeceğini, günlerden pazarsa belki de Julle ve TV'nin yarışma gitmeyi teklif edeceğini bilirdi çünkü. Böylece Ryen kavşağının altındaki köprüde dikilip güneşten kavrulmuş kaldırımın kokusunu içlerine çekerek IOOOcc motorlu Kawasaki'lerin amigo kızların çığlıkları ve bağırışları arasında hızlanmalarını dinleyebilirlerdi. Biraz sonra da Julle ve TV'nin motosikletleri pazar günü boş olan otobanları yarararak altlarından geçip tünele ve Bryn'e doğru son sürat yol alırdı. Mikael iyi günündeysen ve Truls'un annesi Aker Hastanesi'nde çalışıyorsa öğle yemeklerini Bayan Bellman'la beraber yiyebilirlerdi hatta.

Mikael bir keresinde Truls'larm ziline bastığında babası bağıarak İsa'nın havarisini almak için kapıya geldiğini söylemişti.

Bir kez bile tartışmamışlardı. Çünkü Mikael'in gıcıklığı üzerindeyse ve onunla alay ediyorsa Truls asla karşılık vermezdi. Mikael ona bir partide Beavis diye seslenip de herkesi kahkahaya boğduğunda ve Truls bu lakabın üzerine kalacağını daha o an anladığında bile bir şey dememişti. Sadece bir kez karşı gelmişti. Mikael babası için "Kadok fabrikasının ayyaşlarından" dediğinde. Truls yumruğunu göstererek üzerine yürüdüğünde Mikael tek kolunu başının üzerine kaldırarak sakın olmasını isteyip gülmüş, şaka yaptığını söylemiş ve özür dilemişti. Ama en sonunda asıl özrü dileyen Truls olmuştu.

Mikael'le Truls bir gün Julle ve TV⁵'nin benzin çaldığını bildikleri bir benzinliğe gitmişlerdi. Julle ve TV, Kawasaki'leri-nin deposunu pompalarla doldururken kız arkadaşları plakaları gizlemek için bellerine bağladıkları kot ceketleriyle arkada otururdu. Sonra da oğlanlar motorlara atladıkları gibi tam gaz kaçarlardı. Mikael benzinliktekilere Julle ve TV'nin, bir de kızlardan sadece TV'nin sevgilisi olanın adını ve adresini vermişti. Benzinliğin sahibi Truls'un yüzünü güvenlik kamerasında görüp görmediğini hatırlamaya çalıştığından olsa gerek, şüpheli gözlerle onlara bakmıştı. Ne de olsa Mangle-rud'daki boş işçi barakası yanmadan kısa zaman önce bir çocuğun benzinlikten bir bidon benzin çaldığı hâlâ akimdaydı. Mikael bu bilgi için herhangi bir mükâfat istemediğini, sadece suçluların gereken cezayı almasını istediğini söylemişti. Adamın toplumsal görevinin bilincinde olduğunu tahmin etmişti. Adam biraz şaşkın bir halde başını aşağı yukarı sallamıştı sadece. Mikael her zaman insanları etkilemeyi başarırdı. Benzinlikten ayrıldıklarında okuldan sonra Polis Koleji'ne başvuracağını, Beavis'in de onunla aynı şeyi yapması gerektiğini, ne de olsa ailesinde polis bile olduğunu söylemişti.

Mikael Ulla'yla beraber olduktan sonra iki arkadaş çok görüşmez olmuştu. Ne var ki okuldan ve Polis Koleji'nden sonra çete suçları, hırsızlık vakaları ve arada bir işlenen cinayetleriyle ünlü hakiki bir doğru Oslo banliyösü olan Stovner'de aynı polis karakoluna tayinleri çıkmıştı. Mikael bir sene sonra

Ulla'yla evlenmiş ve terfi almıştı. Truls, ya da karakolda henüz üçüncü günden üzerine yapışan isimle Beavis ise onun altında çalışmaya başlamıştı. Gelecek yıllar Truls için güzel, Mikael için parlak görünüyordu. Ta ki geçici sözleşmeyle çalışan dangalak bir sivil, Bellman'ı Noel yemeğinden sonra çenesini kırmakla suçlayana dek. Ortada bir kanıt yoktu ve Truls bunu Mikael'in yapmadığından adı gibi emindi. Yine de Mikael o hengâmede başka bir yere şevkini

istedi ve Europol'e kabul edildi. Böylece Lahey'deki merkeze atandı ve orada da yıldızlaştı.

Mikael Norveç'e ve Kripos'a döndüğünde ikinci yaptığı şey Truls'u arayıp şu soruyu sormak oldu: "Beavis, yeniden fare patlatmaya hazır mısın?"

İlk yaptığı şeyse yanma Jussi'yi aldirmek.

Jussi Kolkka insanın daha adını tamamen duymadan unuttuğu yarım düzine yakın dövüş sporunda ustaydı. Dört sene Europol'de çalışmış, onun öncesinde de Helsinki'de polislik yapmıştı. Güney Avrupa'da genç kızları hedef alan bir seri tecavüz soruşturmasında sınırı aştığı için Europol'den istifa etmeye zorlanmıştı. Söylendiğine göre saldırganlardan birini öyle feci dövmüştü ki avukatı bile adamı zor ta-nıyabilmişti. Adamın Europol'ü dava açmakla tehdit etmesi hiç de şaşırtıcı olmamıştı. Truls, Jussi'ye bu olayı anlattırma-yı denese de Jussi hiç konuşmadan sadece uzaklara bakmıştı. Truls da çok konuşkan biri sayılmazdı gerçi. Ne kadar az konuşursa insanların onu o kadar hafife aldığı fark etmişti. Ve bu her zaman kötü bir şey değildi. Bu gece ise kutlama yapmak için haklı bir sebepleri vardı. Mikael, o ve Jussi, yani Kripos kazanmıştı. Üstelik hazır Mikael yokken kısa süreyle de olsa patronculuk oynayabileceklerdi.

"Susun!" diye bağırdı Truls, Kafe Justisen'de barın üzerindeki duvarda asılı duran televizyonu göstererek. Mesai arkadaşları dediğini yapınca yine o sinir bozucu, homurtulu gülüşü yaptı. Masalarda ve barda çıt çıkmıyordu şimdi. Herkes kameraya bakarak bekledikleri anonsu yapan spikere kilitlemişti.

"Aralarında Marit Olsen'in de bulunduğu altı kişiyi öldürmekten aranan zanlı bugün Kripos tarafından tutuklandı." Kopan tezahüratlar ve tokuşturulan bira bardaklarının sesi spikeri bir an için bastırınca Finlandiya-İsveç aksanlı boğuk bir ses "Susun!" diye bağırdı. Kripos çalışanları söyleneni yaptı ve ağzına kürklü bir mikrofon tutulmuş halde Bryn'deki binalarının dışında ayakta dikilen Mikael Bellman'a kulak kesildi.

"Bu şahıs bir zanlı; Kripos tarafından sorgulanacak ve sonrasında ön duruşma için mahkemeye çıkartılacak" dedi Mikael Bellman.

"Bu tutuklama, polisin vakayı çözdüğü anlamına mı geliyor?"

"Failin bulunması ve mahkûm edilmesi farklı şeyler" dedi Bellman, dudağının kenarında küçük bir gülümsemeye. "Fakat Kripos olarak yürüttüğümüz soruşturmada çok fazla ikinci dereceden kanıt ve rastlantı bulduğumuz için yeni cinayetler ve kanıtların bozulma riskini göze alarak şahsın derhal tutuklanmasını uygun bulduk."

"Tutukladığımız kişinin otuzlu yaşlarında olduğu söyleniyor. Daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Daha önce şiddet suçundan hüküm giymiş biri. Şimdilik bu kadarını söyleyebilirim."

"İnternette kimliğiyle ilgili söylentiler dolaşüyor. Tanınmış bir yatırımcı olduğu ve ünlü bir

armatörün kızıyla nişanlandığı iddia ediliyor. Bu söylentileri doğrulayabilir misiniz, Sayın Bellman?”

“Kripos olarak bu vakanın kısa zamanda kapanacağından oldukça emin olmamız dışında hiçbir şeyi doğrulayabileceği-mi ya da yalanlayabileceğimi sanmıyorum.”

Muhabir kapanış konuşması yapmak için kameraya döndü ama Justisen'deki alkış tufanı arasında sesi kayboldu.

Truls kendisine yeni bir bira söylerken dedektiflerden biri sandalyesinden kalkıp cinayet masasının avucunu yalamasını, merhamet dilerlerse en azından ucundan yalamasını söyledi. Hıncahınç dolu, terli ve pis kokulu küçük salon kahkahalara boğuldu.

O esnada kapı açıldı ve Truls aynada girişi kaplayan bir siluet gördü.

Adamı görür görmez içi tuhaf bir heyecanla, az sonra bir şeyler olacağı ve birilerinin canının yanacağına dair huzursuz bir hisle doldu.

Gelen Harry Hole'du.

Uzun boyu, geniş omuzları, cılız yüzü ve kan çanağına dönen çökmüş gözleriyle öylece dikiliyordu. Kimse kalabalığa susması için bağurmamasına rağmen Justisen'in önünden arkasına doğru bir sessizlik dalgası yayıldı ve iki geveze polisi susturmak için birinin şşş dediği duyuldu. Herkes susunca Hole konuştu.

“Demek bizden çaldığımız işi kutluyorsunuz, öyle mi?”

Artık kelimeler kısık sesle, neredeyse bir fısıltıyla söyleniyordu ama yine de her hece salonda yankılanıyordu.

“Dışarıda biriken ölülerin ve yakında Emniyet Müdür-lüğü'nün altıncı katından kovulacak polislerin üzerinden atlayarak kahrolası Bryn'in Güneş Kralı¹¹ olmaya hazırlanan bir şefe sahip olduğunuz için mi kutlama yapıyorsunuz? O zaman benden de bir yüzlük.”

Truls dedektifin elinde salladığı banknotu gördü.

“Üstelik bunu çalmanıza gerek de yok. Alın sizin olsun. Kendinize bira alırsınız. Bellman'ın üçlü grubu için de dildo...” Parayı buruşturup yere fırlattı. Gözucuyla Jussi'nin hareketlendiğini görebiliyordu. “Ya da bir ajan daha.”

11» Fransa'nın en uzun süre tahtta kalan kralı XIV. Louis için kullanılan sıfatlardan biri (vⁿ)

Hole düşmemek için yana doğru sendeleyince Truls dedektifin bir vaiz gibi düzgün konuşmasına rağmen zilzurna sarhoş olduğunu fark etti.

Bir saniye sonra Jussi Kolkka çenesinin altına sağ apar-katını geçirince Hole tek ayağı üzerinde yarım tur döndü ve Finlandiyallının sol yumruğu karın boşluğuna gömülünce bir centilmen gibi iki büklüm eğildi. Truls birkaç saniye sonra ciğerlerine tekrar hava girdiğinde Hole'un kusacağını sandı. Hem de kafenin içine. Belli ki Jussi de ayımsını düşünmüştü ve bunu dışarıda yapmasını istiyordu. Kütük vücutlu tıknaz Finlandiyall sağ ayağını bir balerin edasıyla yavaşça kaldırdı ve Harry'nin omzuna dayayıp onu kibarca itti. Harry geriye devrilerek girdiği kapıdan dışarı çıktı.

İçlerinde en sarhoş ve genç olanı kahkahayı bastı ama Truls sadece homurdandı. Yaşlı polislerden ikisi bağırdı; biri Kolkka'nın kendine gelmesini söyledi. Ama kimse bir şey yapmadı. Truls sebebini biliyordu. Hikâyeyi oradaki kimse unutmamıştı. Harry üniformasını kirletmiş, yediği kaba pislemiş, en iyi adamlarından birinin canını almıştı.

Jussi çöpü dışarı çıkarıp gelmiş gibi sert bir suratla bara yürüdü. Truls kişneyip homurdandı. Finlandiyalları, Sami-leri, Eskimoları, ya da adları her ne haltsa, bir türlü anlayamamıştı.

Arkalardan bir adam ayağa kalkıp kapıya gitti. Truls onu daha Kripos'ta görmemişti ama siyah, bukleli saçlarının altında polislere has dikkatli gözleri vardı.

Masadakilerden biri "İstersen onunla ben ilgilenirim şerif" diye bağırdı.

Üç dakika sonra Celine Dion'un sesi tekrar yükseldiğinde ve muhabbet kaldığı yerden devam ettiğinde Truls kapıya yürüyüp ayağını yüz kronluk banknotun üzerine koydu ve parayı alıp bara gitti.

* * *

Harry ciğerlerini havayla doldurdu ve kustu. Sonra bir daha kustu. Tekrar yere yığıldı. Asfalt öyle soğuktu ki gömleğinin içinden kaburgalarını ısıırıyordu; aynı zamanda öyle ağırdı ki sanki onu kendisi taşıyordu. Gözlerinin önünde kan kırmızısı noktalar uçuşuyor, siyah kurtlar kıvrılıyordu.

"Bay Hole?"

Harry sesi duydu ama kendinde olduğunu belli ederse bir de üstüne tekme yiyeceğini biliyordu. O yüzden gözlerini açmadı.

"Bay Hole?" Ses yaklaştı ve omzunda bir el hissetti.

Alkol yüzünden hızının, hassasiyetinin ve mesafe algısının azaldığını biliyordu ama yine de yaptı. Gözlerini açtı, yerde debelendi ve sesin sahibinin boğazına yapışmayı denedi. Ama yine yere devrildi. Yarım metreyle kaçırılmıştı.

"Size taksi çağırayım" dedi ses.

"Siktir git başımdan" diyerek inledi Harry. "Defol, piç kurusu."

“Ben Kripos’tan değilim” dedi ses. “Adım Krongli. Ustaosetli bölge polisi.”

Harry döndü ve kısık gözlerle adamı süzdü.

Boğuk bir sesle “Sadece biraz sarhoşum” dedi. Midesinde-kileri yeniden çıkarmamak için nefesini yavaşlatmaya çalıştı. “Abartılacak bir durum yok.”

Krongli “Ben de biraz sarhoşum” diyerek gülümsedi ve bir kolunu Harry’nin omuzlarına attı. “Zaten dürüst olmam gerekirse taksi nereden bulacağım, onu da bilmiyorum. Ayağa kalkabiliyor musunuz?”

Harry önce bir, sonra iki bacağıının üzerinde doğruldu, iki kez göz kırptı ve en azından eskisi gibi dik durabildiğine kanaat getirdi. Ustaosetli polise hafiften sarıldı.

“Bu gece nerede uyuyacaksınız?” diye sordu Krongli.

Harry polise gözücüyle baktı. “Evimde. Ve mahzuru yoksa tek başıma.”

Tam o anda önlerinde bir polis arabası durdu ve camı aşağı indi. Harry gülmeyi kesip kendini toparlayan bir adamın sesini işitti.

“Harry Hole, değil mi? Cinayet masası?”

“Benim” diyerek iç çekti Harry.

“Kripos dedektiflerinden biri bizi arayıp sizi evinize sağ salim bırakmamızı istedi.”

“O zaman açın şu kapıyı!”

Harry arka koltuğa geçti, kafasını koltuğun başlığına yasladı, gözlerini kapayınca her şeyin döndüğünü hissetti ama önünde onu süzen iki adam izlemektense bunu tercih etti. Krongli onlardan “Harry” sağ salim evine gittiğinde kendisine haber vermelerini istedi. Arkadaş oldukları fikrine nereden kapılmıştı ki? Harry pencerenin vızıltısını ve ön koltuktan gelen o keyifli sesi duydu.

“Eviniz nerede, Bay Hole?”

“Düz devam edin” dedi Harry. “Birini ziyarete gideceğiz.”

Harry arabanın hareketlendiğini hissedince gözlerini açıp başını çevirdi ve Aslak Krongli’nin hâlâ Möllergata’ın kaldırımında dikildiğini gördü.

Ev ziyareti

Kaja yan yatmış bir halde yatak odasının karanlığına bakıyordu. Az önce bahçe kapısının açıldığını duyduktan sonra şimdi de kulağına dışarıdaki çakıllara basan ayak sesleri geliyordu.

Nefesini tutup bekledi. Biraz sonra kapının zili çaldı. Yataktan kalkıp geceliğini üzerine geçirdi ve pencereye yürüdü. Zil tekrar çaldı. Perdeyi hafif araladı ve iç geçirdi.

“Sarhoş bir polis memuru” dedi, yüksek bir sesle.

Kaja terliklerini giyip ayaklarını sürüyerek hole gitti. Kapıyı açtı ve kollarını bağlayarak öylece dikildi.

“İyy akşamlar güzellik” gibi bir şey geveledi polis. Kaja bir an için sarhoş taklidi mi yapmaya çalışıyor diye düşündü. Yoksa acı ama gerçek hali miydi bu?

“Bu saatte seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu Kaja. “Sen attın. Girebilir miyim?”

“Olmaz.”

“Ama çok yalnız hissedersen bana söyleyebilirsin demiştin. Söylüyorum işte, *yalnızım*.”

“Aslak Krongli” dedi Kaja. “Uyuyordum. Haydi sen de otele git. İstersen yarın sabah kahve içebiliriz.”

“Sanırım şu anda kahveye ihtiyacım var. Sadece on dakika; sonra bana taksi çağırırız, olmaz mı? Vakit geçirmek için cinayetlerden ve seri katillerden konuşabiliriz. Ne dersin?” “Üzgünüm” dedi Kaja. “Şu anda yalnız değilim.”

Krongli birden doğrulunca Kaja onun sandığı kadar sar-

Hoş olmadığından şüphelendi. "Ciddi misin? O mu var? Şu kafayı taktığını söylediğin polis mi?"

“Olabilir.”

Krongli ağır ağır konuşarak “Bunlar da onun mu?” diye sordu ve kapıdaki kocaman ayakkabıları ayağıyla paspasın vanına itti.

Kaja cevap vermedi. Krongli'nin sesinde, hayır, daha doğrusu o sesin arkasında şimdiye dek duymadığı bir şey vardı. Düşük frekanslı, zor duyulan, belli belirsiz bir hırıltıya benzeyen bir şey.

“Yoksa bu ayakkabıları istenmeyen misafirleri korkutmak için mi koydun?” Polisin gözleri güldü. “Evde kimse yok Kaja, değil mi?”

“Dinle, Aslak...”

"Bahsettiğin şu Harry Hole denen polis bu gece fena rezil oldu. Justisen'e körkütük sarhoş gelip kavga çıkardı. Evine bırakmak için bir devriye arabası geldi. Yani bu gece müsait olmalısın, haksız mıyım?"

Kaja'nın kalbi çarpmaya başladı; artık geceliğinin altında üşümüyordu. “Belki de onu buraya bırakmışlardır” dedi. Artık sesi kulağına farklı geliyordu.

“İmkânsız. Beni aradılar ve birisini ziyaret etmesi için onu tepeye çıkardıklarını söylediler. Ama Rikshospital'e gitmek istediğini öğrenince vazgeçmesi için ikna etmeye çalışmışlar. O da ışıklarda arabadan atlayıp kaçmış. Benim kahvem sert olabilir mi lütfen?”

Bakışlarındaki yoğun parlıltı, Even kendini iyi hissetmediğinde gözlerinde beliren parlıltıyla aynıydı.

“Aslak, git artık. Kirkeveien'da taksi vardır.”

Krongli elini uzattı ve Kaja karşılık veremeden kolunu kavrayıp onu içeriye doğru itti. Kaja kurtulmaya çalışırken kolunu beline dolayıp vücuduna sımsıkı sarıldı.

“Sen de onun gibi olmak mı istiyorsun?” diye tısladı kulağına. “Beni bırakıp gitmek mi? Tüm kahrolası kadınlar gibi sen de mi..”

Kaja inleyip çırpındı ama onun güçlü kollarından kurtulamıyordu.

“Kaja!”

Kapısı açık duran yatak odasından gelmişti ses. Bu sert ve otoriter erkek sesini farklı bir durumda olsa tanıyabilirdi Krongli. Ne de olsa henüz bir saat önce Justisen'de duymuştu.

“Bir şey mi oldu Kaja?”

Krongli onu çoktan bırakmıştı. Faltaşı gibi açılan gözleri ve bir karışık açık ağızla Kaja'ya bakıyordu.

“Bir şey yok” dedi Kaja, gözlerini Krongli'den ayırmayarak. “Sadece Ustaosetli sarhoş bir hödük. Evine gidiyor şimdi.”

Krongli tek kelime söylemeden bahçe kapısına yürüdü. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından var gücüyle kapattı. Kaja içeri girdi, kapıyı kilitledi ve alnını soğuk ahşaba dayadı. Ağla-yası vardı. Korkudan ya da şaşkınlıktan değil. Ümitsizlikten. Etrafında ne varsa bir bir çöküyordu. Tehlikesiz ve doğru olduğunu sandığı her şey eninde sonunda gerçek yüzünü göstermeye başlıyordu. Aslında bir zamandır böyleydi bu; sadece görmek *istememişti*. Even haklıydı: Hiç kimse görüldüğü gibi değildi ve dürüst ihanetler dışında hayatın çoğu yalan ve hileden ibaretti. Bizim de diğerlerinden farksız olduğumuzu anladığımız gün, artık yaşamak istemeyeceğimiz gün olacaktı.

“Geliyor musun Kaja?”

“Evet.”

Kaja kaçıp gitmeyi çok istediği kapıdan alını çaktı. Yatak odasına döndü. Ay ışığı perdelerle, yatağa, adamın kutlama yapmak için getirdiği şampanya şişesine, çıplak, atletik gövdesine ve bir zamanlar Kaja'nın dünyanın en yakışıklısı olduğunu düşündüğü yüzüne vuruyordu. Yüzündeki beyaz lekeler fosforlu bir boya gibi parlıyordu. Adam sanki içinden ışık saçıyordu.

Çapa

Kaja kapıda dikilip ona baktı: Mikael Bellman'a. Dışarıdan görenler için işinin ehli, hırslı bir komiser, üç çocuk babası mutlu bir eş ve Norveç'in tüm cinayet soruşturmalarını yürütecek olan yeni Kripos imparatorluğunun müstakbel müdürü olan, Kaja Solness içinse ilk görüşte âşık olduğu, elindeki gücü ve birkaç meziyetini kullanarak Kaja'yı baştan çıkararak adam olan Mikael Bellman'a. Onun için kolay bir lokma olmuştu. Ama bu onun değil, kendi suçuydu. Hem de fazlasıyla. Ne demişti Harry? *Adam evli, karısını ve çocuklarını bırakacağını söylüyor ama yapmıyor, değil mi?*

Tam üstüne basmıştı. Tabii ki öyleydi. İnsan ne kadar sıradandı. İnanıyordu çünkü inanmak istiyordu. Ölüm korkusunu körelttiği için Tanrı'ya, hayat kavramını güçlendirdiği için aşka inanıyordu. Evli erkeklerin dediklerine ise evli erkekler dedikleri için inanıyordu.

Mikael'in birazdan ne söyleyeceğini biliyordu. Yanılmadı. "Benim gitmem gerek. Yoksa beni merak etmeye başlar." Kaja iç geçirerek "Biliyorum" dedi ve Mikael ne zaman bunu dese aklına gelen o soruları her zamanki gibi sormadı. *Neden karını düşünmekten vazgeçmiyorsun? Neden söylediğin şeyi bunca zamandır yapmıyorsun? Şimdiyse yeni bir soru peyda olmuştu: Neden onun bunu yapmasını istediğimden artık emin değilim?*

Harry, Rikshospital'in hematoloji bölümüne çıkarken tırabzanlara tutunuyordu. Ter içinde kalmış, donmuştu ve dişleri külüstür bir motor gibi takırdıyordu. Üstüne üstlük sarhoştı. İçi Jim Beam'in sarhoşluğuyla, fesatlıkla ve saçmalıkla doluydu. Sendeleyerek koridorda yürüdü; babasının koridorun sonundaki odasının kapısını görebiliyordu.

Bir hemşire nöbet odasından başını çıkarıp ona baktı ve yeniden içeri girdi. Kapıya elli metre kala hemşire yanında dazlak bir erkek hemşireyle koridora çıkıp önünü kesti.

"Bu bölümde ilaç bulundurmuyoruz" dedi kel hemşire.

"Bu söylediğiniz sadece koca bir yalan değil" dedi Harry, devrilmemeye çalışıp dişlerini takırdatarak, "aynı zamanda koca bir hakaret. Ben bağımlı değilim, sadece babasını ziyarete gelmiş bir oğulum. O yüzden lütfen önümden çekilin." "Özür dilerim" dedi kadın hemşire, Harry'nin kusursuz telaffuzunu duyunca epey rahatlamış gibi görünerek, "Ama bira fabrikası gibi kokuyorsunuz. Ayrıca ne yazık ki size izin..." "Bira fabrikasında bira yapılır" dedi Harry. "Jim Beam ise burbondur. Bu yüzden damıtma tesisi gibi koktuğumu söylemeniz gerekiyor, fröken.¹² Çünkü..."

Erkek hemşire Harry'yi dirseğinden tutarak "Her neyse" dedi ama eli ters döner dönmez bu kararından vazgeçti. Acıyla inleyip yüzünü buruşturunca Harry onu bıraktı. Harry vücudunu

doğrulttu ve adama dik dik baktı.

Hemşire gözlerini Harry'den ayırmadan sakince "Polisi ara Gerd" dedi.

Peltek bir ses "Mahzuru yoksa bu durumla ben ilgilenirim" dedi o sırada. Sigurd Altman'dı bu. Koltuğunun altında bir dosya ve yüzünde dostane bir gülümsemeyle yürüyordu. "Benimle beraber ilaçların olduğu yere gelebilir misin, Harry?"

Harry iki kez öne ve arkaya doğru sallandı. Yuvarlak göz-12. Hanımefendi. (ç.n.) lüklü, ufak tefek, zayıf adama odaklandı. Ardından başını aşağı yukarı oynattı.

Altman yürümeye devam ederek "Bu taraftan" dedi.

Altman'ın odası kelimenin tam anlamıyla bir depoydu. Penceresi ya da görünürde bir havalandırması yoktu. Yalnızca bir masa, bir bilgisayar ve gece nöbetlerinde uyuduğunu ve gerektiğinde uyanıp kalktığını söylediği açılır kapanır bir kamp yatağı vardı. Bir de Harry'nin içi çeşit çeşit kimyasal uyarıcılar ve yatıştırıcılarla dolu olduğunu tahmin ettiği kilitli bir dolap.

"Altman" dedi Harry, yatağın kenarına oturup dudaklarını tutkalla yapışmış gibi yüksek bir sesle ayırarak. "Değişik bir soyadın var. Bu soyadma sahip sadece bir kişi biliyorum."

"Robert" dedi Sigurd, odadaki tek sandalyeye oturarak. "Büyüdüğüm küçük kasabada kimliğimi beğenmiyordum. Oradan kaçır kaçmaz 'sen'le biten ve fazlasıyla yaygın olan soyadımı değiştirmek için başvurudum. Gerekçe olarak da Robert Altman'm en sevdiğim yönetmen olduğunu belirttim; sahiden de öyleydi. Başvurularla ilgilenen memur o gün akşamdan kalma olacak ki talebimi onayladı. Demek ki insan arada adını değiştirip yeniden doğabiliyor."

"*The Player*" dedi Harry.

"*Gosford Park*" dedi Altman.

"*Short Cuts.*"

"Ah, o film bir başyapıttır."

"Güzel ama abartılıyor. Çok fazla tema var. Kurgu ve yönetmenlik hikâyeyi gereksiz yere karmaşıklştırıyor."

"Hayat da karmaşık, insanlar da karmaşık. Bence tekrar izle, Harry."

"Hımm."

"Eee, nasıl gidiyor? Marit Olsen vakasında gelişme var mı?"

"Gelişme mi?" dedi Harry. "Öldüren adam bugün tutuklandı."

“Vay canna, neden kutlama yaptığını şimdi anladım.” Altman çenesini göğsüne bastırıp gözlüğünün üzerinden baktı. “Açıkçası vakanın ketanomla ilgili verdiğim bilgiler sayesinde aydınlandığını torunlarıma anlatmak için sabırsızlanıyorum.”

“Orası kesin; ama katili ele veren şey kurbanlardan biriyle yaptığı telefon konuşması oldu.”

“Zavallılar.”

“Kimler zavallı?”

“Hepsi herhalde. Peki neden babamı bu gece görmek için acele ediyorsun?”

Harry eliyle ağzını kapadı ve sessizce geçirdi.

“Bir nedeni vardır” dedi Altman. “Ne kadar sarhoş olursan ol mutlaka bir nedeni vardır. Gerçi bundan bana ne, en iyisi çenemi kapa...”

“Senden hiç ötenazi yapmanı isteyen oldu mu?”

Altman omuz silkti. “Evet, birkaç kez. Anestezi hemşiresi olarak haliyle ilk akla gelen tercih oluyorum. Neden sordun?”

“Babam benden istedi.”

Altman yavaşça başını salladı. “Bu biri için çok ağır bir yük. Buraya bu saatte o yüzden mi geldin? Bu işi yapıp kurtulmak için mi?”

Harry’nin gözleri odada alkollü herhangi bir şey aramaya başlamıştı bile. Bir tur daha attı. “Af dilemeye geldim. Ona bunu yapamayacağım için.”

“Böyle bir şey için genelde af dilenmez. Kimse bir başkasından canını almasını istememeli. Hele hele öz oğlundan.” Harry başını ellerinin arasına koydu. Bir bowling topu kadar sert ve ağırdı.

“Bir kez yaptım” dedi.

Altman’ın sesi şoke olmuştan ziyade şaşırılmış gibiydi. “Ötenazi mi yaptın?”

“Hayır” dedi Harry. “Tapmayı reddettim. En kötü düşmanım istedi. Tedavi edilemez, ölümcül ve çok ağırlı bir hastalığı vardı. Teni büzülüp onu yavaş yavaş boğuyordu.” “Skleroderma” dedi Altman.

“Onu yakaladığımda kendini bana vurdurmaya çalıştı. Bir kulenin tepesindeydik. Sadece o ve ben. Sayısız insanı öldürmüş, bana ve sevdiklerime zarar vermişti. Kalıcı bir zarar. Silahımı ona doğrulttum. Başka kimse yoktu. Nefsi müdafaa diyebilirdim. Ama tetiği çekip o riski almadım.”

“Onun yerine boğulmasını tercih ettin” dedi Altman. “Hemen ölmesi onun için bir mükâfat

olurdu.”

“Evet.”

“Şimdi de aynısını babana yapıyormuş gibi hissediyorsun, değil mi? Acılarından kurtarmak yerine boğulmasına izin veriyorsun.”

Harry boynunu kaşdı. “Yaşamın kutsallığına ya da o tür saçmalıklara inandığım için değil. Bu düpedüz zayıflık olurdu. Korkaklık. Tanrım, Altman, burada hiç mi içecek bir şey yok?”

Sigurd Altman başını iki yana salladı. Harry bunun son sorusuna mı yoksa söylediği diğer şeylere mi bir cevap olduğunu anlamadı. Belki de ikisi içindi.

“Duygularımı hiçe sayamazsın Harry. Sen de herkes gibi doğru ve yanlış kavramları tarafından yönetildiğimiz gerçeğinden kaçmaya çalışıyorsun. Zihninde bu kavramlara dair düşünceler olmayabilir ama yine de içine, çok derinlere yerleşmiştir. Doğru ve yanlış. Belki çocukken anne baban anlatmıştır, belki büyükannenin okuduğu kıssadan hisseli bir masalda vardır, belki de okuldayken adil olmayan bir olay yaşamış ve bunun üzerine düşünmüşsündür. Yarım yamalak hatırladığın bu şeylerin birleşimi.” Altman öne doğru eğildi.

“Derinlerdeki çapa aslında bunun için uygun bir tabir. Suyun derinlerindeki çapayı göremezsin ama ne yaparsan yap oradan kıpırdıyamayacağımı bilirsin. Sadece çapanın etrafında dolaşırsın ve orası senin yuvan olur. Kendini zorla ve bunu kabul et, Harry. Çapanın varlığını kabullen.”

Harry birbirine geçirdiği ellerine baktı. “Ama babamın çektiği acı...”

“Fiziksel acı insanın katlanması gereken en kötü şey değildir” dedi Altman. “İnan bana, ben her gün görüyorum bunları. Ölüm bile en kötüsü değildir. Ölüm korkusu da.”

“En kötüsü nedir o zaman?”

“Küçük düşmektir. Onurunu ve haysiyetini kaybetmektir. Üzerindekileri çıkarmak, çevrendekilerden soyutlanmak-tır. En kötü ceza budur. Birini diri diri gömmeye benzer. Tek avuntu ise çabuk ölecek olmaktır.”

“Hımm.” Harry hemşireyle göz göze geldi. “Şu dolapta da mı ortamı ısıtacak bir şeylerin yok?”

Sorgu

Mikael Bellman rüyasında yine düştüğünü görmüştü. El Chorro’ya tek başına tırmanıyordu, eli kaymıştı ve dağın yüzü gözlerinin önünden akıp gidiyor, toprak giderek yaklaşıyordu. Neyse ki saatin alarmı son anda çalmıştı. Ağzına bulaşan yumurta sarısını sildi, başını kaldırıp hemen arkasında dikilen ve demlikten kahvesini dolduran Ulla’ya baktı. Kahvaltı yapmaya hazır olduğu anı doğru tahmin etmeyi öğrendiği gibi mavi fincanından kaynar kahvesini içmek istediği zaman da saniye şaşırılmazdı. Mikael’in karısını takdir etmesinin tek sebebi bu değildi. Vücudunu daima

formda tutması ve sayıları artan davetlerde hâlâ hayranlık dolu bakışları üzerine çekebilmesi de bir sebepti. Ne de olsa sevgili olduklarında, yani Mikael on sekizinde, o on dokuzundayken, Manglerud'un tartışmasız en güzel kızıydı Ulla. Üçüncü gerekçe ise Ulla'nın Mikael işine öncelik verebilsin diye eğitim hayallerinden fazla söylenmeden vazgeçmiş olmasıydı. Yine de asıl önemli olan üç sebep, mutfak masasında oturup gevrek kutusundan çıkan plastik oyuncağı hangisinin alacağını ve anneleri onları okula götürürken kimin önde oturacağını tartışıyordu. İki kız, bir oğlan. Ulla'yı ve genleriyle olan uyumunu sevmek için üç kusursuz sebep.

“Bu gece de geç mi geleceksin?” diye sordu Ulla, kocasının saçlarını kaçamak hareketlerle severken. Mikael Ulla'nın onun saçlarına bayıldığını biliyordu.

“Uzun bir gün olabilir” dedi. “Zanlının işlemlerine bugün başlıyoruz.” Gün içinde basının zaten bildikleri o gerçeği, yani tutuklanan zanlının Tony Leike olduğunu kamuoyuna duyuracaklarını biliyordu. Yine de evde bile hiçbir gizli bilgiyi ifşa etmemeyi kendine ilke edinmişti. Bu ona ikide bir neden fazla mesaiye kaldığı “Sana bundan bahsedemem, hayatım” diyerek açıklama fırsatını da veriyordu.

“Neden dün sorgulamadınız ki?” diye sordu Ulla, çocukların beslenme çantaları için ekmeğe tereyağı sürerken.

“Daha çok delil toplamamız gerekiyordu. Bir de evi arama işini bitirmeliydik.”

“Bir şey buldunuz mu bari?”

Mikael “Maalesef o kadar açık konuşamam hayatım” dedi ve ona hassas bir konuya temas ettiğini söylememek için her zamanki pişmanlık dolu “gizli bilgi” bakışını attı. Björn Holm ve olay yeri uzmanları aramada Leike'nin cinayetlerden herhangi biriyle bağlantısını ortaya çıkarabilecek bir şey bulamamışlardı. Neyse ki en azından şimdilik bu o kadar da önemli değildi.

“Onu bir gece hücrede tutup yumuşatmanın bir zararı olmaz” dedi Bellman. “Tam tersi, sorguya başladığımızda bize karşı daha açık olur. Sorgunun ilk kısmı her zaman ezmektir.”

“Sahi mi?” diye sordu Ulla. Mikael onun ilgiliymiş gibi görünmeye çalıştığını anladı.

“Benim çıkmam gerek.” Ayağa kalktı ve karısının yanağına bir öpücük kondurdu. Evet, onu kesinlikle takdir ediyordu. Karısından ve çocuklarından, onu bu mevkilere getirip sınıf atlatan itibar ve kimlikten vazgeçme fikri tabii ki saçmaydı. Kalbinin sesini dinlemek, aşk ya da hissettiği her neyse, onun için her şeyi silip atmak ütopyik bir düşünceden, sadece Kaja'ya anlatıp onunlayken kurabildiği bir hayalden ibaretti. Kaldı ki konu hayal olduğunda, Mikael Bellman bundan çok daha büyük hayalleri yeğlerdi.

Holdeki aynada ön dişlerinde bir şey var mı diye kontrol etti ve ipek kravatı düzgün duruyor mu diye baktı. Basının tam kadro hazır bir şekilde onu beklediği kesindi.

Kajayı ne kadar daha elinde tutabilecekti? Önceki gece bazı şüpheli hareketlerini fark etmişti.

Bir de sevişirken eskisi kadar heyecanlı olmadığını. Yine de şimdiye dek yaptığı gibi, zirveye oynamaya devam ettikçe onu yönetebileceğini biliyordu. Bunun sebebi Kaja'nm, Mikael en tepeye çıktığında onun kariyeri için neler yapabileceğini bilen bir zengin koca avcısı olması değildi. Zekâyla da ilgisi yoktu. Tamamen biyolojikti. Kadınlar diledikleri kadar modern olsunlar, iş alfa erkeğine boyun eğmeye geldiğinde hâlâ ilkel bir seviyedeydiler. Yine de Kaja, karısını onun için asla bırakmayacağını düşünüp de kafasında bir şeyler kurduysa belki de onu biraz ümitlendirmenin zamanı gelmişti. Ne de olsa cinayet masasından bir müddet daha bilgi sızdırmak için ona ihtiyacı vardı. Bu savaş bitene kadar. Savaşı kazanana kadar.

Mikael trençkotunu iliklerken pencereye yürüdü. Ailesinden miras kalan bu ev Manglerud'da, en batıda yaşayanlara göre şehrin en güzel yeri denemeyecek bir muhitteydi. Fakat burada doğup büyüyenler Manglerud'dan kolay kolay ayrılamazdı; burası onlar için ruhu olan bir yerdi. Mikael'inse eviydi. Tüm Oslo'yu gören bir manzarası vardı. Yakında sahip olacağı Oslo'yu.

“Şimdi geliyorlar” dedi üniformalı polis memuru. Kripos'un yeni sorgu odalarından birinin kapısında dikiliyordu.

“Tamam” dedi Mikael Bellman.

Sorgu yapan polislerin kimisi sorgulanacak şahsı bekletmek ve ona patronun kim olduğunu öğretmek için odaya sonradan gelirdi. Böylece içeri şaşaalı bir şekilde girmenin ve kendisini iyice savunmasız ve zayıf hissetsin diye doğruca zanlının üzerine yürümenin tadını çıkarırlardı. Oysa

Bellman zanlı odaya getirildiğinde orada hazır biçimde oturuyor olmayı tercih ederdi. Bunu yapmasının amacı bölgesini işaretlemek, odanın sahibinin kim olduğunu göstermekti. Önündeki belgeleri karıştırarak zanlıyı bekletir, odadaki tansiyonun giderek yükselişini hisseder ve tansiyon en zirveye tırmandığında başını kaldırıp saldırısını yapardı. Bunlar sorgu tekniklerinin ince detaylarıydı ve kendisi gibi kıdemli sorgu polisleriyle tartışmayı haliyle çok severdi. Her zamanki gibi kırmızı kayıt ışığının yandığını kontrol etti. Zanlı geldikten sonra teknik ekipmanları kurcalamak önceden yaratılan o havayı bozabiliyordu.

Pencereden Beavis ve Kolkka'nın yan odaya girdiğini gördü. Aralarında Emniyet Müdürlüğü'nün nezarethanesinden getirdikleri Tony Leike yürüyordu.

Bellman derin bir nefes aldı. Evet, nabzı biraz hızlanmıştı şimdi. Sardırgan ve gergin hissediyordu. Tony Leike yanında bir avukat getirme hakkını kullanmamıştı. Esasında onlara daha geniş bir hareket alanı sağladığı için Kripos'un lehineydi bu. Ama aynı zamanda Leike'nin pek de bir korkusunun olmadığını işaret ediyordu. Zavallı budala. Bellman'm Elias Skog'u öldürülmeden hemen önce telefonla aradığını ispat ettiğinden habersizdi. Oysa Skog diye birini tanımadığını iddia etmişti.

Bellman önündeki evraklara bakarken Leike'nin odaya girdiğini duydu. Beavis önceden emredildiği gibi arkasından kapıyı kapattı.

Bellman başını kaldırmadan “Oturun” dedi.

Leike'nin söyleneni yaptığını işitti.

Bellman rastgele bir belgede durdu ve işaretparmağıyla alt dudağını okşarken içinden birden başlayarak yavaşça saydı. Küçük ve kapalı odayı bir sessizlik kapladı. *Bir, iki, üç.* Bir defasında birkaç iş arkadaşıyla birlikte, araştırmacı görüş denilen ve hayatın gerçeklerinden bihaber o akademik tiplere göv açıklık, diyalog ve güveni esas alan yeni sorgulama yöntemlerinin öğretildiği bir kursa gönderilmişti; bundan sonra bu yöntemleri kullanmaları gerekiyordu. *Dört, beş, altı.* Bu yeni model en üst kademedekiler tarafından tercih edildiği için Bellman anlatılanları sessizce dinlemişti ama Tanrı aşkına, bu insanlar Kripos'un ne tür karakterleri sorguya çektiğini sanıyorlardı ki? Ağlayacak bir omuz karşılığında bildiği her şeyi anlatacak hassas ve yardıma hazır insanları mı? Emniyette o güne dek kullanılan yöntemlerin, yani dokuz adımlı klasik Amerikan FBI modelinin insanlık dışı, aldatıcı ve masum insanları bile işlemedikleri suçları itiraf etmeye zorladığı için ters etkili olduğunda ısrar etmişlerdi. *Yedi, sekiz, dokuz.* Pekâlâ, bu yöntem korkak tavukları kodese tıkmakta işe yarayabilirdi belki; peki “açıklık, diyalog ve güven” lafına katıla katıla gülüp odada dört dönecek azılı pisliklere karşı ne yapacaktı?

On.

Bellman parmaklarını birleştirdi ve başını kaldırdı.

“Elias Skog'u Oslo'dan aradığımızı ve iki gün sonra Stavanger de olduğunuzu biliyoruz. Onu öldürdüğünüzü de. Bu konuda zaten şüphemiz yok. Benim asıl merak ettiğim bunu neden yaptığımız. Yoksa bir sebebiniz yok muydu, Bay Leike?”

FBI ajanları Inbau, Reid ve Buckley'in geliştirdiği dokuz adımlı modelin ilk adımı buydu: yüzleşme. Her şeyi bildiğinizi söyleyip suçun inkâr edilmesine mahal vermemek ve ilk şok etkisini kullanarak doğruca zanlıyı nakavt edecek hamleyi yapmak. Tek bir amaç vardı: itiraf. Bellman birinci adımı diğer bir sorgu tekniğiyle, yani gerçek olan bir bilgiyi gerçek olmayan bir ya da daha fazla bilgiyle ilişkilendirmey-le birleştirmişti. Telefon görüşmesinin kesin olan tarihini Leike'nin Stavanger'e gittiği ve cinayet işlediği düşüncesine bağlamıştı. İlk iddianın ispatlandığını duyan Leike, ister istemez polisin elinde diğer iki iddia için de sağlam deliller olduğu sonucuna varacaktı. Bu bilgiler fazla basit ve çürütülemez olduğu için de bir an önce yanıtlanması gereken asıl soruya, yani cinayetin nedenine geçildiğini sanacaktı.

Bellman, Leike'nin yutkunduğunu, kilometre taşı kadar büyük olan beyaz dişlerini zoraki bir gülümsemeye gösterdiğini, gözlerindeki itirafı ve kazananın şimdiden belli olduğunu gördü.

“Ben Elias Skog diye birini aramadım” dedi Leike.

Bellman iç geçirdi. “İlla Telenor'dan aldığımız arama listesini göstermemi mi istiyorsunuz?”

Leike omuz silkti. “Gerçekten aramadım. Bir ara cep telefonumu kaybettim. Benim telefonumla başka biri aramış olamaz mı?”

“Kurnazlık yapmaya gerek yok, Bay Leike. *Sabit hattınız-dan* bahsediyoruz.”

“Size aramadım diyorum.”

“Onu duydum. Resmi kayıtlara göre yalnız yaşıyormuşsu-nuz.”

“Evet, öyle. Yani..”

“Nişanlımız arada bir sizde kalyormuş. Bazen ondan erken kalkıp o hâlâ evinizdeyken işe gidiyormuşsunuz. Doğru mu?”

“Doğru. Ama daha çok ben ona giderim.”

“Anladım. Koskoca Galtung’un kızının evi sizinkinden daha lükstür tabii, değil mi Bay Leike?”

“Belki. Ama daha samimi bir ev olduğu kesin.”

Bellman kollarını bağladı ve gülümsedi. “Skog’u evinizden siz aramadıysanız o aramış demektir. Size artık mantıklı konuşmaya başlamanız için beş saniye veriyorum Bay Leike. Aksi halde beş saniye sonra Oslo caddelerindeki bir devriye arabasına sirenleri açarak o sevimli, küçük daireye gitmelerini, nişanlımızı kelepçeleyerek buraya getirmelerini ve onun Skog’u aramakla suçladığınızı anlatması için babasına telefon açmaya izin vermelerini emredeceğim. Sonra da Anders Galtung kızı için Norveç’in en çetin ceviz avukatlarından zehir gibi bir ordu yaratacak ve kendinize gerçek bir düşman edinmiş olacaksınız. Dört saniyeniz kaldı. Uç saniye.”

Leike yeniden omuz silkti. “Kusursuz, tertemiz bir sicili olan genç bir hanımı sırf bu nedenle tutuklayabileceğini-zî düşünüyorsanız buyurun. Ama düşman kazanacak tarafın ben olacağımdan şüpheliyim.”

Belman adamı inceledi. Onu hafife almış olabilir miydi? Artık içini okumak daha zordu. Her neyse, birinci adım bitmişti artık. İtiraf gelmemişi. Geride ne de olsa sekiz adım daha vardı. Dokuz adımlı modelin ikinci adımı zanlının eylemlerini sıradanlaştırarak ona yakınlık göstermekti. Ama bunun içinse önce cinayet sebebini bilmesi ya da elinde sıradanlaştırabileceği bir şeyler olması gerekiyordu. Aynı gece bir kayak kulübesinde kalmış olan tüm konukları öldürmesinin gerekçesi halen bir sırdı; kaldı ki çoğu seri katilin cinayet işleme sebebinin birçok insanın asla tatmadığı farklı ruh hallerinde saklı olduğu apaçıktı. Bellman bu nedenle sorguya hazırlanırken yakınlık safhasında temkinli davranıp doğruca motivasyon adımına geçmeye karar vermişti. Yani zanlıya itiraf etmesi için bir neden vereceği adıma.

“Ben sizin düşmanınız değilim Bay Leike. Sadece yaptığımız şeyin nedenini anlamak isteyen biriyim. Sizi neyin harekete geçirdiğini. Yetenekli ve zeki biri olduğunuz belli; sadece işteki başarınız bile bunu gösteriyor. Bir amacı olan ve başkalarının ne düşündüğüne bakmadan bunun peşinden koşanlara her zaman hayran olmuşumdur. Kendilerini sıradan insanların çılgın kalabalığından ayrı tutanlara da. Hatta ben de kendimi biraz öyle görüyorum diyebilirim. Belki de seni sandığından daha iyi anlıyorumdur Tony.”

Bellman bir dedektiften Leike'nin borsadan yakın arkadaşlarından birine ulaşmasını ve adının "Toni" mi yoksa "To-

oni" mi olarak söylenmesini tercih ettiğini öğrenmesini istemişti. Cevap "Toni"ydi. Bellman ismi doğru telaffuz edince Leike'nin dikkatini çekti ve onunla göz göze gelmeye çalıştı.

"Şimdi sana belki de söylemem gereken bir şey söyleyeceğim Tony. Teşkilat içindeki bazı meselelerden ötürü bu vakaya fazla zaman ayıramıyoruz. Bu yüzden bir an önce itiraf kısmına geçelim istiyorum. Normalde aleyhinde bu kadar güçlü deliller olan bir zanlıya teklif yapmayız ama artık hızlanmamız gerekiyor. Eğer suçunu itiraf edersen ki bu durumda mahkeme kararına bile ihtiyacımız kalmaz, sana önemli ölçüde hafifletilmiş bir ceza teklif edeceğim. Hukuksal açıdan ne yazık ki kesin bir süre söyleyemem ama dediğim gibi, *önemli* bir indirim olacağı konusunda aramızda anlaşabiliriz. Ne dersin, Tony? Sözüm söz. Kasede bile kaydedildi." Aralarında duran masada yanan kırmızı ışığı işaret etti.

Leike komisere uzun ve dalgın bir bakış attı. Ardından ağzını açtı. "Beni buraya getiren iki kişi adınızın Bellman olduğunu söyledi."

"Bana Mikael diyebilirsin Tony."

"Ayrıca çok akıllı bir adam olduğunu söylediler. Sert ama güvenilirmişsin."

"Evet, haklı olduklarımı kendin de göreceksin."

"Önemli bir indirim dedin, değil mi?"

"Söz veriyorum." Bellman nabzının yükseldiğini hissetti. "Tamam o halde" dedi Leike.

Mikael Bellman baş ve işaretparmağıyla alt dudağına dokunarak sakince "Güzel" dedi. "Baştan başlayalım mı?"

Leike arka cebinden muhtemelen Truls ve Jussi'nin yanında taşımaya izin verdiği bir kâğıt parçası çıkarırken "Olur" dedi. "Harry Hole bana tarihleri ve saatleri vermişti i, u yüzden çok sürmeyecek. Borgny Stem-Myhre 16 Aralık günü Oslo'da saat 22.00 ile 23.00 arasında ölmüş."

"Poğru" dedi Bellman. Kalbinde bir soviuç kıpırtısı başlamıştı.

"Takvimimi kontrol ettim. O sırada Skien'de, Ibsen House binasının Peer Gynt salonunda koltan projemle ilgili konuşma yapıyordum. Salonu kiralayan kişi ve o sırada salonda bulunan yaklaşık yüz yirmi yatırımcı adayından teyit edebilirsiniz. Sanırım arabayla gitmeniz iki saatinizi alır. Sonraki kurban Charlotte Lolles ise... bir bakalım... 3 Ocak günü saat 23.00 ile geceyarısı arasında öldürülmüş. O sırada da Hamar'da birkaç yatırımcıyla akşam yemeğindeymişim. Oslo'dan arabayla iki saat. Bu arada oraya trenle gitmiştim, bileti aradım ama maalesef bulamadım."

Leike nefesini tutan Bellman'a özür diler gibi bir edayla gülümsedi. Kilometre taşını andıran dişleri bir saniyelğine dudaklarının arasında belirirken lafını tamamladı: "Yine de benimle yemekte olan *nereden baksanız* on iki şahide güvenebileceğinizi umuyorum."

"Sonra da olsa olsa Marit Olsen cinayeti için suçlanabileceğim söyledi. Çünkü nişanlıyla evde olsa da o akşam Sör-kedalen'deki gayet iyi ışıklandırılan pistte iki saatliğine tek başına kayak yapmış."

Mikael Bellman *Hasta Çocuk* tablosunu incelerken başını iki yana salladı ve ellerini tençkotunun ceplerine iyice soktu.

"Marit Olsen'in öldüğü sırada mı?" diye sordu Kaja, başını eğip ölmek üzere olduğunu tahmin ettiği bitkin kız çocuğunun ağzına bakarken. Ne zaman Munch Müzesi'nde buluşmalar genellikle tek bir şeye odaklanırdı. Bu bazen gözler, bazen arka plandaki manzara, bazense güneş ya da sadece Ed-vard Munch'ün imzası olurdu.

"Ne kendisinin ne de Galtungların kızının..."

"Lene" diyerek düzeltti Kaja.

"...tam saati hatırlayamadığımı söyledi ama epey geç olabi-

lirmiş; çünkü piste yalnız gitmeyi sevdiği için genellikle geç saatte çıkarmış."

"Yani Tony Leike o saatte Frogner Parkı'na da gitmiş olabilir. Ama Sörkedalen'deyse çıkarken ve dönerken iki kez gişeden geçmesi gerek. Ön camında elektronik geçiş cihazı takılıysa saatleri otomatik olarak kaydedilmiştir. Böylece..." Yana dönünce Mikael'in soğuk bakışlarını gördü ve hemen durdu.

"... Gerçi siz zaten bunu kontrol etmişsinizdir" dedi.

"Gerek kalmadı" dedi Mikael. "Geçiş cihazı yok, gişelerde durup nakit ödüyor. O yüzden yaptığı yolculukların kaydı yok." Kaja başını salladı. Bir sonraki resme yürüyüp gürültüyle tabloyu işaret eden ve el kol hareketleri yapan bir grup Japon turistin arkasında dikildiler. Bryn'deki Kripos binasıyla Grönland'daki Emniyet Müdürlüğü'nün ortasında ver alması dışında Munch Müzesi'nde buluşmanın en büyük avantajı, turistik bir yer olduğu için iş arkadaşları, komşular ya da eş dostla karşılaşmanın imkânsız olmasıydı.

"Leike, Elias Skog ve Stavanger hakkında ne dedi?" diye sordu Kaja.

Mikael yeniden başını iki yana salladı. "O cinayet için de suçlanmasının mümkün olduğunu söyledi. O gece yalnız uyuduğu için cinayet saatinde olay yerinde olmadığını kanıtlaya-mazmış. Ben de ertesi gün işe gidip gitmediğini sordum; hatırlamadığını ama muhtemelen her zamanki gibi yedide ofise gitmiş olması gerektiğini söyledi. Benim için önemli bir ayrıntıysa plazanın resepsiyon görevlisinden kontrol edebileceğimi de belirtti. Ben de öyle yaptım. Leike dokuz

çeyrek için toplantı odalarından birini tutmuş. Ofisteki yatırımcıya benzeyen tiplerden birkaçıyla konuştum. İki sahiden de Leike ile toplantı yapmış. Elias Skog'un dairesinden gece üç e ay-rıldıysa toplantıya yetişmek için o saatte uçak bulmuş olması gerek. Ve ismi hiçbir yolcu listesinde geçmiyor.”

“Onun çok da bir önemi yok. Sahte bir kimlik ve isim kullanmış olabilir. Her neyse, Skog’la telefonda görüştüğünü biliyoruz ne de olsa. Onu nasıl açıkladı peki?”

“Açıklamaya zahmet bile etmedi, sadece inkâr etti” diye homurdandı Bellman. “Şu *Hayat Dansı* denen tabloda ne buluyorlar? İnsanların doğru düzgün suratı bile yok. Bana kalırsa zombiye daha çok benziyorlar.”

Kaja tabloda dans eden figürlere baktı. “Belki de öylelerdir” dedi.

“Zombi mi?” diyerek güldü Bellman. “Bunu mu demek istiyorsun?”

“Dans ediyormuş gibi görünen ama içleri ölmüş, toprağa gömülmüş, çürümüş insanlar bunlar. Kesinlikle öyleler.”

“ilginç bir teori, Solness.”

Soyadını kullanmasından nefret ediyordu Kaja. Sinirlendiğinde ya da ondan daha bilgili biri olduğunu hatırlatma gereği duyduğunda mutlaka böyle seslenirdi çünkü. Bu onun için çok önemli olduğundan sesini çıkarmazdı Kaja. Gerçekten ondan daha bilgiliydi belki de. Mikael’in âşık olduğu taraflarından biri de bu değil miydi? Üstün zekâsı. Artık neyine âşık olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu.

“Benim işe dönmem lazım” dedi.

“Ne yapacaksın ki?” diye sordu Mikael, salonun arka tarafındaki ipin gerisinde dikilip esneyen güvenlik görevlisine bakarak. “Sinek avlayıp cinayet masasının tasfiyesini mi bekleyeceksin? Şu Leike denen herifle başıma büyük bir bela açtın, biliyorsun değil mi?”

“*Ben miT* diye patladı Kaja, kuşkulu ve yüksek bir sesle.

“Sakin ol, tathm. Harry’nin Leike ile ilgili ortaya çıkardıklarını bana söyleyen şendin. Onu tutuklayacağım ispiyonlayan da. Sana güvendim. O kadar güvendim ki sırf verdiğin bilgilere dayanarak Leike’yi tutukladım ve basına vakanın çözülmek üzere olduğunu duyurdum. Şimdiyse herif olayı elimize yüzümüze bulaştırdı. Cinayetlerin en az ikisinde başka yerlerde bulunduğu dair çok sağlam kanıtları var. Bugün eninde sonunda serbest bırakmamız gerekecek. Kayınpederi Galtung hiç şüphesiz bize dava açmak için şimdiden en belalı avukatlarını seçmeye başlamıştır bile. Adalet Bakanlığı da böyle bir hatayı nasıl yaptığımızı öğrenmek isteyecektir. Şu andan itibaren okkanın altına girecek olan sen değilsin, Hole ya da Hagen da değil; benim, Solness. Anlıyor musun? Sadece ben. O yüzden bu işi çözmemiz lazım. *Senin de* bu konuda yapman gereken bir şey olacak.”

“Ne gibi?”

“Çok büyük değil, ufak bir şey. Gerisini biz halledeceğiz. Senden Harry’yi dışarı çıkarmam istiyorum. Bu gece.”

“Dışarı mı? Ben mi?”

“Senden hoşlanıyor.”

“Bu fikre nereden kapıldın?”

“İkinizi verandada sigara içerken gördüğümü söyledim mi sana?”

Kaja’nın beti benzi attı. “O gece geç geldin ama ikimizi gördüğünden hiç bahsetmedin.”

“Sohbete o kadar dalmıştınız ki ne arabayla geldiğimi, ne de sokağa park edip sizi izlediğimi fark ettiniz. O adam senden hoşlanıyor, hayatım. Senden sadece onu herhangi bir yere götürmeni istiyorum. İki saatliğine. Daha fazlasına gerek yok.” “Neden?”

Mikael Bellman sırttı. “Şu aralar vaktinin çoğunu evde oturarak geçiriyor. Ya da yatarak. Hagen onu izne çıkarmamalıydı; Hole gibi insanlara boş kalmak yaramıyor. Oppsal’da kendini öldürene kadar içmesini de istemiyoruz elbette. Onu yemeğe çıkar. Sinemaya götür. Bira için. Yeter ki sekizle on arası evde olmasın. Bu arada dikkatli ol. Çok mu uyanık yoksa sadece paranoyak mı bilmiyorum ama evinden çıktığı gece arabamı epey yakından inceledi. Arılaştık mı?”

Kaja cevap vermedi. Mikael’in gülümsemesi bir zamanlar iş ve aile yüzünden uzun süre görüşemediklerinde hayalini süslerdi. Nasıl oluyordu da aynı gülümseme şimdilerde midelerini bulandırabiliyordu?

“Toksa... şeyi mi düşünüyorsun?..”

“Sadece yapmam gerekeni düşünüyorum” dedi Mikael, saatine bakarak.

“Nedir o?”

Komiser omuz silkti. “Sence ne olabilir? Benim yerime onun ateşe atılmasını istiyorum tabii ki.”

“Benden bunu yapmamı isteme Mikael.”

“İstemiyorum zaten, tatlım. Emrediyorum.”

Kaja’nın sesi zor çıkıyordu. “Peki... ya kabul etmezsem?” “O zaman sadece Hole’u değil, seni de mahvederim.” Tavandaki ışık, yüzündeki minik beyaz lekelere vuruyordu. *Ne kadar yakışıklı,* diye düşündü Kaja. *Sanki biri çizmiş gibi*

Kuklalar olması gerektiği gibi oynuyorlar şimdi. Harry Hole, Elias Skog'u aradığımı öğrendi. Onu beğeniyorum. Çocukken ya da gençliğimizde tanışsaydık sanırım arkadaş olabilirdik. Birkaç ortak yanımız var çünkü. Mesela zekâmız. Sır perdesini aralayacak tek dedektif oymuş gibi duruyor. Bu ona dikkat etmem gerekeceğini de gösteriyor tabii. İşler nereye varacak, merakla bekliyorum. Üstelik bir çocuk heyecanıyla.

V

Kırmızı böcek

Harry gözlerini açtı ve iki boş şişenin arasından ona doğru sürünen kırmızı renkli, iri, kare böceğe baktı. Kedi gibi mırıldanıyordu. Bir an durup yeniden mırıldandı ve külde minik bir iz bırakarak cam sehpa ona doğru beş santim daha geldi. Harry elini uzatıp aldı ve kulağına götürdü. Kendi sesini kırılan bir taş benzetti. “Beni aramayı kes Öystein.” “Harry...”

“Sen de kimsin?”

“Benim. Kaja. N’apıyorsun?”

Harry sesin doğruyu söylediğinden emin olmak için ekrana baktı. “Dinleniyorum” dedi. Midesinin bir kez daha içindekileri boşaltmaya hazırlandığını hissetti. Bir kez daha. “Nerede?”

“Kanepede. Önemli bir şey yoksa kapatıyorum.” “Oppsal’daki evde misin yani?”

“Bilmem, bir bakayım. Duvar kâğıdı öyle diyor. Kaja, kapatmam lazım.”

Harry telefonu kanepenin diğer ucuna atıp ayağa kalktı, ağırlık merkezini bulmak için öne eğildi, kafasını yol yardımı ve koçbaşı olarak kullanarak öne doğru sendeledi. Başını hiçbir yere çarpmadan sağ salım mutfığa ulaştırdı. Ellerini lavabonun iki yanına koydu ve bir çeşme gibi fışkırarak kustu.

Gözlerini tekrar açınca bulaşıklığın hâlâ lavaboda durduğunu gördü. Üstteki tek bir tabaktan sarı-yeşil kismuk akıyordu. Musluğu açtı. İçkiye yeniden başlayan bir alkolik olmanın iyi yanlarından biri, ikinci günden sonra kusmuğunun artık lavaboyu tıkamamasıydı.

Harry musluktan çok az su içti. Çok, çok az. Tecrübeli bir alkolik olmanın bir diğer iyi yanı ise midesinin neyi kaldırıp neyi kaldırmayacağını bilmesiydi.

Oturma odasına dönüp sanki az önce altına kaçırmış gibi bacaklarını açtı. Gerçi hâlâ kontrol etmediği için yapmış olma olasılığı da vardı. Kanepeye uzandı ve diğer uçtan gelen cılız vızıltıyı duydu. Minyatür bir insan minik sesiyle adını söylüyordu. Kırmızı cep telefonunu ayaklarının arasına sıkıştırarak aldı ve kulağına tuttu.

“Ne var?”

Boğazımı lav gibi yakan safrayı öğürse mi yoksa geri mi yutsa, bir an için bilemedi. Ya da boğazımı yakmasına izin vermeliydi; hak etmişti ne de olsa.

Kaja onu görmek istediğini söylerken hiç konuşmadan öylece dinledi. Ekeberg Restoram’nda buluşmayı teklif ediyordu. Şimdi. Ya da bir saat sonra.

Harry sehpa duran iki boş Jim Beam şişesine baktıktan sonra saatine göz attı. Yediymi. İçki dükkânları kapanmıştı. Restoranın bar kısmı da.

“Şimdi” dedi.

Tam görüşmeyi bitirmişti ki telefon tekrar çaldı. Ekranı baktı ve yanıtladı. “Selam, Öystein.”

“*Nihayet* açtın! Pisliğin tekisin, Harry. Sonunun Hend-rix’inki gibi olduğundan korkmaya başlamıştım.”

“Beni Ekeberg Restoranına götürebilir misin?”

“Sen beni ne sanıyorsun be? Özel şoförün falan mı?”

On sekiz dakika sonra Öystein’in arabası Olav Hole’un evinin merdiveninin dışında bekliyordu. Öystein açık camdan sırtarak seslendi.

“Kapıyı kilitlemene de yardım edeyim mi, ayyaş herif?”

Nordtrand’a giderlerken “Akşam yemeği mi?” diye sordu Öystein. “Amacın ne? Hatunu becermek mi? Yoksa *çoktan* becerdin mi?”

“Sakin ol. Biz iş arkadaşınız.”

“Tabii ya. Eski karım şöyle derdi: ‘İnsan her gün neyi görürse onu ister.’ Herhalde şu havalı dergilerden birinde okumuştun. Gerçi kastettiği ben değilmişim, ofisteki o puştmuş.” “Sen hiç evlenmedin Öystein.”

“Ama evlenecektim. Herif Norveç kazağı giyiyordu, kravat takıyordu ve Nynorsk¹³ konuşuyordu. Aksan olarak değil, Ivar Aasen tarzı lanet bir ulusal ve romantik Norveççe. Şaka yapmıyorum. Yatakta tek başına yatarken evliliğin kıyısından döndüğün kadının o sırada bir ofis masasında iş pişirdiğini hayal etmenin ne demek olduğunu biliyor musun? Gözünün önüne renkli bir kazak, masaya doğru gidip geldikten sonra durup kasılan çıplak, beyaz bir göt ve şöyle uluyan bir ahmak geliyor: EG KJEM! Geliyorum! Üstelik Nynorsk olarak.” Öystein dedekfite baktı ama hiç tepki yoktu.

“Lanet olsun Harry. Bu anlattığım sahiden komikti. *O kadar mı sarhoşsun?*”

Kaja pencerenin yanındaki masada düşüncelere dalmış bir halde şehri izlerken hafif bir öksürük sesi duyunca başını çevirdi. Baş garson mahcup bir “Mönümüzde var ama ne yazık ki mutfağımızda kalmamış” bakışıyla ona doğru iki büklüm eğildi ve öyle boğuk bir sesle konuştu ki Kaja dediklerini zor anladı.

“Üzgünüm ama arkadaşınız geldi.” Ardından yüzü kızararak cümlesini değiştirdi. “Yani demek istediğim, üzgünüm ama onu bu halde içeri alamayız. Kendisi biraz... hırçın davranıyor da. İşletme kurallarımız gereği...”

“Sorun değil” dedi Kaja, ayağa kalkarak. “Nerede ?”

T3. Norveç halkının yüzde onluk bir kesiminin konuştuğu, dilbilimci Ivar Aasen tarafından Yeni Norveççe olarak da bilinen bir Norveççe türü, (ç.n.)

‘Dışarıda bekliyor. Korkarım içeri girerken bar bölümünden içki almış ve onunla dışarı çıkmış. Sizden rica etsem bardağı  eri getirebilir misiniz? Çünkü bu yüzden ruhsatımız iptal edilebilir/’

Kaja “Elbette, bana paltomu getirebilir misiniz lütfen?” dedi ve peşinden gergin adımlarla gelen garsonla birlikte telaşla kapıya yürüdü.

Dışarı çıkınca Harry’yi gördü. Son geldiklerinde üzerinden atladıkları yamacın yanındaki alçak duvarın dibinde dikilmiş, sallanıyordu.

Kaja yanma gitti. Duvarda boş bir bardak duruyordu.

“G r n şeye göre biz bu restoranda asla yemek yiyemeyeceğiz” dedi. “Başka bir önerin var mı?”

Harry omuzlarını kaldırdı ve cep matarasından bir yudum aldı. “Savoy’daki bara gidelim. Tabii çok a  değilsen.”

Kaja paltosuna daha sıkı sarındı. “Aslında o kadar a  değilim. Beni gezdirmeye ne dersin? Buralar senin mekânın sayılır; hazır arabam da var. Eskiden gittiğın o sığmakları gösterebilirsin bana.”

“Orası soğuk ve çirkin” dedi Harry. “ iş ve ıslak k l kokuyor.”

“Birlikte sigara içerdik” dedi Kaja. “Manzaranın tadını  ıkarırdık. Yapacak daha iyi bir şeyin mi var?”

Yılbaşı ağacı gibi ışıl ışıl bir yolcu gemisi, aşaağılarındaki fiyordun üzerine kurulu şehre doğru karanlığın içinde yavaş ve sessizce yol alıyordu. Sığmakların birinin tepesindeki ıslak betona oturmuşlardı ama ikisi de i lerine işleyen soğuğu hissetmiyordu. Kaja, Harry’nin uzattığı mataradan bir yudum aldı.

“Cep matarasında kırmızı şarap mı?” diye sordu.

■ ‘Babamın b fesinde bir tek bu kalmıştı. Acil durum i kisi. En sevdiğimiz erkek oyuncu mu?’

“Sen başlıyorsun” dedi Kaja, daha büyük bir yudum alarak. “Robert. De Niro.”

Kaja yüzünü buruşturdu. “Anlat bakalım? Zor Baba?”

“Taksi Şoförü ve Avcı’dan sonra kendisine sonsuz bağlılık yemini ettim. Ama evet, biraz pişman oldum. Seninki kim?” “John Malkovich.”

“Himm. Güzel. Neden?”

Kaja düşündü. “Sanırım kültürlü kötülüğü yüzünden. Birinde görmek isteyeceğim bir özellik değil ama o kötülüğü gösterme şekline bayılıyorum.”

“Bir de kadınsı ağzı var tabii.”

“Bu iyi bir şey mi ki?”

“Evet. Tüm iyi aktörlerin kadınsı bir ağzı vardır. Ya da kadınsı, ince bir sesi. Bazılarında ikisi birden. Kevin Spacey, Philip Seymour Hoffman.” Harry paketten bir sigara çıkardı. Bir tane de ona uzattı.

“Benimkini de sen yak” dedi Kaja. “Saydığım adamlar kesinlikle çok erkeksi sayılmaz.”

“Mickey Rourke. Kadın sesi. Kadın ağzı. James Woods. Resmen şehvetli bir kız kadar öpülesi dudakları var.”

“Ama sesi o kadar ince değil.”

“Koyun melemesine benziyor. Hem de dişi koyun.”

Kaja güldü ve yanan sigarayı aldı. “Yapma ama. Filmlerde sadece maço adamların sesi kalın ve kısık olur. Mesela Bruce Wills.”

“Evet, Bruce Wills. Kısık tabiri uyuyor. Ama kalın? Hiç değil.” Harry gözlerini kıstı ve şehre bakarak tiz bir sesle fısıldadı: “Buradan görebildiğim kadarıyla hiçbir bokun kontrolü sende değil.”¹⁴

Kaja kahkahaya boğuldu; sigarası ağzından fırlayarak duvardan aşağı sekti ve kıvılcımlar saçarak gür çalıkların içine düştü.

14'Zor ölüm filminde Bruce Wills1n söylediği bir replik, (ç.n.)

“Kötü müydü?”

“Feci kötü” dedi Kaja, nefesi kesilerek. “Kahretsin, tam da kadın sesli maço bir oyuncu söyleyecektim ama unutturdun.” Harry omuzlarını kaldırdı. “Belki hatırlarsın.”

“Even’la benim de böyle bir yerimiz vardı” dedi Kaja, yeni bir sigara alıp sanki duvara çakacağı bir çiviye tutar gibi başparmağıyla işaretparmağı arasında tutarak. “Kimsenin bilmediğini düşündüğümüz, saklanıp sırlarımızı paylaşabildiğimiz, sadece bize ait bir yer.”

“Anlatmak ister misin?”

“Neyi?”

“Ağabeyini. Ne oldu?”

“Öldü.”

“Onu biliyorum. Belki devamını anlatmak istersin.”

“Ne gibi?”

“Mesela onu neden bu kadar yücelttiğini?”

“Yüceltiyor muyum?”

“Sence?”

Kaja’nın bakışları dedektifin üzerinde gezindi. “Şarap” dedi. Harry’den matarayı aldı ve iştahla kafasına dikti.

“Bir not bıraktı” dedi. “Even çok duygusal ve hassas biriydi. Tebessüm ettiği ve güldüğü zamanlar sanki olduğu yere güneşi getirirdi. Onu gördüğün an tüm dertlerin, nasıl desem... güneşin altındaki çiy taneleri gibi buhar olup uçardı. Ama kötü bir günündeysen de durum tam tersi olurdu. Etrafındaki her şey sessizleşir, hava adeta yaklaşan bir trajediyle dolar, sessizliğin içinde o trajedinin sesi kulağına kadar gelirdi. Minör bir şarkı gibi. Aynı anda hem güzel, hem de korkunç, anlıyor musun? Yine de gözlerinde günışığının bir kısmı kalmış olurdu çünkü hâlâ gözleri gülerdi. Ürkütücüydü.” Kaja titredi.

“Bir yaz tatiliydi. Sadece Even’ın bu hale getirebileceği kadar güneşli bir gündü. Tjöme’deki yazlık evimizdeydik.

Ben kalkmıştım ve doğrudan markete çilek almaya gitmiştim. Döndüğümde kahvaltı hazır; annem Even’ın kahvaltıya inmesi için üst kata seslendi. Ama cevap gelmedi. Uyuyor sandık; bazen geç kalkardı çünkü. Odamdan bir şeyler almak için yukarı çıktım ve geçerken kapısını tıklatıp ‘Çilek aldım’ diye seslendim. Odamın kapısını açarken hâlâ cevap vermesini bekliyordum, insan kendi odasına girdiğinde etrafına bakmıyor, sadece aradığı şeye odaklanıyor. Kitabımı koyduğunu hatırladığı komodine, pencerenin pervazına, balık yeminin kutusuna mesela. Girdiğimde onu görmedim, sadece ışıpta bir tuhaflık olduğunu sezdim. Sonra gözüm yan tarafa kaydı ve önce çıplak ayaklarımı gördüm. Ayaklarının her santimini ezberlemiştim; bazen gıdıklamam için bana bir kron verirdi. Bayılırdı bunu yaptırmaya. İlk düşündüğüm şey uçtuğu, sonunda uçmayı öğrendiği oldu. Gözlerim yukarı kaydı. Onun için ördüğüm uçuk mavi kazak vardı üzerinde. Uzatma kablosuyla kendini avizeye asmıştı. Ben gidene kadar beklemiş ve odama girmiş olmalıydı. Koşmak istedim ama kımlıdayamıyordum; bacaklarım yere çivilenmiş gibiydi. Karşısında dikilip öylece ona baktım. Öyle yakınımıdaydı ki. Sonra anneme seslenmek istedim, bir ses çıkarabilmek için elimden ne geliyorsa yaptım ama ağızımdan tek bir kelime bile çıkaramadım.”

Kaja başını eğdi ve sigarasını silkti. Titrek bir nefes aldı. “Gerisini bölük pörçük hatırlıyorum. Bana sakinleşmem için ilaç verdiler. Kendime geldiğimde üç gün geçmişti ve onu çoktan görmüşlerdi. Orada olsaydım çok daha kötüleşeceğimi söylediler. Sonrasında hasta oldum ve

yaz boyunca uzun bir süre yatakta ateşler içinde yattım. O zamandan beri cenazesinin biraz fazla aceleye getirildiğini düşünüyorum. Sanki utanılacak bir şekilde ölmüş gibi. Haksız mıyım?”

“Hımm. Bir not bıraktığını söyledin.”

Kaja gözlerini fiyorda dikti. “Komodinimin üzerinde duruyordu. Asla sahip olamayacağı bir kıza âşık olduğunu, artık yaşamak istemediğini, bize yaşattığı acılar için af dilediğini ve onu çok sevdiğimizi bildiğini yazmıştı.”

“Hımm.”

“Notunu okuyunca şoke oldum. Even bana öyle bir kızdan bahsetmemişti ve bana her şeyini anlatırdı. Roar olmasaydı...”

“Roar mı?”

“Evet. O yaz ilk kez erkek arkadaşım olmuştu. Öyle iyi ve sabırlıydı ki hastayken neredeyse her gün ziyaretime geldi ve Even hakkında konuşmamı dinledi.”

“Ne kadar harika, mükemmel biri olduğunu mu?”

“Anladın işte.”

Harry omuz silkti. “Annem öldüğünde ben de aynısını yaptım. Gerçi Öystein, senin Roar kadar sabırlı değildi. Hiç çekinmeden yeni bir din mi kurmaya çalıştığını sordu.”

Kaja güldü ve sigarasından bir nefes çekti. “Sanırım Roar en sonunda Even’ın hatırasının ikimizin de hayatını yok ettiğini hissetti. Çok kısa bir ilişkiydi.”

“Hımm. O zaman Even hep oradaydı.”

Kaja başını salladı. “Açtığım her kapının ardında onu görüyordum.”

“Sebebi bu, değil mi?”

Kaja yine başını oynattı. “O yaz hastaneden eve döndüğümde odama girmem gerekiyordu ama kapıyı açamıyordum. Ne yapsam olmuyordu. Çünkü açarsam onu karşımda sallanırken göreceğimi biliyordum. Her şeyin benim suçum olduğunu da.”

“Her zaman bizim suçumuzdur zaten, değil mi?”

“Her zaman.”

“Ve kimse bizi aksine inandıramaz. Kendimiz bile.”

Harry sigarasını karanlıkta söndürdü. Yeni bir tane yaktı. Altlarındaki yolcu gemisi limana girmişti.

Tabancanın deliklerinden giren kuvvetli rüzgâr, iç karartan yankılı bir sesle uğulduyordu.

Harry “Neden ağlıyorsun?” diye sordu sakince.

“Çünkü benim suçum” diye fısıldadı Kaja, yanaklarından yaşlar akarken. “Hepsi benim suçum. En başından beri biliyordun, değil mi?”

Harry derin bir nefes çekti. Sigarayı dudaklarından alıp ateşine üfledi. “En başından beri sayılmaz.”

“Ne zamandan beri?”

“Holmenveien’deki evin kapısında Björn Holm’un yüzünü gördüğümünden beri. Björn Holm iyi bir adli tıp uzmanıdır ama De Niro değildir. Geldiğimize gerçekten şaşırmişti.”

“Hepsi bu mu?”

“Benim için yeterliydi. Leike’nin peşinde olduğumu bilmediğini yüzünden anladım. Yani ne bilgisayarında bir şey görmüş, ne de Bellman’a bir şey ispiyonlamıştı. Köstebek Holm olmadığına göre geriye bunu yapabilecek sadece bir kişi kalıyordu.”

Kaja başını evet der gibi oynattı ve gözyaşlarını sildi. “Neden bir şey demedin? Neden bir şey yapmadın? Neden ipimi çekip benden kurtulmadın?”

“Amacın neydi? Herhalde iyi bir nedenin vardır.”

Kaja başını iki yana sallarken yeniden gözyaşlarına boğuldu.

“Sana ne vaat ettiğini bilmiyorum” dedi Harry. “Olsa olsa Kripos’un yeni ve çok güçlü yapısında güzel bir mevkidir. Ayrıca âşık olduğun adamın evli olduğunu, senin için karısını ve çocuklarını bırakacağına söz verdiğini ama yapmadığını söylerken de haklıymışım.”

Kaja sessizce hıçkırdı, boynu çok fazla ağırlaşmış gibi eğildi. Onu yağmuru taşıyamayan bir çiçeğe benzetti Harry.

“Asıl anlamadığım şey, benimle bu akşam neden buluşmak istediğin” dedi, sigarasına memnuniyetsiz bir bakış atarak, Belki de başka bir markaya geçmeliydi. “İlk önce bana köstebeğin sen olduğunu söylemek istiyorsun sandım ama çok geçmeden niyetinin bu olmadığını anladım. Birini mi bekliyoruz? Bir şey mi olacak? Zaten soruşturmadan alındım, onlara artık ne gibi bir zararım dokunabilir ki?”

Kaja saatine baktı. Burnunu çekti. “Evine gidebilir miyiz, Harry?”

“Neden? Orada bizi bekleyen biri mi var?”

Kaja başıyla onayladı.

Harry matarasını bitirdi.

Kapı zorla açılmıştı. Yerdeki tahta kıymıklar bir levyeyle zorlandığını gösteriyordu. Ortada ince bir işçilik yoktu, gizli saklı da yapılmamıştı. Polisin girdiği belliydi.

Harry merdivende arkasını döndü ve arabasından inip kollarını bağlayarak dikilen Kaja’ya baktı. Ardından içeri girdi.

Oturma odası karanlıktı; tek ışık kapağı açık duran içki büfesinden geliyordu. Yine de pencerenin dibindeki gölgede oturan kişiyi tanıdı.

“Bellman” dedi Harry. “Babamın koltuğunda oturuyorsun.” “Mecbur kaldım” dedi Bellman. “Kanepede keskin bir koku vardı. Köpek bile yaklaşmadı.”

“Sana bir şeyler ikram edeyim mi?” Harry başıyla dolabı işaret edip kanepeye oturdu. ‘Yoksa kendin bir şeyler buldun mu?’

Harry, Bellman’ın başını iki yana salladığını görebildi. “Ben bulmadım. Ama köpek buldu.”

“Hımm. Anladığım kadarıyla arama emri çıkarmışsın; ama yine de gerekçesini merak ediyorum.”

“Masum bir üçüncü şahsı kullanarak ülkeye uyuşturucu soktuğuna ve onun burada olabileceğine dair isimsiz bir ihbar aldım.”

“Burada mıymış peki?”

“Narkotik köpeği bir şey buldu. Folyoya sarılmış sarı-kah-verengi bir top. Bu ülkede bulduğumuz uyuşturuculara pek benzemiyor; o yüzden şimdilik neyle karşı karşıya olduğumuzdan emin değiliz. İnceletmeyi düşünüyoruz.”

“Düşünüyor musunuz?”

“Bir ihtimal afyon *olabilir*. Bir çamur ya da kil topağı da *olabilir*. Duruma göre değişir.”

“Hangi duruma?”

“Sana, Harry. Sana ve bana.”

“Gerçekten mi?”

“Bize bir iyilik yapmayı kabul edersen bunun kil olduğunu söyleyebilir ve teste sokmayabilirim.

Bir Şef fırsatları değerlendirmek zorundadır, değil mi?”

“Şef olan ben değilim, sensin. Nasıl bir iyilik istiyorsun?” “Sen lafı dolandırmayı sevmeyen bir adamsın Hole. O yüzden müsaadenle açık konuşacağım. Senden günah keçisi olmanı istiyorum.”

Harry sehpadaki Şişenin dibinde kalmış kahrverengi Jim Beam’i gördü ama Şişeyi dudaklarına götürmemek için zor da olsa kendini engelledi.

“Cinayetlerin en az ikisinde başka yerlerde bulunduğuna dair çok sağlam kanıtları olduğundan Tony Leike’yi serbest bırakmak zorunda kaldık. Elimizde kurbanlardan birine telefon açması dışında hiçbir delil yok. Basınla başımız biraz dertte. Leike ve müstakbel kayınpederiyle birlikte canımızı sıkabilirler. Bu akşam bir basın açıklaması yayınlamamız gerekiyor. Tutuklamann senin, yani Harry Hole adındaki belalı dedektifin Emniyet Müdürlüğü nün zavallı çömez avukatından zorla kopardığın tutuklama emriyle yapıldığını söyleyeceğiz. Bu sadece senin planlayıp yaptığın bir operasyondur Tüm sorumluluğu sen üstlenmiŐtin. Kripos bu tutuklamada bir bityeniği olduğunu sezdi, müdahale edip Leike’vle konuştu ve durumu açıklığa kavuŐturdu. Sonra da onu hemen serbest bıraktı. Sen de bizimle beraber açıklamayı imzalayacaksın ve bir daha bu soruşturmayla ilgili hiçbir Şey söylemeyeceksin. Tek bir kelime bile. Anladın mı?”

Harry Şişenin dibinde kalan içkiyi ikinci kez süzdü. “Hımm. Sert bir emir. Ellerini kaldırıp tutuklama için gelen tebrikleri kabul ettikten sonra sence basın bu hikâneyi yutar mı?”

“Açıklamada sorumluluğu üzerime aldığını söyleyeceğiz. Bunun bir polisin hatası olabileceğinden Őüphelensek de tutuklamaya liderlik etmeyi bir yönetici sorumluluğu olarak gördüm. Harry Hole dümenin başına geçmesine izin vermem için ısrar edince de mâni olmadım. Ne de olsa deneyimli bir dedektifti ve Kripos’ta bile çalıŐmıyordu.”

“Dediklerini kabul etmeliyim çünkü imzalamazsam ülkeye uyuşturucu sokmakla ve bulundurmakla suçlanacağım, öyle mi?”

Bellman parmaklarını birleştirdi ve koltuğa iyice yaslandı. “Doğru. Ama daha da önemlisi kabul etmezsen hemen tutuklanacak olman. Duyduğuma göre babanın az bir ömrü kalmış ve hastanede onunla beraber olmak istiyorsun. Yazık. Çok kötü bir durum.”

Harry kanepede geriye yaslandı. Öfkeden kudurması gerekiyordu. Eski, yani genç Harry olsa öyle yapardı. Oysa Şimdiki Harry’nin tek istediği kendini ter ve kustumuk kokulu kanepeye gömüp gözlerini kapamak ve Bellman’la Kaja’nm, pencerenin dibinde o gölgelerin çekip gitmesini beklemektir. Yine de zihni kendi kendine düşünmeye devam etti.

“Ben kabul ettim diyelim” dedi, “bu senaryoyu Leike neden onaylasın? Onu Kripos’un tutukladığını ve sorguya çektiğini biliyor.”

Harry cevabı daha Bellman söylemeden biliyordu.

“Çünkü Leike tutuklanan birinin tepesinde daima kara bir bulutun dolaŐacağını biliyor. Bu

günlerde yatırımcıların güvenini kazanmaya çalışan Leike gibi biri için durum daha da kötü tabii ki. Kendini bu kara buluttan kurtarmasının en iyi yolu, tutuklamamın profesyonellikten uzak, başına buyruk ve kafayı yemiş bir polis tarafından gelişigüzel yapıldığını söyleyen bir hikâyeyi doğrulamak. Anlaştık mı?”

Harry başını evet der gibi oynattı.

“Kaldı ki teşkilat söz konusu olduğunda...”

“Tüm suçu üzerime alarak teşkilatın itibarını koruyacağım. Biliyorum” dedi Harry.

Bellman sırttı. “Senin akıllı bir adam olduğunu biliyordum, Hole. Yani bu anlaştık mı demek oluyor?”

Harry düşündü. Bellman giderse şişede sahiden de birkaç damla daha viski kalmış mı diye bakabilecekti. Başını salladı.

“Basın açıklaması burada. İmzayı şuraya at.” Bellman kalemi ve kâğıdı sehpa önüne doğru itti. Karanlıkta hiçbir şey okunmuyordu. Bir önemi de yoktu. Harry imzayı attı.

“Güzel” dedi Bellman, kâğıdı alıp ayağa kalkarak. Bir sokak lambasının ışığı yüzüne vurunca savaş boyaları parladı. “Hepimiz için en iyisi buydu. Düşününce hak vereceksin, Harry. Haydi biraz dinlen sen.”

Zafer kazanan bir kumandanın merhameti, diye geçirdi aklından Harry. Gözlerini kapayıp Morpheus’un¹ onu kollarına almaya hazır olduğunu hissetti. Gözlerini açtı ve ayakta durmaya çalışarak Bellman’ı sokağa kadar takip etti. Kaja hâlâ arabasının yanında kolları bağlı bir halde dikiliyordu.

Harry, Bellman’ın Kaja’ya bir baş selamı verdiğini gördü. Kaja sadece omuzlarını kaldırdı. Bellman sokağın karşısına geçti ve o gece Lyder Sagens Sokağı’nda gördüğü arabanın aynısı olan bir arabaya bindi, motoru çalıştırdı ve gitti. Kaja merdivenin başına yürüdü. Sesi gözyaşları yüzünden hâlâ boğuktu.

“Björn Holm’a neden vurdun?”

Harry içeri girmek için döndü ama Kaja hızlı davranıp basamakları ikişer ikişer çıktı. Kapıda durup Harry’nin önünü kesti. Hızlanan nefesi Harry’nin yüzüne tüm sıcaklığıyla vurdu.

“Masum olduğunu bildiğin halde ona vurdun. Neden?”

“Git artık Kaja.”

“Gitmiyorum!”

Harry ona baktı. Nedenini açıklayamayacağını biliyordu. Gerçeğin farkına varınca incinmiş ve

afallamıştı. Öyle incinmişti ki ne olduğunu anlamadan saldırıya geçmiş, saflığın göstergesi olan o şaşkın, masum ve aya benzeyen yüze bir yumruk indirmişti.

“Ne öğrenmek istiyorsun?” diye sordu. Sesindeki metalsi tınıyı, giderek artan öfkeyi işitti. “Beni gerçekten kendine inandırdın Kaja. O yüzden seni tebrik ederim. İyi bir iş çıkardın. Artık başımdan gider misin?”

Genç kadının gözlerinin yeniden yaşlarla dolduğunu gördü. Kaja kenara çekildi. Harry sendeleyerek içeri girdi ve kapıyı arkasından var gücüyle çekti. Gümbürtünün ardından sessizliğin içinde holde öylece durdu. O harika sessizliğin, boşluğun ve hiçliğin tam ortasında.

Karanlık korkusu

Olav Hole karanlıkta gözlerini kırptı.

“Sen misin, Harry?”

“Evet, benim.”

“Akşam oldu, değil mi?”

“Evet, akşam oldu.”

“Nasılsın?”

“İdare eder.”

“Dur, ışığı açayım.”

“Gerek yok. Sana bir şey söyleyeceğim.”

“Bu ses tonunu biliyorum. Duymak istediğimden emin değilim.”

“Ne de olsa yarın gazetelerden okuyacaksın.”

“Sen de bana onlardan farklı bir hikâyeye anlatacaksın, öyle mi?”

“Hayır, sadece ilk benden duy istedim.”

“İçki mi içtin, Harry?”

“Duymak istiyor musun?”

“Büyükbaban da içerdi. Onu çok severdim. Sarhoşken de, ayıkken de. Ayyaş bir babası olanların pek söylemeyeceği bir şeydir bu. Hayır, duymak istemiyorum.”

“Hımm.”

“Senin için de aynısını söyleyebilirim. Seni de çok sevdim. Her zaman. Sarhoş halini de, ayık halini de. Zor da olmadı

Gerçi hep tartışmacıydın. Sadece başkalarıyla değil, en çok da kendinle savaş verirdin. Yine de seni sevmek yaptığım en kolay şeydi Harry.”

“Baba...”

“Artık ıvır zıvırı konuşacak zaman yok, Harry. Sana bunu hiç söylemedim mi, bilmiyorum; sanki söyledim gibi ama bazen aynı şeyleri o kadar çok düşünüyoruz ki sesli söylediğimize inanıyoruz. Seninle hep gurur duydum Harry. Sana bunu yeterince söylemedim, değil mi?”

“Ben...”

“Efendim?” Olav Hole karanlığı dinledi. “Ağlıyor musun, oğlum? Sorun değil. Beni en çok neyin gururlandırdı, biliyor musun? Sana bundan hiç bahsetmedim. Sen gençken öğretmenlerinden biri bizi aradı. Yine okulun bahçesinde kavga ettiğini söyledi. Üst sınıftan iki çocukla. Ama bu defa fena hırpalanmıştın; dudağın patladığı ve bir dişin döküldüğü için hastaneye yollamışlardı. Ceza olarak sana harçlık vermemiştin, hatırladın mı? Her neyse, Öystein bana o kavgayı anlattı sonra. Tresko’nun sırt çantasını çeşme suyuyla doldurdukları için saldırmışsın onlara. Yanlış hatırlamıyorsam Tresko’yu çok sevmezdin bile. Öystein pes etmediğin için dayak yediğini söyledi. Ne kadar yıkılsan da hep ayağa kalkmışsın. Sonunda yüzün o kadar kanamış ki çocuklar korkup seni bırakmış.” Olav Hole sessizce güldü. “Sana o zaman bunu söyleyemedim çünkü daha çok kavga etmene sebep olurdu. Ama o kadar gurur duydum ki ağlamamak için zor tuttum kendimi. Sen cesur bir çocuktun, Harry. Karanlıktan korksan da bu ona doğru gitmeni engellemezdi. Sayende dünyanın en gururlu babası oldum. Sana bunları ilk kez söylüyorum, değil mi Harry? Harry? Orada mısın?”

Özgürlük. Şampanya şişesi duvarda patladı ve köpükleri kaynayan bir beyin sıvısı gibi duvar kâğıdından akararak resimleri, kupürleri, Harry Hole’un suçlamayı kabul ettiğini söyleyen internet haberinin çıktısını kapladı. Beraat etmek, dünyayı yeniden cehenneme çevirmek için özgürlük. Kırık camların üzerinde yürüyorum; çıtırtıları kulağıma geliyor. Ayaklarım çıplak. Kendi kanımda kayıyorum. Ve uluya-na dek gülüyorum. Özgürlük. Özgürlük!

Hipotez

Güney Sidney cinayet masası şefi Neil McCormack, sorgu odasındaki masanın karşısında oturan gözlüklü kadını incelerken elini seyrek, dağınık saçlarında gezdirdi. Kadın çalıştığı yayınevinden doğruca buraya gelmişti. Takım elbisesi sade ve kırışık görünse de Iska Peller onu bir şekilde pahalı göstermeyi başarıyordu. Belki de McCormack gibi basit insanlara hitap etmeyen bir şıklığı vardı. Yine de ikamet adresi o kadar da zengin olmadığını belli ediyordu. Bristol’ın Sidney’in en nezih muhiti olmadığı açıktı. Olgun ve akli başında bir kadına benziyordu. İlgi çekmek pahasına rol yapmayan, abartmayan biri olmalıydı. Zaten onu buraya çağıran da

kendileri idi, Sidney Emniyeti'ne kendi isteğiyle gelmemiştir. McCormack saatine baktı. Öğleden sonra oğlula denize açılmayı planlamıştı. Yelkenliyi bağladıkları Watson Koyu'nda buluşacaklardı. O yüzden görüşmenin çok uzun sürmemesini diledi. Ve de son bilgi kırıntısına kadar her şeyin yolunda gitmesini.

“Bayan Peller” dedi McCormack, arkasına yaslanıp ellerini hayli iri göbeğinin üzerinde kavuşturarak, “bunu neden daha önce kimseye anlatmadınız?”

Kadın omuzlarını kaldırdı. “Neden anlatayım? Kimse sormadı, ben de Charlotte’un öldürülmesiyle bir ilgisi olabileceğini hiç düşünmedim. Şimdi de sorduğunuz için söylüyorum.

Sizin kulübede olanlarla ilgilendiğinizi sanıyordum, daha sonra yaşanan böyle... önemsiz olaylarla değil. Sahiden de öyleydi. Unutulup gidecek küçük bir olay. Onun gibi aptallar her yerde var. Etrafımızda gördüğümüz her pisliği şikâyet etme gibi bir görevimiz olmasa gerek/”

McCormack homurdandı. Kadın haklıydı. Konuyu uzatmayı kendisi de istemiyordu. Bir şeyin içinde *polis* kelimesi geçiyorsa orada mutlaka çok fazla sıkıntı, tatsızlık ve elbette iş olurdu. Pencereden dışarı baktı. Güneş Jackson Liman’ın açıklarındaki suyu ve sezonun son orman yangınının söndürülmesinin üzerinden bir hafta geçmiş olsa da hâlâ dumanı tüten Manly yakasını parlatıyordu. Duman güneye doğru sürükleniyordu. Kuzeyden hafif, ılık bir rüzgâr esiyordu. Denize açılmak için mükemmel bir hava vardı. McCormack, Hole denen o Norveçliyi sevmişti. Ya da kendi deyimiyle Holy’yi. Palyaço cinayetinde ona yardım ederken müthiş bir iş çıkarmıştı. Ama uzun boylu, sarışın Norveçlinin sesi telefonda bitkin geliyordu. Öyle ki konuşurlarken ciddi ciddi Holy’nin yeniden düşüp bayılacağını sanmıştı.

“Dilerseniz en baştan başlayalım, olur mu Bayan Peller?”

Mikael Bellman, Odin toplantı odasına girer girmez konuşmaların kesildiğini işitti. Doğruca kürsüye gitti, notlarını bıraktı, bilgisayarını bağladı ve sahnenin ortasına yürüyüp bacaklarını açarak durdu. Otuz altı polisten oluşan soruşturma birimi bir cinayet vakasına ayrılan personel sayısının üç katıydı. Uzun zamandır hiçbir sonuç almadan çalıştıklarından bir iki kez morallerini yükseltmek zorunda kalmıştı ama genellikle davayla kahramanlar gibi ilgileniyordu hepsi de. Bellman o yüzden o muhteşem zaferi, Tony Leike’nin tutuklanmasını kutlamaları için sadece kendine değil, ekibine de izin vermişti.

Konuşmasına “Bugün gazetelerde okumuşsunuzdur” diyerek başladı ve grubuna göz gezdirdi. Hepsinin postunu kurtarmıştı.

Uç büyük gazeteden ikisinin ilk sayfasında aynı fotoğraf vardı: Tony Leike Emniyet Müdürlüğü’nün dışında bir arabaya biniyordu. Üçüncüsünde ise Harry Hole’un resmi vardı. Bir televizyon programında Kardan Adam vakasını tartışır-kenki fotoğrafı.

“Gördüğünüz gibi Dedektif Hole sorumluluğu üstlendi. Doğru olanı ve yapması gerekeni yaptı.”

Sözleri adeta duvarlardan sekip geri geldi. Çıt çıkarmayan polislerin gözlerinde sabah

mahmurluğu vardı. Yoksa farklı bir yorgunluk muydu bu? Eğer öyleyse kabul edilemezdi. Çünkü işler asıl şimdi kızışmaya başlamıştı. Kripos müdürü odasına uğrayarak Adalet Bakanlığı'ndan arayış sorular sorduklarını söylemişti. Kum saatindeki kumlar tükeniyordu.

“Artık bir zanlımız yok” dedi. “Ama iyi haber şu ki taze ipuçlarımız var. Ve hepsi bizi Havass'taki kulübeden Ustaoset'e götürüyor.”

Bilgisayarına gidip bir tuşa bastı ve hazırladığı PowerPo-int sunumunun ilk sayfası ekranda belirdi.

Yarım saat sonra eldeki tüm bilgileri, isimleri, saatleri ve tahmini bağlantıları paylaşmıştı.

“Burada sormamız gereken soru” dedi, bilgisayarı kapatırken, “ne tür cinayetlerle karşı karşıya olduğumuz. Bence tipik seri katil profilini bir kenara bırakabiliriz. Kurbanlar halk içinde rastgele seçilmiş kişiler değiller, hepsinin belirli bir yer ve belirli bir saatle bağlantısı var. Bu yüzden belki de haklı sayılabilecek özel bir cinayet sebebinin var olduğuna inanabiliriz. Şayet varsa bu bizim işimizi büyük ölçüde kolaylaştırır.”

Bellman birkaç dedektifin kafa salladığını gördü.

“Sorun şu ki bize bir şeyler söyleyebilecek bir tanığımız bile yok. Hayatta olduğunu bildiğimiz tek kişi Iska Peller;

o da o gece tek başına hasta bir halde yatıyormuş. Diğerleri ya öldü ya da ortaya çıkmıyor. Örneğin Adele Vetlesen'in yakın zamanda tanıştığı bir adamla beraber olduğunu biliyoruz ama hiçbir tanıdığı adamı duymadığı için bunun kısa bir ilişki olduğunu varsayabiliriz. Telefon ya da internet üzerinden temas kurduğu erkekleri arıyoruz ama onlara ulaşmamız da biraz zaman alacak. Tanığımız olmadığına göre başlangıç noktamızı biz bulmak zorundayız. Cinayetlerin sebebi için bir hipoteze ihtiyacımız var. Bir insan en az dört kişiyi hangi sebeple öldürmüş olabilir?”

“Kıskançlık ya da iç ses” dedi, arkalardan biri.

“Şimdiye kadarki tecrübelerimiz böyle söylüyor.”

“Kabul. Peki nasıl birinin iç sesi ona başkalarını öldürmesini söyleyebilir?”

“Herhalde psikiyatrik kaydı olan biri” dedi, Finnmark aksanlı monoton bir ses.

“Ya da olmayan” dedi, başka biri.

“Güzel. Peki kıskançlığa gelecek olursak?” “Kulübedekilerden birinin sevgilisi ya da eşi.”

“Mesela kimin?”

“Ama tüm kurbanların eşlerinin cinayet saatlerinde nerede olduklarını ve olası cinayet

sebeplerini kontrol ettik” dedi biri. “İlk işimiz buydu. Ama ya eşleri yoktu, ya da onları hemen eledik.”

Mikael Bellman gaz pedalına basıp durduklarını ama tekerlerin uzun süredir aynı çukurda döndüğünü biliyordu. Ama artık bir şeyi yapmaya hazırlardı: O pedala sonuna kadar abanmaya. Ve Havass kulübesinin tekerleri çukurdan kurtaracak tahtanın ta kendisi olduğundan hiçbir şüphesi yoktu.

“*Tiim* sevgilileri ve eşleri elemedik” dedi Bellman, topuklarının üzerinde yaylanarak. “Sadece hepsini zanlı olarak düşünmedik, hepsi bu. Karısı öldürüldüğü sırada başka bir yerde olduğunu ispatlayamayan bir kişi vardı. Kimdi o?”

“Rasmus Olsen!”

"Doğru. Stortinget'te Rasmus Olsen'le konuştuğumda birkaç ay önoo aralarında 'kıskançlık krizi' dediği ulak bir olay yaşandığını itiraf etmişti. Rasmus'un flört ettiği bir kadın yüzünden. Marit Olsen'in Havass kulübesine iki günlüğüne kafasını toplamak için gittiğini söylemişti. Tarihler uyuşuyor olabilir. Belki de orada kafasını toplamaktan fazlasını yapmıştır. Belki intikam almıştır. Alın size bir tahmin. O gece tüm kurbanlar Havass'taki kulübedeyken Rasmus Olsen Oslo'da değildi; Ustaoset'te bir otel odası tutmuştu. Karısı Havass'tavken Rasmus'un o bölgede ne işi vardı? Geceyi otelde mi geçirdi yoksa uzunca bir kayak seyahatine mi çıktı?"

Önündeki gözler artık cansız ve yorgun değildi; tam tersi içlerinde birer kıvılcım yakmıştı. Bir yanıt bekledi. Bu kadar kalabalık bir soruşturma grubu ashnda doğaçlama bir beyin fırtınası yapmak için ideal değildi ama o kadar uzun zamandır aynı vakada çalışıyorlardı ki salondaki herkesin en az bir kez görüşü dinlenmiş, kesin gözüyle baktığı tahmini ve fantastik teorisi reddedilmiş, egosu yerle bir edilmişti.

Genç bir dedektif şansını denedi. “O akşam habersizce kulübeye geldi ve karısını iş üstünde yakaladı. Kimseye görünmeden gizlice geri döndü. Sonra da müsait bir anında her şeyi planladı.”

“Olabilir” dedi Bellman, kürsüye geçip notlarından birini kaldırarak. “Bu hipotezi destekleyen birinci argüman şu. Bu kâğıdı Telenor'dan aldım. Rasmus Olsen'in o sabah telefonda karısıyla konuştuğunu kanıtlayan bir belge. Yani karısının hangi kulübeye gittiğini bildiğini varsayabiliriz, ikinci argüman ise hava durumu raporu. Rapora göre ay görünüyormuş ve tüm akşam ve gece boyunca hava açıkmuş. Yani tıpkı Tony Leike gibi rahatlıkla kayak yapmış olabilir. Teoriyi zayıflatan argüman ise şu: Karısı ve sevgilisi dışındakileri neden öldürdü?”

Bir kadın dedektif “Belki birden fazla kişiyle beraber olmuştur” diye bağırınca Bellman kadının lezbiyen olduğunu düşündü ve onu bir gece Kaja'nın evine davet etme fantezisi kurdu. Öylesine bir hayaldi elbette. “Belki de kulübede lanet bir seks partisi dönmüştür.”

Tüm salon kahkahaya boğuldu. *Güzel*, diye düşündü Bellman. Ortam iyice ısınmıştı.

“Kiminle seks yaptığını görememiştir. Hatta kadın mı erkek mi olduğunu bile anlamamıştır. Sadece yorganın altında birini fark etmiştir” dedi, başka bir ses. “O yüzden hiçbir ihtimali atlamıyordur.”

Daha da yüksek bir kahkaha koptu.

“Haydi ama, geyik yapacak vaktimiz yok” dedi Eskildsen. Kimsenin kaç yıldır dedektif olduğunu bilmediği eski kurtlardandı. Salondakiler sustu. “Siz gençler cinayet masasının bundan birkaç sene önce çözdüğü davayı unuttunuz mu? Hani herkes ortada bir seri katilin gezindiğini sanıyordu?” Eskildsen devam etti. “Ama katili yakaladıklarında sadece üçüncü kurbanı öldürmek istediği ortaya çıktı. Sadece onu öldürmüş olsa polisin ondan kuşkulanacağım bildiği için manyakça bir fikre kapılmış ve bunu gizlemek için başkalarını da öldürmüştü.” “Haydi canım” diye bağırdı, genç polislerden biri. “Cinayet masası hiç vaka çözmeyi başardı mı? Şans eseri olmuştur herhalde.”

Genç adam sırtarak etrafına baktı ama kimseden tepki gelmeyince yüzü yavaşça kızardı. Azıcık soruşturma deneyimi olan herkes o vakayı hatırlardı. İskandinavya’daki tüm polis okullarının müfredatında ders olarak işleniyordu. Başlı başına bir efsaneydi. En az onu çözen adam kadar.

“Harry Hole.”

“Selam, dostum Holy. Ben Neil McCormack. Nasılsın? Nerelerdesin?”

McCormack önce Harry’nin “Komadayım” dediğini sandı ama Norveç'teki bir yer adını söylemiş olabileceğini tahmin etti.

“Iska Peller la konuştum. Kulübedeki o geceyle ilgili söyleyecek fazla bir şeyi yok. Ama sonraki akşam için var...”

“Evet?”

“Bölgede görev yapan bir polis memuru Charlotte’la ikisini kulübeden almış ve kendi evine götürmüş. Bayan Peller grip olduğu için başka bir odada uyumaya çalışırken polis ve Charlotte oturma odasında içki içiyormuş ve adam onu tavlamaaya çalışıyormuş. Ama işi o kadar ileri götürmüş ki Charlotte sonunda yardım istemiş. Bayan Peller uyanıp odaya koştuğunda polis memuru arkadaşının kayak pantolonunu dizine kadar çekmiş haldeymiş. Bayan Peller’ı görünce durmuş. Sonra da ikisi tren istasyonuna gidip bir otelde kalmaya karar vermişler. Ne yazık ki otelin nerede olduğunu...”

“Geilo.”

“Hah, teşekkürler.

“Az önce ‘Tavlamaaya çalışıyormuş’ dedin ama *tecavüz* etmeye çalıştığını kastediyorsun, değil mi

Neil?”

“Hayır. Bunu iyice netleştirmek için Bayan Peller’a tekrar tekrar sordum. Polisin arkadaşımın pantolonunu rızası dışında indirdiğini ama mahrem yerlerine dokunmadığını söyledi.”

“Ama...”

“Tecavüz olmasa da tecavüz girişimi olarak görülebilir belki; ama bilmiyoruz. Asıl önemli olan kanunen cezalandırılacak hiçbir şey yaşanmamış olması. Bayan Peller bunu kabul ediyor. Zaten bildirmeye gerek duymayıp sadece evden tüymüşler. Hatta polis kasabadan deli bir herif ayarlamış. Adam onları istasyona götürüp trene bindirmiş. Bayan Peller’ın dediğine göre polis hiç bozuntuya vermemiş, hatta özür dilemek yerine hâlâ Charlotte’un numarasını almaya çalışıyormuş. Sanki normal bir yakınlaşma yaşamışlar gibi.” “Hımm. Başka bir şey var mı?”

“Yok, Harry. Dediğin gibi kadına polis koruması sağladık. Tüm yiyecekleri ve ihtiyaçları yedi gün yirmi dört saat kapısına getirilecek. Dilediği gibi güneşin tadını çıkarabilecek. Tabii Bristol’da güneş çıkarsa.”

“Sağ ol, Neil. Herhangi bir şey olursa...”

“...hemen seni ararım. Sen de beni ara.”

“Elbette. Kendine dikkat et.”

Ederim, diye geçirdi aklından McCormack. Telefonu kapatıp dışarıdaki mavi gökyüzüne baktı. Yaz mevsiminde günler daha uzun oluyordu. Yelkenliye binmek için hava kararana kadar bir buçuk saati daha vardı.

Harry yataktan kalkıp duşa girdi. Hareketsizce dikilerek kaynar suyun vücudundan akmasına yirmi dakika izin verdi. Duştan çıkıp kızıl çilli hassas tenini kuruladı ve giyindi. Cep telefonuna bakınca uyurken on sekiz kez arandığını gördü. Demek ki numarasına ulaşmayı başarmışlardı. Hepsinin numarası aynı rakamlarla başladığı için ilk numaraların Norveç’in en büyük üç gazetesine ve en önemli iki televizyon kanalına ait olduğunu anladı. Geri kalanlar birbirine benzemeyen numaralardı ve muhtemelen röportaja aç gazetecilerindi. Nedenini bilmesede de numaralardan birine gelince duraksadı. Belki beyninde numaraları ezberlemekten sorumlu özel bir bölüm olduğu içindi. Belki de alan kodu Stavanger’a ait olduğundan. Arama geçmişini karıştırınca avm numarayı iki gün önceki kayıtlarda buldu. Colbjörnsen...

Harry numarayı aradı, telefonu yanağıyla omzunun arasına sıkıştırıp botlarını bağlarken yeni bir bot almanın zamanının geldiğini fark etti. Çivi çakacak kadar sağlam olan tabandaki demir tabaka artık sarkıyordu.

“Vay be, Harry. Bugün gazeteler senin için demediğini bırakmamış. Resmen paramparça etmişler seni. Şetin ne diyor bu duruma?”

Oolbjörtisen'in sesi, gösterdiği aşırı ilgi yüzünden hasta gibi geliyordu. Ya da sadece hastaydı.

"Bilmiyorum*" dedi Harry. "Hiç konuşmadım."

"Cinayet masası işin içinden sıyrıldı. Kabak bir tek senin başına patladı. Şefin takımın günah keçisi olarak seni mi seçti?"

"Hayır."

Uzun bir sessizliğin ardından Colbjörnsen yeni bir soru sordu. "Yoksa... yoksa Bellman mı seçti?"

"Ne istiyorsun Colbjörnsen?"

"Yapma ama, Harry. Ben de senin gibi tek başıma kaçak sayılabilecek bir soruşturma yürütüyorum. O yüzden hâlâ aynı takımda mıyız, önce onu bir öğrenmek istedim."

"Benim bir takımım yok Colbjörnsen."

"Harika, demek ki hâlâ aynı takımdayız. Kaybedenler takımı."

"Tam da evden çıkıyorum."

"Anladım, konuya giriyorum. Stine Ölberg'le yeniden konuştum. Şu Elias Skog'un hoşlandığı kızla."

"Eee?"

"Görünüşe göre Skog o gece kulübede olanlarla ilgili ona daha fazlasını anlatmış. İlk görüşmede söylemediği şeyler söyledi."

"İkinci görüşmelere artık iyice inanmaya başladım" dedi Harry.

"Efendim?"

"Yok bir şey. Anlat haydi, seni dinliyorum."

Bombay Garden

Bombay Garden dışarıdan bakıldığında batacak gibi görünen ama son moda rakiplerinin aksine yıllardır ayakta kalmayı başarmış bir restorandı. Doğu Oslo'nun merkezindeki konumu berbat sayılırdı. Bir ara sokağın sonunda, ahşap bir ambarla artık tiyatro olarak kullanılan metruk bir fabrikanın ortasındaydı. Alkol ruhsatı sayısız kural ihlali yüzünden bir iptal edilip bir geri verilirdi. Yemek ruhsatı için de durum aynıydı. Sağlık müfettişleri bir keresinde mutfakta tanımla-yamadıkları bir kemirgen cinsi bulmuş, *Rattus norvegicus* benzediğini belirtmek dışında bir yorum yapamamışlardı. Raporun açıklama kısmında müfettiş kendine hâkim olama-yarak

mutfağı “gelmiş geçmiş en kirli cinayetlerin işlendiği” bir “suç mahalli” olarak tarif etmişti. Duvarlarda dizili kumar makineleri epey para kazandırıyor ama düzenli aralıklarla kırılıp soyulurlardı. Yine de restoranın Vietnamlı sahipleri bazılarının şüphelendiğinin aksine burayı kara para aklamak için kullanmıyordu. Bombay Garden’ın yaşamına devam edebilmesinin sebebi arkada, iki kapalı kapının ardında gizliydi. Mekânın görünmeyen kısmında sözümona bir özel kulüp vardı ve buraya yalnızca üyelik başvurusuyla girilebilirdi. Gerçekte ise tek yapılan bar kısmında bir başvuru formu doldurmak ve hemen oracıkta kabul edilen üyelik için yıllık yüz kron ödemektir. Böylece bir görevli sizi içeri götürür ve kapı arkanızdan kilitleirdi.

Sigara yasaları özel kulüpleri kapsamadığı için duman altı olmuş bir odada, dört metreye iki metrelik minyatür, oval bir yarış pistinin önünde bulurdunuz kendinizi. Yeşil keçeyle kaplı pistin yedi kulvarı vardı. Her biri çubuğa bağlı yedi adet yassı metal at, kesik kesik hamlelerle öne doğru ilerlerdi. Atların hızları masanın altında uğuldayıp vızıldayan ve herkesin emin olduğu üzere tamamen rastgele ve hilesiz bir şekilde çalışan bir bilgisayarla belirlenirdi. Bilgisayar programı bazı atları çok hızlı koşturur, o atlara oynayanlar bahsi kazanıp yarış sonunda paralarını alırdı. Kimisi kulübün müdavimi, kimisi yeni olan üyeler pistin etrafındaki deri kaplı, rahat döner sandalyelerde oturarak sigara içip üyelere özel fiyattan restoranın birasını içer, oynadıkları ata ya da atlara tezahürat yapardı.

Kulüp, kumar yasalarına göre kanunen gri bir bölgede işletildiği için kurallar gereği içeride on iki ya da daha fazla üye olduğunda bahisler her yarış için kişi başı yüz kronla sınırlıydı. On ikiden az üye olduğunda ise kulüp yönetmeliği bunu kısıtlı bir toplanma olarak görüyordu ve ufak çaplı özel toplanmalarda üyelerin uçuk bahisler yapması kaçınılmaz oluyordu. Yarışa kimin ne kadar para yatıracağı kendi takdirine kalıyordu. Bombay Garden’ın arka odasında nedense çoğunlukla tam da on bir kişi bulunması bu yüzdendi. Adında geçen “bahçe”nin nerede olduğunu ise kimse bilmezdi.

Öğleden sonra saat ikiyi on geçte kulübün en yeni, hatta sadece kırk saniyelik üyesi olan adam odaya kabul edildi. İçeri girer girmez odada kendisi dışında sadece sandalyede sırtı dönük oturan bir üye ile yarışları ve bahisleri yönettiği her halinden belli olan, en azından üzerine krupiye yeleği giymeye zahmet etmiş, muhtemelen Vietnam asıllı bir adam olduğunu fark etti.

Sandalyedeki sırt hayli genişti ve pazen gömleği dolduruyordu. Siyah saçları yakasına düşüyordu.

“Kazanıyor musun bari Krongli?” diye sordu Harry, yanındaki sandalyeye oturarak.

Adam bukleli saçlarını savurarak başını çevirdi. Sesinde ve yüzünde hakiki bir hazla “Harry!” diye bağırdı. “Beni nasıl buldun?”

“Seni aradığımı nereden çıkardın? Belki buranın müdavi-yimidir.”

Krongli gülerken sırtlarında tenekeden jokeyler olan atların düz bir çizgide sarsılarak ilerleyişini izledi. “Hayır, değilsin. Oslo’ya her gelişimde buraya uğrarım, seni daha önce hiç

görmedim.”

“Peki, tamam. Biri bana seni burada bulabileceğimi söyledi.”

“Vay be, adım o kadar çıkmış mı? Demek ki yasadışı olmasa da bir polisin buraya gelmesi pek uygun bulunmuyor.”

“Yasadışı demişken” dedi Harry, tek kaşını kaldırarak bira musluğunu gösteren krupiyeye hayır der gibi başını sallarken, “seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

Krongli piste odaklanmış bir halde ‘Yürü haydi’ dedi. Uzak kulvardaki mavi at en öndeydi ama az sonra geniş bir virajı dışarıdan alacaktı.

“Iska Peller, Havass’taki kulübeden aldığın şu Avustralyalı hanım, arkadaşı Charlotte Lolles’i taciz ettiğini söylüyor.”

Harry, Krongli’nin yarışa odaklanan yüzünde hiçbir değişiklik görmedi. Bekledi. Sonunda Krongli başını kaldırdı.

“Cevap mı bekliyorsun?”

“Cevaplamak istersen tabii ki.”

“Sanırım bunu isteyen *sensin*. Taciz yanlış bir kelime oldu. Biraz flört ettik. Öpüştük. Ben daha ileri gitmek istedim. O istemedi. Ben de kadınların erkeklerden beklediği şekilde aşırıya kaçmadan ikna etmeye çalıştım; ne de olsa cinsiyetler arasındaki rol yapma oyununun bir parçası bu da. Ama hepsi bu, başka bir şey olmadı.”

“Söylediklerin Charlotte’u Iska Peller’a anlattıklarıyla örtüşüyor. Sence Peller yalan mı söylüyor?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Bana göre Charlotte olayı arkadaşına biraz farklı aktarmak istemiş. Katolik kızlar olduklarından daha erdemli görünmeye çalışır, haksız mıyım?”

“Geceyi senin evindense Geilo’da geçirmeye karar vermiş. Üstelik Peller hasta olmasına rağmen.”

“Gitmekte ısrarcı olan oydu, ikisinin arasında ne olup bittiğini bilmiyorum; kızların arkadaşlığı çoğu zaman karmaşıktır. Ayrıca bahse varım, Peller denen o kızın erkek arkadaşı yoktur.” Önündeki yarısı dolu bardağı kaldırdı. “Nereye varmak istiyorsun, Harry?”

“Kaja Ustaoset’e gittiğinde ona Charlotte Lolles’i tanıdığından bahsetmemen biraz tuhaf.”

“Senin de hâlâ bu vakayla uğraşıyor olman biraz tuhaf. Özellikle bugünkü gazete manşetlerinden sonra bu meseleyle Krongli’nin ilgilendiğini sanıyordum.” Krongli’nin dikkati yeniden atlara kaydı. Virajı üçüncü kulvardaki sarı at, bir teneke at boyu önde geçti.

“Evet, öyle” dedi Harry. “Ama tecavüz vakalarına hâlâ cinayet masası bakıyor.”

‘Tecavüz mü? Sen yoksa hâlâ ayılmadın mı, Harry?’ “Pekâlâ.” Harry pantolon cebinden sigara paketini çıkardı. “Senden çok daha ayığım Krongli.” Dudaklarının arasına yamulmuş bir sigara sıkıştırdı. “Ustaoset’te eski karımı dövüp tecavüz ettiğin zamanlardan çok daha ayığım.”

Krongli yavaşça dedektife dönerken dirseğiyle bira bardağını devirdi. Yeşil keçe tüm birayı emdi; leke Avrupa haritasına yayılan Nazi ordusu gibi ilerledi.

Harry sigarasını yakarken “Çalıştığı okuldan geliyorum” dedi. “Seni burada bulabileceğimi söyleyen oydu. Seni ve

Ustaoset’i başka bir yere taşınmak için değil, senden kaçmak için terk ettiğini de söyledi. Ona...”

Harry gerisini getiremedi. Krongli hızlıydı, ayaklarıyla sandalyesini çevirdi ve Harry karşılık veremedi üzerine atıldı. Harry elinin tutulduğunu hissetti ve neyin geldiğini anladı; polis kolejinin ilk senesinde öğrendikleri şey buydu çünkü: polis stili yarım kol kilitleme. Şimdiden bir saniye geç kalmıştı, iki gündür miskin miskin içiyordu ve kırk yıldır ahmağın önde gideneydi. Krongli bileğini ve kolunu arkadan bükerek şakağını keçeğe bastırdı. Çenesinin kırık olduğu taraftan. Harry acıyla bağırdı ve bir saniyeliğine gözü karardı. Sonra aynı acıyla kendine geldi ve var gücüyle kendini kurtarmayı denedi. Harry güçlüydü, kendini bildi bileli öyleydi ama daha o anda Krongli karşısında hiçbir şansının olmadığını anladı. Yapılı polis memurunun sıcak ve ıslak nefesi yüzüne vurdu.

“Bunu yapmamalıydın Harry. O orospuyla konuşmamalıydın. Aklına ne eserse onu söyler o. Aklına ne eserse onu yapar. Sana vajinasını da gösterdi mi ha? Yaptı mı bunu?” Krongli daha sert bastırınca Harry’nin kafasının içinden bir çatırtı geldi. Alnına ve burnuna sırayla yeşil ve sarı atlar çarparken sağ ayağını kaldırdı ve hızla vurdu. Krongli’nin bağırdığını duydu, kolunu bükerek kurtardı ve dönüp bir daha vurdu. Şimdiye dek aptallığından defalarca kez kırıldığı için yumruğu yerine dirseğini kullandı. Dirseği en etkili yer olduğunu bildiği noktaya, yani çeneye değil, Krongli’nin yüzünün hafiften yanına yerleşti. Krongli geriye doğru sendeleyip bacakları kuzeye dönük bir halde alçak sandalyenin üzerinden yere düştü. Harry, Krongli’nin sağ ayağındaki Converse’in, şimdiye çoktan kopmuş olması gereken botunun altındaki demirin altında ezildikten sonra yırtıldığını ve kana bulandığını fark etti. Fark ettiği bir diğer şeyse sigarasının hâlâ ağzında olduğuydu. Gözucuyla ilk kulvardaki kırmızı atın yarışı fark atarak kazandığını gördü.

Çömeli Krongli’nin yakasına yapıştı, onu yukarı çekip sandalyeye oturttu. Derin bir nefes çekince sigaranın harlan-dığını ve ciğerlerini ısıttığını hissetti.

“Tecavüz vakasından bir şey çıkmayacağını biliyorum” dedi. “Sonuçta ne Charlotte Lolles, ne de karın senden şikâyetçi olmuş. O yüzden bir dedektif olarak daha derinlere iniyorum ve Havass’taki kulübeden konuşalım istiyorum.”

Krongli ağır gribe yakalanmış gibi bir sesle “Sen ne saçmalıyorsun?” diye sordu.

“Elias Skog, öldürüldüğü gece Stavanger’deki bir kızla bir sırrım paylaşmış. Aynı otobüstelermiş ve Elias kıza o gece Havass’ta daha sonradan tecavüz olduğundan şüphelendiği bir olaya şahit olduğunu anlatmış.”

“Elias mı?”

“Evet Elias. Sanırım uykusu hafif biriymiş. Gece yattığı odanın dışındaki bazı seslere uyanmış ve camdan bakmış. Ay en tepedeymiş ve dışarıdaki tuvaletin çatı çıkıntısının altında, gölgenin içinde iki kişi görmüş. Yüzü kulübeye dönük bir kadın arkasında yüzü görünmeyen bir adam varmış. Elias ilk önce seviştiklerini sanmış. Kadın kucak dansı yapıyor gibiymiş, adam da başkalarını rahatsız etmemeleri için eliyle kadının ağzını kapatıyormuş. Adam onu tuvaletin içine sürükleyince Elias gösterinin tamamını izleyemediği için üzülmüş ve yatağına geri dönmüş. Cinayet haberlerini okuyunca gördüğü o manzarayı tekrar düşünmüş. Kadın belki de o anda kaçmak için çırpıyor muş. Ağzı da yardım çağırması için kapatılmış olabilirmiş.” Harry bir nefes daha çekti. “O adam sen miydin, Krongli? O gece orada miydin?”

Krongli çenesini kaşdı.

“O gece neredeydin?” diye sordu Harry, polisi ciddiye almayan bir tavırla.

“Evdeydim. Yatakta. Tek başıma. Elias Skog kadının kim olduğunu söylemiş mi?”

“Hayır. Dediğim gibi adamın da kim olduğunu görememiş.”

“Ben değildim. Ateşle oynuyorsun Harry.”

“Bunu bir tehdit mi yoksa iltifat olarak mı anlamalıyım?” Krongli cevap vermedi. Ama gözlerinde sarı ve soğuk bir parıltı belirdi.

Harry sigarasını söndürüp ayağına kalktı. “Bu arada eski karın bana bir şey göstermedi. Öğretmenler odasında görüştük. Birisi bana bir erkekle aynı odada tek başına kalmaktan korktuğunu söyledi. Eserinle gurur duymalısın Krongli.” “Bundan sonra kendini kolla Harry.”

Harry arkasını döndü. Krupiye gördükleri karşısında hiç heyecanlanmamış, yeni bir yarış için atları hazırlamıştı bile.

Melez Norveççesiyle gülümseyerek “Siz bahis oynamak istiyor?” diye sordu.

Harry başını iki yana salladı. “Üzgünüm, bahse yatıracak bir şeyim yok.”

“Kazanmak için daha iyi ya” dedi krupiye.

Harry adamın ne dediğini anlamaya çalıştı ve sonunda bunun ya hatalı bir cümle olduğuna ya da bu sözü kafasının almadığına kanaat getirdi. Belki de o korkunç Doğu atasözle-rinden biriydi, kim bilir.

Bozulma

Mikael Bellman bekledi.

En sevdiği an buydu. Onun kapıyı açmasını beklediği o birkaç saniye. Her defasında emin olsa da beklentilerini bir kez daha aşip aşmayacağını heyecanla merak ettiği o süre. Onu ne zaman görse ne kadar güzel olduğunu unuttuğunu fark ediyordu çünkü. Kapıyı her açışında tüm güzelliğini özümsemesi için kısa bir ana ihtiyacı oluyordu. Ya da zihninin bunu kabul etmesi için. Onu isteyen onca erkek, yani karşı cinsine ilgi duyan ve göz zevki bulunan tüm erkekler arasında onu seçmiş olduğunun kabulüydü bu. Sürünün lideri, alfası, dişilerle ilk çiftleşme hakkına sahip erkeği olduğunun onayı. Evet, sıradan ve kaba kelimelerle böyle ifade edilebilirdi durumu. Alfa erkeği isteyip de olunan bir şey değildi; alfa doğulurdu. Bir erkek için kolay ve rahat bir yaşam değildi ama herkes sizi alfa görüyorsa buna karşı gelemezsiniz.

Kapı açıldı.

Yüksek boyunlu beyaz bir kazak giyiyordu, saçını tepeden bağlamıştı. Yorgun görünüyordu. Gözleri her zamankinden daha sönüktü. Yine de karısının hayalini bile kuramayacağı kadar zarif ve şıktı hâlâ. “Merhaba” dedi, verandada oturduğunu söyledi ve arkasını dönüp eve girdi. Mikael peşinden gitti, buzdolabından bir bira alıp verandadaki aşırı büyük ve ağır sandalyelerden birine oturdu.

“Neden dışarıda oturuyorsun?” diye sordu, burnunu çekerek. “Zatürree olacaksın.”

“Ya da akciğer kanseri” dedi Kaja. Yarısı içilmiş sigarasını küllükten aldı ve okuduğu kitaba uzandı. Mikael kapağına göz attı. *Ekmek Arası*. Gözlerini kısıp baktı. Charles... Bukowski mi yazıyordu? İsveç’teki ünlü Bukovvski müzayede salonu gibi mi, diye düşündü.

“İyi bir haberim var” dedi. “Küçük bir felaketi önlemekle kalmadık, Leike vakasını lehimize de çevirdik. Bugün Adalet Bakanlığından aradılar.” Bellman ayaklarını sehpaye uzattı ve bira şişesinin etiketini inceledi. “Olaya kararlılıkla müdahale edip Leike’yi saldıgım için bana teşekkür ettiler. Kripos bu kadar hızlı davranmasa Galtung ve avukat ordusunun ayaklanacağından korkuyorlarmış. Ayrıca kontrolü ele almam ve Kripos dışında kimseyi bu dosyaya karıştırmamam için benden güvence istediler.”

Mikael şişeyi ağzına götürdü ve içti. Ardından sertçe sehpaye koydu. “Eee, ne düşünüyorsun, Bukovvski?”

Kaja kitabı indirdi ve Mikael’in gözlerine baktı.

“Biraz ilgi göstersen iyi olur” dedi Mikael. “Bu konu seni de ilgilendiriyor. Bu dosya hakkında ne düşünüyorsun hayatım? Haydi, söyle bir şeyler. Sen de bir cinayet dedektifisin.” “Mikael..”

“Tony Leike şiddete meyilli bir suçlu; biz de bunun etkisi altında kaldık. Çünkü şiddet suçlusu bir insanın kolay kolay düzelmeyeceğini biliyoruz. Öldürme becerisi ve arzusu herkeste olmaz; ya doğuştan gelir ya da sonra edinilir. Ama içinde bir katil varsa ondan kurtulmak çok zordur. Belki de katil bizim bunu bildiğimizi biliyordu. Önümüze Tony Leike’yi sunduğunda sevinçten delireceğimizi ve bir ağızdan ‘Yaşasın, vaka çözüldü; katil bu şiddet yanlısı adammış!’ diyeceğimizi tahmin etti. O yüzden de gizlice Tony Leike nin evine girip Elias Skog’u aradı. Bövlece o gece Havass’ta ka-

lan diğer insanları araştırmayı bırakacaktık.”

“Leike’nin evinden o arama yapıldığında polis dışında kimse Havass’taki kulübeyle olan bağlantıyı bulduğumuzu bilmiyordu.”

“N’olmuş yani? O bağlantıyı bulmamızın an meselesi olduğunu tahmin etmiştir. Kahretsin, neden daha önce bulmadık ki zaten!” Bellman yeniden şişesine sarıldı.

“O zaman katil kim?”

“Kulübedeki sekizinci konuk” dedi Mikael Bellman. “Adele Vetlesen’le beraber gelen ama kimsenin tanımadığı o erkek arkadaş.”

“Kimsenin mi?”

“Otuzdan fazla polisim bunun için çalıştı. Adele’in dairesini aradık. Yazılı hiçbir şey çıkmadı. Ne günlük, ne kartpostal, ne mektup; e-posta ve mesaj bile yok. Tespit edebildiğimiz tüm erkek tanıdıklarını sorguladık ve teker teker eleedik. Kadınları da. Hepsi de çamaşır değiştirir gibi sevgili değiştirdiğini ve kimseye bir şey anlatmadığını söyledi. Öğrenebildiğimiz tek bilgi, Adele’in kulübeyle birlikte gittiği bu adamın kendi deyimiyle hem onu “azdıran”, hem de kendisinden “soğutan” yanları olduğunu bir kız arkadaşına söylemiş olması. Azdıran yanı, ondan bir keresinde gece boş bir fabrikada buluşmalarını ve hemşire gibi giyinip gelmesini istemesiymiş.” “Azdıran yanı buysa kendisinden soğutan yanını duymaktan korkuyorum.”

“Soğutan yanı da konuştuğunda Adele’e ev arkadaşını hatırlatmasıymış. Adele’in bununla ne demek istediğini kız arkadaşı da bilmiyor.”

“Ev arkadaşından kasıt sevgili olmasa gerek” dedi Kaja, esneyerek. “Çünkü Geir Brunn eşcinsel. Sekizinci konuk cinayetleri Tony Leike’nin üzerine yıkmaya çalıştıysa o zaman onun bir suç geçmişi olduğunu biliyordu.”

“Saldırıdan hüküm giymiş olması kamuya açık bir bil-

gi. Suçu işlediği yer de öyle. Yani Ytre Enebakk belediyesi. Leike büyükannesiyile Lyseren

Gölü'nün kıyısında yaşarken bir katil olma yolunda emin adımlarla yürüyormuş. Polisin Leike'den şüphelenmesini istiyorsan Adele Vetlesen'in cesedini nereye atardın? Tabii ki polisin Leike'yle ve sabıka kaydındaki suçuyla bağlantı kurabileceği bir yere. Lyseren Gölü'nü o yüzden seçti." Mikael Bellman duraksadı. "Söylesene, seni sıkıyor muyum?"

"Hayır."

"Sıkılmış gibisin."

"Şey... kafam biraz dolu da."

"Sigara içmeye ne zaman başladın sen? Neyse, sekizinci konuğu nasıl bulacağımızla ilgili bir planım var."

Kaja gözlerini ona çevirdi.

Bellman iç çekti. "Planın ne diye sormayacak mısın, hayatım?"

"Planın ne?"

"Onunla aynı stratejiyi kullanmak."

"Neymiş o?"

"Masum birine odaklanmak."

"Senin hep yaptığın şey değil mi bu?"

Mikael Bellman birden başını kaldırdı. Sanki bir şeyi yeni anlamaya başlamıştı. Alfa erkeği olmakla ilgili bir şeyi.

Planını açıkladı. Katili nasıl kandırarak ortaya çıkaracağını anlattı.

Lafını bitirdiğinde soğuktan ve öfkeden titriyordu. Neye sinirlendiğini bilmiyordu. Kaja'nın olumlu ya da olumsuz bir tepki vermemesine olabilirdi. Ya da vakayla hiçbir alakası yokmuş gibi karşısında oturup sigara içmesine. Meslek hayatının ve bu kritik günlerde atacağı her adımın onun geleceğini de etkileyeceğini anlamıyor muydu? İleride Bayan Bellman olacağına inanmasa bile en azından sadık kaldığı ve onunla bilgi paylaşmaya devam ettiği takdirde Mikaol m yar-ılımlıyla kariyer basamaklarını kolaylıkla tırmanacağını biliyor olmalıydı. Belki de sorduğu soruya sinirlenmişti bu kadar. Om/nla ilgili bir şey sormuştu çünkü. Diğer adamlarla. O yaşlı ve güçsüz alfa erkeğiyle.

Afyon meselesini sormuştu Kaja. Hole, Leike'nin tutuklanmasıyla ilgili sorumluluğu üzerine almayı kabul etmeseydi afyonu gerçekten de bir koz olarak kullanıp kullanmayacağını öğrenmek istemişti.

“Tabii ki kullanacaktım” dedi Bellman. Kaja’nın yüzünü görmeye çalıştı ama çok karanlıktı. “Neden kullanmayayım ki? Adam ülkeye uyuşturucu sokmuş.”

“Merak ettiğim o değil. Sırf bu yüzden teşkilatın itibarına leke sürülmesini göze alır mıydın, onu merak ettim.”

Mikael başını iki yana salladı. “Bu mantıkla hareket edersek kendimizi yozlaştırmış oluruz.”

Kaja’nın kuru kahkahası gecenin soğuğuna karıştı. “Onu kendi ellerinle yozlaştırdın.”

“O yozlaşmaya müsait biri” dedi Bellman, birasını bir dikişte bitirerek. “Onunla benim aramdaki fark da bu. Kaja, bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?”

Kaja ağzını açtı. Söylemek istedi. Söylemeliydi. Ama tam o anda Mikael’in telefonu çaldı. Komiserin her zamanki gibi elini cebine götürüşünü ve dudaklarını büzüşünü izledi. Kaja’dan öpücük vermesini değil, susmasını istiyordu elbette. Arayan karısı, müdürü ya da cinayet soruşturmaları için yarıştığı emniyet birimini alt etmesi için ona gerekli bilgileri sağlayan bir cinayet masası polisiyle düzüşüğünü bilmemesini istediği herhangi biri olabilirdi çünkü. Mikael Bellman’m camı cehen-nemeydi. Kaja Solness’in de. Ama onlardan da önce...

“Kaçmış” dedi Mikael Bellman, telefonu cebine koyarken. “Kim?”

‘Tony Leike.’

Mektup

Merhaba, Tony,

Bunca zamandır benim kim olduğumu düşünüyorsun. O kadar düşündün ki sonunda sana bunu göstermenin zamanının geldiğine karar verdim. O gece Havass’taki kulübedeydim ama beni görmedin. Kimse görmedi. Bir hayalet kadar görünmezdim. Ama sen beni tanıyorsun. Hem de çok iyi tanıyorsun. Şimdi seni almaya geliyorum. Beni durdurabilecek tek kişi artık sensin. Diğer herkes öldü. Sadece sen ve ben varız Tony. Kalbin daha hızlı atıyor mu? Ellerin bir bıçak arıyor mu? Canının alınacağı korkusuyla onu karanlıkta sersem gibi sağa sola savuruyor musun?

Ziyaret

Bir şey onu uyandırmıştı. Bir ses. Burada neredeyse hiç ses olmazdı. En azından bilmediği ve onu uyandıracak sesler olmazdı. Ayağa kalktı, ayaklarını soğuk zemine koydu ve pencereden baktı. Onun bölgesiydi burası. Kimisi içinse terk edilmiş bir arazi. Artık o ne demekse... Çünkü bu yer asla terk edilmiş olmazdı, her zaman bir şeyler bulunurdu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Bir hayvan mıydı? Yoksa kendisi mi? Belki de bir hayalet? Dışarıda bir şey vardı ve bundan emindi. Kapıya baktı. Kilitli ve içeriden sürgülüydü. Tüfeği ambarda duruyordu. Gece gündüz üzerinden çıkarmadığı kırmızı renkli kalın pazen gömleğinin içinde titredi. Oturma odası boştu. Dışarı boştu, koca dünyada bomboş. Ama terk edilmiş değildi. İkisi vardı. Geriye kalanlar.

Harry peş peşe rüyalar görüyordu. Dışleri olan bir asansör, kırmızı böceği rengindeki dudaklarının arasında kokteyl çubuğu olan bir kadın, sırttan başını kolunun altında taşıyan bir palyaço, bir kardan adamla birlikte sunakta duran beyazlar içinde bir gelin, televizyon ekranının tozuna giren bir yıldız, Bangkok'ta tramplende duran tek kollu bir kız, pi-suvar tabletlerinin tatlı kokusu, mavi renkli plastik bir deniz yatağının içinde yatan bir insan silueti, darbeli matkap ve yüzüne fişkırarak sıcak Ölümcül kanlar... Alkol genelde karanlık düşüncelerine karşı haç, sarmısak ve kutsal su görevi görürdü ama bu gece dolunay yüzünü göstermiş ve hayaletler bakire kanı dökülmüş gibi en karanlık köşelerden, en derin mezarlardan çıkıp gelmiş, her zamankinden daha öfkeli ve vahşi bir dansla onu birbirlerinin kollarına atıyor ve ecel teriyle çarpan bir kalbin sesi ile cehennemde durmaksızın öten acı bir yangın alarmına sürüklüyorlardı. Sonra birden her şey sessizliğe gömülüyordu. Mutlak bir sessizliğe. Ve o şey yine geliyordu. Ağzına doluyor, nefes almasına müsaade etmiyordu. Soğuk ve kapkaranlıktı. O varken kıpırdamak imkânsızdı.

Harry irkilerek uyandı, karanlıkta serseme dönmüş bir halde gözlerini kırptı. Duvarların arasında bir ses yankılanmıştı. Ama neyin sesi? Komodinden tabancasını aldı, ayaklarını soğuk zemine koydu ve alt kattaki oturma odasına indi. Kimse yoktu. Boş içki büfesinin kapağı hâlâ açıktı. İçinde sadece Martell marka bir konyak şişesi duruyordu. Babası içkiye her zaman temkinli yaklaşmıştı. Kimin genini taşıdığını biliyordu. O konyak da misafirlere ikram etmek içindi. Yarısı dolu olduğundan belli ki eve fazla misafir gelmemişti. Böy-lece tozlu şişe, kaptan Jim Beam ve usta gemici Harry Hole ile birlikte bir gelgit dalgasında kaşla göz arasında bitmişti. Harry koltuğa oturdu, parmağını kolçaktaki bir yırtığın içine soktu. Gözlerini kapadı ve şişeden kendine yarım bardak içki koyduğunu hayal etti. Şişeden çağlayarak akan konyağı, o parıldayan altın kahverengi sıvıyı düşündü. Kokusu burnuna geldi. Bardağı ağzına götürdüğünde ani bir ürpertiyle titrediğini getirdi gözünün önüne. Bedeninin paniğe kapıldığını, o ürpertiyle boğuştuğunu hissetti. Ve bardaktaki tüm içkinin boğazından aktığını.

Kafasına balyoz inmiş gibi oldu.

Harry gözlerini faltaşı gibi açtı. Nihayet susmuştu.

Ama birden yeniden başladı.

İşitme kanallarını delip açtı. Cehennemdeki yangın alarmıydı bu. Onu uyandıran sesin aynısı. Kapı zili. Harry saatine baktı. On iki buçuktu.

Hole gitti, dışarıdaki ışığı açtı, dalgalı camda bir siluet gördü, tabancayı sağ eline alıp sol elinin başparmağı ve işaret-parmağıyla kilidini kavradı, kapıyı hızla ardına kadar açtı.

Ay ışığında garaj yolundan geçen kayak izlerini görebiliyordu. Ona ait değillerdi. Hayaletler iz bırakmazdı, değil mi?

İzler evin etrafından dolaşarak arkaya gidiyordu.

Yatak odası penceresinin açık olduğunu gördü o anda. Kendisi açık bırakmış olmalıydı. Nefesini

tuttu. Sanki birisi onunla beraber nefes alıyordu. Birisi değil, bir şey. Bir hayvan.

Döndü. Ağzını açtı. Kalbi atmayı bırakmıştı. Tek bir ses çıkarmadan nasıl bu kadar çabuk hareket etmiş olabilirdi? Nasıl olmuştu da bu kadar... yakınına gelebilmişti?

Kaja ona baktı.

“Girebilir miyim?” diye sordu.

Üzerinde bol bir yağmurluk vardı; saçları dört bir yana doğru dağılmış, yüzü solmuş, süzölmüştü. Harry rüya görmediğinden emin olmak için gözlerini sertçe iki kez kırptı. Gözüne şimdiye dek hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

Harry elinden geldiğince ses çıkarmadan kustu. Bir günden uzun zamandır ağzına içki koymamıştı ve midesi artık içkiyi aniden içse de bıraksa da tepki veren hassas bir canlıya dönmüştü. Sifonu çekti, dikkatlice bir bardak su içti ve mutfığa döndü. Su ısıtıcısı ocağın üzerinde homurtular çıkarıyordu. Kaja mutfak sandalyelerinden birine oturmuş ona bakıyordu.

“Demek Tony Leike kaçtı” dedi Harry.

Kaja başını salladı. “Mikael herkese ona ulaşmaya çalışmasını emretti. Ama adamı kimse bulamadı. Evinde yok, ofisinde de. Mesaj da bırakmamış. Son yirmi dört saatte kalkan hiçbir uçak ve geminin yolcu listesinde adı yok. En sonunda bir dedektif Lene Galtung’a ulaşmayı başardı. Dağlara gitmiş olabileceğini söylemiş. Kafasını toplamak için. Arada bir yaparmış. Eğer öyleyse trene binmiş olmalı. Çünkü arabası hâlâ garajda duruyor.”

“Ustaoset” dedi Harry. “Orasının onun bölgesi olduğunu söylemişti.”

“Hiçbir otele gitmediği de kesin.”

“Hımm.”

“Onlara göre şu anda tehlikede.”

“Onlar mı?”

“Bellman. Kripos.”

“Biz demek istedin herhalde. Bu arada Bellman neden Tony Leike’ye ulaşmak istiyor ki?”

Kaja gözlerini kapadı. “Mikael bir plan yaptı. Katili kandırıp ortaya çıkarmak için.”

“Öyle mi?”

“Katil o gece Havass’taki kulübede olan herkesi öldürmeye çalışıyor. Bu yüzden Mikael bir tuzak hazırlayıp Leike’yi yem olmaya ikna etmek istiyordu. Leike bir gazeteye röportaj

verecek, içerideyken geçirdiği zor zamanları anlatacak ve gazetede belirtilecek bir yerde tek başına inzivaya çekileceğini söyleyecekti.”

“Kripos da tuzağını oraya kuracaktı.”

“Evet.”

“Ama şimdi plan altüst oldu, sen de o yüzden buradasın, değil mi?”

Kaja ona gözünü kırpmadan baktı. “Geriye yem olarak kullanacağımız tek bir kişi kaldı.”

“Iska Peller. O da Avustralya’da.”

“Bellman polis koruması altında olduğunu ve senin hem onunla, hem de McCormack isimli biriyle irtibatta olduğunu biliyor. Bellman onu buraya gelmeye ikna etmeni istiyor.” “Bunu neden yapayım?”

Kaja başını eğip ellerine baktı. “Sen de biliyorsun. Geçen seferki tehdit.”

“Hımm. Sigara kartonunda afyon olduğunu ne zaman anladın?”

“Kartonu odamdaki rafa koyarken. Haklıymışsın, çok güçlü bir kokusu var. Kokuyu pansiyondaki odandan hatırladım. Kartonu açınca alttaki paketin jelatininin yırtıldığını gördüm. İçinde o topu buldum. Mikael’e anlattım. Kartonu istediğin zaman vermeme istedi.”

“Belki bana ihanet etmeni kolaylaştırmıştır. Seni kullandığımı bilmek.”

Kaja başını iki yana salladı. “Hayır, Harry. Kolaylaştırmadı. Belki öyle olması gerekiyordu ama...”

“Ama?”

Kaja omuz silkti. “Sana bu mesajı iletmek, Mikael’e yaptığım son iyilik olacak.”

“Ciddi misin?”

“Artık onunla görüşmeyeceğimi söyleyeceğim.”

Su ısıtıcısının fokurtusu sustu.

“Bunu uzun zaman önce yapmalıydım” dedi Kaja. “Yaptıklarım için senden af dilemek gibi bir niyetim yok, Harry. Bu senden çok büyük bir şey istemek anlamına gelir. Yine de yüzüne söylersem daha iyi anlarsın diye düşündüm. Aslında bu yüzden seni görmeye geldim. Aptalca, ahmakça bir aşk yüzünden yaptım bunları. Aşk beni yoldan çıkardı. Ve ben yoz-laşabileceğimi hiç düşünmemiştim.” Başını ellerine koydu. “Seni kandırdım, Harry. Ne söylesem bilmiyorum. Tek diyeceğim, kendimi kandırmış olmam daha da kötü geliyor.” “Hepimiz yozlaşmaya

müsaitiz” dedi Harry. “Sadece istediğimiz fiyat farklı. Bir de para birimlerimiz. Seninki aşk. Benimki ise kendini uyuşturmak. Aslına bakarsan...”

Su ısıtıcısı bu kez daha da yüksek sesle ötmeye başladı, bu seni benden daha iyi bir insan yapıyor. Kahve?”

Arkasını döndü ve siluete baktı. Sanki uzun süredir oradaymış, sanki onun gölgesiymiş gibi hiç kıpırdamadan tam önünde dikiliyordu. Çok sessizdi; tek duyabildiği kendi nefesiydi. Sonra bir hareket sezdi, karanlıkta bir şey havalandı, zayıf bir ışık sesi duydu ve o anda kafasında bir şimşek çaktı. Bu siluet kendi gölgesi idi. Kendi...

Ne var ki az sonra yanıldığını anladı, zaman kaydı, görüntü bir anlığına kesildi.

Hayret dolu gözlerle siluete bakakaldı ve alnından sıcak bir ter damlasının aktığını hissetti. Bir şeyler dedi ama kelimeleri anlamsızdı, ağzıyla zihni arasındaki bağlantıda bir hata vardı. O ışığı bir daha duydu. Sonra ses kesildi. Tüm sesler. Kendi nefesini bile duyamadı. Diz çöktüğünü ve telefonun yerde durduğunu fark etti. Önünde kalın döşeme tahtalarına vuran beyaz bir şerit biçimindeki ay ışığını gördü ama alnındaki ter burnuna ulaşıp gözlerine akınca kör oldu. Bunun ter olmadığını farkına o anda vardı.

Üçüncü ışık kafasını, boğazını ve tüm bedenini kesen bir buz saçağı gibiydi. Her şey dondu.

Ölmek istemiyorum, diye düşündü ve tek kolunu korunmak için başının üzerine kaldırmaya çalıştı ama hiçbir yerini oynatamıyordu. Felç geçirmişti.

Dördüncü ışığı duymadı bile; fakat ahşabın kokusundan yerde yüzüstü yattığını anladı. Birkaç kez gözlerini kırınca tek gözüyle de olsa görmeye başladı. Tam önünde bir çift kayak botu duruyordu. Sesler yavaşça geri geldi; kesik kesik nefes alışlarını, karşısındakinin sakin soluklarını, burnundan yere damlayan kanları duydu. Siluetin sesi fısıltıdan

“Bellman polis koruması altında olduğunu ve senin hem onunla, hem de McCormack isimli biriyle irtibatla olduğunu biliyor. Bellman onu buraya gelmeye ikna etmeni istiyor.” “Bunu neden yapayım?”

Kaja başını eğip ellerine baktı. “Sen de biliyorsun. Geçen seferki tehdit.”

“Hımm. Sigara kartonunda afyon olduğunu ne zaman anladın?”

“Kartonu odamdaki rafa koyarken. Haklıymışsın, çok güçlü bir kokusu var. Kokuyu pansiyondaki odandan hatırladım. Kartonun açınca alttaki paketin jelatininin yırtıldığını gördüm. İçinde o topu buldum. Mikael’e anlattım. Kartonun istediğin zaman vermeme istedi.”

“Belki bana ihanet etmeni kolaylaştırmıştır. Seni kullandığımı bilmek.”

Kaja başını iki yana salladı. “Hayır, Harry. Kolaylaştırmadı. Belki öyle olması gerekiyordu

ama...”

“Ama?”

Kaja omuz silkti. “Sana bu mesajı iletmek, Mikael’e yaptığım son iyilik olacak.”

“Ciddi misin?”

“Artık onunla görüşmeyeceğimi söyleyeceğim.”

Su ısıtıcısının fokurtusu sustu.

“Bunu uzun zaman önce yapmalıydım” dedi Kaja. “Yaptıklarım için senden af dilemek gibi bir niyetim yok, Harry. Bu senden çok büyük bir şey istemek anlamına gelir. Yine de yüzüne söylersem daha iyi anlarsın diye düşündüm. Aslında bu yüzden seni görmeye geldim. Aptalca, ahmakça bir aşk yüzünden yaptım bunları. Aşk beni yoldan çıkardı. Ve ben yoz-laşabileceğimi hiç düşünmemiştim.” Başını ellerine koydu. “Seni kandırdım, Harry. Ne söylesem bilmiyorum. Tek diyeceğim, kendimi kandırmış olmam daha da kötü geliyor.” “Hepimiz yozlaşmaya müsaitiz” dedi Harry. “Sadece istediğimiz fiyat farklı. Bir de para birimlerimiz. Seninki aşk. Benimki ise kendini uyuşturmak. Aslına bakarsan...”

Su ısıtıcısı bu kez daha da yüksek sesle ötmeye başladı.

“... bu seni benden daha iyi bir insan yapıyor. Kahve?”

Arkasını döndü ve siluete baktı. Sanki uzun süredir oradaymış, sanki onun gölgesiymiş gibi hiç kıpırdamadan tam önünde dikiliyordu. Çok sessizdi; tek duyabildiği kendi nefesiydi. Sonra bir hareket sezdi, karanlıkta bir şey havalandı, zayıf bir ışık sesi duydu ve o anda kafasında bir şimşek çaktı. Bu siluet kendi gölgesiydi. Kendi...

Ne var ki az sonra yanıldığını anladı, zaman kaydı, görüntü bir anlığına kesildi.

Hayret dolu gözlerle siluete bakakaldı ve alnından sıcak bir ter damlasının aktığını hissetti. Bir şeyler dedi ama kelimeleri anlamsızdı, ağzıyla zihni arasındaki bağlantıda bir hata vardı. O ışığı bir daha duydu. Sonra ses kesildi. Tüm sesler. Kendi nefesini bile duyamadı. Diz çöktüğünü ve telefonun yerde durduğunu fark etti. Önünde kaim döşeme tahtalarına vuran beyaz bir şerit biçimindeki ay ışığını gördü ama alnındaki ter burnuna ulaşıp gözlerine akınca kör oldu. Bunun ter olmadığını farkına o anda vardı.

Üçüncü ışık kafasını, boğazını ve tüm bedenini kesen bir buz saçağı gibiydi. Her şey dondu.

Ölmek istemiyorum, diye düşündü ve tek kolunu korunmak için başının üzerine kaldırmaya çalıştı ama hiçbir yerini oynatamıyordu. Felç geçirmişti.

Dördüncü ışığı duymadı bile; fakat ahşabın kokusundan yerde yüzüstü yattığını anladı. Birkaç

kez gözlerini kırpınca tek gözüyle de olsa görmeye başladı. Tam önünde bir çift kayak botu duruyordu. Sesler yavaşça geri geldi; kesik kesik nefes alışlarını, karşısındakinin sakin soluklarını, burcundan yere damlayan kanları duydu. Siluetin sesi fısıltıdan

farksızdı ama sanki kelimeleri kulağına haykırıyordu: “Artık sadece bir kişi kaldı.”

Saat ikiye geldiğinde hâlâ mutfakta konuşuyorlardı.

“Sekizinci konuk” dedi Harry, kahveleri tazelerken. “Gözlerini kapat. Gözünde nasıl biri canlanıyor? Hemen söyle, hiç düşünme.”

“Nefret dolu bir adam” dedi Kaja. “Sinirli. Dengesiz, pislik biri. Adele gibi kadınların tanışmak isteyeceği, ne mal olduğunu anlayınca da reddedeceği türden bir adam. Evinde tonla porno dergi ve film var.”

“Neden böyle düşündün?”

“Bilmiyorum. Adele’den boş bir fabrikaya hemşire kıyafetiyle gelmesini istediği için olabilir.”

“Devam et.”

“Aynı zamanda efemine bir yanı da var.”

“Ne gibi?”

“İnce sesli olması gibi. Konuştuğu zaman Adele’nin aklına eşcinsel ev arkadaşı geliyormuş.” Fincanını dudaklarına götürdü ve gülümsedi. “Belki de oyuncudur. Tiz sesli ve kadınsı dudaklı olanlardan. O kadın sesli maço oyuncunun adını hâlâ hatırlayamadım bu arada.”

Harry kadeh kaldırır gibi kaldırdı fincanını. “Peki Elias Skog’un gece kulübenin dışında gördüğü olay hakkında ne düşünüyorsun? Kimdi onlar? Sence bir tecavüze mi tanıklık etti?”

“O kadının Marit Olsen olmadığı kesin” dedi Kaja.

“Hımm. Neden?”

“Çünkü oradaki tek şişman kadın oydu. Elias Skog onu görse tanır ve olayı anlatırken adını mutlaka söylerdi.”

“Ben de aynısını düşünmüştüm. Peki tecavüz müydü sence?”

“Öyle görünüyor. Adam eliyle kadının ağzını kapatıp bağırmasını engellemiş, sonra da tuvalete götürmüş. Başka ne olabilir ki?”

“O zaman Elias Skog neden ilk gördüğünde tecavüz olduğunu düşünmedi?”

“Bilmem. Belki şey... ayakta durmaları ve vücut dilleri yü-zündendir.”

“Kesinlikle öyle. Bilinçaltı, bilinçli zihnin anladığından çok daha fazlasını anlar. Elias bunun doğal bir sevişme olduğuna o kadar inanmış ki uyumaya devam etmiş. Çok sonra cinayetlerin haberini okuyunca ve o sahneyi yarım yamalak hatırlayınca bunun bir tecavüz olabileceği fikri kafasında oluşmaya başlamış.”

“Belki de bir oyundu” dedi Kaja. “Tecavüz fantezisiydi. Ama bunu kim yapar ki? Az önce bir kulübede tanışan ve daha da yakınlaşmak için gizlice dışarı çıkan bir adamla kadın değil herhalde. Böyle bir şey için daha samimi olmak gerekir.” “O halde önceden tanışan iki kişiden bahsediyoruz” dedi Harry. “Bunlar da bildiğimiz kadarıyla sadece...”

“Adele ve gizemli adam olabilir. Yani sekizinci konuk.”

“Ya o, ya da o gece gelen başka biri” dedi Harry, sigarasının külünü silkerek.

“Lavabo ne tarafta?”

“Holden gidince solda.”

Sigara dumanının masanın üzerindeki lambaya doğru kıvrılışını izledi. Bekledi. Kapının kapandığını duymadı. Ayağa kalkıp peşinden gitti.

Kaja holde dikilmiş, kapıya bakıyordu. Harry loş ışıkta yutkunduğunu ve ıslak, sivri dişlerinden birinin parladığını görebiliyordu.

Harry elini Kaja’nın sırtına koydu; kalp atışları giysilerinin üzerinden bile hissediliyordu. “Senin yerine açayım mı kapıyı?”

“Ruh hastası olduğumu düşünüyorsun herhalde” dedi Kaja

“Hepimiz öyleyiz. Açıyorum, tamam mı?”

Kaja başını salladı ve Harry kapıyı açtı.

Geri döndüğünde Harry mutfak masasında oturuyordu. Kaja yağmurluğunu giymişti.

“Ben artık eve gitsem iyi olur.”

Harry başıyla onayladı ve onu kapıya kadar geçirdi. Eğilip çizmelerini giyerken onu izledi.

“Sadece yorgunken oluyor” dedi Kaja. “Şu kapı olayı.”

“Anlıyorum” dedi Harry. “Ben de asansörde aynısını yaşıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Anlatsana.”

“Belki başka bir zaman. Bakarsın bir daha görüşürüz, belli mi olur?”

Kaja sustu. Çizmelerinin fermuarını çekmek için biraz uğraştı. Sonra bir anda ayağa kalktı ve o kadar sokuldu ki Harry onun peşinden bir yankı gibi gelen teninin kokusunu aldı.

Ne anlama geldiğini çözemediği arsız bir ifadeyle “Şimdi anlat” dedi Kaja.

“Peki” dedi Harry. Parmak uçları çok üşümüş de ısınmaya başlamış gibi karıncalandı. “Küçükken kız kardeşimin çok uzun saçları vardı. Hastaneye annemizi ziyaret etmeye gitmiştik ve asansöre binecektik. Babam hastanelere dayana-madığı için alt katta bekliyordu. Kız kardeşim duvara çok yakın durdu ve saçları asansörle duvarın arasına sıkıştı. O kadar korktum ki yerimden bile kımlıdayamadım. Sadece saçlarından yukarı doğru çekilişini izledim.

“Eee, n’oldu?” diye sordu Kaja.

Harry birbirlerine fazla yakın durduklarını düşündü. Kişisel alanlarının sınırlıydılar. Ve ikisi de bunun farkındaydı. Derin bir nefes aldı.

“Saçlarımın çoğunu kaybetti. Sonra yeniden uzadılar. Ben... ben de o gün bir şey kaybettim. Ama bir daha uzamadı.”

“Onu yüzüstü bıraktığımı düşünüyorsun.”

“Çünkü gerçekten de öyle oldu.”

“Kaç yaşındaydın?”

“Onu yüzüstü bırakacak kadar büyük.” Harry gülümsedi. “Bu gecelik bu kadar duygu sömürüsü yeter, değil mi? Bu arada babam reverans yaparak selam vermeni beğenmiş.” Kaja kıkırdadı. “İyi geceler.” Aynı selamı verdi.

Harry onun için kapıyı açtı. “Sana da iyi geceler.”

Kaja merdivene yürürken arkasını döndü.

“Harry?”

“Efendim?”

“Hong Kong’dayken yalnızlık hissetmedin mi?”

“Yalnızlık mı?”

“Seni uyurken izledim. O kadar... yalnız görünüyordun ki.”

“Evet” dedi Harry. ‘Yalnızdım. İyi geceler.’

Sadece yarım saniye fazla bakiştılar. O yarım saniye olmasa Kaja merdivenden inecek, Harry de mutfağa dönecekti.

Kaja parmaklarını Harry’nin boynuna götürdü ve başını aşağı çekerken parmak uçlarında yükseldi. Gözleri bulandı, parıltılı bir denize dönüştü ve sonra kapandı. Dudakları dudaklarına değerken hafifçe aralandı. Harry’yi tuttu. Harry kaçmadı, sadece midesine morfin vurulmuş gibi saplanan o tatlı hançeri hissetti.

Kaja onu bıraktı.

“İyi uykular, Harry.”

Harry başını salladı.

Kaja arkasını dönüp gitti. Harry arkasından sessizce kapıyı kapattı.

Fincanları yıkadı, su ısıtıcısını durulayıp yerim» koyarken kapı zili çaldı.

Bakmaya gitti.

“Bir şeyi unuttum” dedi Kaja.

“Neyi?”

Elini kaldırdı ve Harry’nin alnını okşadı. “Neye benzediğini.”

Harry onu kendine çekti. Tenini içine çekti. Kokusunu. Bedeni aşağı doğru kıvrılarak inen baş döndürücü bir hisle doldu.

“Seni istiyorum” diye fısıldadı Kaja. “Seninle sevişmek istiyorum.”

“Ben de seni istiyorum.”

Daha fazla kendilerini tutmadılar. Birbirlerine baktılar. Aniden aralarına bir resmiyet girmiş gibiydi; Harry bir an için onun bunu söylediğinden pişman olduğunu sandı. Kendisinin de. Bu kadarı fazla ve hızlıydı. Aralarında duran çok fazla şey, çok fazla yük, çok fazla geçerli sebep vardı. Ama Kaja yine de ürkekçe elini tuttu, “Gel” diye fısıldayıp onu üst kata çıkardı.

Yatak odası soğuktu ve anne baba kokusu sinmişti. Işığı açtı. Geniş ikiz yatağın üzerinde iki yorgan ve iki yastık vardı.

Kaja’nın çarşafı değiştirmesine yardım etti.

“Hangi taraf babanın?” diye sordu Kaja.

“Bu” dedi Harry.

**“Annenden sonra da burada yatmaya devam etmiş” dedi Kaja, kendi kendine konuşur gibi.
“Belki gelir diye.”**

Birbirlerine bakmadan soyundular. Yorganların altına girdiler ve orada buluştular.

Önce sokulup yan yana yattılar, öpüştüler, bilmeden bir şeyleri mahvetmemek için dikkatlice vücutlarını keşfettiler. Birbirlerinin soluklarını ve sokaktan hızla geçen bir arabanın sesini dinlediler. Sonra daha iştahlı öpüşmeye, daha cesurca dokunmaya başladılar. Kaja’nın heyecan dolu nefesi Harry’nin kulağını ısıttı.

“Korkuyor musun?” diye sordu Harry.

“Hayır” diyerek inledi Kaja. Onun sertleşen penisini tuttu, bacaklarını araladı ve yol gösterdi; ama Harry elini çekerek bunu kendisi yaptı.

İçine girerken belli belirsiz bir ses, kesik bir nefes duydu sadece Harry. Gözlerini kapadı, hareketsizce uzandı ve hissettiklerinin zevkine vardı. Ardından yavaşça ve dikkatlice gidip gelmeye başladı. Gözlerini açtı; bakiştılar. Kaja’nın gözleri dolmuştu.

“Öp beni” fısıldadı.

Dili dilini sardı; altı kaygan, üstü pürüzlüydü.

Harry gittikçe derine indi. Önce hızlandı sonra yavaşladılar. Kaja dilini dilinden ayırmadan Harry’nin üzerine çıktı ve bacaklarını ayırıp oturdu. Her kalkıp inişinde karnı Harry’nin karnına yapıştı. Sonra dudaklarını dudaklarından çekti, arkaya doğru gerildi ve inledi. İki kez. İlk boğuk bir hayvan sesi, ikincisi nefesinin kesilmesiyle tizleşen bir iniltiydi. Sustu. Boğazı çıkmak isteyip çıkmayan bir çığlığı hapsediyordu. Harry elini kaldırdı, parmaklarını boynunda, teninin altında titreyen mavi atardamarına koydu.

Kaja biraz sonra acı çekmiş, öfkelenmiş, serbest kalmış gibi bağırdı. Harry kasıklarının kasıldığını hissetti ve boşaldı. Mükemmeldi, öyle mükemmeldi ki elini havaya savurup arkasındaki duvarı yumrukladı. Kaja kanına bir zehir zerk edilmiş gibi Harry’nin üzerine yığıldı.

Kolları ve bacakları darmadağın öylece ölü gibi yattılar. Harry kulaklarına çıkan kam ve içinde kabaran huzur dalgasını hissetti. Bunun mutluluk olduğuna yemin edebilirdi.

Uyudu. Kaja yatağa dönüp ona iyice sokulunca uyandı. Olav’ın fanilalarından birini giymişti. Kaja onu öptü, kulağına bir şeyler mırıldandı ve uyudu. Nefesi hafif ve durgundu. Harry tavana baktı ve düşüncelerinin zihninde köpürmesine izin verdi. Karşı koymanın anlamı yoktu.

Çoktandır bu kadar iyi hissetmemişti. şeyden beridir...

Perde kapalı değildi ve saat beş buçukta Oslo uykusundan uyanıp işe gitmeye koyulduğunda sokaktan geçen arabaların ışıkları tavanda gezinmeye başlamıştı. Harry tekrar ona baktı. Ve nihayet o da uykuya daldı.

1

Yunan mitolojisinde rüya tanrısı, (ç.n.)

Topuk çengeli

Harry uyandığında saat dokuz olmuştu, oda tamamen gün ışığıyla dolmuştu ve yatağın yanı boştu. Telefonunda dört sesli mesaj vardı.

İlki Kaja'dandı. İşe gitmeden önce eve uğrayıp üstünü değiştireceğini söylüyor ve ona bir şey için teşekkür ediyordu. Ama kahkahaya boğulup telefonu kapadığı için Harry onun ne dediğini duyamadı.

İkinci mesaj amiri Gunnar Hagen'dandı. Neden telefonlarına cevap vermediğini soruyor ve Tony Leike'nin haksız yere tutuklanmasından ötürü basının peşinde olduğunu söylüyordu.

Üçüncü mesajı halen inatla Kirli Harry esprisini yapan ve Leipzig polisinin Juliana Verni'nin pasaportunu bulamadığını, bu yüzden de kartpostalın Kigali'den yollandığını doğrulayamadıklarını söyleyen Günther bırakmıştı.

Son mesaj ise Mikael Bellman'a aitti. Harry'den saat ikide Kripas'ta olmasını istiyordu. Kaja Solness'in talimatlarını ulaştırdığını düşünmüş olmalıydı.

Harry ayağa kalktı. İyi hissediyordu. İyiden de öte. Harika hatta. Vücudunu dinledi. Evet, harika demek belki biraz abartılı olabilirdi.

Alt kata inip mutfaktan bir paket kraker aldı ve önce en Önemli konuşmasını yapmaya karar verdi.

"Buyurun, ben Sös Hole." Bu Sös'ün, ya da Harry için Sis'in sesiydi. Öyle resmiydi ki Harry istemeden gülümsedi. "Ben de Harry Hole" dedi.

"Harry!" İsmi iki kere daha bağırdı.

"Selam, Sis."

"Babam geri döndüğünü söyledi! Niye daha önce aramadın?"

"Hazır değilim, Sis. Ama artık hazırım. Ya sen?"

"Ben her zaman hazırım, Harry. Bilirsin."

"Evet, bilirim. Babamı ziyarete gitmeden önce öğle yemeği yiyelim mi? Ben ısmarlıyorum."

"Evet! Sesin mutlu geliyor Harry. Rakel yüzünden mi? Onunla konuşuyor musun? Beni daha dün aradı. O ses neydi?"

"Paketten yere düşen krakerlerin sesi. Neden aramış?" "Babam için. Hasta olduğunu duymuş."

"Hepsi bu mu?"

“Evet. Yok, hayır. Bir de Oleg’in iyi olduğunu söyledi.” Harry yutkundu. “Güzel. O zaman görüşürüz.”

“Sakın unutma ha. Geri dönmene çok sevindim Harry! Sana anlatacak çok şey var!”

Harry telefonu tezgâha koydu, krakerleri toplamak için eğilirken telefon yeniden vızıldadı. Sis böyleydi, illa telefonu kapattıktan sonra aklına söyleyecek bir şeyler gelirdi. Doğruldu ve telefonu açtı.

“Ne var?”

Önce güçlü bir ses boğazını temizledi. Ardından sesin sahibi kendisini Abel olarak tanıttı. İsim tanıdık gelince Harry hemen hafızasını yokladı. Eski cinayet dosyaları, içlerinde asla silinmeyecek bilgilerle zihninde her zaman düzenli bir biçimde diziliyordu. İsimler, yüzler, evlerin numaraları, tarihler, insan sesleri, arabaların rengi ve yapım yılı, hiçbirini unutmazdı. Oysa üç senedir aynı apartmanda oturduğu kom-

şusunun adını ya da Oleg’in doğum gününü birden unutabilirdi. Buna dedektif hafızası diyorlardı.

Harry araya girmeden dinledi.

“Anladım” dedi en sonunda. “Aradığınız için teşekkürler.” Telefonu kapatıp yeni bir numara tuşladı.

Yorgun bir danışma görevlisi “Kripos” diyerek cevap verdi. “Mikael Bellman’a ulaşmaya çalışıyorsunuz, öyle mi?” “Evet. Ben cinayet masasından Hole. Bellman nerede?” Kadın görevli, komiserin nerede olduğunu söyledi. “Mantıklı” dedi Harry.

“Pardon” diyerek esnedi kadın.

“Şu anda gerçekten bunu yapıyor, değil mi?”

Harry telefonu cebine soktu. Mutfak penceresinden dışarı baktı. Yürürken krakerler ayaklarının altında çıtırdadı.

Otoparka bakan cam kapıda SKÖYEN TIRMANIŞ KULÜBÜ yazıyordu. Harry kapıyı iterek içeri girdi. Salona girmeden önce bir sınıf dolusu heyecanlı öğrencinin çıkmasını bekledi. Botlarını merdivenin başındaki ayakkabı rafına bıraktı. Geniş salonda Harry ve Öystein’in çocukken Symra sinemasında izledikleri Tarzan filmlerindeki kâğıt hamurdan yapılma sahte dağ yamaçlarına benzeyen on metrelik duvarlara tırmanan beş altı kişi vardı. Tek fark, bu duvarların rengârenk tutamakları ve uçlarında ilmeklerle halkaların olduğu çivilerle süslenmiş olmasıydı. Yürüdüğü mavi minderlerden hafif bir sabun ve terli ayak kokusu yayılıyordu. Dikkatle yukarıdaki duvara bakan çarpık bacaklı, bodur bir adamın yanında durdu. Tırmanış takımına tutturulmuş bir halat, sekiz metre yukarıda tek koluyla tutunup sarkaç gibi sallanan bir

adama doğru çıkıyordu. Adam yaylanarak bir bacağını kaldırdı, topuğunu armut biçimli pembe bir tutamağa yerleştirdi, diğer bacağını duvardaki bir çıkıntıya dayadı ve tırmanma halatını zarif bir hareketle en tepedeki demire taktı.

“Tuttum!” diye bağırdı, halata tutunarak geriye doğru gerildi ve bacaklarını duvara koydu.

“Harika bir topuk çengeli” dedi Harry. “Ama şefin biraz poz kesmeyi seviyor, değil mi?”

Jussi Kolkka cevap vermedi, gözücuyla bile olsa Harry’ye bakmadı. Sadece halat freninin kolunu çekti.

“Danışma görevliniz bana burada olduğunu söyledi” dedi Harry, üzerlerine doğru inen adama.

“Her hafta düzenli olarak” dedi Bellman. “Polis olmanın en güzel yanlarından biri mesai saatleri içinde de spor yapabilmek. Bir de sana bakalım Harry? Kasların gayet belirgin. Kilonu göre epey kasın var diye tahmin ediyorum. Aslında tırmanmak için ideal birisin.”

“Ama hırs bakımından berbat” dedi Harry.

Bellman bacaklarını omuz genişliğinde açarak yere bastı ve halatı biraz çekip kropi bağını çözdü.

“Neden öyle dedin?”

“Bu kadar yükseğe tırmanmayı manasız buluyorum. Arada bir kayalara çıkıyorum, o bana yetiyor.”

“Demek kayalara çıkıyorsun” dedi Bellman, küçümser gibi bir sesle. Tırmanış takımım gevşetip içinden çıktı. “Halatsız iki metreden düşmek, halatla otuz metreden düşmekten daha çok can yakar, biliyorsun değil mi?”

“Evet” dedi Harry. Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Biliyorum.”

Bellman ahşap banklardan birine oturdu, bale pabucuna benzeyen tırmanış ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını ovarken Kolkka halatı aşağı düşürüp bir makaraya sarmaya başladı.

“Mesajımı aldın mı?”

“Evet.”

“O zaman ne bu acele? Seni ikide bekliyordum?”

“Seninle bir şeyi netleştirmek istedim Bellman.” “Netleştirmek mi?”

“Diğerleriyle görüşmeden önce takıma katılmam için bazı şartlarda anlaşalım istedim.”

“Takım mı?” Bellman güldü. “Sen neden bahsediyorsun, Harry?”

“İlla söylememi mi istiyorsun? Avustralya’yı arayıp bir kadını yem olarak buraya gelmeye ikna etmek için bana ihtiyacın yok, bunu kendin de kolayca yapabilirsin. Senin asıl istediğin şey yardım

“Harry! Şu an bunun için gerçekten de...”

“Bitmiş görünüyorsun Bellman. Farkındasın, değil mi? Marit Olsen’den beri üzerindeki baskının giderek arttığını hissediyorsun.” Harry komiserin yanına oturdu. Bu halde bile ondan on santim uzundu. “Medya her gün aç kurtlar gibi saldırıyor. Bir gazete bayisinin önünden geçsen, televizyonun düğmesine dokunsan bile sana dosyayı hatırlatacak bir şey görüyorsun. Çözemediğin dosyayı. Üstlerinin devamlı bahsedip başının etini yediği dosyayı. Her gün çığlıklar atıp sorular haykıran akbabaların önünde basın konuşması yapmanı gerektiren dosyayı. Şimdi bir de kendi ellerinle serbest bıraktığın adam kayıplara karıştı. Akbabalar iyice üşüşecek. İsveççe, Danca, hatta İngilizce konuşan akbabalar. Daha önce senin durumuna düştüm Bellman. Yakında Fransızca konuşanımı bile göreceksin. Çünkü bu vakayı çözmek zorundasın. Ve dosya artık kokmaya başladı.”

Bellman cevap vermese de çene kasları oynadı. Kolkka halatı çantaya koyup yanlarına geldi ama Bellman gitmesini işaret etti. Finlandiyalı itaatkâr bir teriyer gibi arkasını dönüp paytak adımlarıyla çıkışa yürüdü.

“Ne istiyorsun Harry?”

“Sana bu işi bir toplantıda değil de yüz yüze halletme fırsatı veriyorum.”

“Senden yardım *dilenmemi mi* istiyorsun?”

Harry, Bellman’ın yüzünün kızardığını gördü.

“Nasıl bir pazarlık şansının bulunduğunu düşünüyorsun Harry?”

“İlzun zamandır hiç olmadığı kadar yüksek.” “Yanıyorsun.”

“Kaja Solness artık seninle çalışmak istemiyor. Björn Holm desen, terfi ettirdin. Yeniden olay yeri inceleme uzmanı yaparak onu sadece mutlu edersin. Şu anda zarar verebileceğin tek bir kişi var, o da benim.”

“Seni içeri atabileceğimi ve babamı ölene kadar ziyaret edemeyebileceğim unutmadın, değil mi?”

Harry başını iki yana salladı. “Artık ziyaret edecek kimsem yok Bellman.”

Mikael Bellman şaşırarak tek kaşını kaldırdı.

“Bu sabah hastaneden aradılar” dedi Harry. “Babam dün gece komaya girmiş. Doktor Abel

artık uyanmayacağını söyledi. Babamla konuşamadığımız her şey konuşulmamış olarak kalacak.”

Lale

Bellman hiç konuşmadan Harry ye baktı. Bir geyiğinkine benzeyen kahverengi gözlerini Harry’ye çevirmişti ama aslında onu görmüyordu. Harry kafasının içinde bir sürü karşı fikrin çatıştığı bir toplantının yaşandığını biliyordu. Bellman belinden sarkan küçük, büzgülü torbanın ipini yavaşça çözerken zaman kazanıyor gibiydi. Düşünmek için. Biraz sonra torbayı öfkeyle sırt çantasına sokuşturdu.

“Varsayalım senden hiçbir karşılık olmadan yardım istedim” dedi, “neden tutup da yardım edesin ki?”

“Bilmiyorum.”

Bellman çantasını hazırlamayı bırakıp başını kaldırdı. “Bilmiyor musun?”

“Şey, tabii ki sana olan sevgimden değil Bellman.” Harry derin bir nefes aldı. Sigara paketiyle oynadı. “Ara sıra bir *yuvası* olmadığına inanan insanlar bile aslında bir yuvalarının olduğunu eninde sonunda anlar. Günün birinde gömüleceğini hayal ettiğin bir yer. Peki ben nereye gömülmek istiyorum, biliyor musun Bellman? Emniyet Müdürlüğü’nün önündeki parka. Emniyeti çok sevdiğimden ya da buradaki birlik ruhuna bayıldığımdan falan değil. Tam tersi. Polislerin teşkilata olan korkak bağlılığından, sırf kötü günde meslektaşları kendileri için öç alsın, şahitlik yapsın ya da yapılarına göz yumsun diye kurdukları o sapkın dostluklardan tiksiniyorum. Tüm bunlardan nefret ediyorum.”

Harry yüzünü Bellman’a çevirdi.

“Ama benim sahip olduğum tek şey polis teşkilatı. Orası benim kabilem. İşim de cinayetleri çözmek. İster Kripos, ister cinayet masası için olsun, fark etmiyor. Bunu anlayabiliyor musun Bellman?”

Mikael Bellman altdudağını başparmağı ve işaretparmağının arasında sıkıştırdı.

Harry duvara doğru yürüdü. “Bu tırmanışın derecesi neydi, Bellman? Yediden fazla mı?”

“En az sekiz. Öyle görünüyor.”

“Zormuş. Ama bu meselenin sana çok daha zor geldiğini tahmin edebiliyorum. Ne yapalım, olması gereken bu.”

Bellman boğazını temizledi. “Tamam, tamam, Harry.” Sırt çantasının iplerini çekti. “Bize yardım edecek misin?”

Harry sigara paketini cebine soktu ve başını eğdi. “Tabii ki.”

“Önce şefine sorup onay almak zorundayım.”

Harry ayağa kalkarak “Zahmet etme” dedi. “Artık seninle çalışacağımı ona söyledim bile. İki de görüşürüz.”

Iska Peller sokağın iki tarafında sıralanan birbirinin aynısı iki katlı tuğla evlerden birinin penceresinden dışarı bakıyordu. Bu sokak pekâlâ İngiltere’deki bir kasabada da olabilirdi ama Sidney, Avustralya’daki Bristol adlı küçük semtteydi. Güneyden gelen soğuk nihayet ulaşmıştı. Güneş battığında öğleden sonranın sıcaklığından eser kalmayacaktı.

Bir köpeğin havlamasını ve iki blok ötedeki otobanın yoğun trafiğini dinledi.

Yolun karşısındaki arabada oturan kadın ve adamın nöbeti az önce bitmişti. Nöbeti iki erkek polis devralmıştı. Kapaklı karton bardaklarını yavaşça ve keyiflerince dudaklarına götürüyorlardı. Önlerinde sekiz saatlik bir nöbet varken ve hiçbir şey olmayacağını bilirken acele etmenin manası yok-

1

tu çünkü. Vites düşürüyor, metabolizmalarını yavaşlatıyor ve Aborijinlerin yaptığını yapıyorlardı: Kendilerini kış uykusuna benzeyen, saatlerce hatta gerekirse günlerce sürebilen uyuşuk ve hareketsiz bir hale sokmak. *Gerçekten de bir şey olsa bu miskin kahve bağımlılarının ona nasıl yardım edebileceğini hayal dahi edemedi Iska.*

Zor zapt ettiği öfkesi yüzünden titreyen sesini kontrol etmeye çalışarak “Üzgünüm” dedi. “Charlotte’un katilini bulmanza yardım etmek isterdim ama teklif ettiğiniz şeyi kabul etmem kesinlikle imkânsız.” Öfkesini daha fazla tutamadı. “Bunu sorduğunuza bile inanamıyorum! Ben zaten burada yeterince yem konumundayım. Kollarımdan sürükleseler yine de bir daha Norveç’e gitmem. Hem siz polissiniz, o canavarı yakalamak için maaş alıyorsunuz, *siz yem olsamza?*”

Telefonu kapatıp elinden attı. Telefon koltuğun minderine düşünce kedilerinden biri sıçrayıp mutfığa fırladı. Iska yüzünü elleriyle kapattı ve gözyaşlarına bir kez daha engel olamadı. *Zavallı Charlotte, diye geçirdi akimdan. Benim canım, bir tanecik Charlotte um.*

Daha önce karanlıktan hiç korkmazdı ama şimdilerde başka bir şey düşünemez olmuştu. Çok geçmeden güneş batacak ve acımasız gece bir kez daha üzerine çökecekti.

Telefonundan bir Antony and the Johnsons şarkısının giriş müziği yükseldi ve minderin üzerindeki ekran parladı. Koltuğa yürüdü ve kimin aradığına baktı. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Numara 47 ile başlıyordu. Yine Norveç’ten arıyorlardı.

Telefonu kulağına götürdü.

“Evet?”

“Tekrar ben.”

Iska derin bir oh çekti. Aynı polisti bu.

“Size bir şey soracağım. Buraya gelmek istemiyorsanız en azından adınızı kullanmamızın bir sakıncası olur mu?”

Kaja kızıl saçlı kadını ve sarıldığı adamı inceledi. Kadın başını adamın çıplak ensesine doğru eğmişti.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Mikael. Sesi müzenin duvarlarında yankılandı.

“Kadın adamı öpüyor” dedi Kaja, resimden biraz uzaklaşarak. “Ya da avutuyor.”

“Onu ısırıp kanını emiyor” dedi Mikael.

“Neden böyle düşündün?”

“Munch’ün bu tabloya *Vampir* demesinin nedenlerinden biri de bu. Eee, her şey hazır mı?”

“Evet, birazdan Ustaoset trenine bineceğim.”

“Neden şimdi burada görüşmek istedin?”

Kaja derin bir nefes aldı. “Artık buluşamayacağımızı söylemek için.”

Mikael Bellman topuklarının üzerinde yaylandı. “*Aşk ve Acı*”

“Efendim?”

“Munch bu tabloya esasen bu adı vermiş. Harry’yle planın ayrıntılarının üzerinden geçtiniz mi?”

“Evet. Dediğimi duydun mu?”

“Teşekkür ederim Solness, kulaklarım gayet iyi duyuyor. Hafızam beni yanıltmıyorsa bu cümleyi daha önce de iki kere söyledin. Sana biraz düşünmeni öneriyorum.”

“Artık düşünmeyeceğim Mikael.”

Mikael kravatının düğümünü okşadı. “Onunla yattın mı yoksa?”

Kaja irkildi. “Kiminle?”

Bellman kendi kendine güldü.

Kaja arkasını dönmedi. Mikael’in adımları giderek uzaklaşırken gözlerini resimdeki kadının

yüzünden ayırmadı.

Çelik gri panjurların arasından ışık giriyordu ve Harry ellerini üzerinde mavi harflerle “Kripos” yazan beyaz kahve

fincanıyla ısıtıyordu. Toplantı odası, cinayet masasında şimdiye dek sayısız saatini geçirdiği toplantı odasının birebir aynısıydı. Aydınlık, pahalı ve minimalistten ziyade ruhsuz olması için uğraşılmış gibi duran modern bir sadelikteydi, insanı kaçıp gitmek isteyecek kadar verimli olmaya zorlayan bir odaydı.

Salondaki sekiz kişi, Bellman’ın soruşturma biriminin çekirdek kadrosu olarak adlandırdığı üyelerden oluşuyordu. Harry içlerinden sadece ikisini tanıyordu. İlki Björn Holm’du. Diğerleri ise bir zamanlar cinayet masasında çalışan ve Pelikan lakabıyla tanınan, güçlü, gerçekçi ama hayal gücü o kadar geniş olmayan bir kadın dedektifti. Bellman’ın Harry’yi tanıttığı insanlar arasında, kemik çerçeveli gözlükleri ve hazır dikim kahverengi takım elbisesiyle akla Alman Demokratik Cumhuriyeti’ni getiren /Erdal adındaki adam da vardı. Masanın diğer ucunda İsviçre çakısıyla tırnaklarını temizliyordu. Harry adamın askerlik geçmişi olabileceğini düşündü. Az sonra odadaki herkese raporlar dağıtıldığında Harry iddiasında ne kadar haklı olduğunu anladı. Vaka olduğu yerde sayıyordu. Bilhassa Tony Leike’nin aranmasıyla ilgili rapordaki savunmacı tavır dikkatini çekti. Sorumlu polis falanca şirketlerin falanca yolcu listelerine bakıldığını ama sonuç çıkmadığını, falanca telefon şirketlerindeki yetkililerin belirttiğine göre hiçbir baz istasyonu tarafından Leike’nin telefonundan gelen bir sinyalin alınmadığını anlatmıştı. Şehirdeki hiçbir otelde Leike adıyla kiralanmış bir odanın olmadığını ama Kaptan’ın (Bristol Otelinde kendi isteğiyle polis ihbarcılığı yapan o aşırı hevesli resepsiyon görevlisini Harry bile tanırdı) telefon açarak Tony Leike’nin eşkaline uyan birini gördüğünü söylediğini de yazmıştı. Raporu hazırlayan polis istediği kadar çok ayrıntıyla göz boyasın, rapordan çıkan tek şeyin sonucun çaresiz bir savunusu olduğunu fark edememişti. O sonuç ise *sıfırdı*. Koca bir *hiç*.

Bellman bacak bacak üstüne atarak halen bıçak kadar keskin görünen pantolon çizgileriyle masanın başına oturdu. Polislere raporları için teşekkür etti ve Harry’yi özgeçmişe benzeyen bir kâğıdı hızlıca okuyarak daha resmi bir şekilde tanıttı: Polis kolejinde eğitim, Chicago’da seri katiller üzerine FBI kursu, Sidney’deki katil palyaço vakası, dedektifliğe terfi ve elbette Kardan Adam soruşturması.

“Sonuç olarak Harry bugünden takımımızın üyesi olacak” dedi Bellman. “Benim altımda çalışacak.”

“Ve sadece senden mi emir alacak?” diyerek araya girdi Pelikan. Harry kadına o anda yaptığı şey yüzünden bu lakabın takıldığını hatırladı. Gagayı andıran uzun burnu ve öne doğru uzattığı ince boynuyla çenesini öne çıkarıp gözlüklerinin üzerinden baktığı içindi. Sanki karşısındakini yemek isteyip istemediğini düşünürmüş gibi aynı anda hem kuşkucu, hem de açgözlü görünüyordu.

“Kimseden emir almayacak” dedi Bellman. “Takımda serbest bir rolü olacak. Dedektif Hole’u

bir danışman gibi düşünebiliriz. Doğru, değil mi Harry?"

"Neden olmasın?" dedi Harry. "Sizin bilmediğiniz şeyleri bildiğini zanneden yüksek maaşlı, fazla abartılmış bir herif gibi." Masada temkinli gülüşmeler oldu, ikisi göz göze gelince Björn Holm dedektife cesaretlendirici bir şekilde başını salladı.

"Tabii bu durumda bizden daha çok şey bildiği kesin" dedi Mikael Bellman. "Iska Peller'la konuştun, değil mi Harry?" "Evet" dedi Harry. "Ama önce onu yem olarak kullanma planınızı duymak istiyorum."

Pelikan boğazını temizledi. "Henüz detaylandırmadık. Şimdilik planımız onu Norveç'e getirmek ve katilin onu kolay av olarak göreceği bir yerde kaldığını kamuya duyurmak. Sonra da arkamıza yaslanıp katilin yemi yutmasını beklemek." "Hımm" dedi Harry. "Basitmiş."

"Tecrübelerimiz basitliğin her zaman işe yaradığını söylüyor" dedi, işaretparmağı tırnağına yoğunlaşan İsviçre çakılı ve Doğu Almanya üniformalı adam.

"Haklısınız" dedi Harry. "Ama ne yazık ki yemimiz mızıkçılık yaptı."

Masadakiler sızlanıp iç çekti.

"O yüzden size planı daha da basitleştirmeyi öneriyorum" dedi Harry. "Iska Peller, canavarı yakalamak için maaş alıyorsak neden kendiniz yem olmuyorsunuz diye sordu."

Harry ekibe göz gezdirdi. Onları ikna etmek zor olacaktı ama en azından dikkatlerini çekmişti.

"Bildiğiniz gibi katilden daha avantajlı durumdayız. Ha-vass'taki konuk defterinden yırtılan sayfanın onda olduğunu varsayıyoruz. Yani Iska Peller'ın adını biliyor. Ama nasıl biri olduğunu bilmiyor. Tahminimize göre o gece o da kulübedeydi ama Iska'yla Charlotte Lolles oraya herkesten önce gitmişti. Iska hastaydı ve tüm geceyi yalnızca Charlotte'la paylaştığı bir odada geçirdi. Ertesi gün herkes gidene kadar da odadan çıkmadı. Başka bir deyişle, katilden habersizce aramızdan birini Iska yapıp ufak çaplı bir tiyatro hazırlayabiliriz."

*** Gözleri masadakileri yeniden taradı. Yüzleri kuşkuyla kaplanmıştı.**

"Peki insanları bu tiyatroya nasıl çağırmayı düşünüyorsun?" diye sordu ^Erdal, çakısını hızla kapatarak.

"Kripos'un en iyi yaptığı şeyle" dedi Harry.

Odaya bir sessizlik çöktü.

Sonunda Pelikan "Nedir o?" diye sordu.

"Basın toplantısı" dedi Harry.

Sessizlik perdesi bir kahkahayla yerle bir oldu. Gülen Mikael Bellman'dı. Ekiptekiler şaşkın gözlerle şeflerine baktı. Ve Harry Hole'un planının daha o anda kabul gördüğünü anladı.

“Pekâlâ...” diyerek anlatmaya başladı Harry.

Toplantıdan sonra Harry Björn Holm'u yanına çağırdı. “Burnun hâlâ acıyor mu?” diye sordu.

“Özür dilemeye mi çalışıyorsun?”

“Havır.”

“Ben... şey, burnum kırılmadığı için şanslısın Harry.” “Belki şeklinde bir düzelme olurdu.”

“Özür dileyen misin, dilemeyecek misin?”

“Özür dilerim Björn.”

“Harika. Sanıyorum bu benden bir iyilik isteyeceğinin anlamına geliyor, değil mi?”

“Evet.”

“Neymiş o?”

“Adele'in giysilerine DNA testi yapmak için Drammen'e gittiniz mi hiç? Kulübeye beraber gittiği adamla daha önceden birkaç kez buluşmuş.”

“Gardırobunu aradık ama sorun şu ki giysileri ya yeni yıkanmış, ya yıpranmış ya da sonrasında çok fazla kişiye temas etmiş.”

“Hımm. Bildiğim kadarıyla kayakçı değildi. Kayak giysilerine de baktınız mı?”

“Hiç yoktu.”

“Peki hemşire üniforması? Belki bir kez kullanılmıştır ve üzerinde sperm lekeleri kalmıştır.”

“Öyle bir şey de yoktu.”

“Seksi bir mini etek ya da üzerinde kırmızı artı olan bir şapka?”

“Hayır. Açık mavi hastane pantolonu ve üstü vardı ama hiçbir işe yaramaz.”

“Hımm. Belki de mini etek bulamadı. Ya da uğraşmadı. O hastane kıyafetini de benim için inceleyebilir misin?”

Holm iç geçirdi. “Dediğim gibi, tüm giysilerine baktık ve kirli olan neyi varsa yıkanmıştı. Hiçbirinde ne bir leke, ne de bir saç teli vardı.”

“Laboratuvara götürebilir misin? Orada detaylı bir incelemeye alırsın.”

“Harry...”

“Teşekkürler, Björn. Bu arada şaka yapıyordum, şahane bir burnun var. Cidden.”

Harry, Bellman’ın ikinci bir karara kadar kendisine tahsis ettiği Kripos aracıyla kız kardeşini aldığı anda saat dörttü. RikshospitaFe gidip Doktor Abel’le konuştular. Harry kardeşinin anlamadığı kısımları ona açıkladı; Sis birkaç damla gözyaşı döktü. Sonra başka bir odaya alınmış olan babalarını görmeye gittiler. Sis babasının elini sıktı ve nazikçe uykusundan uyandırmaya çalışır gibi art arda adını fısıldadı. Sigurd Altman geçerken odaya uğradı. Elini Harry’nin omzuna koyup çok uzun tutmadan çekti, sonra da birkaç kelime söyleyip gitti.

Harry kız kardeşini Sogsvann Gölü’nün yakınındaki küçük apartman dairesine bıraktıktan sonra şehir merkezine döndü, tek yönlü caddelerden, yol çalışmalarından ve çıkmaz sokaklardan gelişigüzel geçerek durmaksızın sürmeye devam etti. Fuhuş mahallesini, alışveriş bölgesini, uyuşturucu semtini geride bıraktı. Anayola çıkıp da aşağısında uzanan şehri gördüğünde Alman sığınaklarına gittiğini fark etti. Öystein aradıktan on dakika sonra geldi, taksisini Harry’nin arabasının yanına park etti, kapıyı açıp müziğin sesini yükseltti ve yanına yürüyüp tuğla duvara, Harry’nin yanına oturdu.

“Koma” dedi Harry. “Herhalde insanın başına gelecek en kötü şey değildir. Sigara istiyor musun?”

Joy Division dinleyip öylece oturdular. Parçanın adı “Transmission”dı. Ian Curtis söylüyordu. Öystein genç yaşta ölen şarkıcıları her zaman sevmiştir.

“Hastalandıktan sonra onunla hiç konuşmadım, yazık oldu” dedi Öystein, sigarasından uzun bir nefes çekerek.

“Ne kadar geç olursa olsun zaten konuşmayacaktın” dedi Harry.

“Doğru, en azından kendimi böyle teselli edeyim.”

Harry güldü. Öystein babası ölüm döşeginde olan birinin yanında gülünüp gülünemeyeceğinden emin olamayarak gö-zucuyla Harry’ye bakıp gülümsedi.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu. “İçip kafa mı dağıtacaksın? İstersen Tresko’yu arayıp...”

“Hayır” dedi Harry, sigarasını söndürerek. “Çalışmam gerek.”

“Ölümü ve kötülüğü bir iki kadeh içkiye yeğliyorsun yani?”

“Hâlâ yaşıyorken ben olsam uğrayıp vedalaşırdım.” *

Öystein ürperdi. “Hastaneler beni korkutuyor. Zaten konuşsam da bir şey duyamaz ki.”

“Babam için değil Öystein.”

Öystein duman gelmesin diye gözlerini kısıtı. “Şu hayatta aldığım azıcık terbiyeyi de senin babandan aldım Harry. Bunu biliyor muydun? Benim babam lanet bir sineğin pisliği bile etmez. Ama yarın gideceğim, söz.”

“Aferin sana.”

Adam tepesindeki diğer adama baktı. Ağzının oynadığını gördü, söylediği kelimeleri duydu ama bir şeyler hasar görmüş olacak ki onları bir araya getirip mantıklı bir anlam çıkaramadı. Tek anladığı zamanın geldiği idi. İntikam zamanı. Ödemesi gereken bedel. Bir bakıma rahatlatıcıydı da.

Sırtını geniş ve yuvarlak odun sobasına vermiş bir halde yerde oturuyordu. Arkadan sobaya sarılan kolları iki kayak kayışıyla bağlıydı. Geçirdiği sarsıntıdan olsa gerek, arada bir sığıcıyordu. Kanaması durmuş, vücudunu yeniden hissetmeye başlamıştı ama zihninde gidip gelen bir sis bulutu vardı. **Yine de bu haliyle bile bir şeyden emindi. O sestен. Bir hayaletin sesiydi bu.**

“Birazdan öleceksin” diye fısıldadı adam. “Tıpkı o kız gibi. Ama hâlâ bir fırsatın var. Nasıl öleceğini sen seçeceksin. Ne yazık ki şu anda sadece iki seçenek var. Biri Leopold’un elması...”

Adam üzerinde delikler olan ve deliklerin birinden ilmekli bir tel sarkan metal bir topu havaya kaldırdı.

“Kızların üçü tadına baktı. Hiçbirinin çok da hoşuna gitmedi. Ama acısız ve hızlı. Bunun için sadece şunlara cevap vermen gerekiyor: Nasıl oldu? Başka kim biliyor? Kiminle çalışıyordun? Elma diğer seçenekten daha iyi, inan bana. Akıllı bir adam olarak doğru seçimi yapacağımı düşünüyorum...”

Adam doğruldu, ısınmak için kollarını abartılı bir tavırla salladı ve suratında kocaman bir gülümseme belirdi. Fısıltısı sessizliği bozdu.

“Burası biraz soğuk oldu ha, ne dersin?”

Önce bir sürtünme, ardından hafif bir tıslama sesi duydu. Kibrite baktı. Ve ucunda yanan, lale biçimindeki sarı aleve.

Turkuvaz

Akşam olmuştu, yıldızlı bir gökyüzü vardı ve hava buz gibiydi.

Harry arabayı bir tepede, kendisine verilen Voksenkol-len'deki evin önüne park etti. Büyük pahalı evlerin olduğu böyle bir caddede bile dikkat çeken bir binaydı bu. Siyah ahşap duvarları, girişindeki gösterişli ahşap sütunları ve çimen kaplı çatısıyla peri masallarından fırlamış bir sarayı andırıyordu. Bahçesinde iki ek bina ve sütunlarla desteklenmiş Norveç stili bir ambarın Disney versiyonu da duruyordu. Armatör Anders Galtung'un evinde yeterince büyük bir buzdolabının bulunmaması ihtimalinin düşük olduğunu düşündü Harry.

Zili çaldı, duvarın yukarısında bir kameranın olduğunu fark etti ve bir kadın sesi ismini sorunca söyledi. Botlarının tabanından geri kalanını yiyormuş gibi ses çıkartan çakıltaş-lı, ışıklandırılmış bir bahçe yolundan yukarı çıktı.

Turkuvaz mavisi gözlü, önlük takmış, orta yaşlı bir hanım onu kapıda karşıladı ve boş oturma odasına götürdü. Asalet, üstünlük ve profesyonel bir samimiyetin karışımı olan tavrı öyle zarifti ki “Çay ya da kahve alır mısınız?” diye sorup gittikten sonra bile Harry onun Bayan Galtung mu, hizmetçi mi, yoksa ikisi birden mi olduğuna karar veremedi.

Yabancı kültürlerin masalları Norveç’e ulaştığında ülkede kraliyet ve saltanat olmadığı için bu masalların Norveç yo-

rumlarında kral, kakım kürkü giyen varlıklı bir çiftçi olarak tasvir edilirdi. Anders Galtung odaya girdiğinde Harry’nin düşündüğü tam olarak buydu: geleneksel Norveç kazağı giymiş, şişman, gülyüzlü ve biraz terli bir çiftçi. Ne var ki tokalaşmanın ardından Galtung’un gülümsemesinin yerini duruma daha uygun düşen endişeli bir ifade aldı. “Bir gelişme var mı?” diye sorduktan sonra sabırsızlıkla cevabı bekledi.

“Ne yazık ki hayır.”

“Kızımın söylediğine göre Tony’nin arada bir ortadan kaybolma huyu varmış.”

Harry, adamın müstakbel damadının adını gönülsüzce telaffuz ettiğini sezdi. Armatör, Harry’nin karşısındaki gül rengi sandalyeye kendini bıraktı.

“Durumla ilgili... kişisel bir tahmininiz var mı, Herr Galtung?”

“Tahmin mi?” Anders Galtung başını iki yana sallarken gıdısı titredi. “Onu tahminde bulunacak kadar iyi tanımıyorum. Belki dağlara, belki de Afrika’ya gitmiş; ben nereden bileceğim?”

“Hımm. Aslında buraya kızınızla konuşmak için...”

“Lene birazdan burada olacak” diyerek lafını kesti Galtung. “Önce ben gelip sormak istedim.”

“Neyi?”

“Dediğim gibi, bir gelişme var mı diye merak ettim... Bir de onun güvenilir bir adam olduğuna inanıp inanmadığınızı.” Harry “Tony”nin “adam”a dönüştüğünü ve ilk izleniminde haklı olduğunu fark etti: Kayınpeder kızının seçimine çok da bayılmıyordu.

“Sizce öyle biri değil mi, Bay Galtung?”

“Bence mi? Ben yeterince güveniyordum. Sonuçta teklif ettiği Kongo projesine yüklü bir miktarda para yatırma aşamasındayım. Hem de *oldukça* yüklü.”

“Yani çulsuz bir adam kapınıza geldi ve masallardaki gibi hem prensesi, hem de *üstüne*

krالیyetin yarısını aldı diyebilir miyiz?"

Odaya çöken iki saniyelik sessizlikte Galtung dedektifi süzdü.

"Belki" dedi.

"Belki de bu yatırımı yapmanızı kızımız zorluyordur. Ne de olsa fazlasıyla maddi yatırıma bağlı bir girişimden bahsediyoruz, değil mi?"

Galtung kollarını açtı. "Ben bir armatörüm. Bizler aldığımız risklerle ayakta dururuz."

"Ya da batarsınız."

"Bunlar bir elmanın iki yarısı gibidir. Risk piyasalarında birinin kaybı bir başkasının kazancıdır. Şimdiye dek hep başkaları kaybetti, umarım böyle de devam eder."

"Başkalarının kaybetmesi mi?"

"Bizde armatörlük bir aile işidir; Leike bu ailenin bir ferdi olacaksa ona..." Kapı açılınca durdu. Yüz hatlarını babasından, turkuvaz mavisini gözlerini annesinden alan ama ne babasının göstermelik çiftçi naifliğine, ne de annesinin kendini beğenmiş asil tavrına sahip uzun boylu, sarışın bir kız girdi içeri. Boyunu kısaltıp dikkat çekmemek istermiş gibi kamburunu çıkararak yürüdü ve Harry'yle el sıkışıp kendini Lene Gabrielle Galtung olarak takdim ederken dedektiften ziyade kendi ayakkabılarına baktı.

Lene'nin söyleyecek çok bir şeyi yoktu. Hatta soracakları daha da azdı. Harry'nin sorularını cevaplarırken babasının bakışları altında eziliyor gibi bir hali vardı. Harry, onun babasını yatırım yapmaya zorladığı fikrinin yanlış olabileceğini düşündü.

Yirmi dakika sonunda Harry teşekkürlerini sundu, ayağa kalktı ve sanki görünmez bir çağrı almış gibi turkuvaz mavisini gözlü kadın yeniden belirdi.

Evin kapısını Harry için açınca soğuk hava içeri akın etti

ve Harry kabanının düğmelerini iliklemeyi bırakıp ona baktı.

"Peki siz Tony Leike'nin nerede olduğunu düşünüyorsunuz Bayan Galtung?"

"Benim bir fikrim yok" dedi kadın.

Belki çok hızlı cevap verdiğinden, belki gözünün seğirmesinden, belki de Harry'nin bir ipucu bulmak için yanıp tutuşmasından olsa gerek, gerçeği söylediğine ikna oldu Harry. İkinci söylediği ise hiçbir şüpheye mahal bırakmadı.

"Ayrıca ben Bayan Galtung değilim. Kendisi üst katta."

Mikael Bellman önündeki mikrofonu ayarladı ve dinleyicilere göz gezdirdi. Sessiz fısıltılar olsa da tüm gözler bir şey kaçırırım korkusuyla sahneye çevrilmişti. Tıklım tıklım olan salonda *Stavanger Aftenblad* gazetesinin muhabirini ve *Aftenposten*'den gelen Roger Gjendem'i tanıdı. Her zamanki gibi yeni ütülenmiş üniformasını giyen Ninni'yi duydu. Birisi canlı yayınlanan basın toplantılarında âdet olduğu üzere yayma kalan saniyeyi saydı.

“Hoş geldiniz hanımlar ve beyler. Çalışmalarımızla ilgili son bilgileri sizlerle paylaşmak için bu basın toplantısını düzenledik. Sorusu olanlar...”

Salonda birden uğultular yükseldi.

“... toplantı sonunda sorabilirler. Şimdi sözü soruşturmayı yöneten Komiser Mikael Bellman'a bırakıyorum.”

Bellman boğazını temizledi. *İyice*. Televizyon kanallarının kürsüye mikrofon koymalarına izin verilmişti.

“Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Moralinizi bozacak bir şeyle başlamak istiyorum. Salondaki doluluğa ve yüzlerinize baktığımda sizi buraya çağırarak beklentilerinizi biraz yükseltmiş olabileceğimizi görüyorum. Bugün soruşturma ile ilgili çok önemli bir gelişme duyurmayacağız.” Bellman yüzlerdeki hayal kırıklığını gördü ve salona dağılan homurtuları işitti. “Sadece vakanın gidişatından haberdar olma

isteğinizi yerine getirmek istedik. Buraya daha önemli planlarınızı iptal edip geldiyseniz her birinizden özür dilerim.” Bellman hafifçe gülümsedi, birkaç gazetecinin gülüştüğünü duyunca özürünün kabul edildiğini anladı.

Önce soruşturmada hangi noktada bulduklarının özetini verdi. Halattan iz sürerek Lyseren Gölü'nün yanındaki binaya ulaşmaları, Adele Vetlesen adında başka bir kurbanı bulmaları ve cinayetlerin ikisinde Leopold'un elması denen bir silahın kullanıldığını ortaya çıkarmaları gibi başarıları tekrarladı. Yani eski haberleri. Bellman gazetecilerden birinin esnememek için kendini tuttuğunu gördü. Ardından önündeki kâğıtlara baktı. Bir başka deyişle senaryoya. Her bir kelimenin özenle düşünülp yazıldığı bir nevi tiyatro oyunundan ibaretti çünkü. Ne eksiği, ne de fazlası vardı. Yem kokusunu salacak ama suyun dibine batmayacaktı.

Söze “Nihayet tanıklarla ilgili bir gelişme yaşandı” diyerek başlayınca gazeteciler sandalyelerinde doğruldu. “Bildığınız üzere kurbanlarla aynı gece Havass'taki kulübede kalan herkesten bize ulaşmasını istemiştik. Iska Peller adında bir şahıs bizimle iletişime geçti. Bu gece itibarıyla Sidney'den gelecek ve yarın bir dedektifimizle kulübeye gidecek. Bize olay yerini olabildiğince doğru bir şekilde anlatmasını sağlamaya çalışacağız.”

Normalde tanığın adını asla paylaşmamaları gerekirdi ama bu durumda ulaşmaya çalıştıkları adamın, yani katilin konuk defterindeki kişilerden birini bulduklarını anlaması önemliydi. Bellman dedektiften bahsederken “bir” kelimesini kasten vurgulamamıştı; asıl mesaj buydu oysa. Dağ başındaki bir kulübede sadece iki kişinin olacağı. Tanık ve sıradan bir dedektif.

“Elbette ümidimiz, Bayan Peller’ m o gece orada kalanlarla ilgili bize eşkal vermesi.”

Her kelime için uzun uzadıya tartışmışlardı. Tanığın katili

kendine çekmesinin sağlamak istiyorlardı. Öte yandan Harry, tanığın yanında sadece bir dedektifin olacağı konusunda şüphe uyandırmamalarının önemli olduğunu düşünüyordu. “Nihayet tanıklarla ilgili bir gelişme yaşandı” gibi etkili bir girişin ardından daha önemsiz bir ayrıntıymış gibi söylenen “elbette ümidimiz” ifadesiyle polisin bu tanığı yüksek seviyede koruma gerektiren önemli biri olarak düşünmediği intihası uyandıracaklardı. Katilin onlarla aynı fikirde olmamasını umuyorlardı.

“Sizce tank ne görmüş olabilir? Bir de adını kodlayarak tekrar söyleyebilir misiniz?”

Rogaland’ m muhabiriydi bu. Ninni soruları en sonda alacaklarını hatırlatmak için öne eğildi ama Mikael başını sallayarak onu durdurdu.

“Bunu öğrenmek için kulübeye gittiğinde neler hatırlayacağını görmemiz gerek” dedi, üzerinde NRK yazan mikrofona uzanarak. Ulusal yayın yapan devlet kanalıydı bu. “En deneyimli dedektiflerimizden biriyle oraya çıkacak ve yirmi dört saat boyunca orada kalacak.”

Arkada dikilen Harry Hole’ un yavaşça başını oynattığını gördü. Yirmi dört saati inandırıcı bir şekilde söylemişti demek ki. Yem hazırlanmış, tuzak kurulmuştu. Bellman’ m gözleri daha da uzağa kaydı. Kalabalığın arasında Pelikamı gördü. Fikre karşı çıkan, basını kasten yanlış yönlendirmelerinin skandal olduğunu düşünen tek kişi o olmuştu aralarında. Bellman ekibi kısa bir molaya çıkarmış ve onunla özel olarak konuşmuştu. En sonunda o da çoğunluğun görüşüne katılmak zorunda kalmıştı. Ninni soruları alabileceklerini söyleyince gazeteciler birden canlandı. Mikael ise kendini rahatlattı ve sorulara muğlak cevaplar vermeye, akıcı konuşmaya ve sıkışırda daima işe yarayan “Korkarım soruşturmanın bu aşamasında bu soruya cevap veremem” cümlesini kurmaya hazırlandı.

Bacakları donuyordu, öyle donuyordu ki artık hiçbir şekilde hissetmiyordu onları. Vücudunun geri kalanı yanarken nasıl olabilirdi ki bu? O kadar çok bağırmıştı ki sesi kalmamış, boğazı kuruyup parçalanmış, kanayan açık yarası dağlanarak kırmızı bir toz tabakasına dönmüştü. Yanık saç ve et kokuyordu. Soba gömleğinin sırtını kavurup eritirken hiç durmadan haykırmıştı. Kurşun asker gibi eriyordu. Öyle ki acı ve sıcaklık hissi bir zaman sonra bilincini kemirmeye başlamıştı ve tam acısını unutacakken bir anda tekrar kendine gelmişti. Adam üzerine bir kova su boca etmişti. Aniden gelen rahatlamaıyla bir daha bağırdı. Sonra sırtıyla soba arasında kaynayan suyun tıslamasını duydu, acı tüm şiddetiyle geri döndü.

“Biraz daha su ister misin?”

Başını kaldırıp adama baktı. Elinde bir kova suyla tepesinde dikiliyordu. Gözlerinin önündeki sis perdesi dağıldı ve onu iki saniye de olsa net biçimde gördü. Sobanın deliklerinden çıkan alev ışıkları yüzünde titriyor, alındaki ter damlalarını parlatıyordu.

“Çok basit. Tek bilmek istediğim onun kim olduğu. Emniyetten biri mi? Yoksa o gece Havass kulübesinde olanlardan biri mi?”

Ağlayarak “Hangi gece?” dedi, yanan adam.

“Hangi gece olduğunu biliyorsun. Neredeyse hepsi öldü sayılır. Söyle haydi.”

“Bilmiyorum. Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, inan bana. Su. Lüt...”

“...fen? Lütfen mi demek istedin?”

O koku... Yanan bedeninin kokusu. Artık dudaklarından kekeleyerek dökülen kelimeler belli belirsiz bir fısıltıdan farksızdı. “Be-ben... sadece be-ben yap-tım.”

Yumuşak bir kahkaha duyuldu. “Zekice. Acıdan kurtulmak için elinden geleni yaparmış gibi görünmeye çalışıyorsun. İşbirlikçinin adını söylemeyince sana inanayım diye. Ama daha fazlasına dayanabileceğini biliyorum. Çetin cevizsin sen.”

Adam soba demirini salladı. Esintiyi hissetmedi bile. Bir saniyelik harika bir an için her şey karardı. Ama sonra cehenneme geri döndü.

“Öldü o!” diye bağırdı, ayaktaki adam. “Daha iyi bir şey bul.”

“Diğerini kastettim” dedi diğer adam, beynini çalıştırmaya gayret göstererek. Hafızasının iyi olduğunu hatırladı, neden şimdi su koyuvermişti ki? Durumu sahiden de o kadar kötü müydü? “Avustralyalı...”

“Yalan söylüyorsun!”

Gözlerinin kıpırdandığını hissetti. Üzerine bir daha su döküldü. Bir anlığına her şey netleşti.

“Kim?” diye sordu ses. “Nasıl?”

“Öldür beni! Acı bana! Ben... Benim kimseyi koruduğum yok. Tanrım, neden yapayım ki bunu?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“O zaman neden öldürmüyorsun beni? Onu öldürdüm işte. Duydun mu? Yap haydi. Öcünü al.”

Adam kovayı bırakıp sandalyeye çöktü, dirseklerini kolçaklara dayayarak öne eğildi, çenesini yumruk yaptığı ellerinin üzerine koydu ve dediğini duymamış, başka bir şey düşünüyormuş gibi yavaşça cevap verdi. ‘Yıllarca bu anın hayalini kurdum. Sonunda hayalim gerçek oldu. Daha iyi hissedeceğimi sanmıştım.’

Yerdeki adama soba demiriyle bir daha vurdu. Başını eğip ona baktı. Ekşi bir yüz ifadesiyle bir şey kurcalar gibi demiri kaburgalarına batırdı.

“Belki hayal gücü geniş biri olmadığım içindir. Belki de bu intikamın heyecanı eksik kalmıştır, ne dersin?*”

Bir ses onu döndürdü. Radyo. Sesi kısıktı. Gidip açtı. Ha herler vardı. Sesler geniş odayı doldurdu. Havass’taki kulübeyle ilgiliydi. Bir tanıktan bahsediyordu spiker. Olay yerini anlat maktan. Bacakları buz tuttu, artık hiç yok gibiydiler. Gözlerini kapadı ve bir kez daha Tanrıya dua etti. Şimdiye dek olduğu gibi bundan sonra da acı çekmek için. Tüm günahlarının İsa’nın kanıyla temizlenmesi ve tüm yaptıklarının başka birine yüklenmesi için af diledi. Birinin canını almıştı. Evet, yapmıştı bunu. Kutsal kanda yıkanıp bağışlanmayı istedi. Sonra da canının alınmasını.

VI

Yem

Berbat bir ışık vardı. Güneş gözlüğüne rağmen Harry’nin gözleri acıyordu. Karlara vuran gün ışığı yansıyarak yeniden güneşe yükseliyordu. Çılgınca parıldayan ışıklarla dolu bir elmas okyanusuna bakmak gibiydi. Camların dışarıdan içeriye göstermeyen karartılmış aynalardan yapıldığını bilmesine rağmen pencereden uzaklaştı Harry. Saatine göz attı. Havass’a önceki gece gelmişlerdi. Jussi Kolkka, Harry ve Kaja’yla birlikte kulübeye mevzilenmiş, diğerleri ise yaklaşık otuz kilometre boyunca uzayan vadinin iki tarafında dört kişilik iki grup halinde karlarla kamufle olmuştu.

Yemi Havass’a yerleştirmeyi seçmelerinin üç nedeni vardı. Birincisi, burada bulunmalarının bir anlamı vardı. İkincisi, eğer umdukları gibi olursa, katil bölgeyi rahatça saldırı yapabileceği kadar iyi tanıdığım düşünecekti. Üçüncüsü de bu yerin mükemmel bir tuzak olmasıydı. Kulübenin olduğu yamaca sadece kuzeydoğudan ve güneyden girilebiliyordu. Doğuda dağ oldukça dikleşiyordu; batıda ise öyle çok uçurum ve yarık vardı ki ilerlemek isteyen birinin araziyi avucunun içi gibi bilmesi şarttı.

Harry dürbünü aldı ve diğerlerini görmeye çalıştı ama beyazlıktan başka bir şey yoktu. Bir de ışıklar. Güneyde bekleyen Mikael Bellman ve kuzeydeki Milano’yla konuşmuştu. İletişimi genellikle cep telefonlarıyla yaparlardı ancak yerlo-şimin olmadığı bu dağlarda çeken tek şebeke Telenorunki-di. Eskiden devlete ait olan bu telefon tekeli, en rüzgârlı kayalıklara dahi baz istasyonu dikecek sermayeye sahipti ama Harry ve diğer birçok polis başka operatörlere abone olduğundan telsiz kullanıyorlardı. Rikshospital’de bir şey olur da ona ulaşmak isterlerse diye Harry gitmeden önce sesli mesaj bırakmış, telefonunun çekmeyeceğini söyleyerek Telenor kullanan Milano’nun numarasını vermişti.

Bellman gece boyunca hiç üşümediklerini, uyku tulumları, ısıtılmalı matlar ve gaz sobasını aynı anda kullanınca sıcaktan üzerindeki bile çıkardıklarını iddia etmişti. Şimdiyse söylediğine göre dağın yamacını kazarak yaptıkları kardan mağaraların tavanından erimiş karlar damlıyordu.

Basın toplantısı televizyon, radyo ve gazetelerde öyle yer bulmuştu ki Iska Peller ve bir polis memurunun Havass'a gittiğini bilmemek için vakaya karşı tamamen ilgisiz olmak gerekiyordu. Kolkka ve Kaja arada bir dışarı çıkıp kulübeyi, geldikleri yolu ve dışarıdaki tuvaleti işaret ediyormuş gibi yapıyordu. Yalnız dedektif rolündeki Kolkka, Iska rolündeki Kaja'ya o vahim gecede yaşananları hatırlamasına yardım ediyordu. Harry oturma odasına saklanmıştı. Dışarıda kara gömülmüş halde sadece iki kayağın görünmesi için kendi kayak takımını da odaya almıştı.

Harry kuvvetli bir rüzgârın boş araziye izini bırakarak esmesini ve tüm gece boyunca yağın hafif ve taze karı girdap halinde havaya uçurmasını izledi. Kar dağın zirvelerine, uçurumlara, yamaçlara, arazinin engebelerine sürükleniyor, bulunduğu yerde -kulübenin arkasındaki dağın tepesinde bir şapkanın siperi gibi duran çıkıntıya benzeyen- donmuş dalgalar ve büyük yığınlar oluşturuyordu.

Harry, avlamaya çalıştıkları adamın ortaya çıkacağını garantisinin olmadığını biliyordu elbette. Iska Peller kurban listesinde değilse ya da başka bir sebep varsa bu durumu uygun bir fırsat olarak görmeyebilirdi. Iska için başka planları olabilirdi, işin içinde bir bityeniği sezebilirdi. Ya da daha birçok sıradan gerekçeyle gelmeyebilirdi. Mesela hastalanması: mesela başka bir yerde olması...

Saçma. Harry şimdiye dek sezgilerinin onu kaç kez yanılttığını saymış olsaydı çıkacak rakam onu sezgilerini bir yöntem ya da kılavuz olarak görmekten vazgeçirmeye yeter de artardı. Ama Harry saymamıştı. Onun yerine sezgilerinin kaç kez ona bildiğinden haberinin olmadığı şeyleri söylediğini saymıştı. Ve buna göre katil Havass'a gelmek için yola çıkmıştı bile.

Harry saatine tekrar baktı. Katilin yirmi dört saati vardı. Dev şöminedeki çam odunları küçük gözenekli ızgaranın ardında çıtırdayıp cızırdıyordu. Kaja kestirmek için odalardan birine gitmiş, Kolkka ise sehpanın başında oturup sökülmüş bir Weilert PII'i yağlamakla uğraşıyordu. Harry Alman silahını nişangâhının olmamasından tanıdı. Weilert tabancasının bilhassa yakın çatışmalarda kılıftan, kemerden ya da cepten çabucak çıkartılıp tutukluk yapmadan ateş alması hedeflenmişti. Böyle durumlarda nişangâh gereksizdi; nişan almak yerine hedefe doğrultup tetiğe basmak yeterliydi çünkü. Yedek tabancası SIG Sauer ise birleştirilmiş ve dolu bir halde yanda duruyordu. Harry 38 kalibre Smith & Wesson'un durduğu koltuk altı kılıfının kaburgalarına sürtündüğünü hissetti.

Önceki gece birkaç kilometre uzaktaki Neddalvann Gölü'nün kıyısına helikopterle indikten sonra kalan yolu kayakla gitmek zorunda kalmışlardı. Farklı bir durumda olsalar Harry ay ışığının altında yıkanan karla kaplı düzlüklerin, gökyüzünde oynaşan kuzey ışıklarının, beyaz bir hiçliğin içinde bir masaldarmış gibi kayarlarken Kaja'nın yüzünün aldığı o mutlu ifadenin, kayaklarından çıkan sürtünme sesleri düz arazide kilometrelerce öteye gidiyormuş gibi hissettiren

mutlak sessizliğin güzelliğine kaptırabilirdi kendisini. Ne var ki çok büyük risk ve kaybetmeye tahammül edeceği çok az şey olduğundan gözlerini işinden, yani avdan ayırmamıştı.

Kolkka'ya "tek dedektif" rolünü veren de o olmuştur. Kafe Justisen'i hâlâ unutmamıştı ama işler plana uygun gitmezse Finlandiyalıların yakın dövüş becerilerini kullanabilirlerdi. Katil gündüz gelirse ve karda saklanan iki gruptan birine görünürse harika olacaktı. Fakat gece kimsenin haberi olmadan kulübeye gelirse de üçü bir şekilde icabına bakacaklardı.

Kaja ve Kolkka kendilerine birer oda seçip çekilmişti; Harry de oturma odasında uyumuştur. Sabah hiçbir gevezelik yapmadan geçmişti. Kaja bile suskundu, pür dikkatti.

Kolkka tabancanın parçalarını takarken ve ensesine nişan alıp hayali bir atış yaparken Harry penceredeki yansımadan onu izledi. Yirmi saat kalmıştı. Katilin vakit kaybetmemesini umdu.

Björn Holm, Adele'in gardırobundan açık mavi hemşire giysilerini alırken kapıda dikilen Geir Bruun'un bakışlarını sırtında hissetti.

"Neden her şeyi alıp götürmüyorsunuz?" diye sordu Bruun. "Beni de atma zahmetinden kurtarmış olursunuz. İş arkadaşınız Harry nerede bu arada?"

Giysileri yanında getirdiği plastik torbalara ayrı ayrı koyarken sabırla "Dağa kayak yapmaya gitti" dedi Holm.

"Gerçekten mi? İlginç. Hiç kayak yapan biri gibi gelmemişti bana. Nereye gitti?"

"Onu söyleyemem. Konu kayaktan açılmışken, Adele Havass'a giderken ne giymişti? Burada hiç kayak kıyafeti yok."

"Benden ödünç almıştı tabii ki."

"Sizden mi kayak kıyafeti aldı?"

"Şaşırmış gibi bir haliniz var."

"Bana hiç... kayak yapan biri gibi gelmediniz de." Holm istemeden de olsa imalı kelimeler kullandığını fark edince ensesinin yandığını hissetti.

Bruun kıkırdadı ve kapıda bir tur döndü. "Haklısınız, ben daha çok... cici giysilerin insanıyım."

Holm boğazını temizledi ve nedense daha tok bir sesle "Kıyafeti görebilir miyim?" diye sordu.

"Ooo, ne demek" dedi Brunn, peltek sesiyle. Holm'un rahatsızlığından zevk almış gibiydi.

"Haydi gelin, bende neler varmış bir bakalım."

"Dört buçuk" dedi Kaja, yahni tabağını Harry'ye ikinci kez uzatırken. Elleri birbirine dokunmadı. Gözleri de. Hatta kelimeleri bile. Oppsal'da birlikte geçirdikleri o gece iki gün önce gördükleri bir rüya kadar uzaktı şimdi. "Senaryoya göre benim şu anda güney tarafında dikilmiş, sigara içiyor olmam gerek."

Harry başını oynattı ve tabağı Kolkka'ya verdi. Finlandiyalı yahniyi yalayıp yuttu ve dibinde kalan parçaları yemeye başladı.

“Pekâlâ” dedi Harry. “Kolkka, batıya bakan pencereyi sen alabilir misin? Güneş artık alçaldı, dürbünle etrafta parlayan bir şey olup olmadığını kontrol et.”

Kolkka İsveççe konuşarak “Yemeğim bitene kadar olmaz” dedi, kinayeli bir tavırla. Tıka basa doldurduğu çatalı ağzına götürdü.

Harry tek kaşını kaldırdı. Kaja'ya göz attı ve gitmesini işaret etti.

İkisi yalnız kalınca Harry pencerenin yanındaki sandalyeye oturup düzlükleri ve tepeleri taradı. “Demek kimse yüzüne bakmıyorken Bellman seni yanına aldı, öyle mi?” Soruyu sakince sormuştu ama odadaki sessizlik öyle yoğundu ki fı-sıldasa da yetecekti.

Birkaç saniye cevabı bekledi. Gelmeyince Kolkka'nın dedektifin şahsi bir konuya girdiği gerçeğini algılamaya çalıştığını düşündü.

“Europol'den kapı dışarı edildikten sonra hakkında yayılan söylentileri biliyorum. Sorgu sırasında eski bir mahkûmu dövmüşsün. Doğru, değil mi?”

“Benim işim bu” dedi Kolkka, çatalı ağzına götürürken. “Belki de bana yeterince saygı göstermediği için yapmışımdır.” “Hımm. İlginç olan şu ki Europol bu söylentiye kendisi yaymış. İçine düştükleri durumu kolaylaştırmak için herhalde. Sanırım şeninkini de. Ve tabii sorguladığın kızın ailesinin ve avukatlarının durumunu da.”

Harry arkasından gelen yemek sesinin kesildiğini fark etti. “Böylece ne senin ne de Europol'ün davalık olmasına gerek kalmadan kızın mağduriyeti sessiz sedasız halledilmiş. Kızın tank kürsüsüne çıkması ve sorgu için odasına gelip tecavüze uğrayan arkadaşıyla ilgili sorular sorarken heyecanlanıp onu elinle taciz etmeye başladığını anlatması önlenmiş. Europol'ün içerideki dosyasına göre kız daha on beş yaşındaymış.”

Kolkka'nın nefesinin hızlandığını duyabiliyordu. “Muhtemelen Bellman da bu dosyaları okuyordu” diyerek devam etti Harry. “Aracılar ve dolambaçlı yollarla bir şekilde istediğine ulaşıyordu. Tıpkı benim gibi. Seninle temas kurmadan önce biraz bekledi. Öfkenin geçmesini, içindeki tüm havanın boşalmasını, lastiğinin sönererek geriye bir tek jantının kalmasını bekledi. Sonra da seni yanına aldı. Sana bir iş verdi ve kaybettiğin onurunun bir kısmını kazanmanı sağladı. Ona bunu sadakatle ödeyeceğini biliyordu. Yani Kolkka'yı en ucuz haliyle aldı. O etrafındaki korumaları böyle ediniyor.” Harry Finlandiyalıya döndü. Jussi Kolkka'nın yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Sen neredeyse bedavaya satın alınmış birisin Jussi. Se-

niü gibi köleler ne efendisi Bellman'dan, ne de benden saygı görür. Tanrım, senin kendine bile saygın yok, dostum.

Kolkka'nın çatalı neredeyse kulağı sağır eden bir tıkırtıyla tabağına düştü. Ayağı kalktı, elini ceketinin içine götürüp tabancasını çıkardı. Harry'nin yanına yürüyüp üzerine eğildi. Harry aldırış etmedi, sakince başını kaldırıp baktı.

“Peki kendine nasıl tekrar saygı duyacaksın Jussi? Beni vurarak mı?”

Finlandiyalıının gözbebekleri öfkeyle kıpırdıyordu.

“Yoksa çılgın gibi çalışarak mı?” Harry başını karlı düzlüklere çevirdi.

Kolkka'nın hızla alıp verdiği soluklarını duydu. Bekledi. Az sonra onun arkasını dönüp gittiğini ve batıya bakan pencerenin başına oturduğunu duydu.

Telsiz cızırdadı. Harry mikrofonu kaptı.

“Evet?”

“Birazdan hava kararacak.” Bellman ın sesiydi. “Gelmiyor.”

“Gözetlemeye devam edin.”

“Neyi? Hava bulutlu, ay ışığı olmadan bir şey görebilmek...”

“Biz bir şey göremiyorsak o da göremiyor demektir” dedi Harry. “O yüzden etrafta fener ışığı olup olmadığına bakın.”

Adam feneri kapatmıştı. Işığa ihtiyacı yoktu çünkü takip ettiği kayak izinin onu nereye götürdüğünü biliyordu. Turizm Derneğinin kulübesine. Gözleri karanlığa alışacak, gidene kadar gözbebekleri büyük ve ışığa karşı hassas hale gelecekti. Tomruktan yapılan duvar ve siyah camlan oradaydı işte. Sanki içeride kimse yokmuş gibi. Son metreleri kat ederken taze kar gıcirtısını duyuyordu. Durup iki saniye sessizliği bekledikten sonra sessizce kayaklarını çıkardı. Sandal biçimindeki ağız ve sarı renkli düz, parlak, ahşap sapıyla goz korkutucu görünen, Samilere has iri ve geniş bıçağını çıkardı. Yakacak dal kesmekte olduğu kadar rengeyiği parçalamakta da hayli iyiydi. Bir de gırtlak kesmekte.

Adam kapıyı açabildiği kadar yavaş açtı ve hole girdi. Oturma odasının kapısında dikilip dinledi. Sessizdi. Yoksa çok mu sessizdi? Sırtını kapının yanındaki duvara vererek kolu bastırdı ve hızla kapıyı açtı. Sonra mümkün olduğunca zor ve küçük bir hedef olmak için çömeldi ve bıçağı öne doğru tutarak karanlığın içine atıldı.

Başı öne sarkmış, kolları halen sobaya sarılır bir halde yerde oturan ölü adamın silüetini gördü bir an için.

Bıçağı kılıfına soktu ve kanepenin yanındaki ışığı açtı. Kanepenin Havass'taki kulübedekiyle aynı olduğunu o ana dek fark etmemişti. Turizm Derneği hepsini toptan alarak yüklü bir

indirimden yararlanmış olmalıydı. Fakat buradaki kanepenin örtüsü eskiydi; kulübe oldukça tehlikeli bir bölgede yer aldığından yıllarca kapalı kalmıştı. İnsanların onu bulayım derken uçurumlardan düştüğü çok olmuştu.

Ölü adamın başı odun sobasının yanında yavaşça kalktı.

“Seni böyle bastığım için özür dilerim.” Adamın sobayı saran kollarını bir arada tutan zincirleri kontrol etti. Bıraktığı gibi duruyorlardı. Sonra yavaşça sırt çantasını boşaltmaya başladı. Çıkarken şapkasını iyice aşağı çekmiş, hiç oyalanmadan Ustaoset’teki markete girip çıkmıştı. Bisküvi ve ekmek almıştı. Bir de gazete: Basın toplantısının ayrıntılarını yazıyordu. Ve tabii Havass kulübesindeki o tamğı.

“Iska Peller” dedi yüksek sesle. “Avustralyalı. Havass’ta-ki kulübedeymiş. Ne düşünüyorsun? Sence bir şeyler görmüş olabilir mi?”

Yerdeki adam ses tellerini bir şey söyleyebilmek için güçlükle oynattı. “Polis. Kulübede polis var.”

“Biliyorum. Gazetede yazıyor. Tek bir dedektif varmış.” “Hepsi oradalar. Polis kulübeyi kiralamış.”

“Öyle mi?” dedi, adama bakarak. Ne yani, polis ona tuzak mı kurmuştu? Ve önünde duran bu puşt herif ona *yardım* etmeye, tuzaktan kurtarmaya mı çalışıyordu? Bu fikir canını sıktı. Öte yandan kadın kesinlikle bir şey görmüş olmalıydı; yoksa Avustralya’dan buraya kadar getirmezlerdi onu. Soba demirini eline aldı.

“Kahretsin, leş gibi kokuyorsun. Altına mı pisledin?”

Ölü adamın başı göğsüne düştü. Buraya yerleştiği apaçıktı. Çekmecelerde birkaç kişisel eşyasını bulmuştu. Bir mektup. Alet edevat. Eski aile resimleri. Pasaport. Sanki kaçmayı planlıyor, başka bir yerde yeni bir hayat kurmayı düşünüyordu. Günahları için eziyet çekeceği bu alevler içindeki yer dışında başka bir yerde. Gerçi tüm bu kötülüğün arkasında ölü adamın olmayabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bir insanın konuşmamak için dayanabileceği acının da bir sınırı vardı çünkü.

Adam telefonuna tekrar baktı. *Kahretsin, çekmiyor!* dedi içinden.

Bir de bu pis koku çıkmıştı şimdi. Ambar... Onu kuruması için oraya aşmalıydı. Tütsülenmiş ete böyle yapılırdı.

Kaja odasına çekilmişti ve Harry nöbetten önce genç kadının gözüne biraz uyku girmesini umuyordu.

Kolkka önce kendi fincanına, sonra Harry’ninkine kahve koydu.

“Sağ ol” dedi Harry, karanlığa bakarak.

“Ahşap kayak” dedi Kolkka. Şöminenin başında dikilip Harry’nin kayaklarını inceledi.

“Babamın” dedi Harry. Kayak takımını Oppsal’daki evin bodrumunda bulmuştu. Batonlar yeniydi ve tüy kadar hafif bir metal alaşımından yapılmıştı. Öyle ki içleri helyumla mı dolu diye düşünmüştü bir an için. Kayaksa eski tipte, geniş bir dağ kayağıydı.

“Küçükken Paskalya bayramlarında büyükbabamın Les-ja’daki kulübesine giderdik. Babamın ne zaman gitsek tırmanmak istediği bir tepe vardı. Kız kardeşimle bana tepede kardeşimin en sevdiği içecek olan Pepsinin satıldığı bir büfe olduğunu anlatırdı. Eğer o son yamacı tırmanmayı başarırırsak...” Kolkka başını oynattı ve elini beyaz kayağın arkasında gezdirdi. Harry taze kahvesinden bir yudum aldı.

“Kız kardeşim her bayramda babamın bu bayat yalanını unutup yutardı. Ben de aynısını yapabilmeyi dilerdim. Ama benim babamın anlattığı her şeyi hatırlama gibi pis bir huyum vardı. Dağ yasaları, doğayı kullanarak yön bulmak, çığ altında hayatta kalabilmek. Norveç kralları ve kraliçeleri, Çin hanedanları, Amerikan başkanları. Anlattığı hiçbir şeyi unutmazdım.”

“Güzel kayak” dedi Kolkka.

“Ama biraz kısa.”

Kolkka odanın diğer ucundaki pencerenin başına oturdu. “Evet, çok uzak bir ihtimal gibi geliyor. Ama günün birinde babamın kayağı ayaklarına küçük gelebiliyor.”

Harry bekledi. Biraz daha bekledi. Ve Finlandiyalı nihayet döküldü.

“Kız gözüme çok güzel gelmişti” dedi. “Onun da benden hoşlandığını sanmıştım. Tuhaf... Sadece göğüslerine dokundum. Hiç karşı gelmedi. Sanırım korktuğu için.”

Harry odadan çıkma isteğini bastırmayı başardı. “Haklısın” dedi Kolkka. “Seni bataktan kurtaranlara karşı sadık oluyorsun. Seni kullandıklarım görsen bile. Ne yapabilirsin ki? Bir taraf seçmek zorundasın.”

Harry onun konuşmasının bittiğini fark etti ve ayağa kalkıp mutfığa gitti. Bulamayacağını bilse de boş ve çaresiz bir çabayla tüm dolapları karıştırırken kafasının içinde tek bir ses vardı. “Bir tane içki, sadece bir tane.”

Bir fırsat geçmişti eline. Tek bir fırsat. Hayalet zincirlerini çözüp onu ayağa kaldırmış, dışkı kokusuna küfrederek banyoya taşımış, duş zeminine bırakmış ve suyu açmıştı. Başında bir müddet dikilip onu izlerken cep telefonuyla arama yapmayı denemiş, çekmeyen şebekeye lanetler okuyarak oturma odasına dönmüş ve orada denemeye devam etmişti.

Ağlamak istiyordu. Kimse onu bulamasın diye buraya taşınmış, saklanmaya çalışmıştı. Yanma

ihhtiyacı olan her şeyi alarak Turizm Derneğinin bu kullanılmayan kulübesine yerleşmişti. Uçurumların arasında güvende olduğunu sanıyordu. Hayaletten uzakta. Ağlamadı. Su giysilerine sızıp sırtına yapışan kırmızı pazen gömleğinden arta kalanları ıslatırken bunun son bir şans olduğu dank etti kafasına. Pantolonu lavabonun yanındaki sandalyeye katlamp konulmuştu. Cebinde telefonu vardı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları tepki vermiyordu. Önemli değildi; sandalyeyle arasında bir iki metre vardı sadece. Kavrulan siyah kollarını yere koydu, acıya dayanarak kendini öne çekti. Su toplayan kabarcıklarının patladığını duydu, kokusu burnuna geldi ama iki hamlede oradaydı. Ceplerini karıştırıp telefonunu buldu. Ararlarsa ekranda görüp tanırsın diye polisin numarasını kaydetmişti.

Arama düğmesine bastı. Telefon her çalışının arasındaki o ufak sonsuzlukta sanki nefes alıyordu. Tek şansı vardı. Duş öyle gürültü yapıyordu ki sesi oturma odasına kadar gitmezdi. *İşte, sonunda!* diye düşündü. Polisi duydu. Boğuk bir fısıltıyla araya girmek istedi ama ses orali olmadan devam etti. Telesekreterle konuştuğunu fark etti o anda. Konuşmanın bitmesini beklerken telefonu sıktı, elindeki derinin yırtıldığını hissetti ama vazgeçemedi. Vazgeçemezdi. Bir mesaj bırakmalıydı. Şey için... *Tanrım, bit artık, dedi içinden. Haydi, sinyal sesi gelsin!*

Adamın içeri girdiğini duymamıştı; su sesi cılız adımların

bastırmıştı. Telolbn elinden alındı, üzerine gelen kayak botunu görmeye fırsatı bile olmadı.

Kendine geldiğinde adam başında dikiliyordu ve onun telefon unu inceliyordu.

“Demek seninki çekiyor.”

Adam bir numarayı tuşlayarak odadan çıktı ve duşun sesi bir kez daha her şeyi yuttu. Ama çok geçmeden geri döndü.

“Bir yolculuğa çıkıyoruz. Sen ve ben.” Adamın keyfi birden yerine gelmiş gibiydi. Bir elinde pasaport vardı. Onun pasaportu. Diğer elindeyse alet kutusundan aldığı penseyi tutuyordu.

“Ağzımı aç.”

Yutkundu. *Tanrım, acı bana, diye geçirdi aklından.*

“Ağzımı aç dedim!”

“Sana yalvarıyorum. Yemin ederim ki bildiğim her şeyi anlat...” Gerisini getiremedi çünkü boğazına yapışan el nefes almasını engelledi. Bir müddet direndi. Sonunda gözyaşlarına boğularak ağzını açtı.

Gök gürültüsü

Björn Holm'la Beate Lönn, laboratuvarın çelik masasının başında, lambanın göz kamaştırıcı ışığının altında önlerinde duran lacivert kayak pantolonuna bakıyordu.

“Bu kesinlikle sperm lekesi” dedi Beate.

“Ya da bir sperm çizgisi” dedi Björn Holm. “Şekline baksana.”

“Boşalmak için çok az bir miktar. Daha çok ereksiyon halindeki ıslak bir penis, pantolonu giyen kişinin bacak arasına sürtünmüş gibi duruyor. Bruun homoseksüel demiştin, değil mi?”

“Evet ama pantolonu Adele'e ödünç verdikten sonra hiç giymediğini söylüyor.”

“Öyleyse elimizde tecavüzü işaret eden sperm lekeleri var demektir. Bunu DNA testine göndermemiz gerek, Björn.”

“Tamamdır. Peki bunun hakkında ne düşünüyorsun?” Holm açık mavi hastane pantolonunu ve her iki arka cebinin altındaki sürtünme izlerini gösterdi.

“Bu ne?”

“Yıkayarak hiçbir şekilde çıkmayan bir şey. PSG denilen nonilfenol bazlı bir malzeme. Araba temizleme ürünlerinde ve başka şeylerde de kullanılıyor.”

“Belli ki üzerine oturmuş.”

“Sadece oturmamış, lekeler kumaşın en derinine kadar işlemiş. Üzerinde sürtünmüş. Hem de sertçe. Aynı böyle.” Kalçalarını ileri geri oynattı.

“Anladım. Neden olduğuna dair tahminin var mı?”

Beate gözlüğünü taktı ve zihninde canlanan şeyi söyleyebilmek için ağzını şekilden şekle sokup sonunda vazgeçen Holm'a baktı.

“Giysi üzerinden sevişme olabilir mi?” diye sordu Beate.

“Evet” dedi Holm, rahatlayarak.

“Anladım. Peki hastanede çalışmayan bir kadın nerede ve ne zaman hastane üniforması giyip üzerine PSG bulaştırarak sevişmiş olabilir?”

“Çok basit” dedi Björn Holm. “Boş bir PSG fabrikasında gece biriyle buluşarak.”

Bulutlar dağılmıştı ve bir kez daha her şeyin, hatta gölgelerin bile fosfora bulanarak donup kaldığı o büyümlü mavi ışığa boğulmuşlardı.

Kolkka yatmaya gitmişti ama Harry Finlandiyalıının gözleri açık ve tüm duyuları tetikte bir

şekilde yatağa uzandığında emindi.

Kaja çenesini eline dayayarak pencerenin başında oturmuş, dışarı bakıyordu. Sadece elektrikli radyatörler çalıştığı için beyaz kazağını giymişti. Kulübede iki kişi varken bacadan devamlı duman çıkmasının şüphe uyandırabileceğini düşünmüşlerdi.

“Hong Kong’un yıldızlı gökyüzünü özlediysen dışarı bak” dedi Kaja.

“Orada hiç yıldızlı bir gökyüzü hatırlamıyorum” dedi Harry, bir sigara yakarak.

“Hong Kong’un özlediğin hiçbir şeyi yok mu?”

“Li Yuan’m eriştesi” dedi Harry. “Her gün özlüyorum.”

“Bana âşık mısın?” Sesini biraz alçaltarak sormuştu soruyu. Saçını elindeki lastikle toplarken dikkatlice ona baktı.

Harry hislerini dinledi. “Şu anda değil.”

Kaja güldü, yüzü şaşkın bir hal aldı. “Şu anda değil mi? O ne demek?”

“Burada olduğumuz müddetçe ruhumun o kısmı kapalı kalacak demek.”

Kaja başını iki yana salladı. “Sen arızalı birisin, Hole.” Harry çarpık bir tebessümle “Bak ona hiç şüphe yok” dedi. “Peki buradaki işimiz...” dedi Kaja, saatine bakarak, “...on saat sonra bittiğine ne olacak?”

Harry elini Kaja’nın masada duran elinin yanına koydu. “O zaman belki sana tekrar âşık olabilirim. Tabii o zamana kadar âşık olmamışsam.”

Kaja ikisinin ellerine baktı. Harry’nin elinin ne kadar büyük olduğunu gördü. Ve kendisinininkinden çok daha biçimsiz. Harry’nin elleri bembeyaz ve eğri büğrüydü, her yanında kalın kan damarları dolanıyordu.

“O halde işimiz bitmeden de bana âşık olabilirsin, öyle mi?” Elini elinin üzerine koydu.

“İş daha erken biterse demek iste...”

Kaja birden elini çekti.

Harry şaşırarak ona baktı. “Kastettiğim şey...”

“Dinle!”

Harry nefesini tuttu ve dinledi. Ama hiçbir şey duymadı. “Ne duydun?”

“Arabaya benziyordu” dedi Kaja, pencereden dışarı bakarak. “Ne düşünüyorsun?”

“O pek olası değil” dedi Harry. “Kışın açık olan en yakın yolla aramızda on kilometreden fazla var. Helikopter olabilir mi? Ya kar motosikleti?”

“Benim abartılı hayal gücüm olamaz mı?” diyerek iç geçirdi Kaja. “Şu anda duymuyorum. Belki de hiç olmadı. Kusura bakma, insan korktuğunda biraz fazla hassas olabiliyor.”

Harry ayağa kalkarak “Hayır” dedi. “Gerektiği kadar korkuyorsun ve gerektiği kadar hassassın. Bana ne duyduğunu anlat.” Tabancasını koltuk altı kılıfından çıkardı ve ikinci pencereye gitti.

“Hiçbir şey diyorum ya!”

Harry pencereyi hafifçe araladı. “Senin kulakların benden daha iyi. Dışarısını dinle.”

“Harry...”

“Şşş.”

“Gel ve şuraya otur Harry.”

“O burada” dedi Harry, kendi kendine konuşur gibi kısık bir sesle. “Artık burada.”

“Harry, şimdi de sen aşırı hassas davranı...”

Boğuk bir gümbürtü koptu. Gökgürültüsü gibi cılız, derin, yavaş ve uzaklardan gelen bir ses. Ne var ki Harry, hava sıfırın altında yedi dereceyken ve hiç bulut yokken nadiren gök gürleyeceğini biliyordu.

Nefesini tuttu.

Ve sonra tekrar duydu. Patlamaya benzemeyen bir gümbürtü daha. Ancak bu seferki bas hoparlöründen çıkıp havada hareket eden, insanın midesinde hissettiği ses dalgaları gibi düşük frekanslıydı. Harry bu sesi daha önce sadece bir kez duymuştu ama hayatı boyunca unutmayacağını biliyordu.

“Çığ!” diye bağırdı ve Kolkka’nın dağ yamacına bakan odasına koştu. “Çığ!”

Odanın kapısı açıldı ve Kolkka tamamen uyanık halde belirdi. Yerin sallandığını hissedebiliyorlardı. Büyük bir çığdı. Kulübenin bodrumu olsa bile Harry oraya ulaşamayacaklarından emindi. Çünkü Kolkka’nın arkasında bir zamanlar pencere olan camın parçalanarak çığın yarattığı hava akımıyla içeri uçtuğunu gördü.

Harry gümbürtünün arasında “Elimi tutun!” diye bağır-

dı ve bir elini Kaja'ya, diğeri Kolkka'ya doğru uzattı. Çığ önce nefes verip şimdi alıyormuş gibi kulübenin içindeki havayı dışarı çekerken ikisinin de ona doğru koştuğunu gördü. Kolkka'nın elini sımsıkı tuttuğunu hissetti ve Kaja'nın elini bekledi. Ardından kardan oluşan bir duvar kulübeye vurdu.

Kulağı sağır eden bir sessizlik ve zifiri karanlık vardı. Harry kıpırdanmaya çalıştı. İmkânsızdı. Vücudu adeta alçıyla kaplanmıştı, tek kolunu bile oynatamıyordu. Aslında babasının ona söylediği şeyi yapmıştı: hava boşluğu açmak için elini yüzünün önüne getirmek. Ama o boşlukta hava olup olmadığından emin değildi. Nefes alamıyordu çünkü. Sebebini de gayet iyi biliyordu: konstriktif perikardit. Olav Hole'un söylediğine göre göğüs ve diyaframın kar yüzünden birbirine yapışması ve böylece akciğerlerin çalışamaz duruma gelmesi. Bir başka deyişle kandaki yaklaşık bir litre oksijenle idare etmek zorunda kalmak ve dakikada ortalama çeyrek litre oksijen tüketilirse dört dakika içerisinde ölmek. Panik baş göstermişti. İçine hava çekmesi, nefes alması şarttı! Vücudunu germeyi denedi ama kar bir boa yılanı gibi onu daha da fazla sıkarak karşılık verdi. Panikle başa çıkması, rahatlayıp düşünmesi gerektiğinin farkındaydı. Ve bunu şimdi yapmalıydı. Dışarıdaki dünya varlığına son vermişti; ne yerçekimi, ne de sıcaklık vardı artık. Altında ya da üstünde ne olduğu ya da ne kadardır karın içinde durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Babasından öğrendiği başka bir şey dönmeye başladı kafasında. Yolunu bulmak ve ne tarafa doğru yattığını öğrenmek için ağzından tükürük çıkarıp yüzünün neresine doğru aktığını hissetmesi gerekiyordu. Dilini damağında gezdirdi. Ağzını kurutan şeyin korku ve adrenalin olduğunu biliyordu. Dudaklarını araladı ve önünde duran parmaklarını kullanarak ağzına biraz kar soktu. Karı çiğnedi, ağzını yeniden açtı ve eriyen buzun dışarı akıttı. Burun delikleri suyla dolunca birden paniğe kapıldı ve çırpındı. Ağzını kapattı ve burnuna giren suyu sümkürdü. Ciğerlerinde kalan havayı da. Birazdan ölecekti.

Su ona başaşağı durduğunu söylüyordu; olduğu yerde çırpınması ise hareket etmesinin imkânsız olduğunu. Yeniden çırpındı, tüm bedenini kasıp var gücünü kullandı ve karın az da olsa oynadığını hissetti. Sonra biraz daha. Konstriktif perikarditin etkisinden kurtulmak için yeterli olur muydu? Derin bir nefes aldı. Azıcık hava girdi ciğerlerine. Yetmezdi. Beyni şimdiden oksijensizliği tatmaya başlamış olsa da babasının Lesja'da geçirdikleri Paskalya bayramlarında söylediklerini net bir şekilde hatırlıyordu nedense. İnsan bir çığm içinde yeterince nefes alamadığında oksijensizlikten değil, kanındaki fazla karbondioksitten ölürdü. Diğer eli bir şeye değdi; tel örgüyü andıran sert bir şeye. Olav Hole'un kelimeleri zihninde yankılandı. "Karda köpekbahğı gibisindir; hareket etmezsen ölürsün. Kar içeri hava girecek kadar gevşek olsa da ağzından ve vücudundan yayılan ısı zamanla etrafında bir buz tabakası oluşturur; böylece içeri hava girmez ve nefesindeki zehirli karbondioksit dışarı çıkamaz. Bir nevi kendine buzdan bir tabut yapmış olursun. Anladın mı?"

"Evet baba; ama biraz abartmıyor musun? Burası Lesja, Himalayalar değil." Annesinin mutfaktan gelen kahkahasını duydu.

Harry tüm kulübenin karla dolduğunu biliyordu. Tepesinde çatı olduğunu ve o çatının yukarısında daha fazla kar olduğunu da. Kaçış yoktu. Zaman daralıyordu. Her şey burada sona erecekti.

Bir daha uyanmamak için dua etmişti. Bu defa bilincinin geri gelmemesi için. Başaşağı sarkıyordu. Başı patlayacakmış gibi zonkluyordu. Tüm kanı oraya dolmuş olmalıydı.

Onu uyandıran kar motosikletinin sesi oldu.

Kıpırdamamaya çalıştı. Önce bunu denemiş, çırpınarak ve vücudunu kasarak kurtulmaya çalışmıştı. Ama bu çabasından çabucak vazgeçmişti. Uzun zamandır hissetmediği, artık gövdesinden sarkan iki et parçasından farkı kalmayan bacakları değildi bunun sebebi. Sesti. Yırtılan et ve liflerinin, debelenip döndükçe ayrılıp kopan kaslarının, ambarın çatısına bağlı zincirlerinin gürültüsüydü.

Boynuzlarını yere saplayacakmış gibi duran, arka bacaklarından asılmış bir geyiğin donuk gözlerine baktı. Avlanırken öldürmüştü onu. Kadını vurduğu tüfekle vurmuştu.

Karda ilerleyen gıcırtilı ayak seslerini işitti. Kapı açıldı ve içeriye ay ışığı doldu. Hayalet yine gelmişti. Tuhaf olan şu ki ona bakan bu ters suratın o olduğundan ilk defa şimdi emin olmuştu.

“Gerçekten sensin” diye fısıldadı. Ön dişleri olmadan konuşabilmesi garipti. “Bu gerçekten sensin, değil mi?”

Adam arkasına geçip ellerini çözdü.

“Be-beni affedebilir misin, oğlum?”

“Yola çıkmaya hazır mısın?”

“Hepsini öldürdün, değil mi?”

“Evet” dedi hayalet. “Gidelim.”

Harry sağ eliyle karı kazdı. Ne olduğunu anlayamadığı bir tel örgüye sıkışan sol eline ulaşmaya çalıştı. Zihninin bir kısmı burada tutsak kaldığını, aldığı her nefesle ölüme bir adım daha yaklaştığından zamanla, saniyelerle yarışmanın anlamsız olduğunu söylüyordu. Tek yaptığı acısını uzatmak, kaçınılmaz sonu ertelemekti. Diğer sesse hiçbir şey yapmadan öl-mektense çabalayıp ölmeyi yeğlediğini tekrarlıyordu ısrarla.

Diğer eline ulaşmayı başardı ve sağ elini tel Örgünün üzerine koydu. İki elini de dayayıp itmeye çalıştı ama teli oynatamadı bile. Nefesinin şimdiden ağırlaştığını, karın pürüzsüz bir hal alıp buzla kaplı mezarını hazırladığını hissedebiliyordu. Bir saniyeliğine başı döndü; bunun zehirli hava soluduğunun ilk göstergesi olduğunu biliyordu. Çok geçmeden üzerine bir rehavet çökecek, beyni sezon sonuna yaklaşan bir otel gibi odalarını tek tek kapatacaktı. Şimdiye dek Chungking Konakları’nda geçirdiği en kötü geceler dahil olmak üzere hiç tatmadığı bir duyguyla doldu içi: ezici bir yalnızlık. Tüm yaşama arzusunu bir anda yok eden şey öleceğinin kesinleşmesi değil, burada bir başına, sevdikleri olmadan ölüp gidecek olmasıydı. Babası, kardeşi, Oleg, Rakel...

Az sonra o beklediği rehavet hissi geldi. Bunun ölüm demek olduğunu bilse de karı eşelemeyi bıraktı. Ölümün karşı konulmaz ve davetkâr kollarına bırakıyordu kendisini. Pes etmek varken

neden karşı koyacaktı, neden savaşıacaktı, neden acı çekmeyi seçecekti ki? Her zaman yaptığından farklı bir şeyi tercih etmek niyeydi? Gözlerini kapadı.

Bir şey fark etti.

Tel örgü.

Izgaraydı bu. Şöminenin ızgarası. Üzerinde taştan yapılmış baca vardı. Çığa dayanabilen tek bir şey, karın giremediği tek bir yer varsa o da bacaydı.

Teli yeniden itmeyi denedi. Bir milim bile kıpırdamıyordu. Parmakları teli tırmalıyordu artık. Gücsüzlerdi. Boyun eğmiş.

Kaderi çizilmişti. Sondu burası. Karbondioksitten zehirlenen beyni bu durumu bir mantığa oturtmuştu ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Kabullenmişti sonuçta. Tatlı ve sıcak bir uykunun onu sarıp sarmalamasına izin verdi. Kendini sükûnete ve özgülüğe bıraktı.

Parmakları telin üzerinde gezindi. Sert ve sağlam bir ye değdi. Bir kayağın ucuna. Babasının kayağına. Aklından geçenlere direnmedi. Elini babasının kayağının üzerine koymak yalnızlığını biraz olsun azaltmıştı. Artık birlikte ölümün krallığına gidebilirlerdi. O son dik yamacı aşabilirlerdi.

Mikael Bellman önünde duran şeye baktı. Daha doğrusu, artık önünde *durmayan* şeye. Görünmüyordu çünkü. Kulübe yok olmuştu. Kar mağarasından bakıldığında kocaman beyaz bir kâğıdın üzerindeki minik bir çizime benzetmişti orayı. Uzaklardan gelen o gümbürtüyü ve çatırtıyı duymadan önceydi bu elbette. Dürbününü eline aldığı anda etraf yine sessizdi; sadece uzaktaki Hallingskarvet sıradağlarından dönen gecikmeli bir yankı kalmıştı geriye. Dürbünü yüzüne tutup dağın eteğine baktığında kör olmuştu sanki. Birisi kâğıttaki çizimi silmiş gibiydi. Huzurlu ve masum bir beyazlıktan başka bir şey yoktu. Kafası almamıştı önce. Koca bir kulübe nasıl kara gömülebilirdi ki? Böylece kayaklarını ayaklarına geçirmiş ve sekiz dakika sonra çığın düştüğü yere varmışlardı. Ya da sekiz dakika on sekiz saniye sonra. Saati not almıştı. O bir polisti.

Arkasında bir sesin “Tanrım, bu çığın alanı bir kilometrekare var” diye bağırdığını duydu ve fenerlerinden yayılan cılız sarı ışığın karda gezinişini izledi.

Az sonra telsizi çitirdadı. “Arama kurtarma merkezi helikopterin otuz dakika içinde geleceğini söyledi. Tamam.”

Çok uzun, diye düşündü Bellman. Okuduğu bir yazıyı hatırlamaya çalıştı. Yarım saat karın altında kalıp sağ çıkma olasılığı kaçtı; üçte bir mi? Yarım saat sonra gelip ne yapmayı düşünüyorlardı ki? Sonar cihazlarını kara saplayıp kulübeden geriye kalanları bulmayı mı? “Teşekkürler, tamam.”

.-Erdal yanına geldi. “İyi haber! Al’da iki kurtarma köpeği varmış. Şimdi Ustaoset’e

getiriyorlar. Ustaoset'in bölge polisi Krongli evde değilmiş, daha doğrusu telefona cevap vermiyormuş; ama otelde kar motosikletli bir adam varmuş ve köpekleri buraya getirebileceğini söylemiş." Isınmak için kollarımı salladı.

Bellman altlarında duran kar yığınınna baktı. Kaja orada bir yerdeydi. "Buraya ne sıklıkla çığ düştüğünü söylediler mi?"

"On yılda birmiş" dedi ^Erdal.

Bellman topuklarının üzerinde yaylandı. Milano kara saplanan kayak ve batonlarıyla yürümeye çalışan diğerlerini yönlendiriyordu.

"Köpekler ne zaman geliyor?"

"Kırk dakikaya."

Bellman başını oynattı. Köpeklerin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Geldiklerinde ığın üzerinden neredeyse bir saat geçmiş olacaktı.

Daha arama çalışmalarına başlamamışken onları sağ kurtarma şansları onda birden az olacaktı. Bir buçuk saat sonra ise tamamen sıfır.

Yolculuk başlamıştı. Bir kar motosikleti sürüyordu. Elmaslar saçılmış bir gökyüzü kollarımı açıp onu çağırıyor-muş gibi hem ışık, hem karanlık geliyordu zerine. Arkasında adamın, yani hayaletin karda dikilerek beklediğini, yanmış, alazlanmış, kabarcık dolu sırtına bir silahın dürbününden baktığını biliyordu. Ama hiçbir mermi ulaşamazdı artık ona. zgrd, eskiden beridir izlediği yoldaydı, gitmek istediği yere gidiyordu. Kadın da oraya bu yolu kullanarak gitmişti. Artık bağlı değildi; hatta ellerini ve ayaklarını oyna-tabilse seledede doğrulup gaz kolunu çevirebilir, daha bilo hızlı gidebilirdi. Yıldızlı gökyüzüne doğru yol alırken iini bir mutluluk kapladı.

Gömülü

Harry rüyalar, hatıralar ve yarım yamalak düşüncelerle dolu bir denizin içinde dibe batıyordu. Her şey güzeldi. Aynı tonla sürekli aynı cümleyi söyleyen o ses dışında. Babasının sesi.

"... sonunda yüzün o kadar kanamış ki çocuklar korkup seni bırakmış."

Sesi biraz olsun uzaklaştırıp başka bir sese kulak vermeye çalıştı. Ne var ki o da Olav Hole'a aitti.

"Karanlıktan korksan da bu ona doğru gitmeni engellemezdi."

içinden lanetler okudu.

Gözlerini karanlığa açtı. Buzlaşan karın ördüğü kafeste çırpınıp debelendi. Karı tekmelemeye

çalıştı. Tel örgünün önünü kazmaya başladı ve kendine biraz daha yer açtı. Parmaklan nihayet ızgaranın kenarını buldu. Ölmeyecekti. Olav Hole önden gidebilirdi, o kadar da babalık yapabilirdi artık! Hareket edecek alan olduğu için ellerini kürek gibi kullanıyordu artık. İki elini şömine ızgarasının diğer tarafına geçirdi ve kendine doğru çekti. İşte olmuştu! Izgara yerinden oynamıştı. Bir daha asıldı. Ve nihayet özlediği şeyi hissetti. Havayı. Kül kokuyordu, ağırdı. Ama ne olursa olsun havaydı. En azından bitene kadar. Karı bir kenara itti. Ellerini içeri soktu ve parmakları polistirene benzeyen bir şeye dokun-

du. Bunun yanmış odunlar olduğunu fark etti. Tel ızgara çığa dayanmıştı; şöminenin içinde kar yoktu. Kazmaya devam etti.

Birkaç dakika, belki de saniyeler sonra geniş şöminenin içine kıvrılmış, ciğerlerine hava çekip kül öksürüyordu.

O ana dek tek bir şeyi düşündüğünün farkında vardı sonra: kendisini.

Kolunu şöminenin köşesine, babasının kayağının durduğu yere uzattı. Bir süre eliyle yokladıktan sonra aradığı şeyi buldu. Batonlardan birini. Batonu sepetinden¹ tutup çekti. Pürüzsüz, hafif, sert metalden yapılan baton, karda yağ gibi kayarak geldi. Batonu şöminenin içine sokup bacaklarının arasına sıkıştırdı, botlarını birleştirdi ve ucundaki sepeti söktü. Artık elinde bir buçuk metreden biraz uzun bir mızrak vardı.

Kaja ve Kolkka çok uzağında olamazlardı. Olay yerinde yaptıkları gibi kafasında hayali bir plan çizdi ve batonla etrafını kontrol etmeye başladı. Çabuk hareket ediyor, riski göze alarak batonu elinden geldiğince sertçe kara saplıyordu. En kötü ihtimalle birinin gözüne isabet edebilir ya da boğazını delebilirdi; en iyi ihtimalle ise hâlâ yaşıyor olduklarını anlardı. Çığ altında kaldığı yerin solunu dürtünce sopanın ucunda biraz direnç hissetti. Batonu geri çekip dikkatle yeniden itti ve aynı gücü yine fark etti. Tekrar geri çekmek istedi ama ucu sıkışmıştı. Batonu bırakınca hareket ettiğini gördü. Birisi hayatta olduğunu göstermek için ucundan tutup ileri geri oynatıyordu! Harry batona bu defa daha sert asıldı ama diğer kişi hayret verici bir güçle tutmuş, bir türlü bırakmıyordu. Harry'nin o sopaya ihtiyacı vardı, yoksa karı kazmaya başladığında onu engelleyebilirdi. Elini kayışa geçirdi ve anca var gücüyle çekince kurtarabildi.

Neden daha fazla oyalanmadan batonu bir kenara koyup kazmaya başlamadığını düşündü. Çok geçmeden sebebini buldu. Bir anlık tereddütten sonra bu defa yattığı yerin sağ tarafını kontrol etti. Dördüncü denemede sopanın ucu direnç gösteren yumuşak bir şeye değdi. Tıpkı az önce olduğu gibi. Karnı olabilir miydi? Herhangi bir kıpırtı ya da nefes hissedecek mi diye batonu parmak uçlarıyla tutup baktı. Hiçbir oynama yoktu.

Seçim yapmak kolay olmalıydı. Hayat belirtisinin olduğu yöne gitmek daha kolay bir yoldu. Kurtarabildiğini kurtarmak. Dizlerinin üzerinde deli gibi kazmaya başladı, ikinci kişi her kimse, ona doğru.

Ulaştığında parmakları uyuşmuştu ve gördüğü şeyin yün kazak olup olmadığını anlamak için

elinin tersini dokundurdu. Bir kazaktı bu. Beyaz renkli. Omzundan tutup kenara biraz daha karıttı, kollarından birini kurtardı ve hareketsiz bedeni karın içinde açtığı boşluktan kendisine doğru çekti. Yüzüne dökülen saçlarını kokladı; hâlâ Kaja kokuyordu. Başını ve gövdesinin yarısını şömineye çekmeyi başardı ve boynunun attığını hissetti; ancak parmak uçları kar kazmaktan betona döndüğü için emin olamadı. Yüzünü yüzüne götürdü ama nefesini hissedemedi. Ağzını aralayıp dili boğazını kapatıyor mu diye baktı. Ardından derin bir nefes alıp suni teneffüs yaptı. Ciğerlerine çektiği kül parçaları ve temiz hava öksürme isteği uyandırsa da kendini tutup bir daha denedi. Ve sonra üçüncü defa. Saymaya başladı: dört, beş, altı, yedi. Baş dönmeye başladı. Lesja'daki kulübede küçük bir çocukken sönen közü canlandırmak için var gücüyle küllere üflediği, sonunda başı dönüp, sendeleyip bayılacak gibi olduğunda babasının güldüğü o anlar canlandı kafasında. Devam etmeliydi ama; onu hayata döndürme şansının her geçen saniye azaldığının farkındaydı.

On ikinci kez denemek için Kaja'nın üzerine eğildiğinde

yüzünde ılık bir hava akımı hissetti. Gerçek olduğuna ina-namayarak nefesini tuttu ve bekledi. Ilık hava azalarak bitti. Ama sonra tekrar başladı. Nefes alıyordu! Kaja'mn bedeni bir anda kasıldı ve öksürmeye başladı. Sonra da cılız sesi duyuldu.

“Harry, sen misin?”

“Evet.”

“Neredesin... Göremiyorum.”

“Bir şey yok. Şöminenin içindeyiz.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ne yapıyorsun?”

“Jussi'ye ulaşmaya çalışıyorum.”

Kolkka'nın başını şömineye çektiğinde ne kadar zamandır orada oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu Harry'nin. Fakat Jussi için her şeyin çok geç olduğu açıktı. Bir kibrit yaktı ve sönmeden önce kısa bir an için Finlandiyallının açık kalan iri gözlerini gördü.

“Ölmüş” dedi Harry.

“Suni teneffüs denesen?..”

“Olmaz” dedi Harry.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Kaja, cansız ve bitkin bir fısıltıyla.

“Buradan çıkmamız gerek” dedi Harry. Kaja'nın elini bulup sıktı.

“Burada durup bizi bulmalarımı beklesek olmaz mı?” “Olmaz.”

“Kibrit...”

Harry cevap vermedi.

“Hemen söndü” dedi Kaja. “Burada da hava yok. Kulübenin tamamı karın altında. O yüzden onu yaşatmaya çalışmadın. Çünkü ikimiz için bile yeterince hava yok. Harry...” Harry ayağa kalkıp bacadan yukarı tırmanmaya çalıştı ama çok dardı ve omuzları sıkışıyordu. Tekrar aşağı indi, ba-tonun iki ucunu kırıp kendisine içi boş bir metal çubuk yaptı, bacanın içinde yukarı doğru tuttu ve bu defa kollarını başının üzerine kaldırarak doğruldu. Artık sığıyordu. Bu sefer de kısa bir klostrofobi peyda oldu ama vücudu manasız korkuların şu anki duruma lüks kaçtığına karar vermiş olacak ki hemen geçti. Sırtını bacanın duvarlarından birine dayadı ve bacaklarını kullanarak kendini yukarı itti. Kalça kasları ağrıdı, nefes nefese kaldı, yine başı döndü. Ama devam etti. Önce bir ayağını yukarı kaydırıp duvara yaslanıyor, sonra sıra diğerine geliyordu. Baca çıktıkça ısınıyordu ve bunun yükselen sıcak havanın içeri hapsolmesinden kaynaklandığını biliyordu. Çığ düştüğünde ateş yanıyor olsa çoktan karbon monok-sit zehirlenmesinden ölmüş olacaklarını fark etti o anda. Her talihsizlikte bir de hayır vardır denebilirdi bu duruma. Gerçi çığ bir talihsizlik değildi. İlk gümbürtüyü duyduklarında kaçmış olsalardı...

Çubuk yukarıda bir şeye çarptı. Biraz daha tırmandı. Boştaki eliyle başının üzerini yokladı. Demir bir ızgaraydı bu. Sincaplar ve diğer hayvanlar girmesin diye bacaların tepesine konanlardan. Elini ızgaranın kenarında gezdirdi. Betona gömülüydü. *Siktir!* dedi içinden.

Kulağına Kaja'nın halsiz sesi geldi. “Başım dönüyor, Harry.”

“Derin nefes al.”

Çubuğu ince gözenekli ızgaranın içinden geçirip yukarı itti.

Diğer tarafta kar yoktu!

Çubuğu heyecanla daha da yukarı iterken kalçalarını yakan laktik asidi fark etmedi bile. Çubuk sert bir şeye çarpınca hayal kırıklığına uğradı. Baca külahı. Kulübenin bacasının üzerinde kar ve yağmurdan korumak için dikkat çekici, siyah, metal bir şapka olduğunu hatırlamalıydı. Çubuğu külahın çıkıntısının altına gelecek şekilde eğince kulübedekin-den daha sert olan yoğun bir kar hissetti. Kar batonun içine doluşup baskı yaptığı için de böyle hissetmiş olabilirdi gerçi. Çubuğu milim milim karın içine iterken direncin bir anda yok olması için dua etti. Böylece bu kar cehenneminin sonuna geldiğini anlamış olacaktı çünkü. O zaman çubuğu üfleyerek içindeki karı boşaltabilir ve ciğerlerine hayat verecek taze havayı o çubuktan içine çekebilirdi. Sonra da Kaja'yı yukarı itip ona da aynısını yaptırabilirdi. Ama beklediği olmadı. Çubuğu ızgaranın içinden ne kadar yukarı iterse itsin, kar bitmedi. Yine de denemek istedi, çubuğu var gücüyle emince ağzına soğuk ve kuru kardan başka bir şey gelmedi. İçi hâlâ tıkahtı. Bacaklarındaki baskıya daha fazla dayanamadı ve kendini bıraktı. Kollarını ve bacaklarını uzattı, elleri soyulurken acıyla bağırdı ama yine de kaymaya devam etti. Bacakları bacanın aşağısında

bekleyen Kaja'ya çarptı.

“İyi misin?” diye sordu, kendisini biraz yukarı iterek.

“İyiyim” dedi Kaja, boğuk bir homurtuyla. “Ya sen? Haberler kötü mü?”

“Evet” dedi Harry. Sürünerek Kaja'mn yanına indi.

“Ne? Yoksa bana hâlâ daha âşık değil misin?”

Harry sessizce gülüp onu kendine çekti. “Ah, âşığım elbette.”

Fısıldayarak konuşan Kaja'nın yanaklarına süzülen sıcak gözyaşlarını hissetti.

“O zaman evlenelim mi?” dedi Kaja.

“Evet, evlenelim” dedi Harry. Ona bunları söyletmenin beynindeki zehir olduğunun farkındaydı.

Kaja güldü. “Ölüm bizi ayırana dek.”

Kaja'ya sarılınca sıcak vücudunu hissetti Harry. Ve sert bir şeyi. Kaja'nın tabanca kılıfını. Onu bırakıp el yordamıyla Kolkka'nın başına gitti yeniden. Mermere dönmeye başlamış olan soğuk yüzünü görmeye hazırlandı. Elini ölü adamın boynunun yanından kara daldırdı ve göğsüne doğru uzattı.

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı Kaja.

“Jussi'nin silahını alıyorum” dedi Harry.

Kajanın nefesini bir saniyeliliğine tuttuğunu duydu. Elini yönünü kaybetmiş küçük bir hayvan gibi beceriksizce sırtına koyduğunu hissetti. “Hayır” diye fısıldadı Kaja. “Yapma... öyle olmasın... bırak sadece uyuyalım... Even.”

Tam da tahmin ettiği gibiydi. Jussi Kolkka yatarken koltuk altı kılıfını çıkarmamıştı. Silahı tutan düğmeyi çözdü, tabancayı sapından kavradı ve karın içinden çekip aldı. Namlusunda parmağını gezdirdi. Her Weilert marka silah gibi nişangâhı yoktu. Hızla ayağa kalkınca başı döndü, dayanacak bir yer aradı. Ve ardından her şey siyaha büründü.

Bellman, yaklaşan kurtarma helikopterinin hızla halı döver gibi kesik kesik gelen *patapatapata* sesini duyduğunda neredeyse dört metre derinliğindeki çukura bakıyordu. Adamları sırt çantalarına doldurdukları karı birbirine takılmış pantolon kemerleriyle yukarı taşıyordu.

Çukurdakilerden biri “Pencere!” diye bağırdı.

“Kırım” diye bağırdı Milano.

Cam şangirtısı duyuldu.

Sonra da “Aman Tanrım” feryadı. Bunun kötüye işaret olduğunu biliyordu Bellman.

“Aşağı bir baton sarkıtın...”

Bellman köpek havlamalarını duydu. Ve kulübedeki karı boşaltmanın kaç saat alacağını hesaplamaya çalıştı. Daha doğrusu kaç gün.

Harry çenesinde korkunç bir acı ve gözlerinin arasından akan sıcak bir sıvıyla kendine geldi. Düşerken başını ve çenesinin kırık yerini duvara vurmuş olmalıydı. Onu uyandıran da buydu. İşin tuhaf yanı ise hâlâ ayakta duruyor ve silahı elinde tutuyordu. Olmayan havayı içine çekmeye çalıştı. Ciğerlerinde son kez deneyecek kadar oksijen kalmış mıydı, bilmiyordu. Denese ne olacaktı ki gerçi? Cevap basitti: Yapabileceği başka bir şey yoktu. O yüzden tabancayı cebine soktu ve nefes nefese bacaya tırmandı. En tepeye çıktığında bacaklarını yanlara dayadı, ızgarayı yoklayarak metal çubuğun kara saplanan ucunu buldu. Hafiften koni biçiminde olan çubuğun kendisinde olan ucu daha geniştir. Silahın namlusunu deliğe yerleştirdi. Üçte ikisine çubuğu sokmayı başardı. Mükemmel biçimde uyuşmuşlardı. Bir buçuk metre uzunluğunda bir susturucu takmış gibiydi şimdi. Mermiyle bir buçuk metrelik karı delemeydi belki; ama çubuğun diğer ucu karın sonuna *yakınsa* pekâlâ yapabiliirdi.

Tabanca geri tepip serbest kalarak yanlış bir yöne ateş etmesin diye üzerine yaslandı. Ateş etti. Sonra bir daha. Ve bir daha. Hava geçirmeyen bu kapalı yerde kulak zarları patlayacakmış gibi hissetti. Dört atıştan sonra durdu, dudaklarını çubuğa götürdü ve emdi.

Bu defa emdiği... havaydı.

Bir an için o kadar afalladı ki az kalsın düşüyordu. Merminin karın içinde açtığı tüneli bozmamaya dikkat ederek tekrar emdi. Karın tuhaf dokusu dilinin altına yerleşti. Tadı yumuşak, dolgun ve buzlu viskiyi andırıyordu.

Periler ve cüceler

Roger Gjendem dükkânların açılmaya başlandığı Kari Jo-hans Caddesinde koşturuyordu. Egertorget’te başını kaldırıp Freia’nın kırmızı saatine baktı; ona üç vardı. Hızlandı.

Her açıdan efsane olan emekli yazı işleri müdürü, şimdinin yönetim kurulu üyesi ve tapınak muhafızı Bent Nordbö acil bir mesele için çağırılmıştı onu.

Sağa saptı ve yazılı medyanın haber dünyasının kralı olduğu dönemde tüm gazetelerin bir arada bulunduğu Akersgata’ya geldi. Mahkemelere doğru sola, ardından Apotekergata’ya doğru sağa döndü ve nefes nefese kalmış bir halde Stopp Pressen’e girdi. Burası, spor temalı bir bar mı yoksa klasik İngiliz barı mı olduğuna karar verememiş gibiydi. Amaç her türden gazeteciyi evindeymiş gibi rahat hissettirmek olduğuna göre belki de her ikisiydi. Duvarlarda ülkeyi son yirmi senede nelerin meşgul ettiğini, sarstığını, sevindirdiğini ve korkuttuğunu gösteren basın

fotoğrafları asılıydı. Çoğunlukla spor olaylarına, ünlülere ve doğal afetlere ait fotoğraflar vardı. Bir de hem ünlü hem doğal afet kategorisine dahil edilebilecek birtakım siyasetçilere.

Bina Akersgata'da ayakta kalan iki gazeteye, yani *Ver-dens Gang* ve *Dagbladet*'e yürüme mesafesinde olduğundan, Stopp Pressen ikisi için de büyük bir kantin görevi görürdü. Şimdiyse içeride sadece iki kişi vardı. Barın arkasındaki barmen ve en dipteki masada, mekâna saygınlık katması için konulduğu bariz olan Gyldendal basımı klasikler serisinin ve eski bir radyonun durduğu rafın altında oturan bir adam.

Rafın altındaki adam Bent Nordbö'ydü. John Gieldug'un asil görünümüne sahipti, John Mayor'un geniş çerçeveli gözlüklerinden ve Larry King'in pantolon askısından takıyordu. Hakiki bir gazete okuyordu. Roger onun sadece *New York Times*, *Financial Times*, *Guardian*, *China Daily*, *Süddeutsche Zeitung*, *El Pais* ve *Le Monde* okuduğunu, dahası bu gazeteleri her gün okuduğunu duymuştu. *Pravda* ve Slovenya gazetesi *Dnevnik*'e göz atması da iyi olabilirdi ama "Doğu Avrupa dillerinin gözü fazla yorduğu" konusunda ısrarcıydı.

Gjendem masanın önünde durdu ve öksürdü. Bent Nord-bö, Meksikalı göçmenlerin Bronx'un eski mahkûmlarının yaşadığı bölgeleri yeniden canlandırmasıyla ilgili bir makalenin son satırlarını okumayı bitirdi, ilgisini çeken başka bir şey var mı diye sayfanın altına göz attı. Sonra kocaman gözlüğünü çıkardı, tüvit ceketinin göğüs cebinden mendilini çekti ve hâlâ soluk soluğa masasının başında dikilen adama baktı.

"Roger Gjendem, değil mi?"

"Evet."

Nordbö gazeteyi katladı. Gjendem, gazetesini tekrar açtığında bunun konuşmanın bittiği anlamına geldiğini de duymuştu bir keresinde.

Nordbö başını eğdi ve sıradan bir işmiş gibi gözlüğünü temizlemeye başladı.

"Yıllarca adli olaylarla ilgili çalışmışsın; Kripas ve cinayet masasından çoğu kişiyi tanıyormuşsun. Doğru mu?"

"Şey... evet."

"Mikael Bellman. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Harry odasına dolan gün ışığında gözlerini kıstı. Yeni uyanmıştı ve ilk saniyelerini rüyalardan sıyrılıp gerçeğe dönmeye ayırmıştı.

Önce silah seslerini duymuşlardı.

Ardından ilk kürek darbesiyle kayak batonunu bulmuşlardı.

Bacadaki karı kazarken yeniden ateş edeceğinden korktuklarını söylemişleri daha sonrasında.

Başı bir haftadır içki içmiyormuş gibi ağrıyordu. Bacaklarını yataktan sarkıttı ve Ustaoset dağ otelindeki odasına bakındı.

Kaja ve Kolkka helikopterle Oslo'daki Rikshospital'e götürülmüştü. Harry onlarla beraber gitmeyi kabul etmemişti. Yere uzanıp içine doya doya hava çekebildiğini ve çok iyi hissettiğini söyleyince diğerleri de ısrar etmemişti.

Başım banyodaki musluğun altına götürdü ve su içti. "Su hiç de kötü bir şey değildir, hatta bazen iyidir." Kimin lafıydı bu? Raket, Oleg'den sofrada su içmesini istediğinde söylediler. Havass'a yola çıktığından beri kapalı duran cep telefonunu açtı Harry. Ekranda gösterdiğine göre Ustaoset'te şebeke vardı. Ayrıca bir sesli mesaj gelmişti. Harry mesajı oynattı ama tek duyduğu hat kesilmeden önce bir saniyelik öksürme ve gülme sesiydi. Arayanın numarasına baktı. Sıradan bir cep telefonu numarasıydı. Nedenini bilmeseydi de numara bir yerlerden tanıdık geldi ama Rikshospital'den olmadığı kesindi. Önemli bir konuysa yeniden arardı herhalde.

Kahvaltı salonunda Mikael Bellman, önünde bir kahve fincanıyla tüm haşmetiyle tek başına oturuyordu. Yanında okunup katlanmış gazeteler duruyordu. Farklı bir şey yazmadığını bildiği için Harry'nin okumasına gerek yoktu, içlerinde olsa olsa davayla ve polislin çaresizliğiyle ilgili daha fazla haber, daha fazla saldırı vardı. Yine de bugünkü baskıya Jussi Kolkka'nın ölüm haberini yetiştirmeyi başarmışlardı.

"Kaja iyi" dedi Bellman.

"Hımm. Diğerleri nerede?"

"Sabah treniyle Oslo'ya gittiler."

"Sen gitmemişsin?"

"Seni bekleyeyim dedim. Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

"Çığ hakkında. Her an olabilecek bir şey miydi sence?"

"Fikrim yok."

"Yok mu? Düşmeden önceki gümbürtüyü duydunuz mu?"

"Tepeden bir kar yığını düşüp dağın yamacına çarpmış, o da çığı tetiklemiş olabilir."

"Sence öyle bir ses mi çıktı?"

"Nasıl bir sesin çıkması gerekiyor, inan bilmiyorum. Tek bildiğim, büyük seslerin çoğu zaman"

çığları başlatabildiği.”

Bellman başını iki yana salladı. “En tecrübeli dağcılar bile ses dalgalarının çığları başlattığıyla ilgili söylentilere inanıyor. Bir çığ uzmanıyla Alpler’e tırmanmışım ve adam bana insanların hâlâ İkinci Dünya Savaşı sırasında düşen çıgların top atışları yüzünden olduğuna inandığını söylemişti. Oysa bir topun çığ düşürmesi için doğrudan ona isabet etmesi gerekiyormuş.”

“Hımm. Yani?”

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” Bellman işaret ve başparmağı arasında tuttuğu parlak metali havaya kaldırdı.

“Hayır” dedi Harry, açık büfeyi temizleyen garsona kahve istediğini işaret ederek.

Bellman, Wergeland’ın “Periler ve Cüceler” şiirinin dağlara binalar dikip sonra yerle bir etmekle ilgili dizesini mırıldandı ve Harry’nin cevabını bekledi.

“Pas.”

“Beni şaşırtıyorsun Harry. Neyse, bu konuda senden bilgiliyim sanırım. Çocukluğum yetmişlerde, gelişen bir uydu kent olan Manglerud’da geçti. Dört yanımızda hafriyat olurdu. O yıllarda en çok duyduğum ses, patlayan dinamitlerin sesiydi. İnşaatçılar gittikten sonra etrafta dolanırken yerde hep kırmızı plastik kabloların kalıntılarını ve dinamit lokumlarına ait kâğıt parçalarını görürdüm. Kaja hana burada farklı bir yöntemle balık avlandığını söyledi. Peynir ekmek gibi dinamit kullanıyorlarmış. Sakın bana kafanda hâlâ bir şev uyanmadığını söyleme.”

“Pekâlâ” dedi Harry. “Elindeki bir fünüye parçası. Ne zaman ve nerede buldun?”

“Dün gece sen götürüldükten sonra. İki kişiyle birlikte çığın başladığı yerde küçük bir araştırma yaptık.”

“Hiç iz var mı?” Harry garsondan kahveyi alıp teşekkür etti.

“Hayır. O kadar açık bir alan ki kayak izi varsa bile rüzgâr silmiş. Ama Kaja bir kar motosikleti sesi duyduğunu söyledi.” “Hayal meyal. Ayrıca sesi duymasıyla çığ arasında epey bir zaman vardı. Duymayalım diye oraya gitmeden önce kar motosikletini park etmiş olabilir.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Kar motosikleti izi arayacağız.”

“Bölge polisi...”

“Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Ama ben bize bir kar motosikleti, harita, tırmanma halatı,

buz baltası ve erzak ayarladım. O yüzden kahve seni çok rahatlatmasın; bu öğleden sonra kar bekleniyor.”

Danimarkalı otel müdürü, çığ alanının tepesine ulaşmaları için Havass kulübesinin batısına doğru, ama çok fazla kuzey batıya gitmeden geniş bir yay çizerek Kjeften olarak bilinen bölgeye ulaşmalarını söylemişti. Buraya “çene” anlamına gelen Kjeften adının verilmesinin sebebi, dört bir yanına saçılan dişe benzer kayalardı. Düzlük boyunca insanın karşısına aniden çıkıveren çatlaklar ve uçurumlar, araziye alışkın olmayanlar için kötü havada gezinmeyi aşırı zorlaştırıyordu. Harry ve Bellman, vadinin en dibindeki bacanın çukuru-

nu seçebildikleri dağ yamacına bakarlarken saat on iki sularıydı.

Bulutlar şimdiden batıdan gelmeye başlamıştı. Harry gözlerini kısarak kuzeybatı yönüne baktı. Güneş çekilince tüm gölgeler ve çizgiler silinmişti. “Şu taraftan düşmüş olmalı” dedi Harry. “Yoksa mutlaka duyardık.”

“Kjeften” dedi Bellman.

İki saat sonunda, buzla kaplı araziye güneyden kuzeye yengeç hareketleriyle geçip hiçbir iz bulamadıktan sonra mola verdiler. Seleye yan yana oturdular ve Bellman’ın yanlarına aldığı termostan su içtiler. Yağan kar, üzerlerinde ince bir katman oluşturmuştu.

“Bir keresinde Manglerud’daki bir arsada patlamamış bir dinamit bulmuştum” dedi Bellman. “On beş yaşındaydım. Manglerud’da çocukların uğraştığı üç şey vardı. Spor yapmak, Kitabı Mukaddes okumak ya da uyuşturucu kullanmak. Bense hiçbirine ilgi duymuyordum. Postane penceresine oturup bali çekerek, esrar ve eroin kullanarak mezara gireceğim günü de beklemiyordum. Sınıfımdan dört çocuğun sonu böyle oldu.”

Harry, Norveççesinde o eski Manglerud aksanının yeniden kendini gösterdiğini fark etti o anda.

“Tüm bunlardan nefret ediyordum” dedi Bellman. “O yüzden dinamiti keşlerin yer piposu içtiği Manglerud kilisesinin arkasına koyarak polisliğe ilk adımımı atmış oldum.”

“Yer piposu mu?”

“Yerde bir çukur kazıp içine ağzı kırık bir şişe koyarlardı. Şişenin içinde esrarın yandığı ve dumanının çıktığı bir ızgara olurdu. Yerin altına o çukurdan başlayarak bir buçuk metre mesafede farklı yönlere giden borular koyarlardı. Sonra da şişenin etrafına yayılıp her biri bir borudan dumanı çekerdi. Bunu niye yaparlardı, bilmiyorum...”

“Dumanı soğutmak için” diyerek güldü Harry. “Az esrarla çok kafa olursun. Keşlerden böyle icat çıkmasını beklemezdim. Manglerud’u kesinlikle hafife almışım.”

“Her neyse, ben de borulardan birini söktüm ve yerine dinamit kovdum.”

“Yer piposunu mu patlattın?”

Bellman başını aşağı yukarı oynattı; Harry güldü.

“Otuz saniye boyunca havadan toprak yağdı” diyerek gülümsedi Bellman.

Sustular. Cılız bir uğultuyla esen güçlü rüzgârı dinlediler. “Aslında sana teşekkür etmek istemiştin” dedi Bellman, bardağına bakarak. “Kaja yı son anda dışarı çıkardığın için.” Harry omuz silkti. Bellman, ilişkilerinden Harry’nin haberdar olduğunu biliyor olmalıydı. Nasıl öğrenmişti ki? Kaja’yla ikisi arasında yaşananları da bildiği anlamına mı geliyordu bu? “Başka bir seçeneğim yoktu” dedi.

“Evet, vardı. Helikopterle götürülmeden önce Jussi’nin vücuduna baktım.”

Harry cevap vermedi, sadece üzerlerine yağmaya başlayan daha iri kar tanelerinin arasından gözlerini kısarak komisere baktı.

“Boynunun yanında bir yara vardı. Avuçlarında da. Kayak batonunun sivri ucu yapmış olabilir. Önce onu buldun, değil mi?”

“Galiba” dedi Harry.

“Boynundaki yarada taze kan vardı. O yara oluştuğunda kalbi hâlâ atıyormuş, Harry. Hatta epey güçlü bir şekilde. Hâlâ yaşayan bir adamı karın içinden zamanında kurtarabilirdin. Ama sen Kaja’ya öncelik verdin.”

“Şey” dedi Harry, “sanırım Kolkka haklıydı.” Kahvenin kalanını kara döktü. “Bir taraf seçmek zorunda kalıyorsun” dedi, İsveççe cümleyi tekrarlayarak.

Kar motosikleti izlerini saat üçte, çığın bir kilometre uzağında, rüzgârdan korunan dış biçimindeki iki büyük kayanın arasında buldular.

“Burada durmuş gibi görünüyor” dedi Harry, lastik kayışın dişlerinin bıraktığı izin kenarını göstererek. “Araç kara batacak kadar aynı yerde beklemiş.” Parmağını sol kızak izinin ortasında gezdirirken Bellman da izin üzerini örten hafif ve kuru karı süpürdü.

“Evet” dedi, izi işaret ederek. “Buradan sola dönüp kuzeybatıya devam etmiş.”

“Uçurumlara yaklaşıyoruz, kar da yoğunlaşıyor.” Harry gökyüzüne baktı ve cep telefonunu çıkardı. “Otel arayıp kar motosikletli bir rehber göndermelerini istemeliyiz. Kahretsin!”

“Ne oldu?”

“Çekmiyor. Otele kendi başımıza dönmek zorunda kalacağız.”

Harry ekrana baktı. Telesekreterine o anlaşılmaz mesajı bırakan kişinin bir yerlerden tanıdığı

gelen numarasıyla bıraktığı cevapsız çağrı görünüyordu hâlâ. Son üç rakamı nereden hatırlıyor olabilir ki? Derken bir anda kafasına dank etti. Dedektif hafızası... Hem “Eski Şüpheliler” dosyasından, hem de bir kartvizitten hatırlıyordu onu. “Tony C. Leike, Girişimci” yazısının üzerinde yazıyordu. Harry yavaşça başını kaldırdı ve Bellman’a baktı.

“Leike yaşıyor.”

“Ne?”

“En azından telefonu. Havass’tayken beni aramaya çalışmış.”

Bellman gözünü kırpmadan ona bakan dedektife döndü. Uzun kirpiklerine kar taneleri konmuştu, beyaz lekeleri adeta parlıyordu. Sesi neredeyse bir fısıltı kadar kısıktı. “Görüş çok iyi, değil mi Harry? Havada hiç kar yok.”

“Hem de nasıl” dedi Harry. “Baksana, tek bir lanet kar tanesi bile görünmüyor.”

Her defasında yüzer metre giderek arazi boyunca gıdım gıdım ilerlediler. Durduklarında kar motosikletinin güzergâhını tahmin ediyor, izleri bir süpürgeyle temizliyor, kerteriz alıp devam ediyorlardı. Muhtemelen bir kazayla oluşmuş olan sol kızak izindeki oyuk, doğru motosiklet izini takip ettiklerinden emin olmalarını sağlıyordu. Birkaç yerde küçük çukurların ya da rüzgârdan dağılmış tepelerin üzerindeki izler belirgindi ve buraları çabuk geçebiliyorlardı. Yine de çok hızlanmıyorlardı. Harry iki defa uçuruma dikkat etmesi için Bellman’ı bağırarak uyarmıştı; birkaç kez düşmekten kıl payı kurtulmuşlardı. Saat dörde geliyordu. Bellman önlerinde ne kadar kar uçtuğunu görmek için farları açıp kapadı. Harry haritaya baktı. Artık nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu; tek bildiği Ustaoset’ten giderek uzaklaştıklarıydı. Bir de gün ışığının azaldığı. Aklının üçte biri dönüş yolundan yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştı. Geri kalan üçte ikisininse umurunda değildi. Dört buçukta izi kaybettiler.

Öyle yoğun bir tipi vardı ki önlerini zor görüyorlardı.

“Bu delilik” diye bağırdı Harry, motorun gürültüsünü bastırarak. “Neden yarım beklemiyoruz?”

Bellman ona döndü ve gülümseyerek cevap verdi.

Beşte izi yeniden buldular.

Durdular ve kar motosikletinden indiler.

“İz şu tarafa gidiyor” dedi Bellman, motosiklete güçlkle yeniden binerek. “Haydi atla!”

“Bekle” dedi Harry.

“Neden? Çabuk ol, hava kararacak.”

“Bağırdığında yankıyı duymadın mı?”

“Ne demek istiyorsun?” Bellman durdu. “Yakınlarda kayalık mı var?”

“Haritada hiç kayalık yok” dedi Harry, izin gösterdiği yöne dönerek.

Var gücüyle “Yarık!” diye haykırdı. Sesi geri geldi. Hem de çok çabuk. Ardından Bellman’a döndü.

“Sanırım bu izleri bırakan kar motosikletinin başı büyük belada.”

“Bellman hakkında ne mi biliyorum?” diye tekrarladı Roger Gjendem, biraz zaman kazanmak için. “Çok yetenekli ve aşırı profesyonel biri olmasıyla tanınıyor.” Efsane yazı işleri müdürü Nordbö neyin peşindeydi acaba? “Bütün doğru hamleleri yapıyor” diyerek devam etti Gjendem. “Çabuk öğreniyor, artık biz gazetecilerle nasıl konuşacağını biliyor. Tam *whizz-kid*¹⁷ denen tiplerden. Şey, yani bu lafın ne demek olduğunu biliyorsanız...”

“Evet, bu ifadeye aşına gibiyim” dedi Bent Nordbö, ekşi bir tebessümle. Sağ başparmağı ve işaretparmağı hiddetle gözlüğünü silmeye devam etti. “Ama ben daha çok kulağına gelen söylentilerle ilgileniyorum.”

“Söylentiler mi?” dedi Gjendem, eski bir alışkanlığına, konuştuğundan sonra ağzını açık bırakma hatasına düştüğünü fark etmemiştir.

“Bu kelimenin ne anlama geldiğini bildiğini umuyorum, Gjendem. Sonuçta sen ve patronun bu işten ekmek yiyorsunuz. Eee?”

Gjendem tereddüt etti. “Onunla ilgili her türden söylenti var.”

Nordbö gözlerini devirdi. “Spekülasyon. Uydurma haber. İftira. Güzel yanlarıyla ilgilenmiyorum Gjendem. Dedikodu bohçanı dök bakalım, ne pislikleri varmış göster.”

“O-olumsuz söylentileri soruyorsunuz yani, değil mi?”

Nordbö abartılı bir tavırla iç geçirdi. “Gjendem, sevgili

¹⁷. "Geleceği parlak çocuk" anlamına gelen İngilizce deyim. (ç.n.)

dostum, sen hiç insanların ağırbaşlılığı, cömertliği, eşlerine bağlılığı ya da ruh sağlığı yerinde bir lider olduklarıyla ilgili söylenti duydun mu? Bunun sebebi, söylentilerin bizi daha iyi kişilermiş gibi hissettirerek gönlümüzü hoş tutmaya yaraması olabilir mi?” Nordbö camlardan birini temizlemeyi bitirdi ve İkincisine geçti.

Gjendem “Çok fazla dolaşan bir söylenti var” dedi ve hevesle ekledi: “Gerçi şöyle kesin bir şey de var ki hakkında aynısı söylenip de katiyen öyle olmayan insanlar da tanıyorum.” “Eski bir

yazı işleri müdürü olarak senden kelime dağarcığından *kesin* ve *katiyen* gibi kelimeleri çıkarmamı öneriyorum; laf kalabalığından başka bir şey yapmıyorlar” dedi Nordbö. “Katiyen *ne* olmayan insanlar?”

“Şey... Kıskanç.”

“Hepimiz kıskanç değil miyiz?”

“Ama bu şiddetli kıskançlık.”

“Karısını mı dövüyormuş?”

“Hayır, ona elini bile kaldırdığımı düşünmüyorum. Bunun için bir sebebi olduğunu da. Ama ona biraz fazla bakan erkekler için aynı şeyi söylemeyeceğim..”

Düşüş

Harry ve Bellman motosiklet izinin bittiği yarığın kenarında karınlarının üzerine yattılar ve aşağı baktılar. Sarp, siyah kayalar dilim dilim aşağı doğru iniyor ve yoğun bir kar girdabının içinde gözden kayboluyordu.

“Bir şey görebiliyor musun?” diye sordu Bellman.

“Kar” dedi Harry, dürbünü ona uzatarak.

“Kar motosikleti orada.” Bellman ayağa kalktı ve araca yürüdü. “Aşağı iniyoruz.”

“Birlikte mi?”

“Sen iniyorsun.”

“Ben mi? Aramızda dağcı olan sensin sanıyordum Bellman.”

“Doğru” dedi Bellman. Tırmanış takımının kayışlarını şimdiden bağlamaya başlamıştı. “O yüzden halatları ve halat frenini benim yönetmem daha mantıklı. Halat yetmiş metre uzunluğunda. Elimden geldiğince aşağı sarkıtmaya çalışacağım. Anlaştık mı?”

Altı dakika sonra Harry, derin ve dik yarığın kenarında sırtını boşluğa vermiş bir halde dikiliyordu. Boynunda dürbün, ağzında yanan bir sigara vardı.

Bellman gülümseyerek “Gergin misin?” diye sordu.

“Hayır” dedi Harry. “Ödüm patlıyor.”

Bellman frenin içinden geçip dar bir ağaç gövdesini dola-

nan. oradan da Harry'nin tırmanış takımına doğru uzayan halatı kontrol etti ve sorun olmadığını gördü.

Harry gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve uçurumdan düşen türlerin hayatta kalamayacağı tecrübesiyle milyonlarca yılda evrilmiş olan o vücut direncine karşı koymaya çalışarak kendini geriye bırakmaya odaklandı.

Sonunda beyni kıl payı bir farkla vücuduna karşı galip geldi.

İlk birkaç metrede bacaklarıyla destek alabilse de kayalar içeri doğru girince tamamen havada asılı kaldı. Halat şimdi gelişigüzel sallanıyordu ama esnek olduğu için sırtını ve kasıklarını saran tırmanış takımının gerginliğini yumuşatıyordu. Bir süre sonra halat sakinleşti. Artık yarığın tepesini gö-remiyordu, beyaz kar taneleriyle uçurumun siyah yüzünün arasında bir başına havada duruyordu.

Yana doğru yaslanıp aşağıya baktı. Yirmi metre aşağısında karın içinden yükselen keskin ve siyah kayaları görür gibi oldu. Yarığın dibini küçük taş yığıntılarıyla doluydu. Tüm o siyahlık ve beyazlığın içindeyse sarı bir şey duruyordu.

“Kar motosikletini görebiliyorum!” diye bağırdı Harry. Sesinin yankısı kayalık duvarların arasında sekti. Kızakları yukarı bakıyordu, ters dönmüştü. Artık rüzgârdan sallanmadığı için kendini merkez alarak aracın üç metre açıkta durduğunu tahmin etti. Yetmiş metreden daha derine düştüğü halde anca o kadar uzağa gidebilmişti. Yarığa düşmeden önce hızı aşırı biçimde yavaş olmalıydı.

Halat birden gerildi.

“Biraz daha sarkıt!” diye bağırdı Harry.

Yukarıdan gelen yankılı cevap, sanki kürsüden konuşan bir vaizin sesi gibiydi. “Halat bitti.”

Harry kar motosikletine baktı. Altından sola doğru bir şey uzanıyordu. Çıplak bir kol. Fazla ızgarada kalmış bir sosis gibi kararıp şişmişti. Siyah kayanın üzerinde beyaz bir el

vardı. Daha iyi görebilmek için odaklanmaya, gözlerini zorlamaya çalıştı. Avucu açık bir sağ eldi bu. Parmakları çarpık ve biçimsizdi. Harry hafızasını tazeledi. Tony Leike hastalığı için ne demişti? Eklem iltihabı. Bulaşıcı değil, sadece kalıtsal.

Harry dedektif alışkanlığıyla saatine göz attı. Ölü adamın bulunma saati 17.54'tü. Taş yığıntısının iki tarafındaki duvarlar karanlığa gömülmüştü.

“Yukarı çek!” diye bağırdı Harry.

Hiçbir şey olmadı.

“Bellman?”

Cevap yoktu.

Ani bir rüzgâr Harry'yi halatta döndürdü. Siyah kayaların yirmi metre üzerindeydi. Sonra hiç beklemediği bir anda kalbinin hızlandığını hissetti ve hâlâ orada olduğundan emin olmak için istemsizce halata iki eliyle yapıştı. Kaja... Bellman biliyordu.

Harry üç kez derin derin soludu ve bir daha seslendi.

“Hava kararıyor, rüzgâr hızlanıyor ve ben kıcıma kadar dondum, Bellman. Sığınacak bir yer bulmamız lazım.”

Hâlâ yanıt yoktu. Harry gözlerini kapadı. Ürküyor muydu? Mantiğıyla hareket eden bir meslektaşı tarafından şartlar uygun hale geldi diye bir anlık hevesle öldürülmek korkutuyor muydu onu? Tabii ki korkuyordu. Çünkü bir anlık bir heves değildi bu. Harry'yle buz gibi bomboş arazilerde gezmek için diğerleriyle gitmemiş olması bir tesadüf değildi. Yoksa öyle miydi? Derin bir nefes aldı. Bellman kolaylıkla bunu bir kazaymış gibi gösterebilirdi. Bir zaman sonra aşağı inip tırmanış takımını ve halatı sökebilir, Harry'nin karda ayağının kaydığını söyleyebilirdi. Boğazı kupkuruydu artık. Düştüğü duruma inanamadı. Baş belası bir çığın altından, on iki saat sonra bir yarığın içine sarkıtılıp ölüme terk edilmek için kurtulmamıştı. Bu olamazdı. İmkânsızdı...

Az sonra tırmanış takımının vücudunu sıkan hissi birden yok oldu. Düşüyordu. Serbest düşüşle. Ve süratle.

“Söylenenlere göre Bellman bir mesai arkadaşımı dövmüş” dedi Gjendem. “Sırf teşkilatın yılbaşı partisinde karısıyla dansı biraz fazla uzattı diye. Adam kırılan çenesini ve çatlayan kafatasını rapor etmek istemiş ama elinde kanıt yokmuş; çünkü saldırgan kar maskesi takıyormuş. Ama herkes onun Bellman olduğunu biliyormuş. Olay ayyuka çıkınca kaçmak için Europol'den şevkini talep etmiş.”

“Peki sence bu söylentilerin aslı var mı, Gjendem?”

Roger omuz silkti. “Görünüşe bakılırsa Bellman'm böyle işlere... nasıl desem, fazlasıyla meyli olduğu açık. Havass'ta-ki çığdan sonra Jussi Kolkka'nın geçmişine ait bilgileri karıştırdık. Sorgu esnasında bir tecavüzcüye dayak atmış. Sağ kolu Truls Berntsen de pek muhallebi çocuğu değil.”

“Güzel. Senden Kripos'la cinayet masası arasındaki şu yarış irdeleneni istiyorum. Birkaç bomba haber bekliyorum. Özellikle de psikopat yönetim tarzlarıyla ilgili. Hepsi bu. Sonra da Adalet Bakanlığı ne tepki verecek, bakacağız.”

Bent Nordbö ne bir el işareti yaptı, ne de kısmen de olsa bir veda sözcüğü kullandı, yeni sildiği gözlüğünü takarak gazeteyi açtı ve okumaya başladı.

Harry'nin düşünecek zamanı yoktu. Tek bir düşünce için bile. Hayatı, sevdiğini söylemek istediği insanların yüzleri gözünün önünden film şeridi gibi geçmiyordu. Işığa doğru yürümek gibi bir isteği de yoktu. Belki de insan beş metre düşerek o kadar uzağa gidemediği içindi. Tırmanış takımı kasıklarımı ve sırtımı sıktı ama halatın esnekliği hızımı nispeten yavaşlattı.

Ardından tekrar yukarı çekildiğini hissetti. Rüzgâr yüzüne kar üflüyordu.

On beş dakika sonra yarığın kenarında rüzgârdan sallanarak halatı çözerken “Bu da neydi?” diye sordu.

“Korktun, değil mi?” diyerek sırıttı Bellman.

Harry halatı yere bırakmak yerine sağ eline sardı. Savurmak için yeterince gevşek mi diye baktı. Halat sayesinde Björn Holm'a vurduğu zamanki gibi eklemleri iki gün boyunca sızlamayacak, elini hemen yarın kullanabilecekti.

Bellman'a doğru bir adım attı. Eline doladığı halatı fark edince komiserin yüzünde oluşan şaşkınlığı, geri çekilerek sendeleyişini ve geriye doğru karm üzerine düşüşünü gördü.

“Dur, yapma! Ben... ben sadece frenden kaymasın diye halatın ucuna düğüm atmak istemiştim.”

Harry yaklaşmaya devam etti; karın içinde korkudan sinen Bellman kolunu kaldırıp yüzünü korudu.

“Harry! Bir... birden sert bir rüzgâr esince ayağım kaydı...”

Harry durdu ve hayretler içerisindeki Bellman'ı süzdü. Ardından titreyen komiserin yanından geçti ve karı yararak yürümeye devam etti.

Dondurucu rüzgâr giysilerin, iç çamaşırların, tenin, etin, kasların, hatta kemiklerin içine işliyordu. Harry kar motosikletine kayışla bağlanmış kayak batonlarından birini aldı, tepesine bağlayabileceği bir şey bakındı ama bulamadı; kendi giysilerinden birini feda etmesi söz konusu bile değildi. Sonra bölgeyi işaretlemek için batonu kara sapladı. Kim bilir bulmaları ne kadar zamanlarını alacaktı. Marş düğmesine bastı. Farların kumandasını bulup açtı. Ve daha o anda anladı. Işık konilerinin önünde yere paralel biçimde uçarak içinden geçilmesi zor, beyaz bir duvar oluşturan karda gerçeği gördü: Asla bu labirentten kurtulup Ustaoset'e dönemeyeceklerdi.

Yolda

Kim Erik Lokker, Krimteknisk'in en geç adli tıp uzmanıydı. Bu yüzden genelde adli tıpla en alakasız işlere onu yollarlardı. Arabayla Drammen'e gitmek gibi. Björn Holm, Bruun'un sırnaşık bir homoseksüel olduğundan bahsetmişti ama Kim Erik'in tek yapacağı giysileri kapıdan verip hemen gitmekti.

GPS cihazının kadın sesi “Varış yerine geldiniz” dediğinde kendini eski bir apartmanın önünde buldu. Arabayı park edip açık duran kapıdan girdi ve ikinci kata çıktı. İki parça bantla kapıya yapıştırılmış olan GEIR BRUUN/ADELE VETLESEN yazısını görünce durdu.

Lokker zile bastı, sonra bir daha bastı ve nihayet birisinin hole yürüdüğünü duydu.

Kapı ardına kadar açıldı. Karşısındaki adamın üzerinde belindeki havludan başka bir şey yoktu. Teni aşırı soluktu, pürüzsüz başı terden ıslak ve parlak görünüyordu.

“Geir Bruun, değil mi? U-umarım rahatsız etmiyorumdur” dedi Kim Erik Lokker, elindeki plastik torbayı uzatarak.

Björn Holm’un taklidini yaptığı yapmacık bir ses tonuyla “Önemli değil, sadece düzüşüyordum” dedi Gruun. “Bu ne?”

“Ödünç aldığımız kıyafetler. Ama korkarım kayak pantolonu bir süre daha bizde kalacak.”

“Öyle mi?”

Lokker, Geir Bruun’un arkasındaki kapının açıldığını duydu. Sonra da fazlasıyla kadınsı bir sesin neşeyle “Kim o, hayatım?” diye sorduğunu.

“Birisi bir şey getirmiş de.”

Bir siluet odadan çıkarak Geir Bruun’un arkasına sokuldu. Bruun’un aksine havlu sarmaya bile tenezzül etmemişti. Lokker bu minik canlının yüzde yüz kadın olduğunu anlayabiliyordu.

Kadın Bruun’un omzunun üzerinden “Selam” dedi. “Başka bir şey yoksa onu geri almak istiyorum.” Küçük, zarif ayağını kaldırdı ve bir tekme savurdu. Kapı çarparak kapandığında camı hâlâ tıkrıyordu.

Harry kar motosikletini durdurmuş, önünde savrulan karlara bakıyordu.

Uzakta bir şey vardı.

Bellman kollarını Harry’nin beline koymuş, rüzgârdan korunmak için başını sırtına dayamıştı.

Harry bekledi. Bakmaya devam etti.

Yine oradaydı.

Bir kulübeydi bu. Tomruklardan yapılmış duvarlarını gördü. Ve yanındaki ambarı.

Sonda bir anda yok oldu, hiç var olmamış gibi karla silindi. Yine de Harry gideceği yönü biliyordu artık.

Öyleyse neden hızlanıp bir an önce gitmiyor, kendini ve Bellman'ı kurtarmıyordu? Bu tereddüt de neyin nesiydi? Bilmiyordu. Görebildiği o kısacık anda kulübeyle ilgili tarif edemediği bir his doğmuştu içine. Karanlık camları yüzünden-di belki. Yıllarca boş kaldıktan sonra şimdi içinde birilerinin yaşadığı bir binaya bakıyormuş gibi hissetmişti. Doğru olmayan, ters giden bir şey vardı orada. Rüzgârın sesini bastırmamak için yavaşça hızlandı ve kulübeye sürdü.

* * *

Ambar

Harry sobaya bir odun koydu.

Bellman masaya oturdu, dişleri takırdıyordu. Yüzündeki beyaz lekeler maviye çalan bir tonda parlıyordu. Bir süre kapıyı yumruklayıp rüzgârın uğultusunda içeri seslenmiş, cevap gelmeyince boş bir odanın camını kırmışlardı. Odada toplanmamış bir yatak ve Harry'ye çok kısa bir süre önce içinde birinin uyuduğunu düşündüren bir koku vardı. Öyle ki hâlâ sıcak mı diye elini yatağa koydu. Oturma odası dışarisından daha sıcaktı ama ikisi de o kadar üşümüştü ki Harry külün altında hâlâ ılık bir köz olabilir umuduyla elini sobanın içine soktu. Ama yoktu.

Bellman sobaya yaklaştı. "Yarığın içinde kar motosikletinden başka bir şey gördün mü?"

Harry'nin peşinden koşup onu bırakmaması için yalvardığı ve kendini selenin arkasına attığı andan beri ilk kez ağzını açıyordu.

"Bir kol" dedi Harry.

"Kimin kolu?"

"Nerden bileyim?"

Harry ayağa kalkıp banyoya gitti. Eşyaları kontrol etti.

Çok az şey vardı. Bir sabun ve bir tıraş bıçağı. Diş fırçası yoktu. Tek bir kişiydi demek. Tek bir erkek. Ya dişlerini fırçalamıyordu ya da uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Zemin birisi hortumla yıkamış gibi süpürgeliğe kadar ıslaktı. Bir şey dikkatini çekti. Çömeldi. Yarısi süpürgeliğe girmiş siyah bir şey vardı yerde. Çakıtaşı olabilir miydi? Eline alıp inceledi. Lav olmadığı kesindi. Cebine attı.

Mutfak çekmecelerinde kahve ve ekmek buldu. Ekmeğe bastırıldı. Taze sayılırdı. Buzdolabında iki reçel kavanozu, biraz tereyağı ve iki bira vardı. Karnı o kadar açtı ki domuz rostosunun kokusunu aldığı hayal edebiliyordu. Dolapları karıştırdı. Hiçbir şey yoktu. Ekmek ve reçelle mi besleniyordu bu adam? Tabakların üzerinde bir paket bisküvi buldu. Tabakların bazıları Havass'taki kulübedekilerin aynısıydı. Mobilyalar da. Burası Turizm Derneği'nin kulübesi miydi yoksa? Harry durdu. Hayal etmiyordu, *gerçekten de* domuz rostosu kokusu geliyordu burnuna. Daha doğrusu yanmış domuz kokusu.

Oturma odasına döndü.

“Sen de alıyor musun?”

“Neyi?”

“Kokuyu” dedi Harry, odun sobasının dibine çömelerek. Kapağın yanında, kabartmalı bir geyik şeklinin üzerinde demire yapışmış, ne olduğu çözülemeyen ve hâlâ tüten üç siyah parça vardı.

“Hiç yemek buldun mu?” diye sordu Bellman.

“Yemekle ne kastettiğine bağlı” dedi Harry, düşünceli bir halde.

“Bahçenin diğer yanında bir ambar var. Belki...”

“Belki demek yerine gidip baksan daha iyi olur.”

Bellman başını sallayıp çıktı.

Harry masaya yürüdü ve yanık parçaları kazıyıp çıkarabileceği bir şey aradı. Üst çekmeceyi çekti. Boştu. Diğerleri* ni denedi. Tek bulabildiği en alt çekmedeki kâğıttı. Eline alıp baktı. Kâğıt değil, ters konulmuş bir fotoğraftı. İlk düşündüğü, Turizm Derneği’ne ait bir kulübede aile fotoğrafı bulunmasının tuhaflığıydı. **Yaz günü bir çiftlik evinin önünde çekilmişti. Bir adamla kadın, ortalarında bir oğlan çocuğuyla merdi vondo oturuyordu. Kadının mavi elbisesi ve baş örtüsü vardı, makyajsızdı, yorgun bir tebessümle poz veriyordu. Adam ağzını sımsıkı kapatmış, saklaması gereken karanlık bir sırrı olan insanlara has sert ve ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Harry’nin asıl dikkatini çeken çocuk oldu. Ağzını açarak gülümsemesi ve uysal gözleriyle annesine benziyordu. Aynı zamanda birini daha andırıyordu. Hele o büyük, beyaz dişleri...**

Harry sobaya döndü, bir anda yine üşümüştü. Yanık domuz kokusu berbattı. Gözlerini kapayıp derin derin ve sakince iki kez burnundan nefes almaya çalıştı ama midesinin bulantısına engel olamadı.

O esnada Bellman yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri daldı. “Umarım geyik eti seviyorsundur.”

Harry onu neyin uyandırdığını düşündü. Bir ses miydi? Yoksa sessizlik mi? Oda tamamıyla hareketsizdi; rüzgâr artık esmiyordu. Battaniyeyi üzerinden attı ve kanepeden kalktı.

Pencereye gidip dışarı baktı. Sanki araziye sihirli bir değnek dokunmuş gibiydi. Altı saat Önce çetin ve amansız olan bu ıssız yer şimdiyse sakın, anaç, büyüleyici ay ışığının altında neredeyse güzeldi. Harry karda ayak izleri aradığını fark etti. Ses *duymuştu*. Bir kuşa, bir hayvana, her şeye ait olabilirdi. Bir kapının arkasından gelen hafif horlama sesini dinledi. Bellman kalkmış olamazdı. Gözleri kulübeden ambara giden ayak izlerine takıldı sonra. Yoksa ambardan kulübeye gelen mi? İzlerin bolluğuna bakılırsa her ikisi de olabilirdi. Belim anın altı saat önceki izleri miydi bunlar? Kar ne zaman durmuştu?

Harry botlarını giydi, dışarı çıktı ve tuvalete baktı. Burada hiç iz yoktu. Arkasını ambara dönerek kulübenin duva-

rina işedi. Erkekler bunu niye yapardı, niye illa bir şeylerin üzerine işemek zorundalardı? Bölgelerini işaretleme içgüdüsünün bir kalıntısı mıydı? Ya da... Harry işediği değil, sırtını döndüğü yerin daha önemli olduğunu fark etti o anda. Ambarın. Birisinin onu oradan gözlediği şüphesi düştü içine. Düğmesini ilikleyip ambara dönüp baktı. Sonra oraya yürümeye başladı. Kar motosikletinin yanından geçerken küreği aldı. Planı doğru ambara girmekti ama onun yerine alçak kapının düz taş basamaklarının önünde durdu. Dinledi. Ne saçmalıyordu? Ondan başka kimse yoktu işte. Basamakları çıktı, elini kapının koluna uzatmaya çalıştı ama oynatamadı bile. Ne oluyordu böyle? Kalbi göğüs kafesinin içinde canını yakacak kadar sert çarpıyor, sanki dışarı çıkmak istiyordu. Ter basmıştı, vücudu emirlere itaat etmeyi reddediyordu. Tam da tarif edildiği şekilde bir şey yaşadığını yavaş yavaş anlamaya başladı Harry. Panik atak... Onu kurtaransa öfkesi oldu. Kapıyı büyük bir güçle tekmeleyerek açtı ve karanlığın içine daldı. Kapı arkasından kapandı. Yoğun bir yağ, tütsülenmiş et ve kuru kan kokusu vardı. İçeri sızan ay ışığının huzmesinde bir şey kıpırdandı ve bir çift göz parlayıp söndü. Harry küreği savurdu ve bir şeye vurdu. Etin cansız sesini duydu, yumuşaklığını hissetti. Kapı yeniden açıldı ve ambar ay ışığıyla doldu. Harry önünde asılı duran ölü geyiğe bakakaldı. Sonra da diğer hayvan cesetlerine. Küreği elinden düşürdü ve diz çöktü. Bir anda her şey üzerine geldi. Duvarların gıcirtısı, canını azar azar tüketen kar, nefes alamadığı korkusu, siyah kayalara düşerken duyduğu o saf ve beyaz korkuyla uzun süre soluğunun kesilmesi. Ve elbette yalnızlığı. Hepsi teker teker gitmişti. Babası komada, yani yoldaydı. Artık bir havalimanının ışığındaki silüetlerden ibaret olan Rakel ve Oleg de yoldaydı. Harry geri dönmek istedi. Tavanından su damlayan o odayı, kaim ve nemli duvarları özledi. Ter içindeki döşegi, onu onların olduğu yere götüren tatlı dumani özledi. O da yolda olmak istedi. Başını öne eğdi ve yüzünden süzülen sıcak gözyaşlarını hissetti.

Dagbladet'in internet sitesinden Jussi Kolkka'nın fotoğrafını bastırdım ve duvara, diğerlerinin yanına astım. Haberlerde ne Harry Hole'la, ne de orada olan başka polislerle ilgili tek kelime yazmıyordu. Iska Peller'm da adı geçmiyordu. Hepsi blöf müydü? Yine de uğraşıyorlar. Üstelik şimdi bir de ölü polis var. Daha da çok uğraşacaklar. Uğraşmak ZORUNDALAR. Beni duyuyor musun, Hole? Duyuyor olman gerek. Öyle yakınındayım ki bunu kulağına bile fısıldayabilirim.

VII

Sağlık durumu

Olav Hole'un durumunun değişmediğini söylemişti doktor Abel.

Harry yatağın yanına oturmuş, kalp monitörünün aralıklı ritimler ve bip sesleriyle bestelenmiş şarkısını dinlerken babasının değişmeyen haline bakıyordu. Sigurd Altman içeri girdi, Harry'yi selamladı ve ekrandaki rakamları bir bloknota yazdı.

“Ashında Kaja Solness'i ziyarete geldim” dedi Harry, ayağa kalkarak. “Ama hangi bölümde olduğunu bilmiyorum. Rica etsem...”

“Evvvseli gece helikopterle getirilen meslektaşın mı? O yoğun bakımda. Tüm test sonuçları çıkana kadar orada kalacak. Uzun süre karın altında kalmış. Havass’tan geldiğini söyledikleri için ben onu polislin radyoda bahsettiği Sidneyli tank sanmışım.”

“Her söylenene inanma Altman. Kaja karın altında yatarken Avustralyalı o hanım Bristol’da, kapısında bekleyen ve bir dediğini iki etmeyen korumalarıyla birlikte güvenli ve sıcak yuvasında oturuyordu.”

“Dur bir dakika.” Altman dedektifi dikkatlice süzdü. “Sen de mi çığın altında kaldın?”

“Neden böyle düşündün?”

“Az önce sendelemenden. Başın mı dönüyor?”

Harry omuzlarını kaldırdı.

“Zihnin bulanık mı?”

“Hor zaman” dedi Harry.

Altman gülümsedi. **“Çok fazla karbondioksite maruz kalmışsın. Oksijen soluduğunda vücudun çabucak atmıştır ama yine de kanındaki karbondioksit seviyesine bakmamız için kan testi yaptırman gerek.”**

“Kalsın, teşekkürler” dedi Harry. “Durumu nasıl?” Babasının yatağını gösterdi.

“Doktor ne dedi?”

“Değişiklik yokmuş. Ama ben sana soruyorum.”

“Ben doktor değilim, Harry.”

“O yüzden onlar gibi cevap vermene gerek yok. Sadece tahminini söyle.”

“Yapamam..”

“Aramızda kalacak.”

Sigurd Altman, Harry’ye baktı. Bir şey diyecek gibi oldu. Sonra fikrini değiştirdi. Altdudağını çiğnedi. **“Birkaç gün” dedi.**

“Hafta bile değil, öyle mi?”

Altman cevap vermedi.

Harry sadece **“Sağ ol, Sigurd”** diyebildi ve kapıya yürüdü.

Kaja'nın yüzü yastık kılıfının üzerinde solgun ve güzel görünüyordu. Onu kurutulmuş bitki koleksiyonundaki bir çiçeğe benzetti Harry. Avucunun içinde duran eli küçük ve soğuktu. Komodinde o günün HAVASS'TA KULÜBEYE ÇIĞ DÜŞTÜ manşetli *Aftenposten* gazetesi vardı. Haberde trajik olay anlatılıyor ve Iska Peller'ı korurken can veren Polis Memuru Kolkka'nın acı bir kayıp olduğunu belirten Mikael Bellman'ın sözlerine yer veriliyordu. Bellman tanık kurtarıldığı ve artık güvende olduğu için Kolkka'ya minnettar olduklarını söylüyordu.

“Demek çığı düşüren dinamitmiş, öyle mi?” diye sordu Kaja. “Evet, hiç şüphe yok” diye cevapladı Harry.

“Bellman'la ikiniz oraya gidip araştırma mı yaptınız?” “Evet, öyle oldu.” Harry öksürük nöbeti tutunca yana dönüp ağzını kapadı.

“Bir yarığın dibinde kar motosikleti bulunduğunu duydum. Altında da ceset varmış.”

“Evet. Bellman Ustaoset'te kaldı. Bölge polisiyle oraya tekrar gidecek.”

“Krongli'yle mi?”

“Hayır. Krongli'ye ulaşamıyor. Yardımcısı Roy Stille'yle. İyi bir polise benziyor. Gerçi işleri zor olacak. Yarığı nerede bulduğumuzdan emin değiliz, dahası kar yağmaya devam ediyor ve rüzgârla sürükleniyor. Öyle bir arazi ki...” Harry başını sağa sola salladı.

“Cesedin kim olduğuyla ilgili fikrin var mı?”

Harry omuz silkti. “Tony Leike çıkmazsa çok şaşırım.” Kaja başını çevirdi. “Ne?”

“Bunu kimseye söylemedim ama parmaklarını gördüm.” “Ne varmış parmaklarında?”

“Eğriler. Tony Leike'nin eklem iltihabı vardı.”

“Sence çığı o mu düşürdü? Sonra da karanlıkta kaçarken uçurumdan mı düştü?”

Harry başını hayır der gibi salladı. “Tony bana o araziyi çok iyi bildiğini, oraların onun bölgesi olduğunu söylemişti. O gün hava açıktı ve kar motosikleti hızlı gitmiyordu; çünkü havalandığı noktadan sadece üç metre uzağa düşmüş. Ayrıca kolu yanmış; dinamitle olacak bir şey değil. Ama kar motosikleti yanmamış.”

“Bu nasıl?..”

“Bana kalırsa Tony Leike işkence gördü, öldürüldü ve cesedi bulunmasın diye kar motosikletiyle aşağı atıldı.

Kaja yüzünü ekşitti.

Harry serçe parmağını kaşıdı. Kangren olabileceğinden endişelendi. “Şu Krongli denen adamla

İlgili ne düşünüyorsun?" "Krongli mi?" Kaja biraz düşündü. "Charlotte Lolles'e tecavüz etmeye çalıştığı doğruysa polis olmaması gereken biriymiş."

"Karısını da dövüyor muş."

"Hiç şaşırmadım."

"Şaşırmadın mı?"

"Hayır."

Harry ona baktı. "Bana anlatmadığın bir şey mi var?" Kaja omuzlarını kaldırdı. "Sonuçta meslektaşımı ve sadece sarhoş olduğumu sandığımdan üzerine çok kafa yorma-mıştım. Ama evet, onun o yanını ben de gördüm. Evime geldi ve yakınlaşmamız için epey ısrar etti."

"Sonra?"

"Neyse ki evde Mikael vardı."

Harry irkildiğini hissetti.

Kaja yatakta doğrulup oturdu. "Krongli'nin bunu yapabileceğini gerçekten düşünmüyorsun umarım..."

"Bilmiyorum. Tek bildiğim şu ki, çığı düşüren her kimse bölgeyi avucunun içi gibi biliyor olmalı. Krongli'nin Havass'taki kızların bazılarıyla bağlantısı vardı. Üstelik Elias Skog, öldürülmeden önce Havass'tayken bir tecavüze tanklık etmiş olabileceğini söylemişti. Aslak Krongli de şiddete meyilli biri gibi duruyor. Öte yandan çığ meselesi de aklımı kurcalıyor. Dağ başındaki bir kulübede yanında sadece tek bir dedektif olduğunu bildiğin bir kadını öldürmek isteseydin bunu nasıl yapardın? Üzerlerine çığ düşürmenin garanti bir sonuç vermeyeceği çok açık. Basit ve etkili yolu seçerek yanına en sevdiğin cinayet silahını alıp doğruca kulübeye gitmez miydin? Bunu yapmadı çünkü Iska Peller ve dedektifin yalnız olmadığını biliyordu. Onu beklediğimizden *haberi vardı*. O yüzden gizlice yaklaştı ve saldırısını ona kaçma fırsatı-tanıyacak tek yoldan yaptı. Sonuç olarak bunu yapsa yapsa içeriden bilgi alabilen biri yapabilir. Havass'taki planlarımızı bilen ve basın toplantısında bir tanıktan bahsettiğimizi duyduğunda ne dolap çevirdiğimizi anlayan biri. Ustaoset'te-ki yerel bölge polisi..."

"Geilo'daki" diyerek düzeltti Kaja.

"Krongli o gece Kripos'un ulusal parka polis helikopteri indirmek için izin istediği acil çağrıyı mutlaka almıştır. Durumu büyük ihtimalle biliyordu."

"O halde Iska Peller'm orada olmadığını, bir tanığın hayatını tehlikeye atmayacağımızı da biliyordu" dedi Kaja. "Kulübeye saldırması bu durumda tuhaf oluyor."

Harry başıyla onayladı. "Güzel bir nokta Kaja. Sana katılıyorum. Krongli bence Peller'in kulübede

olduğuna bir an bile inanmadı. Üzerimize çığ düşürmek, bir süredir yaptığı şeyin devamıydı sadece.”

“Neyin?”

“Bizimle oynamanın.”

“Oynamanın mı?”

“Kulübedeyken telefonuma Tony Leike’nin numarasından bir sesli mesaj gelmiş. Numaram Tony’de kayıtlıydı ve arayanın o olmadığından adım gibi eminim. Garip olan şeyse arayan kişi telefonu zamanında kapatmadığı için sesli mesaj kaydı başlamış ve bağlantı kesilmeden önce bir saniyelik bir ses duyuluyor. Emin değilim ama bana gülme sesi gibi geldi.” “Gülme?”

“Keyfi yerinde olan birinin gülmesi gibi. Çünkü az Önce iki gün boyunca telefonumun çekmeyeceğini söylediğim telesekreter mesajımı dinlemişti. Arayan Aslak Krongli’yse, Havass’taki kulübede katili beklediğimle ilgili şüphelerinin doğru çıktığını o anda anlamıştı.”

Harry duraksadı ve düşünceli gözlerle boşluğa baktı.

“Eee?” dedi Kaja, biraz sonra.

“Sadece sesli söylediğimde bu teorinin kulağa nasıl geleceğini duymak istedim.”

“Peki nasıl geldi?”

Harry ayağa kalktı. “Açıkçası biraz zorlama. Ama yine de cinayet günleri Krongli’nin nerelerde bulunduğunu kontrol edeceğim. Görüşürüz.”

“Truls Berntsen mi?”

“Evet.”

“Ben Roger Gjendem. *Aftenposter*Cden. Birkaç soruyu yanıtlayacak vaktiniz var mı?”

“Soruya göre değişir. Jussi’yle ilgili sıkıştırmaya çalışırsanız benimle değil...”

“Jussi Kolkka’yla ilgili değil; bu arada başımız sağ olsun.” “Teşekkürler.”

Roger, Postane kulesindeki çalışma masasına ayaklarını uzatmış, Oslo Merkez İstasyonu ve yakında tamamlanacak olan Opera Binası’nı oluşturan alçak binalara bakıyordu. Bent Nordbö’yle Stopp Pressen’de yaptığı konuşmanın ardından tüm gününü ve hatta gecenin bir kısmını Mikael Bellman’ı enine boyuna araştırmaya harcamıştı. Stovner polis merkezinde bir personelin dövüldüğü söylentisi dışında çok da somut bir bilgi yoktu hakkında. Ne var ki bir suç muhabiri olarak Roger Gjendem, yıllar içinde bir şişe içkiye ya da bir kese tütüne ninesi hakkında bile seve seve bilgi verebilecek bazı düzenli ve güvenilir kaynaklar elde etmişti. Ve bunların üçü Manglerud’da yaşıyordu. Birkaç arama sonunda üçünün de doğma büyüme oralı

olduğunu öğrendi. Belki de birisinin ona söylediği gibi, kimse Manglerud'dan kolay kolay taşınmazdı. Ya da tam tersi; Manglerud'a...

O çevrede belli ki çok az şey sır olarak kalıyordu; çünkü üçü de Mikael Bellman'ı hatırlamıştı. Bunun sebeplerinden biri Stovner'deyken herkesin onu aşağılık bir polis olarak tammasıydı. Asıl sebep ise Julle on iki ay hapiste yatarken onun kız arkadaşını ayartmış olmasıydı. Julle uyuşturucu yüzünden ertelenmiş bir ceza almış, Mortensrud'da bir benzinlikten benzin çaldığı ihbar edilince de hapsi boyla-mıştı. Kızın adı Ulla Swart'tı. Manglerud'un en güzel kızıydı ve Bellman'dan bir yaş büyüktü. Julle hapisteyken herkese Bellman'ın icabına bakmaya ant içtiğini duyurmuştu; ne var ki cezasını çekip serbest kaldığı gün Kawasaki'sini almak için eve gittiğinde garajda onu bekleyen iki adam vardı. Kar maskeli adamlar demir çubuklarla onu her yerini morartıncaya kadar dövmüş ve Bellman'a ya da Ulla'ya dokunursa bundan daha fazlasını yapacaklarını söylemişlerdi. Söylentiye göre iki adam da Bellman değildi. Ama birisinin Beavis denen, Bellman'm daimi yancısı olan adam olduğunu herkes biliyordu. Roger Gjendem o gün Truls Berntsen'i, yani Beavis'i aradığında elindeki tek kart buydu işte. Dört ası varmış gibi davranmasına yeter de artardı bile.

“Stovner polis merkezinde geçici sözleşmeyle çalışan memur Stanislav Hesse'yi Mikael Bellman'm talimatıyla dövdüğünüz iddiasının aslı var mıdır, sadece onu öğrenmek istemiştım.”

Hattın diğer ucunda yoğun bir sessizlik yaşandı.

Roger boğazını temizledi. “Orada mısınız?”

“Düpedüz yalan.”

“Hangi kısmı?”

“Mikael'den böyle bir şey için asla talimat falan almadım. O lanet Polonyalı herifin Mikael'in karısına sulandığı gün gibi ortadaydı. Bu işi kendi başına halletmek isteyen herhangi biri yapmış olabilir.”

Roger Gjendem ilk söylediğine, yani talimat almakla ilgili olanına inanabilirdi belki. Ama “herhangi biri” kısmına asla. Roger'm konuştuıkları arasında Bellman'm Stovner'deki biçbir mesai arkadaşı komiser hakkında doğrudan kötü bir

laf kullanmamıştı; ancak şurası çok açık ki Bellman yardım istediğinde milletin koşa koşa gideceği, sevilip sayılan bir adam değildi. Tek bir kişi hariç.

Roger Gjendem “Teşekkürler” dedi. “Başka sorum yok.”

Roger Gjendem cep telefonunu elinden bırakırken Harry de ceketinin cebini yoklayıp telefonu kulağına götürdü. “Efendim?”

“Ben Björn Holm.”

“Görebiliyorum.”

“Tanrım. Telefonumu kaydetme zahmetine gireceğini hiç düşünmemiştim.”

“Ama kayıtlı. Kendinle gurur duymalısın. Rehberimdeki dört kişiden birisin.”

“Arkadaki o gürültü de ne? Neredesin sen?” “Kazanacağını düşünen bahisçiler tezahürat yapıyor. At yarışındayım.”

“Ne?”

“Bombay Garden’da.”

“Orası şey... seni içeri mi aldılar?”

“Üyeyim. Eee, ne istiyorsun?”

“Tanrım Harry, yine mi at yarışı oynuyorsun? Hong Kong’dayken hiç mi ders almadın?”

“Sakin ol, Aslak Krongli’yi sormaya geldim sadece. Görev çizelgesine göre Charlotte ve Borgny öldürüldüğünde iş için Oslo’daymış. Anormal bir durum değil çünkü sık sık Oslo’ya geliyormuş. Asıl nedenini şimdi öğrendim.”

“Bombay Garden mi?”

“Evet. Aslak Krongli’nin ufak bir kumar problemi varmış. Buradaki bilgisayardan kredi kartı ödemelerine baktım. Ödeme saatlerine kadar her şey yazıyor. Krongli kartını epey kullanmış ve bu bilgiler onun cinayet saatlerinde burada olduğunu kanıtıyor. Maalesef.”

“Anladım. Bilgisayar yarış pistiyle aynı odada mı yani?” “Ha? Son düzlüğe girdiler, bağırarak konuş!”

“Bilgisayar... Neyse, boşver. Adele Vetlesen’in Havass’ta giydiği kayak pantolonunda sperm bulduğumuzu söylemek için aradım.”

“Ne? Ciddi misin? Bu demek oluyor ki...”

“Yakında sekizinci konuğun DNA’sına ulaşmış olacağız. Tabii sperm onunsa. Bundan emin olmamızın tek yolu da Havass’taki diğer erkekleri elemek.”

“Hepsinin DNA’sına ihtiyacımız var.”

“Evet” dedi Björn Holm. “Elias Skog’da sorun yok, onun DNA’sı var. Tony Leike için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Aslında evinden kolayca alabiliriz ama izin gerekiyor. Son olaydan sonra o da çok zor.”

“O işi bana bırak” dedi Harry. “Krongli'nin de DNA profili lazım. Charlotte ve Borgny'yi öldüren o olmasa da Adele'e tecavüz etmiş olabilir.”

“Tamam. Onunkini nasıl alacağız?”

“Polis olduğuna göre mutlaka bir yerlerde olay yerinde bulunmuştur” dedi Harry. Gerisini anlatmaya gerek yoktu; Björn Holm şimdiden anlamıştı. Karışıklıkları ve kimlik hatalarını önlemek için olay yerinde bulunan ve delilleri kirlenme ihtimali olan tüm polis memurlarından parmak izi ve DNA örneği alınması rutin bir işlemdi.

“Veritabanından kontrol ederim.”

“Tamamdır, Björn.”

“Bekle, bir şey daha var. Hemşire üniforması aramamızı istemiştin ya; onu bulduk. Üzerinde PSG tespit ettik. Araştırma yaptım. Oslo'da, kuzeydeki Nydalen tarafında kullanılmayan bir PSG fabrikası var. Halen boşsa ve sekizinci konuk Adele'le orada birlikte olmuşsa belki hâlâ sperm bulabiliriz;” “Hımm. Nydalen'de seks, Havass'ta tecavüz. Sekizinci konuk her kimse başına büyük dert almış olmalı. PSG dedin,

doğru mu? Bahsettiğin fabrika, Kadok fabrikası mı?”

“Evet, sen nasıl?..”

“Arkadaşımın babası orada çalışıyordu.”

“Tekrar söylesene, arkada berbat bir gürültü var.”

“Bitiş çizgisine geliyorlar. Sonra konuşuruz.”

Harry telefonu ceketinin cebine koydu, sandalyesinde döndüğü için ne pistin etrafındaki kaybeden üzgün suratları. ne de krupiyenin gülümsemesini gördü. “Tekrar tebrikler, HallyP

Harry ayağa kalktı, ceketini giydi ve Vietnamlı adamın ona uzattığı paraya baktı. Üzerinde Edvard Munch'ün portresi vardı. Bin kron.

“Hımm, çok şanslıyım” dedi Harry. “Onu sonraki yarış için yeşil ata oyna. Parasını ertesi gün gelip alırım, Duc.”

Lene Galtung oturma odasında oturuyor, çift camlı pencereye ve çift olarak yansıyan görüntüsüne bakıyordu. iPod'un-da Tracy Chapman çalıyordu. “Fast Car” şarkısı. Bu şarkıyı defalarca dinlese de asla sıkılmazdı. Her şeyden kaçıp sevgilisinin hızlı arabasına binmek ve akşama kadar süpermarkette çalıştığı, ayyaş babasına göz kulak olmak zorunda kaldığı hayatından kaçmak, tüm köprüleri yakmak isteyen yoksul bir kızı anlatıyordu. Sözleri Lene'nin hayatına pek uymasa da bu şarkı onu anlatıyordu. Olmak istediği Lene'yi- Gerçek Lene'yi.

Camda gördüğü iki yansımadan birini. Sıradan, renksiz olan kadını. Okul hayatı boyunca günün birinde sınıf kapısının açılıp birilerinin içeri gireceğinden ve onu işaret ederek *Seni yakaladık, üzerindeki güzel giysileri çıkar bakalım diyeceğinden* korkmuştu hep. Sonra da ona eski püskü kıyafetler giydirip *Artık herkes ne mal olduğunu görecektir, pis gayrimeşru çocuk seni* diyeceklerinden. Yıllarca fare gibi sessizce bir köşede saklanarak kapıya bakmış, o anı beklemişti-Arkadaşlarını dinlemiş, gözleri onu ele verecek bir ispiyoncu aramıştı. İçindeki utanç, korku ve savunma güdüsü başkalarına hep ukalalık gibi gelmişti. Başarılı, şımarık ve vurdumduymaz zengin kızı rolünü abarttığından kendisi de farkındaydı. Bir şey bilmemelerinin o kadar da önemli olmadığını ve dünyanın onlardan güzellikleri dışında bir şey istemediğinin büyüleyici bilinciyle her konuda kendinden emin, neşeli bir gülüşle “Hiçbir fikrim yok” diyebilen çevresindeki o kızlar kadar iyi görünümlü ve parlıtlı değildi çünkü. Dolayısıyla rol yapması şarttı. Kendini güzel, ıslıl ıslıl, her şeyden üstün göstermek zorundaydı. Fakat artık öyle yorulmuştu ki bundan. Tek istediği Tony’nin arabasına binmek ve ona her şeyi geride bırakmalarını söylemekti. Artık sadece gerçek Lene olabileceği, içinde birbirinden nefret eden iki farklı kişilik taşımayacağı bir yere gitmekti hayali. Şarkıda dediği gibi, birlikte bu yeri bulabilirlerdi. Sadece o ve Tony.

Camda yansıma kıpırdadı. Lene baktığı şeyin artık kendi yüzü olmadığını anlayınca irkildi. İçeri birinin girdiğini duymamıştı. Koltukta doğruldu ve kulaklığını çıkardı.

“Kahve tepsisini şuraya bırak, Nanna.”

Kadın bir an tereddüt etti. “Onu unutman gerek Lene.” “Kes şunu!”

“Ben sadece söylüyorum. O adam sana layık değil.”

“Kes şunu dedim!”

“Şşş!” Kadın tepsiyi gürültüyle sehpaye koydu, turkuvaz renkli gözleri parladı. “Mantığınla karar vermelisin, Lene. Biz bu evde gereken durumlarda hep böyle yaptık. Sana bunları söylüyorum çünkü senin...”

“Çünkü benim neyimsin?” diye homurdandı Lene. “Haline bir bak. Benim neyim olduğunu sanıyorsun?”

Kadın ellerini beyaz önlüğünde yukarıdan aşağı gezdirdi, Lene’nin yanağına dokunmak için uzandı ama Lene elini savuşturunca vazgeçti. İç çekerken kuyuya düşen bir su damlası gibi çıktı sesi. Ardından arkasını döndü ve gitti. Odanın kapısı kapanırken Lene’nin yanındaki siyah telefon çalmaya başladı. Lene kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Tony kaybolduğundan beri telefonunu devamlı açık tutuyordu ve yanı başından ayırmıyordu. Telefonu kapıldığı gibi cevap verdi. “Lene Galtung.”

“Harry Hole, cinayet ma... pardon, Kripos’tan. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir vaka için sizden yardımınızı isteyecektim. Tony’yle alakalı.”

Lene cevap verirken sesinin kontrolden çıkarak tizleştğini hissedebiliyordu. “Bir şey... bir şey mi oldu?”

“Ustaoset yakınlarındaki dağlarda uçurumdan düşerek öldüğünden şüphelendiğimiz birini bulmaya çalışıyoruz.” Lene’nin başı döndü; yer yükseliyor, tavan alçalıyor gibi oldu.

“Cesedin yerini henüz tayin edemedik. Kar yağıyor, arama bölgesi çok geniş ve aşırı biçimde engebeli. Beni duyuyor musunuz?”

“E-evet, duyuyorum.”

Polisin sesi hafiften çatalıydı. “Cesede ulaştığımızda elimizden geldiğince çabuk bir şekilde kimliğini tespit etmeye çalışacağız. Ama vücudunda derin yanıklar olabilir. Bu yüzden, ölen kişi olma ihtimali bulunan herkesin DNA’sına ihtiyacımız var. Tony de bir süredir kayıp olduğundan...”

Lene kalbinin boğazına geldiğini, az sonra ağzından fırlayacağını hissetti. Hattın diğer ucundaki ses devam etti.

“Adli tıp uzmanlarımızdan birinin Tony’nin evinde DNA materyali aramasına yardım edebilir misiniz diye sormak istemiştim.”

“N-ne gibi bir materyal?”

“Fırçasındaki bir saç teli, diş fırçasındaki tükürük, onlar neyi arayacaklarını bilir. Önemli olan, evine anahtarla girebilmemiz için sizin Tony’nin nişanlısı olarak bize izin vermeniz/ “Ta-tabii ki.”

“Çok teşekkür ederim. Hemen Holmenveien’a bir adli tıp uzmanımızı gönderiyorum.”

Lene telefonu kapattı. Akan gözyaşlarını hissetti. iPod kulaklığını yeniden taktı. Tam da Tracy Chapman hızlı bir arabaya binip gitmekle ilgili kısmı söylüyordu. Biraz sonra şarkı bitti. Lene tekrar düğmesine bastı.

1

Batonun alt kısmında bulunan ve batonun kara gereğinden fazla gömülmesini engelleyen yuva* lak parça, (ç.n.)

Kadok

Nydalen, Oslo'nun sanayisizleşmesinin vücut bulmuş haliydi. Yıkılmayan, yıkılmadığı gibi cam ve çelikten ibaret tasarım harikası parıltılı, şık plazalara da dönüştürülmeyen fabrika binaları, çıplak havalandırmaları ve borularıyla şimdilerde televizyon stüdyoları, restoranlar ve tuğla duvarlı, açık ofisli geniş işyerleri olarak kullanılır olmuştu.

Bu işyerleri en çok da yenilikçi bir anlayışa sahip olduklarını, yaratıcılığın güçlü rakiplerinin pahalı ve merkezi ofislerinin yanı sıra ucuz, endüstriyel binalarda da artabileceğini düşünen reklam firmaları tarafından tutuluyordu. Fakat son zamanlarda Nydalen'deki ofisler de en az o geleneksel reklam ajanslarının ofisleri kadar pahalı olmuştu. Sebebi belliydi: Emlak sahipleri modayı takip ediyordu ve moda olan şeyin fiyatı daima artardı.

Kullanılmayan Kadok fabrika sahasının sahipleri, başlarına konan bu talih kuşunu geri çevirenler arasındaydı. Fabrika bundan on dört sene önce, birkaç yıl üst üste zarar ettikten ve Çin'de ucuz PSG üretimi başladıktan sonra nihayet kapandığında fabrikanın kurucusunun mirasçıları gırtlak gırtlığa gelmişti. Onlar miras kavgası yaparken de fabrika çürümüş, Akerselva Nehri'nin batısına bakan çitlerinin ardında kaderine terk edilmişti. Çalılar ve ağaçlar yıllar içinde büyüyerek sonunda fabrikayı örtmüş ve çevresinden ayır-

mıştı. Harry tüm bunları bilse de dış kapıdaki büyük asma kilidin tuhaf biçimde yeni görüldüğünü düşündü.

Yanıdaki polis memuruna "Kes" dedi.

Dev demir makasının çeneleri metali tereyağı keser gibi kesti ve asma kilit Harry'nin arama emri çıkarması kadar çabuk kırıldı. Kripos'taki avukatın arama emrinden daha önemli işleri varmış gibiydi ve Harry daha konuşmasını bitirmeden emir belgesi doldurulup eline verilmişti. Harry cinayet masasına böyle stresli ve baştan savmacı birkaç avukatın lazım olduğunu düşünmüştü o anda.

Öğleden sonranın alçalan güneşi, tuğla duvarların tepesindeki kırık pencerelerin sivri camlarına vuruyordu. Görünen her şeyin yoğun ve verimli bir çalışma için yapıldığı, şimdiyse etrafta kimsenin olmadığı boş fabrikalara has olan o terk edilmişlik havası hâkimdi ortama. Birbirine vuran demirlerin, makinelerin monoton uğultusu arasında bağrışan, küfreden ve gülen işçilerin yankısı sanki duvarların arasında sessizce dolaşmaya devam ediyordu. İsten kararan kırık pencerelerin içinden geçen rüzgâr, örümcek ağlarını ve ölü böceklerin kabuklarını titretiyordu.

Üretim salonunun kapısında kilit yoktu. Beş adam, sesin kilise binalarındaki gibi yankılandığı dikdörtgen bir alana girdiler. Manzaraya bakınca fabrika sanki kapatılmamış, aniden boşaltılmış gibiydi. İş takımları ortalığa saçılmıştı. PSG TİP 3 etiketli beyaz kovalarla yüklenmiş bir palet taşınmayı bekler halde duruyordu ve bir sandalyenin arkasına mavi bir önlük asılıydı.

Salonun ortasına gelince durdular. Bir köşede deniz feneri şeklinde, yerden bir metre yüksekte duran, büfeye benzeyen bir kabin duruyordu. Harry bunun ustabaşının yazıhanesi olduğunu

düşündü. Duvarları çevreleyen bir koridor, koridorun ucunda başka kabinlerin olduğu bir asma kat vardı. Bunlar da yemekhane ve müdürlerin yazıhaneleri olmalıydı.

“Nereden başlayalım?” diye sordu Harry.

“Her zamanki yerden” dedi Björn Holm, etrafa bakınarak. “Sol üst köşeden.”

“Ne arıyoruz?”

“Üzerinde mavi PSG olan bir masa ya da tezgâh. Pantolondaki lekeler arka ceplerin altında hafiften aşınmış durumdaydı. Bu da demek oluyor ki bir şeyin üzerinde oturu-yormuş, yani yatmıyormuş.”

“Siz buradan başlayın, biz de memur arkadaşla beraber demir makasımızla üste çıkalım” dedi Harry.

“Ha?”

“Siz adli tıpçılara kapıları açmak için. Etrafa sperm saçmayacağız, söz veriyoruz.”

“Çok komik. Sakın...”

“...bir şeye dokunmayız, merak etme.”

Harry ve duyduktan iki saniye sonra adını unuttuğu için “memur arkadaş” dediği polis, demir basamakların gıcirtısı eşliğinde bir döner merdiveni tırmandılar. Karşılarına çıkan kapılar açıldı ve içlerinde Harry’nin tahmin ettiği gibi mobilyaları boşaltılmış çalışma odaları vardı. Harry sıra sıra demir dolapların olduğu vestiyeri ve ortak kullanılan geniş duş yerini kontrol etti. Mavi leke yoktu.

“Sence şurası ne?” diye sordu, yemekhanede dikilirken. Arkadaki asma kilitli dar kapıyı gösterdi.

Polis memuru “Kiler” dedi, çıkmak üzereyken.

“Bekle!”

Harry kapıya yürüdü. Pashı görünen kilidi tırnağıyla kazıdı. Gerçekten pastı. Kilidi çevirip silindirine baktı. Pas yoktu.

“Burayı da kes” dedi.

Polis memuru söyleneni yaptı. Harry kapıyı açtı.

Polis dudaklarını şaklattı.

“Gizli bir kapı” dedi Harry.

Kapının ardından kiler ya da oda değil, başka bir kapı çıkmıştı. Görünüşe göre gömme kilidi vardı.

Polis demir makasını indirdi.

Harry etrafı taradı ve aradığı şeyi buldu. Yemekhane duvarının ortasına asılı, kıpkırmızı rengiyle oldukça göze batan bir yangın tüpü. Öystein’in bununla ilgili söyledikleri geldi aklına. Babasının çalıştığı yerde malzemeler aşırı yangıcı olduğu için işçilere nehrin kenarında sigara içmeleri söyleniyordu. Sigaraları bitince de izmaritlerini nehre atmaları.

Tüpü duvardan aldı ve kapıya taşıdı. İki adım geri çekildi, nişan aldı ve metal silindiri koçbaşı gibi kapıya vurdu.

Kilit kısmı parçalandı ama kapı hâlâ kasadan ayrılmamıştı.

Harry bir daha vurdu. Kıymıklar dört yana saçıldı.

Björn Holm’un fabrika katından “Ne oluyor be?” diye seslendiğini duydu.

Üçüncü denemede kapı çaresiz bir çığlıkla pes etti ve sallanarak açıldı. Zifiri karanlık bir boşluğa bakakaldılar.

Harry polisten fenerini ödünç isterken tüpü yere bırakıp terini sildi. “Teşekkürler. Sen burada bekle.”

Odaya girdi. Amonyak kokusu vardı. Fenerin ışığını duvarlarda gezdirdi. Topu topu üç beş metrekare olduğunu tahmin ettiği odada pencere yoktu. Işık önce siyah bir katlanır sandalyeyi, ardından üzerinde lambanın ve Dell marka bilgisayar ekranının olduğu bir masayı aydınlattı. Klavye ekrana kıyasla daha yeniydi. Masa düzenliydi, ahşaptan yapılmıştı ve hiç mavi leke yoktu. Çöp kutusunda birisi fotoğraf kırpmış gibi kâğıttan şeritler vardı. Bir de ön sayfasının bir bölümü kesilmiş *Dagbladet* gazetesi. Harry eksik resmin üzerindeki manşeti okuyunca doğru yere geldiklerini anladı. Nihayet bulmuşlardı. Burasıydı işte.

ÇİĞ CAN ALDI

Harry feneri istemsizce masanın üzerindeki duvara tutarken birkaç mavi lekeyi ve sonra onları gördü.

Hepsi oradaydı.

Marit Olsen, Charlotte Lolles, Borgny Stem-Myhre, Adele Vetlesen. Elias Skog, Jussi Kolkka. Ve Tony Leike.

Harry diyaframından nefes almaya, yazanları teker teker sindirmeye çalıştı. Fotoğraflar

gazetelerden ve muhtemelen internetteki sitelerden alman çıktılardan kesilmişti. Ade-le'inki hariç. Harry kalbinin davul gibi çarptığını, beynine daha fazla kan göndermeye çalışırkenki donuk atışlarını hissetti. Genç kadının resmi fotoğraf kâğıdına basılıydı ve öyle kumluy'du ki Harry uzak çekim mercekle çekildiğini ve sonra büyütüldüğünü düşündü. Fotoğrafta bir arabanın penceresi, naylonu çıkarılmamış gibi duran ön koltukta profilden çekilmiş Adele ve boynundan çıkan bir şey görünüyordu. Parlak ve sarı saplı, büyük bir bıçak. Harry dahasını görebilmek için gözlerini zorladı. Resimlerin altında bilgisayarda yazdırılmış bir sıra mektup vardı. Harry içlerinden birinin ilk cümlelerine göz gezdirdi.

ÇOK BASİT. KİMİ ÖLDÜRDÜĞÜNÜ BİLİYORUM.

BENİM KİM OLDUĞUMU BİLMİYORSUN AMA NE İSTEDİĞİMİ BİLİYORSUN. PARA. PARAYI VERMEZSEN POLİSLERİ ÜZERİNE SALARIM. NASIL? BASİTMİŞ, DEĞİL Mİ?

Yazı devam ediyordu ama gözleri mektubun sonuna kaydı. Ne isim ne de imza vardı. Polis memuru kapı ağzında dikiliyordu. Eliyle duvarı yoklarken “Buralarda bir yerde düğme olmalı” diye mırıldandığını duydu Harry.

Harry feneri mavi renkli tavanda asılı dört büyük neon lambaya tuttu.

“Kesinlikle” dedi, fenerin ışığında duvarın tepesindeki mavi lekeleri ve resimlerin sağına tutturulmuş bir kâğıdı görürken. Zihninde minik bir alarm zili çalmaya başladı. *Kâğıt* yandan yırtılmıştı ve elle yazılmış satırlar ve sütunlarla doluydu. Ama elyazıları farklıydı.

“İşte buldum” dedi polis.

Harry nedense çalışma lambasını düşündü bir anda. Ve mavi tavanı. Burnuna gelen amonyak kokusunu. Sonra birden kafasındaki alarm sesinin kâğıtla hiçbir işinin olmadığını fark etti.

“Sakın...” diyerek açtı ağzını.

Ama çok geçti.

Patlama teknik olarak bir patlama sayılmazdı. İtfaiye şefinin ertesi gün raporuna yazacağı gibi, amonyak gazıyla dolu bir kaba bağlı kabloların elektrik kıvılcımı saçmasıyla ve böylece tüm tavanın boyandığı, duvarlara da sıçramış olan PSG malzemesinin ateşlenmesiyle tetiklenen patlamaya benzer bir yangını daha çok.

Harry odadaki oksijen alevlerin içine çekilirken yutkundu ve başına inen yoğun bir sıcaklık hissetti. Düşünmeden öylece diz çöktü ve tutuşup tutuşmadığına bakmak için elini saçlarına götürdü. Başını kaldırdığında alevler duvarları sarıyordu. Derin bir nefes almak istediye de refleksini durdurmayı başardı. Ayağa kalktı. Kapı sadece iki metre uzağındaydı ama önce onu almalıydı. Duvardaki kâğıda uzandı. Havass'taki konuk defterinden kopartılan kayıp sayfaya.

“Kenara!” Polis memuru kolunun altında yangın tüpü ve elinde hortumla kapıda belirdi. Harry

yavaş çekimdeymiş gibi tüpü odaya boşaltışım izledi. Hortumdan püsküren altın kahverengi şeyin duvara sıçrayışını gördü. Kahverengi değil beyaz, sıvı değil köpük olması gerekiyordu. Yangının sıvının döküldüğü yerden ayaklarının üzerine kalkarak şahlanışını görmeden, burnuna benzinin o tatlı kokusu gelmeden ve alevlerin benzinin fışkırdığı kaynağı takip edip halen k:\ Pida şoke olmuş bir halde tüpün tetiğine basarak dikilen polis memuruna doğru ilerleyişini fark etmeden önce Harry o tüpün neden yemekhane duvarının orta yerine asıldığını, neden bu kadar kırmızı, yeni ve dikkat çekici olduğunu, neden *Beni kullanın* diye bağırdım anlamıştı.

Harry polise doğru atıldı ve omzunu karnına geçirerek onu kendisi üste gelecek şekilde odanın içine doğru sırtüstü devirdi.

İki sandalyeyi kenara savurarak masanın altına girdiler. Nefes nefese kalan polis memuru ağzını balık gibi açıp kaparken el hareketleriyle bir yönü işaret etti. Harry dönüp baktı. Kırmızı yangın tüpü alevler içinde masaya yuvarlanıyordu. Hortumu erimiş lastik tükürüyordu. Harry ayağa fırladı, polisi peşinden sürükledi ve kafasının içinde bir kronometre durmaksızın çalışırken onu kapıya doğru çekti. Sendeleyeni polisi odadan çıkarıp koridora soktu ve bu defa itfaiye şefinin rapora gerçek bir patlama olarak yazacağı şey gerçekleşip tüm camları patlatırken ve yemekhaneyi ateşe verirken onu aşağı kata indirdi.

Montaj odası yanıyor. Haberlere çıktı. Senin insanlara yardım edip onları koruman gerekiyor Harry Hole; yıkıp dökmen değil. Bunun bedelini ödeyeceksin. Yoksa en sevdiğin şeyi senden söküp alırım. Ve bu sadece saniyeler sürer. Ne kadar kolay yapacağımı tahmin bile edemezsin.

Yangından sonra

Nydalen'e akşam karanlığı çökmüştü.

Harry omuzlarında bir battaniye ve elinde büyük bir karton bardakla dikilerek Björn Holm'la birlikte Kadok fabrikasından sonsuza dek çıkartılan son PSG kovalarıyla bir içeri bir dışarı koşturmuş itfaiyecileri izliyordu.

“Demek kurbanların fotoğraflarını duvara asmış, öyle mi?” dedi Björn Holm.

“Evet” dedi Harry. “Juliana Verni adındaki şu Leipzigli hayat kadını hariç.”

“Peki o sayfa? Havass'ın konuk defterinden kopartıldığını dan emin misin?”

“Evet. Kulübedeyken deftere bakmıştım. Sayfalar birebir aynıydı.”

“Yani sekizinci konunun ismine yarım metre uzakta durdun ama göremedin mi?”

Harry omuz silkti. “Belki de bir okuma gözlüğü alsam iyi olacak. Her şey çok çabuk gelişti Björn. Sayfadan ziyade odaya benzin sıkan polisle ilgilendim.”

“Haliyle. Ben onu kastet...”

“Duvarda birkaç mektup da vardı. Görebildiğim kadarıyla şantaj mektupları. Birisi katili çok daha önce ortaya çıkarmış olabilir.”

Bir itfaiyeci onlara doğru yürüdü. Adım attıkça üzerindeki gıcırdayıp ötüyordu.

“Kripos’tansmız, değil mi?” Adamın sesi yıpranmış başlığı ve çizmeleriyle bir şekilde uyuşuyordu. Şef olduğunu belli eden bir vücut dili vardı.

Harry bir anlık tereddüdün ardından başını salladı; durumu daha da karıştırmamanın anlamı yoktu.

“İçeride tam olarak ne oldu?”

“Ben de bunu *bize* sizler anlatırsınız diye umuyordum” dedi Harry. “Ama kabaca izah etmek gerekirse, burada kendine bedavaya oda tutan kişinin davetsiz misafirlerle uğraşmak için bir planı varmış.”

“Öyle mi?”

“Tavandaki neon lambaları görür görmez anlamam gerekirdi. Çalışıyor olsalar masada lamba olmazdı. Işık düğmesi başka bir şeye bağlıymış. Bir çeşit ateşleme tertibatına.” “Demek öyle... Pekâlâ, yarın sabah inceleme için birkaç uzman göndereceğiz.”

“İçerisi ne durumda?” diye sordu Holm. “Özellikle yangının çıktığı oda?”

İtfaiyeci adli tıp uzmanını süzdü. “Duvarlarda ve tavanda PSG var, evlat. *Sence* ne durumda olabilir?”

Harry yorgundu. Devamlı felaketlere maruz kalmaktan, korkmaktan, hep geç kalmaktan yorulmuştu. Ama en çok da küçük dünyaları ben yarattım havasında gezinmekten sıkılmayan ihtiyarlardan yorulduğunu hissediyordu o anda. İtfaiyecinin duymak için eğileceği kadar kısık sesle konuştu.

“Adli tıp uzmanımın biraz önce bir araba dolusu itfaiyeci gönderdiğiniz o odayla ilgili endişeleri umurunuzda olmadığına göre size tavsiyem, kısa ama ciddi ifadelerle tüm bildiklerinizi bize söylemeniz. O odada adamın biri tam altı ya da yedi cinayet planı yaptı. Sonra da bunları gerçekleştirdi. O yüzden bu kötü ama çok kötü adamı durdurmamıza yardım edecek bir ipucu bulabilme ihtimaliyle *aşırı biçimde* ilgileni-

yoruz. Şimdi tıpkı benim yaptığım gibi siz de bizi kısaca bilgilendirir misiniz?”

Adam doğruldu. Öksürdü. “PSG fazlasıyla...”

“Bakın. Sizden sonuç duymak istiyoruz, sebep değil.” İtfaiyecinin yüzü sadece yanan PSG’nin ısısından kaynaklanmadığı belli olan bir renge büründü. “Yanmış. Tamamen yanmış. Kâğıtlar, eşyalar, bilgisayar, her şey.”

“Sağ ol, şef” dedi Harry.

İki polis, yaşlı adamın gidişini izledi.

“Adli tıp uzmanım mı?” diye tekrarladı Holm, pis bir şey yutmuş gibi yüzünü ekşiterek.

“Biraz patron gibi görünmem gerekiyordu.”

“Bilmişlik taslayan birine aynı şekilde cevap vermek güzel olsa gerek, değil mi?”

Harry başını salladı ve battaniyesine daha sıkı sarındı. “Tamamen yanmış mı yani?”

“Evet, tamamen yanmış. Nasıl bir his?”

Harry projektörlerin ışığında fabrikanın pencerelerinden sızmaya devam eden dumana acı dolu gözlerle baktı.

Soğuyan kahvesinin kalanını içerken “Nydalen’de becerilmek gibi” dedi.

Harry Nydalen’den gitmek için arabayla yola çıktı ama daha Uelandsgate’deki kırmızı ışıkları geçememişken Björn Holm yeniden aradı.

“Adli tıptakiler Adele’in kayak pantolonundaki sperm örneğini incelemiş ve bir DNA profiline ulaşmış.”

“Ciddi misin?” diye bağırdı Harry.

“Kısmi profil. Ama yüzde 93 oranında kesin olan bir eşleşme bulmalarına yetmiş.”

***Eşleşme...* Ne kadar harika bir kelimeydi. Belki de gün bo-Şa gitmiş sayılmazdı.**

“Öt bakalım!” dedi Harry.

“Böyle önemli bekleyişlerin tadını çıkarmayı öğrenmen gerek” dedi Holm.

Harry homurdandı.

“Tamam, tamam. DNA profili, Tony Leike’nin saç fırçasından alınan saç örneğiyle uyuşmuş.”

Harry uzaklara baktı.

Tony Leike, Adele Vetlesen e kulübede tecavüz etmişti.

Hiç tahmin etmediği bir sonuçtu bu. Tony Leike mi? Kafası almadı. Evet, şiddet suçundan hüküm giymiş biri olabilirdi ama yanında başka erkekle gelen bir kadına tecavüz etmesinin mantığı neydi ki? Elias Skog onu kadının ağzını kapatıp tualete çektiştirken gördüğünü

söylemişti. Etraflıca düşününce pek de tecavüze benzemiyordu.

Derken bir anda taşlar yerine oturdu.

Zihnindeki manzara bir kristal kadar berraklaştı.

Bu bir tecavüz değildi. Olsa olsa bir cinayet sebebiydi.

Arkasındaki arabalar korna çalıyordu. Yeşil yanmıştı.

Beyaz Atlı Prens

Saat sekize çeyrek vardı ve gün henüz yeterince ağarma-mıştı. Donuk sabah güneşi kırık arazinin karıncalı, siyah beyaz bir versiyonunu yaratmışken Harry arabasını Lyse-ren Gölü'nün kıyısındaki tek arabanın yanma çekti ve yavaş adımlarla iskeleye yürüdü. Bölge Polisi Skai elinde bir olta ve dudaklarının kenarında sigarayla en uçta dikiliyordu. Havada duran sis öbekleri, durgun ve karanlık sudan çıkan sazlıkların etrafını pamuk tutamları gibi sarmıştı.

“Hole” dedi Skai, arkasını dönmeden. “Erkencisin.”

“Eşin burada olduğunu söyledi.”

“Her sabah yediyle sekiz arası. Günün koşuşturması başlamadan önce kafamı toparlamak için tek fırsat.”

“Ne tuttun?”

“Hiçbir şey. Ama sazlıklarda turna balığı var.”

“Kulağa tanıdık geliyor. Korkarım gün senin için biraz erken başlayacak. Tony Leike hakkında konuşmaya geldim.” “Tony, ha? Büyükbabasının çiftliği Rustad'da, Lyseren Gölü'nün doğusundaydı.”

“Demek onu iyi tanıyorsun?”

“Burası küçük bir yer, Hole. Leike'nin dedesiyle babam arkadaşlardı. Tony de her yaz buraya gelirdi.”

“Onunla ilgili neler hatırlıyorsun?”

“Hımm, komik bir çocuktü. Herkes severdi onu. Özellikle

de kadınlar. Kızlarla sıkı fıkı olmayı seven, Elvis havalarında biriydi. Hakkında çok fazla söylenti çıkarmayı da başarırdı. Anlatılanlara göre onu mutsuz ve alkolik annesi bir başına büyütmüş, birlikte olduğu adamı istemeyince de günün birinde evden sepetlemişti. Yine de buradaki kadınlar ona bayılırdı. O da onlara. O yüzden de başını bazen belaya sokardı.”

“Kızınla yakınlaştığında olduğu gibi?”

Skai bir şey ısırması gibi irkildi.

"Eşin" dedi Harry. "Tony'yi ona da sordum; o da bana bunu anlattı. Tony buralı olan bir çocukla kızınız için kavga etmiş." Polis başını iki yana salladı. "Ona kavga değil, düpedüz kasaplık diyelim. Zavallı Ole... Mia'ya âşıktı ve onunla sevgili olmayı kafasına koymuştu. Bir gün Mia'ya ve arkadaşımı arabayla dans salonuna götürmesine izin verdik. Dövüşçü bir tip değildi, kitap okuyan naif bir çocuktü. Yine de orada Tonyyle dalaşmaya cüret etmiş. Tony de onu yere yatırmış, bıçağını çıkarmış ve... çok korkunç, burada öyle şeylere hiç alışkın değiliz biz."

“Ne yapmış?”

“Dilinin yarısını kesmiş. Cebine koyup oradan gitmiş. Tony'yi yarım saat sonra büyükbabasının evinde tutukladık ve ameliyat için kestiğı parçayı vermesini istedik. Kargalara yedirdiğini söyledi.”

“Peki Tony'nin tecavüze meyilli biri olduğundan hiç şüphelendin mi? O yıllarda ya da daha sonrasında?”

Skai dedektife döndü.

“Şöyle açıklayayım Hole. Mia o olaydan sonra asla eski neşesine kavuşmadı. O manyakla beraber olmayı hâlâ istiyordu tabii; o yaştaki kızlar böyle oluyor. Ole de taşındı. Zavallı çocuk ağzını her açtığında hem o, hem de etrafındaki herkes o utanç dolu anı hatırlıyordu çünkü. Evet, Tony şiddeti seven biriydi. Ama birine tecavüz ettiğini hiç sanmıyorum. Öyle biri olsaydı bunu o gece Mia'ya yapardı.”

“O gece?..”

“Dans salonunun arkasındaki ormana gitmişler. Tony birlikte olmak istemiş ama Mia izin vermemiş. Tony de ısrar etmemiş.”

“Emin misin? Bunu sorduğum için Özür dilerim ama...”

Kanca sudan çıkıp üzerlerine doğru geldi. Güneşin yatay vuran ilk ışıklarında parıladı.

“Sorun değil, Hole. Ben de polisim ve neyle uğraştığını biliyorum. Mia dürüst bir kızdır, yalan söylemez. Tank kürsüsünde bile. Ayrıntıları istiyorsan rapordan bakabilirsin. Mia'ya tüm bunları yeniden yaşatmazsanız çok mutlu olurum.”

“Gerek yok” dedi Harry. “Teşekkürler.”

Harry, Odin toplantı odasındaki dedektiflere kar motosikletinin altında gördüğü ve daha çok polis desteğe gitmesine rağmen hâlâ cesedi bulunmayan kişinin, Tony Leike'nin eklem ağrısı

yüzünden yamulan parmaklarıyla aynı parmaklara sahip olduğunu söyledi. Ardından teorisini tekrarladı ve arkasına yaslanıp tepkileri bekledi.

Pelikan gözlük camlarının üzerinden Harry'yi süzdü ama daha çok sabah toplantısına katılan herkese bakıyor gibiydi.

“Adele’in rızasının olduğunu düşünüyorum derken neyi kastediyorsun? Tanrı aşkına, kadıncağыз yardım için bağırmağa çalışıyormuş be!”

“Elias Skog bu fikre sonradan kapılmış” dedi Harry. “İlk önce kendi isteğiyle sevişen iki insanı izlediğini sanmış.”

“Ama kulübeye erkek arkadaşıyla gelen bir kadın, gecenin köründe rastgele karşılaştığı biriyle sevişmez! Bunu anlaman için illa kadın mı olman gerekiyor?” diye parladı Pelikan. Yeni yaptırdığı ve yüzüne hiç yakışmayan rastalı saçlarıyla Harry’ye öfkeli bir Medusa’yı hatırlatıyordu.

Yanıt Harry’nin yan sandalyesinden geldi. “Cinsiyeti nin dünya nüfusunun yarısının cinsel tercihleri hakkında üstün bilgiye sahip olmayı sağladığına ciddi ciddi inanıyor musun?”İzirdal duraksadı ve yeni törpülediği serçeparmak tırnağını inceledi. “Adele Vetlesen’in kaşla göz arasında eş değiştirebilen biri olduğunu zaten bilmiyor muyuz? Yeni tanıştığı bir adamla gecenin köründe ıssız bir fabrikada seks yapmayı kabul eden birinden bahsediyoruz.”

^Erdal elini indirip yüzükparmağa geçti ve sadece Harry’nin duyacağı kısık bir sesle mırıldandı. “Ayrıca senden daha çok kadınla yattım, leylek kılıklı.”

“Kadınlar Tony’ye kolayca vuruluyordu. Tony de aynı şekilde onlara” dedi Harry. “Tony kulübeye geç geldi, Adele’in erkek arkadaşı bir şeyden rahatsız olup erkenden uyumaya gitmişti. Böylece ikisi özgürce yakınlaşma fırsatı buldu. Tony evde sorunlar yaşıyordu, Adele de beraber geldiği adama ilgisini kaybetmeye başlamıştı. Birbirlerinden hoşlandılar ama kulübenin bütün odaları doluydu. Onlar da gecenin ilerleyen saatlerinde gizlice dışarı çıkıp tuvaletin önünde buluştular. Önce öpüşüp koklaştılar. Tony arkaya geçip pantolonunu indirdi, yaşadığı heyecan yüzünden penisinin ucunda ahlak masasının ‘zevk suyu’ dediği sıvı birikti ve Adele’in kayak pantolonunu indirirken sıvı üzerine bulaştı. Sonra da birleşme yaşandı. Adele’in zevk çığlıkları öyle yüksekti ki Eli-as Skog’u uyandırdı; Elias bir müddet onları camdan seyretti. Tahminime göre bu sırada erkek arkadaşı da uyandı ve o da odasından onları gördü. Ama Adele bunu çok da umursamadı. Tony de bir yandan eliyle onu susturmaya çalışıyordu.” “Kadın umursamıyorsa adam neden umursasın?” diyerek gürlendi Pelikan. “Sonuçta bu tür kaçamaklarda her zaman kadının adı lekelenir, erkeğinse durumu aksine güçlenir. Tabii sadece diğer erkekler arasında!”

“Tony’nin Adele’in çığlıklarını susturmak için iki önemli sebebi vardı” dedi Harry. “Birincisi, nişanlandığı gazetelere haber olmuş biriysen son isteyeceğin şey, fazlasıyla yasak bir cinsel ilişkiyi millete izletmek olur herhalde. Özellikle de müstakbel kayınpederinin babası Kongo’daki

yatırımlarını kurtarmak üzereyken. İkincisi, Tony Leike bölgeyi iyi tanıyan deneyimli bir dağcıydı.”

“Bunun konuyla ne gibi bir alakasının olduğunu öğrenebilir miyim?”

Kısık bir kahkaha duyuldu ve herkes masanın başına, Mikael Bellman’ın oturduğu yere döndü.

“Çığ” diyerek güldü Bellman. “Tony Leike, Adele’in çığlıklarının çığa sebep olabileceğinden korktu.”

“Çığların çoğunun insanlar yüzünden düştüğünü muhtemelen Tony de biliyordu” dedi Harry.

Kahkahalar tüm masayı sardı. Pelikan bile kendini gü-lümsemekten alamadı.

“Peki neden Adele’in erkek arkadaşının onları gördüğünü düşünüyorsun?” diye sordu. “Ve Adele’in bunu umursamadığını? Belki de kendini o kadar kaptırmıştı ki fark etmedi bile.”

“Çünkü” dedi Harry, sandalyesine yaslanarak, “Adele bunu daha önce de yapmış. Başka bir adamla yatarken çektiği fotoğrafı sevgilisine atmış. Zalimce bir hareket olduğu kesin. Arkadaşları Havass gezisinden sonra erkek arkadaşıyla bir daha görüşmediğini söyledi.”

“İlginç” dedi Bellman. “Peki tüm bunlar bizi nereye götürüyor?”

“Cinayet sebebine” dedi Harry. “Bu dosyada ilk defa elimizde ‘neden’ sorusuna verilecek mantıklı bir cevabımız var artık.”

“O halde kaçık seri katil teorisinden vazgeçiyoruz, öyle mi?” diye sordu ^Erdal.

“Kardan Adam’ın da bir sebebi vardı” dedi Beate Lönu, odaya girip masanın ucunda kendine bir sandalye çektikten sonra. “Deliceydi ama kesinlikle bir sebepti.”

“Bu daha basit bir sebep” dedi Harry. “Bildiğimiz, klasik kıskançlık işte. Bu ülkedeki cinayetlerin üçte ikisine sebep olan şey. Diğer çoğu ülkede de. Bu açıdan bakıldığında insanlar oldukça tahmin edilebilir canlılar.”

“Bu gerekçe Adele Vetlesen ve Tony Leike cinayetlerini açıklayabilir” dedi Pelikan. “Peki ya diğerleri?”

“Saf dışı bırakılmaları gerekiyordu” dedi Harry. “Hepsi kulübede yaşananlar için birer tanık adaydı ve polise olanları anlatıp bize ihtiyacımız olan cinayet sebebini verebilirlerdi. Hatta daha da kötüsü, uluorta nişanlısını aldattığına şahit olup onun yerin dibine girmesine neden olmuşlardı belki de. Dengesiz bir insan için bu bile başlı başına cinayet sebebi olabilir.”

Bellman ellerini çırpı. “Umarım yakında aradığımız yanıtlara ulaşırız. Krongli’yle telefonda görüştüm; arama bölgesinde havanın düzeldiğini, artık bölgeye köpekleri götürebildiklerini ve helikopterleri kullanabildiklerini söyledi. Cesedin Tony Leike’ye ait olduğundan şüphelendiğini

daha önce anlatmamamın bir sebebi var mı, Harry?”

Harry omuz silkti. “Cesede çok daha çabuk ulaşacağımızı tahmin ediyordum; o yüzden de aklımdan geçeni sesli söylememin gereksiz olduğunu düşündüm. Sonuçta eklem iltihabı çok da nadir bir hastalık değil.”

Bellman bir saniye kadar Harry’ye baktıktan sonra diğerlerine döndü. “Artık bir zanlımız oldu, millet. İsim takmak isteyen var mı?”

iErdal “Sekizinci Konuk” dedi.

Pelikan ise Beyaz Ath Prens’i önerdi.

Hepsi de devam etmeden önce sindirmeleri gereken bir şey duymuş gibi bir anlığına sustu.

“Bakın, ben bir strateji uzmanı değilim” diyerek söze girdi Beate Lönn. Önceden etraflıca araştırmadan asla bir konu hakkında yorumda bulunmayacağını bu odadaki herkes bildiğinin farkındaydı. “Ama burada oturup düşünülmesi gereken bir nokta yok mu sizce de? Leike cinayet saatlerinde başka yerlerde olduğunu kanıtladı ama onu işaret eden tüm o ipuçları ne olacak? Mesela ev telefonundan Elias Skog’u araması? Ya da cinayet silahının Kongo’dan, yani Leike’nin iş yaptığı yerden getirilmiş olması? Hepsi tesadüf mü?”

“Hayır” dedi Harry. “Beyaz Ath Prens ilk günden beri bizi Tony Leike’ye yönlendiriyordu. Juliana Verni’ye para verip Kongo’ya gönderen oydu; çünkü Kongo’yla ilgili her ipucunun Tony Leike’yi işaret edeceğini biliyordu. Elias Skog’u aramasına gelecek olursak, bugün çok daha önceden incelememiz gereken ama sonuca yaklaştığımız ve delillerimizi zayıflatacağından korktuğumuz için her zamanki gibi es geçtiğimiz bir şeyi kontrol ettim. Skog’un Leike’nin evinden arandığı sırada Leike’nin Aker Brygge’deki iş yerindeki odasından üç arama yapılmış. Leike aynı anda iki yerde birden bulunamazdı. İki yüz kronuna bahse varım ki o anda evinde değil, Aker Brygge’deydi. İsteyenle iddiaya girebiliriz.” Masadakiler suskun ve şaşkındı.

“Yani Beyaz Ath Prens, Leike’nin evinden Elias Skog’u mu aramış?” dedi Pelikan. “Ama nasıl...?”

“Leike emniyet müdürlüğüne geldiğinde bana birkaç gün önce binlerinin bodrum kapısını açıp içeri girdiğini söylemişti. Skog’un arandığı saatle uyuyor. Beyaz Ath Prens bunun sıradan bir hırsızlık gibi görünmesi ve üzerinde çok fazla durmamamız için bodrumdan bir bisiklet aldı. Leike buna yapacak bir şeyimiz olmadığı için olayı polise bile bildirmemişti. Böylece Beyaz Ath Prens, Leike’yi zor duruma düşürecek çürütülemez bir delil bırakıp gitti.”

“Tam bir şeytan!” diyerek parladı Pelikan.

“Nasıl olduğunu anlayabiliyorum” dedi Beate Lönn. “Peki neden? Neden bizi Tony Leike’ye yönlendirmeye çalıştı?” “Çünkü eninde sonunda cinayetleri Havass’taki kulübeyle ilişkilendireceğimizi biliyordu” dedi Harry, “Bu da şüpheli sayısının epey azalacağı ve o gece

orada olan herkesle yakından ilgileneceğimiz anlamına geliyordu. Konuk defterindeki o sayfayı koparmasının iki nedeni vardı. Birincisi, biz onu durdurmadıkça orada olan herkesi fırsat bulduğunda tek tek öldürmek için adlarına ihtiyacı vardı. İkincisi ve daha da önemlisi ise, böylece kendi adını gizlemiş olacaktı.”

“Mantıklı” dedi /Erdal. “Peşine düşmememiz için de önümüze sabıkalı olduğu bilinen birini atması gerekiyordu. Yani Tony Leike’yi.”

“Tony Leike’yi öldürmek için en sona saklamasının nedeni de buydu” dedi, Harry’nin sadece soyadını hatırladığı, Fridt-jof Nansen’inki gibi gür bıyıkları olan bir dedektif.

Yan sandalyede oturan parlak tenli, gözleri ışıldayan delikanlı araya girdi. Harry’nin aklında ne adı, ne de soyadı vardı. “Ama ne yazık ki Tony’nin cinayet saatlerinde başka yerlerde bulunduğu kanıtlanmıştı. Artık günah keçisini oynamasına gerek kalmayınca bir numaralı düşmanını öldürmenin zamanı gelmiş oldu.”

Oda ısınmıştı; kararsız ve soluk kış güneşi toplantı odasını elinden geldiğince aydınlatıyordu. Nihayet ilerlemişler, düğümü çözmüşlerdi. Harry, Bellman’m sandalyenin en ucuna oturduğunu görebiliyordu.

Beate Lönn “Tamam, hepsi kabul” dedi. Harry gelecek olan arna’yı beklerken Krimteknisk şefinin neyi soracağını anlamış, cevapları duymak için şeytanın avukatlığını yapacağını fark etmişti. “Ama Beyaz Ath Prens neden işleri bu kadar karmaşık hale getirsin ki?”

“Çünkü insan karmaşıktır” dedi Harry; daha önceden duyup unuttuğu bir şeyin yankısı kulağına gelirken. “Karmaşık, çetrefil, bize kaderimize hükmettiğimizi ve evrenin hâkimi olduğumuzu hissettirecek şeyler yapmayı seviyoruz. Kadok fabrikasındaki oda bana en çok neyi hatırlattı, biliyor

musunuz? Bir kumanda odasını. Karargâhı. Ayrıca Leike’yi planlayarak öldürdüğü kesin değil. Belki de tek istediği tutuklanıp hapse girmesiydi.”

Odaya öyle bir sessizlik çöktü ki dışarıda öten bir kuşun civıltısını duyabildiler.

“Neden?” diye sordu Pelikan. “Öldürmek ya da işkence etmek varken neden bunu istesin?”

“Çünkü insanın başına gelebilecek en kötü şey acı ve ölüm değildir” dedi Harry, aynı yankıyı bir daha duyarak. “Aşağılanmadır. Leike için istediği son buydu. Sahip olduğu her şeyi kaybetmenin verdiği aşağılanma hissi. Dibe vurmak ve utanç.”

Beate Lönn’ün dudaklarında minik bir tebessümle başını onaylar gibi salladığını gördü.

“Ama” diyerek devam etti, “az önce de söylendiği gibi, katilimizin şanssızlığına, Tony’nin cinayet saatlerinde başka yerlerde olduğuna dair somut kanıtları vardı. Dolayısıyla Tony’ye ikinci cezayı verdi. Yani yavaş ve hiç şüphe yok, vahşi bir ölüm.”

Sonrasında gelen sessizlikte Harry yüzüne bir şeyin çarptığını hissetti. Kızarmış et kokusu. Odadaki tüm hava birden çekildi sanki.

“Eee, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Pelikan.

Harry başını kaldırdı. Pencerenin dışındaki dalda öten kuş, ispinozdu. Çok erken gelmiş bir göçmen kuş. İnsanlara baharı müjdeleyen ama daha ilk gecesinde soğuktan donan...

Keşke bilsem, diye düşündü Harry. Keşke bilsem.

Turna balığı

Kripos'ta uzun bir sabah toplantısı oluyordu.

Björn Holm, Kadok'taki adli tıp incelemesinin sonucunu bildirmişti. Ne sperm, ne de faile ait başka bir fiziksel kanıt bulunmuştu. Katilin kullandığı oda tamamen kül olmuş, bilgisayar metalden bir hamura döndüğü için içinden hiçbir veri alınamamıştı.

“Muhtemelen interneti güvensiz bir ağ üzerinden kullanıyordu. Nydalen'de öyle ağlardan çok var.”

“Yine de arkasında elektronik bir iz bırakmış olmalı” dedi ^Erdal. Cümlesi güçlü bir iddiadan çok, sağdan soldan duyduğu basmakalıp bir lafa benziyordu.

“Çevredeki yüzlerce ağa erişim sağlayıp ne olduğunu bile bilmediğimiz o şeyi arayabiliriz tabii ki” dedi Holm. “Ama kaç hafta süreceğini bilmiyorum. Ya da herhangi bir şey bulabileceğimizi.”

“O işi bana bırakın” dedi Harry. Ayağa kalkıp kapıya yürürken telefonda bir numara tuşluyordu. “Bunu yapacak birini tanıyorum.”

Kapıyı aralık bırakıp çıktı; telefonun açılmasını beklerken dedektiflerden birinin konuştukları herkesin Kadok'a giren ya da çıkan birini görmediğini, ama fabrika ağaçların ve çalılarının ardına gizlendiği ve kışın etraf çok karanlık olduğu için bunda şaşırarak bir şey olmadığını söylediğini duydu.

Nihayet telefon açıldı. “Katrine Bratt'm sekreteri, buyurun.”

“Merhaba?”

“Bayan Bratt şu anda öğle yemeğinde.”

“Özür dilerim Katrine ama yemek bekleyebilir. Beni dinle...” Harry istediği şeyi anlatırken Katrine onu dinledi.

“Beyaz Atlı Prens'in duvarında büyük ihtimalle internetteki haber sitelerinden aldığı resimlerin çıktıları asılıydı. Arama motoruyla bölgedeki ağlara girebileceğini ve sunucu kayıtlarını kontrol

edip cinayetlerle ilgili haber sayfalarını kimlerin ziyaret ettiğini bulabileceğini düşünüyorum. Gerçi bu sayfaları çok fazla kişi ziyaret...”

“Kimse onun kadar etmemiştir” dedi Katrine. “Ziyaretçileri indirme sayılarına göre listelemeye çalışırım.”

“Hımm. Bu işleri çabuk öğrendin.”

“Adım gereği. Katrine Bratt. Bratt dik demek. Benim de öğrenme eğrim dik işte. Anlatabildim mi?”

Harry diğerlerinin yanına döndü.

Harry’ye Leike’nin cep telefonundan gelen sesli mesajı dinliyorlardı. Mesaj ses analizi için NTNU’ya, Trondheim’da-ki teknik üniversiteye gönderilmişti. Üniversitedeki ekip daha önce banka soyguncularının ses kayıtlarını kullanarak güvenlik kameralarından bile daha faydalı sonuçlar elde etmeyi başarmıştı. Ses, bozulmaya çalışılsa bile gizlenmesi çok zor bir veriydi çünkü. Ne var ki Björn Holm’a öksürük ya da gülme gibi belirsiz bir sesin kötü kaydının hiçbir işe yaramayacağını ve ses profili çıkarmaya yetmeyeceğini söylemişlerdi.

“Kahretsin” dedi Bellman. elini masaya vurarak. “Elimizde ses profili gibi elle tutulacak bir şey olsaydı şüpheli adaylarımı elemeye başlamıştık bile.”

“Hangi şüpheli adaylarımı?” diye homurdandı .Erdal.

“Baz istasyonu sinyaline göre Leike'nin telefonunu kullanan kişi aramayı yaptığında Ustaoset’in merkezine yakınmış” dedi Holm. “Sinyal daha sonra birden kesilmiş çünkü operatörlerin şebekeleri sadece Ustaoset’in merkezini kapsv

vor. Sinyalin kesilmesi telefonu kullanan kişinin Beyaz Atlı Prens olduğu tezini güçlendiriyor.”

“O neden?”

“Telefonlar kullanılmasa da baz istasyonları onlardan her saat sinyal alır. İstasyonun sinyal alamaması, telefonun aramanın öncesinde ya da sonrasında Ustaoset civarındaki ıssız bir dağlık bölgede olduğunu gösteriyor. Belki o sırada çığla, işkenceyle ya da başka bir şeyle meşguldü.”

Cevap yoktu. Harry az önceki heyecandan eser kalmadığını fark etti. Sandalyesine geçti.

“Bellman’ın bahsettiği elle tutulur şeyi elde etmemizin bir yolu var” dedi sakince. Artık dikkat çekmek için uğraşmasına gerek olmadığını biliyordu. “Leike’nin evini ve yaptığımız baskın anını hatırlayın. Katilimizin Elias Skog’u aramak için Leike’nin evine girdiğini varsayalım. Beyaz tulumlu olay yeri çalışanlarımızın tıpkı eve gelip yanlışlıkla Holm’a... eee, çarptığımda gördüğüm gibi çok titiz bir inceleme yaptığını da varsayalım.” Björn Holm başını eğdi ve dedektife *Hadi oradan* der gibi baktı. “Bu durumda Holmenveien’da-ki o evden aldığımız parmak izlerinin

arasında... Beyaz Atlı Prens'in de olması gerekmiyor mu?"

Güneş yeniden odaya doldu. Diğerleri bir an için birbirlerine baktılar. Utanmış gibilerdi. Çok basit, çok açıktı. Ama hiçbirinin aklına gelmemiştir.

"Yeni bilgilerle dolu uzun bir toplantı oluyor" dedi Bellman. "Kafamızın yorulmaya başladığı çok açık. Yine de bu konuyla ilgili ne düşünüyorsun Holm?"

Björn Holm alnına vurdu. "Tabii ki tüm parmak izlerini aldık. İncelemeyi Leike'nin katil olduğunu düşünerek yaptığımızdan orayı da olası bir suç mahalli olarak görmüştük, izlerin kurbanların bazılarıyla eşleşmesini umuyorduk."

"Kimliği belirlenemeyen çok parmak izi çıkmış mıydı?" diye sordu Bellman.

"Mesele de bu ya" dedi Björn Holm, gülümseyerek. "Haftada bir temizliğe gelen iki Polonyalı kadın vardı. Biz gelmeden altı gün önce evi köşe bucak temizlemişlerdi. O yüzden sadece Leike'nin, Lene Galtung'un, iki Polonyalı kadının ve kurbanların hiçbiriyle eşleşmeyen bilinmeyen birinin izlerini bulabildik. Leike cinayet saatlerinde başka yerlerde bulunduğunu kanıtlayıp serbest kalınca da eşleşme aramayı bıraktık. Ama o bilinmeyen izleri evin neresinde bulduğumuzu inanın hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum" dedi Beate Lönn. "Bana verilen raporda çizimler ve fotoğraflar vardı. XI'in sol elinin izleri, gösterişli ve çok çirkin bir çalışma masasının üzerinde bulunmuştu. Şöyle." Ayağa kalktı ve sol elinin üzerine dayandı. "Yanılmıyorsam ev telefonu o masada duruyordu. Yani şöyle." Sağ elinin başparmağını kulağına, serçeparmağını ağzına götürerek telefonu simgeleyen o evrensel işareti yaptı.

Bellman yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elini sallayarak "Pekâlâ, hanımlar beyler" dedi. "Gerçek bir delil bulacağımızdan adım gibi eminim. Holm, XI için eşleşme aramaya devam edin. Ama bana söz ver, Polonyalı kadınlardan birinin bedava telefon var diye onlarla birlikte eve giden kocası falan çıkmayacak. Anlaşıldı mı?"

Odadan çıkarlarken Pelikan Harry'nin yanına sokuldu. Rastalı saçlarından bir öbeği ona doğru savurdu. "Düşündüğümde daha iyi olabilirsin Harry. Ama teorilerini açıklarken arada sırada bence dersin daha iyi olur." Gülümsedi ve kalçasını kalçasına şaka yollu çarptırdı.

Gülümsemesi Harry'nin hoşuna gitti. Ama diğeri... Derken cebindeki telefonun titrediğini hissetti. Çıkarıp ekranına baktı. Rikshospital değildi.

"Nashville adını kullanıyor" dedi Katrine Bratt.

"Amerika şehri olan Nashville mi?"

"Hı-hı. Tüm büyük gazetelerin sitelerine girmiş, cinayet-lerle ilgili no yazıldıysa okumuş. Kötü haber şu ki bulabildiğim tüm bilgi bu kadar. Sadece son iki aydır internette aktif ve cinayetlerle

İlgili kapsamlı araştırmalar yapmış. Sanki onu aramanızı beklemiş.”

“Adamımızın profiline uyuyor” dedi Harry.

“Evet” dedi Katrine, “o zaman bundan sonra kovboy şapkalı adamlar arayacaksınız.”

“Ne?”

“Nashville. Country müziğın ve o tür şeylerin Kâbe’si sayılır. Harry sustu.

“Alo? Harry?”

“Buradayım. Pekâlâ. Sağ ol, Katrine.”

“Öpücük yok mu?”

“Her yerinden.”

“Teşekkürler, kalsın.”

Telefon kapandı.

Harry kendisine verilen Bryn manzaralı odasında semtin sevimsiz ayrıntılarını incelerken birisi kapıyı tıklattı. Karşısında Beate Lönn dikiliyordu.

“Eee, düşmanınla aynı yatakta olmak nasıl bir duygu?” Harry omuzlarını kaldırdı. “Şu anda tek düşmanım Beyaz Atlı Prens.”

“Güzel. Masadaki parmak izlerini veritabanıyla karşılaştırdığımızı söylemek için uğradım. Hiçbir şey çıkmadı.”

“Zaten beklemiyordum.”

“Baban nasıl?”

“Sayılı günü var.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Sağ ol.”

Bir süre birbirlerine baktılar. Harry bu yüzün cenaze yüzü olduğunu fark etti bir anda. Başka cenazelerde de gördüğü gözyaşlarının izlerini taşıyan küçük solgun bir yüz, kocaman üzgün gözler... Sanki cenazeler için yaratılmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Beate.

“Böyle cinayetler işlemiş tek bir katil tanyorum” dedi Harry, manzaraya dönerek.

“Sana Kardan Adam’ı hatırlatıyor, değil mi?”

Harry yavaşça başını salladı.

Beate iç çekti. “Sana söylemeyeceğime söz verdim ama Rakel aradı.”

Harry, Helsfyr’nin apartmanlarına dikti gözlerini.

“Seni sordu, iyi olduğunu söyledim. Sence doğru mu yapmışım, Harry?”

Harry derin bir nefes aldı. “Kesinlikle.”

Beate kapıda biraz daha dikildi. Sonra gitti.

Rakel acaba nasıldı? Ya Oleg? Neredeydiler? Hava karardığında ne yapıyorlardı, onları kim koruyup kolluyordu? Harry başını kollarına koydu ve kulaklarını elleriyle kapadı.

Beyaz Atlı Prens’in akimdan geçenleri tek bir kişi biliyordu.

İkinci karanlığı ansızın çökmüştü. Kaptan lakaplı hevesli resepsiyon görevlisi telefon açarak birinin oteli arayıp *Aftenposten*’e çıkan Iska Peller adındaki Avustralyalı hanımın orada kalıp kalmadığını sorduğunu anlatmıştı. Harry arayanın muhtemelen gazeteci olduğunu söylemişti ama Kaptan’a göre en pislik gazeteci bile oyunu kuralına göre oynar, konuşmanın başında kendini takdim eder ve nerede çalıştığını belirtirdi. Harry resepsiyon görevlisine teşekkür etmiş, başka arayan olursa haber vermesini söyleyecekken son anda vazgeçmişti. Bu isteğin başına neler açabileceğini şimdiden tahmin etmişti çünkü.

Biraz sonra Bellman arayarak yeni bir basın toplantısı olacağını haber verdi ve Harry’ye katılmak ister mi diye sordu.

Harry isteği geri çevirdiğinde komiserin rahatladığını duydu.

Parmaklarını masada tıkırdattı. Kaja yı aramak için eline ahizeyi aldı ama tekrar yerine koydu.

Ahizeyi tekrar eline alıp şehir merkezindeki birkaç oteli aradı. Hiçbirine telefonla Iska Peller sorulmamıştı.

Harry saatine baktı. Canı içecek bir şeyler çekiyordu. Bellman’m odasına gidip afyonuna ne yaptığını sormak, yumruğunu kaldırıp karşısında sinmesini izlemek istiyordu.

Tek bir kişi biliyordu...

Ayağa kalkıp sandalyeyi itti, yün kabanını kaptığı gibi odadan çıktı.

Şehir merkezine gidip arabayı Norveç Tiyatrosu'nun önünde park etmenin yasak olduğu bir yere çekti. Caddenin karşısına geçip otelin resepsiyonuna yürüdü.

Kaptan bu lakabı aynı otelde kapı görevlisi olarak çalışırken almıştı. Sebebi büyük olasılıkla üzerindeki kırmızı renkli süslü üniforması ve devamlı etrafındaki herkes ve her şey hakkında yorum yaparak emirler yağdırmasıydı. Dahası, kendisini şehir merkezinde olan biten tüm önemli şeylerin en ortasında görür, şehrin nabzını tutan, her şeye *vâkıf* bir adam olduğunu zannedirdi. Ona göre İhbarcı, ki baş harfi büyük yazılmalıydı, Oslo'nun güvenliğini sağlayan polis teşkilatının paha biçilemez bir parçasıydı.

“O tuhaf ses aklımn bir köşesinde hâlâ yankılanıyor sanki” dedi Kaptan, kelimelerinin tadına bakıyormuş gibi hoşnut bir ifadeyle ağzını şapırdatarak. Harry, resepsiyon masasının arkasında, Kaptan'm yanında dikilen diğer görevlinin gözlerini devirdiğini gördü.

“Eşcinsel gibi” diye ekledi Kaptan.

“Yani tiz bir ses miydi?” diye sordu Harry, Adele'in arkadaşlarından duyduğu bir şeyi hatırlayarak. Adele, sevgilisinin eşcinsel ev arkadaşı gibi konuşmasına katlanamadığını söylemişti.

“Hayır, daha çok şöyleydi.” Kaptan ellerini büküp gözlerini peş peşe kırptı ve cazgır bir eşcinsel taklidi yaptı. “Sana çok kırıyorum, Sören!”

SÖREN yazılı bir yaka kartı takan arkadaşı kıs kıs güldü. Harry teşekkür etti ve Kaptan'a başka bir şey olursa aramasını söylememek için kendini yine zor tuttu. Caddeye çıktı. Bir sigara yakıp otelin tabelasına baktı. Kafasını kurcalayan bir şey vardı sanki. O sırada arabasının arkasında duran trafik polisi aracını ve plakasını not eden üniformalı polisi fark etti. Harry karşıya geçti ve kimliğini gösterdi. “Ben polisim.” Üniformalı polis yazmaya devam ederek “Fark etmez. Park yasağı park yasağıdır” dedi. “İtirazınızı yazılı olarak yaparsınız.”

“Peki” dedi Harry, “ama bizim de istersek park cezası ke-sebildiğimizi biliyorsunuz, değil mi?”

Adam başını kaldırıp sırtıttı. “Sana kendi cezayı kesmene izin vereceğimi sanıyorsan, yanıyorsun dostum.”

“Ben *şu* arabadan bahsediyorum” dedi Harry, eliyle göstererek.

“O benim arabam ve ben bir trafik...”

“Park yasağı park yasağıdır.”

Polisin suratı asıldı.

Harry omuz silkti. “İtirazını yazılı olarak yaparsın. Tamam mı dostum?”

Polis not defterini hızla kapattı, arkasını döndü ve arabasına gitti.

Harry Universitetsgataya giderken telefonu çaldı. Arayan Gunnar Hagen'dı. Harry cinayet masası amirinin çoğu zaman kontrollü olan sesinin heyecandan titrediğini duyabiliyordu. "Hemen buraya gel Harry."

"Ne oldu?"

"Gel işte. Eski ofisindeyim."

Harry beton koridorun sonuna gelmemişken sesleri işitti ve yanıp sönen ışığı gördü. Hagen ile Holm, eski odasının kapısında dikiliyordu. Krimteknisk'ten gelen bir kadın kapıyı ve kapı kolunu parmak izi almak için fırçalarken Holm'un kopyası olan bir adam köşedeki yarım bot izinin fotoğrafını çekiyordu.

"O iz eski" dedi Harry. "Biz buraya gelmeden önce de vardı. Neler oluyor?"

Adam Holm'a baktı; durmak için Holm'un başını oynatması yetti.

"Hapishane gardiyanlarından biri bunu kapının yanında yerde bulmuş" dedi Hagen, içinde kahverengi zarf olan bir delil torbasını kaldırarak. Harry şeffaf torbada kendi adını gördü. Zarfa yapıştırılmış adres etiketinde yazılıydı.

"Gardiyan zarfın en fazla iki gündür orada durabileceğini söyledi. Buraya her gün gelinmiyor ne de olsa."

"Kâğıttaki nemi ölçüyoruz" dedi Björn. "Buraya benzer bir zarf koyduk; aynı nem seviyesine ne kadar sürede geleceğini göreceğiz. Sonra da geriye doğru bir inceleme yapacağız." "Vay be, CSI gibiyiz" dedi Harry.

"Gerçi bırakıldığı zamanı bulmamızın yararı olmayacak" dedi Hagen. "Kullandığımı tahmin ettiğim yolda güvenlik kamerası yok. Tabii en kestirme yolu kastediyorum. Önce kalabalık danışma alanına, oradan asansörle aşağıya. Hapishaneye gelene kadar hiçbir kapı kilitli değil sonuçta."

"Burayı neden kilitleyelim ki?" dedi Harry. "Bu arada sigara içmenin mahzuru var mı?"

Kimse bir şey demedi ama anlamlı bakışlar cevabı veriyordu. Harry omuz silkti.

"Herhalde biriniz bana zarfta ne olduğunu bir ara söyleyecek, değil mi?" dedi.

Björn Holm başka bir delil torbası çıkardı.

Loş ışıkta içinde ne olduğunu görmek zordu. Harry biraz yaklaştı.

"Ah, kahretsin" diyerek yarım adım geri çekildi.

“Bir ortaparmak” dedi Hagen.

“Kesilmeden önce kırılmışa benziyor” dedi Björn.

“Temiz, pürüzsüz bir şekilde kesilmiş. Deride ezilme yok. Tek hamlede. Balta ya da büyük bir bıçakla olmalı.”

Tünelde onlara doğru yaklaşan hızlı ayak sesleri yankılanıyordu. Harry torbaya iyice baktı. Beyaz, kansız bir parmaktı. Ama ucu mavimsi bir siyaha bürünmüştü.

“Bu da ne? Parmak izi aldınız mı?”

“Evet” dedi Björn. “Şanslıysak cevabını birazdan öğreneceğiz.”

“Tahminime göre sağ ele ait” dedi Harry.

“Haklısın. İyi gözlem” dedi Hagen.

“Zarfta başka bir şey var mıydı?”

“Hayır. Artık sen de bizim bildiğimiz kadarını biliyorsun.”

“Belki” dedi Harry, sigara paketiyle oynayarak. “Ama benim bu parmakla ilgili bildiğim bir şey daha var.”

“Biz de öyle düşündük.” Hagen, Björn Holm’le göz göze geldi. Ayak sesleri artıyordu. “Sağ elden koparılmış bir ortaparmak. Kardan Adam da sana aynısını yapmıştı.”

Adli tıp uzmanı kadın “Bir şey buldum” diyerek araya girdi. Diğerleri ona döndü.

Yere çömelmiş, başparmağıyla işaretparmağı arasında bir şey tutuyordu. Rengi koyu griydi. “Borgny’deki olay yerinde bulduğumuz ufak taşlara benzemiyor mu?”

Harry yaklaştı. “Evet. Lav.”

Gelen, gömlek cebinden polis kimliği sarkan genç bir adamdı. Björn Holm’un önünde durdu, ellerini dizlerine koyup nefeslendi.

“Evet, Kim Erik?” dedi Holm.

Delikanlı nefes nefese “Bir eşleşme bulduk” dedi.

“Durun tahmin edeyim” dedi Harry, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırarak. Herkes başını ona çevirdi. ‘Tony ijeiko.’

Kim Erik’in bozulduğu her halinden belliydi. “Na-nasıl...?” “Kar motosikletinin altından çıkanın

sağ eli olduğunu sanmıştım. Parmakları tamdı. Demek ki sol elini görmüşüm.*' Harry başıyla delil torbasını gösterdi. "Ayrıca parmak kırık değil, sadece yamuk. Bildiğimiz eklem iltihabı. Bulaşıcı değil, kalıtsal."

Elyazısı

Hovseter'deki sıra evlerden birinin kapısını açan kadının bir güreşçi kadar geniş omuzları ve Harry kadar boyu vardı. Dedektifi süzdü ve insanlara kendilerini takdim etmek için süre vermeyi alışkanlık haline getirdiğinden olsa gerek, sabırla bekledi.

"Evet?"

Harry, Frida Larsen'in sesini telefondaki konuşmadan tanıdı. Oysa gözünde daha zayıf ve narin bir kadın olarak canlanmıştı.

"Ben Harry Hole" dedi. "Adresinizi rehberden buldum. Fe-lix evde mi?"

Monoton bir sesle "Satranç oynamaya gitti" dedi kadın. Hep verdiği bir cevaba benziyordu. "E-posta atın."

"Onunla yüz yüze konuşmak istiyorum."

"Konu neydi?" Kadın kapının boşluğunu arkası görünmeyecek kadar iyi dolduruyordu. Ve bunu sadece iri gövdesiyle yapmıyordu.

"Polis merkezinde bir lav parçası bulduk. Ona daha önce gönderdiğimiz örnekle aynı yanardağa mı ait olduğunu öğrenmek istemiştik."

Harry iki basamak aşağıda elinde küçük taş parçasıyla dikiliyordu. Ama kadın eşikte kıpırdamadan durmaya devam etti.

"Felix'le şu an görüşmeniz imkânsız" dedi. "E-posta atın." Kapıyı kapatmak üzere hareketlendi.

"Neyse, bütün lavlar aynıdır zaten, değil mi?" dedi Harry.

Kadın tereddüt etti. Harry bekledi. Bir konuda uzman olan kişilerin cahilleri düzeltmeye asla karşı koyamadığını tecrübelerinden biliyordu.

"Her yanardağın kendine özgü bir lav yapısı vardır" dedi kadın. "Ama patlamadan patlamaya göre de değişebilir. Taşı analiz ettirmeniz gerek. İçindeki demir size epey bilgi verir." Yüzü ifadesiz, gözleri ilgisizdi.

"Ashında istediğim" dedi Harry, "dünyayı gezerek yanardağları inceleyen insanlara bazı sorular sormak. Sayıları çok olmasa gerek; o yüzden Felix'ten Norveç'te başka hangi uzmanların olduğunu duysam iyi olurdu."

“Tahmin ettiğinizden daha kalabalıgız” dedi kadın.

“Demek siz de onlardan birisiniz?”

Omuz silkti.

“İkiniz en son hangi yanardağda bulundunuz?”

“Tanzanya’daki Ol Doinyo Lengai’de. Yanardağda değil, yakınındaydık. Pathyordu. Magmatik nitrokarbon boşaltıyordu. Çıkan lav siyahtı ama havayla reaksiyona girince bir iki saat içinde bembeyaz oluyordu. Kar gibi.”

Sesi ve yüzü birden canlanmıştı.

“Neden konuşmak istemiyor?” diye sordu Harry. “Kardeşiniz dilsiz mi?”

Kadının yüzü yeniden asıldı. Sesi o düz ve cansız haline geri döndü. “E-posta.”

Kapı öyle sert kapandı ki tozu Harry’nin gözlerine geldi.

Kaja arabayı Maridalsveien’a park etti, bariyerin üzerinden atladı ve Kadok fabrikasının bulunduğu ormana giden dik yamacı dikkatlice indi. El fenerini açıp çalıların arasında güçlükle ilerledi, yüzüne çarpmak isteyen kuru dalları sa-

vuşturdu. Fabrikayı saran orman hayli sıktı, gölgeler sessiz kurtlar gibi oradan oraya sırıyordu; öyle ki durduğunda, kulak kesilip izlediğinde bile ağaçların gölgeleri birbirine karışıyor, neyin ne olduğunu anlamak aynalardan oluşan bir labirentteki gibi zor oluyordu. Korkmuyordu yine de. Kapalı kapılardan ölesiye korkarken karanlıktan korkmaması tuhaftı. Nehrin çağıltısını dinledi. Bir şey mi duymuştu? Orada olmaması gereken bir şeyin sesi? Yürümeye devam etti. Uğultulu bir ağaç gövdesinin altından eğilerek geçti ve tekrar durdu. Durduğu an diğer sesler de kesildi. Kaja derin bir nefes alıp aklından geçeni netleştirdi: Görünmek istemeyen biri gizlice onu takip ediyordu sanki.

Kaja dönüp ışığı arkasına tuttu. Karanlıktan korkmadığından o kadar da emin değildi artık. Işıқта birkaç dalın kıpırdandığını gördü; değdiği için kıpırdamış olmalıydı, değil mi?

Yeniden önüne döndü.

Fenerin ışığı koca gözlü, kireç gibi bir suratı aydınlatınca Kaja çılgığı bastı. Feneri yere düşürüp geri çekildi ama karaltı onu kahkahaya benzeyen bir homurtuyla takip etti. Biraz sonra karanlıkta yere eğildi, doğruldu ve bu defa kör eden ışık Kaja’nın yüzünde patladı.

Kaja nefesini tuttu.

Homurtulu kahkaha kesildi.

Bir erkek sesi “Al” dedi ve ışık yön değiştirdi.

“Neyi?”

“Fenerini” dedi ses.

Kaja feneri aldı; adamın gözlerini kamaştırmadan görebilmek için ışığı adamın yanına tuttu. Sarı saçları ve sivri bir çenesi vardı.

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Truls Berntsen. Mikael’in yanında çalışıyorum.”

Truls Berntsen’i daha önce duymuştu elbette. Mikael’in gölgesi. Sahi Mikael ne diyordu ona? Beavis mi?

“Ben...”

“Kaja Solness.”

“Doğru, nereden?./’ Kaja yutkundu ve cümleyi baştan kurdu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Seninle aynı şeyi” dedi adam, kulak tırmalayan monoton sesiyle.

“Peki ben burada ne yapıyorum?”

Beavis o meşhur homurtulu gülüşünü yaptı. Ama cevap vermedi. Kaja’nın önünde kollarını aşağını indirmiş ve hafif açmış bir halde öylece dikildi. Gözkapaklarından biri, altına bir böcek hapsolmuş gibi seğirdi.

Kaja iç geçirdi. “Benimle aynı şeyi yapıyorsan fabrikaya göz atmaya gelmiş olmalısın” dedi. “Ortaya çıkarsa diye.”

“Evet, ortaya çıkarsa diye” dedi Beavis, gözlerini ondan ayırmadan.

“Çok da imkânsız sayılmaz, değil mi?” dedi Kaja. “Buranın yandığını bilmiyordur belki.”

“Babam burada çalışırdı” dedi Beavis. “PSG ürettiğini, PSG öksürdüğünü, baştan aşağı PSG olduğunu söylerdi.”

“Buralarda başka Kripos’lu da var mı? Buraya gelmeni Mikael mi söyledi?”

“Onunla artık görüşmüyorsun, değil mi? Harry Hole’la görüşüyorsun.”

Kaja midesinde bir ürperti hissetti. Bunu nereden duymuştu ki bu adam? Mikael önüne gelene anlatıyor muydu yoksa?

Konuyu değiştirmek için “Havass’ta yoktun” dedi.

“Yok muydum?” Yine o homurtulu gülüş duyuldu. “İzindeydim, ondan sanırım. Çalışmıyordum. Jussi oradaydı.”

“Evet” dedi Kaja, sessizce. “Oradaydı.”

Ani bir rüzgâr esti ve yüzüne gelen daldan kaçmak için başını çevirdi. Onu takip mi etmişti yoksa geldiğinde burada mıydı?

Kaja sormak için döndüğünde karşısında kimse yoktu. Feneri ağaçların arasına tuttu. Gitmişti.

Kaja arabasını sokağa park edip bahçe kapısından girdiğinde ve sarı eve çıkan basamakları tırmandığında saat gecenin ikisiydi. Süslü bir elyazısıyla HOLE AİLESİ yazan boyalı seramiğin üzerindeki zile bastı.

Üçüncü çalışmada arkasında cılız bir öksürük duydu ve döndüğünde Harry’yi tabancasını pantolonunun astarına geri koyarken gördü. Ses çıkarmadan köşeyi dönerek yanına gelmiş olmalıydı.

“N’oldu?” diye sordu, korkmuş bir halde.

“Sadece bu aralar fazla temkinliyim” dedi Harry. “Keşke gelmeden önce telefon açsaydın.”

“Ge-gelmese miydim?”

Harry yanından geçerek merdiveni çıktı ve kapıyı açtı. Kaja onun peşinden eve girdi, arkasından sarıldı, sırtına sımsıkı yapıştı ve topuklu ayakkabısıyla kapıyı kapattı. Harry kollarından kurtulup ona döndü. Tam bir şey söyleyecekti ki Kaja öperek susturdu. Karşılık bekleyen iştahlı bir öpücüktü. Soğuk ellerini Harry’nin tişörtünün içine soktu, az önce yatağın içinden çıkmış ateş gibi sıcak tenine dokundu, tabancasını pantolonundan çıkarıp holdeki masaya attı.

“Seni istiyorum” diye fısıldadı. Kulağını ısırıp elini Harry’nin pantolonuna kaydırıldı. Penisini sıcak ve yumuşaktı.

“Kaja...”

“Benimle olur musun?”

Bir an için küçük bir tereddüt, bariz bir gönülsüzlük hisseder gibi oldu. Diğer kolunu ensesine doladı ve gözlerinin içine baktı. “Lütfen...”

Harry gülümsedi. Sonra tüm kasları gevşedi. Onu öptü. Ama sakıngan bir tavırla. Kaja'nın istemediği kadar sakıngan... Kaja öfkeyle inledi, pantolonunun düğmelerini çözdü.

Elini oynatmadan penisini sımsıkı tuttu ve avucunda büyüdüğünü hissetti.

Harry "Kahretsin" diyerek iç geçirdi ve onu kucakladı. Üst kata taşıdı. Yatak odasının kapısını ayağıyla açıp Kaja'yı yatağa yatırdı. Annesinin tarafına. Kaja başını arkaya eğdi, gözlerini kapadı, üzerindeki hızla ve en kısa yoldan çıkarılışını hissetti. Harry üzerine yatıp bacaklarını ayırırken teninden yayılan sıcaklığı duydu. *Evet, diye düşündü Kaja. Kahretsin.*

Kaja yanağını ve kulağını Harry'nin göğsüne dayamış, kalbinin sesini dinliyordu.

"Karın altında öleceğini bilerek yatarken ne düşündün?" diye fısıldadı.

"Yaşayacağımı" dedi Harry.

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Sevdiklerine... kavuşacağımı düşünmedin mi hiç?" "Hayır."

"Ben düşündüm. Garipti. O kadar korktum ki içimde nadide bir şeyin paramparça olduğunu hissettim. Sonra korkum geçti ve huzurla doldum. Sonra da sen geldin. Beni uyandırdın. Beni kurtardın."

Harry sigarayı ona uzattı. Kaja sigaradan bir nefes aldı ve sessizce güldü.

"Sen bir kahramansın, Harry. Madalya verilecek bir kahraman. Kim bilebilirdi ki?"

Harry başını iki yana salladı. "İnan bana tatlım, ben sadece kendimi düşünüyordum. Şömineye varana kadar aklıma bile gelmedin."

"Olabilir; ama oraya gittiğinde hâlâ harcayacak çok az oksijenin vardı. Beni oradan çıkarırsan oksijenin iki kat daha hızlı tükeneceğini biliyordun." "Ne diyebilirim ki? Demek ki cömert bir adamım."

Kaja göğsüne bir tokat attı ve güldü. "Tam bir kahraman! Harry sigaradan derin bir nefes çekti. "Belki de hayatta kalma içgüdümün zihnimi alt etmesidir sadece."

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk bulduğum kişi çok güçlüydü ve çubuğu zar zor kurtarabildim. O yüzden onun Kolkka olduğunu ve yaşadığını tahmin ettim. Dakikalar, hatta saniyelerin çok önemli olduğunu bilsem de onu kurtarmak yerine sana ulaşmaya çalıştım. Çünkü sen kıpırdamıyordun. Öldün sandım."

“Yani?”

“Yani, belki de farkında olmadan şunu düşündüm. Önce ölü olanı çıkarırsam bu sırada hayatta olan da ölebilirdi. Böylece tüm hava bana kalırdı. Eylemlerine neyin hükmettiğini bilmek zor bir iş.”

Kaja sustu. Dışarıda bir motosikletin homurtusu yükselip alçaldı. Mart ayında bir motosiklet... Bugün göçmen bir kuş da görmüştü üstelik. Sanki her şey rayından çıkmıştı.

“Her zaman bu kadar düşünür müsün?” diye sordu.

“Hayır. Belki de. Bilmiyorum.”

Harry’ye sokuldu. “Şu anda ne düşünüyorsun mesela?” “Bildigi şeyleri nasıl bilebildiğini.”

Kaja iç çekti. “Katilimizin mi?”

“Ve neden benimle oynadığım. Bana neden Tony Leike’den bir parça yolladığını. Kafasının nasıl çalıştığını.”

“Peki bunları nasıl öğreneceksin?”

Harry sigarayı komodinde söndürdü. Ciğerlerini havayla doldurdu ve uzun bir tıslamayla saldı. “Mesele de bu zaten. Ben sadece tek bir biçimde düşünebiliyorum. O yüzden onunla konuşmalıyım.”

“O mu? Beyaz Atlı Prens’le mi?”

“Ona benzeyen biriyle.”

Uykunun eşiğine düştüğünde bir rüya gördü Harry. ^ uka-ridaki bir çiviye bakıyordu. Bir adamın kafasından çıkan çiviye. Yüzü nedense tamdik geliyordu. Çok kereler, hatta kısa zaman önce gördüğü, aşına olduğu bir resimdi. Ağzındaki garip nesne patlayınca Harry yatakta kıpırdandı. Uyumuştı.

Kör nokta

Harry sivil giyimli bir gardiyanla hastane koridorunda yürüyordu. İki adım önünde kadın bir doktor vardı. Harry’ye ziyaret edeceği kişinin durumunu bildirmiş, onu göreceği şeye hazırlamıştı.

Bir kapıya geldiler. Gardiyan kilidi açtı. İçeride koridor birkaç metre daha devam ediyordu. Sol duvarda üç kapı vardı. Önlerinde üniformalı başka bir gardiyan dikiliyordu şimdi.

Gardiyan Harry’nin üzerini ararken doktor “Uyanık mı?” diye sordu. Adam başını evet der gibi salladı, Harry’nin ceplerinden çıkan ne varsa masaya koydu, kapıyı açtı ve kenara çekildi.

Doktor Harry'ye beklemesini işaret ederek gardiyanla odaya girdi. Hemen sonrasında çıktı.

“En fazla on beş dakika” dedi, “iyileşiyor ama hâlâ güçsüz.”

Harry başını oynattı. Derin bir nefes alıp içeri girdi.

Kapının ağzında dikildi ve arkasından kapandığını duydu. Perdeleri çekilmiş oda, yatağın başındaki lamba dışında karanlığa gömülüydü. Lambanın ışığı yastığa yaslanmış yarı dik bir siluetin üzerine düşüyordu. Baş eğikti, uzun saçları iki yandan aşağı sarkıyordu.

“Yaklaş Harry.” Sesi değişmişti; yağlanmayan kapı menteşelerinin inmesi gibiydi daha çok. Yine de Harry o sesi tanıdı, kanının çekildiğini hissetti.

Yatağa yaklaştı ve odaya önceden konmuş olan sandalye-

yo oturdu. Adam başını kaldırıncaya Harry'nin nefesi kesildi.

Birisi yüzüne sıcak mum dökmüş gibiydi. Mum sertleşerek çok gergin bir maskeye dönüşmüş, alını ve çenesini geriye doğru çekerken ağzını bir deri bir kemik kalmış bir öbek dokunun ortasında küçük, dudaksız bir deliğe çevirmişti. Gülüşü iki kez kısacık hava üflemeden ibaretti.

“Beni tanıyamadın mı, Harry?”

“Gözlerinden tanıdım” dedi Harry. “Bana yeter. Bu sen-sin.”

“Bizimkinden haber var mı?” Sazamı andıran minik ağız gülümsemeye benzer bir şekle büründü. “Rakel'den?”

Harry bunu bekliyordu; kendini acıya göğüs geren bir boksör gibi buna hazırlamıştı. Yine de ağzından Rakel'in adı çıkınca yumruklarını sıktı.

“Seninle biri hakkında konuşacağız. Senin gibi olduğumu düşündüğümüz biri.”

“Benim gibi mi? Eminim görüntüsü benden daha iyidir.” Yine o iki üfleme sesi duyuldu. “Çok garip, Harry. Asla görünüşüne önem veren biri olmadım; bu hastalığın en kötü yanının çekeceğim acı olduğunu sanıyordum. Ama neymiş, biliyor musun? Çürümek. Kendini aynada görmek, içinden çıkan canavara bakmak. Tuvalete yalnız gitmeme izin veriyorlar ama aynalardan kaçıyorum. Ben eskiden güzel bir adamdım.” “Sana gönderdiklerimi okudun mu?”

“Sadece göz attım. Doktor Dyregod kendimi yormamam gerektiğini söylüyor. Enfeksiyonlar, iltihaplar, yüksek ateş... Sağlığımı gerçekten ilgileniyor, Harry. Yaptıklarımı düşününce epey şaşırtıcı, değil mi? Oysa ben daha çok ölmekle ilgileniyorum. Onların en çok kıskandığım kısım bu. Şey yaptığım insanların.... Ama sen buna bir son verdin, değil mi Harry?” “Ölüm senin için çok hafif bir ceza olurdu.”

Hasta adamın gözlerinde bir şey parladı ve yüzündeki yarıklardan yansıyan soğuk, beyaz bir ışık gibi görüldü.

“En azından tarihin sayfalarına adım ve hikâ>7em yazılacak. İnsanlar Kardan Adam’ın kim olduğunu okuyacak. Biri-leri bayrağı devralacak ve fikirlerimi hayata geçirecek. Peki senin neyin var Harry? Hiçbir şeyin. Tam tersi, sahip olduğun az bir şeyi de kaybettin.”

“Doğru” dedi Harry. “Sen kazandın.”

“Ortoparmağımı özlüyor musun?”

“Şey, tam şu anda özlüyorum.” Harry başını kaldırdı ve ona baktı. Gözlerini kaçırmadı. Sazanın ağzı yeniden açıldı. Kahkahası susturuculu bir tabanca gibiydi.

“En azından espri yeteneğini kaybetmemişsin, Harry. Karşılık olarak senden bir şey isteyeceğimi biliyorsun, değil mi?” “Bana kalsa önce iş, sonra para derdim. Ama yine de söyle.” Adam zorlanarak komodine uzandı, su bardağını aldı ve ağzına götürdü. Harry bardağı tutan eline baktı. Beyaz bir kuş pençesine benziyordu. Adam suyu içtikten sonra bardağı dikkatlice geri koydu ve konuştu. İnemeyi andıran sesi, pili azalmış bir radyo gibiydi artık.

“Hapishane yönetmeliğinde intihar riskinin ne kadar yüksek olduğundan bahsediliyordur herhalde. O yüzden beni bütün gün atmaca gibi izliyorlar. Buraya gelmeden önce üzerin arandı, değil mi? Bana bıçak ya da öyle bir şey getirirsin diye korkuyorlar. Ama ben artık daha fazla çürüdüğümü görmek istemiyorum, Harry. Bu kadar yeter. Haksız mıyım?”

“Olmaz” dedi Harry. “Kabul etmiyorum. Başka bir şey iste.” “Evet diyerek yalan söyleyebilirdin.”

“Öyle yapmamı mı tercih ederdin?”

Adam önemsemez bir tavırla elini salladı. “Rakel’i görmek istiyorum.”

Harry tek kaşını kaldırdı. “O neden?”

“Ona söylemek istediğim bir şey var.”

“Neymiş?”

“İkimizin arasında bir konu.”

Harry ayağa kalkarken sandalye gıcırdadı. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Bekle. Otur.”

Harry oturdu.

Adam başını eğdi ve yatak örtüsüyle oynadı. “Beni yanlış anlamamı istemiyorum. Diğerleri için pişman değilim. Hepsi kaltaktı. Ama Raket farklıydı. O... farklıydı işte. Sadece bunu söylemek istemiştim.”

Harry hayretle onu izledi.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diye sordu Kardan Adam. “Olur de. Yalan atman gerekiyorsa da at.”

“Olur” dedi Harry, yalan söyleyerek.

“Çok kötü bir yalancısın Harry. Ancak onunla konuşursam sana yardım ederim.”

“İmkânsız.”

“Neden sana güveneyim?”

“Çünkü başka şansın yok. Çünkü işi düştüğünde hırsız hırsıza güvenmek zorunda kalır.”

“Öyle mi?”

Harry'nin yüzünde zoraki bir tebessüm belirdi. “Hong Kong'da afyon satın alırken bir dönem Des Voeux Yolu'dan-ki Landmark alışveriş merkezinin engelliler tuvaletini kullandım. Önce ben girerdim, en sağdaki kabinin rezervuar kapağının altına bir biberon koyardım. Biraz gezinip sahte saatlere bakardım, sonra geri dönerdim ve biberonu bıraktığım yerden alardım. İçinde daima aynı miktarda afyon olurdu. Tam anlamıyla körü körüne güven.”

“Tuvaleti *bir dönem* kullandığımı söyledin.”

Harry omuz silkti. “Günün birinde tuvalet kayboldu. Belki torbacı kazık attı, belki de biri bizi gördü ve parayı ya da malı o aldı. Bu işin hiçbir garantisi yok.”

Kardan Adam düşünceli gözlerle dedektife baktı.

* * *

Harry koridorda doktorla beraber yürüyordu. Önlerinde gardiyan vardı.

“Çok sürmedi” dedi doktor.

“Kısa tuttu” dedi Harry.

Danışma salonundan çıkarak otoparka gitti, arabasının kapısını açtı. Anahtarı kontağa sokarken titreyen elini izledi. Sırtını koltuğa yasladığında gömleğinin arkası terden sırlıslam olmuştu.

Kısa tutmuştu gerçekten de.

“Diyelim ki o da benim gibi Harry. Zaten sana yardım edebilmem için öyle olduğunu

varsaymamız gerekiyor. Önce onu buna iten güdüye odaklanalım. Nefret. Alev alev yanan, kor gibi sıcak bir nefret. Bu onu hayatta tutan şey, içinde kaynayarak onu ısıtan magma. Tıpkı magma gibi nefret de hayatın bir ön koşulu; bu sayede hiçbir şey buz tutmuyor. Ama içindeki bu sıcaklığın baskısı bir patlamaya sebep oluyor ve böylece yıkıcı tarafı açığa çıkıyor. Patlama ne kadar gecikirse şiddeti o kadar fazla oluyor. Şu anda doludizgin ve şiddetli bir patlama yaşadığı açık. Bu da bana sebebi geriye giderek aramanız gerektiğini söylüyor. Çünkü bu bulmacayı çözenizi sağlayacak şey o nefretle yaptıkları değil, nefretin kaynağı. Yaptıklarımız neden olmadan bir hiçtir. Nefretin büyümesi zaman alır ama sebebi basittir. Belli ki hayatında bir şey oldu. Her şey o tek olayda bitiyor. Ne olduğunu bulursanız onu yakalarsınız.”

Onca benzetme arasında neden tutup da yanardağı seçmişti? Harry Bagrum Hastanesinin dik ve rüzgârlı yolundan aşağı sürdü.

“Sekiz cinayet. O artık bir kral, en tepede. Diğer her şeyin ona itaat ettiği bir evren yarattı. O bir kukla ustası, hepinizi oynatıyor. Özellikle de seni, Harry. Neden seni seçtiğini kestirmek zor; belki sadece tesadüftür. Ama şunu bil ki kuklalarını yönettikçe giderek daha fazla heyecan arayacak. Onlarla konuşacak, yakınlık kuracak, zafer kazandığında bunu alt ettiği insanlarla birlikte kutlamanın tadını çıkaracak. Ama çok iyi kılık değiştirmiş olsa gerek. Dışarıdan bakıldığında kuklacı gibi durmuyor. Hatta kolay yönlendirilen, küçük görülen, böylesi karmaşık bir gösteriyi yönetmesini asla hayal edemeyeceğin ezik biri gibi bile görünebilir.”

Harry El8'de şehir merkezine gidiyordu. Trafik vardı. Boş olan otobüs şeridine geçti. Ne de olsa bir polisti. Ve durum acil, çok acildi. Ağzı kurumuş, kafasının içinde köpekler ulumaya başlamıştı.

“Çok yakınında duruyor Harry. Bundan vazgeçmeyeceğinden adım gibi eminim. Ama kör bir noktadan yaklaşmış sana. Bir şekilde hayatına sızmış ve dikkatin başka yönde kayarken güvenini kazanmış. Ya da zayıf olduğunda. Burası onun evi. Komşun, arkadaşın, meslektaşın belki de. Ya da gözünün önündeki birinin hemen arkasında öylece dikiliyor; o kişinin uzantısı olması dışında hakkında hiçbir şey düşünmediğin bir gölgeden ibaret. Gördüğün insanları düşün, Harry. Çünkü o orada. O yüzü daha önce gördün. Seninle pek konuşmayabilir; ama benim gibiyse kendini senden sakınmayabilir de. *Seninle samimiyet kurmuş*

Harry arabayı Savoyun önüne çekti ve bara girdi.

“Ne alırsınız?”

Harry gözlerini barmenin arkasındaki cam raflarda dizili şişelerde gezdirdi.

Beefeater, Johnnie Walker, Bristol Cream, Absolut, Jim Beam...

Nefret dolu kızgın bir adamı arıyordu. Duygularını dizginlemeyen birini. Taş kalpli birini.

Şişeleri tarayan gözleri birden durdu. Ve geçmişe sıçradı. Ağzı istemsizce açıldı. Bir anlık ilahi bir aydınlanma gibiydi. Ve her şey ama *her şey* o aydınlığın içindeydi.

Uzaklardan bir ses geldi.

“Bayım? Affedersiniz?”

“Efendim.”

“Kararınızı verdiniz mi?”

Harry yavaşça başını oynattı.

“Evet” dedi. “Evet, kararımı verdim.”

Mutluluk

Gunnar Hagen işaretparmaklarının arasında bir kalem yuvarlarken masasının önündeki sandalyede ilk kez yayılmadan oturan Harry'yi izliyordu.

“Teknik olarak şu anda Kripos’un çalışanısın ve Bellman’ın takımındasın” dedi, cinayet masası amiri. “O yüzden yapacağın tutuklama Bellman’ın hanesine yazılacak.”

“Peki, tamamen varsayım üzerinden düşünecek olursak, sana gereken bilgiyi versem ve tutuklama işini cinayet masasından başka birine bıraksam nasıl olur? Mesela Kaja Sol-ness ya da Magnus Skarre’ye?”

“Böylesi cömert bir teklifi senden gelse bile reddetmek zorunda kalırım. Dediğim gibi, bir anlaşma yaptım.”

“Hımm. Bellman hâlâ seni sıkıştırıyor mu?”

Hagen iç geçirdi. “Norveç’in en büyük cinayet dosyasında Bellman’ı atlatıp tutuklamayı onun elinden almaya çalışırsam Adalet Bakanlığı tepeme çöker ve her şeyi didik didik eder. Karşı gelip seni soruşturmaya geri getirirsem de bu düpedüz emirlere itaatsizlik olarak algılanır ve tüm birim bundan nasibini alır. Üzgünüm, Harry. Yapamam.”

Harry boşluğa bakarak derin derin düşündü. “Tamamdır, şef.” Ayağa fırladı ve kapıya yürüdü.

“Dur!”

Harry durdu.

“Neden şimdi bana bunu sordun, Harry? Bilmem gereken bir şey mi oldu?”

Harry başını iki yana salladı. “Sadece birkaç varsayımın doğruluğunu deniyorum şef. Bizim işimiz bu, değil mi?”

Harry saat üçe kadar telefon görüşmeleri yaptı. Son konuştuğu kişi ona şoförlük yapmayı tereddütsüz kabul eden Björn Holm’du.

“Sana nereye gittiğimizi ve neden gittiğimizi söylemedim” dedi Harry.

“Gerek yok” dedi Björn, kelimelerini tane tane sıralayarak. “Ben sana güveniyorum.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Bunu hak edecek bir şey yapmış olmalıyım” dedi Harry. “Evet” dedi Björn.

“Ben senden özür diledim, değil mi?”

“Hayır.”

“Dilemedim mi? Pekâlâ. Hımm... eee... şey. Kahretsin, bayağı zormuş. Eee...”

“Epey yavaştan alıyor gibisin, dostum” dedi Björn. Harry bunu sırtarak söylediğini duyabiliyordu.

“Özür dilerim” dedi Harry. “Bu arada yola çıkmadan önce kontrol etmeni istediğim birkaç parmak izi var. Eşleşme çıkmazsa gelmene gerek yok. Anlatabildim mi?”

“Peki neden bu kadar gizemli konuşuyorsun?”

“Çünkü bana güveniyorsun.”

Harry, Rikshospital’deki küçük odanın kapısını tıklattığında saat üç buçuktu.

Sigurd Altman kapıyı açtı.

“Selam, şunlara bir bakabilir misin?”

Harry hemşireye küçük bir fotoğraf destesi uzattı.

“Yapış yapışlar” dedi Altman.

“Daha yeni banyo edildiler.” “Hımm. Kopmuş bir parmak. Konu ne?”

“Bu parmağın sahibine yüksek miktarda ketanom verildiğinden şüpheleniyorum. Anestezi uzmanı olarak senden parmakta ilaç izi bulup bulamayacağımızı öğrenmek istiyorum.” Altman fotoğrafları karıştırdı. “Kanı çekilmiş gibi duruyor ama teoride bir damla kan çıksa bile yeterli olur.”

“O halde sonraki soruma geçiyorum. Bu akşam bize bir tutuklama görevinde yardım eder misin?”

“Ben mi? Benim işimi yapacak bir patologunuz...”

“Sen bu konuda onlardan daha bilgilisin. Ayrıca güvенеbileceğim biri lazım.”

Altman omuz silkti, saatine baktı ve fotoğrafları geri uzattı. “İki saat sonra mesaim bitecek, yani...”

“Harika. Biz seni alırız. Norveç suç tarihine geçeceksin, Altman.”

Hemşirenin yüzünde bitkin bir gülümseme belirdi.

Mikael Bellman aradığında Harry Krimteknisk’e gidiyordu. “Nerelerdesin, Harry? Sabah toplantısında gözlerimiz seni aradı.”

“Dolanıyordum.”

“Nerede dolanıyordun?”

“Muhteşem şehrimizde tabii ki” dedi Harry, Kim Erik Lokker’in önündeki tezgâha bir A4 zarf bırakıp içindekilere parmak izi kontrolü yapılmasını istediğini belirtmek için kendi parmak uçlarını göstererek.

“Bütün gün sesin bile çıkmayınca endişelenmeye başladım, Harry.”

“Yoksa bana güvenmiyor musun, Mi-ka-el? İçerim diye mi korkuyorsun?”

Mikael bir süre konuşmadı.

“Benim altımda çalışıyorsun ve beni gelişmelerden haberdar etmeni istiyorum, hepsi bu.”

“O halde şu anda haberdar edilecek bir gelişme olmadığını bildiriyorum şef.”

Harry telefonu kapattı ve Björn’ü görmek için odasına gitti. Beate içeride onu bekliyordu.

“Bize ne anlatmak istedin?” diye sordu.

“Gerçek bir hırsız polis hikâyesi” dedi Harry, kendine bir sandalye çekerek. Hikâyenin yarısına geldiğinde Lokker kapıdan başını uzattı.

“Bunları buldum” dedi, elinde tuttuğu şeffaf parmak izi folyosunu uzatarak.

Bilgisayarın başında oturan Björn teşekkür ederek folyoyu aldı. Tarayıcıya koydu, Holmenveien’da buldukları izlerin dosyasına erişip eşleştirme programını çalıştırdı.

Harry işlemin birkaç saniye süreceğinin farkında olsa da gözlerini kapadı ve kalbinin hızlandığını hissetti. Biliyordu oysa. Kardan Adam biliyordu. Harry’ye sadece ihtiyacı olan o küçük bilgiyi vermiş, kelimeleri doğru sıraya dizmiş ve çığı başlatacak sesi çıkarmıştı.

O çığ artık düşmeliydi.

Sadece iki saniye sürmeliydi. Kalbi çarpıyordu.

Björn Holm boğazını temizledi. Ama bir şey demedi.

“Björn?” dedi Harry, gözleri hâlâ sınıksız kapalıyken.

“Evet, Harry.”

“Bu tadını çıkarmamı istediğin o önemli bekleyişlerden biri mi yoksa?”

“Evet.”

“Peki artık bitti mi, pislik herif?”

“Evet, bitti. Bir eşleşme bulduk.”

Harry gözlerini açtı. Gümüşüğü odaya doluyordu. Öyle ki isteseler içinde yüzebilirlerdi sanki. Mutluluktan bunun adı. Kahrolası bir mutluluk.

Üçü de aynı anda ayağa kalktı. Sessiz zafer nidaları atan açılmış ağızlarıyla birbirlerine bakakaldılar. Acemi bir sevinç yumağı oldular sonra. Björn kucaklamaya dışarıdan dahil olunca Beate ufak tefek vücuduyla aralarında ezildi. Bastırılmış çığlıklar ve dikkatlice çakılan beşliklerle devam eden mutluluk anı, Harry'nin Hank YWilliams hayranı olan birinden asla beklemeyeceği bir hareketle sürdü. Björn'ün kusursuz ay yürüyüşüyle.

Toz

Manglerud kilisesiyle otobanın arasında, üzerinde çimen olmayan küçük bir çimenlikte iki adam dikiliyordu.

Deri motosiklet ceketli adam, uzun ince saçlarını yana atarak “Biz buraya yer piposu derdik. Bazen de yer nargilesi” dedi. “Yazın buraya yatıp elimizde ne varsa içerdik. Manglerud polis istasyonunun elli metre uzağında.” Sırıttı. “Ben, Ulla, TV, onun sevgilisi ve birkaç kişi daha. Ne günlerdi ama.”

Roger Gjendem not alırken adamın gözleri uzaklara daldı.

Julle'yi bulmak kolay olmamıştı. Roger uzun uğraşlar sonunda, özgürlüğüne kavuşmuş bir adam olarak tüm günlerini geçirdiği, çiğnemelik tütün ve ekmek almak için uğradığı süpermarketten daha fazla uzaklaşmadığı Alnabru'da, bir motosiklet kulübünde bulmuştu izini. Gjendem hapisanenin insanları aşına oldukları çevreye, rutine ve güvenli alanlarına ne kadar bağımlı hale getirdiğine daha önce şahit olmuştu. Yine de Julle'nin geçmişiyile ilgili konuşmayı bu kadar istekli bir şekilde kabul etmesi garipti. Kilidi açan anahtar kelime Bellman olmuştu.

“Ulla benim kadımdı ve Manglerud'da herkes Ulla'ya âşık olduğu için bu inanılmaz güzel bir histi.” Julle kendini doğrular gibi başını salladı. “Ama hiçbiri o çocuk kadar kıskanç değildi.”

“Mikael Bellman mı?”

Julle başını iki yana salladı. “Diğeri. Onun yancısı. Beavis.”

“Ne oldu?”

Julle avuçlarını açtı. Roger yara izlerini fark etmişti. Devamlı içeri girip çıkan bir hapisane gediklisi olduğu belliydi. “Mikael Bellman benzin çaldığını ihbar etti. Zaten uyuşturucu

yüzünden ertelenmiş bir cezam vardı; o yüzden doğruca hapse atıldılar. İçerideyken Bellman'la Ulla'nın birlikte görüldüğü söylentilerini duyuyordum. Dışarı çıkınca Ulla'yı almaya gittim ama Beavis evinin orada beni bekliyordu. Beni az kalsın öldürecekti. Ulla'nın artık onun ve Mikael'in olduğunu söyledi. Benim değil. Olur da onun etrafında dolaşırsam..." Julie kır ve kirli sakallı cılız boynunu işaretparmağıyla keser gibi yaptı. "Düpedüz delilikti. Ödüm koptu. Beavis denen çocuğun beni *nerede* öldüreceğini kime anlattıysam inandıramadım. Salya akıta akıta Bellman'ın peşinden giden salağın tekiydi çünkü."

"Az önce eroinin miktarıyla ilgili bir şey demiştiniz" dedi Roger. Uyuşturucu davalarına karışmış insanlarla röportaj yaparken yanlış anlaşılacak için argodan ziyade gerçek terimleri kullanmaya daima dikkat ederdi. Çünkü argo ifadeler çok hızlı değişir ve farklı yerlerde farklı anlamlara gelirlerdi. Mal kelimesi Hovseter'de kokain, Hellerud'da eroin, Abildsö'de ise kafayı güzel yapan her şey için kullanılırdı mesela.

"Hapse girdiğim yaz Ulla, TV ve sevgilisiyle beraber dördümüz Avrupa'da bisiklet turuna çıktık. Yanımıza Kopenhag'dan yarım kilo toz aldık. TV ve benim gibi bisikletçiler her sınır kapısında mutlaka kontrol ediliyordu, biz de önden kızları yolluyorduk. Tanrım, yazlık kıyafetleri, mavi gözleri ve vajinalarında çeyrek kilo malla öyle güzellerdi ki. Sonra o tozun büyük kısmını Tveita'da bir torbacıya satmıştık."

Roger not alırken "Çok açıksözlüsünüz" dedi, daha sonra değiştirmek için "vajinalar" kelimesini ve eroinin eş anlamlılarından oluşan uzun listeye eklemek için "toz"u parantez içine aldı.

"Üzerinden çok zaman geçti, artık bunun için hiçbirimizi tutuklayamazlar. Ama Tveita'daki torbacı yakalanmış. Malı kimden aldığını söylemesi karşılığında daha hafif bir ceza teklif edilmiş. Puşt herif de haliyle ötmüş."

"Siz nereden biliyorsunuz?"

"Hah! Birkaç sene sonra Ullersmo'da birlikte hapis yatarken bana kendisi söyledi. Bok var gibi dördümüzün de adını ve adresini bir bir söylemiş. Ulla dahil. Bir tek vatandaşlık numaralarımız yokmuş. Şansımıza dosya rafa kaldırıldı." Roger hararetle not almayı sürdürdü.

"Peki bilin bakalım Stovner karakolunda dosyaya kim bakmış? O torbacıyı kim sorguya çekmiş? Büyük olasılıkla dosyanın takibinin bırakılması, rafa kaldırılması için ısrar eden kimmiş? Ulla'yı kim kurtarmış?"

"Bunu sizden duymak isterim Bay Julie."

"Memnuniyetle. O aşağılık hırsızın ta kendisiymiş. Mikael Bellman."

"Son soru" dedi Roger. Kritik bir noktaya geldiğini biliyordu. Bu hikâyeye kanıtlanabilir miydi acaba? Kaynağı kontrol edilebilir miydi? "Satıcının adını biliyor musunuz? Bunu söylemenizin hiçbir tehlikesi yok, ayrıca adı hiçbir yerde anılmayacak."

“Yani onu ispiyonlayabilir miyim, bunu mu soruyorsunuz?” Julle kakkahayla güldü. “Tabii ki.”

Roger adamın söylediği ismi boş bir sayfaya büyük harflerle yazarken çenesinin aralandığını fark etti. Gülümsüyordu. Kendini tutup ciddi bir ifade takındı. Ama o zevkin uzun bir süre yüzünden gitmeyeceğinden emindi. Bomba bir haber yakalamanın zevkiydi bu.

‘Yardımnız için teşekkür ederim’ dedi.

“Ben teşekkür ederim” dedi Julle. “Bellman denen o herifin burnundan getirin, ödeşmiş olalım.”

“Şev, bu arada sadece meraktan soruyorum, sizce satıcı sizi ele verdiğini neden söyledi?”

“Korkuyordu da ondan.”

‘Korkuyor muydu? Neden?’

“Çünkü çok şey biliyordu. Polis söylediğini yaparsa diye olayın başkaları tarafından da bilinmesini istiyordu.”

“Bellman onu *tehdit* mi etmiş?”

“Bellman değil. Yancısı. Ulla’nm adını bir daha telaffuz ederse ağzına bir şey sokup onu susturacağını söylemiş. Hem de sonsuza dek.”

Tutuklama

Björn Holm’un Volvo Amazon’u, tramvay durağının karşısındaki Rikshospital’e saptı. Sigurd Altman elleri yün kabanın ceplerinde dikiliyordu. Harry arka koltuktan ona işaret etti. Sigurd ve Björn merhabalaştı. Ringveien’a çıktılar ve doğudaki Sinsen kavşağına doğru devam ettiler.

Harry koltukların arasından öne eğildi.

“Okulda yaptığımız kimya deneyleri gibiydi. Reaksiyon için lazım olan tüm malzemeler vardı ama reaksiyonu başlatacak bir katalizör, dışarıdan eklenecek bir madde gerekiyordu. Benim de elimde yeterince bilgi vardı, tek ihtiyacım olan onları doğru sırada birleştirmeme yardımcı olacak bir şeydi. Katalizörüm hasta bir adam, Kardan Adam olarak bilinen bir katil oldu. Bir de bir barın rafında duran içki şişesi. Sigara içmemin mahzuru var mı?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Anladım. Neyse...”

Böylece Bryn’deki tünelden geçtiler ve Ryen kavşağına, oradan da Manglerud’a çıktılar.

Truls Berntsen yarım bırakılan eski inşaat sahasında dikilerek Bellman ailesinin tepedeki evine bakıyordu.

Büyürlerken kim bilir kaç defa akşam yemeği yediği, oyun oynadığı ve uyuduğu o eve Mikael ve Uua yerleştiğinden beridir bir kez bile gitmemiş olması ne tuhaftı.

Nedeni belliydi: Çağnlmamıştı hiç.

Bazı günler hava kararmadan önce buraya gelip dikilir. bir anlığına onu görebilme umuduyla evi izlerdi. Kimsenin erişemediği o kişiyi. Daha doğrusu prens, yani Mikael dışında kimsenin erişemediği. Mikael biliyor mu diye düşünürdü bazen. Acaba bildiği için mi onu eve çağırıyorlardı? Yoksa sadece Ulla mı biliyordu? Çok da fazla bir şey söylemeden Mikael'e çocukluk arkadaşı Beavis'le artık özel hayatlarında görüşmelerine gerek olmadığını mı anlatıyordu? En azından kariyer basamaklarını tırmanmaya başladığı, doğru insanlarla tanışıp etrafına doğru bir intiba bıraktığı bugünlerde? Unutulması gereken bir geçmişe ait hayaletlerle haşır neşir olmak, pek zekice bir taktik değildi ne de olsa.

Ah, her şeyi gayet iyi anlıyordu. Anlayamadığı tek şeyse Ulla'nın neden apaçık bir gerçeği göremediğiydi. Onu asla incitmeyeceği gerçeğini. Tam tersi, onu ve Mikael'i yıllardır koruyan o değil miydi? Evet, oydu. Onları kollamış, her zaman arkalarını toplamıştı. Mutlulukları için hizmet etmişti. Aşkı o kadar büyüktü işte.

O akşam pencerelerde ışık yanıyordu. Evde eğlence mi vardı? Yemek yiyip gülüyorlar, Manglerud'daki Vinmonopol'de asla bulunmayan pahalı şaraplarını içiyorlar ve yeni hayatlarını mı konuşuyorlardı? Ulla gülümsüyor, insana baktığında içini acıtan o güzel gözleri parlıyor muydu? Parayı bulup zengin olsa onunla da ilgilenir miydi? Böyle bir ihtimal var mıydı? Aslında her şey bu kadar basit miydi?

Dinamitten delik deşik olmuş inşaat sahasının dibinde biraz daha dikildi. Sonra da yavaş adımlarla evinin yolunu tuttu.

Björn Holm'un Amazon'u tüm görkemiyle Ryen kavşağını dönüyordu. Tabelalardan biri Manglerud çıkışını gösteriyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Sigurd Altman, kapıya yaslanarak.

“Kardan Adam'ın gitmemizi söylediği yere” dedi Harry. “Geçmişe.”

Çıkışı geçtiler.

“Buradan” dedi Harry. Björn sağa saptı.

“E-Altı'ya mı?”

“Evet, doğuya gidiyoruz. Lyseren'e. Sen buraları iyi biliyorsun, değil mi Sigurd?”

“Öyle sayılır; ama...”

“Hikâyemiz işte burada başlıyor” dedi Harry. “Yıllar önce, bir dans salonunun önünde. Sana fotoğraflarını gösterdiğim parmağın sahibi olan adam, yani Tony Leike, ormanın kenarında Bölge Polisi Skai’nin kızı Mia’yla öpüşür. Mia’ya âşık olan Ole, Mia’ya bakmak için dışarı çıkar ve onları görür. Yıkılmış ve sinirlenmiş bir halde âşık olduğu kızı baştan çıkartan Tony’ye atılır. Ama bu esnada Tony’nin hiç bilinmeyen farklı bir yüzü ortaya çıkar. Herkesin beğendiği o güleryüz-lü, etkileyici, romantik çocuk gider, yerine bir yırtıcı gelir. Ve tehdit edildiğini hisseden her hayvan gibi Ole’yi, Mia yı ve izleyen herkesi şoke eden bir öfke ve vahşetle saldırıya geçer. Öyle gözü döner ki bıçağı çıkarıp Ole’nin dilinin bir kısmı keser. Sonra da diğerleri onu Ole’nin üzerinden alır. Hiçbir kabahati olmamasına rağmen olaydan sonra yerin dibine giren Ole olur. Karşılıksız aşkının öğrenilmesinin, taşralı bir çocuk olarak kız kavgasında bu denli aşağılanmasının ve yenilginin ebedi kanıtı olarak artık düzgün konuşamamasının utancına daha fazla dayanamaz. Sonunda kaçabildiği yere kadar kaçır. Buraya kadar anlaşılmayan bir şey yok, değil mi?”

Altman başını aşağı yukarı oynattı.

“Aradan yıllar geçer. Ole kendine başka bir yerde hayat kurar, yetenekleri yüzünden sevilip takdir edildiği işte Çalışmaya başlar. Az da olsa arkadaşı vardır ama ona yeter;

önemli olan geçmişini bilmemeleridir. Artık hayatında tek bir eksik vardır. Bir kadın. Çöpçatan sitelerinden, ilanlardan, gittiği mekânlarda birileriyle tanışır. Fakat hiçbiri uzun sürmez. Sebebi dili değil, yenilginin yükünü hâlâ omuzlarında taşımasıdır. Çünkü kendini küçük görerek konuşmayı alışkanlık haline getirmiştir, reddedilmeyi baştan kabullenir ve hiçbir kadının onu *gerçekten* istemediğinden, rol yaptıklarından şüphelenir. Bu onun kişiliği olmuştur artık. Ezikliğin kokusunu alanlar da haliyle kaçır. Sonra bir gün bir şey olur. Bir kadınla tanışır ve kadın ondan kaçmaz. Hatta onun cinsel fantezilerini gerçekleştirmesine bile izin verir. Boş bir fabrikada sevişmek gibi. Ole niyetinin ciddi olduğunu belli etmek için onu dağlarda bir kayak seyahatine davet eder. Kadının adı Adele Vetlesen’dir. Çok istemese de onunla gitmeyi kabul eder.”

Björn Holm, Grönmo’ya doğru saptı. Yanan çöplerin dumanı havaya yükseliyordu.

“Dağlarda harika bir kayak seyahati yaparlar. Bir ihtimal. Belki de Adele sıkılır, ne de olsa huzursuz biridir. Havass’taki kulübeye giderler. Onlardan başka beş kişi vardır. Marit Olsen, Elias Skog, Borgny Stem-Myhre, Charlotte Lol-les ve bir odada tek başına ateşler içinde yatan hasta Iska Peller. Akşam yemeğinden sonra şömineyi yakarlar; bazıları kendine kırmızı şarap koyarken bazıları doğruca uyumaya gider. Charlotte Lolles gibi. Ole ise uyku tulumunda sevgilisi Adele’i bekler. Ama Adele’in yatmaya hiç niyeti yoktur. Belki de ezikliğin kokusunu geç de olsa o da almaya başlamıştır. Sonra bir şey olur. Gece vakti kulübeye son bir kişi daha gelir. Duvarlar ince olduğundan Ole oturma odasında yabancı bir adamın sesini duyar. Donakalır. Bu en kötü kâbuslarını ve en tatlı intikam rüyalarını süsleyen adamın sesidir. Önce inanamaz. Adam bir süre Marit Olsen’le konuşur. Ardından Adele’le. Ole, Adele’in güldüğünü duyar. İkisinin sesleri giderek kısılır. Ole diğer herkesin yandaki odalara çekildiğini duyar. Ama Adele ve o tanıdık sesli adam hâlâ oturma odasının dadır. Biraz sonra onları artık duymamaya

başlar. Ta ki kulağına dışardaki sesler gelene kadar. Gizlice camdan dışarı bakar ve onları görür. Adele'in arzuyla dolu yüzüne, zevkle inlemelerine şahit olur. Artık imkânsız bir şeyin gerçekleştiğini anlamıştır. Tarih tekerrür ediyordur. Adele'in arkasına geçip ona sahip olan adamı tanımıştır. Bu odur. Tony Leike.”

Björn Holm kaloriferi açtı. Harry tekrar arkasına yaslandı.

“Diğerleri ertesi sabah uyandığında Tony gitmiştir. Ole hiçbir şey olmamış gibi davranır. Çünkü artık daha güçlüdür; yılların nefreti onu sağlam biri yapmıştır. Kulübedekilerin Adele'le Tony'nin yakınlaşmasını gördüğünün farkındadır. Eskiden olduğu gibi bir defa daha aşağılandığına herkes şahit olmuştur. Ama Ole sakindir. Ne yapacağını biliyordur. Belki de vuracağı bu son darbe, yapacağı bu son atlayış için can atı-yordur. İki gün sonunda planı hazırdır. Havass'taki kulübeye döner, belki bir kar motosikleti kullanır ve konuk defterinden isimlerin yazılı olduğu sayfayı koparır. Bu kez utancı yüzünden şahitlerden kaçan kişi olmayacaktır; bunun acısını onlar çekecektir. Ve tabii Adele. Ama en büyük bedeli ödeyecek olan Tony'dir. Ole'nin omuzlarında taşıdığı utancı artık o devralacak, onun haysiyeti iki paralık olacak, onun hayatı mahvolacak, platonik bir âşığın dilinin kesilmesine izin veren o insafsız Tanrı'nın gazabına şimdi kendisi uğrayacaktır.”

Sigurd Altman kolu çevirerek pencereyi açtı ve uğultulu yumuşak bir rüzgâr arabanın içine doldu.

“Ole'nin ilk iş olarak kendisine bir oda, rahatsız edilmeden ve fark edilmenin korkusunu yaşamadan çalışacağı bir karargâh bulması gerekir. Haliyle aklına hayatının en mutlu gecesini yaşadığı boş fabrika gelir. Orada kurbanlar hakkında bilgi toplamaya ve planını detaylandırmaya başlar. İlk önce Adele Vetlesen'i öldürmek zorundadır: Havass'ta kalanlardan kimliğini bilen tek kişi odur. Ne de olsa kulübede kalanlar birbirlerinin isimlerini çok geçmeden unutacaktır ve konuk defterinden kopardığı sayfanın başka bir kopyası yoktur. Sigara konusunda emin miyiz, çocuklar?”

Cevap yoktu. Harry iç çekti.

“Böylece yeniden bir buluşma ayarlar. Onu bir arabayla alır. Arabanın içini önceden naylonla kaplamıştır. Tenha bir yere, muhtemelen Kadok fabrikasına giderler. Sarı saplı büyük bir bıçak çıkarır. Adele'e Drammen'deki ev arkadaşına gönderecekmiş gibi bir kartpostal yazdırır. Sonra da onu öldürür. Björn?”

Björn Holm öksürdü ve vitesi küçülttü. “Otopsiye göre bıçağı şahdamarına saplamış.”

“Arabadan iner. Adele'in yolcu koltuğunda boynunda bıçakla resmini çeker. İntikamını ve zaferini kanıtlamış olur. Kadok fabrikasındaki odanın duvarına ilk bu fotoğrafı asar.” Arkalarından gelen bir araba onları solladı ve yanlarından geçerken korna çaldı.

“Onu öldürmek belki kolay olmuştur, belki de olmamıştır. Ama Adele'in kurbanlar arasında en önemlisi olduğunun farkındadır. Çok vakit geçirmemiş olsalar da arkadaşlarına ondan ne kadar

bahsettiğini bilmiyordur. Tek bildiği, cesedi bulunursa ve ilişkileri ortaya çıkarsa terk edilmiş bir sevgilinin polis için bir numaralı şüpheli olacağıdır. *Şayet* bulunursa tabii. Öte yandan, uzak bir yerde kaybolduğu kanıtlanır ve bulunamazsa kendini sağlama alabilecektir. Mesela bir Afrika seyahatinde.

Ole böylece Adele'in cesedini çok iyi bildiği bir yere, herkesin gitmekten çekindiği derin bir suya saklar. Hayalet gelinin olduğu pencerenin yakınına. Lyseren Gölü'ndeki halat imalathanesine. Sonra Leipzig'e gider ve Adele'in yazdığı kartpostalı Ruanda'ya götürmesi, Adele'in ismiyle bir otelde kalması ve kartı Norveç'e postalaması için Juliana Ver-ni adındaki hayat kadını tutar. Kadın Kongo'dan Ole'ye bir şey de getirecektir. Bir cinayet silahı. Leopold'un elması. Bu silahı öylesine seçmemiştir elbette. Kongo'yla bağlantısı bulunduğu için silah polisi sık sık Kongo'ya giden bir şüpheliye, Tony Leike'ye yönlendirecektir. Leipzig'e döndüğünde Ole Juliana'ya parasını verir. Belki de onu hemen o an öldürür. Juliana korkudan titrerken onun tepesinde dikilir ve kadın gözyaşları içinde elmayı ağzına alırken ilk kez sadizmin zevkini tadar; yıllardır tek başına kurduğu intikam hayalleriyle beslediği cinselliğe yakın bir haz yaşar. Sonra onu nehre atar ama ceset su yüzüne çıkınca bulunur.”

Harry derin bir nefes aldı. Yol daralmıştı; giderek yaklaşan orman artık sık ağaçlarla yolun iki yanını kaplıyordu.

“Sonraki haftalarda Borgny Stem-Myhre ve Charlotte Lolles'i öldürür. Adele ve Juliana'nın aksine onların cesetlerini saklamakla uğraşmaz. Ne var ki polis soruşturması onları Ole'nin beklediği gibi Tony Leike'ye yönlendirmemiştir. O yüzden öldürmeye, arkasında iz bırakıp onları Tony'ye doğru itmeye karar verir. Bir milletvekili olan Marit Olsen'i öldürür ve onu Frogner Havuzu'nda teşhir eder. Artık polisin bu kadınlar arasındaki bağlantıyı çözüp Leopold'un elmasının sahibini bulmasını ister. Ama yine olmaz. Duruma müdahale etmesi, riski göze alıp onlara yardım eli uzatması gerektiğini fark eder. O yüzden Tony'nin Holmenveien'daki evini gözetleyip çıkmasını bekler. Bodrum kapısından girip üst kattaki oturma odasına çıkar ve masada duran ev telefonundan bir sonraki kurbanı, Elias Skog'u arar. Dışarı çıkarken sıradan bir haneye tecavüz gibi görünsün diye bir de bisiklet çalar. Oturma odasında bıraktığı parmak izleri umurunda değildir; polisin alelade bir hırsızlık vakasını araştırmayacağından emindir. Ardından Stavanger'e gider. Burada sadist ruhu tamamen ortaya çıkar. Elias'ı küvete yapıştırarak ve musluğu açık bırakarak öldürür. Aha, benzin istasyonu! Acıkan var mı?”

Björn Holm yavaşlamadı bile.

“Peki. Daha sonra beklenmedik bir şey olur. Ole bir mektup alır. Şantaj mektubu. Gönderen kişi Ole'nin katil olduğunu biliyordur ve ondan para ister. Yoksa onu polise ihbar edecektir. Ole'nin ilk düşündüğü, bu kişinin onun Havass'ta kaldığını bilen biri olduğudur. Yani geriye kalan iki kişiden biri. Ya Iska Peller. ya da Tony Leike. Iska Peller'ı eler. Kadın Avustralyalıdır, ülkesine dönmüştür ve Norveççe bir mektup yazması bile çok zordur. Geriye tek kişi kalır: Tony Leike. Ne tesadüf ama! Kulübede hiç karşılaşmasalar da Adele beraber oldukları sırada ona Oleden bahsetmiş olabilir. Belki de Tony, Ole'nin ismini konuk defterinde görmüştür. Sonuç

olarak cinayetler gazetelerde yayınlandıkça Tony bir şekilde bağlantıyı tahmin etmiştir. Şantaj girişimi, Tony'nin Kongo'daki projesine deliler gibi kaynak aradığım söyleyen finans haberleriyle de örtüşüyordur. Ole bir karara varır. Tony'nin utanç içinde yaşamasını yeğlese de işler kontrolden çıkmadan ikinci seçeneğe yönelmek zorundadır. Tony ölmelidir. Peşine düşer. Tony'yi devamlı gittiği yere, yani Ustaoset'e doğru yola çıkan trene binerken görür. O da gider. Kar motosikletinin izleri onu uçurumların ve yarıkların arasındaki kullanılmayan bir Turist Derneği kulübesine götürür. Ve Tony'yi orada bulur. Tony dans salonunda kavga ettiği ve dilini kestiği çocuğu görür görmez tanır. Onu neyin beklediğini anlar. Ole intikamını alır. Tony'ye işkence yapar, onu yakar. Belki şantaj meselesinde işbirliği yaptığı binlerinin olup olmadığını öğrenmek için. Belki de sadece zevkine.”

Altman kolu sertçe çevirip pencereyi kapattı.

“Soğuk” dedi.

‘Tüm bunlar olurken haberlerde Iska Peller’ m Havass’taki kulübede olduğunu duyar. Cinayetlerin çözülmesinin yakın olduğunu hisseder ama aynı zamanda bir tuzak kokusu da alır. Kulübenin yukarısında yerlilerin tehlikeli olduğunu söylediği bir kar yığınının olduğunu hatırlar. Kararını verir. Büyük ihtimalle Tony'yi rehber olarak yanına alıp Havass'ta-

ki kulübeye doğru yola çıkar ve dinamitle çığı düşürür. Sonra motosikletle geri döner, Tony'yi ölü ya da diri halde bir uçurumdan atar ve peşinden motosikleti yollar. Böylece olur da cesedi bulunursa kaza gibi görünecektir. Kendini yakan bir adam yardım ararken kaza geçirmiş gibi.”

Orman bitti ve yerini kırsal bir yerleşim yerine bıraktı. Üzerine ay vuran bir gölün yanından geçtiler.

<k01e kazanmıştır. Herkesi kandırması, gözlerine perde çekmeyi başarmıştır. Oyundan zevk almaya, güçlü olmanın ve başkalarını yönetmenin tadını çıkarmaya başlamıştır. Böylece sekiz kişinin kaderini tek bir büyük gösteride birbirine bağlamış bir yönetmen olarak bizi de selamlamaya karar verir. Daha doğrusu beni.”

Bir grup evi, bir benzinliği ve alışveriş merkezini geride bıraktılar. Döner bir kavşaktan sola saptılar.

“Ole, Tony'nin sağ elinin ortaparmağım keser. Leike'nin telefonunu alır. O telefonla Ustaoset'in merkezinden beni arar. Numaram rehberde olmasa da Tony Leike'nin cep telefonunda kayıtlı olduğunu görür. Ama mesaj bırakmaz. Belki bir anlık hevesle arayıp sonra vazgeçer.”

“Ya da amacı kafamızı karıştırmaktır” dedi Björn Holm. “Ya da bize üstün olduğunu göstermek” dedi Harry. “Bu yüzden Tony'nin kesik parmağını Emniyet Müdürlüğü binasının içine, kapımın dışına, yani burnumuzun dibine bırakır. Bunu yapabildiğini bize ispatlamak için. O artık Beyaz Atlı Prens'tir; utancından kurtulmuş, onunla alay edenlerden ve onları simgeleyen

her şeyden öcünü almıştır. Tanıklardan. Kaltaklardan. Şehvetten. Ama sonra ummadığı bir gelişme olur. Kadok'taki karargâhı bulunur. Aslında polisin elinde onu açığa çıkaracak bir ipucu hâlâ yoktur ama tehlikeli biçimde yaklaşmaya başlamışlardır. O yüzden Ole müdürüne gider, biriken izin günlerini kullanacağını söyler. Uçağı bugünkü tarihten iki gün sonrasındadır.”

“Akşam dokuz çeyrekte Stockholm aktarmalı Bangkok uçağı” dedi Björn Holm.

“Pekala, bu hikâyedeki çoğu ayrıntı sadece tahminden ibaret; ama yaklaştığımız kesin. İşte geldik.”

Björn yoldan saptı ve arabayı kızıl keresteli geniş bir binanın önündeki çakıltaşı açıklığa sürdü.

Pencerelerin hiçbirinde ışık yoktu ama giriş katın duvarlarına asılı tabelalar, binanın bir köşesinde bir zamanlar market olduğunu gösteriyordu. Meydanın diğer ucunda, elli metre uzakta bir sokak lambasının altında yeşil bir Chero-kee jip duruyordu.

Her şey durmuş gibiydi. Sesler, zaman, rüzgâr... Chero-kee'nin sürücü tarafındaki camdan, lambanın ışığına doğru sigara dumanı yükseliyordu.

“Burası her şeyin başladığı yer” dedi Harry. “Dans salonu.”

“Oradaki kim?” diye sordu Altman, başıyla jipi işaret ederek.

“Tanımadın mı?” Harry sigara paketini çıkardı, dudaklarının arasına bir tane koydu, yakmadı ve jipten yükselen sigara dumanına iştahla baktı. “Sokak lambası yanılmış olabilir. Eski sokak lambalarının çoğunda sarı ışık olduğundan mavi bir arabayı yeşil gösterirler.”

“Bu bir filmde vardı” dedi Altman. “*Tanrının Vadisinde.*”

“Hımm. Evet, güzel filmidir. Neredeyse Altman filmleri kadar güzel.”

“Neredeyse.”

“Ta da Sigurd Altman'm gösterisi kadar.”

Sigurd cevap vermedi.

“Eee?” dedi Harry. “Mutlu musun bakalım? İstedğin gibi bir başyapıt oldu mu, Sigurd? Yoksa Ole Sigurd mu demeliydim?”

Bristol Cream

“Sigurd demeni tercih ederim.”

“insan ne yazık ki adını soyadı gibi kolay değiştiremiyor” dedi Harry, koltukların arasından öne eğilerek. Soyadını *sen*'le bittiği ve yaygın olduğu için değiştirdiğini söylediğinde Ole S.

Hangen'deki S'nin Sigurd olabileceği aklıma gelmemiştir açıkçası. Faydası oldu mu bari? Yeni adm buradaki taşların üzerinde her şeyini kaybeden o insandan farklı biri yapabildi mi seni?"

Sigurd omuz silkti. "Sadece elimizden geldiği kadar kaçabiliriz. En azından beni biraz uzaklaştırdı."

"Hımm. Bugün birkaç şey araştırdım. Oslo'ya taşınınca hemşirelik eğitimi almışsın. Neden doktorluk değil? Okul notların çok iyiymiş."

"insanlarla muhatap olmak istemediğim için" dedi Sigurd, alaycı bir gülümsemeyle. "Hemşire olursam buna gerek kalmaz diye düşündüm."

"Bugün bir konuşma terapistiyle görüştüm. Bana seninki gibi bir durumda hangi kasların hasar gördüğünün önemli olduğunu söyledi. Teoride bir insan kendini eğitirse eksik bir dille bile yeniden mükemmele yakın konuşabilirmiş."

"Dilinin ucu yokken s'leri söylemek zor oluyor. Beni böyle konuşmam mı ele verdi?"

Harry camı açtı ve sigarasını yaktı. Öyle sert bir nefes Çekti ki kâğıdın çıtırtısı duyuldu.

"Biri buydu. Ama bir müddet bizi yanlış bir yönde ilerletti. Konuşma terapistinin söylediğine göre insanlar, erkeklerde peltek konuşmayı homoseksüellik olarak algılamaya yatkınmış. Buna *efemine pelteklik* deniyormuş ve burada kastedilen teknik anlamda bir pelteklik değil, s harflerini farklı şekilde söylemekmiş. Eşcinsel erkekler sadece diledikleri zaman peltek konuşabiliyor ve bunu bir şifre olarak kullanabiliyorlar. İşe yarıyormuş da. Konuşma terapisti Amerika'daki bir üniversitede insanların sadece ses kaydı dinleyerek konuşanların cinsel yönelimlerini anlayıp anlamayacağını görmek için dilbilimsel bir araştırma yapıldığını söyledi. Başarı oranı hayli yüksekmiş ama araştırma bir gerçeği daha ortaya çıkarmış. İnsanların efemine pelteklik algısı öyle güçlüymüş ki heteroseksüelliğe dair diğer tüm işaretlerin önüne geçiyormuş. Bristol Oteli'ndeki resepsiyon görevlisi Iska Peller'ı soran adamın efemine konuştuğunu söylerken bu yanlıya kapılmıştı işte. Konuşmanın taklidini yapana kadar sırf pelteklik yüzünden öyle zannettiğini fark edemedim."

"Bundan daha fazlası olmalı."

"Evet, var. Bristol. Sidney, Avustralya'da bir semt. Herhalde bağlantıyı kurmuşsunuz artık."

"Bir saniye" dedi Björn. "Ben kuramadım."

Harry dumanı camdan dışarı üfledi. "Kardan Adam'm anlattıklarını düşündüm. Katil bana yaklaşmak istemişti. Görüş açıma girmiş, dibime kadar sokulmuş olmalıydı. Bardaki rafta Bristol Cream şişesini görünce sonunda kafama dank etti. Bu ismi daha önce gördüğümü ve birine söylediğimi hatırladım. Yakınımdaki birine. Sonra da dediğim şeyin yanlış anlaşıldığını fark ettim. Iska Peller'ın Bristol'da olduğunu söylemiştim. Ama söylediğim kişi bunu Oslo'daki Bristol Oteli sanmıştı. Sana söylemiştim Sigurd. Çığdan sonra hastaneye geldiğimde."

“Hafızan iyiymiş.”

“Bazı şeylerde. Seni bir kez şüpheli olarak düşününce gerisi çorap sökücü gibi geldi. Norveç’te ketanom bulmak için anestetiklerle çalışan biri olmak gerektiğini söylemen gibi. Bir arkadaşımın insanın genellikle her gün gördüğü şeyleri arzuladığını söylemesi, bu durumda hemşire üniformalı kadın fantezisi olan birinin olsa olsa bir hastanede çalışması gibi. Ya da Kadok fabrikasındaki bilgisayarın Nashville adıyla gözükmesi. Yani...”

“Robert Altman’ın 1975’te çektiği bir filmin adıyla” dedi Sigurd. “Hak ettiği değeri görmeyen bir başarıdır.”

“Bir de fabrikadaki odada kullandığın sandalye vardı. Yönetmen sandalyesi olduğu barizdi. Usta yönetmen Sigurd Altman’a layık bir sandalye.”

Sigurd tepki vermedi.

“Yine de seni tüm bunlara iten güdünün ne olduğunu çö-zemiyordum” diyerek devam etti Harry. “Kardan Adam bana katilin nefretle harekete geçmiş olabileceğini söyledi. Ve bu nefretin geçmişin gölgesine saklanmış tek bir olayla doğduğunu. Belki de o an içime doğdu, bilmiyorum. Dilin aklıma geldi. Peltek konuşman. Bergenli bir arkadaşından Sigurd Altman’ı biraz araştırmasını istedim. Nüfus kaydındaki isim değişikliğini bulması ve Tony Leike’nin saldırı vakasında geçen eski isimle bu isim arasındaki bağlantıyı bulması otuz saniye sürdü.”

Cherokee’nin camından bir sigara fırlatıldı ve arkasında kıvılcımlar bırakarak yere düştü.

“Böylece geriye sadece zaman meselesi kaldı” dedi Harry. “Riskospital’deki nöbet çizelgesine baktık. Cinayetlerin ikisinde hastanede olduğun görünüyordu. Marit Olsen ve Borgny Stem-Myhre’nin öldürüldüğü saatlerde çalışıyordun. İki cinayet de Oslo’da işlenmişti ve bu saatlerde hastanedeki kimse seni gördüğünü net olarak hatırlamıyordu. Farklı bölümlerde çalıştığın için kimse seni iki saat boyunca irornu-se

fark etmeyecekti. Yanlıyorsam düzelt ama bana vaktinin çoğunu yalnız ve kapalı yerlerde geçirdiğini söylemiştin. Doğ-ru mu?”

Sigurd Altman omuz silkti. “Olabilir.”

“İşte sonra da buraya geldik” dedi Harry, ellerini bir kez çırparak.

“Bir dakika” dedi Altman. “Bu hikâyenin tamamı uydurma. Elinizde tek bir kanıt bile yok.”

“Ah, söylemeyi unuttum. Bugün sana gösterdiğim fotoğrafları hatırlıyor musun? Senden bakmanı istediğim, bana yapış yapış olduklarını söylediğin fotoğrafları?”

“Ne olmuş onlara?”

“Üzerlerine parmak izi bıraktın. İzlerin Leike’nin masasında bulduklarımızla eşleşti.”

Dedektifin sözleri kafasına işlerken Sigurd Altman’ın yüzü yavaşça değişti. “Ama bana onları bakayım diye... yoksa sadece tutmam için miydi?” Altman taş kesilmiş gibi birkaç saniye boyunca Harry’ye baktı. Sonra yüzünü ellerine götürdü. Parmaklarının arasından bir ses yükseldi. Gülüyordu.

“Her detayı bu kadar ince düşünmüşken neden cinayet saatlerinde başka yerde olduğuna dair bir delil bırakmadın?” “İhtiyacım varmış gibi gelmedi.” Altman elini yüzünden çekti. “Zaten öyle olsa bile yine çözerdin, değil mi Harry?” Gözlük camlarının arkasındaki gözleri ıslaktı ama yıkılmış gibi bakmıyordu. Daha çok boyun eğmiş gibiydi. Harry bunu daha önce görmüştü. Yakalanmanın rahatlığı. Sonunda yükten kurtulmanın huzuru.

“Muhtemelen” dedi Harry. “Ama kâğıt üzerinde tüm bunları çözen kişi ben olmayacağım. Şu arabada oturan adam olacak. Seni o tutuklayacak.”

Sigurd gözlüğünü çıkardı ve gülmekten yaşaran gözlerini sildi. “O zaman size ketanomla ilgili bilgi vermeme istediğinde yalan söylüyordun, öyle mi?”

“Evet; ama Norveç suç tarihine geçeceksin dediğimde doğruyu söylüyordum.”

Harry, Björn’e işaret etti. Björn farlarını yaktı.

Önlerindeki Cherokee’den bir adam atladı.

“Eski bir tanıdığın” dedi Harry. “En azından kızını tanıyorsun.”

Adam bacaklarını hafifçe açıp sallana sallana onlara doğru yürüdü. Pantolonunu kemerinden tutup yukarı çekti. Eski bir polis gibi.

“Merak ettiğim son bir şey var” dedi Harry. “Kardan Adam en zayıf anımı kollayıp bana fark edilmeden gizlice yaklaştığını söyledi. Bu nasıl oldu?”

Sigurd gözlüğü yeniden taktı. “Hastaneye kabul edilen tüm hastaların bir aile yakınının adını vermesi zorunlu. Baban senin adını vermiş olmalı; çünkü kantinde hemşirelerden biri Kardan Adam’ı yakalayan adamın, yani Harry Hole’un babasının bizim hastanede yattığından bahsediyordu. Dosyanın olsa olsa senin itibarına sahip bir adama verileceğine kesin gözüyle bakıyordum. O sıralar farklı bölümlerde çalışıyordum ama bölüm şefine babanı yazmakta olduğum bir anestezi tezinde kullanmak istediğimi, test grubum için ideal bir hasta olduğumu söyledim. Baban sayesinde seni tanırsam dosyanın gidişatını da öğrenirim diye düşündüm.”
“Böylece yakın olabilecektin. Vakanın nabzını hissedip üstünlüğünü doğrulayacaktın.”

“Nihayet tanıştığımızda sana soruşturmayla ilgili doğrudan sorular sormamaya dikkat ettim.” Sigurd Altman derin bir nefes aldı. “Şüphe uyandırmak istemiyordum. Sabırlı olmam, güvenini kazanana kadar beklemem gerekiyordu.” “Başardın da.”

Sigurd yavaşça başını salladı. “Teşekkür ederim, güven veren biri olduğumu düşünüyorum. Bu arada ben Kadok fabrikasındaki odama montaj odası diyordum. Orayı bulduğunda deliye döndüm. Orası benim evimdi. O kadar sinirlendim ki babanın solunum cihazını fişten çekmeyi bile düşündüm Harry. Ama yapmadım. Sen de bil istedim.”

Harry cevap vermedi.

“Bir şey daha var” dedi Sigurd. “Turizm Derneği’nin o kullanılmayan kulübesini nasıl buldun?”

Harry omuz silkti. “Tasadüfen. Bir iş arkadaşımınla geceyi geçirecek bir yer bulduk. Kısa zaman önce kullanılmış gibiydi. Ve odun sobasına bir şey yapışmıştı. Et parçaları olduğunu tahmin ettim. Hemen aklıma kar motosikletinin altından çıkan kol geldi. Yanık sosise benziyordu. Bölge Polisi daha sonra kulübeye gitti, et parçalarını sobadan kazıyıp DNA testine gönderdi. Sonucunu bir iki güne alırız. Kulübede Tony’nin kişisel eşyaları da vardı. Çekmecede bulduğum aile fotoğrafı gibi. Tony gençken çekilmişti. Arkanı iyi toplayamamışsın Sigurd.”

Polis memuru sürücü penceresine gelip durdu. Björn camı indirdi. Adam eğildi, bakışları Björn’ü pas geçerek Sigurd Altman’a odaklandı.

“Selam, Ole” dedi Skai. “Seni isimlerini ezberleyemediğim çok sayıda insanı öldürmekten kanun namına tutukluyorum. Ama bu işi adım adım yapacağız. Yanma gelip kapıyı açmadan önce senden iki elini de torpidoya uzatıp bana göstermeni istiyorum. Sonra seni kelepçeleyeceğim ve birlikte yeni temizlenmiş güzel bir nezarethaneye gideceğiz. Karım şalgam pürelili köfte de yaptı. Yanlış hatırlamıyorsam severdin sen. Eee, ne diyorsun Ole?”

VIII

Ter

“Bu saçmalık da ne demek oluyor?”

Saat sabahın yedisiydi. Kripos yeni güne uyanırken Mikael Bellman bir elinde evrak çantası, diğerinde *Aftenposten* gazetesiyse Harry’nin odasının kapısında burnundan soluyarak dikiliyordu.

“*Aftenposten*’fen bahsediyorsan...”

“Bundan bahsediyorum, evet!” Bellman gazeteyi önündeki masaya fırlattı.

Manşet ön sayfanın yarısını kaplıyordu: BEYAZ ATLI PRENS DÜN GECE TUTUKLANDI. Basın, Odin toplantı odasında katile verdikleri ismi aynı gün içinde öğrenmeyi başarmıştı. Ne var ki DÜN GECE TUTUKLANDI kısmı doğru değildi. Tutuklama akşamın ilk saatlerinde gerçekleşmiş olsa da Skai basın raporunu televizyon kanallarının gece haberlerinden sonra, gazete manşetleri atılmadan hemen önce göndermişti. Rapor kısaydı ve tutuklamanın ne saatini, ne de ayrıntılarını içeriyordu. Tek bilgi, Beyaz Atlı Prens’in yerel polisin hummalı araştırması sonucu Ytre Enebak’teki eski dans salonunun dışında yakalandığıydı.

“Bu ne demek oluyor?” diye tekrarladı Bellman.

“Sanırım polisin Norveç’in en azılı katillerinden birini nezarete tıktığı anlamına geliyor” dedi Harry, yüksek sırtlı sandalyeyi arkaya yatırmaya çalışarak.

“Hangi polisin?” diye tısladı Bellman. “Şu...”, gazeteye göz attı, “Ytre Enebakk’taki bölge polisinin mi?”

“Vaka çözüldüğüne göre kimin çözdüğü çok da önemi olmasa gerek, değil mi?” dedi Harry, sandalyenin yanındaki kolu ararken. “Bu işler böyle yürümez mi?”

Bellman kapıyı çarparak kapattı. “Beni dinle Hole.”

“Artık *Harry* yok mu?”

“Kapa çeneni ve iyi dinle. Ne işler çevirdiğini biliyorum. Hagen’la konuştun; o da sana tutuklamayı senin ve cinayet masasının yapamayacağını, bunun çok riskli olduğunu söyledi. Sen de kazanamayacağını anlayınca bari berabere bitsin istedin. Bu şerefi cinayet soruşturması ne demek, onu bile bilmeyen aptal bir polise bıraktın.”

“Ben mi bıraktım şef?” dedi Harry, mavi, incinmiş gözlerle komisere bakarak. “Cesetlerden biri onun bölgesinde bulunduğu için doğal olarak yerel seviyede de olsa cinayetin takibini yapmış. Sonra da Tony Leike’nin geçmişini ortaya çıkarmış. Bana kalırsa çok iyi bir polislik örneği.”

Bellman’ın alnındaki beyaz lekeler gökkuşağının tüm renklerine bürünür gibi oldu.

“Bu işin Adalet Bakanlığı tarafından nasıl algılanacağını farkında mısın? Soruşturmayı bana veriyorlar; haftalarca uğraşıyorum ama sonuca götüremiyorum. Sonra taşralı puştun teki pistte beliriyor ve birkaç gün içinde beni sollayıp yarışı bitiriyor.”

“Hımm.” Harry nihayet kolu bulup çekti ve sandalye sertçe arkaya eğildi. “Böyle anlatınca kulağa pek iyi gelmiyor, şef.” Bellman avuçlarını masaya koydu, öne eğildi ve Harry’ye doğru minik, beyaz tükürükler saçarak gürlledi. “Bakalım bu kulağa nasıl geliyor? Evinde bulunan afyon bu öğleden sonra tanımlanması için laboratuvara gidecek. Sen bittin, Hole!” ‘Ta sonra, şef?’ Harry kolla boğuşurken sandalye bir inip bir kalktı.

Bellman kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Basma ve Adalet Bakanlığı’na ne söyleyeceksin? Özellikle de adına çıkardığın ve evime girmek için kullandığın arama emrinin tarihini gördüklerinde? Bir polisin evinde afyon bulduğun günün ertesinde aynı polisi nasıl olup da kendi soruşturma ekibinin başına getirdiğini sormayacaklar mı? Bazıları eminim ki Kripos bu şekilde yönetiliyorsa, tek nezaret hücresi ile yemek yapan bir karısı olan bir taşra polisinin katilleri yakalamasının çok mantıklı olduğunu iddia edecektir.”

Bellman'ın ağzı açık kaldı. Gözlerini peş peşe kırdı.

“Sonunda!” Harry sandalyeyi nihayet ayarladı ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle geriye yaslandı. Kapı sertçe kapandıktan sonra yüzüne çarpan havayla gözlerini kıstı.

Krongli kar motosikletinden inip kara saplanmış bir kayak batonunun başında dikilen Roy Stille'ye yürürken güneş dağların ardına yükseliyordu.

“Eee?”

“Sanırım bulduk” dedi Stille. “Bu Hole'un yeri işaretlemek için kullandığı çubuk olmalı.”

Emekliliği yaklaşan polis memurunun hiçbir zaman mesleğinde yükselmek gibi bir gayesi olmamıştı ama gür beyaz saçları, kararlı bakışları ve sakin sesi, konuştuğu insanlarda sanki kıdemli olan Krongli değil de oymuş gibi bir intiba uyandırıyor.

“Ciddi misin?” dedi Krongli.

İki polis yarığın kenarına gitti. Stille aşağıda bir yeri işaret etti. Krongli taşların içinde yatan motosikleti gördü. Dürbünü yüzüne götürdü. Açıkta duran çıplak, yanık kola baktı ve sessizce mırıldandı: “Kahretsin. Hele şükür. Ya da ikisi birden.”

Kahvaltı müşterileri Stopp Pressen'i terk etmeye başladığında Bent Nordbö bir öksürük sesi duydu, başını *New York*

***Times* tan kaldırdı, gözlüğünü çıkarıp gözlerini kısarak baktı ve yüzünü onun için gülümseme sayılabilecek bir şekle soktu. “Gunnar.”**

“Bent.”

isimlerini söyleyerek selamlaşmaları locadan edindikleri bir alışkanlıktı ve bu Gunnar Hagen oldu olası buluşup birbirlerini koklayan karıncaları hatırlatırdı. Cinayet masası amiri oturdu ama paltosunu çıkarmadı. “Telefonda bir şey bulunduğunu söyledin.”

“Gazetecilerimden biri şunu buldu.” Nordbö kahverengi zarfı masanın diğer ucuna uzattı. “Görünüşe göre Mikael Bellman karısını bir uyuşturucu vakasından korumuş. Vaka eski, yasal açıdan dokunulmazlar ama basına sızarsa...”

“... dokunulmazlık falan kalmaz” dedi Hagen, zarfı alarak. “Bence bununla Mikael Bellman'ı rahatlıkla devre dışı bırakabilirsin.”

“En azından durum eşitlenmiş olur. Onun da bana karşı kozları var. Gerçi buna ihtiyacım bile kalmayabilir. Ne de olsa Ytre Enebaklı bir polise yenilip madara oldu.”

“Okudum. Adalet Bakanlığı da okumuştur herhalde, değil mi?”

“Onlar gazeteleri okur, her yerde kulakları vardır. Yine de çok teşekkür ederim.”

“Ne demek, biz birbirimize yardım etmek için varız.” “Bakarsın bir gün lazım olabilir.” Gunnar Hagen zarfı paltosunun iç cebine soktu.

Bent Nordbö’den bir karşılık gelmedi. Barack Obama adında Amerikalı genç bir siyahi senatörle ilgili yazılmış olan ve yazarın tüm ciddiyetiyle günün birinde Amerika Birleşik Devletleri başkanı olabileceğini iddia ettiği makaleye dönmüştü bile.

Krongli aşağı inince diğerlerine geldiğini haber verdi ve halatı çözdü.

Kar motosikleti Arctic Cat markaydı ve kızakları havadaydı. Enkazın üç metre yakınına gitti ve istemeden de olsa ellerini ve ayaklarını nereye koyduğuna dikkat etmeye başladı. Bir olay yerindeydi sanki. Eğildi. Motosikletin altından bir kol uzanıyordu. Araca dokundu. İki kayanın üzerinde sallanıyordu. Derin bir nefes aldı ve motosikleti yana devirdi.

Altında bir ceset yatıyordu. Krongli’nin ilk düşündüğü, *muhtemelen* erkek olduğuydu. Araçla kayaların arasında ezilen başı ve yüzü daha çok kırık yengeç kabuklarını andırıyordu. Parçalanmış cesedin pelteden farksız olduğunu, kemikleri çıkarılmış yumuşak bir et parçasına döndüğünü anlaması için dokunmasına gerek bile yoktu. Gövde ezilip yere yapışmış, kalçaları ve dizleri adeta tuzla buz olmuştu. Üzerindeki kırmızı gömlek olmasa Krongli’nin onu tanıması imkânsızdı. Bir de alt çenesinde kalmış olan kahverengi lekeli, tek bir çürük diş.

Yeni tanım

“Ne dedin?” diye sordu Harry, yanlış duyduğunu sanıp telefonu kulağına iyice bastırarak.

“Kar motosikletinin altından çıkan cesedin Tony Leike olmadığını söylüyorum” dedi Krongli.

“Kimmiş peki?”

“Odd Utmo. Buranın yerlisi. Yanlış yaşayan bir rehber. Hep aynı kırmızı gömleği giyer. Motosiklet de onun. Ama asıl dişini görünce emin oldum. Ağzında tek bir çürük diş kalmış. Tanrı bilir diğerlerine ve diş teline ne oldu?”

Utmo. Diş teli... Harry, Kaja’mn bir ara onu Havass’a götüren rehberden bahsettiğini hatırladı.

“Ama parmakları?” dedi Harry. “Parmakları çarpık değil mi?”

“Evet, öyle. Utmo eklem iltihabından çok çekmişti. Zavallı adam. Bellman doğruca size bilgi vermemi istemişti. Sanırım bunu ummuyordunuz Bay Hole?”

Harry sandalyeyi masadan itti. “En azından tam olarak beklediğim bu değildi. Kaza olabilir mi, Krongli?”

Cevabı daha duymadan biliyordu aslında. Ay ışığının eksik olmadığı bir gecede koca bir yarığı

ener olmadan bile kaçırmak imkânsızdı. Hele hele oranın yerlisi olan bir rehber için. Ve de en az yetmiş metrelik bir uçuşun sadece üç metre ilerisine düşecek kadar yavaş gidiyorken.

“Neyse, boşver Krongli. Bana yanıklardan bahset. Telefonun diğer ucundaki ses bir müddet sustu.

“Kolları ve sırtı yanmış. Kollarındaki deri çatlamış, altındaki kırmızı et görünüyor. Sırtının bazı kısımları kömür gibi kararmış. Bir de kürek kemiklerinin arasında yakılarak işlenmiş bir şekil var.”

Harry gözlerini kapadı. Kulübedeki odun sobasında gördüğü kabartma ve hâlâ tüten et parçaları gözünün önüne geldi.

“Geyiğe benziyor. Başka sorunuz var mı, Bay Hole? Taşıma işine bir an önce başlamamız...”

“Yok, hepsi bu, Krongli. Teşekkürler.”

Harry telefonu kapattı. Bir süre oturup düşündü. Tony Leike değildi. Tabii ki bu bazı ayrıntıları değiştirecekti ama büyük resim hâlâ aynıydı. Utmo da Altman’ın öcünden nasibini almış, bir şekilde onun yoluna çıkmış olmalıydı. Tony Leike’nin parmağı ellerindeydi ama kendisi neredeydi? Harry’nin aklında bir düşünce belirdi. Tony’nin ölü olup olmayacağı. Pekâlâ bir yere kapatılmış da olabilirdi. Sadece Sigurd Altman’m bildiği bir yere.

Harry, Skai’nin numarasını tuşladı.

“Kimseye tek bir kelime söylemeyecekmış” dedi Skai, ağzında bir şey çiğneyerek. “Sadece avukatına konuşacaktım.” “Avukatı kimmiş?”

“Johan Krohn. Tanıyor musun? Tipi çocuğa benziyor ve...” “Johan Krohn’u gayet iyi tanıyorum.”

Harry avukatın ofisini aradı. Krohn’un sesi profesyonel bir savunma avukatının yasal bir makamdan arandığında takınması gerektiği gibi yarı samimi, yarı umursamazdı. Harry’yi dinledikten sonra cevabını verdi.

“Ne yazık ki olmaz. Müvekkilimin birisini kapalı tuttuğuna ya da nerede olduğunu söyleyerek onu tehlikeye attığına dair elinizde şüpheye mahal vermeyecek somut bir delil olmadıkça şu aşamada Altman’la konuşmanıza müsaade edemem Bay Hole. Müvekkilim için ağır suçlamalarda bulunuyorsunuz ve işimin elimden geldiğince onun menfaatlerini korumak olduğunu söylemeye gerek bile yok sanırım.” ‘Anlaşıldı” dedi Harry. “Gerek yok.”

Konuşma sona erdi.

Harry pencereden şehir merkezine baktı. Sandalyesi kuşkusuz iyiydi. Ama gözleri nedense Grönland’daki o tanıdık cam binaya kaydı.

Sonra başka bir numarayı aradı.

Katrine Bratt'ın neşesi yerindeydi, sesi kuş civıltısı gibiydi. "İki güne taburcu oluyorum" dedi.

"Kendi isteğinle oradasın zannediyordum."

"Evet, öyleyim. Ama resmi olarak taburcu edilmem gerekiyor. Dört gözle bekliyorum. Rahatsızlığım geçince polis merkezinde masa başı bir iş teklif ettiler."

"Güzel."

"İstedğin bir şey mi var?"

Harry anlattı.

"Yani Tony Leike'yi Altman'm yardımı olmadan bulmak zorundasın, öyle mi?"

"Evet."

"Nereden başlayabilirim, önerin var mı?"

"Sadece bir tane. Tony kaybolduktan hemen sonra Ustaoset civarındaki her yeri kontrol ettik. Hiçbirinde kalmamıştı, ilginç olan kısmı şu ki son birkaç yılı biraz daha detaylı araştırınca Ustaoset'te hiçbir yerde kaydının olmadığını gördüm. Turizm Derneği'nin kulübelerine sadece iki kez gitmiş, hepsi bu. Bu tuhaf çünkü Ustaoset'te sık sık bulunan birinden bahsediyoruz."

"Belki de bedavacı biridir. Para vermemek için kulübelerde adını yazmıyordur."

"Öyle biri değil" dedi Harry. "Tony'nin orada kimsenin bilmediği bir kulübesi ya da yeri olduğundan şüpheleniyorum."

"Peki. Başka bir şey var mı?"

"Yok. Hayır, var. Odd Utmo'nun son birkaç günde neler yaptığını da araştırırsan sevinirim."

"Hâlâ yalnız mısın, Harry?"

"Bu ne saçma bir soru böyle?"

"Sesin o kadar yalnız gelmiyor da."

"Öyle mi?"

"Öyle. Ama sana yakışıyor."

"Yakışıyor mu?"

“Madem sordun, hayır.”

Aslak Krongli tutulan sırtını doğrultup yarığın tepesine baktı.

Aşadı seslenen arama ve kurtarma ekibindeki adamlardan biriydi ve tekrar bağırırken heyecanı belli oluyordu. “Şurası!”

Aslak sessiz bir küfür salladı. Olay yeri polisleri işlerini bitirmiş, kar motosikleti ve Odd Utmo yukarı taşınmıştı. Yarığın dibine sadece halatla ulaşıldığı için meşakkatli ve zaman alıcı bir işti. Sırf inip çıkması bile başlı başına zordu.

Öğle yemeği molasında bir adam, oteldeki temizlikçinin kulağına bir sır fısıldadığım anlatmıştı. Ölen milletvekili Marit Olsen’in kocası Rasmus Olsen otelden ayrıldığında kaldığı odanın yatağında kan lekeleri vardı. Temizlikçi kadın başta bunun âdet kanı olabileceğini düşünmüşü ama sonra Rasmus Olsen’in odada yalnız kaldığım ve karısının Ha-vass’taki kulübede olduğunu duymuştu.

Krongli odaya Ustaosetli bir kızı çağırmış olabileceğini ya da karısı Ustaoset’e geldiği sabah odada buluşup yatakta sevişmiş olabileceklerini söyleyerek fikir yürütmüşü. Adamsa kanın âdet kanı olmayabileceğini tekrarlamıştı.

“Şurası!”

Ne lanet bir gündü. Aslak Krongli eve gitmek istiyordu. Akşam yemeğini yiyip kahvesini içmek ve uyumak. Bu baş belası dosyadan bir an önce kurtulmak. Oslo’daki borcunu ödemişti ve oraya bir daha gitmeyecekti. O bataklığa yeniden saplanmayacaktı. Bu defa kendine söz vermişti.

Utmo’nun kara saplanan tüm parçalarını bulmak için bir köpek getirmişlerdi ve köpek yarığın dibine indiğinde sıçrayarak yüz metre ilerideki bir yere havlayıp durmuştu. Dik kayalarla dolu tam yüz metre. Aslak oraya nasıl gideceklerini düşündü.

“Bu o kadar önemli mi?” diye bağırdı. Yarıktan yankılardan oluşan bir senfoni yükseldi.

On dakika sonra köpeğin kardan çıkardığı şeye bakarken cevabını almıştı. Kayaların arasına öyle gömülmüşü ki yukarıdan bakıldığında fark etmek imkânsızdı.

“Tanrım” dedi Aslak. “Kim olabilir ki bu?”

“Tony Leike olmadığı kesin” dedi köpeğin eğiticisi. “Bu soğuk yarıkta bir cesedin tamamen iskelete dönmesi için uzun zaman gerekir. Çok uzun yıllar.”

“On sekiz yıl.” Konuşan Roy Stille’ydi. Onları takip etmişti ve nefes nefeseydi.

“Kadın on sekiz yıldır burada olmalı” dedi Roy, çömelerek.

“Kadın mı?” diye sordu Aslak.

Polis memuru iskeletin kalçalarını gösterdi. “Kadınların leğen kemiği daha geniş olur. Kaybolduktan sonra onu bulamamıştık. Bu kadın, Karen Utmo.”

Krongli o an, Roy Stille’nin sesinde daha Önce duymadığı bir şeye şahit oldu. Titremeye. Üzgün, kederli bir adamın titreyen sesine. Ne var ki yüzü her zamanki gibi sert ve ifadesizdi.

“Yok artık; demek ki doğruymuş” dedi köpek eğiticisi. “Oğlunun acısına dayanamayıp intihar etmiş.”

“Hiç sanmıyorum” dedi Krongli. Diğer ikisi ona baktı. Ser-çeparmağını kafatasının önündeki yuvarlak bir deliğe sokmuştu.

“O bir mermi deliği mi?” diye sordu, köpek eğiticisi.

“Evet” dedi Stille, kafatasının arkasına dokunarak. “Çıkış deliği yok, yani mermi hâlâ kafatasının içinde olmalı.”

“Utmo’nun tüfeğiyle uyuşacağına bahse girelim mi?” dedi Krongli.

Adam bir kez daha “Yok artık” dedi. “Yani kendi karısını mı vurdu? Bu nasıl olabilir? Sevdiğini nasıl öldürebilirsin ki? Sırf karın ve oğlunun... Cehennem azabı gibi bir şey.”

“On yedi sene” dedi Stille, sızlanarak ayağa kalkarken. “Cinayetin zaman aşımına uğramasına yedi sene kalmış. İşte buna kaderin cilvesi denir. Yakalanmanın korkusuyla bekliyorsun. Yıllar geçiyor ve tam özgürlüğe yaklaşmışken, bam! Seni de aynı yarıktan öldürüyorlar.”

Krongli gözlerini kapadı ve düşündü. *Evet, insan sevdiğini öldürebilir. Çok kolay. Ama hayır, asla bir daha özgür olamaz. Asla. Buraya bir daha gelmeyecekti.*

Johan Krohn sahne ışıklarını severdi. Bundan zevk almayan biri ülkenin en meşhur savunma avukatı olamazdı zaten. Sigurd Altman’ın, yani Beyaz Atlı Prens’in avukatı olmayı tereddütsüz kabul ettiğinde başarılı kariyerinde şimdiye kadarkinden çok daha fazla sahne ışığının kendisine çevrileceğini biliyordu. Yüksek mahkemeye çıkan en genç avukat sıfatıyla babasını geride bırakma hedefine çoktan ulaşmıştı. Yirmili yaşlarında bu savunma avukatı, şimdiden geleceğin yıldızı ve dâhi çocuk olarak gösterilmeye başlanmıştı. Ama bu onu biraz sersemletmiş olabilirdi; okul yıllarında bu kadar ilgiye alışkın değildi ne de olsa. Sınıfta her soruya büyük bir hevesle elini kaldıran o sinir bozucu başarılı öğrencilerden biriydi. Sosyalleşmekte oldum olası zorlanıldı vo cumartesi gecesi nerede parti verileceğini, tabii olur da partiden haberi olursa, en son öğrenen hep o olurdu. Şimdiyse genç kadın asistanlar ve müvekkilleri, onlara iltifat ettiğinde ya da iş sonrası akşam yemeğine davet ettiğinde işveyle kıkırdar olmuştu. Konuşma yapması, radyo ve televizyon kanallarının tartışma programlarına çıkması ve hatta karısının gitmeye can attığı özel galalara katılması için peş peşe davetler alıyordu. Son yıllarda gördüğü ilginin büyük kısmını kabul ettiği bu davetlere borçlu olabilirdi. Ne de olsa ülkede hukuki başarıların, medyada infial uyandıran büyük vakaların ve yeni müvekkillerin sayısında bir azalma olduğu açıktı. Henüz onun şöhretini etkileyecek kadar değildi belki ama yine de Sigurd Altman’m

davasına ihtiyacı olduğunu bilmesi için yeterliydi. Ancak ses getirecek büyük bir davayla ait olduğu yere tekrar çıkabilirdi: yani en tepeye.

Johan Krohn'un yuvarlak gözlüklü cılız adamın karşısına oturup onu sessizce dinlemesinin sebebi buydu. Sigurd Altman, Krohn'un şimdiye dek duyduklarına hiç benzemeyen hikâyesini anlatırken onu hiç bölmeden dinledi ve ona *inandı* da. Johan Krohn şimdiden kendisini duruşma salonunda hayal edebiliyordu. Göz alıcı bir konuşmacı, kışkırtıcı, manipülatör, ama yine de adaleti gözetmeyi sürdüren ve hem izleyenlere, hem de hâkime kendini zevkle izleten bir avukat. Sigurd Altman tüm planlarını ifşa ettiği için başta hayal kırıklığına uğramıştı bu yüzden. Fakat babasının devamlı tekrarladığı, müvekkilin avukat için değil, avukatın müvekkil için var olduğuyla ilgili nasihati hatırlayınca Sigurd'un açıklamasını kabul etti. Çünkü Johan Krohn o kadar da kötü biri değildi.

Sigurd Altman'ın gün içinde nakledildiği Oslo Bölge Hapishanesi'nden ayrıldığında Krohn bu yeni görevinde her şeye rağmen sıradışı olan yeni bir fırsat gördü. Ofisine gidince ilk yaptığı şey Mikael Bellman'ı aramak oldu. Daha önce yalnızca bir kez karşılaşmışlardı. Haliyle bir cinayet duruşmasında. Ne var ki Johan Krohn, Bellman'la ortak yönünü daha o anda fark etmişti. Ne de olsa bir çakal bir çakalı gözünden tanır. Bölge polisinin katili yakalamasıyla ilgili manşetleri görünce ne hissettiğini anlayabiliyordu o yüzden.

“Bellman.”

“Johan Krohn. Sizinle yeniden görüşebildiğimize sevindim.”

“İyi günler, Bay Krohn.” Ses tonu resmîydi ama soğuk değildi.

“Pek de iyi bir gün olmasa gerek. Kendinizi muhtemelen dipte hissediyorsunuzdur, haksız mıyım?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Konu ne, Bay Krohn?” Komiser dişlerini sıkıyordu. Sinirliydi.

Johan Krohn kazanan taraf olacağını biliyordu.

Harry, kız kardeşi Sis'le babasının Rikshospital'deki yatağının başında oturuyordu. Komodinin ve odadaki diğer iki sehpanın üzerinde son günlerde çiçek vazoları belirmişti. Harry bir ara odaya uğrayıp kartları okumuştı. Kartların birinde “Canım Olav'a” yazıyordu ve gönderen olarak “Bir tanen Lise” görünüyordu. Harry şimdiye dek Lise diye birini duymamıştı; babasının hayatında annesi dışında bir kadın olabileceğini ise düşünemiyordu bile. Diğer kartlar iş arkadaşlarından ve komşularından gelmişti. Sayılı gün haberi onlara da ulaşmış olmalıydı. Olav'ın kartları okuyamayacağını bilseler de ziyarete gelmeye vakit bulamamalarının telafisini hoş kokulu çiçeklerle yapmak istemişlerdi. Harry yatağı saran çiçekleri, ölen birinin başına üşüşen akbabalara benzetti. Cılız boyunların üzerinde duran ağır, sarkık kafalara. Kırmızı ve sarı gagalara.

Sis heyecanla “Burada cep telefonu kullanmak yasak Harry!” diye fısıldadı.

Harry telefonu cebinden çıkardı ve ekranda yazamı okudu. “Özür dilerim Sis. Ama önemli.”

Katrine doğruca konuya girdi. “Leike’nin Ustaoset ve civarında epey vakit geçirdiği kesin” dedi. “Son yıllarda internetten defalarca tren bileti almış ve Geilo’daki benzin istasyonunda kredi kartıyla benzin doldurtmuş. Bol bol market alışverişi de var. Çoğu yine Ustaoset’te. Tek dikkat çeken şey, hem oradan hem de Geilo’dan aldığı inşaat malzemelerinin faturaları.” “inşaat malzemeleri mi?”

“Hı-hı. Faturaların dökümünü çıkardım. Kalas, çivi, el aletleri, çelik kablo, tuğla, çimento almış. Otuz bin kronun fazla para harcamış. Ama üzerinden dört sene geçmiş.”

“Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?” “Kendisine o civarda küçük bir ek bina yaptırdığını düşünüyorum. Sen?”

“Ek bina yapmak için kayıtlı bir mülkü yok. Kontrol ettik. Öte yandan otelde ya da Turizm Derneği’nin kulübelerinde kalan biri marketten stok yapmaz. Tahminime göre Tony bana anlattığı hayalini gerçekleştirmiş, yani ulusal park bölgesinde kendine kaçak bir sığınak yapmış. Haliyle gözden uzak bir yere. Asla rahatsız edilmeyeceği bir yere. Ama nereye?” Harry ayağa kalkıp odada volta attığını fark etti.

“Bilmem, sen söyle” dedi Katrine Bratt.

“Dur! Bunları hangi tarihte almış?”

“Bakayım... Faturaya göre temmuzun altısında.”

“Kulübe gizli kalacaksa kimsenin geçmediği bir yere yapılmış olmalı. Yani yolun olmadığı boş bir alana. Çelik kablo mu dedin?”

“Evet. Galiba neden aldığını biliyorum. Bergencililer altmışlı yıllarda Ustaoset’in rüzgârlı bölgelerine kulübeler inşa ederken binayı yere sabitlemek için genelde çelik kablo kullanırdı.”

“O halde Leike’nin kulübesi rüzgârlı ve boş bir yerde olmalı. Ve tabii otuz bin kronluk inşaat malzemesini bir şekilde oraya taşımış olmalı. Yani en az yarım tonluk malzemeyi.

Yazın ortasında, yerde kar yokken, dolayısıyla kar motosikleti kullanamıyorken bunu nasıl yapmış olabilir?”

“Atla? Jiple?”

“Nehirleri, bataklıkları, dağları aşarak mı? Saymaya devam et.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Benim var. Fotoğrafını görmüştüm. Neyse, hoşça kal.” “Dur.”

“Evet?”

“Utmo’nun ölmeden önce son birkaç gün neler yaptığına bakmamı istemiştin. Dijital dünyada pek bir şey çıkmadı ama bazı telefon görüşmelerinin kaydını buldum. Son konuşmalarından birini Aslak Krongli’yle yapmış. Görünüşe göre sadece sesli mesaj almış. Telefonuyla son görüştüğü yerse SAS olarak görünüyor. Rezervasyon sistemlerine girdim. Kopenhag’a uçak bileti ayırtmış.”

“Hımm. Pek seyahat eden birine benzemiyordu.” “Kesinlikle. Pasaportu var ama şimdiye dek hiçbir yerde tek bir rezervasyon bile yaptırmamış. Çok uzun yıllardan bahsediyoruz.”

“Yani hayatında memleketinden bile ayrılmamış bir adam nedense durduk yere Kopenhag’a gitmek istiyor. Bileti ne za-manaymış bu arada?”

“Dün içinmiş.”

“Tamamdır. Sağ ol.”

Harry telefonu kapadı, kabanını kaptı ve kapıdan çıkacakken arkasını döndü. Ona baktı. Kız kardeşi olan güzel kadına. O gidince başının çaresine bakabilir mi diye sormak istedi. Ama bu aptalca soruyu sormadan kendini durdurmayı başardı. Ne zaman onsuz başının çaresine bakmamıştı ki? Sadece “Kendine iyi bak” diyebilirdi.

Jens Rath, plaza binasının resepsiyon alanında idi. Sırtı ceketinin ve gömleğinin içinde terden ıslanmıştı. Çünkü az önce telefonla aranmış ve polis onları ziyarete geldiğini öğrenmişti. Birkaç sene önce Dolandırıcılık Birimi’yle başı belaya girmiş, neyse ki dava düşmüştü. Yine de ne zaman bir polis aracı görse hâlâ ter içinde kalıyordu. Jens Rath tenindeki gözeneklerin sonuna kadar açıldığını hissedebiliyordu. Ufak tefek bir adamdı. Yanına gidince ayağa kalkan ve yükseldikçe yükselen polis memuruna bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. Adam Jens’in yarım metre yukarısına kadar yükseldi ve elini uzatıp onunla üstünkörü bir tavırla sertçe tokalaştı.

“Harry Hole, cinayet masa... Kripos’tan. Tony Leike hakkında konuşmak için gelmiştik.”

“Bir gelişme mi var yoksa?”

“Oturabilir miyiz Bay Rath?”

Le Corbusier tasarımı iki koltuğa karşılıklı oturdular. Rath, yatırımcılar ziyarete geldiğinde onlara hiç sormadan kahve ikram eden resepsiyondaki Wenche’ye durmasını işaret etti.

“Bana kulübesinin nerede olduğunu göstermenizi istiyorum” dedi polis.

“Kulübe mi?”

“Kahveleri iptal ettiğinizi gördüm Bay Rath. Sorun değil, sizin gibi benim de fazla vaktim yok. Dolandırıcılık Birimindeki davamızın düştüğünü biliyorum ama davayı yeniden başlatmak bir telefonuma bakar. Bu sefer de bir şey bulamayabilirler ama inanın bana, sizden isteyecekleri evrakları hazırlamanız...”

Rath gözlerini kapadı. ‘Tanrım...’

iş arkadaşımız, dostunuz ve can yoldaşımız Tony Leike’ye bir kulübe inşa etmenizden daha fazla vaktinizi alır. Anlıyorsunuz, değil mi?”

Jens Rath’m tek meziyeti herhangi bir durumda ortaya çı* kabilecek riskleri diğer herkesten daha hızlı ve etkili biçimde hesaplamasıydı. Dolayısıyla ona sunulan teklifi ölçüp biçip cevaplaması yalnızca bir saniyesini aldı.

“Kabul.”

“Yarın sabah dokuzda yola çıkıyoruz.”

“Oraya nasıl?..”

“Malzemeleri nasıl taşıdıysanız yle. Helikopterle.” Polis ayağa kalktı.

“Tek bir sorum var. Tony kulübesini kimsenin öğrenmemesi için inanılmaz çaba gösterirdi. Lene’nin yani nişanlısının bile orayı bildiğini sanmıyorum. Nasıl oldu da?..”

“Geilo’dan alınmış inşaat malzemelerinin faturasından. Bir de nzn helikopterin önünde iş tulumlarıyla odun yığınlarının üzerine oturarak ektirdiğiniz fotoğraftan.”

Jens Rath başını hızlıca salladı. “Tabii ya. O fotoğraf.”

“Bu arada kim çekti o fotoğrafı?”

“Pilot. Geilo’dan ayrılmadan önce. şirketi açtığımızda basın bültenine onu koymak Andreas’ın fikriydi. Tulum giymenin takım elbise ve kravattan daha havalı duracağını düşünmüştü. Helikopter *bizimmiş* gibi göründüğü için Tony’nin de hoşuna gitmişti. Finans gazeteleri nedense hep o fotoğrafımızı kullanıyor.”

“Tony kaybolduğunda siz ya da Andreas neden o kulübeden hiç bahsetmediniz?”

Jens Rath omuz silkti. “Beni yanlış anlamayın, biz de Tony’nin bir an önce bulunmasını en az sizin kadar istiyoruz. Kongo’da on milyonluk fon bulamadığı takdirde batacak bir projemiz var. Ama Tony ne zaman ortadan kaybolursa canı istediği için bunu yapar. Kendi başının çaresine bakabi-len biridir. Eski bir paralı asker olduğunu unutmayın. Eminim ki şu anda bir yerlerde elinde sert bir içkiyle oturmuş, kollarında taş gibi bir kadınla bulduğu çözümün tadını çıkartıyor.”

“Himm” dedi Harry. “O halde ortaparmağını da o taş koparmış olmalı. Yarın dokuzda Fornebu Havalimanında olun.”

Jens Rath olduğu yerde dikilip polisin gidişini izledi. Her yerinden ter boşalmış, sıırıslıklam olmuştu.

Harry hastaneye döndüğünde Sis hâlâ odada oturuyordu. Bir dergi karıştırıp elma yiyordu. Harry akbaba sürüsüne baktı. Çiçekler artmıştı.

‘Yorgun görünüyorsun, Harry. Eve gitmelisin.’

Harry sessizce güldü. “Asıl sen git. Bayağıdır tek başına buradasın.”

“Tek başıma değildim ki” dedi Sös, haylaz bir gülümsemeyle. “Bil bakalım kim geldi?”

Harry iç geçirdi. “Kusura bakma Sis. İşim gereği zaten yeterince tahmin yürütüyorum.”

“Öystein!”

“Öystein Eikeland mı?”

“Evet! Sütü çikolata da getirmiş. Babama değil, bana. Özür dilerim, hiç kalmadı.” Öyle içten güldü ki gözleri yanaklarına gömüldü.

Sis dolaşmak için dışarı çıktığında Harry telefonuna baktı. Kaja iki kez aramıştı. Sandalyeyi duvara itip arkasına yaslandı.

Parmak izi

Helikopter Hallingskarvet dağlarının batısındaki yamaca indiğinde saat onu on geçiyordu. On bir gibi nihayet kulübeyi bulmuşlardı.

Öyle görünmez bir yere saklanmıştı ki nerede olduğunu bilseler bile Jens Rath’ın yardımı olmadan bulmaları çok zordu. Kulübe doğuya bakan yüksek bir kayalığın tepesine, dağın rüzgâraltı tarafına, çığın vurmuyacağı kadar yukarıdaki bir noktaya yapılmıştı. Civardaki taşlar toplanarak yan ve arka duvarı oluşturan iki devasa kayaya destek olması için çimentoyla sabitlenmişti. Belirgin tek bir düz yeri bile yoktu. Mermi deliklerini andıran pencereler duvarın içine öyle gömülmüştü ki camlara güneş bile vurmuyordu.

“Mütevazı ev diye işte buna derim” dedi Björn Holm, kayaklarını çözer çözmez dizlerine kadar kara gömülerek.

Harry, Jens’e artık onun yardımına ihtiyaçları kalmadığını, helikoptere dönüp pilotla birlikte beklemesini söyledi.

Kapının önündeki kar o kadar derin değildi.

“Birisi yakın zaman önce buradaki karı temizlemiş” dedi Harry.

Kapının tek bir kilit dili ve üzerinde Björn’ün levyeyle zorlanmadan açtığı bir asma kilit vardı.

Kapıyı açmadan önce kendi eldivenlerini çıkarıp lastik eldiven taktılar ve kayak botlarının üzerine mavi galoş geçirdiler. Ardından kulübeye girdiler.

“Vay fanına” dedi Björn, kısık bir sesle.

Kulübenin tamamı beş metreye üç metrelik tek bir odadan oluşuyordu. Lomboza benzeyen pencereleri ve yerden tasarruf etmek için bulunmuş çözümleriyle eski tip bir gemi kamarasını andırıyordu. Zemin, duvarlar ve tavan, içeri giren azıcık ışığı dağıtmak için iki kat beyaza boyanmış işlenmemiş kaba tahtalarla kaplıydı. Sağ taraftaki kısa duvar, altında dolap olan eviyeli düz bir tezgâha ayrılmıştı. Bir de açılıp büyük bir yatağa dönüştürüldüğü bariz olan bir divana. Odanın ortasında bir masa ve üzerine boya sıçramış, sırtı çubuklu tek bir sandalye duruyordu. Pencerelerden birinin önünde, ahşap yüzeyine harfler ve şarkı sözleri kazınmış eski bir çalışma masası vardı. Arkadaki kayanın görüldüğü uzun sol duvara siyah bir odun sobası konmuştu. Sıcaklığından daha çok faydalanmak için sobanın borusu kayayı dolaşarak sağa doğru uzatılmış ve sonra yukarı verilmişti. Ahşap sepetin içi sobayı tutuşturacak dallar ve gazetelerle doluydu. Duvarlarda bölgenin haritalarıyla birlikte bir tane de Afrika haritası asılıydı.

Björn çalışma masasının üzerindeki pencereden dışarı baktı.

“Mütevazı manzara diye işte buna derim. Tanrım, buradan Norveç’in yarısı görünüyor.”

“Hemen işe koyulalım” dedi Harry. “Pilot iki saat verdi. Kıyıdaki bulutlar gelmeden bitirmeliyiz.”

Mikael Bellman her zamanki gibi saat altıda kalkmış ve bodrum kattaki koşu bandında derin düşüncelere dalmıştı. Yine Kaja’yı düşünmüştü. Bir motosikletin selesinde kollarını bir adamın beline dolayarak oturuyordu. İkisinde de kasket ve gözlük vardı. Motosiklet uzaklaşırken sivri dişlerini göstererek mutlulukla gülümsüyor ve el sallıyordu. Yoksa motosikleti alıyorlar mıydı? Adamın değil miydi o?

Rüzgârda savrulan upuzun saçları plakayı örttüğü için emin olamamıştı.

Koşudan sonra duş almış ve kahvaltı için yukarı çıkmıştı. Ulla’nın her sabah olduğu gibi tabağının yanına bıraktığı sabah gazetesini açmadan önce derin bir nefes almıştı.

Sigurd Altman’ın, diğer adıyla Beyaz Atlı Prens’in fotoğrafını bulamadıkları için gazete Bölge Polisi Skai’nin fotoğrafını basmıştı. Kollarını bağlayarak polis istasyonunun önünde dikiliyordu. Uzun siperlikli yeşil şapkasıyla lanet bir ayı avcısına benziyordu. Manşet şöyle atılmıştı: BEYAZ ATLI PRENS GERÇEKTEN YAKALANDI MI? Manşetin yanında, parçalanmış sarı bir kar motosikleti fotoğrafının üzerinde Ustaoset’te bir ceset daha bulunduğu yazıyordu.

Bellman Kripos'un, ya da daha da kötüsü kendi adı geçiyor mu diye haberi taramıştı hemen. Ön sayfada yoktu. Güzel, diye düşünmüştü.

Ne var ki haberin devamının olduğu sayfaları açınca kendi fotoğrafını ve şu cümleleri görmüştü:

Kripos Müdürü Mikael Bellman, yaptığı kısa açıklamada Beyaz Atlı Prens sorgulanana dek konuşmak istemediğini belirtti. Zanlının Ytre Enebakk polisi tarafından yakalanmasıyla ilgili şimdilik söyleyecek bir şeyi olmadığını da sözlerine ekledi.

“Genel anlamda konuşacak olursak polislik mesleği başlı başına bir ekip işidir. Bizler Kripos'ta bireylerin kahramanlık madalyası almasına çok fazla önem vermeyiz.”

O son kısmı söylememesi gerekiyordu. Yalandı, yenilgiyi hazmedemeyen birinin yalanı olduğu bir kilometreden belliydi.

Önemi yoktu yine de. Savunma avukatı Johan Krohn'un telefonda anlattıkları doğruysa Bellman'ın her şeyi düzeltmesi için eline altın bir fırsat geçmişti. Hatta daha da fazlası. Madalyayı kendisi alabilecekti. Krohn'un istediği bedel-ün yüksek olduğunun farkındaydı; ama öte yandan bu bedeli

o ödemeyecekti. O puşt ayı avcısı ödeyecekti. Ve tabii Harry Hole'la cinayet masası.

Mikael Bellman, bir gardiyanın açık tuttuğu ziyaretçi odası kapısından önce Johan Krohn'un girmesine izin verdi. Krohn resmi bir görüşme değil, yalnızca bir sohbet olacağı için bu konuşmanın mümkün olduğu kadar doğal bir ortamda gerçekleşmesinde ısrar etmişti. Beyaz Atlı Prens'i gözaltında tutulduğu Oslo Bölge Hapishanesinden çıkarmaları imkânsız olduğu için Krohn ve Bellman, tutukluların aileleriyle gizli olarak görüştüğü bu ziyaretçi odalarından birinde karar kılmıştı. Kamera ve mikrofonun olmadığı, masaya serilmiş dantel bir örtü, duvara asılı Norveç halısı ve çan ipiyle yarım yamalak da olsa samimi bir yere dönüştürülmeye çalışılmış, penceresiz, sıradan bir odaydı. Sevgililer ve eşlerin görüşmesine burada izin verildiğinden sperm lekeli kanepenin yayları öyle hırpalanmıştı ki Bellman, kanepeye oturan avukatın adeta minderin içine gömüldüğünü gördü.

Sigurd Altman masanın bir ucundaki sandalyede oturuyordu. Bellman onunla aynı hizada olabilmek için masanın diğer ucuna geçti. Altman'm zayıf suratı, çökük gözleri ve ağzından fırlayan dişleri, komisere Auschwitz toplama kampında bir deri bir kemik kalmış Yahudilerin fotoğraflarını anımsattı. Bir de *Yaratık* filmindeki uzaylıyı.

“Bu tür konuşmalar genelde kurallı bir şekilde ilerlemez” dedi Bellman. “O yüzden hiç kimsenin not almamasını ve konuştuğlarımızı dışarı taşımamasını şiddetle öneriyorum/”

“İtiraf için uygun şartların yasal boyutta sağlandığına dair bir güvence de almamız gerekiyor” dedi Krohn.

“Sözüm söz” dedi Bellman.

“Bunun için size tüm içtenliğimle teşekkür ederim. Başka neler sunuyorsunuz?”

“Başka mı?” Bellman cılız bir tebessümle baktı. “Ne ar-

zu edersiniz? Yazılı, imzalı bir anlaşma?” Kendini beğenmiş avukat bozuntusu, diye geçirdi içinden.

“Güzel olur” dedi Krohn, masaya bir kâğıt koyarak.

Bellman kağıda baktı. Cümlelere hızlıca göz gezdirdi.

“Gerek kalmadıkça başka kimsenin haberi olmayacak tabii ki” dedi Krohn. “Şartlar sağlandığında size iade edilecek. İşte bu da,” Bellman’a bir kalem uzattı. “S.T. Dupont marka bir kalem. Bulup bulabileceğiniz en iyi dolmakalemdir.”

Bellman kalemi alıp kâğıdın yanına bıraktı.

“Hikâye yeterince iyiye imzalarım” dedi.

“Burası bir suç mahalliyse suçu işleyen kişi arkasını gayet iyi toplamış.”

Björn Holm ellerini beline koydu ve odaya bakındı. Her yerini didik didik aramış, çekmeceleri, dolapları karıştırmış, parmak izi toplamış ve kan lekesi bulmak için fener tutmadıkları yer kalmamıştı. Sonra bilgisayarını masaya koyup bazı havalimanlarında yolcuların kimliğini kontrol etmek için kullanılan cihazlara benzeyen kibrit kutusu büyüklüğündeki parmak izi tarayıcısını bağlamıştı. Buldukları tüm izler dosyada adı geçen kişilerden sadece biriyle eşleşiyordu: Tony Leike’yle.

“Devam et” dedi Harry, eviyenin altında dizlerinin üzerine çöküp plastik boruları sökerken.

“Burada bir yer olmalı?”

“Ne arıyoruz ki?”

“Bilmiyorum. Bir şey işte.”

“Devam edeceksek ısınmaya ihtiyacımızın olacağı kesin.”

“Sobayı yak o zaman.”

Björn Holm odun sobasının başına çömeldi, kapağını açtı ve ahşap sepetten aldığı gazeteleri yırt-ıp burmaya başladı.

“Küçük oyununa katılması için Skai’ye ne önerdin⁰ Gerçek ortaya çıkarsa her şeyini riske atmış olacak. ’

“Hiçbir şeyi riske attığı yok” dedi Harry. “Doğru olmayan

hiçbir şey söylemedi. Verdiği beyanlar ortada. Açıklamalardan yanlış sonuç çıkarın medya oldu. Ayrıca kimlerin bir zanlıyı tutuklayıp tutuklamayacağım belirten bir teşkilat kuralı yok. Ona yardım etmesi için hiçbir şey teklif etmedim. Sadece Bellman'ı benden daha az sevdiğini söyledi. Bence gayet yeterli bir sebep.”

“Hepsi bu mu yani?”

“Hımm. Bir de kızı Mia'dan bahsetti. Hayatı pek iyi git-mivormuş. Böyle durumlarda anne babalar daima bir sebep, gösterecekleri somut bir şey arar. Skai de Mia'nın hayatının mahvolduğu anın dans salonuna gittiği o gece olduğunu düşünüyor. Söylenenlere göre o gece Mia dans salonuna Ole'yle gitmiş ve Ole onu Tony'yle yakaladığında yaptıkları şey ormanda sadece masumca öpüşmek değilmiş. Skai kızının sorunlarından Ole ve Tony'nin birlikte sorumlu olduğuna inanıyor.”

Björn başını iki yana salladı. “Nereye baksan bir kurban görüyorsun.”

Harry, Björn'ün yanına gelip elini uzattı. Avucunda bir çitten kesilmiş gibi duran tel parçaları vardı. “Bunları gider borusunun altında buldum. Sence ne olabilirler?”

Björn telleri eline aldı ve inceledi.

“Hey!” diye bağırdı Harry. “Şu ne?”

“Ne ne?”

“Gazete. Iska Peller tezgâhını başlattığımız basın toplantısının haberi var.”

Björn Holm, ön sayfayı yırtınca ortaya çıkan Bellman'ın fotoğrafına baktı. “Vay be...”

“Bu gazete sadece birkaç günlük. Birisi buraya geleli çok olmamış.”

“Vay be...” diye tekrarlardı Holm.

“Belki ön sayfada parmak izi...” Harry gazetenin sobanın alevleri içinde kalan ön sayfasına baktı.

“Özür dilerim” dedi Björn. “Diğer sayfaları kontrol edebilirim ama.”

“Tamam. Aslında ben de odun meselesini düşünüyordum.

“Ha?”

“Beş kilometreye kadar buranın yakınında tek bir ağaç bile yok da. Sen gazeteyi kontrol et, ben de etrafı biraz gezeyim.”

Mikael Bellman karşısında oturan Sigurd Altman'ı inceliyordu. Donuk gözleri hoşuna

gitmemiştir. İskelet gibi vücudu, dudaklarının içine batan dişleri, kararsız hareketleri ve peltek konuşması da. Fakat onu kurtuluş bileti ve yardım meleği olarak görmesi için sevmesine gerek yoktu. Altman'ın ağzından çıkan her kelime, Bellman'ı zafere bir adım daha yaklaştırıyordu.

“Harry Hole’un olayların gelişimini anlattığı raporu okumuşsunuzdur sanırım” dedi Altman.

“Skai’nin raporunu kastediyorsun, değil mi?” dedi Bellman. “Skai’nin açıklamasını?”

Altman bitik bir halde gülümsedi. “Siz nasıl tercih ederseniz. Çok garip ama Harry’nin anlattıkları tamamıyla doğrudu. Tek sorun ortada sadece bir tane somut delil olması. Leike’nin evindeki parmak izlerim. Gerçekten orada olduğumu söylesek? Ziyaretine gittiğimi? Eski günlerden konuştuğumuzu?”

Bellman omuz silkti. “Sence bunu yiyecek bir hâkim var mı?”

“Ashında güven veren biri olduğumu düşünüyorum. Ama...” Altman’ın dudakları gerildi ve dişetleri görüldü, “...hâkimin karşısına çıkacak kişi zaten ben olmayacağım.”

Harry odun yığınının dağ yamacından uzanan bir kayanın dibindeki yeşil muşambanın altında buldu. Muşambanın altından bir odun kesme kütüğü ve ona saplanmış bir balta da çıkmıştı. Yanında bir de bıçak duruyordu. Harry etrata bakıp karı tekmeledi. Başka bir şey yok gibiydi. Derken ayağı bir şeye süründü. Beyaz renkli boş bir naylon torbaya. Eğildi. Üzerinde bir etiket vardı. On metre gazlı bez yazıyordu. Gazlı bezin böyle bir yerde ne işi olabilirdi ki?

Harry başını eğdi ve kütüğü bir müddet inceledi. Ahşaba saplanan siyah ağzına baktı. Sonra da bıçağa ve bıçağın sapına. Sarı renkli, düz bir sapta. Odun kesilen bir kütüğe neden bıçak konmuş olabilirdi ki? Birkaç sebebi olabilirdi elbette; ama yine de...

Sağ elini kesik ortaparmağının kökü yukarı bakacak ve diğer parmaklarını aşağı bastırarak şekilde kütüğe koydu.

İki parmağını sapının üzerine koyarak bıçağı dikkatlice kütükten aldı. Bıçağın ağzı jilet kadar keskindi. Ve üzerinde Harry’nin işi gereği daima gördüğü bir şeyin izleri vardı. Harry bıçağı eline aldıktan sonra uzun bacaklarıyla derin karda geyik gibi kulübeye koşturdu.

İçeri daldığında Björn bilgisayara bakıyordu. “Sadece birkaç Tony Leike izi daha” diyerek iç çekti.

“Bu bıçakta kan var” dedi Harry, nefes nefese. “Sapında parmak izi var mı, baksana.”

Björn bıçağı dikkatlice aldı. Cilalı sarı sapına siyah toz döktü ve nazikçe üfledi.

“Sadece tek bir tip parmak izi var; ama gayet düzgün” dedi Björn. “Hatta epitel hücre bile bulabiliriz.”

“İşte bu!” dedi Harry.

“Tahminin ne?”

“Bu parmak izlerini kim bıraktıysa Leike’nin parmağını o kesti demektir.”

“Sahi mi? Neden böyle düşün...”

“Kesme kütüğünün üzerinde kan lekesi var. Yarayı sarmak için gazlı bez de getirilmiş. Ayrıca bu bıçağı sanki bir yerden hatırlıyorum. Adele Vetlesen’in olduğu bulanık bir fotoğraftan.”

Björn Holm yavaşça ıslık çaldı ve tozun yapışması için şeffaf folyoyu sapa bastırdı. Ardından folyoyu tarayıcıya koydu.

Björn arama düğmesine basarken “Sigurd Altman... Leike’nin masasındaki izler için açıklama getirecek iyi bir avukat bulabilirsin” diye fısıldadı Harry. Azar azar sağa doğru uzayan mavi çubuğu izlemeye başladılar. “Ama bu bıçaktaki iz için, asla.”

Hazırlardı.

1 eşleşme bulundu...

Björn Holm GÖSTER tuşuna bastı.

Ve Harry ekranda beliren isme bakakaldı.

“Hâlâ bu izin sahibinin Tony’nin parmağının kesen kişi olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu Björn.

“Adele ve Tony’yi tuvaletin orada köpekler gibi çiftleşirken görünce tüm kâbuslarım geri geldi. Toprağa gömmeyi başardığım her şey. Psikoloğumun arkamda bıraktığını söylediği ne varsa. Zincire vurulmuş ama yine de beslenmiş bir hayvan gibiydi. Yıllar boyunca içimde büyümüş, eskisinden daha da güçlü olmuştu. Şimdiyse serbest kalmıştı. Harry haklıydı. Tony’den intikamımı tıpkı bana yaptığı gibi onu aşağılayarak almayı planladım.”

Sigurd Altman başını eğip ellerine baktı ve gülümsedi. “Ama Harry’nin haksız olduğu bir nokta var. Adele’i öldürmeyi planlamadım. Tek amacım Tony’yi başkalarına rezil etmektir. Özellikle de Kongo macerasında ona fon sağlayacak olan, sağılacak inek olarak gördüğü müstakbel kayımpederi Galtung’a. Yoksa Tony gibi biri neden durduk yere Lene Galtung denen o tarla faresiyle evlensin ki?”

Bellman onun tarafında olduğunu göstermek için “Sonuna kadar haklısın” diyerek sırtıttı.

“O yüzden Adele’in adıyla Tony’ye bir mektup yazdım. Ondan hamile olduğumu ve çocuğu doğurmak istediğimi söyledim. Bekâr bir anne olarak ileride lazım olacağı için bir de sus payı istedim. İlk sefer için dört yüz bin kron, iki gün sonra gece yarısı on ikide Sandvika’daki Lefdal elektronik mağazasının arkasında bulunan otoparka parayla gel-

meşini istedim. Sonra Tony’nin adıyla Adele’e de bir mektup yazdım ve aynı saatte aynı yerde buluşma teklif ettim. Ortamın Adele için uygun olduğunu biliyordum ve birbirlerine ne telefonlarını, ne de tam olarak isimlerini verdiklerini tahmin ediyordum. Kandırıldıklarını anladıklarında çok geç olacaktı ve ben istediğimi alacaktım. Gece on birde elimde fotoğraf makinemle arabamın içinde bir köşede beklemeye başladım. Planım buluşma ister kavgayla, ister sevişmeyle sonlansın, ikisinin fotoğraflarını çekmek ve bir açıklama yazısıyla hepsini Anders Galtung’a göndermektir. Hepsi buydu.”

Sigurd komişere baktı ve tekrarlardı “Hepsi buydu.”

Bellman başıyla onaylayınca Sigurd Altman devam etti. “Tony buluşma saatinden önce geldi. Arabasını park etti, dışarı çıktı ve çevreyi kolaçan etti. Sonra nehrin kıyısındaki ağaçların gölgeleri arasında kayboldu. Direksiyonun arkasına saklanıp izledim. Biraz sonra Adele geldi. Neler olacağını iyice göreyim diye camı indirdim. Adele otoparkta dikilip bekledi, etrafına bakındı, saatini kontrol etti. Tony’nin arkasından yaklaştığını gördüm. O kadar yakınına geldi ki fark edemediğine inanmadım. Büyük bir Sami bıçağı çıkarıp kolunu Adele’in boynuna doladı. Adele çırpınıp kurtulmaya çalışırken onu arabasına sürükledi. Kapıyı açınca koltukların naylonla kaplı olduğunu gördüm. Tony’nin ona ne dediğini duymuyordum ama makinemi tutup görüntüyü yaklaştırdım. Kızın eline bir kalem tutuşturduğunu gördüm. Kartpostala zorla bir şey yazdıracağı belliydi.”

“Kigali’den gönderilen kartpostal” dedi Bellman. “Her şeyi en başından planlamıştı. Ona kaybolmuş süsü verecekti.”

“O an başka hiçbir şey düşünmeden sadece fotoğraflarını çektim. Ta ki onu elini aniden kaldırıp bıçağı Adele’in boynuna saplarken görene dek. Gözlerime inanamadım. Arabanın ön camına fişkırın kamı gördüm.”

iki adam kanepedeki Krohn’un nefesinin kesildiğini fark etmedi.

***Tony kanın iyice boşalmasını bekliyormuş gibi bıçağı boynundan çıkarmadan bir süre bekledi. Sonra onu çıkarıp arkaya götürdü ve bagaja soktu. Arabaya binmeden önce durup havayı kokladı. Bir sokak lambasının altında dikiliyordu ve yüzünü ilk o an gördüm. Beni dans salonunun dışında yere yatırıp bıçağı ağzıma soktuğu zaman gördüğüm iri gözler, dudaklarda aynı gülümseme... Tony otoparktan ayrılınca korkudan taş kesilmiş bir halde arabada oturdum. Artık An-ders Galtung’a her şeyi anlatan bir mektubu gönderemezdim. Kimseye gönderemezdim. Bir cinayete ortak olmuşum.” Sigurd önündeki bardaktan ufacık bir yudum alıp Johan Krohn’a baktı. Avukat başını oynattı.**

Bellman boğazını temizledi. “Teknik olarak konuşacak olursak cinayete ortak olmamışsın. En ağır suçun şantaj ya da kandırmak olabilir. O olaydan sonra durabilirdin. Hiç istemesen de polise gidebilirdin. Elinde cinayeti kanıtlayan fotoğraflar bile varmış.”

“Yine de ben de suçlu bulunabilirdim. Tony’nin stres altındayken şiddet gösterebileceğini herkesten iyi bildiğimi ve tüm bunları kasten planladığımı iddia edebilirlerdi.”

“Peki böyle bir şey olabileceğini gerçekten de hiç düşünmedin mi?” diye sordu Bellman, Krohn’dan gelen uyarı mahiyetindeki bakışa aldırmadan.

Sigurd Altman gülümsedi. “Çoğu zaman düşüncelerimizi yorumlamanın bu kadar zor olması sizce de garip değil mi? Ya da hatırlamanın. O gece neyin olmasını beklediğimi inanın ben de hatırlamıyorum.”

Hatırlamak istemiyorsun da ondan, diye düşündü Bellman, adamın insan ruhuna yepyeni bir bakış açısı getirmesine minnettar kalmış gibi başını sallayıp /»mm’layarak.

“Birkaç gün düşünüp taşındım” dedi Altman. “Sonra Ha-vass’taki kulübeye gidip tüm isimlerin ve adreslerin olduğu sayfayı konuk defterinden kopardım. Ve Tony’ye bir mektup daha yazdım. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı bildiğimi söyledim. Onu Havass’taki dağ kulübesinde Adele’le sevişirken gördüğümü ve para istediğimi belirttim. Altına da Borgny Stem-Myhre’nin adını yazdım. Beş gün sonra gazetede bir bodrumda öldürüldüğünü okudum. Burada bitmesi gerekiyordu. Polis dosyayı soruşturmalı ve Tony’yi bulmalıydı. Yapmaları gereken buydu. Onu tutuklamak.”

Sigurd Altman’m sesi yükselmişti ve Bellman yuvarlak gözlük camlarının arkasında gözlerine yaşların dolduğunu gördüğüne yemin edebilirdi.

“Ama yakalamayı bırakın, elinizde tek bir ipucu bile yoktu. Tamamen afallamıştımız. O yüzden onu başka kurbanlarla beslemeye, Havass’taki listeden yeni isimlerle tehdit etmeye devam

ettim. Kurbanların resimlerini gazetelerden kestim ve adlarını kullanarak yolladığım mektupların kopyalarıyla birlikte Kadok fabrikasındaki montaj odasının duvarına astım. Tony birini öldürür öldürmez başka birinden daha mektup geliyor, aslında önceki mektupları onun yazdığım ve iki, üç, dört, artık kaç olduysa, o kadar cana kıydığımı bildiğini söylüyordu. Sus payı da haliyle giderek artıyordu.” Altman öne doğru eğildi; sesi kederli gibiydi. “Onu yakalayın diye yaptım. Katiller eninde sonunda hata yapardı, değil mi? Ne kadar çok cinayet işlerse yakalanma şansı da o kadar artacaktı.”

“Ve tabii bu işte o kadar uzmanlaşacaktı” dedi Bellman. “Tony Leike’nin şiddet konusunda acemi olmadığımı unutuyorsun. Afrika’da paralı askerlik yapan birinin eline mutlaka kan bulaşmıştır. Tıpkı senin eline bulaştığı gibi.”

Altman ani bir öfke patlamasıyla “Benim elime mi?” diye bağırdı. “Sırf Telenorun kayıtlarında görün diye gizlice Tony’nin evine girdim ve Elias Skogu aradım. Eline kan bulaşan sizlersiniz! Adele ve Mia gibi sürtükler, Tony gibi katiller. Yoksa neden...”

“Burada duralım, Sigurd.” Johan Krohn ayağa kalktı. “Biraz ara verelim, olur mu?”

Altman gözlerini kapadı, ellerini kaldırdı ve başını iki yana salladı. “İyiyim, iyiyim. Başlamışken bitirelim.”

Johan Krohn müvekkilini süzdü, gözucuyla Bellman’a baktı ve oturdu.

Altman derin ve titrek bir nefes aldı. Ardından devam ettim. “Üç ya da dördüncü cinayetten sonra, kaçınıcı olduğunu Tony biliyordu tabii, artık mektupların yalan olduğunu anlamıştı. Ama yine de öldürmeye devam etti. Hem de her defasında daha vahşi yollarla. Sanki o mektupları yazan kişiyi, yani beni korkutmak, pes etmemi sağlamak, önüne çıkan kim varsa yok edip en sonunda da beni öldüreceğini göstermek istiyordu.”

“Ta da Adele’le ikisini görmüş olabilecek tüm şahitlerden kurtulmak istiyordu” dedi Bellman. “Havass’ta yedi kişinin daha olduğunu biliyordu, sadece kim olduklarını öğrenmesinin başka yolu yoktu.”

Altman güldü. “Düşünsenize! Size yemin ederim, konuk defterine bakmak için kulübeye bile gitmiştir. Sayfanın koparıldığını görünce kim bilir ne hissetmiştir? Zavallı Tony’cik!” “Devam etmenin sebebine gelelim istersen?”

“Nasıl yani?” diye sordu Altman, pürdikkat kesilerek.

“Bu cinayetlerle ilgili polise çok daha önceden isimsiz bir ihbarda bulunabilirdin. Belki de o kurbanlardan kurtulmayı sen de istedin?”

Altman kulağı neredeyse omzuna degecek kadar eğdi başını. “Dediğim gibi, insan yaptığı şeylerin sebeplerini her zaman bulamıyor. Bilinçaltımız hayatta kalma güdüsüyle kontrol edildiği için genellikle bilinçli düşüncelerimizden daha mantıklı kararlar veriyor. Belki

bilinçaltım, Tony tüm şahitleri ortadan kaldırırsa daha güvende olacağımı fark etmiştir. Böylece kimse orada olduğumu bilmeyecek ya da günün birinde caddede yürürken beni tanımayacaktı. Ama buna verilecek kesin bir cevabımız hiçbir zaman olmayacak, öyle değil mi?"

Odun sobası çıtırdayıp harlanmaya başlamıştı.

"İyi de Tony Leike neden kendini parmağını kessin ki?" diye sordu Björn Holm.

O kanepede otururken Harry de mutfak çekmecelerinden birinin arkasında bulduğu ilk yardım çantasını karıştırıyordu. içinde birkaç top sargı bezi ve kanın daha çabuk pıhtılaşmasını sağlayan kanama kesici bir merhem vardı. Tüpün üzerindeki tarih, sadece iki ay önce üretildiğini gösteriyordu.

"Altman yaptırdı" dedi Harry, etiketi olmayan küçük bir kahverengi şişeyi elinde çevirerek. "Leike'nin aşağılanması gerekiyordu."

"Buna kendin bile inanmıyor gibisin."

"Tabii ki inanıyorum" dedi Harry. Kapağı açıp kokladı. "Sahi mi? Burada Leike'ye ait olmayan tek bir parmak izi, Leike'nin kapkara saçlarından başka tek bir saç teli, kırk beş numaradan farklı tek bir ayakkabı izi bile yok, Harry. Sigurd Altman'ın saçları kül sarısı ve kırk iki numara giyiyor."

"Etrafı güzel temizlemiş demek ki. Bana hatırlat da şunu teste göndereyim." Harry kahverengi şişeyi kabanının cebine soktu.

"Etrafı güzel mi temizlemiş? Muhtemelen suç mahalli bile olmayan bir yeri mi? Leike'nin Holmenveien'daki evinin masasına kabak gibi görünen bir parmak izi bırakan adam mı yapmış bunu? Utmo'yu öldürdüğü kulübede arkasını iyi toplayamadığını söylediğin adam mı? Hiç sanmıyorum, Harry. Bence sen de sanmıyorsun."

"Siktir!" diye bağırdı Harry. "Siktir, siktir." Alnını ellerine koydu ve gözlerini masaya dikti.

Björn Holm gider borusunun altında buldukları tel parçalarından birini havaya kaldırdı ve altın kaplamasını tırnağıyla kazıdı. "Bu arada bunun ne olduğunu biliyorum galiba."

"Öyle mi?" dedi Harry, başını kaldırmadan.

"Demir, krom, nikel ve titanyum."

"Yani?"

"Çocukken diş telim vardı. Bu teller bükülüp klipslenebiliyor."

Harry birden başını kaldırdı ve Afrika haritasına baktı. İç içe geçmiş yapboz parçalarını andıran ülkeleri inceledi. Bir tek Madagaskar uymayan bir parça gibi dışarıda kalmıştı.

“Dişçideyken...”

“Şşş!” dedi Harry, elini kaldırarak. Şimdi olmuştu işte. Sanki bir şey *tık* diye yerine oturmuştu. Sobanın çıtırtısı ve dışarıdaki rüzgârın artan uğultusu dışında ses yoktu. Yapbo-zun iki farklı ucunda duran, birbirinden çok uzakta iki parça sonunda buluşmuştu. Lyseren Gölü’nün kıyısında yaşayan bir büyükbaba. Annesinin babası. Ve kulübedeki çekmeceye bulduğu fotoğraf. Aile fotoğrafı. Tony Leike’nin değil, Odd Utmo’nun fotoğrafıydı o. Eklem iltihabı. Ona ne söylemişti Tony? Bulaşıcı değil, sadece kalıtsal. İri dişleriyle gülen o oğlan çocuğu geldi gözünün önüne. Sonra da karanlık bir sırı saklıyormuş gibi ağzını sımsıkı kapatan adam. Sakladığı şeyin ne olduğunu biliyordu artık. Çürük dişlerini ve diş telini.

Sonra o küçük taş geldi akıma. Kulübenin banyosunda bulduğu koyu renkli taş. Elini cebine götürdü. Hâlâ oradaydı. Taşı Björn’e fırlattı.

“Geçende bunu bulmuştum” dedi yutkunarak. “Sence bu bir diş olabilir mi?”

Björn taşı ışığa tuttu. Tırnağıyla kazıdı. “Olabilir.”

“O halde başa dönüyoruz” dedi Harry. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu. “Onları Altman denen herif öldürmedi.”

“Ne?”

“Tony Leike öldürdü.”

“Gazetelerden Tony Leike’nin tutuklandıktan sonra serbest bırakıldığını okumuş olmalısın” dedi Bellman. “Cinayet saatlerinde başka yerde bulunduğunun kanıtı dediğimiz o harika kozu kullandı. Borgny ve Charlotte öldürüldüğünde başka yerlerdeydi.”

“Bununla ilgili hiçbir fikrim yok” dedi Altman, kollarını bağlayarak. “Sadece onu Adele’in boynuna bıçak saplarken gördüğümü biliyorum. Bir de gönderdiğim mektuplarda kimin adı yazılıysa birkaç gün sonra öldürüldüğünü.”

“Sırf bunun bile seni cinayetlerin suç ortağı yapabileceğini biliyorsun, değil mi?”

Johan Krohn öksürüp Bellman’a döndü. “Peki siz anlaşma yaparsanız gerçek katili hem kendiniz, hem de Kripos için altın tepside sunmuş olacağınızı biliyor musunuz? Kurum içindeki tüm sorunlarınız çözülecek Bay Bellman. Tüm övgüyü toplayacaksınız ve mahkemede Tony Leike’yi Adele Vetlesen’i öldürürken gördüğünü söyleyen bir görgü tanığınız olacak. Bunlar dışındaki her şey sizinle benim aramda kalacak.”

“Ve müvekkiliniz beraat edecek, öyle mi?”

“Anlaşma böyle.”

‘Ta Leike mektupları saklamışsa ve mahkemede sunarlarsa?’ diye sordu Bellman. ‘O zaman başımız belaya girer işte.’

‘Tam da bu yüzden sunamayacaklarından eminim’ diyerek gülümsedi Krohn. ‘Sizce sunabilirler mi?’

‘Peki o gece çektiğin Adele ve Tony’nin fotoğrafları?’ ‘Kadok’taki yangında hepsi kül oldu’ dedi Altman. ‘Hole denen o piç kurusu yüzünden.’

Mikael Bellman yavaşça başını aşağı yukarı salladı. Ka-leni aldı. S.T. Dupont. Kurşun ve çelikten yapılmıştı. Ağırdı. Ama ucunu bir kez kâğıda değdirince sanki imzayı o değil de kalemin kendisi attı.

‘Teşekkürler. Tamam’ dedi Harry.

Cevap olarak gelen cızırtılı sesin ardından her şey eski dinginliğine döndü ve tek duyduğu kulaklığının dışındaki helikopterin monoton gürültüsü oldu. Harry mikrofonu ağzından çekip dışarı baktı.

Çok geçti.

Gardemoen Havalimanı’ndaki kuleyle yaptığı telsiz konuşması bitmişti. Güvenlik nedenleri yüzünden yolcu listeleri dahil olmak üzere pek çok bilgiye erişimleri vardı. Odd Utmo’nun önceden ayırttığı biletle iki gün önce Kopenhag’a uçtuğunu doğruluyorlardı.

Kırsal altlarından yavaşça akıyordu.

Harry kendini işkence edip öldürdüğü adamın pasaportuyla havalimanında dikilirken hayal etti. Bankonun arkasındaki kadın ya da adam listedeki isimle uyuyor mu diye pasaportu kontrol ediyordu ve olur da fotoğrafa bakacağı tutarsa muhtemelen o diş teli dikkatini çekiyordu. Kafasını kaldırdığında ise karşısında yapay bir yolla kahverengi yapılmış o dişleri ve teli görüyordu. Tony Leike’nin porselen beyazı iri dişlerine uydurmak için büküp kestiği diş telini.

Helikopter plastik camların üzerinde patlayan, titreşen su yolları şeklinde iki yanlarından geçen ve bir anda kaybolan bir yağmur fırtınasına girip çıktı. Saniyeler sonra oradan hiç geçmemiş gibiydiler.

Parmak...

Tony Leike kendi parmağını kesmiş ve son bir oyun oynamak üzere Harry’ye göndermişti. Amacı onlara Tony Leike’nin öldüğünü düşündürmekti. Böylece unutulacak, üzeri çizilip bir kenara atılacaktı. Leike’nin Harry’nin kopan

parmağıyla aynı parmağı seçmesi ve kendini ona benzetmesi tesadüf müydü?

Hepsi bir yana, cinayetlerin ikisinde başka yerlerde bulunduğunu kanıtlayan o güçlü deliller ne olacaktı?

Aklına daha önce bir fikir gelmiş ama bunu derhal reddetmişti. Soğukkanlı katiller nadir bulunan bir türdü, kelimenin tam manasıyla sapkın ruhlardı çünkü. Ama başka biri daha olabilir miydi gerçekten de? Cevap Tony Leike'nin bir yardımcısının olması kadar basit miydi?

“Siktir!” dedi Harry, sese duyarlı mikrofonun kelimeyi helikopterdeki diğer üç kulaklığa iletmesine sebep olacak kadar yüksek bir sesle. Jens Rath'ın gözücuyla ona baktığını fark etti. Rath haklı olabilirdi. Tony Leike elinde sert bir içkiyle oturmuş, kollarında taş gibi bir kadınla bulunduğu çözümün tadını çıkarıyordu belki de.

Cevapsız çağrılar

Helikopter ikiyi çeyrek geçe Fornebu'ya, şehir merkezinden arabayla yirmi dakika uzaklıktaki kullanılmayan bir piste indi. Björn'le birlikte Kripos'un kapısından girince Harry danışmaya Bellman ve diğer kıdemli dedektiflerin neden telefonlarına cevap vermediğini sordu ve hepsinin toplantıda olduğunu öğrendi.

Harry “Bize neden haber verilmedi?” diye homurdandı ve peşinden koşturan Björn'le koridorda yürüdü.

Kapıyı çalmadan doğruca açtı. Yedi kafa onlara doğru döndü. Bellman sekizinci kişi olarak uzun masanın kapiya bakan ucunda oturduğundan ve az öncesine kadar herkes ona odaklandığından başını çevirmeye gerek duymadı.

“Laurel ve Hardy de geldi işte” dedi Bellman. Harry onlar yokken haklarında konuşulduğunu gülüşmelerden anladı. “Nereledeydiniz?”

“Siz burada Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler gibi otururken biz de Tony Leike'nin kulübesini bulduk” dedi Harry, masanın diğer ucundaki boş bir sandalyeye geçerek. “Size bazı haberler de getirdik. Katil Altman değil. Yanlış adamı tutukladık. Tony Leike yapmış.”

Harry masadakilerden nasıl bir tepki geleceğini bilmiyordu ama umduğu kesinlikle bu değildi: koca bir hiç.

Komiser içten ve alaycı bir tebessümle sandalyesine yaslandı.

“Biz mi yanlış adamı tutukladık? Yanlış hatırlamıyorsam Skai tüm sorumluluğu üstlenerek Sigurd Altman'ı kendisi tutukladı. Haber değeri açısından da oldukça sönük bir tutuklama oldu. Tony Leike meselesine gelecek olursak, ikinize de *Günaydın* demek istiyoruz.

Harry aklı vızır vızır çalışırken önce vErdal'a, sonra Pelikan'a, ardından yine Bellman'a baktı. Tek bir mantıklı sonuç çıkarabildi.

“Altman, değil mi?” dedi. “Leike’nin yaptığını o söyledi. En başından beri biliyordu.”

“Sadece bilmekle kalmadı” dedi Bellman. “Leike’nin Havass’ta düşürdüğü çığ gibi, tüm bu cinayet zincirini farkında olmadan o başlattı. Skai masum bir adamı tutukladı, Harry.”

“Masum mu?” Harry başını iki yana salladı. “Kadok fabrikasındaki fotoğrafları gördüm, Bellman. Altman da işin içinde. Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum.”

“Ama biz biliyoruz” dedi Bellman. “O yüzden şimdi mahzuru yoksa bu işi biz...” Harry komiserin ağzından “yetişkinlere” lafının çıkacak gibi olduğunu fark etti ama duyduğu kelime farklıydı: “... dosyayı çözenlere bırakıp tartışmaya bize yetiştiginizde dahil olun, Harry. Olur mu? Björn, sen de lütfen. Neyse, devam edelim. En son Leike’nin kendini aklayabildiği o iki cinayeti ve belki de dahasını başka bir suç ortağının işlemiş olabileceğini söylüyordum. Bildiğiniz gibi Borgny ve Charlotte öldürüldüğü sırada Leike bunu doğrulayabilecek çok sayıda tanıkla birlikte iş toplantı -larındaydı.”

“Zeki piç” dedi ^rdal. “Leike polisin tüm cinayetler arasındaki bağlantıyı bulacağını mutlaka biliyordu. O yüzden biri ya da ikisinde başka yerlerde olduğunu sağlam şekilde kanıtlarsa belki diğerlerinden de aklanırım diye düşündü ” “Evet” dedi Bellman. “Ama ortağı kim?”

Harry havada uçuşan önerileri, yorumları ve soruları sabırla dinliyordu.

“Tony Leike’nin Adele Vetlesen’i öldürmesinin sebebi dört yüz bin kron istemesi olamaz” dedi Pelikan. “Bir kadını hamile bıraktığı ortaya çıkarsa Lene Galtung un ondan ayrılacağından ve Kongo projesi için Galtung’dan alacağı milyonlara elveda diyeceğinden korktuğu için yaptı. O yüzden kendimize sormamız gereken şey, Leike’den başka kimin bu işten aynı çıkarı sağlayacağı olmalı.”

“Kongo’daki diğer yatırımcılar” dedi, parlak yüzlü dedektif. “Şirketindeki ortaklarından biri olamaz mı?”

“Kongo projesi Tony Leike için hayat memat meselesi olabilir” dedi Bellman. “Ama diğer hiç kimse bir projedeki yüzde onluk hissesini kurtarmak için tutup da iki kişiyi öldürmez. Bu çocuklar para kazanıp kaybetmeye alışkındır. Kaldı ki Leike’nin bunun için hem özel hayatında hem de işte sırtını yaslayabileceği biriyle işbirliği yapması lazım. Fikir yürütürken Borgny ve Charlotte’un aynı cinayet silahıyla öldürüldüğünü de unutmayın. Neydi o silahın adı, Harry?”

Harry monoton bir sesle “Leopold’un elması” dedi. Şaşkınlığı geçmemişti.

“Daha yüksek sesle lütfen.”

“Leopold’un elması.”

“Teşekkürler. Afrika’dan getirilmiş bir silah. Leike’nin paralı askerlik yaptığı yerden. Bu yüzden Leike’nin eski silah arkadaşlarından birini kullanması kulağa daha mantıklı geliyor.

Bence başlangıç noktamız burası olmalı.”

“İkinci ve üçüncü cinayetleri paralı bir askere işlettiyse neden diğerlerini de ona yaptırmadı?” diye sordu Pelikan. “Böylece hepsi için başka yerlerde bulunduğunu kanıtlayabilir di.”

“Hem toptan olacağı için ucuza da gelirdi” dedi, Nan-sen’inki gibi gür bıyıkları olan dedektif. “Ne de olsa cinayetleri işleyen asker yakalandığında her türlü ömür boyu hapis cezası alacaktı.”

“Bilmediğimiz bazı detaylar olabilir” dedi Bellman. “Yeterli zaman olmaması, Leike’nin parasının yetmemesi gibi sıradan sebepler. Ya da suç vakalarında en çok görülen sebep: Olaylar öyle gelişmiştir, hepsi bu.”

Masadakiler komiseri onaylar gibi başlarını salladı. Pelikan bile cevaptan tatmin olmuşa benziyordu.

“Başka sorusu olan? Sanırım yok? Öyleyse bu vesileyle Harry Hole’a şimdiye dek bizimle olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Çünkü artık onun uzmanlığına ihtiyacımız kalmadı. Hemen bugün cinayet masasındaki işine geri dönüyor. Cinayetleri araştırırken bize farklı bakış açıları göstermen ilham vericiydi, Harry. Bu vakayı çözememiş olabilirsin ama kim bilir? Grönland’a döndüğünde cinayet olmasa da seni bekleyen başka ilginç dosyalar bulursun belki. Tekrar teşekkürler. Şimdi bir basın toplantısına gitmem gerekiyor, çocuklar.” Harry, Bellman’a baktı. Ona hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Sifonu çekmesine rağmen gitmeyen bir hamamböceğine duyduğu hayranlığı duyuyordu ona. Her seferinde yukarı tırmanmayı başaran, sonunda dünyayı ele geçirecek bir hamamböceğine.

Olav’ın Rikshospital’deki yatağının başucunda saniyeler, dakikalar ve saatler, iniş çıkışlı yavaş bir tekdüzelikte akmaya devam ediyordu. Bir hemşire geldi ve gitti. Ardından Sis uğradı ve gitti. Odadaki çiçekler belli belirsiz üzerine geliyor gibiydi.

Harry şimdiye dek sevdikleri ölüm döşeğindeyken onların yanında beklemeye daha fazla dayanamayıp sonunda Tanrı’ya, bir an önce son nefesini versin de kurtulsun diye dua eden birçok hasta yakını görmüştü. Aslında kurtulmak isteyen kendileriydi. Onda ise durum tam tersiydi. Netos sesi ve kalp atışı dışında çıt çıkmayan bu odada babasını beklerken kendisini ona hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Olav Hole’u yaşamla hiçlik arasındaki o huzur dolu yerde görmek, kendisini görmek gibiydi sanki.

Kripos’taki dedektifler çoğu şeyi görmüş ve anlamıştı. Ama bariz bir bağlantı dışında. Tüm resmi çok daha belirgin hale getirecek bir bağlantı. Utmo’ların çiftliğinden kaybolan o oğlan çocuğunun hayaleti ve hakkında dolaşan söylentilerle o ıssız arazilere “benim bölgem” diyen adam arasındaki bağlantıydı bu. Yani çirkin babası ve güzel annesiyle fotoğraf çektiren o çocukla Tony Leike arasındaki.

Harry ne zaman cep telefonuna baksa yeni bir cevapsız çağrı görüyordu. Hagen. Öystein. Kaja. Ve şimdi yine Kaja. Artık çağrılarına cevap vermesi gerekiyordu. Kaja’yı aradı.

Kaja ona tek bir soru sordu: “Bu gece sana gelebilir miyim?”

Düzen

Yağmur iskelenin tahtalarını dövüyordu.

Harry iskelenin ucunda diğer yöne doğru bakan adamın arkasına yürüdü.

“Günaydın Skai.”

“Günaydın Hole” dedi polis, arkasını dönmeden. Oltanın ucu, karşı kıyıdaki sazların arasında kaybolan misinaya doğru eğilmişti.

“Bir şey tutabildin mi?”

“Yok” dedi Skai. “Şu lanet sazlara takıldım.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Bugünkü gazeteleri okudun mu?”

“Böyle küçük yerlere öğlene doğru gazete gelir.”

Harry bunun doğru olmadığını bilse de başını salladı.

“Ama herhalde köylü bir gerzek olduğumu yazmışlardır” dedi Skai. “İşi çözmesi için Kripos’lu şehir çocuklarına görev vermişlerdir.”

“Dediğim gibi, üzüldüm.”

Skai omuz silkti. “Şikâyetçi değilim. Sen olabilecekleri açık açık söyledin, ne yaptığımı bilerek yaptım. Hatta eğlenceli bile sayılırdı. Buralarda pek öyle şeyler olmuyor, anlarsın ya.”

“Hımm. Zaten senin hakkında çok şey yazılmıyor, daha çok Tony Leike’nin katil çıkmasıyla ilgileniyorlar. Bir de Bellman’dan çok bahsediliyor.”

“Eminim öyledir.”

“Takında Tony’nin babasının kim olduğunu da bulurlar.”

Skai dönüp Harry’ye baktı.

“Daha önce bulmalıydım. Özellikle de seninle isim değiştirme hakkında konuştuktan sonra.”

“Söylediklerini anlamıyorum Hole.”

“Bunu bana söyleyen şendin, Skai. Tony, Leike’lerin çiftliğinde büyükbabasıyla yaşıyordu. Annesinin babasıyla. Annesinin soyadını almıştı.”

“Bunda garipsenecek bir şey yok.”

“Evet, olmayabilir. Ama bu vakada bir şeyin nedenini gayet iyi açıklıyor. Tony büyükbabasına saklanmak için gitmişti. Onu oraya annesi göndermişti.”

“Bu fikre nereden kapıldın?”

“Bir iş arkadaşımдан” dedi Harry. Bir an için gece yatar-kenki teninin kokusu burnuna gelir gibi oldu. “Bana Ustao-set polisinin ona söylediklerini anlattı. Utmo ailesini. Birbirlerinden işin sonu cinayete varacak kadar nefret eden bir babayı ve oğlunu.”

“Cinayet mi?”

“Odd Utmo’nun sabıka kaydını inceledim. O da oğlu gibi öfkesiyle tanınan biriymiş. Gençliğinde kıskançlık cinayeti yüzünden sekiz sene hapis yatmış. Hapisten çıkınca insanlardan uzak bir yere taşınmış. Karen Leike’yle evlenmiş ve bir erkek çocukları olmuş. Çocuk büyüüp yakışıklı, çekici, sırım gibi bir delikanlı olmuş. Bir başlarına yaşayan iki erkek ve bir kadın. Kıskançlığı yüzünden cinayet işlemiş bir adam. Görünen o ki Karen oğlunu gizlice evden gönderip ayakkabılarından birini büyük bir çığın düştüğü yere bırakarak bir trajedinin yaşanmasını önlemeye çalışmış.”

“Bunları bilmiyordum Hole.”

Harry yavaşça başını oynattı. “Korkarım trajediyi sadece erteleyebilmiş. Cesedi kafasında bir kurşunla derin bir yarığın dibinde bulundu. Kocası ve katili olan adam da birkaç metre ötesinde bir kar motosikletinin altında yatıyordu. İşkence görmüş, sırtı ve kollarındaki derinin büyük bölümü yanmış, dişleri sökülmüş halde. Bil bakalım kim yapmış?”

“Of, aman Tanrım..”

Harry dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi. “Bağlantıyı nasıl buldun?” diye sordu Skai.

“Benzerlikten. Genlerinden.” Harry sigarayı yaktı. “Onlar baba ve oğuldu. Kaçmaya çalışabilirsin ama o benzerlik bir lanet gibi yakarı asla bırakmaz. Sanırım Odd Utmo Havass cinayetlerini öğrenince sıranın ona da geleceğini ve peşindeki katilin öldü bildiği öz oğlunun hayaleti olduğunu fark etmişti. O yüzden kendi evini terk ederek Turizm Derneği’nin uçurumların arasına gizlenmiş o boş kulübesine saklandı. Yanına bir aile fotoğrafını da aldı. Kendi elleriyle yok ettiği ailenin fotoğrafını. Korkan, belki de vicdan azabı çeken bir katilin tüm o düşüncelerle baş başa kaldığını hayal et.”

“Cezasını daha o zaman çekmiş olmalı.”

“Fotoğrafı buldum. Tony annesine çektiği için şanslıydı. Yetişkin haliyle o fotoğraftaki çocuk arasında neredeyse hiçbir benzerlik yoktu. Büyük, beyaz dişleri hariç. Babası ise dişlerini gizliyordu. Aralarındaki fark buydu.”

“Onları ele veren şeyin benzerlikleri olduğunu söylemiştin.”

“İkisinde de aynı hastalık vardı.”

“Evet, ikisi de katildi.”

Harry başını iki yana salladı. “Fiziksel anlamda hastalık, Skai. İkisinde de eklem iltihabı vardı. Kan bağları bu sabah doğrulandı. Sobanın üzerindeki et parçalarının ve Tony Leike’nin saç örneğinin DNA analizi, baba oğul olduklarını kanıtıyor.”

Skai başını salladı sadece.

“Neyse” dedi Harry. “Sana yardımların için teşekkür etmeye ve böyle sonuçlandığı için üzüntümü belirtmeye geldim. Björn Holm eşine selamlarını ilettiler. Şimdiye dek yediği en güzel köfte ve şalgam püresiymiş.”

Skai’nin dudakları küçük bir gülümsemeye kıpırdandı. “Çoğu insan öyle der. Tony bile bayılmış.”

“Ne?”

Skai omuz silkti ve kemerindeki kılıftan bir bıçak çekti. “Sana Mia’nın oğlana tutulduğunu söylemiştim, değil mi? Ole’yi yaralamasının üzerinden çok geçmemişti. Mia benim olmadığımı bildiği bir gün onu öğle yemeği için eve getirmiş. Karım kapıda onları görünce bir şey diyememiş, sadece kulağıma giderse olay çıkar diye düşünmüş. Kızların o yaşlarda, hele bir de âşık olursa nasıl olduklarını bilirsin. Tony’nin kötü biri olduğuna ikna etmek için ona salak gibi dil döktüm. Erkek arkadaşımı ne kadar kötülersem ona o kadar çok bağlanacağımı tahmin etmeliydim. İkisi tüm dünyaya karşıymış gibi hissetmesine sebep oldum. Mahkûmlara aşk mektupları yazan kadınları kendi gözleriyle görmüşsündür.”

Harry başıyla doğruladı.

“Mia evden kaçmaya, onunla dünyanın bir ucuna gitmeye kararlıydı ve asla yumuşamıyordu” dedi Skai, misinayı kesip ve makaraya sararken.

Harry gevşeyen misinayı izledi. “Hımm. Dünyanın bir ucuna...”

“Hı-hı.”

“Anladım.”

Skai makarayı çevirmeyi bırakıp Harry’ye baktı. “Hayır” dedi, büyük bir kararlılıkla.

“Neye hayır?”

“Aklından geçen şeye.”

“Neymiş o?”

“Mia ve Tony’nin yeniden bir araya gelmesi. Neyse ki Tony onu bıraktığından beri bir daha görüşmediler. Kızım ona ha-yatma onsuz devam etti. Yani vakayla hiçbir alakası yok, anladın mı? Bana söz ver. Hayatını yeniden yoluna koymaya çalışıyor, o yüzden lütfen...”

Harry başını sallayıp yağmurdan sönen sigarayı ağzından aldı.

“Ben artık vakayla ilgilenmiyorum” dedi. “Ama yine de söz.”

Otoparktan ayrılırken aynada olta takımım toplayan Skai’yi izledi.

Rikshospital’e gelmişti. Bir düzen içindeydi artık. Zaman olaylarla kesilmiyor, tek bir çizgide akıyordu. Yerde yatmak için bir döşek istemeyi düşündü. Belki o zaman Chungking Konaklarındaki gibi hissedebilirdi.

Işık huzmeleri

Üç gün geçmişti. Hayattaydı. Herkes hayattaydı.

Tony Leike’nin nerede olduğunu kimse bilmiyordu; sahte Odd Utmo’nun izi Kopenhag’da kayboluyordu. Gazetelerden birinde Lene Galtung’un başında şalı ve yüzünde Greta Garbo stili kocaman güneş gözlüğüyle çekilmiş bir fotoğrafı basılıydı. Manşet şuydu: YORUM YOK. Muhtemelen babasının Londra’daki evine kapandığı için iki gündür kimse onu görmüyordu. Tony’nin bir helikopterin önündeki işçi tulumlu fotoğrafı ise birkaç gazetede birden vardı. Birinde BEYAZ ATLI PRENS FİRARDA manşeti atılmıştı. Artık insanlar Beyaz Atlı Prens lakabını onun için kullanıyordu; zaten bu ismin Leike’ye Altman’dan daha çok yakıştığı kesindi. Tuhaf ama basından hiç kimse Tony Leike ile Utmo çiftliği arasındaki bağlantıyı bulmayı henüz başaramamıştı. Belli ki annesi ve büyüdükten sonra Tony izlerini kaybettirmeyi iyi becermişlerdi.

Mikael Bellman her gün bir şekilde basın karşısındaydı. Çıktığı bir televizyon programında öğretmenlik hünerlerini iyi sergilemiş ve vakanın nasıl çözüldüğünü açıklarken o alımlı gülümsemesini yüzünden eksik etmemişti. Tabii anlattığı şey, hikâyenin kendi uyarladığı haliydi. Buna göre önemli olan şey Tony Leike’nin hâlâ yakalanmamış olması değil, maskesinin düşürülmesi ve bu sayede etkisiz hale getirilmesiydi.

Her akşam hava birkaç dakika daha geç kararıyordu. Herkes ya baharı ya da soğuğu bekliyor ama hiçbiri gelmiyordu. Işık huzmeleri tavandan geçiyordu.

Harry yatakta yan yatmış, karışık ve tahmin edilemez biçimlerde kıvrılarak tavana yükselen sigara dumanını izliyordu. “Çok sessizsin” dedi Kaja, Harry’ye sokularak.

“Cenazeye kadar kalacağım” dedi Harry. “Sonra gideceğim.” Sigarasından bir nefes daha çekti. Kaja’dan cevap gelmemişti. Omzunda ılık bir ıslaklık hissedince şaşırıldı. Sigarayı küllüğün

kenarına koyup ona döndü. “Ağlıyor musun?”

Kaja “Ağlamamaya çalışıyorum” diyerek güldü ve burnunu çekti. “Ne hissettiğimi bilmiyorum.”

“Sigara ister misin?”

Kaja başını iki yana sallayıp gözyaşlarını sildi. “Bugün Mikael aradı. Görüşmek istedi.”

“Hımm.”

Kaja başını göğsüne yasladı. “Ne cevap verdiğimi duymak istemiyor musun?”

“İstersen söyleyebilirsin.”

“Olmaz dedim. Pişman olacağımı söyledim. Sen beni dibe çekecekmışsin. Daha önce başkalarına da yapmışsın.”

“Şey, doğru demiş.”

Kaja başını kaldırdı. “Benim için önemi yok, anlamıyor musun? Ben sadece yanında olmak istiyorum.” Gözyaşları yeniden akmaya başladı. “En dibe gideceksen de oraya gelirim.”

“En dipte hiçbir şey olmayacak” dedi Harry. “Ben bile. Gitmiş olacağım. Chungking’deki halimi gördün. Çıgın altında kalmış gibiydim. Aynı kulübede; ama yalnız ve bitik bir halde.”

“Ama o gün beni bulup çıkardın. Ben de ayımsını senin için yapabilirim.”

“Ya çıkmak istemiyorsam? Babamın ölmesi kozunu sadece bir kez kullanabilirsin.”

“Ama beni seviyorsun Harry. Sevdiğini biliyorum. Bu yeterince iyi bir neden değil mi? *Ben iyi bir neden değil miyim?*” Harry onun saçlarını okşadı, yanaklarını sevdi, gözyaşlarını parmaklarıyla sildi ve ağzına götürüp öptü.

“Evet” dedi, üzgün bir tebessümle. “Sen iyi bir nedensin.” Kaja elini tuttu ve az önce öptüğü yerden öptü.

“Hayır” diye fısıldadı. “Böyle söyleme. Sakın bu yüzden gittiğini söyleme. Beni dibe sürüklemem için gittiğini. Seninle dünyanın bir ucuna gelirim, anlıyor musun?”

Harrj⁷ onu kendine çekti. Sanki uzun zamandır taş gibi gergin duran, farkında olmadığı bir kasın aniden gevşediğini hissetti. Kendini bıraktı, pes etti, düşmeye izin verdi. Ve kim bilir ne zamandır içinde duran bir acı eridi. Kanına karıştı ve tüm bedenini dolaşarak onu yumuşatan, huzurlu kılan sıcak bir şeye dönüştü. Düşme duygusu onu öyle özgür kıldı ki boğazının düğümlendiğini hissetti. Bir tarafının eskiden beri bunu istediğini biliyordu. O yarığın tepesinde, karlı bir pusun içinde dikilirken olduğu gibi.

“Dünyanın bir ucuna” diye fısıldadı Kaja, hızlanan nefesiyle.

Işık huzmeleri art arda tavandan geçmeye devam etti.

Kırmızı

Harry babasının başucunda oturuyordu. Bir hemşire elinde bir fincan kahveyle gelip kahvaltı yapıp yapmadığını sorduğunda ve kucağına parlak bir dergi bıraktığında hava daha aydınlanmamıştı.

“Arada başka şeyler düşünmeniz gerek” dedi, başını eğip yanağını okşayacakmış gibi bakarak.

Hemşire babasıyla ilgilenirken Harry de derginin sayfalarını gönülsüzce karıştırmaya başladı. Eli ister istemez magazin bölümüne gitti. Lene Galtung’un açılışlardan ve gala yemeklerinden yeni Porsche’siyle ayrılırkenki fotoğraflarına baktı. Manşet olarak atılan TONYI ÖZLÜYOR iddiası Lene’nin değil, ünlü dostlarının yorumlarıyla desteklenmişti. Londra’daki bir evin bahçe kapısının dışından çekilmiş fotoğraflar konulmuştu ama kimse Lene’yi orada da görmemişti. Ya da görenler tanıyamamıştı. Zürih’teki Credit Suisse bankasının önünde kızıl saçlı bir kadının uzaktan çekilmiş bulanık fotoğrafı vardı ve dergi kadının Lene Galtung olduğunu iddia ediyordu. İddianın kaynağı ise Harry’nin konuşması için yüklü bir miktar para ödendiğini tahmin ettiği kuaförünün şu sözüydü: “Saçını kıvırcık yapmamı ve kiremit kızılma boyamamı istedi.” Haberde Tony’dan “zanlı” olarak bahsediliyordu ve yaptıkları ülkenin gelmiş geçmiş en korkunç cinayet olaylarından biri değil de sıradan bir sosyete skandali gibi anlatılıyordu.

Harry ayağa kalktı, koridora çıktı ve Katrine Bratt’ı aradı. Saat daha yedi bile değildi ama Katrine uyanıktı. O gün taburcu oluyordu. Hafta sonu da Bergen Polis Merkezi’nde çalışmaya başlayacaktı.

Harry başlarda Katrine’in kendini çok yormamasını umuyordu. Katrine Bratt’ın kendini yormadan çalıştığını hayal etmek bile güçtü gerçi.

“Seninle son bir işimiz var” dedi.

“Ya sonra?” diye sordu Katrine.

“Sonra gidiyorum.”

“Kimse seni özlemeyecek.”

“...benim seni özleyeceğim kadar.”

“Cümlemin sonunda nokta vardı, hayatım.”

“Zürih’teki Credit Suisse bankasıyla ilgili aradım. Lene Galtung’un orada hesabı var mı, öğrenmek istiyorum. Şimdiden devasa bir aile mirasına konmuş olsa gerek. İsviçre bankalarına

girmek zahmetli olabilir. Biraz zamanını alır herhalde.”

“Olsun. Ne de olsa işi kaptım sayılır.”

“Güzel. Bir de hareketlerini takip etmeni istediğim bir kadın var.”

“Lene Galtung mu?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Neymiş bu canavarın adı?”

Harry kadının adını söyledi.

Harry sekizi çeyrek geçe Voksenkollen’deki peri masallarını andıran malikânenin dışında durdu. Park etmiş iki araba daha vardı. Harry yağmur damlalarının arasından magazin muhabirlerinin yorgun yüzlerini ve uzun lensli fotoğraf makineleri görebiliyordu. Tüm gece orada kamp kurmuş gibiydiler. Harry bahçe kapısının ziline bastı ve içeri girdi. Turkvaz gözlü kadın kapıda onu bekliyordu.

“Lene burada değil.”

“Nerede?”

“Onu bulamayacakları bir yerde” dedi kadın, kapının önünde duran arabaları göstererek. “Ayrıca bana son görüşmemizde onu rahat bırakacağınıza dair söz vermişsiniz. Sadece üç saat sürdü.”

“Biliyorum” diyerek yalan söyledi Harry. “Ama ben sizinle konuşmak istiyorum.”

“Benimle mi?”

“Girebilir miyim?”

Harry kadının peşinden mutfağa gitti. Kadın ona bir sandalye gösterdi, arkasını döndü ve tezgâhın üzerindeki makineden bir fincan kahve koymaya başladı.

“Sizin hikâyeniz ne?”

“Ne hikâyesi?”

“Lene’nin annesi olmanızla ilgili hikâye.”

Kahve fincanı yere düşüp paramparça oldu. Kadın tezgâha tutundu. Harry bir kabarıp bir inen sırtını görebiliyordu. Harry bir an için tereddüt etti, sonra derin bir nefes aldı ve kafasında planladığı şeyi söyledi.

“DNA testi yaptık.”

Kadın bir hışımla döndü. “Nasıl? Hayır...” Birden durdu.

Harry kadının turkuvaz mavisi gözlerine baktı dimdik. Blöfü yutmuştu. Harry biraz da olsa rahatsız hissetti kendisini. Utandığı için olsa gerekti. Ama o his çok geçmeden uçup gitti.

“Gidin buradan!” diye tısladı kadın.

“Onlara mı gideyim?” diye sordu Harry, magazin muhabirlerine doğru başını sallayarak. “Yakın zamanda polisliği bırakıp buradan taşınacağım. Biraz para işimi görürdü açıkçası. Kuaföre bile Lene’nin nasıl bir saç istediğini söylemesi için yirmi bin kron veriliyorsa kim bilir gerçek annesinin kim olduğunu söylemem için bana ne kadar verirler?”

Kadın öne doğru bir adım attı, elini öfkeyle kaldırdı ama sonra gözyaşlarına boğuldu. Gözlerindeki ateş söndü ve sandalyelerden birine güçsüzce yığıldı. Harry nedensiz yere zalimleştiği için kendine küfretti. Ama lafı dolandıracak kadar bol zamanı yoktu.

“Özür dilerini” dedi. “Kızımızı kurtarmaya çalışıyorum. Ve bunun için yardımınıza ihtiyacım var. Beni anlıyor musunuz?” Elini elinin üzerine koydu ama kadın geri çekti.

“O bir katil” dedi Harry. “Ve Lene bunu umursamayacak. Yine de yapacak.”

“Neyi yapacak?” dedi kadın, burnunu çekerek.

“Onunla dünyanın bir ucuna gidecek.”

Kadın cevap vermedi, sadece sessizce gözyaşı dökerek başını sağa sola salladı.

Harry bekledi. Ayağa kalkıp kendine kahve koydu, kâğıt havludan bir yaprak koparıp kadının önüne bıraktı ve oturdu. Kahveden bir yudum aldı. Biraz daha bekledi.

Kadın “Ona benim yaptığımı yapmamasını söyledim” dedi, burnunu çekerek. “Bir adamı sırf... sırf onu *güzel* hissettiriyor diye sevmemesini söyledim. Olduğundan daha *güzel* hissettiriyor diye, insana başlarda nimet gibi gelir, ama aslında bir lanettir bu.”

Harry bekledi.

“Kendinizi ilk kez onun gözlerinde güzel gördüğünüzde sanki... sanki büyülenmiş gibi olursunuz. Gerçekten de öyledir. Her seferinde o zevki yeniden tatmanıza izin verildiğini sanırsınız.”

Harry beklemeye devam etti.

“Küçüklüğüm bir karavanda geçti. Devamlı gezdiğimiz için okula gidemiyordum. Sekiz yaşında Çocuk Esirgeme Kurumu’ndan gelip beni aldılar. On altı olduğumda Galtung-lara ait bir nakliye

gemisinde temizlikçilik yapmaya başladım. Anders beni hamile bıraktığında nişanlıydı. Ama asıl parası olan o değil, nişanlısıydı. Borsada bir kumar oynamış, tanker fiyatları düşünce başka şans kalmamıştı. Beni başından attı. Ama eşi daha sonra durumu öğrendi ve beni buldu. Çocuğa benim bakmam konusunda kararlı olan da Anders değil, oydu. Ben evlerinde hizmetçilik yapacaktım, kızım da onların kızıymış gibi büyüyecekti. Çocukları olmadığı için Lene'yi benden aldılar. Kendi başıma ona hiçbir şey sunamayacağımı söylediler. Öyle ya; yalnız, eğitimsiz, hiçbir yakını olmayan bir kadın olarak onu güzel bir hayattan neden mahrum edecektim ki? Çok gençtim ve hayattan korkuyordum. Sonunda haklı olduklarını, bunun kızım için en iyisi olacağını düşündüm.”

“Bunu bilen başka biri yok muydu?”

Kadın kâğıt havluyu alıp burnunu sildi. “İnsanları bir yalana inanmak istediklerinde kandırmak öyle kolay ki. İnanmasalar bile belli etmezler. Gerçi benim için önemi yoktu. Ben Galtung ailesine veliyaht üreten bir rahimden ibarettim ne de olsa.”

“Sadece bu muydunuz?”

Kadın omuz silkti. “Hayır tabii. Lene benimdi. Onu ben emzirdim, ben besledim, altını ben değiştirdim, yanında ben yattım. Ona konuşmayı öğreten, onu büyüten ben oldum. Ama bugünlerin geçici olduğunu hepimiz biliyorduk. Günün birinde ondan vazgeçecektim.”

“Vazgeçtiniz mi peki?”

Kadın acı bir kahkaha attı. “Bir anne evladından *hiç* vazgeçer mi? Ama çocuğu ondan vazgeçer. Lene beni yaptıklarımın otürü küçük görüyor. Oysa şimdi haline bir bakın. O da benim yaptığının aynısını yapıyor.”

“Yanlış bir adamı dünyanın bir ucuna kadar takip mi ediyor?”

Kadın omuzlarını yeniden kaldırdı.

“Lene'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır. Sadece Tony'yle olmak için gittiğini biliyorum.” Harry kahveden bir yudum daha aldı. “Dünyanın bir ucunun neresi olduğunu biliyorum” dedi.

Kadın cevap vermedi.

“Oraya gidip onu size getirmeye çalışabilirim.”

“Geri gelmek istemez ki.”

“Denerim. Ama sizin yardımınızla.” Harry bir kâğıt çıkarıp kadının önüne uzattı. “Ne diyorsunuz?”

Kadın kâğıdı okudu. Başını kaldırdı. Makyajı turkuvaz gözlerinden çökük yanaklarına akmişti.

“Kızımı sağ salim bana getireceğinize yemin edin, Bay Hole. Yemin ederseniz kabul ederim.”

Harry onu süzdü.

‘Yemin ederim’ dedi.

Dışarı çıkıp bir sigara yakınca kadının sözleri zihninde yankılandı. *Bir anne evladından hiç vazgeçer mi? Yanma oğluya çekilen fotoğrafımı alan Odd Utmo’yı düşündü. Ama çocuğu ondan vazgeçer. Gerçekten de vazgeçebilir miydi? İçine çektiği dumamı üfledi. Ya kendisi? O da vazgeçer miydi?*

Gunnar Hagen sahibi Pakistanlı olan, en sevdiği marketin sebze bölümünün yanında dikiliyordu. Dedektifine inanamayan gözlerle baktı. ‘Tine mi Kongo’ya gitmek istiyorsun? Lene Galtung’u bulmaya? Ve bunun cinayet soruşturmasıyla hiçbir ilgisi yok, öyle mi?’

“Geçen seferki gibi” dedi Harry, eline tanımadığı bir sebzeyi alarak. “Kayıp birini arıyoruz.”

“Bildiğim kadarıyla sansasyon peşindeki haberciler dışında kimse Lene Galtung’un kayıp olduğunu iddia etmiyor.” “Artık ediyor.” Harry kabanının cebinden bir kâğıt çıkardı ve komisere imzayı gösterdi. “Hem de biyolojik annesi.”

“Anladım. Peki onu aramaya Kongo’da başlamamız gerektiğini Adalet Bakanlığı’na nasıl açıklayacağım?”

“Elimizde bir ipucu var.”

“Neymiş o?”

“*Se og Hor* dergisinde Lene Galtung’un kuaföründen saçını kiremit kızılına boyamasını istediğini okudum. Norveç’te bu isimde bir renk kullanıyor muz, onu bile bilmiyorum. Belki de o yüzden hatırlıyorum.”

“Neyi hatırlıyorsun?”

“Leipzigli Juliana Verni’nin pasaportuna da bu saç renginin yazıldığını. Günther’den pasaportta Kigali’de vurulmuş bir damga olup olmadığını kontrol etmesini istemiştım. Ama pasaportu bulamadılar. Kayıptı. Tony Leike’nin aldığından eminim.”

“Pasaportu mu? Eee, yani?”

“O pasaport şu anda Lene Galtung’da.”

Hagen alışveriş sepetine çin lahanası koyarken yavaşça başını iki yana salladı. “Magazin dergisinde okuduğun bir haberi gerekçe göstererek mi Kongo’ya gideceksin?”

“Juliana Verni’nin son günlerde neler yaptığıyla ilgili bulduklarımı, daha doğrusu Katrine Bratt’m bulduklarımı gerekçe göstererek gideceğim.”

Hagen sağ duvarın dibinde, bir platformun üzerindeki kasada duran adama doğru yürümeye başladı. “Verni öldü, Harry.”

“Sence ölüler uçağa biner mi? Görünüşe bakılırsa Juliana Verni, ya da kiremit kızılı kıvrıcık saçlı kadın diyelim istersen, Zürih’ten dünyanın bir ucuna uçak bileti almış da.” “Dünyanın bir ucuna mı?”

“Goma. Kongo. Yarın sabaha.”

“O halde iki aydan uzun zamandır ölü olan birinin pasaportunu kullandığı ortaya çıktığında onu tutuklayacaklar demektir.”

“ICAO’dan kontrol ettim. Ölen birinin pasaport numarasının kayıtlardan silinmesi bir seneyi bulabiliyormuş. Yani birisi Odd Utmo’nun pasaportuyla Kongo’ya gitmiş de olabilir. İşin kötü yanı, Kongo’yla suçlu iadesi anlaşmamız yok. Ve orada bir kez hapse girdin mi çıkması çok büyük bir dert olabiliyor.” Hagen kasiyerin torbaları hazırlamasına izin vererek şakaklarını kaçınılmaz bir baş ağrısını önlemek için ovdu. “O zaman Zürih’e git ve onu orada bul. İsviçre polisini de havalimanına gönder.”

“Onu takibe aldık. Lene Galtung bizi Tony Leike’ye götürecektir, şef.”

“Bence bizi yerin dibine götürecektir Harry.” Hagen ödemeyi yapıp torbaları aldı ve insanların yakalarını kaldırıp başlarını öne eğerek koştuğu yağmurlu ve rüzgârlı Grönlandsleiret’e adımını attı.

“Anlamıyorsun. Bratt iki gün önce Lene Galtung’un Zürih’teki hesabını boşalttığını buldu. İki milyon avro. Dudak uçuklatan bir rakam olmayabilir ve tüm maden projesini finanse edemeyebilir. Ama kritik bir dönemi atlattıklarına yeter.” “Tamamen safsata.”

“Cebinde iki milyon avro nakit parayla başka hangi cehenneme gidebilir? Yapma ama şef. Bu bizim elimize geçebilecek tek fırsat.” Harry komisere yetişmek için adımlarını hızlandırdı. “Kongo’da bulunmak istemeyen kimseyi bulamazsın. Lanet ülke Batı Avrupa kadar büyük ve büyük kısmı beyazların hiç görmediği ormanlardan oluşuyor. Haydi yapalım şu işi. Yoksa Leike ömür boyu kâbuslarına girer, şef.” “Ben senin gibi kâbuslar görmüyorum Harry.”

“En son ne zaman ailene gece güzel bir uyku uyuduğunu söyledin, şef?”

Gunnar Hagen birden durdu.

“Özür dilerim” dedi Harry. “Biraz bel altı oldu.”

“Evet, öyle oldu. Ayrıca neden benden izin koparmak için bu kadar uğraştığını anlamıyorum.

Benim iznimi hiç bu kadar önemsemezdim.”

“Biraz patron gibi hissedersen iyi olur diye düşündüm şef.”

Hagen ona sert bir bakış attı. Harry omuz silkti. “Müsaade et, bu işi yapayım. Daha sonrasında istersen emirlerine itaat etmediğim için beni kapı dışarı edebilirsin. Tüm sorumluluğu üzerime alıyorum. Benim için sorun değil.”

“Sorun değil mi?”

“Ne de olsa bu işten sonra istifa edeceğim.”

Hagen dedektifi süzdü. “Tamam” dedi. “Gidebilirsin.” Yeniden yürümeye başladı.

Harry onu yakaladı. “Tamam mı?”

“Evet. Aslında en başından beri tamamdı.”

“Ha? O zaman neden daha önce söylemedin?”

“Biraz patron gibi hissedersen iyi olur diye düşündüm.”

IX

Dünyanın bir ucu

Rüyasında kapalı bir kapının önünde duruyordu ve soğuk, yalnız bir kuşun ormandan gelen çığlığını duyuyordu. Hava güneşli ve sıcakken böyle bir ses duyması saçmaydı. Kapıyı açtı...

Uyandığında başını Harry’nin omzuna koymuştu. Ağzının kenarındaki salyayı sildi. Pilot biraz sonra Goma’ya iniş yapacaklarını duyurdu.

Pencereden baktı. Doğuda beliren gri çizgi, yeni bir günü müjdeliyordu. Oslo’dan ayrılan on iki saat olmuştu. Yolcu listesinde Juliana Verni’nin olduğu Zürih uçağı bir iki saate inmiş olacaktı.

“Hagen’ın Lene’yi gizlice takip etmemizi neden kabul ettiğini merak ediyorum” dedi Harry.

“Muhtemelen gerekçelerini mantıklı bulmuştur” diyerek esnedi Kaja.

“Hımm. Hatta rahatlamış gibiydi. Sanırım elinde bir koz var. Bu iş yüzünden kimseden fırça yememesini sağlayacak bir güvence.”

“Adalet Bakanlığı’ndan birilerine karşı kozu olabilir” dedi Kaja.

“Hımm. Ya da Bellman’a. Belki de Bellman’la ikinizin ilişkisini biliyordur.”

“Sanmıyorum” dedi Kaja, aşağıdaki karanlığa bakarak. “Burada neredeyse hiç ışık yok.”

“Elektrik kesintisine benziyor” dedi Harry. “Ama havalimanında jeneratör vardır.”

“Şurada ışık var” dedi Kaja. Şehrin kuzeyindeki kırmızı parıltıyı işaret etti. “O ne?”

“Nyiragongo” dedi Harry. “Gökyüzünü aydınlatan şey de lavları.”

Kaja burnunu cama dayayarak “Ciddi misin?” dedi.

Harry önündeki suyu içti. “Planın bir kez daha üzerinden geçelim mi?”

Kaja başını evet der gibi oynattı ve arkasına yaslandı.

“Sen geliş terminalinde kalıp iniş saatlerine bakıyorsun. Her şeyin plana uygun gittiğinden emin oluyorsun. Bu sırada ben de alışverişe gidiyorum. Merkeze sadece on beş dakika uzaklıkta; o yüzden Lene’nin uçağı inmeden önce rahat rahat gelmiş olurum. Lene’yi izleyip onu almaya gelen birile-rinin olup olmadığına bakıyorsun ve peşine takılıyorsun. Lene benim yüzümü tanıdığı için seni dışarıda bir taksinin içinde bekliyor olacağım. Ters giden bir şey olursa da hemen beni arıyorsun. Anlaştık mı?”

“Tamam. Lene’nin Goma’da kalacağından emin misin?” “Hiçbir şeyden emin değilim. Goma’da hâlâ çalışan sadece iki otel var ve Katrine’e göre ne Verni’nin, ne de Galtung’un adıyla yapılmış bir otel rezervasyonu görünüyor. Ama gerillalar batıya ve kuzeye giden yolu kontrol ediyor. Güneyde en yakın şehir de on üç kilometre uzaklıkta.”

“Tony’nin Lene’yi buraya getirtmesinin tek sebebinin parasını söğüşlemek olduğuna gerçekten inanıyor musun?” “Jens Rath’a göre proje kritik dönemde. Senin akıma başka bir sebep geliyor mu?”

Kaja omuz silkti. “Katil bile olsa birini çok seviyor ve onun yanında olmasını istiyor olamaz mı? O kadar mı imkânsız?” Harry başını aşağı yukarı oynattı. “Evet, haklısın” mı yoksa “Evet, imkânsız” mı demek istediği belli değildi.

Tekerler yere inerken bir uğultu ve yavaş çekim kamerası gibi bir tıkırtı duyuldu.

Kaja pencereden dışarı baktı.

“Şu alışveriş meselesi hoşuma gitmedi Harry. Silahlar nereden çıktı?”

“Leike vahşi biri.”

“Gizli polis olarak dolaşma fikrini de sevmedim. Kongo’ya kendi silahlarımızı sokamayacağımızı biliyorum; ama tutuklama için Kongo polisinden yardım istesek olmaz mıydı?” “Dediğim gibi, burasıyla suçlu iadesi anlaşmamız yok. Leike gibi bir sermayedarın bölge polisine onu uyarmaları için para yedirmesi de imkânsız değil.”

“Bu dediğin tamamen komple teorisi.”

“Evet, öyle. Ama aynı zamanda basit bir matematik. Kongo’da polislerin maaşı ailelerini geçindirmeye yetmiyor. Rahat ol, Van Boorst’un küçük ve harika bir cephaneliği var; ayrıca adam ağzını sıkı tutma konusunda profesyonel.”

İniş pistine değen tekerler acıyla öttü.

Kaja gözlerini kısarak havalimanına baktı. “Neden bu kadar çok asker var?”

“Birleşmiş Milletler havadan takviye gönderiyor. Gerillalar son günlerde bölgede ilerledi.”

“Hangi gerillalar?”

“Hutu gerillaları, Tutsi gerillaları, Mai Mai’ler. Kim bilebilir?”

“Harry?”

“Efendim.”

“Burada işimizi çabucak bitirip dönelim, olur mu?”

Harry başını salladı.

Harry dışarıdaki taksi durağına yürürken hava aydınlanmaya başlamıştı. Her biriyle birkaç kelime konuştu ve sonunda İngilizcesi iyi olan birini buldu. Aslına bakılırsa iyi

değil, mükemmeldi. Gözleri cin gibi bakan, kır saçlı, şakaklarının üzerinde ve yüksek, parlak alınının yanlarında kalın damarlar görünen ufak tefek bir adamdı. İngilizcesi bariz bir Kongo aksanıyla süslenmiş, insanın ancak Oxford’da edinebileceği öz ve resmi bir İngilizceydi. Harry onu tüm gün boyunca tutmak istediğini söyleyince üçte biri dolarla hemen ödenmek üzere kısa bir fiyat pazarlığı yaptılar. Anlaşıp el sıkışırken adam kendini Dr. Duigame olarak tanıttı.

“İngiliz edebiyatında doktoram var da” dedi adam, parayı saklamaya gerek duymadan sayarken. “Ama bütün gün beraber olacağımıza göre bana Saul diyebilirsin.”

Vuruk içindeki Hyundai’nin arka kapısını açtı. Harry, yanan kilisenin yanındaki yola gideceklerini söyledi.

“Daha önce buraya gelmiş gibisin” dedi Saul, uzun ve düzgün bir asfalt alandan giderek. Anayola çıkar çıkmaz etrafları çukur ve yarıklarla doldu.

“Bir kere geldim.”

“O zaman dikkatli olmalısın” diyerek gülümsedi Saul. “Hemingway ruhun kapıları bir kez Afrika’ya açıldı mı insan başka yere gitmek istemez der.”

“Bunu Hemingway mi demiş?” diye sordu Harry, çok da inanmayarak.

“Evet, öyle yazmış. Gerçi Hemingway böyle romantik laf salatalarını çok sever. Aslında sarhoşken aslan avlayıp üzerine viski kokan idrarını yapan biri. Gerçek şu ki kimse Kongo’ya mecbur kalmadıkça bir kez daha gelmez.”

“Mecbur kaldım” dedi Harry. “Geçen sefer bana yardım eden şoföre ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım. Mültecilerle ilgili bir yardım kuruluşundandı. Adı Joe. Telefonunu aradım ama cevap vermiyor.”

“Joe gitti” dedi Saul.

“Gitti mi?”

“Ailesini yanına aldı, bir araba çaldı ve Uganda’ya gitti.

Goma işgal altında. Herkesi öldürecekler. Ben de yakında gideceğim. Joe’nun arabası iyiydi, belki kaçmayı başarmıştır.” Harry, Nyiragongo’nun yakıp kül ettiği kilisenin yıkıntılarının üzerinden yükselen kulesini tanıdı. Hyundai çukurlara bata çıka ilerlerken tutundu. Arabanın şasisinden birkaç defa sürtünme ve çarpma sesi geldi.

“Burada bekle” dedi Harry. “Yolun geri kalanını yürüyerek gideceğim. Birazdan dönerim.”

Harry taksiden indi. Gri küller ve baharatla karışık çürük balık kokusu ciğerlerine doldu.

Yürümeye başladı. Sarhoş bir adam omuz atmaya çalıştı ama ıskalayıp sendeledi. Harry arkasından savrulan birkaç küfür duydu ve yürümeye devam etti. Ne çok hızlı, ne de çok yavaş. Dükkânların olduğu alandaki tek tuğladan eve geldi, kapıya çıktı ve sertçe vurup bekledi, içeriden hızlı ayak sesleri duyuldu. Van Boorst için fazla hızlı adımlar... Kapı hafifçe aralandı ve yarım bir siyah yüzle tek bir göz belirdi.

“Van Boorst evde mi?” diye sordu Harry.

“Hayır.” Kızın üst çenesindeki kocaman altın diş ışıldadı. “Ondan silah almak istiyorum, hanımefendi. Siz yardımcı olur musunuz?”

Kız başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Güle güle.”

Harry ayağını kapının aralığına koydu. “Parasını fazlasıyla veririm.”

“Silah yok. Van Boorst burada değil.”

“Ne zaman geri gelir, hanımefendi?”

“Ben bilmiyorum. Benim zaman yok.”

“Norveçli bir adamı arıyorum. Adı Tony. Uzun boylu. Yakışıklı biri. Buralarda hiç gördünüz mü?”

Kız başını bir kez daha iki yana salladı.

“Van Boorst bu akşam evde olur mu? Çok önemli bir komi, hanımefendi.”

Kız ona baktı. Şöyle bir süzdü. Önce yukarıdan aşağı, sonra aşağıdan yukarı inceledi. Yumuşak dudakları aralanınca dişleri görüldü. “Sen zengin bir adam?”

Harry cevap vermedi. Kız uykulu uykulu bakıp gözlerini kırıştırdı. Donuk siyah gözleri nihayet parıladı. Gülümsedi. “Otuz dakika. Sonra geri gel.”

Harry taksiye döndü, ön koltuğa geçip Saul’a bankaya sürmesini söyledi ve Kaja’vı aradı.

“Hâlâ geliş terminalindeyim” dedi Kaja. “Zürih uçağının zamanında ineceği dışında bir duyuru yapılmadı.”

“Otele girişimizi yaptırıp Van Boorst’un evine tekrar gideceğim ve ihtiyacımız olan şeyleri alacağım.”

Otel, şehir merkezinin Ruanda sınırına yakın olan doğu tarafındaydı. Giriş kapısının önünde lavlar ve ağaçlarla kaplı bir park yeri vardı.

“Son patlamadan sonra ekildi” dedi Saul, Harry’nin düşüncelerini okumuş gibi. Goma’da neredeyse hiç ağaç yoktu. Çift kişilik oda, gölün kıyısındaki alçak bir binanın birinci katındaydı ve göle bakan bir balkonu vardı. Harry balkonda bir sigara içip ufukta ışıldayan ve uzaktaki petrol kulesine vuran güneşi izledi. Saatine bakıp park yerine döndü.

Saul her gün içinde olduğu ağır trafiğe uyum sağlamış gibiydi. Yavaş sürüyor, yavaş konuşuyor, ellerini yavaş hareket ettiriyordu. Kilise duvarlarının dışında, Van Boorst’un evine iyi bir mesafede arabayı durdurdu. Konağı kapattı ve Harry’ye dönerek kibarca paranın üçte birlik ikinci kısmını istedi.

“Bana güvenmiyor musun?” diye sordu Harry, tek kaşını kaldırarak.

“Paramı vereceğine elbette inanıyorum” dedi Saul. “Ama Goma’da o paranın sende durmasındansa bende durması daha güvenli Harry. Acı ama gerçek.”

Harry adamın gerekçesini başını sallayarak kabul etti, cebinde kalan paraya baktı ve Saul’a arabada el feneri gibi tabanca boyutunda sert ve ağır bir şey olup olmadığını sordu. Saul dudaklarını büzüp torpido gözünü açtı. Harry feneri aldı, iç cebine soktu ve saatine baktı. Yirmi beş dakika geçmişti. Başını hiç çevirmeden caddede dümdüz yürüdü. Yol kenarında dikilen ve ona tartarak bakan adamları görüyordu gö-zucuyla. Boyunu ve kilosunu tartıyorlardı. Adımlarının esnekliğini. Bir de hafifçe yamuk duran ceketini ve iç cebinde duran şişkin şeyi.

Sonra bu fikirden vazgeçiyorlardı.

Harry tekrar kapıya çıktı ve eliyle vurdu.

Aynı hafif ayak seslerini duydu.

Kapı açıldı. Kız ona baktı, sonra gözleri arkasındaki caddeyi taradı.

“Çabuk, içeri” dedi, kolundan tutup onu çekerek.

Harry eşikten atlayıp yarı karanlık eve girdi. Buraya ilk geldiğinde kadını yarı çıplak uzanırken gördüğü yatağın başındaki hariç, tüm pencerelerin perdeleri kapalıydı.

Kız basit ama iş gören İngilizcesiyle “Daha gelmedi” dedi. “Biraz sonra gelecek.”

Harry başını sallayıp yatağa baktı. Onu orada yatarken, kalçalarının üzerine serdiği battaniyeyle hayal etmeye çalıştığı. Gümüşü tenine vururken. Ama yapamadı. Çünkü dikkatini vermesi gereken başka bir şey vardı. Yanlış, eksik ya da orada olmaması gereken bir şey.

“Sen yalnız geldin?” diye sordu kız, yanından geçip yatağa oturarak. Bir elini döşeğe koydu ve elbisesinin omuz askısı düştü.

Harry yanlış olan şeyin ne olduğunu bulmak için etrafa bakındı. Ve sonunda buldu. Sömürgeciler kralı Leopold...

Neden olduğunu bilmesede de “Evet” dedi, hiç düşünmeden. ‘Yalnızım.’

Duvardaki Kral Leopold tablosu gitmişti. Birden gevmeği fark etti. Van Boorst gelmeyecekti. O da gitmişti.

Kıza doğru varım bir adım attı. Kız başını hafifçe eğip dolgun, koyu kırmızı dudaklarını ıslattı. Artık Belçika kralının yerinde ne olduğunu görece kadar yakındı Harry. Bir zamanlar tablonun asılı durduğu çivi, şimdi bir banknotu deliyordu. Banknotu diğerlerinden farklı kılansa üzerindeki narin yüz ve bakımlı bir bıyıktı. Edvard Munch’ün bıyığı.

Harry olacakları anlamıştı. Gitmek istese de içinden bir ses artık çok geç olduğunu, önceden planlanmış bir sahnenin tam ortasında kaldığını söylüyordu.

Arkasında bir kıpırdanma sezdi ve ensesine batan iğneyi değil, şakağına vuran nefesi hissetti sadece. Biraz sonra boynu buz kesildi, sırtına ve başına doğru bir uyuşukluk yayıldı. İlaç beynine ulaşip zihnine bir perde çekince bacakları gövdesinin altında bükülüp kırıldı. Üzerine karanlık çökmeden önce akimdan geçen son şey ketanomun ne kadar çabuk etki gösterdiği oldu.

Birleşme

Kaja altdudağını ısırıldı. Ters giden bir şey vardı.

Harry'yi bir daha aradı.

Ve yine telesekreter kaydını duydu.

Görünüşe bakılırsa hem gidiş hem geliş için kullanılan terminalde saatlerdir oturuyordu ve sandalyenin artık vücuduyla bütünleştiğini hissediyordu.

Derken bir uçak gürültüsü duydu. Az sonra tavana iki pashı telle asılmış olan salondaki tek ve hantal ekranda Zürih'ten KJ337 numaralı seferle gelen uçağın iniş yaptığı duyuruldu.

Kaja yolcuları karşılamak için biriken kalabalığı taradı ama aralarında Tony Leike yoktu.

Harry'yi yeniden aradı ama bunu sadece bir şey yapmış olmak için yaptığını fark edince telefonu kapadı.

Bagaj teslim bölümüne giden otomatik kayar kapılar açıldı ve ilk yolcular el bagajlarıyla belirdi. Kaja ayağa kalktı, plastik kartlarda ve taksicilerin gelen yolcuları almak için tuttuğu kâğıtlarda yazan isimleri görmek için kapıların yanına yürüdü. Hiçbirinde Juliana Verni ya da Lene Galtung yazmıyordu.

Sandalyedeki gözetleme yerine geri döndü. Avuçlarının üzerine oturunca ellerinin terden ısladığını hissetti. Ne yapmalıydı? Güneş gözlüğünü taktı ve kayar kapıları izlemeye koyuldu.

Saniyeler geçti. Hiçbir şey olmadı.

Lene Galtung mor güneş gözlüğü ve önünde yürüyen iri-yarı siyah adamın arkasında neredeyse görünmüyordu. Saçları kızıl ve kıvrıkcıktı; kot bir ceket, haki renk bir pantolon ve sağlam yürüyüş ayakkabıları giyiyordu. El bagajı için izin verilen azami ölçülerde özel olarak yapılmış tekerlekli bavulunu arkasında sürüklüyordu. Çantası yoktu; sadece küçük, parlak bir metal kutu taşıyordu.

Hiçbir şey olmadı. Ya da her şey oldu. Paralel zamanla o an, geçmişle gelecek, her şey iç içe geçerken Kaja tuhaf biçimde fırsatın nihayet ayağına geldiğini anladı. Uzun zamandır beklediği fırsattı bu. Doğru şeyi yapmak için beklediği fırsat.

Kaja başını Lene Galtung'a doğruca çevirmedi ve görüş açısından çıkana dek bekledi. Sonra sakince doğrulup onu takip etmeye başladı. Dışarıda insanın gözünü kamaştıran parlak bir güneş vardı. Hâlâ kadının yanına gelen, adıyla hitap eden kimse olmamıştı. Hızlı ve kararlı adımlarından Kaja yapması gerekenlerin en ince ayrıntısına kadar ona anlatıldığını düşündü. Lene Galtung taksileri geçip yolun karşısına yürüdü ve lacivert bir Range Rover'm arka koltuğuna oturdu. Takım elbiseli siyahi bir adam tarafından tutulan kapı kapandı, adam sürücü tarafına geçti. Kaja sırada bekleyen ilk taksinin arka koltuğuna oturdu, ön koltukların arasından eğilip ne söyleyeceğini düşündü ama akıma daha iyi bir cümle gelmedi: "Şu arabayı takip edin."

Dikiz aynasında şoförle göz göze geldi ve havaya kalkan kaşlarını gördü. Eliyle önlerindeki

arabayı gösterdi. Şoför anlar gibi başını salladı ama arabayı hareket ettirmedi.

“İki katını öderim” dedi Kaja.

Adam birden kıpırdandı ve ayağını debriyajdan çekti.

Kaja Harry’yi aradı, hâlâ açan yoktu.

Anayolda batıya doğru dikkat çekmeden ilerliyorlardı.

Caddeler kamyonlarla, yük arabalarıyla ve tepesine bavullar bağlanmış arabalarla doluydu. Her tarafta başının üzerinde devasa giysi ve eşya öbekleriyle yürüyen insanlar vardı. Trafik bazı yerlerde tamamen durma noktasına geliyordu. Şoför ondan isteneni iyi anlamış olsa gerek, Lene Galtung’un Range Rover’ıyla arasında daima en az bir araba olacak şekilde gidiyordu.

“Bu insanlar nereye gidiyor?” diye sordu Kaja.

Şoför anlamadığını göstermek için gülümseyip başını iki yana salladı. Kaja soruyu Fransızca sordu ama yine yanıt yoktu. Sonunda soru sorar gibi bir yüz ifadesiyle yanlarından geçen insanları işaret etti.

“Mül-te-ci-ler” dedi taksi şoförü. “Kaçıyorlar. Kötü adamlar geldi.”

Kaja’nın ağzından sadece “Aha” çıktı.

Harry’ye mesaj attı, içinde beliren panik duygusunu savuşturmaya çalıştı.

Goma’nın ortasında yol ikiye ayrıldı. Range Rover sola saptı. Biraz sonra yeniden sola döndü ve göle doğru ilerledi. Şehrin apayrı bir yerine gelmişlerdi şimdi. Büyük, müstakil evlerden her birinin yüksek çitleri ve hem gölge yapmaya, hem de meraklı gözlerden korunmaya yarayan ağaçların olduğu bakımlı bahçeleri vardı.

“Eski” dedi şoför. “Bel-çi-ka. Sö-mür-ge.”

Trafiğin olmadığı bir yerleşim yeri idi. Lene Galtung’un takip edildiğini anlayacak herhangi bir eğitimi olmadığını düşünse de Kaja daha geriden gitmelerini işaret etti. Range Rover yüz metre önlerinde durunca şoföre durmalarını söyledi.

Demir bahçe kapısı gri üniformalı bir adam tarafından açıldı, araba içeri girdi ve kapı kapandı.

Lene Galtung kalbinin sesini duyabiliyordu. Telefon çaldığından ve onun sesini duyduğundan beri ilk kez bu kadar hızlı atıyordu. Afrika’da olduğunu söylemişti ona. Ve buraya gelmesi gerektiğini. Ona ihtiyacı olduğunu. Ona sadece Lene yardım edebilirdi. Sadece onun değil, ikisinin birden olacak o projeyi kurtarmasını istemişti. Böylece yeniden çalışmaya başlayabilecekti. Erkekler çalışmalıydı. Mutlu bir gelecek, çocuklarının büyüyeceği güvenli bir yuva kurmaları şarttı.

Özel şoför kapıyı açtı ve Lene Galtung arabadan indi. Güneş korktuğu kadar da yakmıyordu. Önünde görkemli bir ev yükseliyordu. Özenerek yapılmış, tuğla tuğla örülmüş, eski zenginlere has bir evdi. Tam da onların yaptıracağı türden. İlk tanıştıklarında Tony onun soyağacıyla oldukça ilgilenmişti. Galtung'lar Norveç'in dışarıdan göç etmemiş nadir aristokrat ailelerinden biriydi ve Tony bunu sık sık dile getirmeyi severdi. Belki de o yüzden Tony'ye kendisinin de onun gibi olduğunu daha sonra açıklamaya karar vermişti. Yani sıradan bir aileden gelen, uçurumun dibindeki bir taş kadar basit, toplumsal sınıf atlamaya çalışan alelade biri olduğunu.

Oysa şimdi kendi asaletlerini yaratabilecek, o uçurumda elmas gibi parlayabileceklerdi. Bunu kendi elleriyle yapacaklardı.

Şoför önden yürüyüp kapıya çıkan tuğla basamakları tırmandı. Kamuflaj üniformalı, silahlı bir adam kapıyı onlar için açtı. Holün tavanından hakiki bir kristal avize sarkıyordu. Lene, içinde para olan metal kutunun terli sapını iyice sıktı. Kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibiydi. Saçı güzel görünüyor muydu? Uykusuzluk ve yol yorgunluğunun etkileri belli oluyor muydu? İkinci kata çıkan geniş merdivenden birinin indiğini gördü. Hayır, o değildi. Siyahi bir kadındı; muhtemelen uşaklardan biri. Lene samimi ama aşırı sıcak da olmayan bir tebessümle onu selamladı. Genç kadın soğuk, hatta küstah bir gülümsemeyle sırtıp altın dişini gösterdi ve Lene'nin arkasındaki kapıdan çıktı.

İşte oradaydı.

İkinci katın tırabzanlarında dikilmiş, ona bakıyordu.

Uzun, esmer ve ropdöşambrlıydı. Bronzlaşmış göğsündeki geniş yara izinin tüm çekiciliğiyle bembeyaz parıldadığını görebiliyordu. Gülümsedi. Lene kalbinin hızlandığını duydu. O gülüş yok muydu... Hem onun yüzünü, hem de Lene'nin kalbini hiçbir kristal avizenin yapamayacağı kadar aydınlatıyordu.

Merdivenden indi.

Lene metal kutuyu yere koydu ve ona koştu. Adam kollarını açıp ona sarıldı. Sonunda yanma gelmişti işte. Eskisinden de belirgin olan teninin kokusunu o an tanıdı. Baharatlı, güçlü bir rayihayla birleşmişti. Ropdöşambrından geliyor olmalıydı. Yumuşak, ipek giysinin kollarına kısa geldiğini ve o kadar da yeni olmadığını gördü o anda. Ona fazla sıkı sarıldığını ise ancak kendini kurtarmak istediğini hissedince fark edebildi ve hemen bıraktı.

“Sevgilim, sen ağhyorsun” diyerek güldü adam, parmağını yanağında gezdirerek.

“Bilmem, ağhyor muyum?” O da güldü, gözlerinin altını silerken makyajının akmamış olmasını diledi.

“Sana bir sürprizim var” dedi adam, elini tutarak. “Benimle gel.”

Lene “Ama...” dedi. Başını çevirdiğinde metal kutunun çoktan alınmış olduğunu gördü.

Üst kata çıkıp geniş, aydınlık bir yatak odasına girdiler. İncecik uzun perdeler, teras kapısından giren esintiyle hafifçe dalgalanıyordu.

“Uyuyor muydun?” diye sordu Lene, dağınık duran say-vanlı karyolayı göstererek.

“Hayır” diyerek gülümsedi adam. “Şimdi şuraya otur ve gözlerini kapa.”

“Ama...”

“Dediğimi yap Lene.”

Lene onun sesinde bir rahatsızlık sezdiğini düşündü ve hemen dediğini yaptı.

“Birazdan şampanyayla içeri girecekler ve sana bir teklifte bulunacağım. Ama önce sana bir hikâye anlatmak istiyorum. Hazır mısın?”

“Evet” dedi Lene. Biliyordu. O anın geldiğini biliyordu. Uzun zamandır beklediği, hayatı boyunca unutmayacağı o anın.

“Anlatacağım hikâye benimle ilgili. Teklifime cevap vermeden önce benim hakkımda bilmen gereken birkaç şey var.” “Anladım.” Şampanyanın köpükleri şimdiden damarlarında dolaşıyordu sanki. Gülmemek için Tony’nin söyleyeceklerine odaklanması gerekiyordu.

“Sana büyükbabamın yanında büyüdüğümü, anne babamın öldüğünü söylemiştim. Söylemediğim şeyse on beşime kadar onlarla yaşadığımdı.”

“Biliyordum!” diye bağırdı Lene.

Tony kaşını kaldırdı. Lene bunun ne kadar biçimli ve güzel bir kaş olduğunu düşündü.

“Benden bir sır sakladığımı başından beri biliyordum, Tony” dedi gülerek. “Ama benim de bir sırrım var. Artık birbirimizin her şeyini bilelim istiyorum. Her şeyini!”

Tony’nin yüzünde eğri bir tebessüm belirdi. “O halde lafım daha fazla bölünmeden devam edeyim, sevgilim. Annem çok dindar bir kadındı ve babamla bir şapelde tanışmışlardı. Babam bir kıskançlık cinayeti yüzünden çektiği hapis cezasını yeni tamamlamıştı ve hapisteyken o da dine dönmüştü. Annem bu tanışmayı Kitabı Mukaddes’teki hikâyelere benzetmişti. Babam tövbe etmiş günahkâr bir adamdı; o da onun kurtuluş yolunu ve ebedi hayatı bulmasına yardım ederek kendi günahlarının kefareti ödenecek bir kadın. O puşt herifle neden evlendiğini bana böyle anlatmıştı.”

“Sen neler?..”

“Şşş! Babam Tanrı adına yapılmayan her şeyi günah ilan ederek işlediği cinayeti affettirmeye çalışıyordu. Diğer çocukların yaptığı hiçbir şeyi yapmama izin yoktu. Ona karşı gelirse kemerle dayak yiyordum. Beni devamlı kışkırtıyor, güneşin Kitabı Mukaddes’te yazdığı gibi

dünyanın etrafında döndüğünü falan söylüyordu. Sesimi çıkarınca da dövüyordu. On iki yaşındayken bir gün annemle dışarıdaki tuvaletteydik. Tuvalete beraber gidiyorduk. Dışarı çıkınca kürekle vurup bunun günah olduğunu, annemle tuvalete gitmek için fazla büyüdüğümü söyledi. Hayatım boyunca taşıyacağım bir iz bıraktı.”

Tony eğri parmaklarından birini göğsündeki izin üst kısmında gezdirirken Lene yutkunup onu izledi. Sonra eksik olan parmağını fark etti.

“Tony! Parmağına?..”

“Şşş! Babam beni son dövdüğünde on beş yaşındaydım. Kemeriyile yirmi üç dakika aralıksız vurdu. Bin üç yüz doksan iki saniye. Saydım. Dört saniyede bir makine gibi vuruyordu. Ben ağlamadıkça daha da sinirleniyor, vurmaya devam ediyordu. Sonunda kolu o kadar yoruldu ki kendisi pes etti. Tam üç yüz kırk sekiz kırbaç yedim. O gece horladığımı duyana kadar bekledim, gizlice odalarına girdim ve gözüne bir damla asit döktüm. Yatakta var gücüyle bağırırken onu tuttum ve kulağına bana bir daha dokunursa onu öldüreceğimi fısıldadım. Kollarımda kasıldı ama hiçbir şey diyemedi. Artık şunu fark etmiştim: Ondan güçlü olduğumu biliyordu. Ve içimde o şeyi taşıdığımı.”

“Neyi taşıdığım, Tony?”

“Onun ta kendisini. Yani bir katili.”

Lene'nin kalbi adeta durdu. Doğru değildi. Olamazdı. Katilin o olmadığını, yanlışlıklarını söylememiş miydi?

“O günden sonra birbirimize iki avcı gibi baktık. Annom ikimizden birinin yok olacağını biliyordu. Bir gün yanıma gelip babamın Geilo ya gittiğini ve tüfeği için fişek aldığını söyledi. Kaymalıydım. Büyükbabamla konuşup bir karara varmışlardı. Büyükbabam Lyseren Gölü'nün kıyısında yalnız yaşıyordu. Beni kendi evinde saklamazsa o babamın peşimden geleceğini biliyordu. Ben de kaçtım. Annem çığın altında kalıp ölmüşüm süsü verdi. Babam asosyal biri olduğundan insanlarla iletişimi gerektirecek her işi anneme bırakırdı. Annemin beni kayıp olarak bildirdiğini sanıyordu; oysa annem yaptığı şeyi ve nedenini birisine anlatmıştı aslında. Gerçeği sadece ikisi biliyordu. O ve Polis Memuru Roy Stille. Onlar, şey... birbirlerini iyi tanırdı. Stille polisin beni babamdan ya da babamı benden koruma işini çok iyi beceremediğini bildiğinden firar ettiğimi gizlemesi için anneme yardım etti. Büyükbabamla mutluydum. Ta ki annemin dağlarda kaybolduğunu öğrendiğim o mesajı alana kadar.”

Lene elini uzattı. “Ah, Tony. Zavallım benim.”

“Sana gözlerini kapa dedim!”

Lene onun sesindeki hırıltıdan ürktü, elini çekti ve gözlerini sımsıkı yumdu.

“Büyükbabam cenazeye gidemeyeceğimi söyledi. Kimsenin beni görmemesi gerekiyordu.

Cenazeden döndüğünde rahibin ne dediğini kelime kelime aktardı. Üç cümle söylemişti. Dünyanın en güçlü, en güzel kadını için sadece üç cümle. Son cümlesi ‘Karen bu dünyadan sessizce yürüyüp gitti’ olmuştu. Diğer ikisi ise İsa ve günahların bağışlanmasıyla ilgiliydi. Topu topu üç cümle. Onlar da hiç işlemediği günahlarının bağışlanması için.”

Lene, Tony’nin nefesinin kesildiğini duyabiliyordu. “Sessizce yürüyüp gitti... O piç kurusu rahip kürsüde dikilip annemin hiçbir iz bırakmadığını söylemişti. Tıpkı yaşarken olduğu gibi sessizce yok olduğunu, arkasında hiçbir şey kalmadığını. Sonra da Kitabı Mukaddes’in bir sonraki ayetine geçmişti. Büyükbabam lafı hiç dolandırmadan doğruca

bunları söyledi. Sonra ne oldu, biliyor musun, Lene? O gün, hayatımın en önemli günü oldu. Anlıyor musun?”

“Şey... Hayır, Tony.”

“Onu öldüren şerefsizin orada oturduğunu biliyordum. O gün ondan intikamımı alacağıma yemin ettim. Ona gününü gösterecektim. Herkese gösterecektim. Hayatta başıma ne gelirse gelsin, sonumun babam gibi olmayacağına o gün karar verdim. Ya da annem. Üç cümle... Ne benim, ne de cenazede oturan o şerefsizin günahlarının bağışlanmasına gerek yoktu, ikimiz de yanacaktık. Böyle bir Tanrı’yla aynı cenneti paylaşmaktan kat kat daha iyiydi.” Tony sesini alçalttı. “Kimse ama kimse önüme çıkamayacaktı artık. Şimdi beni anlıyor musun?”

“Evet” diyerek gülümsedi Lene. “Ve bunu hak ettin, Tony. Hepsini hak ettin. O kadar çok çalıştın ki!”

“Anladığına sevindim, sevgilim. O zaman gerisini anlatıyorum. Hazır mısın?”

Lene ellerini çırparak “Evet” dedi. Kendisini evde haset ve üzüntüyle bir başına otururken, doğmamış kızının yaşayacağı aşka özenirken hayal etti.

“İstediğim her şeye sahiptim” dedi Tony, elini Lene’nin dizine koyarak. “Sana, babamın parasına, Afrika’daki projeye. Hiçbir şey ters gidemez sanıyordum. Ta ki Havass’taki kulübede o azgın sürtüğü becerene kadar. Hamile olduğunu ve para istediğini söylediği mektubu aldığım da adını bile hatırlamıyordum. Birisi yoluma çıkmıştı Lene. Planımı titizlikle yaptım. Arabamın içini naylonla kapladım. Kongo’dayken aldığım boş bir kartpostalı yanımda getirdim ve ona kaybolmasının nedenini açıklayan birkaç satırlık bir not yazdırdım. Sonra da bıçağı boynuna soktum. Naylona dökülen o kamu sesi yok mu, Lene... Tek kelimeyle benzersizdi.”

Lene'nin kafatasına bir buz saçağı saplanmış gibiydi. Zor da olsa gözlerini açmayı başardı. "Sen... sen... onu öldürdün mü? Dağlarda... yattığın bir kadını?"

"Benim libidom seninkinden yüksek Lene. İstedigimi yapmazsan ben de başkalarıyla yaparım."

"Ama benden.... benden istediğin şey..." Lene'nin sesi gözyaşlarının arasında boğuldu. "Normal değil!"

Tony sessizce güldü. "Ama o umursamadı, Lene. Juliana da umursamazdı. Gerçi ona iyi para verirdim."

"Juliana mı? Sen neden bahsediyorsun, Tony? Tony?" Lene kör gibi ellerini karanlıkta gezdirdi.

"Leipzig'de yaşayan, arada bir görüştüğüm Alman bir fahişe. Para için her şeyi yapar. Yaptı da."

Lene yanağından akan gözyaşlarını hissetti. Tony'nin sesi öyle sakindi ki tüm bu anlattıkları gerçek gibi gelmiyordu.

"Bana... bana bunların gerçek olmadığını söyle, Tony. Lütfen dur artık."

"Şşş. Sonra bir mektup daha aldım. Bir de fotoğraf. Adele'in arabamda boynunla bir bıçakla çekilmiş resmini gördüğümde yaşadığım şoku tahmin edebilirsin. Mektup Borgny Stem-Myhre'nin adıyla yazılmıştı. Ona para vermezsem Ade-le Vetlesen'i öldürdüğümü ihbar edeceğini söylüyordu. Haliyle ondan kurtulmalıydım. Ama polis Borgny ve şantaj girişimiyle aramdaki bağlantıyı çözmeye başlarsa diye ölüm saatinde başka bir yerde bulunduğuma dair bir kanıt ihtiyacım vardı. Aslında Adele'in kartpostalını Afrika'ya gidişimde postalamayı düşünüyordum ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi. Juliana'yla irtibata geçtim ve onu Goma'ya gönderdim. Adele'in adını kullanarak seyahat etti, Kigali'ye gidip kartpostalı yolladı, Van Boorst'a uğradı ve Borgny'ye takdim etmek istediğim bir elma aldı. Juliana geri dönünce Leipzig'de buluştuk. Ve elmayı ilk kez ona tattırdım." Tony tekrar güldü. "Yeni bir seks oyuncağı sanmıştı. Zavallı."

"Onu... onu da mı öldürdün?"

"Evet. Sonra da Borgny'yi. Onu takip ettim. Yaşadığı apartmanın kapısını açınca bıçakla peşinden gittim. Nyda-len'deki bodruma götürdüm. Her şeyi hazırlamıştım. Asma kilit. Elma... Boynuna bir doz ketanom enjekte ettim. Ardından Skien'e gidip tüm tanıklarımın beni beklediği bir yatırımcılar toplantısına katıldım. Artık kanıtım vardı. Biz kadehlerimizi tokuştururken Borgny işi kendisi halledecekti. Hepsinin en sonunda yaptığı buydu. Toplantı bitince bodruma döndüm, asma kilidi açtım, elmayı ağzından çıkardım ve eve döndüm. Sana geldim. Seviştik. Hatta sen orgazm taklidi yaptın. Hatırıyor musun?"

Lene başını iki yana salladı. Konuşamıyordu.

“Sana gözlerini kapa dedim.”

Tony'nin elini alına koyduğunu ve aşağı indirip gözka-paklarım kapadığım hissetti. Kendi kendine konuşur gibi homurdandığını duydu.

“Babam bana vurmayı severdi. Artık onu anlayabiliyorum. Acı vermenin, bir başkasının sana yenildiğini görmenin verdiği o güç hissi. Sadece cennette gerçekleşecek bir dileğin dünyada yerine geldiğini görmek gibi.”

Lene ondan gelen kokuyu alabiliyordu. Cinsel bir koku. Kadın kokusu. Biraz sonra Tony'nin sesini yeniden duydu.

Bu defa kulağına daha da yakındı. “Onları öldürdükçe bir şey olmaya başladı. Kanları hep içimde olan bir tohumu suluyordu sanki. O zamanlar babamın gözlerinde gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamaya başladım. Tanıdık birini görmenin verdiği şaşkınlıktı. Bende kendini görüyordu. Ben de aynaya baktığımda onu görmeye başlamıştım artık. Gücü sevmiştim. Ve *tabii* güçsüzlüğü de. En dibi ve en zirveyi aynı anda tadabildiğim bu tehlikeli oyun hoşuma gitmişti. Bir dağın tepesinde, bulutların arasında dikilip meleklerin cennetten gelen ezgilerini dinliyorken altındaki cehennemın kaynayan alevlerini de işitebiliyordun. Babamın bildiği gerçek, işte buydu. Ve artık o gerçeği ben de biliyordum.”

Lene gözkapaklarının içinde oynaşan kırmızı noktaları gördü.

“İçimdeki öfkenin boyutunu bir dans salonunun dışındaki ağaçlıkta kızın biriyle dikildiğim o geceye kadar fark etmemiştim. Bir çocuk bana saldırdı. Gözlerindeki kıskançlığı gördüm. O an babamın elinde kürekle annemle ikimizin üzerine yürüdüğü geldi gözümün önüne. Çocuğun dilini kestim. Beni yakalayıp hapse attılar. Oradayken tutuklu kalmanın insana ne yaptığını anladım. Ve babamın hapiste yaşadığı mucizevi aydınlanmadan tek kelime bile etmemesinin sebebini. Az bir ceza almıştım. Yine de az kalsın deliriyordum. Bu esnada ne yapmam gerektiğine de karar vermiş oldum. Onu annemin katili olduğu için hapse attırmalıydım. Öldürmeyip dört duvarın arasına kapatmalı, diri diri gömmeliydim. Tabii bunun için önce kanıt bulmam gerekiyordu. Annemin bedeninden geriye kalanları. On beş yaşındayken sırta kadem basan o çocuğu kimsenin görmemesi için dağlarda kendime yerleşim yerinden uzak bir kulübe yaptım. Her sene düzlüklerde köşe bucak annemi aradım. Kar biter bitmez işe koyuluyor, kimsenin dışarıda olmadığı akşam saatlerini tercih ediyor, uçurumları ve çığ alanlarını didik didik tarıyordum. Gerekirse geceyi insanların bir geceliğine uğradığı Turizm Derneğinin kulübelerinden birinde geçiriyordum. Ama bölge halkından birileri beni görmüş olacak ki Utmo'la-rm çocuğunun hayaletiyle ilgili söylentiler yayılmaya başladı.” Tony güldü. Lene gözlerini açtı ama Tony fark etmedi. Ropdöşambrının cebinden çıkardığı sigara ağızlığını inceliyordu. Lene telaşla gözlerini yeniden kapadı.

“Borgny cinayetinden sonra bu kez Charlotte adında birinden mektup geldi. Geçen mektubu da

kendisinin yolladığını söylüyordu. Artık benimle oyun oynandığını görebiliyordum. Ya yeni bir blöftü, ya da o gece Havass'taki kulübede kalanlardan biri yazmıştı. Konuk defterine bakmak için kulübeye gittim ama o geceye ait sayfa koparılmıştı. Ben de Charlotte'ü öldürdüm. Yeni mektubu bekledim. Geldi. Marit'i de öldürdüm. Sonra da Elias'ı. O cinayetten sonra mektuplar kesildi. Birkaç gün sonra gazetede Havass'taki kulübede kurbanlarla aynı gece kalan insanlara çağrı yapıldığını gördüm. Kimsenin orada olduğumu tahmin bile edemeyeceğini biliyordum elbette; ama öte yandan kendimi ifşa edersem başka kimlerin orada kaldığını polisten öğrenebilirdim. Böylece kimin benimle oynadığını bulurdum. Kimlerin sağ kaldığını da. O yüzden doğruca konuyla en ilgili olduğunu tahmin ettiğim kişiye gittim. Harry Hole denen şu dedektife. Diğer konukları öğrenmek için ağzını aradım. Epey şey de öğrendim. Ama sonra Mikael Bellman denen herif çıktı ve beni yakaladı. Telefonumdan Elias Skog'un arandığını söyledi. O an neyin içinde olduğumu anladım. Konu para falan değildi; birisi yakalanmam için uğraşıyordu. Hapse girmem için. İnsanların teker teker öldürülüşünü soğukkanlılıkla izleyip hâlâ benimle... savaşmakta ısrar eden bu kişi kim olabilirdi ki? Kim benden bu kadar nefret edebilirdi? Derken son mektup geldi. Yazan her kimse bu defa isim belirtmemiş, sadece o gece Havass'taki kulübede onun da bulunduğunu ama bir hayalet gibi görünmez olduğunu yazmıştı. Dediğine göre onu çok iyi tanıyordum. Ve benim için geliyordu. Birden kafama dank etti. Sonunda beni bulmuştu. Bunları yazan babamdı.”

Tony nefeslenmek için durdu.

“Benim onun için planladığımı o da benim için planlamıştı. Diri diri gömmek. Ömür boyu kapatmak. Bunu nasıl başarmış olabileceğini düşündüm. Havass'taki kulübeyi mi gö-zetlemişti? Yaşadığımı öyle mi anlamıştı? Bunca zamandır uzaktan beni mi izliyordu? Seninle nişanlandıktan sonra magazin dergilerinde boy boy resimlerim çıkmıştı. Belki de babam gibi bir adam bile bazen o dergileri karıştırıyordu. Ancak birisiyle çalışıyor olmalıydı. Oslo'ya gidip evime gizlice giren o olamazdı mesela; Adele'in boynunda bıçakla resmini çeken de. Yoksa olabilir miydi? Üçkâğıtçı puştun çiftlikten kaçtığını duydum. Ama bilmediği bir şey vardı. O da bunca yıldır annemi aradıktan sonra o araziyi artık ondan daha iyi biliyor olmamdı. Sonunda Kjeften'deki Turizm Derneği'nin kulübesinde buldum onu. Önce çocuklar gibi sevindim. Ne var ki tam bir hayal kırıklığı oldu.”

İpeğinin hışırtısı duyuldu.

“Ona işkence etmekten umduğum kadar zevk alamadım. Kör budala beni tanımadı bile. Önemi yoktu gerçi. Beni asla olmayı beceremediği biri olarak görsün istiyordum. Bir başarı abidesi. Aşağılansın istiyordum. Ama onun yerine bende kendisini gördü. Yani bir katili.” Tony iç geçirdi. “Ayrıca başka biriyle çalışmadığımı da anlamaya başlıyordum. Öte yandan tüm bunları tek başına yapacak kabiliyeti de yoktu. Çok kırılgan, çok ürkekti. Havass'taki çığı düşürürken neredeyse panik halindeydim. Çünkü artık biliyordum; başka biri vardı. Bir köşede dikilip benimle birlikte nefes alıp veren, göremediğim, duyamadığım bir avcı. Kaçmalıydım. Başka bir ülkeye, kimsenin beni bulamayacağı bir yere gitmeliydim. Ve

işte buradayız, sevgilim. Batı Afrika büyüklüğündeki bir ormanın yanı başında.”

Lene kontrolsüzce titriyordu. “Bunu neden yapıyorsun Tony?” diye sordu. “Neden bana... bunları anlatıyorsun?” Tony elini nişanlısının yanağına koydu. “Çünkü hak ediyorsun, sevgilim. Çünkü soyadın Galtung ve öldüğünde adına upuzun bir anma konuşması yapılacak. Çünkü cevabını vermeden önce benimle ilgili her şeyi bilmenin doğru olacağını düşündüm.”

“Ne cevabı?”

“Benimle evlenmeyi isteyip istemediğinin cevabı.”

Lene'nin aklı karman çorman olmuştu. “Seninle evlen... evlenmeyi...”

“Gözlerini aç Lene.”

“Ama ben...”

“Sana aç dedim.”

Lene söyleneni yaptı.

“Bu senin için” dedi Tony.

Lene Galtung'un soluğu kesildi.

“Altından” dedi Tony. Aralarındaki sehpa, bir kâğıdın üzerinde duran donuk, altın kahverengi metalin üzerine güneş vuruyordu. “Senden bunu takmamı istiyorum.”

“Takmamı mı?”

“Tabii evlilik sözleşmemizi imzaladıktan sonra.”

Lene peş peşe gözlerini kırptı. Kendisini bu kâbustan uyandırmayı denedi. Çarpık parmaklı el masanın üzerinde uzanarak elini kavradı. Lene başını eğdi ve ropdöşambrın şarap renkli ipeğinin desenine baktı.

“Ne düşündüğünü biliyorum” dedi Tony. “Getirdiğin paranın beni sadece bir süre idare edeceğini ama evlendiğimiz takdirde ölümünün beni büyük bir mirasa konduracağım düşünüyorsun. Canına kasteder miyim, onu merak ediyorsun. Haksız mıyım?”

“Eder misin?”

Tony güldü ve elini sıktı. “Benim yoluma çıkmaya niyetin var mı Lene?”

Lene başını iki yana salladı. Buraya gelmesinin nedeni birinin yanında olabilmektir. Tony'nin. Uzatılan kalemi hipnotize olmuş gibi aldı. Kâğıda götürdü. Yüzünden dökülen gözyaşları, imzayı atarken mürekkebi dağıttı. Tony belgeyi kaptı.

“Bu iyi oldu” dedi, mürekkebe üfleyp sehpayaya yönelerek. “Şimdi de şunu tak bakalım.”

“Ne demek istiyorsun Tony? O yüzük değil ki.”

“Ağzımı kocaman aç demek istiyorum, Lene.”

Harry gözlerini kırptı. Tavandan sarkan çıplak ve yanan bir ampul vardı. Bir döşeğin üzerinde sırtüstü yatıyordu. Üzerinde giysileri yoktu. Gördüğü rüyanın aynısıydı ama tek fark bu seferkinin rüya olmamasıydı. Tepesinde duvara çakılmış bir çivi, çivide ise Edvard Munch’un kafası duruyordu. Bir Norveç parası. Öyle sert esnedi ki kırık çenesinin ayrılacağını hissetti; ama neredeyse kafasını patlatacak o baskı gitmedi yine de. Rüya görmüyordu. Ketanomun etkisi geçmişti ve duyduğu acı hiçbir rüyaya izin vermiyordu. Ne zamandır burada yatıyordu? Bu delirten acı ne zamandır vardı? Başını dikkatlice çevirip odaya göz attı. Hâlâ Van Boorst’un evindeydi ye yalnızdı. Neyse ki bağlı değildi, dilediği zaman ayağa kalkabilirdi.

Gözleri ev kapısının koluna bağlanan ve odadan geçerek arkasındaki duvara giden teli takip etti. Başını dikkatlice diğer tarafa çevirdi. Tel, başının hemen arkasındaki duvarda duran U biçimindeki bir civatamın içinden geçiyordu. Oradan da ağzına giriyordu. Leopold’un elması... O an kaskatı kesildi. Kapı dışarı doğru açılıyordu. Yani biri eve gelip kapıyı açtığında, başını içeriden delik deşik edecek olan iğneler de ser-

best kalacaktı, icazla hareket ederse de aynı şey olacaktı.

Harry baş ve işaretparmağın ağzının iki yanına koydu. Topun yuvarlak çıkıntılarına dokundu. Boş bir çabayla birinin altına parmağını sokmayı denedi. Öksürük nöbetine tutulunca bir an için nefes alamadı ve gözü karardı. Çıkıntılarının yutağının oradaki etleri şişirdiğini ve boğulabileceğini fark etti. Kapı kolundaki teli düşündü. Kopan parmağı. Tüm bunlar tesadüf müydü, yoksa Tony Leike’nin Kardan Adam’dan haberi var mıydı? Ondan iyi olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyordu?

Harry duvarı tekmeleyip ses tellerini zorladı ama metal top yüzünden bağıramıyordu. Pes etti. Duvara sırtını dayadı, kendisini acıya hazırladı ve ağzını sınıksız kapatmaya çalıştı. Bir yerde insan ısırığının beyaz köpekbalığının ısırığından çok da güçsüz olmadığını okumuştur. Ama çene kasları sadece çıkıntıları biraz içeri sokmayı başarıyor, hemen sonra ağzı yeniden açılıyordu. Ağzında atan bir nabız, yaşayan demirden bir kalp vardı sanki. Elmadan sarkan tele dokundu, içindeki tüm güdüler onu çekmesi, elmayı ağzından çıkarması için haykırıyordu. Fakat tel çekildiğinde neler olduğunu ve olay yerlerinin fotoğraflarını görmüştü. Eğer görmemiş olsaydı...

Harry o saniye anladı. Sadece nasıl öleceğini değil, diğerlerinin nasıl öldüğünü de. Ve neden böyle öldürüldüklerini, içinden saçma bir gülme isteği geldi. Ne kadar şeytanca ve basitti. Öyle ki sadece bir şeytanın aklına gelebilirdi.

Tony Leike’nin cinayet saatlerinde nasıl başka yerlerde bulunabildiğini çözmüştü. Suç ortağı falan yoktu. Daha doğrusu, kurbanlarını suç ortağı yapmıştı. Borgny ve Charlotte ilacın etkisinden kurtulup uyandıklarında ağızlarında ne olduğunu bilmiyorlardı. Borgny bir bodruma

kilitlenmişti. Charlotte dışarıdaydı ama ağzından çıkan tel, önünde duran hurda bir arabanın kilitli bagajından içeri giriyordu ve bagaj kapağını var gücüyle çekse de, tırmalasa da bir türlü açamamıştı. İkisinin de buldukları yerden kurtulma şansları \oktu ve duydukları acı çok artınca tahmin edilen çözümü denemiş* lerdi. Yani teli çekmeyi. Ne olacağını önceden sezmişler miydi acaba? Acıları onlara teli çektiklerinde gizemli nesnedeki yuvarlak çıkıntılardan içeri gireceği umudunu mu vermişti? Kızlar yavaş ama emin adımlarla şüphenin, yanlış bir kararın ve kaçınılmaz sonun kucağına yürürken Tony Leike kilometrelerce ötede, kızların için kalan kısmını kendi başlarına halledeceğinden emin bir şekilde akşam yemeğini yiyor ya da konuşma yapıyordu. Böylece cinayet saatlerinde başka yerlerde olduğunu gösteren en sağlam kanıtlara kavuşmuş oluyordu. Kısacası, o iki kadını kendisi öldürmemişti bile.

Harry çelik teli germeden ne kadar hareket edebileceğini görmek için kafasını çevirdi.

Bir şey yapmalıydı. Herhangi bir şey. İnledi; tel sanki gerilmişti. Nefesini tutup gözlerini kapıya dikti. Açılacağı anı bekledi.

Ama bir şey olmadı.

Van Boorst'un elmayı çalıştırdığı anı ve çıkıntılardan hiçbir direnç olmazsa nereye kadar yükseleceğini hatırlamaya çalıştı. Keşke ağzını daha çok açabilseydi. Keşke çenesi...

Harry gözlerini kapadı. Fikrin bu kadar olağan ve anlaşılır gelmesi, çok da karşı çıkma isteği duymaması onu şaşırttı. Hatta tam tersi, rahatladığını hissetmişti. Kendine daha çok acı vermenin, yaşamak için gerekirse kendi hayatını tehlikeye atmanın verdiği bir rahatlık. Mantıklı ve basitti; içindeki karanlık kuşku denizi şimdiden yerini bu aydınlık, temiz ve delice fikre bırakmaya başlamıştı. Telin biraz gevşek kalması için başını U biçimli civataya hizalayarak karnının üstüne döndü. Ardından dikkatlice dizlerinin üzerine doğruldu. Çenesine dokundu. Noktayı buldu. Acının, çene eklemının, Hong Kong'daki o olaydan sonra çenesinin dağılmamasını sağlayan sinir ve kasların birleşip düğüm olduğu noktayı. Yumruğun arkasında bir vücudun ağırlığı gerektiğinden

kendisine yeterince sert vuramazdı. İşaretparmağıyla çiviye yokladı. Duvarın dışında kalan kısım dört santim kadardı. Geniş, büyük başlı sıradan bir çivi. Yeterince güç uygulanırsa karşısına çıkan her şeyi parçalayacak kadar sağlamdı. Harry nişan aldı, prova yapmak için çenesini çiviye yaklaştırdı ve hangi açıdan devrileceğini hesaplamak için ayağa kalktı. Daha doğrusu çivinin ne kadar derine gireceğini. Ve ne kadar *girmemesi* gerektiğini. Boynundaki sinirlere ulaşırsa felç kalırdı. İyice ölçüp biçti. Sakin ve soğukkanlılıkla değildi elbette. Ama yine de yaptı. Kendisini zorladı. Çivinin başı i'nin tepesi gibi düz değildi, değdiği her şeyi yırtmaması için sapma doğru eğimliydi. Son olarak hesaba katmadığı bir şey var mı diye düşündü. Ta ki akımın bunu yapmasını kasten engellemeye çalıştığını fark edene kadar.

Harry derin bir nefes aldı.

Vücudu itaat etmiyordu. Direniyor, karşı koyuyordu. Başını çiviye götürmüyordu.

“Aptal!” diye bağırmayı denedi ama sesi bir ıslık gibiydi daha çok. Yanağından ılık bir damlanın süzüldüğünü hissetti.

Bu kadar ağlamak yeter, diye düşündü. Artık biraz ölelim.

Başımı hızla çiviye doğru indirdi.

Ve çivi onu derin bir çekişle kabul etti.

Kaja el yordamıyla cep telefonunu arıyordu. The Carpen-ters az önce radyoda üç ağızdan “Dur!” diye bağırmış, Karen Carpenter “Ah evet, bir dakika bekleyin” cevabını vererek şarkısını okumuştı. Sonra da kısa mesaj sesi duyulmuştu.

Arabanın dışında akşamın karanlığı ani ve acımasızca çöküyordu. Harryye üç kez mesaj atmıştı. Olanları anlatıp taksiyi Lene Galtung’un girdiği evin dışındaki yolda beklettiğini, ondan yeni bir talimat ve hayat belirtisi duymayı beklediğini yazmıştı.

İşimi hallettim. Kilisenin güneyindeki caddeye gelip beni al. Caddedeki tek tuğla eve gel, bulması çok kolay. Doğruca içeri gir. Kapı kilitli değil. Harry.

Mesaj Norveççe yazılmıştı. Harry’nin tarif ettiği adresi taksiciye ilettiler. Adam başımı salladı, esnedi ve arabayı çalıştırdı.

Taksi ışıklı caddelerden geçip kuzeye giderken Kaja cevap olarak Norveççe *Geliyorum* yazdı ve yolladı. Yanardağ, kararan gökyüzünü akkor bir lamba gibi aydınlatıyor, yıldızları yok ederek her şeyi kan kırmızısı soluk bir parlıtya boğuyordu.

On beş dakika sonra kendilerini bir caddenin bomba patlamış gibi duran kararmış çukurunda buldular. Dükkânlardan birinin önünde iki gaz lambası asılıydı. Ya elektrik kesilmişti ya da bu mahalleye hiç elektrik gelmemişti.

Şoför durdu ve eliyle bir yönü işaret etti. Van Boorst’un evini. Gerçekten de tuğladan yapılmış tek evdi. Kaja etrafına bakındı. Yolun ilerisinde iki Range Rover duruyordu. Titrek farlı iki mobilet kornaya asılarak yanlarından geçti. Binaların birinin kapısından yoğun bir Afrika disko müziği yayılıyordu. Kaja sağda solda yanan sigara uçları ve beyaz gözler gördü.

Saçlarını tepede toplarken “Burada bekleyin” dedi ve şoförün uyarı mahiyetindeki seslenişlerini dikkate almadan kapıyı açıp indi.

Hızlıca eve yürüdü. Beyaz bir kadının Goma gibi bir şehirde akşam karanlığında güvende olmayacağını bilmeyecek kadar saf değildi ama karanlık şu anda onun en yakın dostuydu.

İki yanında siyah lav kayalarının olduğu kapıyı görebiliyordu. Acele etmesi, içinde giderek büyüyen o histen önce davranması gerektiğini biliyordu. Bir an tökezleyecek gibi oldu, adımlarını hızlandırdı, nefes nefese kalınca ağzını açtı. Sonunda gelmişti. Parmaklarını kapının

koluna koydu. Isı güneş battıktan sonra şaşırtıcı bir biçimde düşmüş olsa da

kürek kemiklerinin ve göğüslerinin arasından ter akıyordu. Kolu bastırmaya zorladı kendisini. Etrafına kulak kesildi. Bu kadar sessiz olması ürperticiydi. Tıpkı o an kadar sessiz...

İçeri akan gözyaşları boğazında düğümlenip çimento gibi yoğun bir karışım halini almıştı.

“Yapma” diye fısıldadı. “Şimdi olmaz.”

Gözlerini kapadı. Nefesine odaklandı. Zihnine dolan düşünceleri boşaltmaya başladı. Bunu başarabilirdi. Düşünceler azaldı. Teker teker silindi. *İşte böyle*, diye düşündü. Geriye tek bir ufak düşünce kalmıştı; onu da hallettiğinde kapıyı açabilecekti.

Harry ağzının kenarından çekilen bir şeyle uyandı. Gözlerini açtı. Karanlıktı. Bayılmış olmalıydı. Sonra topu çeken telin hâlâ ağzında olduğunu fark etti. Kalbi tekrar çalıştı, hızlanıp koşturmaya başladı. Ağzını cıvataya dayarken birisi kapıyı açarsa tüm bunların hiçbir faydasının dokunmayacağını kesin olarak biliyordu.

Dışarıdan gelen tek bir ince ışık huzmesi tepesine vuruyordu. Kanı duvarda parlıyordu. Parmaklarını ağzına götürüp alt çenesinin dişlerinin üzerine yerleştirdi ve aşağı bastırdı. Bir an için acıdan gözü kararsa da çenesinin açıldığını hissedebiliyordu. Yerinden çıkmıştı işte! Tek eliyle çenesini bastırırken diğeriyle elmayı tuttu ve çekti.

Dışarıdan sesler geliyordu. *Siktir, siktir*, dedi içinden. Elmayı hâlâ dişlerinden geçiremiyordu. Çenesini daha da aşağı bastırdı. Kemik ve dokuların çıtırdama ve yırtılma sesleri sanki kulaklarından geliyor gibiydi. Çenesinin tek tarafını elma yandan dışarı çıkana dek aşağı çekebilirdi ama yanağı izin vermiyordu. Kapı kolunun hareket ettiğini görebiliyordu. Zamanı kalmamıştı. Zaman yoktu. Zaman o an, orada durdu.

Geriye kalan o son, ufak düşünce... Norveççe yazılmış mesaj. (-adile vı¹ kiline için kullanılan *galen* ve *kirken*. Harry kelimeleri öyle bitirmezdi. O olsa sadece tfa/a ve *kirka* derdi. Kain gözlerini açtı. Verandada Kaitte'nin kitabının adından konuşurlarken ne demişti Harry? Asla mesaj atmazdı. Ruhunu kaybetmek istemiyor, yok olduğunda arkasında bir iz bırakmayı tercih etmiyordu çünkü. Şimdiye dek ondan bir kere bile mesaj almamıştı. Peki neden şimdi? İstese arayamaz mıydı? Aklına öylesine gelen bir düşünce değildi bu; beyninin kapıyı açmanak için uydurduğu bir bahane değildi. Bir tuzaktı.

Kaja kapının kolunu yavaşça bıraktı. Ensesinde sıcak bir esinti hissetti. Birisi tepesinde nefes alıp veriyordu sanki. Biraz sonra "sankileri" bir kenara bırakarak yana döndü.

İki kişiydiler. Yüzleri karanlığa karışıyordu.

“Birisine mi bakmıştınız, hanımefendi?”

Kaja ani bir dejavu hissinin ardından cevap verdi: “Yanlız gelmişim, hepsi bu.”

O esnada bir motor sesi duydu; başını yola çevirdiğinde taksinin caddede bir o yana bir bu yana sallanarak uzaklaşan arka farlarını gördü.

“Merak etmeyin, hanımefendi” dedi ses. “Parasını biz verdik.”

Kaja arkasını dönüp aşağı baktı. Kendisine doğrultulmuş bir tabanca vardı.

“Gidelim.”

Kaja başka seçenekleri düşündü. Çok uzun sürmedi. Yoktu vünkü.

Önlerinden iki Range Rover’a doğru yürüdü. Yaklaştıklarında birinin kapısı açıldı. İçerisi baharatlı tıraş losyonu ve yeni deri kokuyordu. Koltuğa oturunca kapı hızla kapandı. Adam gülümsedi. Dişleri büyük ve beyaz, sesi kibar ve neşeliydi.

“Merhaba Kaja.”

Tony Leike sarı ve gri renkli bir asker üniforması giyiyordu. Elinde kırmızı bir cep telefonu vardı. Harry’nin telefonu.

“Senden içeri girmen istendi ama girmedin. Neden durdun?”

Kaja omuz silkti.

“Etkileyici” dedi Leike, başını eğerek.

“Etkileyici olan ne?”

“Biraz olsun korkmuşu benzemiyorsun.”

“Neden korkayım ki?”

“Çünkü yakında öleceksin. Gerçekten anlamadın mı?”

Kaja’nın boğazı düğümlendi. Akımın bir tarafı bunun boş bir tehdit olduğunu, polis öldürmek gibi bir riski asla almayacağını haykırsa da Tony Leike’nin hemen önünde oturduğunu ve durumun gayet farkında olduğunu söyleyen diğer tarafın sesini bastırmak imkânsızdı. Harry’yle ikisi evlerinden çok uzakta iki sersem kamikaze pilotu gibiydiler. Ne yetkileri, ne yardımcıları, ne B planları, ne de bir umutları vardı.

Leike bir düğmeye bastı ve cam indi.

İki adama “Gidip işini bitirin, sonra da oraya götürün” dedi ve cam yukarı kalktı.

“Bana kalırsa kapıyı açsaydın çok daha şık olacaktı” dedi Leike. “Harry’ye şairane bir ölüm borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Ne yapalım, biz de şairane bir şekilde uğurlarız o zaman.”

Öne eğildi ve gökyüzüne baktı. “Ne güzel bir kırmızı, değil mi?” Kaja yüzüne baktığında görebiliyordu artık. Duyabiliyordu. Kendi sesi de aynı şeyi doğruluyordu. Gerçekten de ölecekti.

Kalibre

Kinzonzi Van Boorst’un tuğla evini işaret etti ve Oudry’ye Range Rover’ı kapının önüne çekmesini söyledi. Kapıya geldiklerinde arabadan indi ve Oudry’nin anahtarı cebine koyup peşinden gelmesini bekledi. Emir basitti: beyaz adamı öldürüp oraya götürmek. Bu istek onda herhangi bir duygu uyandırmamıştı. Korku, zevk, hatta gerginlik bile. Sadece yapması gereken bir işti, o kadar.

Kinzonzi on dokuz yaşındaydı. On bir yaşından beri askerdi. Halkın Demokratik Kurtuluş Ordusu PDLA köyüne saldırmıştı. Ağabeyinin başını bir Kalaşnikofun dipçığıyle ezmiş, iki kız kardeşine tecavüz edip zorla babasına izletmiş-lerdi. Komutan daha sonra babasına öz kızlarından küçüğüyle gözlerinin önünde ilişkiye girmesini, yoksa Kinzonzi ve büyük kızını öldüreceğini söylemişti. Ama daha lafını bitireme-den Kinzonzi’nin babası askerlerin palalarından birinin üzerine atlamıştı. Kahkahaları havada yankılanmıştı.

Kinzonzi gitmeden önce aylardır ilk defa adamakıllı bir yemek yemiş ve kendisine komutanın üniforma dediği bir bere verilmişti. İki ay sonra Kalaşnikof u olmuş ve ilk kez birini öldürmüştü. Köylerin birinde battaniyelerini PDLA’ya vermeyi reddeden bir anneyi. On ikisine bastığında orduya katıldığı yerin çok uzağında olmayan genç bir kıza tecavüz etmek için diğer askerlerle sraya girmişti. Sıra ona geldiğin-

de birden kızın kardeşi olabileceği ihtimali aklına gelmişti. Yaşı tutuyordu. Ama yüzünü incelediğinde artık hiçbirini hatırlamadığını anlamıştı. Annesini, babasını, kız kardeşlerini. Hepsi yok olup gitmiş, hafızasından ebediyen silinmişti.

Dört ay sonra iki silah arkadaşıyla birlikte komutanının kollarını kesip kan kaybından ölmesini izlemişti. İntikam ya da nefret yüzünden değil, Kongo Özgürlük Cephesi CFF daha çok para teklif ettiği için yapmışlardı sadece. Kinzonzi beş sene boyunca CFF’nin Kivu ormanının kuzeyindeki baskınlarından kazandıklarıyla yaşamını sürdürmüştü. Diğer gerillalara karşı devamlı tetikte olmalıydılar ve gittikleri köyler o zamana kadar diğerleri tarafından o kadar çok yağma-lanmıştı ki kendi karınlarını bile zor doyuruyorlardı. CFF bir dönem af ve iş karşılığında silah bırakmak için devletin ordusuyla görüşmüştü. Ne var ki alacakları maaşta anlaşılmayınca görüşmeler de sona ermişti.

CFF maden şirketlerinin onlardan daha iyi silahlara ve askerlere sahip olduğunu bilse de açlıktan gözü dönünce kol-tan çıkartan bir maden şirketine saldırmıştı. Kinzonzi uzun bir hayat yaşayacağı ya da savaş dışında bir nedenle öleceği gibi yanılısamalara asla kapılmamıştı. Kendine gelip de yabancı bir dilde konuşan beyaz bir adamın doğrulttuğu silahın namlusuna bakarken gözünü bile kırpmamıştı o ^yüzden. İşini bitirmesi için başım sallamıştı sadece. İki ay sonra yaraları iyileşmiş ve yeni işvereni maden şirketi olmuştu.

Beyaz adamın adı Bay Tony'ydi. Bay Tony çalışanlarına iyi para veren ama en ufak sadakatsizlikte kimsenin gözünün yaşına bakmayan biriydi. Evet, onlarla konuşurdu ve Kinzonzi'nin şimdiye dek gördüğü en iyi patrondu. Yine de bunu yapmaya değecek bir sebep olsaydı Kinzonzi onu vur-mak için bir saniye bile tereddüt etmezdi. Ama olmamıştı

Kinsonzi tabancasının şarjörünü doldururken Oudry'vo "Acele et" dedi. Kapıyı açtıklarında harekete geçecek metal elmanın beyaz polisi öldürmesinin zaman alacağını biliyordu; bu yüzden Bay Tony ve kadınların beklediği Nyiragongo'ya doğru bir an önce yola koyulmak için hiç beklemeden ateş edecekti.

Yan dükkânın dışında sigara içen adam sandalyeden kalktı ve sinirli sinirli söylenerek karanlığa karıştı.

Kinsonzi kapının koluna baktı. Buraya ilk kez Van Boorst'u getirmek için gelmişti. Alma denen efsanevi güzelliği de ilk o zaman görmüştü. O sıralar Van Boorst tüm parasını Singapur kokteyline, korunmaya ve bakımı hiç de ucuz olmayan Alma'ya harcıyordu. Ama sonra hayatının o son hatasını işlemiş, Bay Tony'ye polise gitme tehdidiyle şantaj yapmıştı. Eve geldiklerinde Belçikalı şaşırılmıştan çok durumu kabullenmiş gibiydi ve önce içkisini bitirmişti. Mülteci kampının dışında yaşayan ve mültecilere tezat biçimde şişman olan domuzlara yedirmek için vücudunu uygun biçimde iri parçalara ayırmışlardı. Bay Tony, Alma'yı himayesi altına almıştı. Diri kalçaları, altın dişi ve yüzünden gitmeyen o uykulu "becer beni" ifadesiyle bu kız Kinzonzi'ye Bay Tony'nin kafasına kurşunu sıkmak için bir sebep verebilirdi. Tabii bunu yapmaya değecek olsaydı.

Kinsonzi kolu bastırdı. Kapıyı sertçe çekti. Kapı yarım açıldıktan sonra diğer taraftaki kola bağlı olan ince çelik bir telle durduruldu. Tel gerildiği anda içeriden bir gürültü, temiz bir *tık* sesi ve demirden bir kının içine giren süngüye benzer bir metal çınlaması geldi. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Kinsonzi içeri girdi, peşinden Oudry'yi çağırdı ve kapıyı kapattı. Burun deliklerine acı bir kusmuk kokusu doldu.

"Işığı aç."

Oudry dediğini yaptı.

Kinsonzi odanın diğer ucuna baktı. Kana bulanmış duvarda çıplak bir çiviye asılmış banknotu ve çviden yere doğru inen kırmızı çizgiyi gördü. Yatakta, sarı bir kusmuk gölünün

ortasında uzun iğneleri güneş ışınları gibi çıkmış kanla kaplı metal bir top duruyordu. Ama beyaz polis yoktu.

Kapı... Kinsonzi silahını doğrultup etrafında döndü.

Kimse yoktu.

Diz üstü çöküp yatağın altına baktı. Orada da yoktu.

Oudry odadaki tek dolabın kapısını açtı. Boştu.

Yatağın başında dikilip parmağını döşeğe bastıran Kin-zonzi'ye "Kaçmış" dedi. Yatağa yaklaşarak "O ne?" diye sordu.

"Kan."

Kinzonzi el fenerini Oudry'den aldı. Yere tuttu. Kan izi odanın ortasına kadar gelip yok oluyordu. Demir halkalı döşeme kapağına baktı. Yürüyüp kapağı açtı ve feneri aşağı doğru uzanan karanlığa tuttu. "Silahımı getir Oudry."

Arkadaşı dışarı çıktı ve elinde bir AK-47 ile döndü.

"Arkamı kolla" dedi Kinzonzi, merdiveni inerken.

En dibе vardığında feneri ve silahı beraber tutup etrafına doğrulttu. Fenerin ışığı duvar boyunca uzanan dolapları ve rafları dolaştı. Ardından zeminin ortasında tek başına duran kitaplığa ve raflarındaki garip görünümlü beyaz maskelere geçti. Birinde kaş yerine perçinleri vardı; başka biri tek taraftan kulağına dek çıkan kırmızı ve asimetrik ağzıyla canlı gibi duruyordu; bir diğеrininse göz çukurları boştu ve iki yanağına da mızrak dövmesi işlenmişti. Kinzonzi ışığı karşı duvardaki raflara tuttu. Ve birden durdu. Kaskatı kesildi. Silahlar. Tabancalar. Mermiler... Beyin muhteşem bir bilgisayardı. Saniyeden bile az sürede tonlarca veriyi kaydedip işleyebilir ve doğru cevaba ulaşabilirdi. Kinzonzi feneri maskelere tekrar tutarken cevabı çoktan biliyordu. Işık asimetrik ağızlı beyaz maskeye vurdu. Maskenin azı dişleri görünür oldu. Ve parlayan kırmızısı. Çivinin altında süzölen kanla aynı parlıyordu.

Kinzonzi uzun bir hayat yaşayacağı gibi yanılsamalara asla kapılmamıştı. Ya da savaş dışında bir nedenle öleceği.

Zihni parmaklarına tabancanın tetiğini çekmesini söyledi. Beyin muhteşem bir bilgisayardı.

Parmakları tek bir mikrosaniyede tetiği bastırdı. Ama o anda beyni çözümlemesini yapmış, cevabı bulmuştu bile. Sonucun ne olacağını biliyordu.

Harry tek bir çözümün olduğunu farkındaydı ve harcayacak zamanı kalmamıştı. O yüzden başını çiviye biraz daha yukarıdan vurdu bu defa. Çivinin yanağını deldiğini ve içerideki metal topa çarptığını zar zor hissedebildi. Ardından kendisini yatağa bıraktı, başını duvara dayadı ve tüm ağırlığıyla geriye doğru çekip yanağındaki kasları germeye çalıştı, ilk önce hiçbir şey olmadı, sonra mide bulantısı başladı. Ve de panik. Leopold'un elması ağzındayken kusarsa boğulurdu. Ne var ki durduramıyordu; midesinin ilk partiyi yemek borusundan göndermek için kasıldığını hissedebiliyordu. Harry çaresizce başını ve kalçalarını kaldırdı. Kendini sertçe bıraktı. Yanağının sonunda pes edip yırtıldığını ve açıldığını hissetti. Ağzına dolan kan, soluk borusuna girince öksürme refleksi harekete geçti ve çivinin ön dişlerine çarptığını hissetti. Elini

ağızına soktu ama elma kan yüzünden kayıyor, parmakları metali tutamıyordu. Tek elini topun arkasına koyarken diğeriyle çenesini aşağı bastırdı. Topun dişlerine sürtündüğünü duydu. Az sonra büyük bir basınçla kustu.

Elmayı ağzından çıkartan belki de buydu. Harry başını duvara yasladı ve civatanın altındaki döşekte kusmuğunun içinde yatan parlak ölüm aletine baktı.

Çıplak ve titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu. Sonunda özgürdü.

Önce sendeleyerek ön kapıya gitti ama sonra bu eve neden geldiğini hatırladı. Döşeme kapağını üçüncü denemesinde açmayı başardı. Merdivenden inerken kendi kanında kaydı ve zifiri karanlığın içine düştü. Yerde nefes nefese yatar-

ken evin önünde duran bir araba sesi duydu. Kulağına konuşmalar ve kapanan kapıların sesi geldi. Güçlkle ayağa kalktı, karanlıkta merdiveni bulup iki adımda çıktı, ön kapının açılmasını ve elmanın acımasız *tık* sesini duymadan önce kapağı yakaladı ve kapattı.

Harry merdivenden bu defa daha dikkatlice indi ve ayaklarının altında soğuk betonu hissetti. Gözlerini kapayıp hafızasını zorladı. Buraya son gelişine ait manzarayı gözünün önüne getirdi. Solda raflar vardı. Üzerlerinde Kalaşnikof, Glock, Smith & Wesson'lar duruyordu. Mârklin tüfeğinin olduğu bir kutu. Sonra da mermiler. Sıra bu şekildeydi. Beceriksizce ileri doğru yürüdü. Parmakları bir tabancanın namlusunda gezindi. Bir Glock'un pürüzsüz çeliğinde. Bir yan-dakine geçtiğinde dokunduğu şeyi şeklinden hemen tanıdı. Smith & Wesson. 38 kalibre. Hizmet silahının aynısı. Harry tabancayı aldı ve ilerideki mermi kutularını yokladı. Parmak uçlarında birinin ahşabını hissetti. Yukarıdan öfkeli konuşmalar ve ayak sesleri geldi. Yapacak başka bir şeyi olmadığından kapağı açtı. Artık biraz şansa ihtiyacı vardı. Elini içeri daldırıldı ve karton kutulardan birini aldı. Parmaklarını kutunun kenarlarında gezdirdi. *Siktir*, dedi içinden. Çok büyüktü. Bir sonraki ahşap kutuyu açarken döşeme kapağı da açıldı. Eline ilk gelen kutuyu kaptı ve doğru mermi olmasını umdu. O sırada bodrumun karanlığına ışık girdi; sahne ışığına benzeyen yuvarlak bir aydınlık merdivenin etrafındaki zemini görünür kıldı. Işık Harry'nin kutudaki etiketi okumasına yetti. 7,62 kalibre. *Siktir!* Harry rafa baktı. İşte oradaydı. Bir yandaki kutu. 38 kalibre. Fenerin titrek ışığı zeminden tavana doğru yükseldi. Harry açıklıkta bir Kalaşnikof'un ve merdivenden inen bir adamın karaltısını gördü.

Beyin muhteşem bir bilgisayardı.

Harry kutunun kapağını açıp içinden bir karton mermi çıkarırken hesaplamasını çoktan yapmıştı. Çok geçti.

Kalaşnikof

“Maden işletmiyor olsak burada yol bile olmazdı” dedi Tony Leike, araba dar bir patikada yalpalayarak ilerlerken. “Benim gibi girişimciler, Kongo gibi ülkelerdeki insanların ayağa kalkması, bizleri takip edip medenileşmesi için tek umut kaynağı. Onları tek başlarına bırakırsak her zaman yaptıkları şeye devam ederler. Yani birbirlerini öldürmeye. Bu kıtadaki

herkes hem avcı hem de avdır. Açlıktan kıvranan Afrikalı bir çocuk yalvaran gözlerle sana bakarsa bunu aklından çıkarma. Onlara biraz yemek verirsen bir süre sonra sana otomatik bir silahın arkasından bakarlar. İşte o zaman sana asla acımazlar.”

Kaja cevap vermedi. Ön yolcu koltuğundaki kadının kızıl saçlarına dikti gözlerini. Lene Galtung yol boyunca ne kıpırdamış, ne de tek bir kelime etmişti. Sadece geriye doğru ittiği omuzlarıyla o koltukta dimdik oturuyordu.

“Afrika’da her şey bir döngü içindedir” diyerek devam etti Tony. “Yağmurdan sonra kuraklık, gecedden sonra gündüz, yemek sonra yenmek, yaşamdan sonra ölüm gelir. Doğanın işleyişi burada her şeydir, hiçbir şey değiştirilemez. Akıntıda kulaç atıp kalabildiğin kadar hayatta kalmaya, Önüne konulanla yetinmeye çalışırsın. Tüm yapabildiğin budur. Çünkü ataların nasıl yaşadysa sen de öyle yaşarsın, elinden bir şey gelmez, gelişim imkânsızdır. Bu Afrika felsefesi değil, nesillerin tecrübesidir sadece. Değişmesi gereken de işte bu *tecrübe*. Zihniyet tecrübeyi değil, tecrübe zihniyeti değiştirir.”

“Peki tecrübe ettiğin tek şey beyazların seni sömürmesiye?” diye sordu Kaja.

“Sömürü kavramını beyazlar icat etmiş olabilir” dedi Tony. “Ama bu terimin halkını arkasına almak için ortak bir düşmanı hedef göstermesi gereken Afrikalı liderlerin bugüne kadar çok işine yaradığı da bir gerçek. Sömürgeci devletlerin altmışlarda dağılmasından sonra güç elde etmek için beyazların suçluluk duygusunu kullandılar; böylece halkları gerçek anlamda sömürülmeye başlandı. Beyazların Afrika’yı sömürgeleştirdikleri için duydukları vicdan azabı çok saçma. Asıl suç Afrika’yı yalnız bırakmak ve birbirlerini doğrayıp yok etmelerine seyirci kalmak. İnan bana Kaja, Kongolular hiçbir zaman Belçika’nın hâkimiyetinde olduklarından daha iyi durumda olmadılar. İsyancılar halk iradesiyle değil, kişilerin hırsı ve açgözlülüğüyle çıktı. Ayaklanan küçük grupların Belçikalıların Kivu Gölü’nün kıyısındaki evlerine saldırmasının tek sebebi, evler gözlerine güzel görüldüğü için orada istedikleri bir şeyleri bulacaklarını sanmalarıydı. Bu hep böyle oldu, böyle de olacak. O yüzden buradaki evlerin hem önde hem arkada bahçe kapısı vardır. Soyguncular birinden girdiyse ev halkı diğerinden kaçabilsin diye.”

“Bu yüzden mi bana görünmeden evden çıkabildin?”

Tony güldü. “Sen bizi takip ettiğini mi düşünüyordun gerçekten? Buraya geldiğiniz andan beri ikinizi de izliyordum. Goma paranın az, güç yapışmınsa sağlam olduğu küçük bir şehir. Buraya Harry’yle yalnız gelmeniz büyük saflık.”

“Biz mi safız?” dedi Kaja. “Norveçli iki polis Goma’da kaybolduğunda ne olacağım sanıyorsun?”

Tony omuzlarını kaldırdı. “Kaçırılmak Goma’da oldukça yaygın bir olaydır. Yerel polis yakında ikiniz için fahiş pa

ra isteyen bir özgürlük savaşçısından mektup alırsa hiç şaşırman. Cumhurbaşkanı Kabila rejimine karşı gelen tanınmış mahkûmlardan birkaçının serbest bırakılmasını ister bir de.

Görüşmeler birkaç gün sürer ama talepleri karşılamak imkânsız olduğundan bir yere varılamaz. Sonra da sizi bir daha kimse görmez. Her zaman olan şeyler Kaja.”

Kaja dikiz aynasında Lene Galtung’la göz göze gelmeye çalıştı ama Lene gözlerini kaçırıyordu.

“Ta o?” dedi Kaja. “Tüm o insanları senin öldürdüğünü o da biliyor mu?”

“Artık biliyor” dedi Tony. “Ve beni anlıyor. Buna gerçek aşk denir, Kaja. Zaten o yüzden Lene’yle ben bu akşam evleniyoruz. Sen de davetlimizsin.” Güldü. “Kiliseye gidiyoruz. Eminim ki çok duygusal bir merasim olacak. Özellikle de birbirimize ebedi bağlılık yemini ederken. Öyle değil mi, Lene?” Lene o anda koltukta öne doğru büküldü ve Kaja omuzlarının neden geride durduğunu gördü: Elleri pembe bir kelepçeyle arkadan bağlanmıştı. Tony yana uzanıp Lene’yi omzundan tuttu ve sertçe geri itti. Lene dönüp onlara baktığında Kaja korkudan irkildi. Lene Galtung tanınmayacak haldeydi. Yüzü gözyaşlarından kirlenmiş, tek gözü şişmiş ve ağzı O şeklini alacak biçimde açılmıştı. Kajâ O’nun içinde kısacık bir an için donuk bir metal gördü. Altın küreden kırmızı renkli kısa bir tel sarkıyordu. Tony’nin kelimeleri Kaja’y^a karın altında, ölümün eşliğindeyken aldığı başka bir evlenme teklifini hatırlatıyordu: Ölüm bizi ayırana dek.

Karaltı merdivenden inip arkasını döndüğünde ve fenerini tuttuğunda Harry maskelerin olduğu kitaplığın arkasına geçti. Saklanacak başka bir yer yoktu ve görünmesi an me-selesiydi. Sol eliyle mermi kutusunu açarken gözlerini kamaşmaması için kapadı. Kutudan dört mermi aldı; parmakları dört mermi tutmanın nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyordu. Sağ eliyle tabancanın silindirini sola salladı ve işi reflekslerine bıraktı. Cabrini Green’de tek başına sıkıntıdan patlarken yaptığı silah doldurma alıştırmalarıyla kazanmıştı bu refleksleri. Fakat şu anda yalnız değildi. Camı da sıklıyordu. Parmakları titriyordu. Işık yüzüne vurduğunda göz-kapaklarının içindeki kırmızı lekeleri gördü. Kendini hazırladı. Ama beklediği ses gelmedi. Işık başka yöne çevrildi. Öl-memişti. En azından şimdilik. Parmakları nihayet söz dinledi. Mermileri boş olan altı yuvanın dördüne rahat ve hızlıca yerleştirdi. Silindir yerine oturdu. Harry ışık yeniden yüzüne vurunca gözlerini açtı. Ve onu kör eden güneşe doğru ateş etti.

Işık tavana doğru savruldu ve yok oldu. Silah seslerinin yankıları havayı doldururken el feneri büyük bir gürültüyle kendi eksenini etrafında döndü ve cılız ışığıyla duvarları bir deniz feneri gibi aydınlattı.

“Kinzonzi! Kinzonzi!”

Fener kitaplığın dibinde yavaşlayarak durdu. Harry öne atılıp feneri kaptı, sırtüstü yattı, feneri kendinden mümkün olduğunca uzakta tutarak bacaklarını kitaplığa dayadı ve kendisini merdivene doğru itti. Döşeme kapağının tam altına geldiğinde durdu. Az sonra mermiler kırbaç gibi şaklayarak aşağı yağdı. Mermiler fenerin olduğu yere saplanırken Harry koluna ve göğsüne dökülen beton tozunu hissetti. Nişan aldı ve bacaklarını kapağın iki yanına ayırmış olan silüete doğru üç el peş peşe ateş etti.

Önce Kalaşnikof geldi. Tüfek büyük bir gümbürtüyle Harry’nin başının yanına düştü. Sonra da

adam. Üzerine düşmeden önce Harry kenara kıvrılmayı başardı. Adamda hiçbir direnç belirtisi yoktu. Ölü bir ağırlıktan ibaretti artık. Bir et yığıydı.

İki saniyelik bir sessizlik oldu. Ardından Harry, şayet, adı buysa Kinzonzi'nin cansız inlemesini duydu. Feneri hâlâ yanında tutarak ayağa kalktı, Kinzonzi'nin yanında duran Glock'u gördü ve ayağıyla uzağa doğru itti. Kalaşnikof u yerden aldı.

Diğer adamı Kinzonzi'den uzaktaki bir duvara sürükledi ve feneri üzerine tuttu. Tahmin ettiği gibi o da Harry'nin yaptığını yapmış, gözleri kamaşınca ışığın geldiği yere ateş etmişti. Harry'nin dedektif gözleri, adamın inlemesi kendi kanına karışıp duyulamaz hale geldiği için merminin midesine ulaştığını ama onu öldürecek kadar içeri girmediğini hiç düşünmeden anladı. Omzu kanadığına göre koltukaltına da bir tane isabet etmiş olmalıydı. Bu, Kalaşnikofun daha önce düşmesini açıklıyordu. Harry yere çömeldi. Ama adamın neden nefes almadığını açıklamıyordu.

Feneri yüzüne tuttu. Daha doğrusu, *çocuğun* neden nefes almadığını...

Bir mermi çenesinin altından girmişti. Ateş ettiği açı düşünülürse ağızdan geçip damağını delmiş ve beynine çıkmış olmalıydı. Harry derin bir nefes aldı. Taş çatlasın on altı, on yedi yaşında bir çocuktü. Tertemiz yüzlü bir gençti. Zıyan olmuş bir güzellik. Harry doğruldu, Kalaşnikofun namlusunu ölü delikanlının başına dayadı ve bağırdı:

“Neredeler? Bay Leike. Tony. Neredeler?”

Bir müddet bekledi.

“Ne? Daha yüksek sesle. Seni duyamıyorum. Neredeler? Üç saniyen var. Bir. İki...”

Harry tetiğe bastı. Tüfek tam otomatikte olmalıydı çünkü tetiği bırakana kadar en az dört kez ateş etti. Harry mermiler çocuğun yüzünü delerken gözlerini kapadı ve yeniden açtığında o güzel yüz hatlarının dağıldığını gördü. Üzerine sıçrayan sıcak, ıslak kanın çıplak bedeninden süzöldüğünü fark etti.

Harry Kinzonzi'ye yürüdü. Tepesinde dikilip feneri yüzüne tuttu, namluyu alınna dayadı ve sorusunu tane tane tekrarladı.

“Neredeler? Bay Leike. Tony. Neredeler? Üç saniyen var...” Kinzonzi gözlerini açtı. Harry göz aklarının titrediğini gördü. Ölüm korkusu, yaşama isteği için bir gereklilikti. En azından Goma gibi bir yerde insanların olmazsa olmazıydı. Kinzonzi'nin cevabı yavaş ve anlaşılırdı.

Kilise

Kinsonzi hâlâ hareketsizce yatıyordu. Uzun boylu beyaz adam tavanı aydınlatması için feneri yere koymuştu. Oudry'nin giysilerini üzerine geçirirken Kinzonzi onu izlemişti. Adam tişörtünü şeritler halinde yırtmış, açık duran çenesini ve ağızından kulağına kadar çıkan yarayı kapatmak

in şeritleri çenesine ve başına sarmıştı. Alt çenesinin tek taraftan sarkmaması için sıkıca bağlamıştı. Kumaş daha Kinzonzi gözlerini çevirmemişken kana bulanmıştı.

Sorduğu birkaç soruya cevap vermişti. Nerede ve kaç kişi olduklarını, yanlarında hangi silahları taşıdıklarını söylemişti.

Beyaz adam raflara gitmiş, siyah bir kutuyu çıkarıp içindekileri inceliyordu şimdi.

Kinsonzi öleceğini biliyordu. Genç ve berbat bir şekilde ölecekti. Hemen şimdi, bu akşam olmayabilirdi belki. Midesi üzerine asit dökülmüş gibi yanıyordu. Fena sayılmazdı yine de.

Beyaz adam Oudry'nin Kalaşnikofunu tutuyordu. Kin-zonzi'ye doğru yürüdü, arkasında ışıkla tepesinde dikildi. Başını defnedilmeden önce çeneleri bağlanan ölümler gibi beyaz kumaşla sarılı upuzun bir silüetti. Şayet vurulacaksa Kinzonzi o anın geldiğini biliyordu. Adam tişörtten yırttığı şeritlerin geri kalanını Kinzonzi'ye bıraktı.

“Kendi başının çaresine bakarsın.”

Adam merdiveni çıkarken Kinzonzi onun inlediğini duydu.

Kinsonzi gözlerini kapadı. Çok fazla zaman geçmediyse kan kaybından bayılmadan önce kanamasının en şiddetli olduğu yeri sarabilirdi. Ayağa kalkıp sürünerek caddeye çıkar ve bilerini bulabilirdi. Şanslıysa bulduğu insanlar Goma'nın akbabalarından olmazdı belki de. Sonra da gidip Alma'yı bulabilirdi. Onu kadını yapabilirdi. Çünkü Alma'nın artık bir erkeği yoktu. Kinzonzi'ninse bir patronu yoktu. Beyaz adamın yanına aldığı kutuda ne olduğunu görmüştü.

Harry Range Rover'ı kilisenin alçak duvarlarının önüne çekti ve hâlâ orada park halindeki Hyundai'yle tampon tampona durdu.

Arabada bir sigaranın közü parlıyordu.

Harry farları kapattı, pencerenin camını indirdi ve başını çıkardı.

“Saul!”

Harry sigara közünün hareket ettiğini gördü. Taksici arabadan indi.

“Harry! Ne oldu? Yüzün...”

“İşler planladığım gibi gitmedi. Hâlâ burada bekleyeceğini sanmıyordum.”

“Neden beklemeyeyim? Bana tüm gün için ödeme yaptın.” Saul elini Range Rover'm kaportasında gezdirdi. “Güzel araba. Çaldın mı?”

“Ödünç aldım.”

“Araba ödünç. Giysiler de ödünç mü?”

“Evet.”

“Kana bulanmışlar. Önceki sahibinin kanı mı?”

“Senin arabayı burada bırakalım Saul.”

“Seninle gelmek isteyecek miyim peki?”

“Muhtemelen hayır. Benim iyilerin tarafında olduğumu söylesem faydası dokunur mu?”

“Üzgünüm ama Goma'da bunun ne anlama geldiğini çoktan unuttuk Harry.”

“Hımm. Yüz dolar yardımcı olur mu?”

“İki yüz” dedi Saul.

Harry başını salladı.

”... elli.”

Harry arabadan indi, direksiyona Saul geçti.

“Orada olduklarından emin misin?” diye sordu Saul, araba caddeye çıktığında.

Harry arka koltuktan “Evet” dedi. “Goma’da insanların sadece orada cennete gidebildiğini duymuştum.”

“Orayı sevmiyorum” dedi Saul.

“Öyle mi?” dedi Harry, yanındaki kutuyu açarken. Mârklin... Tüfeğin nasıl kurulacağı kapağın içine yapıştırılmış talimatlarda yazılıydı. Harry işe koyuldu.

“Kötü ruhlar var orada. Ba-Toye.”

“Oxford’da okuduğunu söylemiştin, değil mi?” Donuk renkli yağlı parçalar yerlerine oturdu.

“Ateş şeytanı hakkında hiçbir şey bilmiyor olmalısın.”

“Hayır ama bunları biliyorum” dedi Harry, kutudaki gözlerin birinden bir fişek çıkarıp havaya kaldırarak. “Ba-Toye’ye hediye edebilirim.”

Arabadaki cılız sarı ışık, altın renkli fişeğin kovanını parlatıyordu. İçindeki kurşun on altı milimetre çapındaydı. Dünyanın en geniş kalibresi. Kızıl Gerdan soruşturmasından sonra rapor hazırlarken bir balistik uzmanı ona Mârklin’in kalibresinin tüm mantık sınırlarının dışında olduğunu söylemişti. Fil öldürmek için bile. Bu tüfek ağaç devirmeye daha uygundu.

Harry tüfeğin geçmeli dürbününü yerine taktı. “Gaza yüklen Saul.”

Namluyu öndeki boş yolcu koltuğunun üzerinden uzattı ve araba sallandığı için dürbünü gözüne çok yaklaştırma-darı tetiği denedi. Dürbünün düzeltilmeye, ince ayara ihtiyacı vardı. Ancak bunu yapmaya fırsatı olmayacaktı.

Sonunda gelmişlerdi. Kaja arabanın camından dışarı baktı. Altlarında Goma şehrinin ışıkları yayılıyordu. Daha ileride Kivu Gölü’ndeki petrol kulesi görünüyordu. Yeşile çalan siyah suya ay ışığı vuruyordu. Yolun son bölümü tepeye tırmanan dolambaçlı bir dağ patikasından farksızdı ve farların ışıkları ayın yüzeyine benzeyen çıplak ve siyah manzarayı gelişigüzel aydınlatmıştı. En tepedeki açıklık olan yaklaşık yüz metre çapındaki yuvarlak, düz bir kayaya vardıklarında şoför arabayı havada süzülen kırmızımsı beyaz duman bulutlarının arasından geçirerek en uca, Nyiragongo kraterinin yanına sürmüştü.

Şoför kontağı kapattı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Tony. “Son birkaç haftadır üzerine çok fazla kafa yordüğüm bir şey hakkında. Öleceğini bilmek nasıl bir duygu? Kastettiğim şey tehlikede olunca korkmak değil. Onu kendim de birkaç kez yaşadım. Açık konuşmak gerekirse senin hayatın az sonra burada sona erecek. Bunu, nasıl desem... aklın idrak edebiliyor mu?” Tony göz göze gelmeleri için biraz öne eğildi. “Acele etme ve en doğru kelimelerle cevap ver.”

Kaja gözlerini kaçırmadı. Korkacağını sanmıştı. Ama o korku hissi nedense gelmemişti. Duygusal açıdan etraflarındaki taşlardan çok da farklı değildi.

“Hiçbir şey hissetmiyorum” dedi.

“Yapma ama” dedi Tony. “Diğerleri o kadar korktu ki cevap bile veremeyip sadece saçmaladılar. Charlotte Lolles şoka girmiş gibi donakaldı. Elias Skog küfredip durdu. Babam ağladı. Sadece kaos mu yaşıyorsun yoksa düşündüğün bir şeyler oluyor mu? Üzülüyor musun? Pişmanlık duyuyor musun? Ya da artık savaşman gerekmediğini anlayıp rahatlıyor musun? Lene’ye bak mesela. Pes etti ve ölüme kuzu gibi

sizece gidecek. Sende durum nasıl Kaja? Kontrolü elinden bırakmayı ne kadar istiyorsun?”

Kaja, Tony'nin gözlerinde gerçek bir merakın olduğunu görebiliyordu.

“Onun yerine ben sana sorayım” dedi Kaja, kuruyan ağzını ıslatmaya çalışarak. “Sen kontrole *sahip olmayı* ne kadar istedin Tony? İnsanları peş peşe öldürürken aslında yıllar önce dilini kestiğin çocuk olduğu ortaya çıkan görünmez bir adam yönlendiriyordu seni. Bana bundan bahseder misin?” Tony boşluğa baktı ve başka bir soruya cevap veriyormuş gibi yavaşça başını iki yana salladı.

“İnternette bizim yaşlı Skai’nin kasabamdan birini tutukladığını okuyana kadar hiçbir fikrim yoktu. Ole’ye bak sen. Bu kadar yürekli olacağını kim bilebilirdi ki?”

“Bu kadar kinli demek istedin herhalde?”

Tony cebinden bir tabanca çıkardı. Saatine baktı.

“Harry geç kaldı.”

“Gelecek.”

Tony güldü. “Evet ama ne yazık ki kalbi atmıyarak. Bu arada Harry’yi sevmiştim. Gerçekten. Onunla oynamak eğlenceliydi. Ustaoset’ten aramıştım onu; numarasını vermişti. Telesekreter mesajında telefonunun iki gün çekmeyeceğini söylüyordu. Duyunca güldüm. Havass’taki kulübeye gitmişti tabii ki. Sinsi herif.” Tony tabancayı avucuna koydu ve diğer eliyle siyah çeliğini okşadı. “Polis merkezinde görüştüğümüzde anlamıştım. O da benim gibi.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Evet, öyle. Azimli bir adam. Ve bir keş. İstedini almak için ne yapması gerekiyorsa onu yapan, gerektiğinde ölümlerin üzerine basıp geçen biri. Haksız mıyım?”

Kaja cevap vermedi.

Tony saatine tekrar baktı. “Onsuz başlamamız gerekecek galiba.”

Gelecek, dedi Kaja içinden, Zaman kazanmam gerek. “Demek öyle kaçtın?” dedi. “Babanın pasaportu ve dişleriyle?”

Tony ona baktı.

Tony onun ne yapmaya çalıştığının farkındaydı; Kaja bunu biliyordu. Tony’nin bundan zevk aldığını da. Onları nasıl kandırdığını, tüm bunları nasıl yaptığını anlatmak hoşuna gidiyordu.

“Biliyor musun Kaja? Keşke babam da beni görebilseydi şimdi. Onu öldürmeden önce burada, en zirvede olduğumu görseydi. Lene ölmek zorunda olduğunu nasıl anladıysa o da anlasaydı. Umarım sen de anlıyorsundur.”

Kaja artık korkuyu hissedebiliyordu. Mantığını çökertecek bir panikten ziyade fiziksel bir acı gibiydi daha çok. Aksine her şeyi net görüyor, net duyuyor, tüm berraklığıyla düşünebiliyordu. *Şimdiye dek hiç olmadığı kadar berrak, diye geçirdi aklından.*

“Sadakatsizliğini gizlemek için öldürmeye başladın” dedi. Sesi artık daha boğuktu.

“Galtung’ların milyonlarını kaybetmemek için. Lene’yi buraya getirmesi için kandırdığın milyonlara ne oldu peki? Projeyi kurtarmaya yetecek mi?”

Tony tabancanın kabzasını kavradı ve “Bilmiyorum” diyerek gülümsedi. “Göreceğiz. Dışarı.”

“Değecek mi Tony? Bu kadar insanın canını almaya gerçekten değecek mi?”

Silahın namlusu kaburgalarına batınca Kaja’nın nefesi kesildi. Tony’nin tıslayan sesi kulağına

doldu.

“Etrafına bir bak Kaja. Burası insanlığın beşiği. Bir insan hayatı ne kadar eder, bak da gör. İnsanlar bitmeyen hararetli bir yarışın içinde devamlı ölüyor ve öldüklerinden daha çok doğuyor; kimsenin hayatı bir başkası için anlam ifade etmiyor. Oysa benim oyunumun bir anlamı var. Tutku, şevk. \ a da bazı salakların dediği gibi, kumar bağımlılığı. İçinde hepsi var. Tıpkı burası gibi. Nyiragongo. Her şeyi tüketip yok ediyor ama hayatın olmazsa olmazı da bu zaten. Tutku, anlam ve kaynayan bir lav olmazsa her şeye taş döner. Tutku, Kaja... Sende var mı? Yoksa ölü bir yanardağ, cenaze konuşması üç cümleyle geçiştirilecek bir tutam insan tozu musun?” Kaja namludan kaçmaya çalıştı; Tony bundan zevk almış gibi kıkırdadı.

“Düğüne hazır mısın Kaja? Daha doğrusu erimeye?”

Kaja sülfürün pis kokusunu tattı. Şoför kapıyı açmış, üzerine kısa namlulu bir silah doğrultarak Kaja’yı ilgisizce izliyordu. Araba kraterin kenarından on metre uzakta olmasına rağmen Kaja boğucu sıcaklığı şimdiden hissedebiliyordu. Kıpırdamadı. Siyahi adam eğilip onu kolundan yakaladı. Kaja direnç göstermeden adamın onu dışarı çekmesine izin verdi ve dengesini bozmak için yeterince ağır olduğundan, ani bir hamlede onu afallatacağından emin oldu. Adam şaşırtıcı biçimde hafif ve muhtemelen ondan biraz kısaydı. Kaja önce dirseğiyle vurdu. Dirseğin yumruktan çok daha güçlü olduğunu biliyordu. Boyun, şakaklar ve burnun iyi birer hedef olduğunu. Dirseği adamın yüzünde bir yere çatırtıyla oturunca adam devrildi ve silahını düşürdü. Kaja ayağını kaldırdı. Yerde yatan birini etkisiz hale getirmenin en etkili yolunun uyluğunu çiğnemek olduğunu öğrenmişti. Tepeden inen sağlam bir vuruş yerden gelen baskıyla birleştiğinde uyluk kaslarına bir anda öylesine çok kan dolmasına neden oluyordu ki kişi asla tepki veremiyordu. Bir diğer yöntem aynı vuruşu göğse ve boyna yapmaktı ama ölümle sonuçlanabiliyordu. Kaja gözlerini adamın ay ışığı vuran yüzüne ve çıplak boynuna dikti. Kısacık bir an için tereddüt etti. Adam Even’dan bile küçük duruyordu.

Derken arkasından sarılan kolları hissetti. Kolları yana yapışmış, hareket edemiyordu. Yerden havalandığında ciğerlerindeki tüm hava çekildi ve bacakları çaresizce boşlu-

ğu tekmeledi. Kulağına yaklaşarak konuşan Tony’nin sesi oldukça keyifliydi. “Güzel. Tutkulusun demek. Yaşamak istiyorsun.” Adamın kastederek “Ücretinden keseceğim, emin ol” diyerek ekledi.

Önünde yatan delikanlı ayağa kalktı ve silahını kaptı. Az önceki ilgisizliğinden eser kalmamış, gözlerinde beyaz bir öfke parıltısı belirmişti.

Kaja Tony’nin ellerini sırtına bastırıp birleştirdiğini ve bileklerini ince plastik bir kayışla sıkıldığını hissetti.

“Pekâlâ” dedi Tony. “Sizden Lene’nin nedimesi olmanızı isteyebilir miyim, Bayan Solness?”

Sonunda olmuştu işte. Panik başlamıştı. Bu his aklında başka ne var ne yoksa sildi, her şeyi boş, temiz ve acımasız kıldı. Kolayca. Kaja çığlık attı.

Düğün

Kaja kenarda dikilmiş, aşağı bakıyordu. Kavurucu hava yükselerek yüzüne sıcak bir rüzgâr gibi çarpıyordu. Zehirli duman şimdiden başını döndürüyordu ama belki de titreyen hava yüzünden görüşü bulamıyor, o yüzden aşağısındaki uçurumda sarı ve kırmızı tonlarında parlayan lavın kıpırdandığını görüyordu. Yüzüne bir tutam saç düştü, fakat elleri plastik kayışla arkadan bağlıydı. Uyurgezer gibi sadece önüne bakarak dikildiği için ilaç verildiğini tahmin ettiği Lene Galtung'la omuz omuza duruyordu, içinde sadece soğukluk ve çoraklık olan bembeyaz, canlı bir cesetten farksızdı genç kadın. Halat imalathanesinin penceresinden bakan, gelin gibi giydirilmiş bir vitrin mankeniydi.

Tony hemen arkalarındaydı. Elini belinde hissediyordu.

“Bu adamın iyi günde kötü günde, zenginlikte yoksullukta, hastalıkta sağlıkta yanında olacağına, onu her zaman sevip hürmet ve saygıda kusur etmeyeceğine söz veriyor musun?” diye fısıldadı Tony.

Bunun zalimlik olmadığını anlatmıştı. Sadece daha pratikti. Arkalarında hiçbir iz kalmayacaktı. Hatta neredeyse hiçbir soru bile. Kongo'da her gün birileri kaybolurdu.

“O halde sizi karı koca ilan ediyorum.”

Kaja bir dua mırıldandı. İbadet ettiğini hayal etti. Ta ki o kelimeleri duyana kadar. “... çünkü sevdiğim insanla beraber olmam imkânsız.”

Even'ın veda notunda yazıyordu bu.

Düşük vitesli bir arabanın motoru duyuldu ve gökyüzünü tarayan far ışıkları görüldü. Range Rover kraterin diğer tarafında belirdi.

“İşte diğerleri de geldi” dedi Tony. “Onlara hoşça kal deyin bakalım, uslu kızlar.”

Kraterin yanındaki düzlüğe saptıklarında Harry hangi manzarayla karşılaşacaklarını bilmiyordu. Kinzonzi, Bay Tony'nin yanında kızlar haricinde sadece şoförü olduğunu söylemişti. Ama ikisinde de otomatik silah vardı.

Harry tepeye çıkmadan önce Saul'a arabadan inmesi için bir fırsat vermiş ama Saul reddetmişti. “Artık bir ailem kalmadı Harry” demişti. “Belki de gerçekten meleklerin tarafındadır. Hem bana tüm gün için ödeme yaptın.”

Araba kayarak durdu.

Kraterin doğru vuran ön farlar en kenarda dikilen üç kişiyi aydınlatıyordu. Az sonra bir buhar bulutunun içinde kay-bolsalar da Harry onları görmüş ve manzarayı değerlendirmişti bile: Üçünün arkasında kısa namlulu silah taşıyan bir adam duruyordu. Park edilmiş bir Range Rover

vardı. Ve hiç zaman yoktu. Bulut dağılınca Harry, Tony ve diğer adamın sanki bir şey bekliyormuş gibi ellerini gözlerine siper ederek arabayı izlediğini gördü.

“Motoru kapat” dedi, arka koltuktan. Mârklin’in namlusunu ön koltuğa yaslamıştı. “Ama farlar açık kalsın.”

Saul dediğini yaptı.

Asker üniformalı adam omzunda silahla diz çöktü ve nişan aldı.

“Farları iki kere yakıp söndür” dedi Harry, dürbünü gözüne yerleştirerek. “Sinyal gibi bir şey bekliyorlar.”

Harry sol gözünü kapattı. Dünyanın yarısını kapattı. Solgun yüzleri, Kaja’nın orada olduğu, Lene’nin şiş yanakları ve şoktan kararmış gözleriyle yanında dikiliği ve sayılı saniyelerin kaldığı gerçeğinin üzerini kapattı. “Yemin ederim” derken onu süzen turkuvaz gözleri kapattı. Yanlış sinyal yolladıklarını gösteren silah sesini, kaportaya isabet eden merminin *çın* sesini ve sonrasında gelen patırtıyı kapattı. Ön camda dalgalanan, kraterden yükselen titreşim havada kırılan ışıkla, merminin bulutların sürüklendiği yöne, yani sağa doğru sapma ihtimaliyle alakalı olmayan her şeyi. Artık tek bir şeyden güç aldığını biliyordu: adrenalinden. Bu doğal uyarıcının etkisinin kısa süreceğinin farkındaydı. Saniyeler içinde azalıp bitecekti. Ama kalbi beynine kan pompaladıkça ihtiyacı olan tek şey o kısa andı. Çünkü beyin muhteşem bir bilgisayardı. Tony Leike’nin başının yarısı Lene’nin başının arkasına gizleniyordu ama yine de onun biraz yukarısında kalıyordu.

Harry önce Kaja’nın sivri dişlerine nişan aldı. Sonra Lene’nin dudaklarının arasındaki parlak topa geçti. Dürbünü kaldırdı. İnce bir ayar yapamazdı. İşi tamamen şansa kalmıştı. Son yarışta tüm parasını bir ata oynamak gibi.

Sol taraftan bir buhar bulutu geliyordu.

Az sonra hepsi onun içinde kaybolacaktı. Harry gözleri bir saniyeliğine keskinleşmiş gibi gerçeği net bir şekilde gördü: Bulut dağıldığında orada dikilen kimse olmayacaktı. Tetiği çekti. Kaja dürbününün artı işaretinin yukarısında gözlerini kırptı.

Yemin ederim.

Lanetlenmişti. Sonunda olmuştu işte.

Arabanın içi sestem infilak edecek gibi oldu; omzu sanki yerinden çıktı. Ön camda küçük, buz mavisi bir delik açıldı. Kan kızılı bulutlar kraterin diğer tarafındaki her şeye perde çekti. Harry derin ve titreşim bir nefes alıp bekledi.

Marlon Brando

Harry sirtüstü yatıyor ve yüzüyordu. Yüzerek uzaklaşıyordu.

Kivu Gölü'ne batarken göle karışan kanı ile diğerlerinin kanı bir olup evrenin o büyük uykusunda kayboldu ve tepesindeki yıldızlar soğuk, karanlık suyun içinde döndü. Derinlerde huzur, sessizlik ve hiçlik vardı. Ama sonra derinin altında kaynayıp köpüren kurtlu bir etten ibaret olan gece mavisi bir ceset halinde bir metan gazı baloncuğunun içinde tekrar yüzeye yükseldi. Yaşamak için Kivu Gölü'nden çıkması gerekiyordu. Yaşamak ve beklemek için.

Harry gözlerini açtı. Yukarıda otelin balkonunu gördü. Yana döndü ve kalan birkaç metreyi yüzerek kıyıya vardı. Sudan çıkıp doğruldu.

Yakında gün ağaracaktı. Yakında Oslo'ya dönen bir uçakta oturuyor olacaktı. Yakında Gunnar Hagen'in odasına dikilip ona her şeyin bittiğini söyleyecekti. Başaramadıklarını, sonsuza dek yok olduklarını anlatacaktı. Kendisi de yok olmayı deneyebilirdi.

Harry titreyerek büyük, beyaz bir havluya sarındı ve otel odasına çıkan merdivene doğru yürüdü.

Bulut dağıldığında kraterin kenarında dikilen kimse yoktu.

Harry'nin dürbünü hiç düşünmeden silahlı adamı bulmaya yönelmişti. Onu bulduğunda ateş etmek üzereydi. Ama sonra adamın sırtını gördüğünü, onun arabaya koştüğünü anlamıştı. Range Rover'ı çalıştırdığı gibi de yanlarından geçip gitmişti.

Ardından dürbünü tekrar Kaja, Tony ve Lene'nin olduğu yere çevirmişti. Merceği ayarlayınca ayak izlerini görmüştü. Uç çift ayak izi.

Tüfeği elinden atıp arabadan atlamış ve önünde tabancasını tutarak kraterin kenarına koşmuştu. Koşarken de dua etmişti. Yanlarına gelince dizlerinin üzerinde kayarak durmuştu. Daha ne olduğuna bakmadan kaybettiğini anlamıştı.

Harry otel odasının kapısını açtı. Banyoya gidip başındaki ıslak sargıyı çıkardı ve resepsiyondan aldığı sargıyı sardı. Yanağı geçici dikişlerle bir araya getirilmişti, çenesi ise daha kötüydü. Çantasını hazırlayıp yatağın yanına koymuştu. Yolda giyeceği kıyafetler sandalyeye asılıydı. Pantolonunun cebinden sigara paketini çıkardı, balkona çıktı ve plastik sandalyelerden birine oturdu. Soğuk, çenesinin ve yanağının ağrısını azaltıyordu. Hayatı boyunca bir daha görmeyeceği pırlıtlı, gümüş renkli göle baktı.

Genç kadın ölmüştü. Bir buçuk santim çapındaki kurşun önce sağ gözünden girerek başının yarısını götürmüştü, sonra Tony Leike'nin iri, beyaz ön dişlerini kafatasından söküp başının arkasında bir krater açarak içindeki her şeyi yüz metrekarelik volkanik kayanın olduğu alana yaymıştı.

Harry küsmüştü. Üzerlerine yeşil balgam atarak geriye doğru sendelemişti.

Paketten iki sigara çıkardı. Sigaraları dudaklarının arasına koydu ve dişleri takırdadıkça bir yukarı bir aşağı sallandıklarını hissetti. Uçak dört saat sonra kalkacaktı. Havalimanına gitmek için Saul'u ayarlamıştı. Yorgunluktan gözlerini güçlkle açık tutuyor, yine de ne uyuyabiliyor, ne de uyumak istiyordu. Kâbuslara ilk gece için set çekmişti.

“Marlon Brando” dedi kadın.

“Ne?” diye sordu Harry, sigaraları yakıp birini ona uzatarak.

“Bir türlü hatırlayamadığım o maço erkek. Aralarında en feminen ses onunki. Ağzı da kadın ağzı gibi. Peltek konuştuğunu hiç fark ettin mi bu arada? Normalde duyulmuyor ama yine de var. Kulağın ses olarak algılamadığı ama beynin yine de işlediği bir alt nota gibi.”

“Ne demek istediğini anladım” dedi Harry, derin bir nefes çekip onu izleyerek.

Kadının üzerine kan, doku, kemik ve beyin parçaları fıskırmıştı. Parmaklarına hükmedemediği için Harry'nin bileklerindeki plastik kayışı kesmesi uzun zaman almıştı. Nihayet özgür kalıp ayağa kalktığında Harry ellerinin ve ayaklarının üzerinde durmaya devam etmişti.

Kadın Tony'yi yakasından ve kemerinden tutup cesedini kraterin kenarından aşağı yuvarlarken Harry hiçbir şey yapmamıştı. Tony uçurumdan düşerken rüzgârın fısıltısından başka bir ses çıkmamıştı. Kadın bir süre aşağıdaki yanardağın içine bakıp sonunda ona dönene kadar Harry sadece onu izlemekle yetinmişti.

Başını aşağı yukarı sallamıştı. Kadın açıklama yapma gereği duymamıştı. Yapılması gereken buydu.

Ardından Kaja Lene Galtung'un cansız bedenine ne yapacağını bilemez gibi bakmıştı. Harry pratiklikle ahlaki değerleri, diplomatik sonuçlarla bir annenin evladını ziyaret edebileceği bir mezarın olmasını, gerçekte hayatı daha yaşanır kılabilecek bir yalamı kafasında tartmış, sonra da doğrulmuş-tu. Lene Galtung'u kaldırırken ince genç kadının ağırlığı altında az kalsın yıkılacak gibi olmuştu. Uçurumun kenarında dikilip gözlerini kapamış, içine dolan hasretle bir an için olduğu yerde sallanmıştı. Sonra da onu bırakmıştı. Gözlerini açıp düşüşünü izlemişti. Lene Galtung nokta kadar kalana dek küçülmüş ve duman onu yutmuştu.

Saul ve arka koltukta onu tutan Harry'yle birlikte yanardağdan dönerlerken “Kongo'da insanlar her gün kayboluyor” demişti Kaja.

Harry raporunun kısa olacağını biliyordu. İz yoktu. Kaçmışlardı. Her yerde olabilirlerdi. Ve soracakları her soruya vereceği tek bir cevap olacaktı: “Kongo'da her gün birileri kayboluyor.” Turkuvaz gözlü kadın sorsa bile. Çünkü herkes için en basiti bu olacaktı. Ceset yoktu, polisler silah kullandığında rutin bir prosedür olan teşkilat içi soruşturma yapılmayacaktı. Can sıkıcı uluslararası bir olaya dönüşmeyecek-ti. Vaka resmi anlamda kapanmayacaktı belki ama Leike'nin aranması bundan sonra göstermelik yapılacaktı. Lene Gal-tung da kayıp olarak bildirilecekti. Uçak bileti yoktu ve Kongo'daki göçmenlik makamlarında ülkeye girişine dair

hiçbir kayıt bulunmuyordu. Hagen da en iyisinin bu olduğunu söyleyecekti. Tüm taraflar için. En azından, önem arz eden taraflar için.

Turkuvaz gözlü kadın da sadece başını sallayacaktı muhtemelen. Harry'nin ona söylediklerini kabul edecekti. Ama neleri söylemediğini düşününce her halükârda anlayacaktı. Tercih onundu. Kızının öldüğünü duymayı seçebilirdi. Harry'nin biraz daha sağa nişan almanın doğru olacağını tahmin ettiği halde kurşunun sağa sapıp iş arkadaşına, bu vakada birlikte çalıştığı kadına isabet etme riskini göze almamak için Lene'nin gözlerine doğru ateş ettiğini öğrenebilirdi. Ya bu gerçeği seçer, ya da yalanı tercih ederek ona bir mezar yerine umut verecek olan kelimeleri duyabilirdi.

Kampala'da aktarma yaptılar.

Kapının yanındaki sert plastik sandalyelere oturdular ve Kaja uyuyakalıp başı Harry'nin omzuna düşene kadar inen ve kalkan uçakları izlediler.

Kaja bir şey olmuş gibi kalktı. Ne olduğunu bilmiyordu

ama değişen bir şey vardı. Odanın sıcaklığında, Harry'nin nabzında ya da bitkin, solgun yüzündeki çizgilerde bir farklılık. Harry'nin telefonu ceketinin cebine koyan elini gördü.

“Kim aradı?” diye sordu.

“Rikshospital” dedi Harry. Gözleri Kaja'ya boş bakmaya başladı, ondan ayrılarak geniş pencerelelere kayd ve beton pistten oluşan ufku, göz kamaştıran açık mavi gökyüzünün içinde kayboldu.

“Ölmüş.”

X

Ayrılık

Olav Hole'un cenazesinde yağmur yağıyordu. Katılanların sayısı Harry'nin beklediği gibiydi; annesinin cenazesi kadar kalabalık değil ama utandıracak kadar da az değildi.

Cenazenin ardından Harry ile Sis kilisenin dışında dikilip adlarını hiç duymadıkları yaşlı akrabaların, yüzlerini hiç görmedikleri babalarının yaşlı öğretmen arkadaşlarının ve adlarını hatırladıkları ama yüzlerini çıkaramadıkları yaşlı komşuların başsağlığı dileklerini kabul ettiler. Azrail'le yüzleşme sırası uzak olanlar Harry'nin iş arkadaşları Gun-nar Hagen, Beate Lönn, Kaja Solness ve Björn Holm'du sadece. Oystein Eikeland ha devrildi ha devrilecek gibi duruyordu ama önceki gece içkiyi fazla kaçırdığım söyleyerek mazeretini belirtmişti. Tresko gelmemiş, başsağlığı ve selamlarını işletmişti. Harry'nin gözleri kilisede en arka sırada oturan iki kişiyi aradı, belli ki tabut dışarı taşınmadan gitmişlerdi.

Harry herkesi köfte ve bira için Schröders'e davet etti. Küçük kalabalık hava hakkında uzun uzun, Olav Hole hakkında birkaç cümle sarf etti. Harry elma suyunu bitirdi, önceden söz verdiği bir randevusu olduğunu söyledi ve gelen herkese teşekkür edip çıktı.

Bir taksi çevirip şoföre Holmenkollen'deki adresi söyledi.

Tepelerde evlerin bahçelerinde hâlâ biraz kar kalmıştı.

Taksi siyah ahşap eve çıkarken Harry'nin kalbi hızlandı.

Zili çaldıktan ve yaklaşan ayak seslerini duyduktan sonra, iyi tanıdığı o kapının önünde beklerken nabzı daha da hızlandı. Ayak sesleri de en az kapı kadar tanıdıktı.

Kadın her zamanki gibi görünüyordu. Ve her zaman görüneceği gibi. Siyah saçları, yumuşacık bakan kahverengi gözleri, ince bir boynu vardı. *Kahretsin*, diye geçirdi içinden Harry. Öyle güzeldi ki kalbi acıyordu.

“Harry” dedi kadın.

“Rakel.”

“Yüzün. Kilisede de gördüm. Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Dediklerine göre düzelecekmiş” dedi Harry. Yalandı.

“İçeri gelsene, kahve yapayım.”

Harry başını iki yana salladı. “Yolda taksi bekliyor. Oleg de burada mı?”

“Odasında. Onu görmek ister misin?”

“Başka bir gün. Ne kadar kalacaksınız?”

“Uç gün. Belki dört. Ya da beş. Bakacağız.”

“Gitmeden ikinizi de görebilir miyim? Sorun olur mu?” Rakel başıyla onayladı. “Doğru olanı mı yaptım, bilmiyorum.”

Harry gülümsedi. “Neyin doğru olduğunu kim bilebilir ki?” “Kiliseyi kastediyorum. Erken çıktık ya; şey... ayak bağı olmayalım diye. Düşünmen gereken başka şeyler vardı. Her neyse, Olav’ın hatrı için oradaydık zaten. Oleg’le baban... bilirsin, çok iyi anlaşılırdı. İki içine kapamk karakter olmalarına rağmen. İnsanın inanası gelmiyor.”

Harry başını salladı.

“Oleg ikide bir senden bahsediyor Harry. Seni tahmin ettiğinden çok daha fazla önemsiyor.” Başını eğdi. “Belki benim tahmin ettiğimden bile fazla.”

Harry boğazını temizledi. “Eee, buralar aynı mı... şeyden beri?”

Harry’yi o imkânsız cümleyi tamamlama zorunluluğundan kurtarmak için başını hızlıca aşağı yukarı salladı Rakel. Soruyu anlamıştı. Kardan Adam’ın onları bu evde öldürmeye çalıştığından beri.”

Harry gözlerini ona dikti. Sadece onu görmek, sesini duymak istemişti. Onunla bakışmak. Hiçbir şey sormak istemiyordu. Tekrar boğazını temizledi. “Sana sormam gereken bir şey var.”

“Nedir o?”

“Bir dakikalığına mutfığa geçelim mi?”

İçeri girdiler. Harry masada Rakel’in tam karşısına oturdu. Yavaş yavaş ve uzun uzadıya anlattı. Rakel araya girmeden dinledi.

“Onu hastanede ziyaret etmeni istiyor. Senden af dilemek istiyor.”

“Neden gideyim ki?”

“Bunun cevabını kendin vermelisin Rakel. Ama şunu bil ki fazla zamanı kalmadı.”

“O hastalıkla uzun yıllar yaşanabildiğim okumuştum.” “Fazla zamanı yok” diyerek tekrarladı Harry. “İyice düşün. Hemen cevaplamana gerek yok.”

Bekledi. Rakel’in gözlerini kırıştırdığını gördü. Sonra da gözlerinin dolduğunu. Neredeyse duyulmayacak bir sesle ağladığını. Rakel tıkanır gibi oldu.

“Sen olsan ne yapardın, Harry?”

“Hayır derdim. Ama benim çok kötü biri olduğumu unutma.”

Rakel'in kahkahası gözyaşlarına karıştı. Ve Harry bir sesin, alt tarafı havada bir titreşimin ne kadar özlenebileceğini düşündü. İçten bir kahkahaya ne kadar hasret kalmabileceğini.

“Artık gitmeliyim” dedi.

“Neden?” “Üç görüşmem kaldı.”

“Kaldı mı? Ne için?”

“Seni yarın ararım.”

Harry kalktı. Üst kattan müzik sesi geliyordu. Slayer. Slipknot.

Taksiye binip sonraki adresi söyledikten sonra soruyu düşündü. Ne için? Her şeye son vermek için. Özgür kalabilmek. Bir ihtimalle.

Yol kısaydı.

“Bu biraz uzun sürebilir” dedi taksiciye.

Derin bir nefes aldı, bahçe kapısını açtı ve peri masallarını andıran evin kapısına yürüdü.

Turkuvaz gözlerin mutfak penceresinden onu izlediğini hissedebiliyordu.

Serbest düşüş

Mikael Bellman Oslo Bölge Hapishanesinin giriş kapısının içinde dikilmiş, yavaş adımlarla dansmaya yürüyen Si-gurd Altman'ı ve gardiyamı izliyordu.

“Çıkış mı yapıyorsunuz?” diye sordu bankonun arkasındaki memur.

“Evet” dedi Altman, elindeki formu uzatarak.

“Minibardan bir şey almış mıydınız?”

Diğer memur her tahliye yapıldığı belli olan espriye güldü.

Kişisel eşyalar kilitli bir dolaptan çıkartıldı ve kocaman bir gülümsemeyle teslim edildi.

“Umarım konaklamanızdan memnun kalmışsınızdır Bay Altman. En kısa zamanda yine bekleriz.”

Bellman kapıyı Altman için açtı. Beraber merdivenden indiler.

“Dışarıda basın bekliyor” dedi Bellman. “O yüzden tünelden gidelim. Krohn seni bir arabayla Emniyet Müdürlüğü'nün arkasında bekliyor.”

“Blöflerin efendisi” dedi Altman, yüzünde alaycı bir gülüşle.

Bellman ne kastettiğini sormadı. Başka soruları vardı. Son sorular. Ve cevaplarını almak için üç yüz metrelik bir yol. Kapının kilidini bir vızıltıyla açtı ve tünele giden kapıyı itti. “Anlaşma bittiğine göre bana birkaç şeyin cevabını verebileceğini düşünüyorum.”

“Sorabilirsin Bellman.”

“Mesela Harry’nin seni tutuklayacağını anladığında ona neden karşı çıkmadın?”

Altman omuz silkti. “Yanlış anlaşılmanın paha biçilemez bir zevk olduğunu düşündüm. Her şeyi anlamıştım elbette. Tek anlamadığım şey, tutuklamanın neden Ytre Enebakk’ta yapılacağıydı. Neden orası? Anlamadığın bir şey olduğunda en iyisi çeneni tutmandır. Aydınlanıp resmin tamamını görene kadar ben de öyle yaptım.”

“Resmin tamamında ne gördün?”

“İkircikli bir durumda olduğumu.”

“O ne demek?”

“Kripos’la cinayet masası arasındaki savaşı biliyordum. Bunun bana bir fırsat doğurduğunu fark ettim. İkircikli durumda olmak, iki taraftan biri seçmen gereken bir yerde durmak demek.”

“Peki neden benimle yaptığın anlaşmanın aynısını Harry’yle de yapmayı denemedin?”

“Çünkü ikircikli bir durumda kalınca her zaman kaybeden tarafa dönersin. Daha çaresiz, sunacağın şeyin karşılığını ödemeye daha istekli olan tarafa. Basit bir kumar teorisi.” “Harry’nin kaybeden tarafta olmadığından nasıl bu kadar emindin?”

“Emin değildim; ama başka bir etken vardı. Harry’yi tanımaya başlamıştım. O senin gibi orta yolcu değil Bellman. Kişisel itibarını umursamıyor, tek istediği kötü adamları yakalamak. Hepsini. Olaya muhtemelen şöyle bakıyordu: Tony baş aktörse ben de yönetmendim. O yüzden bu işten kolayca sıyrılmamam gerekiyordu. Senin gibi kariyere önem veren adamlarsa olaya başka bir açıdan bakabiliyor. Johan Krohn da benimle aynı fikirdeydi. Sen katili yakalayan adam olmanın kişisel getirisini geri çeviremezdin. insanların bu cinayetleri kimin *düşündüğünü* değil, kimin

yaptığını, fiziksel olarak kimin işlediğini öğrenmek istediklerini biliyordun. Bir yönetmenin filmi battığında, başına gelecek en güzel şey filmin başrolünde Tom Cruise’u oynatmış olmasıdır. Böylece insanlar onu linç eder. Basın da seyirciler gibi basit şeyler duymak istiyordu; benim suçumsa dolaylı ve karmaşıktı. Hukuk mahkemesi olsa hiç şüphesiz müebbet verirdi ama bu dava hukuk mahkemeleriyle değil, politikayla alakalıydı. Basın ve halk memnunsaydı, Adalet Bakanlığı memnunsaydı herkes evlerine mutlu mesut dağılılabirdi. Göstermelik ya da ertelenmiş bir ceza da ödemesi epey kolay bir bedel olurdu.”

“Herkes için değil” dedi Bellman.

Altman güldü. Sesinin yankısı ayak seslerini bastırđı. “İŖi bilen birinden yardım al. Kafana takma. Seni yiyip bitirmesine izin verme. Adaletsizlik sistemin çarklarından biri değil. Sistemin ta kendisi.”

“Ben kendimden bahsediyorum Altman. Bununla yaŖayabilirim.”

“Ben de zaten senden bahsetmiyorum Bellman. Bununla yaŖayamayacak olan kiŖi için söylüyorum.”

Bellman baŖını salladı. Bu durumla kesinlikle baŖa çıkabilirdi. Bakanlıktan aramıŖlardı. Bakanın kendisiyle görüŖmemiŖti elbette ama söyledikleri tek bir Ŗekilde yorumlanabilirdi. Mutlulardı. Hem Kripas hem de kendi geleceği açısından bu vakanın olumlu sonuçlar doğuracağı açıktı.

Merdiveni tırmanıp gümüŖięma ıktılar.

Johan Krohn mavi Audi'sinden indi ve yolun karŖısına geçerlerken Sigurd Altman a elini uzattı.

Bellman serbest bıraktıkları adamın ve avukatının Audi'yo binip virajı dönerek Tyen'e doğru gözden kayboluŖunu izledi.

“Bizi görmeye geliyorsun ama bir merhaba bile demiyorsun, öyle mi Bellman?”

Bellman arkasını döndü. KonuŖan Gunnar Hagen'dı. Yolun karŖısındaki kaldırımında ceketsiz ve kolları kıvrık bir halde dikiliyordu.

Bellman yanına gidip Hagen'la tokalaŖtı.

“Benim hakkımda dedikodu yayan var mı?” diye sordu. “Cinayet masasında hiçbir Ŗey karanlıkta kalmaz” dedi Hagen, yüzünde geniŖ bir gülümsemeyle titreyip ısınmak için ellerini ovuŖturarak. “Bu arada bir dahaki ayın sonunda Adalet Bakanlığıyla görüŖmem var.”

“Öyle mi?” dedi Bellman, çok da ilgilenmeyerek. GörüŖmenin neyle ilgili olacağını çok iyi biliyordu. Yeniden yapılanma. Küçülme. Cinayet dosyalarının sorumluluğunun devri. Bilmediği Ŗeyse Hagen'm hiçbir Ŗeyin karanlıkta kalmadığını söylerken neyi ima ettiğiydi.

“Gerçi sen bu görüŖmeyi iyi biliyorsundur” dedi Hagen. Cinayet soruŖurmalarının nasıl bir yapıda yürütüleceğiyle ilgili ikimizden de fikir almak istemiŖler. Karar zamanı yaklaŖıyor.”

“Bizim tek taraflı sunumlarımızı pek dikkate alacaklarını sanmıyorum” dedi Bellman, Hagen'a bakıp konuyu nereye getireceğini kestirmeye alıŖarak. “Bana kalırsa sırf ayıp olmasın diye görüŖ belirtmemizi istiyorlar.”

“Ŗimdiki yapının tüm soruŖurmaların tek çatı altından toplanmasından daha iyi olduğunu düşünmüyorsak tabii” dedi Hagen. DiŖleri takırdıyordu.

Bellman güldü. “Yeterince kalın giyinmemiŖsin Hagen.” “Dediğinde haklı olabilirsin. Ama en

azından mevkisini uyuşturucu kaçakçılığında yakalanan müstakbel karısını kurtarmak için kullanmış bir polisin yöneteceği yeni bir cinayet birimi oluşturulması hakkında ne düşüneceğimi biliyorum. Üstelik görgü tanıkları bile onu teşhis etmişken.”

Bellman’ın nefesi kesildi. Eli ayağı boşaldı. Yerçekimine teslim olduğunu, saçlarının havalanırken midesinin aşağı düştüğünü hissetti. Yıllardır yaşadığı kâbustu bu. Uykusunda sinirlerini zıplatan, uyanıkken zalimleşen bir kâbus. Ha-latsız aşağı düşmek. Yalnız bir dağcının düşüşü.

“Artık sen de üşümüş gibisin Bellman.”

“Siktir git Hagen.”

“Kim, ben mi?”

“Ne istiyorsun söyle.”

“Ne mi istiyorum? Uzun vadede istediğim şey, teşkilatın ahlaklı polislerin dürüstlüğüne zarar verecek başka bir skan-dalla daha lekelenmemesi. Yeniden yapılanma meselesine gelecek olursak da...” Hagen başını omuzlarının arasında geriye çekti ve ayaklarını yere vurdu. “Adalet Bakanlığı kimin başa getirileceği konusunda bağımsız bir şekilde tüm cinayet soruşturması kaynaklarının tek bir potada birleşmesini isteyebilir. Benden böyle bir birimin başına geçmem istenirse de elbette bu teklifi değerlendiririm. Ama bana kalırsa işler şu haliyle iyi yürüyor sayılır. Sonuçta katiller iyi kötü cezasını çekiyor, değil mi? Dolayısıyla mevkidaşım da benimle aynı görüşü paylaşırsa, soruşturmaları hem Bryn’de, hem de burada, Emniyet Müdürlüğü nde yürütmeye devam etmek istediğimi söyleyeceğim. Sen ne düşünürsün Bellman?”

Mikael Bellman halatın en sonunda onu yakaladığını ve birden silkelendiğini hissetti. Tırmanış takımının gerildiğini, vücudunun adeta ikiye ayrıldığını, sırtının gerilmeye dayanamayıp kırıldığını, acıyla felç karışımı bir duyguyu hissetti. Cennetle dünya arasında bir yerde çaresizce asılı duruyor, başı dönüyordu. Ama yine de hayattaydı.

“Ben bunu bir düşüneyim Hagen.”

“Düşün bakalım. Ama çok uzun sürmesin. Zaman azalıyor, biliyorsun. Koordineli hareket etmemiz lazım.”

Hagen uzun adımlarla Emniyet Müdürlüğü binasına girerken Bellman onu izledi. Ardından arkasını donup Grönland’ın çatılarına baktı. Şehri inceledi. Onun şehrini.

Cevap

Telefon çaldığında Harry oturma odasının ortasında diki-lip etrafa bakıyordu.

“Benim, Rakel. Ne yapıyorsun?”

“Ölen birinden geriye kalanları inceliyordum.”

“Eee?”

“Çok şey var. Yine de o kadar çok değil. Sis evden neleri istediğini söyledi, yarın da bir adam gelip diğer eşyaları ve mobilyaları satın alacak. Hepsi için elli bin verebileceğini söyledi. Evi tamamen boşaltacak. Biraz... şey hissediyorum.” Harry doğru kelimeyi bulamadı.

“Anladım” dedi Rakel. “Babam öldüğünde ben de böyle olmuşum. Yaşarken çok önemli ve vazgeçilmezmiş gibi gelen tüm o eşyalar anlamını yitirdi. Onları değerli kılan sadece oymuş gibi.”

“Ya da belki arkalarını toparlamamız gerektiğini fark edi-voruzdur. Eşyalarını temizleyip yeni bir başlangıç yapmamız gerektiğini.” Harry mutfığa girdi. Mutfak dolabının altındaki fotoğrafa baktı. Sofies Sokağı’nda çekilmişti. Oleg ve Rakel’in fotoğrafı.

“Umarım düzgün bir şekilde veda edebilmişsindir” dedi Ra-keL “Vedalaşmak Önemli. Özellikle de arkada kalanlar için.”

“Bilmiyorum” dedi Harry. “Hiç doğru düzgün merhabalaşmadık bile. Onu hüsrana uğrattım.”

“O nasıl oldu?”

“Hayatına son vermemi istedi. Kabul etmedim.”

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Harry arkadan gelen sesleri duydu. Havalimanı sesleriydi.

Biraz sonra Rakel’in sesi geri geldi, “istediğini yapmalıydım mı diyorsun?”

“Evet” dedi Harry. “Diyorum. Şimdi böyle düşünüyorum.” “Düşünmemen gerek. Artık çok geç.”

“Öyle mi?”

“Evet, Harry. Çok geç.”

ikinci bir sessizlik oldu. Amsterdam uçağının yolcu almaya başladığını söyleyen boğuk bir anons sesi duyuluyordu. “Demek onunla görüşmek istemedin?”

“Yapamam Harry. Sanırım ben de kötü bir insanım.”

“O zaman bir dahakine daha iyi olmaya çalışırız.”

Harry onun gülümsediğini duyabiliyordu. “Sence başarır mıyız?”

“Denemek için asla geç değil” dedi Harry. “Oleg e benden selam söyle.”

“Harry...”

“Efendim?”

‘Tok bir şey.’

Rakel telefonu kapattıktan sonra Harry dikilip mutfak penceresinden dışarı baktı.

Ardından üst kata çıkıp bavulunu topladı.

Harry tuvaletten çıktığında doktor onu bekliyordu. Koridorun son bölümünde gardiyana doğru yürümeye devam ettiler.

“Durumu sabit” dedi doktor. “Hapishaneye sevk edebilin/ tekrar. Ziyaret amacımız nedir?”

“Bize bir vakayı çözmemizde yardımcı olduğu için teşekkür etmek istedim. Bir de benden dilediği bir şeyle ilgili cevabım olacak.”

Harry ceketini çıkarıp gardiyana verdi ve aranırken kollarını kaldırdı.

“Beş dakika. Daha fazla olmaz. Anlaştık mı?”

Harry başını salladı.

Gözlerini Harry’nin çarpık yanağından alamayan memur “Ben de sizinle gireceğim” dedi.

Harry tek kaşını kaldırdı.

“Sivil ziyaretler için zorunlu” dedi gardiyan. “Teşkilattan ayrıldığımızı duyduk.”

Harry omuz silkti.

içerideki adam yatağından kalkıp pencerenin yanındaki sandalyeye oturmuştu.

“Onu bulduk” dedi Harry, kendine başka bir sandalye çekerek. Gardiyan kapıda dikiliyordu ama onları duyma mesa-fesindeydi. ‘Tardımın için sağ ol.’

“Ben anlaşmanın üzerime düşen kısmını yaptım” dedi. “Senden ne haber?”

“Rakel gelmek istemedi.”

Adamın yüzünde tek bir kas bile oynamadı, sadece çok soğuk bir rüzgâr çarpmış gibi büzüldü.

“Beyaz Atlı Prens’in kulübesindeki sandıkta bir ilaç şişesi bulduk. Dün içindekileri analiz ettirdim. Ketanommuş. Kurbanlarında kullandığı uyuşturucunun aynısı. Hiç duymuş muydun? Yüksek dozu öldürüyor.”

“Bana bunu neden anlatıyorsun?”

“Geçende birazımı kendi üzerimde denedim. Açıkçası hoşuma gitti. Gerçi benim sevmediğim uyuşturucu yok. Sen de biliyorsun zaten. Sana Hong Kong’daki Landmark alışveriş merkezinde ne yaptığımı anlatmıştım, değil mi?”

Kardan Adam Harry’yi süzdü. Temkinli gözlerle gardiyana baktıktan sonra Harry’ye döndü.

“Anlattın tabii” dedi, tekdüze bir sesle. “Sondaki kabinde...” “...sağ tarafta” dedi Harry. “Neyse, dediğim gibi, çok sağ ol. Aynaya bakmamaya çalış.”

Adam “Senin için de aynısı geçerli” deyip kemikli, beyaz elini uzattı.

Harry koridorun sonuna geldiğinde arkasına baktı ve Kardan Adam’ın gardiyanla birlikte sendeleyerek onlara doğru yürüdüğünü gördü.

Sonra da tuvalete girdiğini.

Erişte

Kaja gülümseyerek “Selam Hole” dedi.

Barın alçak bir taburesinde ellerinin üzerinde oturuyordu. Bakışları yoğun, dudakları kan kırmızısı, yanakları parlaktı. Harry onu daha önce hiç makyajlı görmediğini fark etti. Ve o ana dek inandığı şeyin ne kadar yanlış ve safça olduğunu anladı. Bir kadın makyajla daha da güzel olabilirdi. Üzerinde düz, siyah bir elbise vardı. Köprücük kemiğinde altın ve beyaz inciden yapılmış kısa bir kolye duruyor, inciler nefes alıp verdikçe yumuşak bir ışık saçıyordu.

“Çok bekledin mi?” diye sordu Harry.

“Hayır” dedi Kaja, Harry oturmaya fırsat bulamadan onu kendine çekerek ve başını omzuna koyup öylece durarak. “Sadece biraz üşüdüm.”

Bardaki diğer insanlara aldırış etmedi. Harry’yi bırakmak yerine ellerini ceketinin altına soktu ve ısınmak için sırtını okşadı. Harry küçük bir öksürük duyunca başını kaldırdı ve vücut dilinden baş garson olduğu anlaşılan bir adamın dostane bir tavırla onlara başını salladığını gördü.

“Masamız hazır” dedi Kaja.

“Masa mı? Sadece bir şeyler içeceğiz sanıyordum.” “Vakanın bitişini kutlamamız gerek, değil mi? Yemeği önceden sipariş ettim. Çok özel bir şey.”

Tamamı dolu restoranda pencere kenarındaki bir masaya geçtiler. Bir garson mumlan yaktı, kadehlere elma şarabı doldurdu ve şişeyi buz kovaasına geri koyup gitti.

Kaja kadehini kaldırdı. “Skâl.”

“Neye içiyoruz?”

“Cinayet masasının eskisi gibi devam etmesine. Kötü adamı yakaladığımız için sana ve bana. Burada olmamıza. Buluşmamıza.”

İçkilerini içtiler. Harry kadehi masa örtüsüne geri koydu. Biraz itti. Kadehin altı kumaşta ıslak bir iz bırakmıştı. “Kaja...” “Sana bir sürprizim var Harry. Şu anda en çok ne isterdin, söyle bakalım.”

“Kaja, dinle...”

“Ne var?” diye sordu Kaja, nefesi kesilerek. Duymaya hevesli bir halde öne eğildi.

“Sana yeniden seyahate çıkacağımı söylemiştim ya? İşte yarın gidiyorum.”

“Yarın mı?” diyerek güldü Kaja. Garson ağır ve beyaz peçeteleri açıp kucaklarına sererken yüzündeki gülümseme kayboldu. “Nereye gidiyorsun?”

“Uzağa.”

Kaja tek kelime etmeden başını masaya eğdi. Harry elini ellerine koymak istedi ama kendini durdurdu.

“Demek sana yetmedim?” diye fısıldadı Kaja. “Demek ikimiz yetmedik.”

Harry göz göze gelmeleri için bekledi. “Hayır” dedi. “Yetmedik. Ne bana, ne de sana yetti.”

“Yetmek ne demek, herhangi bir fikrin var mı?” Kaja’nın gözyaşlarına boğulan sesi kalındı.

“Fazlasıyla” dedi Harry.

Kaja derin bir nefes alıp sesini kontrol etmeye çalıştı. “Ra-kele mi mesele?”

“Evet. Her zaman öyle.”

“Ama onun seni istemediğini söylemiştin.”

“Beni şimdiki halimle istemiyor. O yüzden kendimi düzeltmeliyim. Yeniden iyi olmalıyım. Beni anlıyor musun?” “Hayır, anlamıyorum.” Kaja’nın gözlerinin altındaki kirpiklerine iki kararsız, minik gözyaşı damlası tutundu. “Sen zaten iyisin. Yaraların sadece...”

“Görünen yaralardan bahsetmediğimi gayet iyi biliyorsun.”

“Seni bir daha göreceğim mi?” diye sordu Kaja, gözyaşlarından birini tırnağının ucuyla alarak.

Harry’nin elini öyle sıkı tuttu ki parmaklarının boğumları beyazlaştı.

Harry ona baktı. Kaja elini bıraktı.

“Bu defa yanma gelip seni geri getirmeyeceğim.” “Biliyorum” dedi Harry.

“Üstesinden gelemeyeceksin.”

“Muhtemelen evet” dedi Harry, gülümseyerek. “Ama kim gelebiliyor ki zaten?”

Kaja başını eğdi. Küçük sivri dişlerini göstererek sırıttı, “Ben” dedi.

Harry karanlıkta bir araba kapısının yumuşak kapanma sesini ve çalışmaya başlayan dizel motoru duyana kadar sandalyesinden kıılmıdamadı. Başını eğip masa örtüsüne baktı, tam kalkmak üzereyken gözüne bir çorba tabağı ilişti ve baş garsonun sesini duydu: “Hanımefendinin isteğiyle Hong Kong’ dan getirttiğimiz özel yemeğimiz. Li Yuan’ m eriştesi.” Harry tabağa bakakaldı. Kaja’ nm hâlâ karşısında oturduğunu hayal etti. Restoran bir sabun köpüğü gibi havalanıyor ve şehrin üzerinde süzülüp gözden kayboluyordu. Mutfakta yiyecek hiç bitmiyor ve yeryüzüne hiç inmiyorlardı.

Harry ayağa kalkıp gidecek gibi oldu. Ama sonra fikrini değiştirdi. Yeniden oturup çubukları eline aldı.

Dostlar

Harry artık dans restoranı olmayan restorandan çıktı ve aşağı inerek artık Denizci Okulu olmayan okula doğru yürüdü. Ülkeyi işgalcilerden koruyan sığınaklar yönünde devam etti. Altında fiyort ve sisle örtülmüş şehir duruyordu şimdi. Arabalar sarı kedi gözlerini andıran farlarıyla dikkatlice ilerliyordu. Bir tramvay, dişlerini gıcırdatan bir hortlak gibi sisin içinden çıkıyordu.

Önünde duran arabanın ön koltuğuna atladı. Hoparlörden Katie Melua’ nın acı çeken tatlı sesinin yayıldığını duyunca can havliyle teybin kapatma düğmesini aradı.

Öystein dehşete kapılmış gibi “Tanrım, tipin kaymış!” dedi. “Doktor okuldayken dikiş dersini asmış olmalı. Neyse, en azından cadılar bayramında maskeye para vermene gerek kalmamış. Sakın güleyim deme, yoksa ağzın yine yırtılır.”

“Söz, gülmem.”

“Bu arada” dedi Öystein, “bugün benim doğum günüm.”

“Siktir, öyle mi? O zaman benden sana bir sigara. Bedava.”

“Tam istediğim şey.”

“Hımm. İstedığın daha büyük bir hediye yok mu?”

“Ne gibi?”

“Mesela dünya barışı.”

“Günün birinde barış dolu bir dünyaya uyanırsan anla k

gerçekten uyanmamışsmdır Harry. Dünyayı sonunda patlatmışlardır.”

“Peki. Özel bir isteğin var mı?”

“Pek yok. Yeni bir vicdan belki.”

“Yeni vicdan mı?”

“Eskisi çok da iyi sayılmaz. Takım elbisen güzelmiş. Sadece bir tane takımın var sanıyordum.”

“Bu babamn.”

“Tanrım, içine girdiğine göre küçülmüş olmalısın.”

“Evet” dedi Harry, kravatını düzelterek. “Küçüldüm.” “Ekeberg restoranı nasıldı?”

Harry gözlerini kapadı. “İyi.”

“Bir zamanlar içine kaçak girdiğimiz, her yeri sızdıran derme çatma bir yerdi. Hatırlıyorsun, değil mi? Kaç yaşındaydık? On altı mı?”

“On yedi.”

“Hatta bir keresinde Killer Queen’le dans etmiştin sen orada.”

“Olabilir.”

“Gençliğinin MILF’inin yıllar sonra huzurevine düştüğünü düşünmek korkutucu.”

“MILF mi?”

Öystein iç geçirdi. “İnternette bakarsın.”

“Hımm. Öystein?”

“Evet.”

“Biz ikimiz neden yakın arkadaş olduk?”

“Herhalde beraber büyüdüğümüz içindir.”

“Hepsi bu mu? Rastlantı mı yani? Ruhani bir kardeşliğimiz yok muydu?”

“Hiç öyle bir şey hissetmedim. Bildiğim kadarıyla tek bir ortak yanımız vardı.”

“Neymiş o?”

“Bizimle başka kimse arkadaş olmak istemiyordu.”

Sonraki birkaç dönemeci konuşmadan geçtiler.

“Tresko hariç” dedi Harry.

Öystein burnundan soludu. “Ayak kokusundan kimsenin yanına oturmadığı Tresko mu?”

“Evet” dedi Harry. “Bir tek biz başarabiliyorduk.”

“Hem de nasıl” dedi Öystein. “Ama, Tanrım, o nasıl bir kokuydu öyle.”

İkisi de güldü. Yumuşak, kaygısız gülüşler. Aynı zamanda üzgün.

Öystein’in arabası kapıları açık bir halde kahverengi çimlerde duruyordu. Harry sığınağın tepesine tırmandı ve kenara oturup bacaklarını sarkıttı. Kapıların içindeki hoparlörlerden, Springsteen’in fırtınalı bir gecede kan kardeşlerden ve tutulması gereken bir yeminden bahseden şarkısı geliyordu.

Öystein, Jim Beam şişesini Harry’ye uzattı. Şehirden yalnız bir siren yükseldi ve gücünü yitirip öldü. Şişedeki zehir boğazını ve midesini kavurunca Harry birazını çıkardı. İkinci yudum fena sayılmazdı. Üçüncüsü çok daha iyi.

Max Weinberg davulu parçalamaya çalışıyormuş gibi çalıyordu.

“Bazen daha çok pişmanlığımın olmasını istemem *gerekirmiş* gibi hissediyorum” dedi Öystein. “Ama umurumda bile değil. Sanırım pislik biri olduğumu daha doğduğum an kabullenmişim. Ya sen?”

Harry düşündü. “Benim tonla pişmanlığım var. Belki de kendimi fazla önemsedğim içindir. Daha doğru seçimler yapabilmeyi isterdim.”

“Ama yapamadın.”

“Bu sefer olmadı. Bir dahaki sefere Ösytein. Bir dahaki sefere.”

“Yapabilen olmuş mu ki, Harry? İnsanlığın boktan tarihinde bir kez olsun yaşanmış mı?”

“Bir şeyin olmaması bundan sonra da olamayacağı anlamına gelmez. Bu şişeyi elimden bırakırsam düşeceğini bilmem gibi. Sahi ya, hangi filozoftu bu? Hobbes mu? Hume mu? Heidegger mi? H’yle başlayan kaçıklardan biriydi.” “Soruma cevap ver.”

Harry omuz silkti. “Bence insan öğrenebilen bir canlı. Ancak sorun şu; o kadar lanet bir *yavaşlıkta* Öğreniyoruz ki sen doğruyu fark edene kadar iş işten geçmiş oluyor. Örneğin

sevdiğin biri senden bir iyilik, bir sevgi nişanesi istiyor. Ölmesine yardımcı olman gibi. Ama sırf öğrenmediğin, sırf anlamadığın için ona hayır diyorsun. Nihayet aydınlandığında ise çok geç oluyor.” Harry bir yudum daha aldı. “Bu defa o sevgi nişanesini başka birine gösteriyorsun. Hatta sevmeyi geçtim, nefret ettiğin birine.”

Öystein şişeyi aldı. “Ne gevelediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de kulağa boktan geliyor.”

“O kadar da değil, iyilik yapmak için asla çok geç değil demek ki.”

“Her zaman çok geç demek istedin herhalde?”

“Hayır! Şimdiye kadar fazla nefretin içimizdeki diğer güdülerini dinlememizi engellediğini düşündüm hep. Ama babamın farklı bir bakış açısı vardı. Nefret ve sevginin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu söylerdi. Ona göre her şey sevgiyle başlardı, nefret sadece paramın diğer yüzüydü.”

“Doğru.”

“Ama bu aynı zamanda tersini de, yani nefretin sevgiye dönmesini de mümkün kılıyor. Nefret öğrenmek, değişmek, bir dahakine bazı şeyleri farklı yapmak için iyi bir başlangıç noktası olmalı.”

“İşte şimdi o kadar iyimser oldun ki galiba kusacağım Harry.”

Orgun sesi, nakaratı yuvarlak bir testere gibi sızlanarak kesti.

Öystein sigaranın külünü silerken başını yana eğdi. Harry’nin ağlayası geldi. Arkadaşı külü sigara çok ağırmış ya da dünyaya eğik bakmayı seviyormuş gibi o her zamanki edasıyla okulda sigara içtikleri barakanın zeminine, davetsiz girdikleri bir partide boş bira şişesine ya da bir sığınmanın soğuk, sert betonuna silerken akıp giden yıllar geçti gözünün önünden. Hayatları ve kendileri o yıllardan ibaretti işte. “Neyse, bence sen yaşlanmaya başlıyorsun Harry.”

“Neden böyle dedin?”

“Erkekler babalarının laflarını tekrarlamaya başlamışsa yaşlanıyorlar demektir. Geçmiş olsun.”

Harry sonunda buldu. Kaja’nın *şu anda en çok ne isterdin* sorusunun cevabını biliyordu. Zırhlı bir kalp.

Sonsöz

Hong Kong’un en yüksek noktası olan Victoria Zirvesi’nin üzerinden maviye çalan kara bulutlar geçse de eylülün başından beri durmaksızın yağan yağmurlar nihayet kesilmişti. Güneş gökyüzünü deliyordu ve dev bir gökkuşağı Kong Adası’yla Kowloon arasında bir köprü

kuruyordu. Harry gözlerini kapadı ve güneşin yüzünü ısıtmasına izin verdi. Güzel hava, o akşam Happy Valley'de başlayacak yarış sezonu için tam zamanında imdada yetişmişti.

Harry oturduğu koltuğa bir uğultu gibi yaklaşan ve geçip giden Japonca konuşmaları duydu. 1888'den bu yana turistleri ve temiz hava almak isteyen bölge halkını şehrin yukarısına taşıyan fönükülerden geliyordu. Harry gözlerini yeniden açtı ve yarış bültenini karıştırdı.

Hong Kong'a ayak basar basmaz Herman Kluit'i aramıştı. Kluit, Harry'ye tahsilatçı olarak çalışacağı, yani borçtan kaçmaya çalışanların izini süreceği bir iş teklif etmişti. Böyle hem alacaklarını yüklü bir komisyonla Triad'a satmak zorunda kalmayacak, hem de onların korkunç tahsilat yöntemlerini daha fazla kafasına takmayacaktı.

Harry'nin işi bayılarak yaptığı söylenemezdi ama iyi para kazanıyordu ve basit bir işti. Parayı tahsil etmek zorunda değildi; tek yapması gereken borçluların yerini tespit edip Kluit'e bildirmektir. Yine de bir doksan ikilik boyu ve ağzından kulağına kadar çıkararak onu sırtıyormuş gibi gösteren yarası, çoğu zaman insanların hemen o anda ödemelerini yapmasına yetiyordu. Bazen de son çare olarak Almanya'daki bir sunucunun arama motoruna başvurması gerekiyordu.

Onu asıl zorlayan afyonla içkiden uzak durmaktı ve şimdiye dek bunu başarmıştı. O gün resepsiyon masasında onu bekleyen iki mektup vardı. Mektupların ona nasıl ulaştığını bilmiyordu. Muhtemelen Kaja'nın parmağı vardı. Zarflardan birinde Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün logosunu görünce Harry gönderenin Gunnar Hagen olabileceğini tahmin etmişti. Diğerini içinse tahmine gerek yoktu; Oleg'in dik ancak hâlâ çocuksu duran el yazısını görür görmez tanımıştı. Ne zaman okuyacağına, daha doğrusu okuyup okumayacağına karar vermeden iki mektubu da ceketinin cebine koymuştu.

Harry yarış bültenini katladı ve koltuğunun yanına koydu. Üzerindeki sarı ve pis duman her geçen yıl daha da yoğunlaşan Çin anakarasına baktı. Neyse ki burada, dağın tepesinde hava hâlâ temiz sayılırdı. Aşağıdaki Happy Valley'e baktı Harry. Wong Nai Chong yolunun batısında her din için ayrı yapılmış Protestan, Katolik, Müslüman ve Hindu mezarlıklarına göz gezdirdi. Jokey ve atların şimdiden akşam yarışları için ısınmaya çıktığı pisti görebiliyordu. Çok geçmeden umutlu, umutsuz, şanslı, şanssız binlerce izleyici içeri doluşacaktı. Bazıları rüyalarını gerçekleştirmeye, bazıları sadece hayal kurmaya gelecekti. Kimisi ölçüsüz riskler alıp kaybedecek, kimisi ise ölçülü riskler alıp yine kaybedecekti. Hepsi daha önce buradaydı ve şimdi geri geliyorlardı. 1918'deki Happy Valley Hipodromu yangınında ölen ve aşağıdaki mezarlıklardan çıkan yüzlerce insanın ruhu bile. Bu akşam şeytanın bacağı kırma, ceplerini Hong Kong dolarıyla doldurma ve karşılığında öldürülme sırası kesin onlar-daydı çünkü. İki saat içinde kapılardan girip yarış bültenini okuyacak, kuponlarını günün sıralı ikilileri, sırasız ikilileri, üçlüleri, dördüleri ya da taptıkları bahis tanrısının adı neyse onunla dolduracaklardı. Yatıracakları parayı ellerinde tutarak ganyan gişelerinin önünde sıraya gireceklerdi. Birçoğu her finiş çizgisi geçildiğinde biraz daha ölecek, ama başlama kapıları on beş dakika sonra yeni yarış için açıldığında bir daha doğacaktı. Tabii tüm parasını tek bir yarıştaki tek bir ata oynatan intihar komandoları hariç. Yine de kimse şikâyet etmeyecekti. Herkes her ihtimalin farkındaydı.

İhtimalleri bilenler olduğu gibi sonucu bilenler de oluyordu. Kısa süre önce Güney Afrika'daki bir hipodromda başlama kapılarında yeraltı boruları bulunmuştu. Borularda basınçlı hava ve uzaktan kumandanın düğmesine basılarak atların karnına fırlatılabilen sakinleştiricili minik dartlar vardı.

Katrine Bratt, Sigurd Altman'm Şanghai'daki bir otelde yer ayırttığını bildirmişti. Uçakla en fazla bir saat tutardı.

Harry bültenin ilk sayfasına son kez göz attı.

Sonucu bilenler...

“Bu sadece bir oyun.” Herman Kluit böyle derdi. Belki de hep kazandığı için.

Harry saatine baktı, ayağa kalktı ve tramvaya doğru yola koyuldu. Üçüncü yarıştaki banko bir at hakkında tüyo almıştı.

DK'da yayımlanmış kitapları

ULUSLARARASI BESTSELLER

JO NESBO

KUR

JO NESBO

KAKUAN

ADAM

-N««bo'yt* *tmria* tmpnKI'rMrM »imdi tam tartan *